

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ İKİNCİ KİTAP

ÇİRAK

**BRO
SIS**

TRUDI CANAVAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

OLAĞANÜSTÜ BÜYÜ YETENEKLERİNE SAHİP KİMSESİZ BİR KIZ.

**ŞEYTANİ AMAÇLARIN PEŞİNDEKİ GÜÇLÜ BİR BÜYÜCÜ.
SAVAŞILMASI GEREKEN ÖLÜMCÜL BİR DÜZEN...**

Sonea, Büyücü Loncası'ndaki diğer tüm çırakların asil ailelerden geldiğini ve eski bir kenar mahalle çocuğu olarak dışlanacağını bilmesine rağmen sınıf arkadaşlarının ona ne kadar düşmanca davranabileceğini öngörememiştir. Dannyl ile Rothen Sonea'ya ellerinden geldiğince yardımcı olmaya çalışırken genç kız hakkında yayılmaya başlayan dedikoduları durdurmak için Yüksek Lord Akkarin devreye girer.

Genç kız bu kararının karşılığında büyük bir bedel ödemek zorundadır. Akkarin'in sırtını öğrenen Sonea bu gizeme ortak olacak fakat karanlık bir geleceğe doğru sürüklenecektir. Ya Lonca liderine sadakatini ispatlayacak ya da korkunç bir hata yapacaktır...

"Özgün tarzı ve olağanüstü karakterleriyle merak uyandırıcı bir macera."

Locus Online

"Muhteşem detaylarla ince ince işlenmiş bir dünya ve fantastik edebiyat severlerin okuması gereken, heyecan dolu bir hikâye."

Jennifer Fallon

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

LÜSTRASYON: STEVE STONE

Pegasus Yayınları: 1579
Gençlik: 300

Çırak

Trudi Canavan
Özgün Adı: The Novice

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017
ISBN: 978-605-299-123-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Trudi Canavan, 2002

Bu kitap ilk kez 2004'te Orbit tarafından İngiltere'de yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Little Brown Book Group Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TRUDI CANAVAN

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ · İKİNCİ KİTAP

ÇIRAK

İngilizceden çeviren:

Mert Dengiz

Bu kitap bana her zaman sıkı çalışma ve kararlılıkla,
istediğim her şey olabileceğimi söyleyen annem
Irene Canavan'a adanmıştır.

TEŞEKKÜRLER

Büyücü Loncası'nda teşekkür ettiklerimin yanında, bu kitabı böylesine kısa zamanda okuyup eleştirilerini sunan dostlarım ve aileme şükranlarımı iletmek isterim.

Annem ve babam, Yvonne Hardingham, Paul Marshall, Anthony Mauriks, Donna Johansen, Jenny Powell, Sara Creasy ve Paul Potiki'ye teşekkürler.

Büyücü Loncası'nın yayımlanmasında gösterdiği heves ve kabiliyetten ötürü Jack Dann'e; kitapçısını ele geçirmeme izin verdiği için Justin Ackroyd'a ve Slow Glass Books çalışanları ile Julian Warner'a yardımları için teşekkür ederim.

Kahramanım ve temsilcim Fran Bryson'a; yine mükemmel bir kapak hazırladığı için Les Petersen'a ve HarperCollins'teki yayıncı ekibine hikâyelerimi böylesine güzel, çekici kitaplar haline getirdikleri için teşekkür ederim.

Çırak'ın ilk yarısı, Eleanor Dark Foundation tarafından sağlanmış olan Varuna Writers' Center'da çalıştığım sırada yazılmıştır. Peter Bishop ve Varuna ekibine bana ilham kaynağı olan ve üretkenliğimi harekete geçiren üç hafta için teşekkürlerimi sunarım.

Ve son olarak, bana *Büyücü Loncası* hakkında e-postayla övgüler gönderen herkese teşekkür ederim! Sizlere birkaç saatlik keyifli bir zaman ve kaçış sunabildiğimi bilmek her şeye değer.

BİRİNCİ KISIM

1. BÖLÜM

KABUL TÖRENİ

Her yaz birkaç haftalığına Kyralia göğü parlak bir maviye bürünür, güneş acımasızca parlardı. Imardin şehrinde sokaklar tozlu olur, Marina'daki gemilerin direkleri sıcaklığın altında titreşir, erkeklerle kadınlar serinlemek için evlerine çekilip şerbet içer ya da kenar mahallelerdeyseler, çok miktarda bol tüketirlerdi.

Ama sıcaklığın kavurduğu bu günler, Kyralia Büyücü Loncası'nda önemli bir olayın yaklaştığını haber verirdi; yaz mevsiminde alınan cırakların yemin gününü.

Sonea yüzünü ekşiterek kıyafetinin yakasını çekiştirdi. Lonca'da o güne kadar giydiği basit, kaliteli kıyafetleri giymek istemiş olsa da, Rothen onun Kabul Töreni'nde daha süslü bir şeye ihtiyacı olduğu konusunda ısrarcı davranmıştı.

İçten bir şekilde güldü. "Endişelenme, Sonea. Göz açıp kapayıncaya kadar bitecek, sonra da cüppe giyeceksin. Ve onlardan da kısa sürede bıkaçağına eminim."

"Endişe ettiğim yok," dedi Sonea rahatsız olmuş bir tonla.

Rothen'in gözleri neşeye parladı. "Gerçekten mi? Biraz bile heyecanlı hissetmiyor musun?"

"Geçen yılki Oturum gibi değil. Asıl çılgınca olan *oydu*."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Çılgınca mı?” Rothen kaşlarını kaldırdı. “Heyecanlı olduğun bundan belli, Sonea. Haftalardır ondan bahsetmemiştin.”

Sonea hafifçe iç geçirdi. Beş ay önce Rothen onun vasisi olma hakkını kazandığı Oturum’dan beri her çırağın Üniversite’ye girmenden alması gereken eğitimini vermişti. Sonea Rothen’in kitaplarının çoğunu yardıma ihtiyacı olmadan okuyabiliyor, onun deyişiyle “idare edecek kadar iyi” bir şekilde yazabiliyordu. Matematigi kavraması çok daha zor olmuştu ancak tarih dersleri son derece ilgi çekiciydi.

O aylarda ne zaman bir kenar mahalle argosu kullansa Rothen düzeltme yapmış, güçlü Kyrallia Hanelerinden birinin leydisiymiş gibi konuşana kadar ona tekrarlatmıştı. Diğer çırakların Sonea’nın geçmişine kendisi gibi hoşgörüyü bakmayacağı konusunda uyarıda bulunmuş, konuştuğu zamanlarda nereden geldiğini belli ederse bunun sadece işleri kötüleştireceğini anlatmıştı. Aynı argümanı Kabul Töreni’nde giyeceği kıyafet konusunda da kullanmıştı. Sonea her ne kadar Rothen’in haklı olduğunu düşünse de bu onu pek de rahatlatmıyordu.

Üniversite binasına ulaştıklarında at arabalarından oluşan bir çember görüldü. Her birinin yanında ait oldukları Hane’nin renklerine sahip resmi giyimli hizmetçiler vardı. Rothen görüldüğünde hepsi dönüp saygıyla eğildi.

At arabalarına gözlerini dikip bakan Sonea karnına sancı girdiğini hissetti. Daha önce böyle arabalar görmüşlüğü vardı ama ilk defa bu kadar çok arabayı yan yana görüyordu. Her biri dallı budaklı desenlerle oyulup cilalanmış ahşaplardan yapılmıştı ve kapılarının ortasında hangi Hane’ye ait olduklarını belirten kare armalar yani inkaller vardı. Sonea Paren, Arran, Dillan ve Saril’e ait inkalleri tanıdı. Bunlar Imardin’de en nüfuzlu Hanelerin bazılarıydı.

O Hanelerin oğul ve kızları, Sonea’nın sınıf arkadaşları olacaktı.

Bu düşünce midisinin altüst etti. Büyük Hanelerin dışından gelip de yüzyıllardır ilk kez aralarına katılacak kız hakkında ne düşüneceklerdi? Fergun gibi düşünmeleri en kötüsü olurdu herhalde. O, Sonea’nın Lonca’ya katılmasını geçen yıl engellemeye çalışmış

olan büyücüydü. Adam, sadece Hanelerden gelenlerin büyü öğrenimi görmelerine izin verilmesi gerektiğine inanıyordu. Sonea'nın dostu Keri'yi tutsak ederek kendi planlarına alet etmeye zorlamıştı. O planlar Lonca'ya alt sınıftan gelen Kyralia'ların ahlaktan yoksun olduklarını ve büyü konusunda güvenilmemeleri gerektiğini kanıtlamak üzere hazırlanmıştı.

Ne var ki Fergun'un işlediği suç keşfedilmiş ve adam uzaktaki bir hisara gönderilmişti. Bu, Sonea'ya onun dostunu tehdit eden birisi için yeterince ağır bir ceza gibi görünmemişti ve diğerlerini de benzer bir şeyi yapmaktan caydıracağı konusunda şüpheliydi.

Sonea bazı çırakların Rothen gibi olacağını ve bir zamanlar kenar mahallelerde yaşayıp çalıştığını umursamayacaklarını umuyordu. Lonca'ya gelen diğer ırklara mensup öğrenciler de alt sınıflardan gelme bir kızı kabul etmekte zorlanmayabilirdi. Vin'liler arkadaş canlısı insanlardı. Birkaçıyla kenar mahallelerde tanışmıştı. Lan'lılar ise anlatıldığına göre aşağı ya da yukarı sınıflara sahip değillerdi. Kabileler halinde yaşarlardı ve cesaret, zekâ, bilgelik isteyen sınamalardan geçmiş kadın ve erkeklerin hiyerarşisine sahiplerdi. Gerçi Sonea böyle bir toplumda kendisinin nereye tekabül ettiği konusunda bir fikre sahip değildi.

Rothen'e bakıp onun kendisi için yaptığı her şeyi düşünerek sııcaklık ve minnet hissetti. Bir zamanlar bir büyücüye bu kadar bağımlı olacağı fikri onu dehşete düşürürdü. Eskiden Lonca'dan nefret ediyordu ve gücünü ilk kez istemsizce kullandığında bir büyücüye öfkeyle taş atmıştı. Sonra, büyücüler onu ararken büyücülerin kendisini öldüreceğinden öylesine emin olmuştu ki Hırsızlar'ın yardımına başvurmaya cüret etmişti. Böylesi iyilikler için ne kadar yüksek bedeller talep ettiklerini bile yapmıştı bunu.

Gücü kontrol edilemez hale geldikçe, büyücüler Hırsızlar'ı Sonea'yı onların himayesine teslim etmeleri konusunda ikna etmişlerdi. Rothen hem Sonea'yı yakalayan hem de onun öğretmeni olmuştu. Büyücülerin, yani en azından çoğunun, meskencilerin inandıkları gibi acımasız ve bencil canavarlar olmadıklarını kanıtlamıştı.

Açık Üniversite kapılarının iki yanında iki muhafız duruyordu. Sadece Louca'da önemli ziyaretçiler beklendiği zamanlarda orada dururlardı. Rothen Sonea'yı Giriş Salonu'na geçirirken iki adam ciddi edalarıyla eğilerek selam verdiler.

Sonea orayı daha önce birkaç kez görmüş olmasına rağmen, salon yine de onu hayretler içinde bırakmıştı. Zeminden bin kadar ince cam benzeri tel yükseliyor, yukarı katlara incelikle, helezon çizerek çıkan merdivenlere destek görevi görüyordu. Beyaz mermerden narin iplikler korkuluk ve basamaklara sarmaşık gibi dolanıyordu. İnsan ağırlığını taşıyacak gibi görünmüyorlardı. Büyük ihtimalle büyüyle güçlendirilmiş olmasalar taşıyamazlardı da.

Merdivenleri geçip devam ettiler ve kısa bir koridora girdiler. Onun da ötesinde Loncasalonu'nun sert grisi görünüyordu. Bu oldukça eski bina, Büyük Salon adı verilen devasa salon tarafından çevrelenip korunuyordu. Birkaç kişi Loncasalonu kapılarının dışında duruyordu. Onları gören Sonea'nın ağzı kurudu. Bu erkek ve kadınlar kimin geldiğini görmek üzere dönmüş, Rothen'i gördüklerinde gözleri merakla parlamıştı. Aralarındaki büyücüler kibarca baş selamı verirken diğerleri reverans yaptılar.

Büyük Salon'a adımını atan Rothen Sonea'yı küçük bir grubun yanına götürdü. Yaz mevsiminin ılıklığına rağmen tüm büyücülerin birçok katmandan oluşan gösterişli kıyafetler içinde oldukları Sonea'nın gözünden kaçmadı. Kadınlar özenle hazırlanmış elbiseler giymişti ve erkekler kolları inkallerle bezeli uzun ceketler giyiyordu. Her dikiş yerine minik kırmızı, yeşil ve mavi taşlar yerleştirilmişti. Uzun ceketlerin düğmelerine büyük mücevherler konmuştu. Değerli metalden zincirler boyunlarıyla kol bileklerinde duruyor, eldivenli elleri mücevherlerle parlıyordu.

Bir adamın uzun ceketine bakan Sonea, profesyonel bir hırsızın onu düğmelerinden etmesinin ne kadar kolay olacağını düşündü. Kenar mahallelerde tam da o iş için küçük, menteşeli bıçaklar bulunurdu. Tek gereken "kazara" gerçekleşecek bir çarpışma, bir özür

ve hızlıca uzaklaşmaktı. Adam büyük ihtimalle evine dönene kadar soyulduğunu anlamazdı bile. Ve şu kadının bileziği...

Sonea başını iki yana salladı. *Tek düşünebildiğim onları soyma-
nın ne kadar kolay olacağı olursa onlarla nasıl dost olacağım?* Ama gülümsemeden de edemiyordu. Kapkaççılık ve kilit açmakta çocukluk arkadaşları kadar beceriliydi. Sadece Keri kadar iyi değildi. Teyzesi Jonna önünde sonunda Sonea'yı hırsızlığın yanlış olduğu konusunda ikna etmiş olmasına rağmen, Sonea işin inceliklerini unutmamıştı.

Cesaretini toplayarak, daha genç yabancı simalara baktı ve birkaç yüzün çabucak başka yöne çevrildiğini gördü. Bu komikti. Acaba ne görmeyi umuyorlardı? Aptal aptal sırttan bir dilenci kız mı? Hayatı boyunca çalışmaktan iki büklüm kalmış kaba saba bir işçi kadın mı? Dövmeli bir fahişe mi?

Aralarından hiçbirisi bakışlarına karşılık vermediğinden Sonea onları özgürce inceleyebiliyordu. Ailelerden sadece ikisinin Kyralia'nın tipik kara saçlı, soluk yüzlü tiplere sahip olduğunu gördü. Annelerden biri yeşil Şifacı cüppesi giymişti. Diğeriyse salonun parlayan cam tavanına huşu içinde bakan incecik bir kızın elini tutuyordu.

Diğer üç aile birlikte duruyor, kısa boyları ve kıvrık saçlarıyla Elyne ırkına mensup olduklarını belli ediyorlardı. Aralarında sessizce konuşuyorlar, arada sırada birinin kahkahası salonda yankılanıyordu.

Bir çift kara tenli Lonmar'lı sessizlik içinde bekliyordu. Mahga dininin ağır, altından muskaları bir babanın mor Simyacı cüppesi üzerinde asılı duruyordu. Hem babası hem de oğlu saçlarını kazıtmışlardı. Diğer bir çift Lonmar'lı ise uzak köşede beklemekteydi. Oğlanın teni daha açık bir kahverengi tonundaydı ve annesinin başka ırktan olduğuna işaret ediyordu. Babada da cüppe vardı ama onunkiler Savaşçı sınıfının kırmızısından ve üzerinde ne bir muska ne de bir mücevher vardı.

Koridorun yakınında bir yerde Vin'li bir aile kıpırdanmaktaydı. Ailenin babası her ne kadar zengin kıyafetlerine sahip olsa da, diğerlerine attığı kaçamak bakışlar, yanlarında rahat olmadığını

anlatıyordu. Tıknaz bir genç olan oğullarının kavruk teninde hafif bir sarı ton vardı.

Oğlanın annesi bir elini onun omzuna koyarken, Sonea teyzesi Jonna ve eniştesi Ranel'i düşününce her zamanki gibi keyfi kaçtı. Her ne kadar annesi ölüp babası terk ettikten sonra tek ailesi onlar olsa da, ziyarete gelemeyecek kadar Lonca'dan korkmuşlardı. Sonea onların Kabul Töreni'ne gelmelerini istediğinde bunu reddetmişler, yeni doğmuş oğullarını başkasına bırakamayacaklarını ve ağlayan bir bebeği öylesine önemli bir törene getirmenin uygun olmayacağını söylemişlerdi.

Koridorda ayak sesleri yankılandığında Sonea dönerek gösterişli kıyafetler içindeki bir başka Kyralia'lı üçlünün ziyaretçilere katıldığını gördü. Oğlan topluluğa tepeden bakan bir edayla baktı. Salonu tarayan gözleri önce Rothen'e, sonra Sonea'ya kaydı.

Sonea'nın gözlerine doğrudan bakan oğlanın ağzının kenarlarına dostane bir gülümseme yayıldı. Şaşırان Sonea buna karşılık olarak gülümsemeye başlamıştı ki oğlanın ifadesinin hor gören bir ifadeye yavaşça dönüştüğünü gördü.

Sonea'nın tek yapabildiği ona cesareti kırılmış bir ifadeyle bakakalmak oldu. Oğlan geçiştirircesine başka yöne döndü ama bunu kendinden memnun bir gülümseme atmadan yapmadı. Gözlerini kısarı Sonea, oğlan dikkatini diğer öğrencilere çevirirken seyretti.

Oğlan diğer Kyralia'lı oğlanı tanıyordu ve ikili birbirlerine göz kırptılar. Kızlar ise parlak gülümseyişlerle karşılandılar. İnce yapılı Kyralia'lı kız buna açıkça görülen bir küçük görmeyle karşılık verse de, oğlan başka tarafa döndükten sonra bile gözleri onun üzerinde kaldı. Geri kalanlar kibar baş selamları aldılar.

Gürültülü, metalik bir ses sosyal oyunu yarıda kesti. Tüm bakışlar Loncasalonu'na doğru döndü. Bunu önce uzun, gergin bir sessizlik, sonra da devasa kapılar dışarı doğru açılırken heyecanlı fısıltılar takip etti. Kapı aralığı genişlerken tanıdık, altından bir parıltı içeriden dışarıya akmaya başladı. Işık, tavanın birkaç metre altında

asılı duran binlerce minik küreden geliyordu. Ahşap ve cılanın ılık kokusu dışarı dökülerek onları karşıladı.

Nefes tutma sesleri gelince Sonea dönerek ziyaretçilerin çoğunun salona huşu içinde baktığını gördü. Aralarında bazı yetişkinler de olan adayların diğerlerinin daha önce Loncasalonu'nu görmemiş olduğunu fark edince gülümsedi. Sadece büyücüler ve daha büyük çocuklarının törenlerine katılmış anne babalar daha önce oraya girmişlerdi. Ve Sonea.

Bir önceki ziyaretini hatırlayınca ciddileşti. Yüksek Lord, Keri'yi Loncasalonu'na getirmiş, Fergun'un Sonea üzerindeki gücüne bir son vermişti. Keri için de rüyasının bir kısmı o gün gerçekleşmişti. Kendi kendine şehrin tüm büyük binaların bir gün ziyaret etmeye söz vermişti. Alt sınıftan gelme bir sokak çocuğu olduğu gerçeği, bu rüyayı gerçekleştirmeyi onun için daha büyük bir macera haline getiriyordu.

Ama Keri artık Sonea'nın hatırladığı o maceraperest oğlan ya da Lonca'yı o kadar uzun süre atlatmasına yardım eden haylaz genç değildi. Onu ne zaman görse, Keri onu ne zaman Lonca'da ziyaret etse ya da Sonea onunla kenar mahallelerde ne zaman görüşse Keri gittikçe daha yaşlı ve daha az gamsız görünmüştü. Sonea zamanını nasıl geçirdiğini ya da hâlâ Hırsızlar için çalışıp çalışmadığını sorduğunda Keri sinsice gülümseyip konuyu değiştiriyordu.

Ne var ki, halinden memnun görünüyordu. Ve Hırsızlar için çalışıyorsa, belki de Sonea'nın, onun ne işlerle uğraştığını bilmemesi daha iyiydi.

Cüppeli bir siluet öne doğru sağlam adımlarla çıkıp Loncasalonu kapıları önünde durdu. Sonea, Lord Osen'i, yani Yöneticinin yardımcısını tanıdı. Adam elini kaldırıp boğazını temizledi.

"Hepiniz Lonca'ya hoş geldiniz," dedi adam. "Kabul Töreni artık başlayacak. Üniversite'ye girecek olanlar lütfen sıra oluştursun. Önce onlar girecek. Ebeveynler onların ardından girip zemin kattaki sandalyelerde yerlerini alacak."

Diğer öğrenciler aceleyle öne hareket ederken Sonea bir elin omzuna hafifçe dokunduğunu hissetti. Döndüğünde başını kaldırıp Rothen'e baktı.

"Endişe etme. Çok geçmeden biter," diye güven verdi Rothen. Sonea karşılık olarak sırttı. "Endişe etmiyorum, Rothen."

"Hah!" Rothen onu omzundan hafifçe itti. "Haydi, öyleyse. Onları bekletme."

Kapıların önünde küçük bir kalabalık oluşmuştu. Lord Osen dudaklarını büzdü. "Lütfen bir sıra oluşturun."

Öğrenciler bu talimata uyarken Lord Osen, Sonea'ya baktı. Osen çabucak gülümseyince Sonea başıyla selam verdi. Sıradaki son oğlanın arkasına geçti. Ardından soldan gelen kısık sesli konuşma dikkatini çekti.

"En azından yerini biliyor," diye mırıldandı biri. Sonea kafasını hafifçe çevirerek yakında duran iki Kyralia'lı kadına baktı.

"O kenar mahalle kızı, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı ilk kadın. "Bina'ya ondan uzak durmasını söyledim. Tatlı kızımın herhangi bir kötü alışkanlık kapmasını istemem. Ya da hastalık."

Sonea yürürken ikinci kadının yanıtını duyamadı. Bir elini göğsüne koyduğunda kalbinin küt küt attığını fark ederek şaşırdı. *Buna alış*, dedi kendi kendine, *bundan daha çok göreceksin*. Dönüp Rothen'e bakma isteğini bastırarak omuzlarını dikleştirip öğrenci adaylarını salonun merkezindeki uzun aralığa doğru takip etti.

Kapılardan geçildiğinde Loncasalonu'nun yüksek duvarları onları çevreledi. İki taraftaki sandalyelerin yarısından azı doluydu ancak Lonca'da ve şehirde yaşayan büyücülerin neredeyse tamamı oradaydı. Soluna bakınca yaşlı bir büyücünün soğuk bakışlarıyla karşılaştı. Adamın kırışık yüzündeki ifade somurtkandı ve bakışları kızın içine işliyordu.

Bakışlarını tekrar zemine çeviren Sonea yüzüne hararet bastığını hissetti. Rahatsız olarak fark ettiği üzere elleri titriyordu. Yaşlı bir adamın bakışları yüzünden kendisinin tir tir titremesine izin

mi verecekti? Yüzünü sakın bir temkinlilik olduğunu umut ettiği bir ifadeye zorla sokarak, gözlerinin sıra sıra dizilmiş yüzlere şöyle bir kaymasına izin verdi...

...ve dizlerindeki tüm gücün çekildiğini hissederek neredeyse tökezledi. Sanki salondaki tüm büyücüler ona bakmaktaydı. Sertçe yutkunarak gözlerini önündeki oğlanın başının arkasına sabitledi.

Öğrenci adayları sandalyelerin arasındaki koridordan en uca ulaştıklarında Osen ilk kişiyi sola, ikincisini sağa yöneltti ve herkes salon boyunca bir sıra oluşturacak şekilde durana kadar devam etti. Kendini bu sıranın ortasında bulan Sonea Lord Osen'e baktı. Osen sessizce durup arkasındakilere bakıyordu. Sonea ayak sesleri ve mücevherlerin şıkırdamasını duyarak ebeveynlerin sandalyelere geçtiklerini tahmin etti. Salon sessizleştiğinde Osen dönerek Loncasalonu'nun ön kısmında yer alan basamaklardaki sandalyelerde oturan Yüksek Büyücülere doğru saygıyla eğildi.

"Üniversite'nin yaz öğrencilerini sizlere takdim ederim."

"Orada tanıdığım birisi varken bu iş çok daha ilginç geliyor," dedi Dannyl, Rothen sandalyesinde yerini alırken.

Rothen dönüp dostuna baktı. "Ama geçen yıl yeğenin de öğrenciler arasındaydı."

Dannyl omuz silkti. "O çocuğu doğru dürüst tanı mıyordum bile. Sonea'yı tanıyorum."

Memnun olan Rothen yine törene döndü. Dannyl istediği zaman oldukça cana yakın olabiliyordu ama arkadaş edinmesi kolay olmazdı. Bu çoğunlukla, yıllar önce yaşanmış bir olayla alakalıydı. Dannyl çırak olduğu zamanlarda, kendisinden büyük bir oğlana "uygunsuz" bir ilgi duyduğu suçlamasıyla karşılaşmış, hem diğer çırakların hem de büyücülerin dedikodularına dayanmak zorunda kalmıştı. Rothen, sık sık dışlanan ve dalga geçilen Dannyl'in şimdi bile çoğu insana güvenmemesi ya da arkadaş olmamasının arkasında yatan nedenin bu olduğuna inanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rothen yıllardır Dannyl'in tek yakın dostu olmuştu. Onun öğretmeni olarak Dannyl'i eğitim verdiği sınıflar içindeki en çok gelecek vaat eden çıraklardan biri olarak görmüştü. Dedikodu ve skandalların onun öğreniminde nasıl kötü etkilere sahip olduğunu gördüğünde, oğlanı himayesine almaya karar vermişti. Biraz cesaretlendirme ve oldukça sağlam bir sabırla, Dannyl'in yetenekli zihnini dedikodu ve intikam amaçlı eşek şakalarından büyü ve bilgiye döndürebilmişti.

Bazı büyücüler, Rothen'in Dannyl'i düzeltbileceği konusunda şüphelerini dile getirmişlerdi. Rothen gülümsedi. Sadece bunu başarmakla kalmamıştı. Dannyl kısa süre önce Elyne'ye İkinci Lonca Elçisi olarak atanmıştı. Başını aşağı çevirip Sonea'ya bakan Rothen, onun da bir gün kendisini böylesine memnuniyetle gülümsetip gülümsetmeyeceğini merak etti.

Dannyl öne eğildi. "Sonea'yla karşılaştırdıklarında daha çocuk gibi görünüyorlar, değil mi?"

Diğer oğlan ve kızlara bakan Rothen omuz silkti. "Yaşlarını tam bilmiyorum ama yaş ortalaması on beş. Sonea neredeyse on yedi yaşında. Çok da fark yaratmayacaktır."

"Bence yaratır," diye mırıldandı Dannyl. "Ama umarım bu onun için avantaj olur."

Aşağıda, Lord Osen Üniversite adaylarının oluşturduğu sıra boyunca yavaşça yürüyor, her oğlan ya da kızın anavatanının geleceğine göre isim ve sıfatları yüksek sesle belirtiyordu.

"Genard ailesinden Alend." Osen iki adım daha attı. "Temo ailesinden Kano, Gemi İnşacıları Loncası." Bir adım daha. "Sonea."

Bir an duraksayan Osen tekrar devam etti. O bir sonraki ismi ilan ederken, Rothen Sonea için üzüldü. Büyük bir sıfat ya da Hane adının olmayışı onu herkesin önünde bir yabancı olarak göstermişti. Ne var ki bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu.

"Winar ailesinden Regin, Paren Hanesi," diyen Osen, son kişinin de ismini belirtmiş oldu.

"O Garrel'in yeğeni, değil mi?" diye sordu Dannyl.

"Evet."

“Duyduğuma göre anne babası son kışın dersine, dersler başladıktan üç ay sonra katılıp katılamayacağını sormuşlar.”

“Tuhafmiş. Neden sormuşlar?”

“Bilmiyorum.” Dannyl omuz silkti. “O kısmı duyamadım.”

“Yine gözetleme mi yapıyordun?”

“Ben *gözetlemem*, Rothen. Sadece dinlerim.”

Rothen başını iki yana salladı. Çıracak Dannyl’i intikam amaçlı eşek şakalarından uzakta tutabilmişti ama Büyücü Dannyl’i dedikodu toplamaktan vazgeçirememişti. “Sen gittiğinde ne yapacağım, bilmem. Beni Lonca’nın küçük entrikaları hakkında kim bilgilendirecek?”

“Sadece biraz daha dikkat göstermen gerekecek,” diye yanıtladı Dannyl.

“Yüksek Büyücülerin seni ‘dinlemek’ten alıkoymak için gönderip göndermediğini merak ediyorum.”

Dannyl gülümsedi. “Ah, söylediklerine göre Kyralia’da olan biteni anlamanın en iyi yolu Elyne’deki dedikodulara birkaç gün kulak kabartmakmış.”

Yankılanan ayak sesleri, ikilinin dikkatini tekrar salona çevirdi. Üniversite İdarecisi Jerrik, Yüksek Büyücüler arasındaki sandalyesinden kalkmış, basamaklardan aşağı inmekteydi. Zemine inip ortada duran adamın gözleri öğrencilerin üstünde şöyle bir dolandı. Yüzünde her zamanki ekşi ve onaylamaz ifade vardı.

“Bugün her biriniz Kyralia Loncası’nın bir büyücüsü olma yolunda ilk adımınızı atıyorsunuz,” diye başladı, ciddi bir ses tonuyla. “Çıracak olarak Üniversite kurallarına uyma zorunluluğunuz olacak. Müttefik Topraklar’ı bağlayan Antlaşmalara dayanarak, bu kurallar tüm hükümdarlar tarafından desteklenir ve tüm büyücülerden onları uygulamaları beklenir. Mezun olmasanız bile, onlara yine de bağlısınız.” Duraksayarak öğrencilere kararlı bir ifadeyle baktı. “Lonca’ya katılmak için yemin etmeniz gerekir ve o yeminin dört kısmı vardır.

“İlk olarak, Müttefik Topraklar’ın savunulması amacı dışında hiçbir erkek ya da kadını asla incitmeyeceğinize yemin edeceksiniz.

Tüm düşmanlıklarınız, kişisel olsun siyasi olsun, *bugün burada bitecektir.*

“İkincisi, Lonca kurallarına uyacağınıza dair yemin edeceksiniz. Bu kurallardan haberdar değilseniz, onları öğrenmeyi ilk göreviniz bilin. Cehalet bahane olamaz.”

“Üçüncüsü, kanun çiğnemeye sizi zorlamadıkça tüm büyücülerin emirlerine itaat edeceğinize dair yemininizdir. Bunu belirtmiş olmakla birlikte, buna belli esnekliklerle yaklaştığımızı bilmelisiniz. Ahlaki olarak yanlış olduğunu düşündüğünüz ya da dininiz ve geleneklerinizle çelişen herhangi bir şeyi yapma zorunluluğunuz yoktur. Ancak bizim ne kadar ve hangi durumda esnek olmamız gerektiğine karar verebilecek konumda olduğunuzu düşünmeyin. Böyle bir durumda konuyu benim önüme getirmelisiniz. Uygun bir şekilde çözülecektir.

“Ve son olarak, bir büyücü tarafından talimat almadıkça asla büyü kullanmayacağınıza yemin etmelisiniz. *Bu sizin kendi güvenliğiniz içindir.* Öğretmeniniz ya da vasiniz tarafından izin verilmedikçe denetim olmadan *herhangi bir şekilde* büyü kullanmayacaksınız.”

Jerrik duraksadı ve bunu takip eden sessizlik alışıldık hışırtılardan yoksundu. Jerrik, ifadesini güçlendiren kaşlarını kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi.

“Geleneklerimiz doğrultusunda, bir Lonca büyücüsü, bir çırağın vasiliğini alarak Üniversite’deki eğitimine rehberlik edebilir.” Dönen adam arkasındaki sandalyelere baktı. “Yüksek Lord Akkarin, bu adayların herhangi birine vasi olma arzunuz var mıdır?”

“Hayır, yok,” dedi sakın, karanlık bir ses.

Jerrik aynı soruyu diğer Yüksek Büyücülere sorarken, Rothen bakışlarını Lonca’nın kara cüppeli liderine çevirdi. Tıpkı çoğu Kyralia’lı gibi, Akkarin uzun boylu ve ince yapıydı. Kemikli yüzü, uzun saçını boynunun arkasında eski modaya uygun bağlamasıyla daha da belirgin bir hal almıştı.

Her zaman olduğu gibi töreni izlerken Akkarin’in ifadesi soğuk ve uzaktı. Bir çırağın eğitimine rehberlik etmeye asla ilgi duyma-

mıştı ve çoğu aile, oğullarının Lonca liderinin beğenisini alması umudundan çoktandır vazgeçmişti.

Bir Yüksek Lord için genç olmasına karşın, Akkarin en muhafazakâr ve nüfuzlu büyücülerden bile saygı görmüştü. Ne var ki ona bu kadar kişinin lüsusunu kazandıran büyü gücüydü. Güçlerinin öylesine büyük olduğu düşünülürdü ki bazıları onun Lonca'nın tamamının sahip olduğu güçten daha fazlasına sahip olduğunu iddia ederdi.

Ama Sonea sayesinde Rothen, Yüksek Lord'un azımsanamayacak gücünün arkasındaki gerçek nedeni bilen iki büyücüden biri olmuştu.

Hırsızlar onu teslim etmeden önce Sonea ve hırsız dostu Keri bir gece Lonca'yı keşfe çıkmışlardı. Büyücülerin büyü kullandığını görerek Sonea'nın güçlerini kontrol etmeyi öğrenebileceğini umarak gelmişlerdi. Onun yerine Sonea, Yüksek Lord'un tuhaf bir ayin gerçekleştirdiğine tanık olmuştu. Gördüğü şeyi anlamamıştı ama Yönetici Lorlen, himaye Oturumu sırasında Sonea'yı doğruluk okumasına tuttuğunda o gecenin hatırasını görmüş ve ayini tanımıştı.

Yüksek Lord Akkarin, yani Lonca'nın lideri, kara büyü icra ediyordu.

Sıradan büyücüler kara büyü hakkında, yasak olduğu dışında hiçbir şey bilmezdi. Yüksek Büyücüler ise sadece onu tanıyacak kadarını bilirlerdi. Kara büyü'nün nasıl yapılacağını *bilmek* bile bir suçtu. Sonea'nın Lorlen'le olan iletişimi sayesinde Rothen artık kara büyü'nün bir büyücüye, diğer insanlardan güç emerek kendini güçlendirme becerisi kazandırdığını biliyordu. Gücün tümü alınırsa, kurban ölürdü.

Rothen, Lorlen için en yakın arkadaşının kara büyüü *öğrenmekle* kalmayıp üstüne üstlük bir de *icra ettiğini* öğrenmesinin nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyordu. Neye uğradığını şaşırmış olmalıydı. Ne var ki Lorlen Akkarin'i, Lonca'yı ve şehri tehlikeye atmadan ifşa edemeyeceğinin de farkındaydı. Akkarin savaşmayı seçerse kolayca kazanabilir, her ölümle güçlenirdi. O yüzden Lorlen, Sonea ve Rothen bu bilgiyi şimdilik saklı tutmalıydı. Lorlen'in Akkarin'in neler

yapabileceğini bilerek dostluğunu sürdürdüğü rolünü yapması kim bilir ne kadar zordur, diye düşündü Rothen.

Sonea bunları bilmesine rağmen Lonca'ya katılmayı kabul etmişti. Rothen ilk başta buna oldukça şaşırmıştı ama Sonea, kanunda belirtildiği gibi güçleri engellenerek oradan ayrılacak olursa, Yüksek Lord için çekici bir güç kaynağına dönüşeceğini söyleyince anlamıştı. Güçlü bir büyüsü olacaktı ancak kendini savunamayacaktı. Rothen ürperdi. Lonca'da olduğu süre boyunca, tuhaf koşullar altında ölürse fark edilmeden geçilmezdi en azından.

Öyle bile olsa, bu cesur bir karardı. Özellikle de Lonca'nın kalbinde ne olduğunu bildiği göz önüne alındığında. Müttefik Topraklar'ın en zengin ailelerinin oğul ve kızları arasında duran kıza bakan Rothen hem gurur hem de sıcak duygular hissetti. Son altı ay içinde ona öğrenciden çok kızı gibi bakmaya başlamıştı.

"Bu öğrencilerin herhangi birini himayesine alma arzusunda olan büyücü var mı?"

Konuşma sırası geldiğini birden fark eden Rothen yerinden fırladı. Ağzını açmıştı ki başka bir ses törenin geleneği olan o sözleri söyledi.

"Ben bir seçimde bulundum, Sayın İdareci."

Bu ses salonun diğer ucundan gelmişti. Tüm öğrenciler dönerek kimin sandalyesinden doğrulduğuna baktılar.

"Lord Yarrin," dedi Jerrik. "Hangi adayı himayenize alma arzusundasınız?"

"Alaraya Büyük Klanı, Saril Hanesi, Randa ailesinden Gennyl."

Büyücüler arasından hafif mırıltılar yükseldi. Aşağı bakan Rothen, oğlanın babası Lord Tayk'ın sandalyesinde öne doğru eğilmiş olduğunu gördü.

Jerrik seslerin azalmasını bekledi, sonra başını Rothen'e doğru beklentili bir edaya eğdi.

"Bu öğrencilerden başkasını himayesine almayı arzu eden başka bir büyücü var mıdır?"

Rothen ayağa kalktı. "Ben bir seçimde bulundum, Sayın İdareci."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonea başını kaldırdı. Gülümsememeye çalışırken ağzını sıkı sıkı kapatıyordu.

“Lord Rothen,” diye yanıtladı Jerrik. “Hangi adayı himayenize alma arzusundasmız?”

“Sonea’yı himayeme almayı arzu ediyorum.”

Bu seçimi herhangi bir mırıldanma takip etmedi ve Jerrik sadece başıyla onayladı. Rothen yerine tekrar oturdu.

“Buraya kadarmış,” diye fısıldadı Dannyl. “Son fırsatın da kayboldu. Artık bundan kurtuluş yok. Sonraki beş yıl boyunca kız seni parmağında istediği gibi oynatabilecek.”

“Şşşt,” diye karşılık verdi Rothen.

“Bu öğrencilerden başkasını himayesine almayı arzu eden başka bir büyücü var mıdır?” diye tekrarladı Jerrik.

“Ben bir seçimde bulundum, Sayın İdareci.”

Bu ses Rothen’in solundan geldi ve insanlar dönüp oturdukları yerde kıpırdanırken sandalye ayaklarının gıcırdamaları duyuldu. Lord Garrel ayağa kalkarken salon heyecanlı konuşmalarla yankılandı.

“Lord Garrel,” diyen Jerrik’in sesinde şaşkınlık vardı. “Hangi adayı himayenize alma arzusundasmız?”

“Paren Hanesi, Winar ailesinden Regin.”

Konuşmalar anlayışla dolu birer iç geçirmeye dönüştü. Aşağı bakan Rothen, sıranın sonundaki oğlanın sırtıttığını gördü. Konuşma sesleri ve sandalye gıcırdamaları birkaç dakika daha sürdükten sonra Jerrik kollarını kaldırarak sessizlik istedi.

“Ben olsam o iki çırak ve vasilerinden gözlerimi ayırmazdım,” diye mırıldandı Dannyl. “Kimse genellikle İlk Yıl’ındaki bir çırağı seçmez. Bunu büyük ihtimalle Sonea’nın sınıf arkadaşlarından daha yüksek bir konumda olmaması için yapıyorlardır.”

“Ya da bir gelenek başlattım,” diye sesli düşündü Rothen. “Ve Garrel yeğeninde potansiyel görmüş olabilir. Bu, Regin’in ailesinin derslere erkenden başlamasını neden istediğini açıklar.”

ÇIRAK

“Başka bir himaye iddiası var mıdır?” diye seslendi Jerrik. Bunu sessizlik takip ettiğinde adam kollarım indirdi. “Himaye niyetindeki tüm büyücüler öne çıksınlar.”

Rothen ayağa kalkıp sandalye sırasının sonuna, oradan da aşağı ilerledi. Lord Garrel ve Lord Yarrin’e katılarak bekledi. Törende bir role sahip olmanın getirdiği heyecanla yüzüne renk gelmiş genç bir çırak, kahverengi ve kırmızı bir kumaş yığınıyla geldi. Büyücülerin her biri yığından bir cüppe aldı.

“Gennyl lütfen öne çıksın,” diye emretti Jerrik.

Lonmar’lı oğlanlardan biri aceleyle öne çıkarak reverans yaptı. Lord Jerrik’le yüz yüze duran oğlanın gözleri büyümüştü ve Çırak Yemini’ni ederken sesi titriyordu. Lord Yarrin oğlana cüppesini verdi ve vasi ile çırak kenara çekildi. Lord Jerrik yine diğer öğrencilere döndü.

“Sonea lütfen öne çıksın.”

Sonea Jerrik’e doğru gergin adımlarla yürüdü. Beti benzi atmış olsa da, zarif bir şekilde reverans yaptı ve berrak, sağlam bir sesle yemin etti. Rothen öne çıkıp ona cüppesini teslim etti.

“Bu vesileyle seni himayeme alıyorum, Sonea. Üniversite’den mezun olana dek öğrenimin benim meselem ve görevim olacak.”

“Size itaat edeceğim, Lord Rothen.”

“Bu uzlaşma ikinizin de iyiliğine olsun,” diye bitirdi sözü Jerrik.

Onlar Lord Yarrin ve Gennyl’in yanında durmak üzere hareketlenirken Jerrik sıranın sonunda duran ve hâlâ gülümseyen genci çağırdı.

“Regin lütfen öne çıksın.”

Oğlan kendine güvenli adımlarla Jerrik’e doğru ilerledi ancak reveransı geçiştirircesine ve aceleciydi. Tören sözleri tekrarlanırken Rothen başını aşağı çevirip Sonea’ya baktı ve onun ne düşündüğünü merak etti. Artık Lonca’nın bir üyesiydi ve bu küçük bir olay değildi.

Sonea sağındaki oğlana baktığında Rothen onun bakışlarını takip etti. Gennyl sırtı dik bir şekilde duruyordu ve yüzü kızarıktı. *Gururdan patlayıverecek birazdan*, diye düşündü Rothen. Özellikle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bu seviyedeyken bir vasiye sahip olmak, adayın oldukça yetenekli olduğunu kanıtlıydı.

Ne var ki bunu Sonea hakkında düşünecek kişilerin sayısı oldukça azdı. Rothen, Sonea'yı bulmakta oynadığı rolün önemini herkese hatırlatmakla alakalı olarak onu himayesine aldığından şüphelendiklerini düşünüyordu. Sonea'nın gücü ve yeteneğini o kişilere anlatsa kimse inanmazdı. Ama bunu önünde sonunda öğreneceklerdi ve bunu bilmek Rothen'e tatmin veriyordu.

Regin ve Lord Garrel tören sözlerini söyledikten sonra Rothen'in soluna geçtiler. Oğlan Sonea'ya bakıp duruyordu ve hesaplar bir ifadesi vardı. Sonea ya bunu fark etmemişti ya da onu görmezden geliyordu. Bunun yerine Jerrik'in geri kalan adayları öne çağırıp yemin etmelerini istemesini ilgiyle seyretmişti. Her aday cüppesini kabul ederken, vasiler ve çıraqlarının yanında bir sıra oluşturdular.

Adayların sonuncusu sıraya katıldığında Lord Jerrik dönüp onlara baktı.

"Artık Büyücü Loncası'nın çıraqlarısınız," diye belirtti. "Gelecek yıllar hepimiz için başarı dolu olsun."

Çıraqlar hep birlikte saygıyla eğildiler. Lord Jerrik başıyla onaylayıp yana çekildi.

"Yeni çıraqlarımıza hoş geldiniz diyor ve hepsine başarılı birçok yıl dileklerimi sunuyorum." Sonea, Lorlen'in sesi arkadan yankılandığında yerinden hopladı. "Bu Kabul Töreni'nin sona erdiğini ilan ediyorum."

Loncasalonu insan sesleriyle yankılanmaya başladı. Cüppeli erkek ve kadınların oluşturduğu sıralar sanki güçlü bir rüzgâra kapılmış gibi hareketlendi. Ayağa kalkıp zemin kata inmeye başladılar. Salon ayak seslerinin gürültüsüyle doldu. Yeni çıraqlar resmi işlemlerin bittiğini fark ettikçe her yöne hareketlenmeye başladılar. Bazıları ebeveynlerine doğru aceleyle giderken, diğerleri ellerinde tutukları cüppeleri inceledi ya da etraftaki ani hareketliliğe gözlerini diktiler. Loncasalonu'nun büyük kapıları yavaşça açılmaya başladı.

Sonea dönüp başını Rothen'e doğru kaldırdı. "Bitti öyleyse. Artık bir çırağım."

Rothen gülümsedi. "Bittiğine memnun musun?"

Sonea omuz silkti. "Daha yeni başlamış hissine kapılıyorum." Gözleri arkasındaki birine ilişti. "Gölgen de geldi."

Rothen dönünce Dannyl'in ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Lonca'ya hoş geldin, Sonea."

"Teşekkür ederim, Elçi Dannyl," diye yanıtlayan Sonea reverans yaptı.

Dannyl güldü. "Henüz değil, Sonea. Henüz değil."

Yeni birinin yanında durduğunu sezen Rothen döndüğünde Üniversite İdarecisi'ni gördü.

"Lord Rothen," dedi Jerrik, saygıyla eğilen Sonea'ya yorgun bir şekilde gülümseyerek.

"Buyurun?" diye karşılık verdi Rothen.

"Sonea Çırak Odaları'na mı taşınacak? Şimdiye dek sormak aklıma gelmedi."

Rothen başım iki yana salladı. "Benimle kalacak. Odalarımda onun için oldukça yer var."

Jerrik'in kaşları kalktı. "Anlıyorum. Lord Ahrind'e bunu aktaracağım. İzninizle."

Rothen yaşlı adamın ince yapılı, çukur yanaklı bir büyücünün yanına yürümesini izledi. Lord Ahrind, Jerrik onunla konuşurken kaşlarını çatıp Sonea'ya bir bakış attı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sonea.

Rothen onun elinde tuttuğu kumaş yumağına başıyla işaret etti. "Şu cüppelerin tam gelip gelmediğine bir bakacağız." Dannyl'e baktı. "Ve sanırım küçük bir kutlama yapmamız gerekiyor. Geliyor musun?"

Dannyl gülümsedi. "Kaçırır mıyım?"

2. BÖLÜM

İLK GÜN

At arabasına binmek üzere adımını atan Dannyl'in sırtına vuran güneş ılıktı. Sandıklarından ilkinin arabanın tavanının üzerine çıkarmak için biraz büyü kullanmaktan kaçınmadı. İkincisi de ilkinin yanma yerleştğinde iç çekip başını iki yana salladı.

"Bu kadar fazla şey almaktan daha sonra pişman olacağım, kesin," diye mırıldandı. "Ama hâlâ yanıma almış olmayı istediğim şeyler aklıma gelip duruyor."

"Eminim ihtiyacın olan her şeyi Capia'da satın alabilirsin," dedi Rothen. "Lorlen sana cömert sayılabilecek bir harcırah sağladı."

"Evet, o güzel bir sürprizdi." Dannyl sırttı. "Belki de beni göndermesinin arkasındaki nedenler konusunda haklısmdır."

Rothen bir kaşını kaldırdı. "Seni başını beladan uzak tutman için bir başka ülkeye göndermekten fazlasını yapması gerektiğini biliyor olmalı."

"Ah ama senin tüm sorunlarını halletmeyi de özleyeceğim." Sürücü araba kapısını açtığı anda Dannyl dönerek ona baktı. "Mari-na'ya geliyor musun?"

Rothen başını iki yana salladı. "Derslerin başlamasına bir saatten az var."

“Hem sen hem de Sonea için.” Dannyl başıyla onayladı. “Öyleyse hoşça kal deme zamanı geldi.”

Birbirlerine bir an ağırbaşlı bakışlar attılar, ardından Rothen Dannyl’in omzunu tutup gülümsedi. “Kendine iyi bak. Denize düşmemeye dikkat et.”

Dannyl kıs kıs gülüp aynı şekilde dostunun omzunu tuttu. “Sen de, eski dostum. Şu yeni çırağının seni yıpratmasına izin verme. İlerleyişi kontrol etmek için bir yıl kadar sonra geri döneceğim.”

“Eski dostmuş!” Rothen Dannyl’i arabaya doğru itti. İçeri girdikten sonra dönüp bakan Dannyl, dostunun yüzündeki düşünceli ifadeyi gördü.

“Seni böylesine ihtişamlı kaçamaklar yaparken göreceğim hiç aklıma gelmezdi, Dannyl. Burada halinden memnun görünüyordun ve mezun olduğundan beri kapıların dışına nadiren adım atmıştın.”

Dannyl omuz silkti. “Sanırım doğru nedeni bekliyordum.”

Rothen kaba bir ses çıkardı. “Yalancı. Tembellikten başka bir nedenin yoktu. Umarım Büyükelçi bunu biliyordur, yoksa kötü bir sürprizle karşılaşacak.”

“Anlaması çok sürmez.” Dannyl sıırıttı.

“Eminim.” Gülümseyen Rothen at arabasından uzaklaştı. “Haydi, ikile bakalım.”

Dannyl başıyla onayladı. “Hoşça kal.” Arabanın tavanına vurdu. Araba hareketlenmeye başlayarak onu uzaklaştırırken Dannyl oturduğu yerin diğer ucuna kayarak perdeyi açtı ve hâlâ izleyen Rothen’e son bir bakış attı. Lonca Kapıları’ndan hızlıca geçtiler.

Oturduğu yerde arkasına yaslanıp iç çeken Dannyl, sonunda gitmekten her ne kadar memnun olsa da, arkadaşları ve tanıdık çevresini özleyeceğini biliyordu. Rothen, kendisine dost olacak Sonea ve yaşlı çift Yaldin’le Ezrille’e sahipti. Dannyl sadece yabancılarla olacaktı.

Her ne kadar yeni konumuna hevesle baksa da, sahip olacağı sorumluluk ve görevler az da olsa gözünü korkutuyordu. Yine de, Sonea’nın aranişı sırasında Hırsızlar’dan birini bulup onunla pazarlık

yaptığı zamandan beri Lonca'da yaşadığı kolay, çoğunlukla yalnız hayattan gittikçe sıkılmaya başlamıştı.

Rothen ona İkinci Elçi görevi için düşünüldüğünü anlatana kadar da ne kadar sıkıldığını fark etmemişti. Yönetici'nin odasına çağrılana kadar Elyne sarayındaki her erkek ve kadının isim ve konumunun yanı sıra, Lorlen'in komik bulduğu bir şekilde, birçok skandal hikâyesini de ezberleyivermişti.

İç Muhit'in derinlerine ilerlemiş at arabası, Saray duvarını çevreleyen yola döndü. O açıdan büyük Saray kulelerinin çok azı görülebiliyordu, o yüzden Dannyl oturduğu yerin diğer kısmına kayarak zengin ve güçlü insanların özenle süslenmiş evlerinin manzarasının tadım çıkarmaya koyuldu. Bir sokağın köşesinde yeni bir malikâne inşa edilmekteydi. Bir zamanlar orada duran eski, döküntü yapıyı hatırladı. O yapı, büyücü mimarlığının icadının öncesinden kalmaydı. Taş ve metale büyü uygulanmasının keşfi, büyücülerin sıradan yapısal sınırları aşmalarını sağlayarak şahane binalar inşa etmelerine yol açmıştı. At arabası geçip gitmeden, Dannyl yeni inşa edilen evin yanında iki büyücünün durduğunu, birinin ellerinde büyük bir plan kâğıdı tuttuğunu gördü.

Araba bir kez daha döndü ve birçok ihtişamlı evi geçerek yavaşladı, İç Kapılar'dan geçip Batı Mahalle'ye girdi. Onlar geçerken muhafızlar bakmadılar bile. Sadece bir saniyeliğine aracın yanına iliştirilmiş Lonca sembolüne göz atmışlardı. Yol, Batı Mahalle'den devam ederek İç Muhit'teki evlerden daha yavan görünen büyük evlerin arasından geçti. Bunların çoğu, Marina ve Pazaryeri'ne yakınlığı dolayısıyla şehrin bu kısmını tercih eden tüccar ve zanaatkârlara aitti.

Araba Batı Kapısı'ndan geçti ve tezgâhlardan oluşan bir labirente girdi. Tüm ırklardan ve tüm sınıflara ait insanlardan oluşan topluluklar iki yanda yolları dolduruyordu. Tezgâh başındakiler mallarını ve fiyatlarını sonu gelmez betimlemeler, ışıklar, ziller ve hayvan seslerinden destek alarak haykırmaktaydı. Yol her ne kadar geniş de olsa, satıcılar, müşteriler, sokak göstericileri ve dilenciler

iki yanı da öylesine kalabalıklaştırıyordu ki arabalar birbirlerinin yanından ancak geçebiliyordu.

Hava kokuların karışımıyla kesifti. Ezilmiş meyve kokularıyla tatlanmış bir esintinin hemen ardından çürümüş sebze kokusu getiren bir başkası esti. Hasır paspasların kokusu, iki adamın taşıdığı yağlı, mavi sıvı dolu bir fıçı yakından geçerken keskin, boğucu bir başka koku tarafından bastırıldı. Sonunda denizin tuzlu rayihasıyla nehir çamurunun hafif, mayhoş kokusu Dannyl'e ulaştığında, Dannyl kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Araba bir köşeyi döndüğünde Marina'nın manzarası ortaya çıktı.

Önünde direk ve halatlardan bir orman uzanıyor, gökyüzünü mavi düğümlere bölüyordu. Yolun iki tarafında insanlardan oluşan sonu gelmez bir nehir aceleyle akmaktaydı. İri yapılı mürettebat ve hamallar, sırtlarında çuvalar, ellerinde kutu ve sepetler taşıyorlardı. Türlü türlü hayvanlar tarafından çekilen kağnılar yavaşça geçmekteydi. Biraz önceki satıcı bağırışlarının yerini emir haykırışları ve hayvan gürültüleri almıştı.

Uzun bir iskele yanında dinlenen sağlam tüccar gemilerinden oluşan sıraya ulaşana kadar karmaşa boyunca ilerlediler. Orada araba yavaşlayıp durdu.

Kapı açıldı ve sürücü saygıyla eğildi.

"Geldik, lordum."

Dannyl oturduğu yerden kayıp indi. Yanık tenli, beyaz saçlı bir adam yakında duruyordu. Onun arkasında duran iri yapılı birkaç genç vardı.

"Siz, Lord Dannyl misiniz?" diye sordu adam, alışkın olmadığı belli bir edayla başını eğerek.

"Evet. Siz..."

"İskeleci başı," dedi adam, at arabasına başıyla işaret ederek.

"Sizin mi?"

Dannyl onun sandıklardan bahsettiğini tahmin etti. "Evet."

"Onları indirelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır, siz zahmet etmeyin.” Dannyl dönüp iradesini topladı. Sandıklar birer birer zemine inerken iki genç adam öne çıkıp onları yakaladılar. Görünen o ki büyüün bu tür amaçlarla kullanımına aşinaydılar. İskelede yürümeye başladıklarında geri kalan adamlar da onları takip etti.

“Buradan altıncı gemi, lordum,” dedi iskelecı başı, at arabası uzaklaşırken.

Dannyl başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

İskeleye ulaştığında ayak sesleri tahta zeminde yankılanmaya başladı. Aşağı baktığında geniş kesilmiş kerestelerin arasındaki boşluklardan suyu görebiliyordu. Hamalları bir gemiye yüklenen büyük bir kutu yığını etrafından takip edip bir başka geminin yanında bekleyen sıkıca sarılı halılardan oluştuğunu tahmin ettiğı bir yığının etrafından geçmek zorunda kaldı. Her yerde aceleyle yük taşıyanlar, güvertelerde dama oynayanlar ya da etrafta dolanıp emir yağdıranlar vardı.

Marina'nın daha hafif sesleri de Dannyl'in dikkatinden kaçmadı. İp ve tahta levhaların sürekli gıcırdamaları, suyun gemilere ve iskeleye çarpan sesi bunlardandı. Küçük detayları da fark etti. Gemi direkleri ve yelkenler üzerindeki süsler, gövde ve kamaralara özenle yazılmış isimler, bir geminin yanındaki delikten dökülen su... O son detay somurtmasına neden oldu. Su geminin dışında kalmalıydı herhalde, değil mi?

Altıncı gemiye ulaştığında hamallar dar bir tahtadan yürüyerek gemiye çıktılar. Başını kaldıran Dannyl bir çift adamın onu gemiden izlediğini gördü. Tahtaya dikkatle çıktı ve esnemesine rağmen sağlamlığını anladığında kendine güvenle ilerledi. Güverteye adımını attığında iki adamı onu reveranslarla karşıladı.

Birbirlerine oldukça benziyorlardı. Kahverengi tenleri ve minyon yapılarıyla tipik Vin'li karakteristiklerine sahiplerdi. İkisi de sert, renksiz kıyafetler giymişlerdi. Ne var ki içlerinden biri diğerinden biraz daha dik duruyordu ve konuşan da o oldu.

“Finda'ya hoş geldin, lordum. Ben Kaptan Numo.”

“Teşekkür ederim, kaptan. Ben Lord Dannyl.”

Kaptan birkaç adım ötede, güvertede duran sandıkları ve hamalları işaret etti. “Odada sandıklar için yer yok, lordum. Onları aşağı koyarız. İstedğin bir şey olduğunda, kardeşim Jano’ya sor.”

Dannyl başıyla onayladı. “Pekâlâ. Siz onları götürmeden önce almak istediğim bir eşya var.”

Kaptan bir kez başıyla onayladı. “Jano odayı gösterir. Yakında gideriz.”

Kaptan uzaklaşırken Dannyl daha küçük sandığın kapağına dokundu. Kilit hemen açıldı. Yolculuğu için gerekli şeyleri koyduğu deri çantayı alarak kapağı tekrar kapadı ve hamallara baktı.

“Sadece bu gerekiyor... sanırım.”

Adamlar eğilip aldıkları sandıkları götürdüler. Dönen Dannyl, Jano’ya beklentiyle baktı. Adam başıyla onaylayıp Dannyl’e takip etmesini işaret etti.

Dar bir kapıdan geçtiler ve kısa bir merdivenden indikten sonra geniş bir odaya geldiler. Tavan öylesine alçaktı ki, Jano kirişlerin altından eğilerek geçmek zorunda kaldı. Tavandaki kancalara kaba örülmüş örtüler asılıydı. Dannyl bunların hikâyelerde ve seyahatnamelerde okuduğu o aslı yataklardan olduğunu tahmin etti.

Jano onu dar bir koridordan geçirdi ve birkaç adım sonra bir kapı açtı. Dannyl minik odaya bakakaldı. Kendisinin omuzları genişliğinde, alçak bir yatak tüm odayı kaplıyordu. Küçük bir şifoniyer yatağın bir ucuna, güzelce katlanmış kaliteli reber yününden battaniyeler ise diğer uca yerleştirilmişti.

“Küçük, he mi?”

Dannyl başını çevirip Jano’ya baktığında onu sırtırtırken buldu. Acı bir ifadeyle gülümseyerek rahatsızlığını apaçık göstermiş olduğunu düşündü.

“Evet,” diye katıldı Dannyl. “Küçük.”

“Kaptanın oda iki kat büyük. Biz büyük gemi alınca, büyük oda da olur, he mi?”

Dannyl başıyla onayladı. “Öyle.” Çantasını yatağa bıraktı ve kendisi de oturmak istedi ancak dönmesi gerekti. Oturduğunda bacakları odanın dışındaki koridora uzandı. “Fazlasına ihtiyacım olmaz.”

Jano karşıdaki kapıyı tıklattı. “Benim oda. Biz bize arkadaşlık ederiz, he mi? Şarkı söylen mi?”

Dannyl buna verecek bir cevap düşünmeden yukarıda bir yerlerde bir çan çaldı ve Jano başını kaldırdı. “Gitmem lazım. Artık gideriz.” Dönen adam duraksadı. “Sen burada kal. Ayakaltı olma.” Buna da bir yanıt beklemeden aceleyle uzaklaştı.

Dannyl sonraki iki hafta boyunca kendisinin evi olacak minik odada etrafına bakındı ve kıs kıs güldü. Neden çoğu büyücünün deniz yolculuğundan nefret ettiğini artık anlamıştı.

Sınıf kapısının eşiğinde duran Sonea kalbinin sıkıştığını hissetti.

Rothen’in odalarından erkenden çıkmış, sınıfına diğer çıraklardan önce gitmeyi ve onlarla tanışmadan önce içinde kelekler uçuşan midesi üzerinde biraz kontrol sahibi olabilmeyi umut etmişti. Ama birkaç sandalye çoktan dolmuştu. O duraksadıkça yüzler ona doğru döndü ve midesi düğümlendi. Sınıfın en önünde oturan büyücüye çabucak bir bakış attı.

Beklediğinden daha genç görünen adam büyük ihtimalle yirmili yaşlarındaydı. Kemikli burnu, yüzüne kibirli bir ifade veriyordu. Sonea saygıyla eğilirken adam başını kaldırdı, gözlerini önce yüzüne, sonra yeni çizmelerine, sonra tekrar yüzüne çevirdi. Tatmin olmuş bir ifadeyle kâğıdına döndü ve listeye küçük bir işaret attı.

“Oturacak bir yer seç, Sonea,” dedi duygusuz bir tonla.

Salonda mükemmelce yerleştirilmiş on iki masa ve sandalye vardı. Sandalyelerinin ucunda oturan altı çırak, Sonea nereye oturacağını düşünürken seyretti.

Diğer çıraklardan fazla uzak oturma, dedi Sonea kendine. Onlara karşı soğuk olduğunu ya da onlardan korktuğunu düşünmelerini istemezsin. Odanın ortasında birkaç boş yer vardı ancak ortada oturma fikrinden de hoşlanmamıştı. Uzakta kalan duvara dayalı

bir sandalye boştu ve sonraki sırada oturan üç cırağın yanındaydı. Orası yeteri kadar iyiydi.

Sandalyeye doğru giderken kendini takip eden gözlerin oldukça farkındaydı. Otururken o gözlerle bakmaya zorladı kendini.

Birdenbire cıraklar kendilerini ilgilendirecek başka bir şey buluverdiler. Sonea rahatlayarak iç geçirdi. Yine dudak bükme beklemişti. Belki de sadece dün karşılaştığı oğlan, yani Regin açık açık soğuk davranacaktı.

Geri kalan cıraklar birer birer sınıf kapısından girmeye başlayarak öğretmenlerine saygıyla eğilip sandalyelerine oturdular. Utangaç Kyrallia'lı kız bulduğu ilk sandalyeye oturmuştu. Bir başkası neredeyse büyücüye selam vermeyi unutmuş, sonra Sonea'nın önündeki yere tökezleye tökezleye yerleşmişti. Bu oğlan Sonea'yı sandalyesine ulaşana kadar görmemişti ve tereddüt ederek oturmadan önce ona rahatsızlıkla dik dik bakmıştı.

Gelen son cırak, arkadaş canlısı olmayan oğlan, Regin'di. Odayı kısıtıldığı gözlerle şöyle bir tarayıp isteyerek yaptığını belli eden bir edayla grubun ortasına yerleşmişti.

Uzakta bir çan çaldığında büyücü sandalyesinden kalktı. Sonea da dahil birkaç cırak bu hareketle beraber gözle görünür bir şekilde irkildi. Öğretmenleri konuşmadan önce tanıdık bir yüz kapı eşiğinde belirdi.

"Hepsi burada mı, Lord Elben?"

"Evet, sayın İdareci Jerrik," diye yanıtladı öğretmen.

Üniversite İdarecisi başparmaklarını kahverengi kuşağına birer kanca gibi geçirip sınıfa şöyle bir baktı.

"Hoş geldiniz," dedi, sesi hoş karşılayan biri için fazla ciddi olarak. "Ve tebrikler. Size bu tebrikleri sunmamın nedeni her birinizin nadir ve kıskanılan büyü yeteneğiyle doğmasından değil. Bunun nedeni, hepinizin Büyücü Loncası üniversitesine kabul edilmenizdir. Bazılarınız buradan çok uzakta olan ülkelerinizden geldiniz ve birçok yıl boyunca evlerinize geri dönemeyeceksiniz. Bazılarınız ise

ömrünüzün çoğu boyunca burada kalmaya karar verebilirsiniz. Ne olursa olsun, hepiniz, sonraki beş yıl boyunca burada kalacaksınız.

“Neden? Bir büyücü olmak için. Peki, büyücü nedir?” Adam acı acı gülümsedi. “Bir büyücüyü büyücü yapan birçok özellik vardır. Bazılarına zaten sahipsiniz, bazılarını geliştireceksiniz ve bazılarım öğreneceksiniz. Bazılarıysa diğerlerinden önemlidir.”

Durarak gözleriyle sınıfı taradı.

“Bir büyücünün en önemli özelliği nedir?”

Sonea gözcüyle birkaç çırağın sandalyelerinde doğrulduklarını gördü. Jerrik masanın etrafından dolanarak Sonea'nın oturduğu tarafa doğru yürüdü. Sonea'nın önünde oturan oğlana gözlerini dikti.

“Vallon?”

Sonea, sanki masasının altına kayıp gitmek istermiş gibi oğlanın sırtının kamburlaştığını gördü.

“Bir şeyi ne ka-kadar iyi yaptığıdır, lordum.” Oğlanın zayıf sesi zor duyuluyordu. “Ne kadar çok çalıştığıdır.”

“Hayır.” Jerrik arkasına dönüp sınıfın diğer yanına ilerledi. Hevesli oğlanlardan birine soğuk bakışlarını dikti.

“Gennyl?”

“Gücüdür, lordum,” diye yanıtladı oğlan.

“Kesinlikle hayır!” diye bağırdı Üniversite İdarecisi. Çıraklardan oluşan sıralar arasından ilerledi ve çekingen Kyrallia'lı kızın yanında durdu.

“Bina?”

Kız hoşça gözlerini kırıştırdı, sonra başını kaldırıp büyücünün bakışlarına karşılık verdi. Adamın gözleri kızmıkları adeta delip geçtiğindeyse çabucak gözlerini indirdi.

“Ah...” Duraksayan kızın yüzü birden parladı. “Sihri nasıl kullandığıdır.”

“Hayır.” Adamın tonu daha yumuşaktı. “Yine de önemli bir özelliktir ve tüm büyücülerimizden beklentimizdir.”

Jerrik sıradan devam etti. Sonea onu seyretmek için başını çevirdi ancak diğer çırakların katı ifadelerle sınıfın önüne doğru gözlerini

diktiklerini fark etti. Kendisi de rahatsız hissederek onlardan kopya çekti ve yaklaşan büyücünün ayak seslerini dinledi.

“Elayk?”

“Yetenek midir, lordum?” Oğlanın Lonmar aksanı belirgindi.

“Hayır.”

Ayak sesleri gitgide yaklaştı. Sonea omurgasının tepesinde karıncalanma hissetti. Adam ona sorsa ne derdi? Herhalde tüm olası cevaplar çoktan verilmişti. Sessizce nefes alarak yavaşça verdi. Zaten ona sormazdı. O önemi olmayan kızın teki...

“Sonea?”

Midesi altüst oldu. Başını kaldırdığında Jerrik’in tepesinde dikildiğini, kendisi tereddüt ettikçe gözlerinin daha da soğuk bir hal aldığını gördü.

Sonra cevap birden geldi. Kolaydı. Ne de olsa, kendi güçleri kontrol edilemez hale geldiğinde neredeyse ölmüştü ve bunu diğer çıraklardan çok daha iyi bilmesi gerekirdi. Jerrik de bunu biliyordu ki büyük ihtimalle soruyu ona yöneltmemesinin sebebi de buydu.

“Kontroldür, lordum.”

“Hayır.”

İç geçiren büyücü sınıfın önüne gitti. Yüzü kızarmış Sonea ise tahta masasına gözlerini dikti.

Üniversite İdarecisi masanın önünde durup kollarını kavuşturdu. Tekrar sınıfa bir göz gezdirdi. Çıraklar beklentili ve utanç içindelerdi.

“Bir büyücünün en önemli özelliği bilgisidir.” Duraksayan adam cevap veren her çırağa sırasıyla baktı. “O olmadan güç hiçbir işe yaramaz. Niyeti ne kadar iyi olursa olsun becerili ya da yetenekli olabileceği hiçbir şeyi yoktur.” Büyücünün gözleri Sonea’ya kaydı. “Güçleri kendiliğinden ortaya çıkmış olsa bile onları nasıl kontrol edeceğinin *bilgisine* sahip değilse, çok geçmeden ölür.”

Sınıf hep bir ağızdan nefes verdi. Birkaç yüz kısaca Sonea’ya döndü. Sonea bunu fark edince masasına bakmayı sürdürdü.

“Lonca, dünya üzerindeki en büyük ve en kapsamlı bilgi deposudur,” diye devanı etti Jerrik gururlanarak. “Burada geçireceğiniz

yıllarda o bilgi, en azından bir kısmı, size aktarılacak. Dikkatiniz verir, öğretmenlerinizin size söylediklerini dinler, geniş kütüphanemiz gibi kaynakları kullanırsanız, başarılı olursunuz.” Bir sonraki cümlesinde ses tonu karanlık bir hal aldı. “Ama dikkat buyurmaz, büyüklerinize saygılı olmaz, sizden önce gelenler tarafından yüzyıllardır toplanmış bilgiyi kendi yararınıza çevirmezsensiz, tek yapacağınız kendinizi utandırmak olur. Önünüzdeki yıllar kolay olmayacak. Adanmış, disiplinli ve görev bilincine sahip olmanız gerekli.” Duraksayarak önündeki yüzlere birer birer baktı. “Lonca büyücüleri olarak potansiyelinize ulaşmak istiyorsanız, yapmanız gereken bunlardır.”

Odadaki atmosfere yeni bir tür gerginlik hakim oldu. Çıraklar öylesine sessizdiler ki, Sonea onların nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Jerrik sırtını dikleştirip ellerini arkasında birleştirdi.

“Büyük ihtimalle üniversite eğitiminizin temel taşı olan Üç Kontrol Seviyesi’nden haberdarsınızdır. İlki, yani bugün başaracağınız, gücünüzü açığa çıkarmadır. İkincisi, yani bu sabahın geri kalanında ve tüm üçünü düşünmeden başarabilecek duruma gelene kadar her sabah hedefiniz olacak olan, gücünüze ulaşmak, ondan arzu ettiğiniz kadarını almak ve sınırlarını belirlemektir. Üçüncüsü de şu an ile mezun olacağınız zaman arasında yıllar boyu öğreneceğiniz bu gücün kullanılabileceği şekillerdir. Tabii, mezuniyetinizden sonra hangi dalda uzmanlaşmak isterseniz isteyin, üçüncü seviyeyi tamamlamış olacağınız bir noktaya asla varamayacaksınız. Mezun olduğunuzda size verdiğimiz bilgiler üzerinden hareketle ufkunuzu genişletmek size kalacak ama tabii ki, bilinebilecek her şeyi öğrenmeniz asla mümkün olmayacaktır.” Hafifçe gülümsedi.

“Lonca’nım sahip olduğu bilgiler bir ömür hatta beş ömür boyunca özümselemeyecek kadar çoktur. Bizim sahip olduğumuz üç dal Şifa, Simya ve Savaşçı disiplinleridir. İşe yarar ve başarılı birer büyücü haline gelmenize yardımcı olmak için öğretmenleriniz ve onlardan önce gelmiş olanlar hangi bilginin en önemli ve en alakalı olduğunu toplayıp derlemişlerdir.” Çenesini hafifçe kaldırdı. “Bu bilgiyi iyi kullanın, Kıralia Büyücü Loncası çırakları.”

Gözlerini bir kez daha sınıftakilere dikti, ardından döndü ve Lord Elben'e başıyla selam vererek sınıfı terk etti.

Sınıf hâlâ sessizdi. Öğretmen hareketsiz duruyor, öğrencilerinin yüzündeki ifadeleri tatminkâr bir gülümseyişle sindiriyordu. Ardından büyük masanın önüne çıkıp onlara seslendi.

“Kontrol üzerine olan ilk dersiniz şimdi başlayacak. Her birinize bu ders için birer öğretmen atanmıştır. Onları yan salonda sizi beklerken bulacaksınız. Şimdi kalkın ve o salona geçin.”

Çıraklar hevesle ayaklanırken sandalyeler tahta zemine sürttü. Sonea yavaşça kalktı. Başı ona doğru dönen öğretmen kıza soğuk bir bakış attı.

“Senin dışında herkes, Sonea,” diye ekledi. “Sen burada kalacaksın.”

Bu kez tüm çıraklar dönüp ona baktılar. Bir yüzden ötekine bakıp duran Sonea, onların gözlerinde anlayış belirdiğinde tuhaf bir suçluluk duygusu hissetti.

“Haydi,” dedi öğretmen. Çıraklar başlarını çevirdiler. Sonea tekrar sandalyesine oturdu ve sınıfın geri kalanının dağılmasını seyretti. Sadece tek bir çırak kapıdan çıkmadan önce son bir kez ona baktı. Çocuk pis pis sırıttı. Regin.

“Sonea.”

Yerinden hoplayıp gözlerini öğretmenine diken Sonea, onun hâlâ orada olduğuna şaşırmıştı.

“Buyurun, lordum.”

Adamın gözleri soğukluğunu biraz kaybetti. Oda boyunca yürüyüp Sonea'nın yanında dikildi. “Kontrolün ilk ve ikinci seviyelerine zaten ulaştığından sana sınıfa okutulacak ilk kitabı getirdim.” Sonea gözlerini indirerek adamın elinde duran küçük, karton kapaklı kitaba baktı. “Bu kitapla birlikte pratik alıştırımlar da yapılacak ama onlar için sınıfın tümü gerekiyor. Yine de kitaptaki bilgileri okuyarak çok şey öğreneceksin.”

Kitabı masaya bırakıp döndü.

“Teşekkür ederim, Lord Elben,” dedi Sonea arkasından.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adanı duraksayıp dönerek ona hafif bir şaşkınlıkla baktı, ardından kapıya doğru yürümeye devam etti.

O gittikten sonra sınıf boş ve sessizdi. Sonea diğer masa ve sandalyelere baktı. Dokuz tane yamuk duran sandalye saydı.

Masasında duran kitaba bakıp okudu. *Yeni Çıracılar İçin Altı Ders*. Yazarı Lord Liden'di ve bir tarih atılmıştı. Kitap yüz yıl önce yazılmıştı. Kim bilir kaç çırac bu alıştırılmalardan geçmişti. Sayfaları çevirdi. İçini rahatlatacak bir şekilde, yazı tipinin açık ve kolay okunabilir olduğunu gördü.

Büyü kullanışlı bir sanattır ancak sınırları yok değildir. Bir büyücünün doğal etki alanı kendi vücudu içinde yatar. Bu alanın sınırı tenidir. Bu alanda büyü etkisine sahip olmak son derece az miktarda gayret gerektirir. Diğer hiçbir büyücü bu alanda etki sahibi olamaz, tabii Şifa kullanmıyorsa. Şifa tene dokunmayı gerektirir.

Vücudun dışında olanlar üzerinde etki için daha fazla gayret gerekir. Etkilenecek obje vücuttan ne kadar uzaktaysa, o kadar çaba sarf edilmelidir. Aynı sınırlamalar zihinsel iletişimde de vardır ancak çoğu büyüden az yoğunlaşma gerektirir.

Rothen bu kadarını anlatmıştı ama okumaya devam etti. Belli bir süre sonra, derslerin ilk üçünü okuduktan ve dördüncüye başlayacağı sırada iki çırac salona döndü. İlki Gennyl, yani tören sırasında vasi sahibi olan yarı Lonmar'lı çocuktü. Ona diğer, uzun boylu Lonmar'lı çocuk eşlik ediyordu. Sınıftaki yerlerine ilerlerken yarı yolda durup Sonea'ya baktılar. Sonea onlarda bir fark sezebiliyordu. Sanki varlıklarının şiddeti artırılmış gibiydi. Tahminine göre bu, güçlerinin açığa çıkarıldığı anlamına geliyordu. Yakında bunu saklamayı öğreneceklerdi, tıpkı onun da yaptığı gibi. İlk seviyeye zor ya da yavaş gelmedikleri ortadaydı. Kendi bildiği üzere, zor olan ikinci seviyeydi.

Vatanlarının akıcı dilinde mırıltıyla konuşmaya başladılar. Odaya bir başka çırac girdi. Gözlerinin altı mor olan Kyralia'h bir oğlandı. Yerine oturdu ve sessizce gözlerini masasına diki.

Bu oğlanda tuhaf bir şeyler vardı. Sonea etrafında bir büyü halesi seziyordu ama sanki nabız gibi atıyordu. Bazen güçlü, bazen sezilemeyecek kadar sönüktü. Bakışlarıyla onu daha fazla rahatsız etmek istemeyen Sonea başını çevirdi. Çıraklar kontrolün ilk ve ikinci seviyelerini başarana kadar, onlarda birçok tuhaf sezebilirdi.

Kapı eşiğinin dışından gelen bir kahkaha dikkatini çekti. Bu kez sınıfa beş çırak girdi. Gelmemiş tek kişi Regin'di. Onları izleyecek bir otorite figürü olmadığından, çıraklar sıralarında rahatça oturuyor ya da küçük gruplar halinde sohbet ediyordu. Sonea'nın sezileri onların büyümlü varlıklarıyla doluyordu.

Sonea'ya kimse yaklaşmadı. Sonea hem rahatlamış hem de düş kırıklığına uğramıştı. Herhalde ondan ne beklmeleri gerektiğini bilmediklerinden uzak duruyorlardı. İlk dostane adımı kendisinin atması gerekecekti. Bunu yapmazsa onlar Sonea'nın kendilerine katılmak istemediğini düşünebilirlerdi.

Elyne'li hoş kız yakında bir yerde oturuyor, şakaklarını ovuşturuyordu. Kontrol derslerinin Rothen'e nasıl da baş ağrıları verdiğini hatırlayan Sonea, kızın biraz iyi niyet gösterisinden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti. Kendine güvenli bir görünüş takınarak yavaşça ayağa kalktı ve kızın masasına doğru yürüdü.

"Kolay değil, değil mi?" diye sordu Sonea.

Kızın gözleri onunkilere şaşkınlıkla ilişti, ardından omuz silkerek bakışlarını tekrar masasına çevirdi. Cevap gelmeyince, midesinde gittikçe büyüyen kötü bir hisle Sonea onun duymazlıktan geldiğinden şüphelendi.

"Ondan hoşlanmıyorum," dedi kız birden, yoğun bir Elyne'li aksanıyla.

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Kimden hoşlanmıyorsun?"

"Leydi Kinla'dan," dedi kız rahatsız olmuş bir tonla.

"Sana kontrol dersi veren kişi mi? Sanırım, bu işi gerçekten de kolaylaştırmaz."

“Leydi Kinla kötü biri olduğundan değil,” diye iç geçirdi kız. “Sadece onu zihnimde istemiyorum. O çok...” Başını iki yana sallayınca kızıl bukleleri savruldu.

Elyne’li kızın önündeki sandalye boştu. Sonea yavaşça oturdu ve kıza döndü.

“Zihnindeki bazı şeyleri görmesini istemiyor musun?” diye sordu Sonea. “Yanlış ya da kötü şeyler değil de, sadece herhangi birinin görmesini istemediği şeyler mi?”

“Evet,” diyen kız başını kaldırıp baktı. Gözleri büyümüştü. “Ama onun bunları görmesine izin vermem gerek, değil mi?”

Sonea kaşlarını çatı. “Hayır, zorunda değilsin... Şey, yani ondan saklamak istediğin şeyi bilemiyorum ama... eh... o şeyler saklanabilir.”

Kız Sonea’ya bakmaya başlamıştı.

“Nasıl?”

“Bir çeşit kapı hayal edip onları onun arkasına koyuyorsun,” diye açıkladı Sonea. “Leydi Kinla büyük ihtimalle senin ne yaptığını görür ama tıpkı Rothen benimkilere ulaşmaya çalışmadığı gibi o da herhangi bir şeye kalkışmaz.”

Kızın gözleri daha da büyüdü. “Sana kontrolü Lord Rothen mi öğretti? Senin *zihninde* miydi?” deyip nefesini tuttu kız.

“Evet.” Sonea başıyla onayladı.

“Ama o bir *erkek*.”

“Eh... bana o öğretti. O yüzden mi öğretmenin kadın? Bir kadının mı sana öğretmesi gerekiyor?”

“Tabii ki.” Kız ona dehşete bakıyordu.

Sonea başını yavaşça iki yana salladı. “Bilmiyordum. Bir erkek ya da kadın büyücü tarafından eğitilmenin ne fark edeceğini anlayamıyorum. Belki...” Kaşlarını çatı. “Gizli düşüncelerimin tümünü saklayamasam benim için de kadın bir öğretmen daha iyi olurdu.”

Kız Sonea’dan hafifçe uzaklaştı. “Bizim yaşımızdaki bir kızın zihnini bir erkekle paylaşması yanlış olur.”

Sonea omuz silkti. “Altı üstü zihin. Konuşmak gibi ama daha hızlı. Bir erkekle *konuşmakta* yanlış bir şey yok herhalde, değil mi?”

"Hayır..."

"Bazı şeyler hakkında konuşmazsın, olur biter." Sonea ona anlamlı bir bakış attı.

Kızın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Evet... özel durumlar dışında, sanırım."

"Issle." Salonun karşı tarafından keskin bir ses geldi. Sonea başını kaldırdığında yeşil cüppeli orta yaşlı bir kadının kapı eşiğinde durduğunu gördü.

"Yeterince dinlendin. Benimle gel."

"Tabii, leydim." Kız iç geçirdi.

"İyi şanslar," dedi Sonea, kız aceleyle uzaklaşırken. Issle'nin bunu duyduğundan emin olamadı zira kız arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp kayboldu.

Sonea elindeki kitaba gözlerini çevirip hafifçe gülümsedi. Bu bir başlangıçtı. Belki sonra Issle ile yine konuşurdu.

Sirasına dönerek okumaya devam etti.

Yansıtma:

Eğer görüş alanındaysa, bir objeyi hareket ettirmek daha çabuk ve kolaydır. Görüş açısı dışında obje, zihin sezişini önce o objeyi bulınak üzere genişleterek hareket ettirilebilir. Ne var ki bu daha fazla gayret ve zaman gerektirir ve...

Sıkılan Sonea çıraqların gelip gitmelerini seyretmeye başladı. İsimlerini duymak için kulak kabartıp onların nasıl kişiler olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Göz altları mor olan Kyralia'lı çocuk Shern, öğretmeni dönüp onu ismiyle çağırdığında irkilmişti. Büyücüye kocaman gözlerle bakmış, sandalyesinden kalkıp kapıya ilerlerken her hareketiünden çekingenliğini belli etmişti.

Regin, Kano ve Vallon adındaki iki çocukla arkadaş olmuştu. Utangaç Kyralia'lı kız onların konuşmalarını dikkatle dinliyor, karton kapaklı bir deftere küçük resimler çiziyordu. Issle geri döndüğünde sandalyesine adeta çökerek oturdu ve kafasını kollarının arasına gömdü. Sonea onların baş ağrılarından şikâyet ettiklerini duymuştu ve kızı yalnız bırakmaya karar verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çan ortapaydosda çaldığında Sonea rahatlayarak iç çekti. Tek yaptığı zaten bildiği dersleri okumak olmuştu ve diğer çırakların geliş gidişleri yüzünden dikkati dağılmıştı. Pek de ilginç bir ilk ders geçirmemişti.

Lord Elben salona girdiğinde çıraklar aceleyle yerlerine geçtiler. Adam onların yerleşmelerini bekledi, ardından boğazını temizledi.

“Kontrol derslerine yarın aynı saatte devam edeceğiz,” dedi. “Bir sonraki dersiniz Lonca tarihi olacak ve üst kattaki ikinci tarih salonunda yapılacak. Çıkabilirsiniz.”

Sınıfta birkaç kişi iç geçirdi. Çıraklar ayaklanıp öğretmenlerine saygıyla eğildiler ve kapıya yöneldiler. Arkada kalan Sonea Elyne’li çocuğun Regin’in yeni arkadaş grubuna katıldığını fark etti. Sessizce ilerleyip öğretmene kitabı uzattı ve adımlarını hızlandırıp Issle’ye yetiştirdi.

“İkinci sefer daha iyi miydi?”

Kız Sonea’ya baktı ve başıyla onayladı. “Söylediğini yaptım. İşe yaramadı ama sanırım bir dahaki sefer işe yarar.”

“İyi. Sonra her şey gittikçe kolaylaşıyor.”

Birkaç adım daha sessizlik içinde ilerlediler. Sonea söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı.

“Sen Fonden’li Issle’sin, değil mi?” dedi bir ses.

Issle döndü ve Regin’le diğer iki çırak yaklaşırken durdu.

“Evet,” dedi hoşça gülümseyerek.

“Babası Kral Marend’in danışman olan?” diye sordu Regin. kaşlarını kaldırarak.

“Evet.”

“Ben Winar’lı Regin,” diyen çocuk abartılı bir kibarlıkla reverans yaptı. “Paren Hanesi’nden. Sana Yemeksalonu’na kadar eşlik edebilir miyim?”

Kızın gülümseyişi daha da büyüdü. “Onur duyarım.”

“Hayır.” Regin gülümsedi. “Onur duyacak olan benim.”

Çocuk Sonea ve Issle’nin arasından geçti ve Sonea’yı gerilemek zorunda bırakarak diğer kızı koluna aldı. Onlar koridordan yollarına

ÇIRAK

devam ederken Regin'in arkadaşları ikilinin peşine düştü. Kimse Sonea'ya bakmamıştı ve Sonea kendini grubun arkasında buldu. Üniversite merdivenlerinden indiklerinde durarak onların arkalarına bir kez bile bakmadan yürüyüp gitmelerini seyretti.

İssle ona teşekkür bile etmemişti. *Şaşırmamalıyım*, dedi kendine Sonea. *Görgüsüz zengin veletler.*

Hayır, dedi sonra. *Onlara haksızlık etme. Harrin'in çetesindeki-lerden birini kabul etmem istenseydi, benim için de kolay olmazdı. Önünde sonunda farklı olduğumu unutacaklar. Sadece onlara biraz zaman tam.*

3. BÖLÜM

HİKÂYELER ANLATMAK

Rothén'in hizmetçisi Tania masaya sabah kahvaltısını yerleştirirken Sonea iç geçirerek sandalyeye çöktü. Başını kaldıran Rothén onun yüzündeki mutsuzluk dolu ifadeyi görerek dün derslerden sonra Lord Peakın'le dersleri konuşmak üzere saatler harcamak yerine hemen dönmüş olmayı diledi.

“Dün nasıl gitti?” diye sordu.

Sonea yanıtlamadan önce duraksadı. “Çıraklardan hiçbirisi daha büyü kullanamıyor. Hâlâ kontrol öğreniyorlar. Lord Elben bana okumam için bir kitap verdi.”

“Bizimle başladıklarında hiçbir çırak büyü kullanamaz. Onlar yemin etmeden önce güçlerini geliştirmeyiz. Bunu anladığını sanıyordum.” Gülümsedi. “Gücünün doğal olarak gelişmesinde bazı avantajlar vardır.”

“Ama derslere başlamaları haftalar alacak. Benimse tek yaptığım aynı kitabı okumak ve o kitap da zaten bildiğim şeyleri anlatıyor.” Başını kaldırıp umutlu gözlerle baktı. “Onlar bana yetişene kadar neden burada kalmıyorum?”

Rothén gülmek için kendini tuttu. “Diğerlerinden daha hızlı öğrenen bir çırağı geri tutmayız. Bu fırsatı iyi değerlendirmelisin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Okumak için başka bir kitap iste ya da öğretmeninin seninle bazı alıştırmalar yapıp yapmayacağını sor.”

Sonea yüzünü ekşitti. “Diğer çırakların bundan hoşlanacağını sanmam.”

Rothen dudaklarını büzdü. Sonea haklıydı tabii ama Rothen aynı zamanda Jerrik’ten, Sonea’yı diğerleri hazır olana kadar derslerden muaf tutmasını isterse, İdareci’nin onu reddedeceğini biliyordu.

“Çırakların birbirleriyle yarışmaları beklenir,” dedi. “Sınıf arkadaşların sürekli senin önüne geçmeye çalışacak. Onlar için kendini geride tutman bir fark yaratmaz. Hatta öğrenimini onları üzmemek için yavaşlatman, onların saygısını kaybetmene neden olur.”

Başıyla onaylayan Sonea bakışlarını masaya çevirdi. Rothen ona üzülüyordu. Ona ne kadar akıl verirse versin, birdenbire çırakların küçük, dar dünyalarında kısıtlı kalmak kafa karıştırıcı ve sinir edici olmalıydı.

“O kadar da ileride değilsin,” dedi. “Sana kontrolü öğretmem haftalarımı aldı çünkü bana güvenmeyi öğrenmen gerekti. En hızlı öğrenenler bu haftanın sonunda hazır olacaklar ve geri kalanlar da en fazla iki haftada işlerini bitirirler. Sana beklediğinden de önce yetişecekler, Sonea.”

Sonea başıyla onayladı. Bir kavanozdan bir kaşık toz aldı ve sürahidene döktüğü sıcak suyla karıştırdı. Rakanın keskin kokusu Rothen’in burnuna ulaştı. Sonea içerken Rothen’in yüzü ekşidi ve onun bunu nasıl kaldırdığını merak etti. Sonea’yı Haneler arasında yaygınca tüketilen sumiyi denemesi konusunda ikna etmeye çalışmıştı ama kızın ağız tadı henüz ona alışmamıştı.

Sonea parmaklarıyla kupasının yanına tıklattı. “İssle bana tuhaf bir şey söyledi. Erkek öğretmenlerin kız çıraklara eğitim vermemesi gerektiğini söyledi.”

“Şu İssle Elyne’li bir kız mı?”

“Evet ”

“Ah,” diye iç geçirdi Rothen. “Elyne’liler. Genç kızların oğlanlarla olan etkileşimi konusunda Kyralia’hlardan daha titizlerdir. Kız ço-

cukların kadınlar tarafından eğitimi görmesi konusunda ısrarcılardır ve hangi ırktan olursa olsun bir kızın bir erkek tarafından eğitildiğini her gördüklerinde şok geçirirler. Bu yüzden kız çıraklar için o kuralı koyduk. İşin komik yanı şu ki, yetişkinlerin neler yapabileceği konusunda oldukça açık görüşlülerdir.”

“Şok.” Sonea başıyla onayladı. “Evet, gerçekten de öyleydi.”

Rothern kaşlarını çatı. “Senin için bir kadın öğretmen getirmiş olduğumu söylemen daha akıllıca olabilirdi. Elyne’liler öyle şeyler konusunda oldukça peşin hükümlü olabilirler.”

“Keşke daha önce söyleseydin. En başta bana dostça davranmıştı ama...” Sonea başını iki yana salladı.

“Unutacaktır,” dedi Rothern. “Zaman tanı, Sonea. Birkaç hafta içinde arkadaşların olacak ve neden bu kadar endişelendiğine anlam veremeyeceksin.”

Sonea raka dolu kupasına baktı. “Bir kişiye bile razıyım.”

Lonca Yöneticisi’nin loş ışıklı büyük odasında bir büyülü ışık küresi ileri geri süzülüyor, duvarlara oynak gölgeler yansıtıyordu. Lorlen mektubun sonuna geldiğinde volta atmayı bırakıp küfretti.

“Şişesi yirmi altınmış!”

Sandalyesine hızlı adımlarla döndü, oturdu, bir kutu açıp içinden kalın bir kâğıt çıkardı. Kararlı hareketleriyle kaleminden çıkan sesler odayı doldurdu. Arada sırada duraksayarak yazdıklarını düşünürken gözlerini kıstı. Mektubunu gösterişli bir şekilde imzaladıktan sonra arkasına yaslandı ve yazdıklarına şöyle bir baktı.

Sonra iç geçirerek kâğıdı masasının altındaki çöp kutusuna attı.

Lonca tedarikçileri yüzyıllardır Kral’ın verdiği parayı istismar ediyorlardı. Alıcı Lonca olunca her şey iki ya da üç kat pahalı oluyordu. Lonca’nın kendi şifalı otlarını yetiştirmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Dirseklerini masaya dayayan Lorlen çenesini avucuna koydu ve şarap üreticisinin mektuptaki fiyat listesini yeniden düşündü. Şaraplardan herhangi birini almamaya karar verebilirdi. Tabii bu-

nun siyasi sonuçları olurdu ancak diğer malları aynı Hane'den aldığı sürece kaçınılmayacak hiçbir kötü durum yoktu.

Ama o şarap Akkarin'in en sevdiğiydi. Minik vare tanelerinden yapılan lezzetli şarabın yoğun bir tadı vardı. Yüksek Lord misafir odasında her zaman küçük bir şişe bulundururdu ve tedarik edilmezse pek de memnun olmazdı.

Lorlen yüzünü ekşitip yeni bir kâğıda uzandı. Ardından duraksadı. Akkarin'in her isteğine böyle koşmamalıydı. Bu eskiden alışkanlığı değildi. Akkarin değişikliği fark edebilirdi. Lorlen'in neden böyle farklı davrandığını merak edebilirdi.

Ama Akkarin son günlerde Lorlen'in sohbet için nadiren geldiğini fark etmiş olmalıydı. Lorlen, Yüksek Lord'u ziyaret etme cesaretini topladığından beri ne kadar zaman geçtiğini düşündü ve kaşlarını çattı. Fazla uzun bir süreydi bu.

İç geçirerek elleriyle alnını tuttu ve gözlerini kapadı. *Ah, Sonea Neden onun sırrını bana göstermek zorundaydın ki!* Hatıra zihninde canlandı. Sonea'nın hatırasıydı bu, kendisinin değil ama detaylar hâlâ canlıydı...

"İş tamam," diyen Akkarin, pelerinini çıkarıp kan lekeli kıyafetlerini göz önüne sermişti. Bakışlarını aşağı çevirip kendine bakmıştı. "Cüppemi getirdin mi?"

Hizmetçinin mırıltılı cevabına karşılık olarak üzerindeki dilenci gömleğini çıkarmıştı. Gömleğin altındaki deri kemer beline sarılıydı ve üzerinde bir hançer kını vardı. Akkarin kendini temizleyip görüş açısından çıktıktan sonra kara cüppesiyle geri dönmüştü. Kına uzanarak parlayan bir hançer çıkarmış, onu bir havluya silmişti. İş bittiğinde kafasını kaldırıp hizmetçiye bakmıştı.

"Dövüş beni zayıflattı. Senin gücüne ihtiyacım var."

Hizmetçi bir dizinin üzerine çöküp kolunu uzatmıştı. Akkarin bıçağı adamın teninde gezdirmiş, ardından bir elini yarasının üzerine yerleştirmişti...

Lorlen ürperdi. Gözlerini açtığında derin bir nefes alıp başını iki yana salladı.

Sonea'nın bu anısını, büyücülerin kötü ve acımasız olduğunu düşünen birinin yanlış anlayışı olarak geçiştirmeyi dilerdi ama öylesine berrak bir hatıra yanlış olamazdı. Kız gördüğü şeyi anlamazken nasıl uydurabilirdi ki? Lorlen onun, kara cüppeli büyücünün gizli bir Lonca suikastçısı olduğu düşüncesine neredeyse gülümsedi. Gerçek çok daha kötüydü ve Lorlen ne kadar istese de bunu görmezden gelemezdi.

Akkarin, en yakın dostu ve Lonca'nın Yüksek Lordu kara büyü icra ediyordu.

Lorlen onun gelmiş geçmiş en büyük büyücüler ittifakına ait olmasından ve artık yöneticiliğini yapmasından hep gurur duymuştu. Lonca'da saygı duyulması gereken ve iyi olan her şeyi temsil etmekle görevli Yüksek Lord'un yasak ve kötü büyüyle uğraşması Lorlen'in bir yanını çileden çıkarıyordu. O yan, bu suçu ortaya çıkarmayı ve çok tehlikeli olabilecek o adamı böylesine bir nüfuz ve otorite konumundan etmeyi arzu ediyordu.

Ama başka bir yanı ise Yüksek Lord ile yüzleşmeye çalışmaktaki tehlikeyi görüyor, dikkatli olmasını buyuruyordu. Lorlen birçok yıl önce yeni bir Yüksek Lord seçilmesi gerektiğinde sınamaların yapıldığı o günü hatırlayıp ürperdi. Bir güç sınamasında Akkarin sadece Lonca'daki en güçlü büyücülere üstünlük sağlamamış, kendi sınırlarını sınama amaçlı yapılan bir sınamada en güçlü büyücülerin yirmiden fazlasına kolayca karşı koyabilmişti.

Akkarin her zaman öyle güçlü olmamıştı. Tüm büyücüler içinde Lorlen bunu iyi bilirdi. Üniversite'deki ilk günlerinden beri dost olmuşlardı. Yıllar geçtikçe Arena'da birçok kez birbirleriyle dövüşmüş, sınırlarının benzer olduğunu görmüşlerdi. Ancak Akkarin'in güçleri büyümeye devam etmiş, bir yolculuktan geri döndüğü zaman diğer tüm büyücülerini aşırmıştı.

Lorlen artık bu büyümenin doğal olup olmadığını merak ediyordu. Akkarin'in yolculuğu kadim zamanlardan kalma büyü bilgilerini arayışla geçmişti. Beş yılını Müttefik Topraklar'da dolaşarak geçirip

döndüğünde incecik ve ümidini kaybetmiş bir ifadeye sahipti. Topladığı bilgileri yolculuğunun son kısmında kaybettiğini iddia etmişti.

Ya gerçekten de bir şeyi keşfettiyse? Ya kara büyüü keşfettiyse?

Bir de Takan vardı. Sonea'nın, Akkarin'e o yeraltı odasında yardım ettiğini gördüğü adam. Akkarin yolculukları sırasında Takan'ı hizmetçisi olarak almıştı ve döndükten sonra adamın hizmetlerinden yararlanmaya devam etmişti. Bu işte Takan'm rolü neydi? Akkarin'in kurbanı mıydı yoksa işbirlikçisi mi?

Hizmetçinin isteksiz bir kurban olduğunu düşünmek rahatsızlık vericiydi ancak Lorlen bu adamı Akkarin'in suçunu bildiği gerçeğini ortaya koymadan sorgulayamazdı. Fazla büyük bir riskti bu.

Lorlen şakaklarını ovuşturdu. Aylar boyunca sürekli düşünüp aynı noktaya varmış, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışmıştı. Akkarin'in sadece meraktan kara büyüyle uğraşıyor olması olasıydı. Konu hakkında bilinenler azdı ve açıkça görülüyordu ki, onu öldürmeden kullanmanın yolları da vardı. Takan hâlâ hayattaydı ve görevlerine devam ediyordu. Sadece bir deneyden ibaret olabilecek bir şey için Lorlen'in, Akkarin'in suçunu açığa çıkarıp onu konumundan etmesi, hatta ölümüne yol açması berbat bir ihanet olurdu.

Peki, Sonea onu gördüğünde neden Akkarin'in üzerinde kan lekele kıyafetler vardı?

Lorlen yüzünü ekşitti. O gece çirkin bir iş gerçekleşmişti. "İş tamam," demişti Akkarin. Bir görev tamamlanmıştı. Ama neydi? Ve neden?

Belki de mantıklı bir açıklaması vardı. Lorlen iç geçirdi. *Belki de ben sadece bunun var olduğunu umuyorum.* Acaba harekete geçmekteki tereddüdü, dostunun berbat suçlardan sorumlu olduğunu keşfetmek istememesi miydi yoksa onca yıldır güvendiği ve saygı duyduğu adamın, gözünü kan bürümüş bir canavara dönüşmesini görmeyi istememesi mi?

Ne olursa olsun, bunu Akkarin'e soramazdı. Başka bir yol bulmak zorundaydı.

Son birkaç ayda ihtiyacı olan bilgilerin zihninde bir listesini çıkarmıştı. Akkarin neden kara büyü icra ediyordu? Bu ne zamandır devam ediyordu? Akkarin bu kara büyüyle ne yapabilirdi? Ne kadar güçlüydü ve nasıl yenilgiye uğratılabilirdi? Lorlen kara büyü hakkında bilgi arayarak kanunu çığneyeceğini bilse de, Lonca Akkarin'le yüzleşecekse, bu soruların yanıtları bulunmalıydı.

Büyücü Kütüphanesi'nde bilgi bulma uğraşı pek başarılı olmamıştı ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yüksek Büyücülere kara büyü hakkında ancak onu tanıyacakları kadar bilgi verilirdi. Lonca'nın geri kalanı sadece bunun yasak olduğunu bilirdi. Daha fazla bilgi kolayca bulunmamalıydı.

Daha derin bir arayışa girmesi gerekiyordu. Lorlen hemen Elyne'deki Büyük Kütüphane'yi düşündü. O bilgi deposu, Lonca'dakinden bile büyüktü. Sonra Akkarin'in yolculuğundaki ilk durağın orası olduğunu hatırlayınca, cevapları dostunun adımlarını takip ederek bulup bulamayacağını düşünmeye başlamıştı.

Ama Lonca'yı terk edemezdi. Yönetici konumu sürekli dikkatini gerektiren bir işti ve öylesine bir yolculuk Akkarin'in merakını mutlaka çekerd. Bu, bir başkasının onun yerine gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Lorlen böyle bir görevi kime güvenerek verebileceğini dikkatlice düşündü. Gerektiğinde gerçeği saklayabilecek özelliklere sahip olan biri olmalıydı. Aynı zamanda sırları ortaya çıkarmada yetenekli de olmalıydı.

Yaptığı seçim şaşırtıcı derecede kolaydı.

Lord Dannyl.

Çıraklar Yemeksalonu'na girerken Sonea arkadan takip ediyordu. Regin, Gennyl ve Shern sabah dersinin sonunda sınıfa dönmemişlerdi, o yüzden Sonea geri kalanları takip etmişti. Salon birkaç masa ve sandalye sırası içeren büyük bir odaydı. Hizmetçiler sürekli yandaki mutfaktan geliyorlar, çırakların seçecekleri yiyeceklerle dolu tepsilер getiriyorlardı.

Diğer çıraklardan hiçbiri Sonea onlara bir kez daha katılma cesaretini gösterdiğinde karşı çıkmadı. Birkaçı çatal bıçağını alan Sonea'ya şüpheli gözlerle baktılar ama diğerleri onu görmezden geldiler.

Bir önceki gün olduğu gibi, çıraklar arasındaki konuşmalar başta tuhaftı. Çoğu utangaç ve birbirlerine ne diyeceğinden emin değildi. Sonra Alend Kano'ya bir yıl boyunca Vin'de kaldığını söyleyince diğerleri ülke hakkında sorular sormaya başlamıştı. Sorular çok geçmeden diğer çırakların evleri ve ailelerini içerince Alend Sonea'ya baktı.

“Sen kenar mahallelerde büyüdün, değil mi?”

Tüm yüzler Sonea'ya döndü. Sonea ağzındakini çiğneyip yutana kadar bekledi. Birden kendine dönen dikkatin oldukça farkındaydı.

“On yıl kadar,” dedi. “Teyzem ve eniştemle yaşadım. Sonra Kuzey Mahalle'de bir oda tuttuk.”

“Ya annenle baban?”

“Annem ben küçükken öldü. Babam...” Omuz silkti. “Gitti.”

“Ve sizi kenar mahallelerde tek başınıza mı bıraktı? Bu berbat!” dedi Bina.

“Teyzem ve eniştem bana iyi baktılar.” Sonea gülümsemeyi başarabildi. “Ve çok dostum da vardı.”

“Hâlâ arkadaşlarıyla görüşüyor musun?” diye sordu Issle.

Sonea başını iki yana salladı. “Pek değil.”

“Lord Fergun'un Üniversite'nin altında tutsak ettiği o hırsız arkadaşın peki? O birkaç kez geri dönmedi mi?”

Sonea başıyla onayladı. “Evet.”

“O Hırsızlar'la, değil mi?” diye sordu Issle.

Sonea tereddüt etti. Bunu yalanlayabilirdi ama ona inanırlar mıydı?

“Kesin bir şey söyleyemem açıkçası. Altı ay içinde çok şey değişebilir.”

“Sen de bir hırsızdın, değil mi?”

“Ben mi?” Sonea hafifçe güldü. “Kenar mahallelerdeki herkes Hırsızlar için çalışmaz.”

Diğerleri biraz rahatlar gibi oldu. Birkaçı başıyla onayladı. Issle onlara baktıktan sonra kaşlarını çattı.

“Ama hırsızlık yaptın, değil mi?” dedi kız. “Pazaryeri’ndeki kapkaççılardan biriydin.”

Sonea yüzünün kızardığını hissetti ve tepkisinin kendini ele verdiğini anladı. Reddederse yalan söylediğini düşüneceklerdi. Belki de doğruyu söylerse anlayışla karşılarlardı...

“Evet, çocukken yiyecek ve para çaldım,” diye itiraf etti, kendini zorlayıp başını kaldırarak Issle’ye meydan okurcasına baktı. “Ama sadece aç kaldığımda ya da kış gelirken ayakkabı ve kalın giyeceklerle ihtiyacım olduğunda.”

Issle’nin gözleri zaferle parladı. “Demek *gerçekten* de hırsızsın.”

“Daha çocukmuş, Issle,” diye karşı çıktı Alend zayıfça. “Senin de yiyecek bir şeyin olmasa, sen de çalardın.”

Diğerleri dönüp Issle’ye kaşlarını çattılar ancak kız başını umur-samazca sallayıp Sonea’ya doğru eğildi ve ona soğuk bakışlarını dikti.

“Doğruyu söyle,” diye meydan okudu. “Hiç birini öldürdün mü?”

Sonea Issle’nin bakışına aynı şekilde cevap verdi ve öfkelenildiğini hissetti. Issle gerçeği bilirse, artık ona böyle dadanmadan önce iki kez düşünürdü.

“Bilmiyorum.”

Diğerleri dönüp gözlerini Sonea’ya diktiler.

“Nasıl yani?” diye dudak büktü Issle. “Ya yapmışsındır ya yapmamışsındır.”

Sonea önce masaya baktı, sonra kıza doğru çevirdiği gözlerini kıstı. “Pekâlâ, madem bilmezsen çatlayacaksın... İki yıl önce bir gece, bir adam beni yakalayıp ara sokağa çekti. O... Eh, bana yol sorma niyeti olmadığından emin olabilirsin. Bir elimi kurtardığımda bıçağımı ona saplayıp kaçtım. Orada takılmadığından yaşıyıp yaşamadığını bilmiyorum.”

Kısa bir süre için herkes sessizdi.

“Çılgılık atabilirdin.” dedi Issle.

“Herhangi birinin fakir kızın tekini kurtarmak için hayatını tehlikeye atacağını mı sanıyorsun?” diye sordu Sonea soğuk bir tonla. “Adam sesimi kesmek için boğazımı kesebilirdi ya da başka haydutları çağırmış olabilirdim.”

Bina ürperdi. “Bu berbat.”

Sonea bu anlayışlılık karşısında bir umut kıvılcımı hissetti ama bir sonraki soruda bu kaybolup gitti.

“Sen *bıçak* mı taşıyorsun?”

Lonmar aksanını duyan Sonea dönüp Elayk’ın yeşil gözlerine baktı. “Herkes taşır. Kutu açmak için, meyve doğramak için...”

“Cüzdan ipleri kesmek için,” diye araya girdi Issle.

Sonea kıza düz bir bakış attı. Issle buna soğuk gözlerle yanıt verdi. *Bu kıza yardım ederek zamanımı boşa harcamışım, o kesin,* diye düşündü Sonea.

“Sonea.” diye seslendi biri birdenbire. “Bak sana ne sakladım.”

Çıraklar dönüp tanıdık bir figürün elinde tepsiyle masaya gelmesini izlediler. Sırtan Regin tepsiyi Sonea’nın önüne itti. Sonea tepside ekmek kabukları ve artık yiyecekler olduğunu görünce kızardı.

“Ne kadar da cömert, kibar bir çocuksun, Regin.” Tepsiyi itti. “Teşekkürler ama çoktan yedim.”

“Hâlâ aç olmalısın ama,” dedi çocuk sahte bir içtenlikle. “Haline bak. O kadar zayıfsın ki. En az üç öğün yiyebilecek gibi görünüyorsun. Annenle baban seni iyi beslememişler mi?” Tepsiyi tekrar onun önüne itti.

Sonea tepsiyi geri itti. “Hayır, beslemediler.”

“Ölmüşler,” dedi biri.

“Eh, ne olur ne olmaz, daha sonra acıkırsan diye yine de al sen.” Bu kez tepsiyi hızla iten oğlan, onun masanın ucundan Sonea’nın kucağına dökülmesine neden oldu. Kahverengi bir sosla ıslanmış yiyecekler cüppesine ve zemine dökülürken çıraklardan bazıları kıkır kıkır gülmeye başladılar. Rothen’in dikkatlice verdiği talimatlara rağmen Sonea küfretti ve Issle iğrendiğini belli eder bir ses çıkardı.

Başını kaldıran Sonea konuşmak üzere ağzını açmıştı ki Üniversite çanı çalmaya başladı.

“Ah, şu işe bak!” dedi Regin. “Ders zamanı gelmiş. Üzgünüm ama kalıp yemeni seyredemeyeceğiz, Sonea.” Diğerlerine döndü. “Haydi. Geç kalmak istemeyiz, değil mi?”

Kasıla kasıla uzaklaşan Regin’i diğerleri de izledi. Çok geçmeden Yemeksalonu’ndaki tek cırak Sonea kalmıştı. İç geçirerek kalkıp kucağındaki yiyecekleri masaya silkeledi. Cüppesini kaplayan yapışkan, kahverengi sosa bakıp yine küfretti.

Şimdi ne yapacaktı? Bir sonraki derse üzerinde yemek lekeleriyle giremezdi. Öğretmeni onu üstünü başını değiştirmek üzere odasına gönderirdi ve bu Regin’e dalga geçeceği daha fazla şey sunardı. Önce Rothen’in odalarına koşarak dönmeli, sonra geç kalmasına daha sıradan bir bahane uydurmalıydı.

Yolu üzerinde başka insanlarla karşılaşmama umuduyla Büyücü Odaları yönünde ilerlemeye başladı.

Dannyl denizcilerin koridor sonundaki ortak odada toplandığını duyduğunda inlememek için kendini tuttu. Bir başka uzun gece olacaktı. Jano yine gelip Dannyl’i aldı ve adam onlara katıldığında tayfa tezahürat yaptı. Bir yerden bir şişe çıkageldi ve keskin kokulu Vin içkisi siyodan ağız dolusu yudumlar aldılar. İçki ona ulaştığında Dannyl onu doğrudan Jano’ya verdi ve denizcilerden hayal kırıklığı dolu laflara maruz kaldı.

Hepsi içkiden içince denizciler yutarak konuştukları anadillerinde dostane tartışmalara girmeye başladılar. Sonunda uzlaştıklarında şarkılar söylemeye, Dannyl’in de onlara katılmasını istemeye başladılar. Dannyl daha önce bu isteklere dayanamamıştı ama bu kez Jano’ya sert bakışlarını dikti.

“Bana tercüman olmaya söz vermiştin.”

Adam sırtıttı. “Şarkıyı sevmen.”

“Ona ben karar vereyim.”

Şarkıyı dinleyen Jano tereddüt etti. "Capia'da sevgilim kızıl, kızıl saçlı... ve tenn torbaları gibi memeleri. Tol-Gan'da sevgilim güçlü, güçlü bacaklı... ve ikisi de bana dolanık. Kiko'da sevgilim... ah." Jano omuz silkti. "Onu sizin dilde bilmiyorum."

"Tahmin edebiliyorum," diye yanıtladı Dannyl, başını üzgünce sallayarak. "Bu kadar çeviri yeter. Sanırım ne şarkısı söyleyeceğimi bilmek istemiyorum."

Jano güldü. "Şimdi de bana neden siyo içmiyon, he?"

"Siyo fena kokuyor. Güçlü."

"Siyo güçlüdür zaten!" dedi Jano gururlu bir tonla.

"Bir büyücüyü sarhoş etmek iyi bir fikir değildir," dedi Dannyl.

"Neden değil?"

Dannyl dudaklarını büzdü ve Vin'linin bunu anlayabileceği bir şekilde nasıl anlatacağını düşündü.

"Sarhoş olursan, çok sarhoş, kötü şey deyip yaparsın istemeden, he?"

Jano omuz silkip Dannyl'in omzuna vurdu. "Endişe yok. Biz anlatmayız kimseye."

Dannyl gülümseyip başını iki yana salladı. "Büyüyü kötü bir şekilde yapmak iyi değildir ya da istemeden. Tehlikeli olabilir."

Jano kaşlarını çatı ve gözleri büyüdü. "Sana birazcık siyo vererek, o zaman."

Dannyl gülümsedi. "Pekâlâ."

Ellerini sallayan Jano denizcilerin şişeyi ona vermesini işaret etti. Şişenin ağzını gömleğinin koluyla silip Dannyl'e uzattı.

Diğerleri tarafından dikkatle izlendiğini fark eden Dannyl şişeyi ağzına götürüp yudumladı. Hoş bir fındık tadı önce ağzını doldurdu, ardından yuttuğunda boğazını yakan bir ılıklik hissetti. Derin bir nefes çekip yavaşça vererek, vücuduna yayılan ılıkliğin tadını çıkardı. O gülümserken denizciler tezahürat edip takdir edercesine başlarını salladılar.

Jano şişeyi diğerlerine geri verdi ve Dannyl'in omzuna vurdu. "Büyücü değilim ya iyi. İçkiyi sevip içmemek." Adam başım iki yana salladı. "Çok üzücü."

Dannyl omuz silkti. "Ben büyüüyü de seviyorum."

Denizciler yeni bir şarkıya başladıklarında Dannyl sormadan Jano sözleri çevirdi. Dannyl kendini şarkı sözlerinin saçmalığına gülerken buldu.

"*Eyoma* ne demek?"

"Deniz sülüğü," diye yanıtladı Jano. "Kötü kötü şey. Hikâyesini anlatırım."

Birden diğerleri sessizleşti. Hepsi Jano ve Dannyl'e parlayan gözlerle bakıyorlardı.

"Deniz sülüğü elden şuraya kadar büyük." Jan göstermek için kolunu kaldırıp dirseğini işaret etti.

"Çok zaman küçük gruplarda yüzer ama çiftleşme zamanı çok deniz sülüğü gelir ve çok, çok tehlikeli. Kaya sanıp gemi yanına çıkar ve denizciler onları kesin öldürür yoksa eyoma yapışıp kan emer."

Dannyl diğer denizcilere baktığında başlarını hevesle salladıklarını gördü. Bir anda bu hikâyenin abartı ya da yalan olduğunu düşündü. Denizcilerin yolculuk edenlere anlattıkları korkutucu bir hikâye. Gözlerini Jano'ya doğru kıstı ama adam bunu fark edemeyecek kadar anlattıklarına yoğunlaşmıştı.

"Deniz sülüğü suda büyük balıklardan kan emer. Gemi batarsa adamlar kıyıya yüzer ama deniz sülüğü bulursa çabuk yorulur ölür. Adamlar çiftleşme zamanı suya düşerse çok deniz sülüğü ağırlığından boğulur." Dannyl'e büyümüş gözlerle baktı. "Ölmek için kötü yol."

Her ne kadar şüpheci olsa da Dannyl adamın betimlemesinden ürpermeden edemedi. Jano onun koluna tekrar hafifçe vurdu.

"Sen endişe yok. Deniz sülüğü sıcak suda yaşar. Kuzeyde. Biraz daha siyo iç. Hikâye unut."

Dannyl şişeyi kabul edip minik bir yudum aldı. Denizcilerden biri mırıldanmaya başladı ve çok geçmeden hepsi şarkı söylemeye

başladılar. Dannyl zorla şarkıya eşlik etti ama güverte kapısı açılıp kaptan içeri girdiğinde durdu.

Kaptan aşağı inerken tayfanın şarkısı biraz sessizleşti ama durmadı. Numo Dannyl'e başıyla selam verdi. "Sana bir şey vereceğim, lordum."

Dannyl'e kendisini takip etmesini işaret eden adam odasına doğru koridor boyunca ilerlemeye başladı. Kalkan Dannyl geminin sallantısıyla ellerini iki duvara da koymak zorunda kaldı. Numo'nun kapısına ulaştığında kendini Jano'nun iddiasını yalanlayacak şekilde kendi odasından en az dört kat büyük bir odaya girerken buldu.

Odanın ortasındaki bir masada rota haritaları duruyordu. Numo küçük bir dolabı açıp içinden bir kutu çıkardı. Gömleğinin altından bir anahtar çıkararak kutuyu açıp katlanmış bir kâğıt aldı.

"Capia'ya gelmeden önce bunu size vermem istendi."

Numo kâğıdı Dannyl'e uzattı ve sandalyeyi işaret etti. Oturan Dannyl mührü inceledi. Lonca sembolüydü. Kâğıt en üst kalitedeydi.

Mührü açıp kâğıdı düzeltti ve Yönetici Lorlen'in elyazısını anında tanıdı.

Tellen Hanesi, Vorin Ailesi'nden Dannyl, Elyne İkinci Lonca Elçisi'ne.

Bu mektubun, yolculuğun başladıktan sonra sana ulaşmasını istediğim için beni affet. Elçilik görevlerinin yam sıra, benim için tamamlamanı istediğim bir görev daha var. Bu görev en azından şimdilik mutlaka gizli kalmalı. Mektubun sana bu şekilde ulaşmasının arkasında yatan gerekçe de bu.

Bildiğin gibi, Yüksek Lord Akkarin Kyralia'dan on yıl kadar önce kadim büyü hakkında bilgi toplama amacıyla ayrılmıştı. Bu görevi tamamlayamadı. Senin görevin onun adımlarını takip etmek, ziyaret ettiği her yeri ziyaret etmek, bu arayışında ona yardımcı olan kişileri bulmak ve bunun yanında konuyla alakalı bilgi toplamak olacak.

Lütfen tüm bilgileri bana haberciyle ilet. Benimle doğrudan iletişime geçme. Haberlerini bekleyeceğim.

*Tesekkürlerimle,
Yönetici Lorlen.*

Dannyl mektubu birkaç kez okuduktan sonra onu tekrar katladı. Lorlen ne karıştırıyordu? Akkarin'in yolculuğunu tekrarlamak... Sadece haberciyle iletişim kurmak...

Mektubu bir kez daha açıp çabucak taradı. Lorlen'in gizlilik isteğinin nedeni basitçe, Dannyl'in elçilik konumundan, özel bir konuyla ilgilenmek uğruna faydalanmasının bilinmemesi olabilirdi.

Ne var ki özel konu Akkarin'in yolculuğuydu. Yüksek Lord, Lorlen'in, onun kadim bilgi arayışı konusunu tekrar açtığını biliyor muydu?

Bu sorunun muhtemel cevaplarını tarttı. Akkarin biliyorsa, onaylamış olmalıydı. Ya bilmiyorsa? Dannyl sinsice gülümsedi. Belki de Akkarin'in hikâyelerinde deniz sülüğüne benzer bir şeyler vardı ve Lorlen bunun doğru olup olmadığını bilmek istemişti.

Belki de dostunun başarısız olduğu yerde başarı sağlamak istiyordu. İkili çırakken birbirleriyle yarışmıştı. Lorlen arayışı devam ettiremeyeceği için bir başka büyücüyü kendi yerine hareket etmek üzere işe koymak istemişti. Dannyl gülümsedi. *Ve beni seçti.*

Mektubu tekrar katlayarak kalkıp geminin sallantısı nedeniyle ayakta kalmaya çalıştı. Lorlen'in gizlilik nedenlerini önünde sonunda açık edecekti. Bu arada Dannyl bir başkasının geçmişine burnunu sokma izninin tadını çıkarabilirdi. Özellikle de Yüksek Lord gibi gizemli birinin geçmişine.

Numo'ya başıyla selam vererek odadan çıkıp mektubu eşyaları arasına yerleştirdi ve Jano ile şarkı söyleyen tayfaya geri döndü.

4. BÖLÜM

GÖREV BAŞINA GEÇMEK

Sonea Üniversite koridorlarında yavaşça yürürken buruk bir rahatlama hissetti. Bir sonraki gün hürgündü ve bu gidilmesi gereken dersler olmadığı anlamına geliyordu. Gün boyunca Regin ve diğer çıraklardan uzakta olacaktı.

Geçen hafta boyunca yaptığı şeylerin azlığına rağmen ne kadar yorgun hissettiğine şaşırdı. Derslerin çoğunda ya kitap okumuş ya da çırakları, kontrol dersleri için gidip gelirken izlemişti. Pek bir şey olmamıştı ama sanki haftalar, hatta *aylar* geçmiş gibi hissediyordu.

Issle artık Sonea'nın varlığını bile umursamıyordu. Bu her ne kadar açıktan açığa düşmanlık göstermesinden iyi olsa da, sanki diğer tüm çıraklar da ona böyle davranmanın en iyisi olduğuna karar vermiş gibiydi. Hiçbiri onunla konuşmuyordu. Sonea onlara dersleri hakkında sorular sorsa bile bu böyleydi.

Sonea her çırağı zihninde tarttı. Elayk, ona anlatıldığı türden tipik bir Lonmar'lı erkekti. Kadınların saklandığı bir yerde büyümüş, lüks bir hayat sürmüş ama çok az özgürlüğe sahip olmuştu. Kızlarla konuşmaya alışkın değildi ve Bina ile Issle'yi aynı soğuk umursamazlıkla karşılıyordu. Sonea'yı geçen yıl Lonca'dan saklamış olan Hırsız Faren hiç öyle değildi ama tabii Faren tipik bir Lonmar'lı da değildi.

Genny'nin babası Lonmar'lı, annesi Kyralia'lıydı ve o, Bina ve Issle etrafındayken rahat görünüyordu. Sonea'yı görmezden geliyordu ancak Sonea onun kendini kısılmış gözlerle izlediğini fark etmişti.

Shern diğer çıraklarla nadiren konuşuyor, zamanının çoğunu uzaklara bakarak geçiriyordu. Sonea onun tuhaf büyü varlığını fark etmeye devam ediyordu ama o varlık artık öngörülemez şekillerde değişip durmuyordu.

Bina sessizdi ve Sonea o kızın herhangi bir sohbete katılamayacak kadar utangaç olduğundan şüphe ediyordu. Sonea ona yaklaşmaya çalıştığında kız geri çekilmiş, "Seninle konuşmama izin yok," demişti. Kızın annesinin Kabul Töreni'nden önce yaptığı yorumları hatırlayan Sonea şaşırmamıştı.

Kano, Alend ve Vallon çocuk gibi davranıyorlar, en çocukça şeyleri komik buluyorlar, kızlarla ilişkileri ve sahip oldukları hakkında böbürlenip duruyorlardı. Böyle konuşmalara Harrin'in çetesindeki oğlanlarda da rastlamış olan Sonea, kızlar hakkındaki hikâyelerin uydurma olduğunu bilirdi. Onu eğlendirense, tanıdığı çocukların o yaşa gelene kadar bu konularda böbürlenmeyi yıllar önce bırakacak kadar tecrübeli olmalarıydı.

Regin tüm sosyal aktivitelerde başroldeydi. Sonea onun diğerlerini komplimanlar, espriler ve arada sırada yaptığı otoriter yorumlarla nasıl kontrol altına aldığını görüyordu. Ne zaman bir fikir beyan etse, diğerleri başlarıyla onaylıyordu. Çocuk her fırsatta Sonea'nın geçmiş hakkında art niyetli yorumlara başlayana kadar bunu komik bulmuştu. Başta Sonea'ya biraz anlayış göstermiş olan Alend bile artık o iğnelemelere gülüyordu. Sonea Bina'yla sohbet etme girişiminde başarısız olduktan sonra Regin çok geçmeden onun yanma gitmiş, hoş ve arkadaş canlısı davranışlarını takınmıştı.

"Sonea!"

Nefes nefese ses arkasından gelmişti. Sonea döndüğünde Alend'in aceleyle geldiğini gördü.

"Evet?"

"Bu akşam sıra sende," dedi oğlan nefes nefese.

“Sıra bende mi?” Kaşlarını çattı. “Ne için?”

“Mutfak işi.” Alend dik dik baktı. “Sana söylemediler mi?”

“Hayır...”

Alend’in yüzü ekşidi. “Tabii ya. Liste Regin’deydi. Hepimizin haftada bir gece mutfak görevine gitmemiz gerekiyor. Senin sıran geldi.”

“Ah.”

“Acele etsen iyi olur,” diye uyardı çocuk. “Geç kalmak istemezsin.”

“Teşekkürler,” dedi Sonea. Alend omuz silkip uzaklaştı.

Mutfak göreviymiş. Sonea iç geçirdi. Tüm gün hava oldukça sıcaktı ve akşam yemeğinden önce serin bir banyoyu dört gözle beklemişti. Çıraklara verilen işler o kadar da berbat ya da zaman alan şeyler olmazdı, belki de kendisine zaman kalabilirdi.

Helezon merdivenlerden aceleyle inip zemin kata ulaşınca kokuyu takip ederek Yemeksalonu’na girdi. Salonda sandalyeler gelen çıraklarla dolmaktaydı. Tepsi taşıyan hizmetçilerden birini takip edip mutfaka girdi ve uzun banklarla dolu büyük bir odada buldu kendini. Kazanlardan buharlar yükseliyor, ızgaralarda etler pişiyor, hava metal çınlamalarıyla doluyordu. Hizmetçiler aceleyle koşturuyor, gürültüde iletişim kurabilmek için birbirlerine sesleniyorlardı.

Karmaşa ve kokular yüzünden Sonea kapının önünde duraksadı. Bir tencere karıştıran genç bir kadın başını kaldırdı. Sonea’ya gözlerini dikti, sonra dönüp beyaz gömlekli, daha yaşlı bir kadına seslendi. O kadın Sonea’yı görünce tenceresini bırakıp Sonea’ya yaklaştı ve başını eğdi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, leydim?”

“Mutfak görevi,” diyen Sonea omuz silkti. “Yardım etmem gerektiğini söylediler.”

Kadın ona gözlerini dikti. “*Mutfak* görevi mi?”

“Evet.” Sonea gülümsedi. “Eh, geldim. Nereden başlayacağım?”

“Çıraklar buraya hiç gelmezler,” dedi kadın. “Mutfak görevi diye bir şey yoktur.”

“Ama...” Söyleyecekleri Sonea’nın boğazında düğümlendi. Oyuna geldiğini anlarken kaşlarını çattı. Sanki Hanelerin çocuklarını

mutfakta çalışmaları beklenirdi de! Kadın Sonea'ya temkinli bir ifadeyle baktı.

“Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm,” diyerek iç geçirdi Sonea. “Sanırım bir şakaya kurban gittim.”

İçerideki gürültüyü bastıran bir kahkaha duyuldu. Kadın Sonea'nın omzu üzerinden baktı ve kaşları kalktı. Dönen Sonea'nın içinde hastalıklı bir his belirdi. Kapı eşiğini beş tanıdık yüz doldurmuş, ağızları çirkin sırtışlarla bükülmüştü. Sonea onlara bakarken çiraklar kahkahalara boğuldular.

Mutfaktaki gürültü azaldı ve Sonea, hizmetçilerin birkaçının durup ne olduğuna baktıklarını fark etti. Yüzü hızla kızardı. Dişlerini sıkarak kapıya doğru adım attı.

“Ah, olmaz. Gitmiyorsun,” dedi Regin. “Burada, ait olduğun yerde, hizmetçilerle beraber kalabilirsin. Ama şimdi düşündüm de, burada bir yanlışlık var. Hizmetçiler bile meskencilerden iyidir.” Çocuk dönüp mutfak çalışanına baktı. “Yerinde olsam dikkatli olurum. O bir hırsız. Sorarsanız söyleyecektir. Bıçaklarınızdan birini yürütüp bakmadığınız bir zamanda arkanızdan bıçaklayabilir, dikkatli olun.”

Hemen sonra kapı tokmağına uzanıp kapıyı kapadı. Sonea hızlı adımlarla gelip tokmağı çevirdi ama her ne kadar tokmak kolayca döndüyse de kapı açılmadı. Eli etrafında hava sönükçe titriyordu.

Büyük müydü bu? Nasıl büyü kullanabilirlerdi ki? Hiçbiri henüz ikinci seviyeyi geçmemişti.

Kapının ardından gelen kıkırdayışlar ve boğuk konuşmalar kulağına ulaşıyordu. Alend'in sesi tanıdıktı ve Issle'nin kahkahası oldukça belirgindi. Vallon ve Kano'nun da kahkahasını fark eden Sonea, duymadığı tek sesin Regin'inki olduğunu fark etti.

Bu büyük ihtimalle kapıyı büyüyle kapalı tutmaya çalışmaya yoğunlaşmasındandı. Ne anlama geldiğini anlayınca morali bozuldu. Regin ikinci seviyeyi, hatta daha fazlasını başarmıştı. Sadece gücüne ulaşacağını öğrenmekle kalmamış, nasıl kullanacağını da öğrenmişti. Rothen bazı çirakların bunu hızla başaracağı konusunda uyarıda bulunmuştu ama neden o kişi Regin olmalıydı ki sanki?

Büyükle oynayıp pratik yaparak geçirdiği ayları hatırlayınca acı acı gülümsedi. Regin'in gideceği daha çok yol vardı. Bir adım geri atıp kapıya bakarak, onun büyüüne karşılık verip veremeyeceğini merak etti. Büyük ihtimalle yapabiliirdi ama aynı zamanda kapıyı yok edebilirdi de. Mutfak çalışanı kadına döndü.

"Buradan başka bir çıkış yolu olmalı. Gösterir misiniz?"

Kadın tereddüt etti. İfadesinde artık anlayış değil, sadece şüphe vardı. Sonea'nın içindeki berbat his öfkeye dönüştü.

"Eee?" diye tersledi.

Kadının gözleri büyüdü, ardından bakışları yere çevrildi.

"Evet, leydim. Beni izleyin."

Sonea'ya onu izlemesini işaret eden kadın banklar arasından ilerledi. O geçerken mutfak hizmetçileri Sonea'ya gözlerini diktiler ama kız gözlerini kadının sırtında tuttu. Mutfaktan da büyük bir depoya girdiler. Raflar yiyecek ve aletlerle doluydu. Depo odasının diğer tarafına ulaştığında kadın bir başka kapıda durdu, kapıyı açtı ve bir şey söylemeden ötedeki koridoru işaret etti.

"Teşekkür ederim," diyen Sonea odadan çıktı. Kapı ardından sağlamca kapandı. Koridora baktı. Tanıdık değildi ama herhalde bir yere çıkıyordu. İç geçirerek başını iki yana sallayıp yürümeye başladı.

Gece Odası'nda akşamların eskisi gibi ilginç olmadığını düşündü Rothen. Bir zamanlar o gizemli kenar mahalle kızı hakkında maruz kaldığı sorular onu hafiften dehşete düşürürdü. Şimdi ise görmezden geliniyordu.

"O Elyne'li kızın izlenmesi lazım," dedi bir kadın salonun karşı tarafından. "Leydi Kinla'mın söylediğine göre bir Şifacı ile özel bir konuşma yapmasına fazla zaman yokmuş."

Buna gelen yanıt duyulmadı.

"Bina mı? Olabilir. Yoksa dediğin?.. Hayır. Kim ister ki? Rothen'e bırak."

Kendi adını duyan Rothen konuşanları aradı. İki genç Şifacı kadının yakındaki bir pencerenin önünde durduğunu gördü. İçlerinden biri bir bakış attı ve onun izlediğini görünce kızarıp bakışlarını çevirdi.

“Kızda tuhaf bir şey var. Bu...” Bu yeni sesi tanıyan Rothen bir zafer duygusu hissetti. Konuşan Lord Elben, Sonea’nını öğretmenlerinden biriydi. Daha yüksek sesli konuşmalar bu sese baskın geliyordu ama Rothen, Danny’ın ona öğrettiği gibi gözlerini kapayıp zihnini yoğunlaştırdı.

“Kız uyum sağlamıyor,” diye yanıtladı bir başka ses. “Tabii, kim gerçekten bunu beklerdi ki?”

Rothen kaşlarını çattı. İkinci konuşmacı İlk Yılındaki çıraklara tarih dersi veren öğretmendi.

“Bu ondan fazlası, Skoran,” dedi Elben. “Kız çok sessiz. Diğer çıraklarla konuşmuyor bile.”

“Onlar da onu pek sevmiyorlar, değil mi?”

Acı bir gülüş geldi. “Hayır, kim onları suçlayabilir ki?”

“Lord Rothen’i bir düşün,” dedi Skoran. “Zavallı adam. Sence ne işe bulaştığını biliyor muydu? Kızın her akşam benim odalarımına gelmesini istemezdim şahsen. Garrel bana kızın kenar mahallelerde yaşarken bir adamı bıçakladığı hakkında anlattığı hikâyeden bahsetti. Uyurken kendi odalarında küçük bir katil gezmesini istemezdim.”

“Ne kadar da hoş! Umarım Rothen geceleri kapısını kilitliyordur öyleyse.”

İkili uzaklaştı ve sesleri duyulmaz hale geldi. Rothen gözlerini açtığında şarap bardağına baktı. Danny haklıydı. O sandalye diğer büyücülerin sohbetlerini dinlemek için iyi bir konumdaydı. Danny hep Gece Odası müdavimlerinin kimin dinlediğini kontrol edemeyecek kadar fikirlerini beyan etmeye hevesli olduklarını ve onlardan böylece birçok şey öğrenilebileceğini söylemişti.

Ne var ki Danny’ın aksine Rothen büyücülerini gözetlemekten rahatsızdı. Ayağa kalkıp Skoran ve Elben’i aradı. Kibar bir gülümseme takınıp ikiliye yaklaştı.

“İyi akşamlar, Lord Elben,” dedi, başıyla selam vererek. “Lord Skoran.”

“Lord Rothen,” diyerek başlarıyla karşılık verdiler.

“Gelip küçük hırsızımın durumunu bir sorayım dedim.”

İki öğretmen de duraksadı ve yüzlerinde şaşkın ifadeler belirdi. Ardından Elben rahatsız bir şekilde güldü.

“Durumu iyi,” dedi. “Hatta beklediğimden de iyi. Hızlı öğreniyor ve güçleri üzerindeki kontrolü oldukça... ileri seviyede.”

“Tabii aylarca alıştırma yaptı ve daha onun gücünü sınımadık,” diye ekledi Skoran.

Rothen gülümsedi. Sonea'nın ne kadar güçlü olduğunu anlatığında çok az kişi ona inanmıştı. Bir büyücünün güçlerinin kendiliğinden ortaya çıkmasının, güç seviyesinin yüksekliğine işaret ettiğini bilmelerine rağmen hem de.

“Onu sınıadığınızda fikrinizi duymayı dört gözle bekleyeceğim,” dedi Rothen, uzaklaşmak üzere adımını atarak.

“Siz gitmeden sormak istediğim bir şey var,” dedi Skoran kırıksık elini kaldırarak. “Torunum Urlan kimya derslerinde nasıl acaba?”

“Yeterince iyi.” Rothen büyücüye döndü. Oğlanla alakalı bir sohbete çekilirken, Sonea'ya öğretmenlerinin ona nasıl davrandığını sormayı aklının bir kenarına not aldı. Bir çırağın hoşlanmamak, onun eğitimini boşlamak için asla iyi bir bahane değildi.

Üniversite merdivenlerinin dibinde duran Yönetici Lorlen, gecenin karanlığına gömülmüş Lonca'ya bir baktı. Sağ tarafında yuvarlak, iki katlı bir bina olan Şifacı Odaları, bahçeler içindeki uzun ağaçların arkasında duruyordu. Onun önünden Hizmetçi Odaları'na ulaşan yol geçiyor, araziye çevreleyen ormanın karanlık bir koluna uzanıyordu. Tam önünde geniş, yuvarlak bir yol Üniversite ile kapılar arasında kıvrılmaktaydı. Oranın solunda da ahır ve ormanın bir başka kolu yer alıyordu.

Bu ormanın ucu ve bahçelerin diğer tarafı arasında Yüksek Lord'un Konağı vardı. Gri yapı, beyaz olan diğer Lonca yapıları gibi

ay ışığında parlamıyordu ama yine de ormanın hemen ucundaki varlığı bir hayalet gibiydi. Loncasalonu dışında Lonca'nın kurulusundan beri ayakta olan tek binaydı. Yedi yüz yıl boyunca her neslin en güçlü büyücüsüne ev sahipliği yapmıştı. Lorlen orada yaşayan adamın belki de o büyücüler arasında en güçlülerden biri olduğu konusunda şüphe duymuyordu.

Derin bir nefes alıp yapının kapısına giden patikada ilerlemeye başladı.

Şimdilik tüm bunları unut, dedi kendine. O senin eski dostun, iyi tanıdığın Akkarin. Siyasetten, ailelerimizden ve Lonca işlerinden konuşacağız. Onu Gece Odası'nı ziyaret etmek konusunda ikna etmeye çalışacaksın ve o da bunu reddedecek.

Konağa ulaşan Lorlen omuzlarını dikleştirdi. Her zamanki gibi, kaldığı anda kapı açıldı. İçeri adımını atan Lorlen, ne Akkarin ne de hizmetçisi onu karşılamak üzere gelince hafif bir rahatlama hissetti.

Oturup misafir odasına bir baktı. Önceden burası her iki tarafında eskimiş birer merdiven olan bir antreydi. Bu konağın inşasından yüzyıllar sonra misafir odaları evlerin sıradan bir parçasına dönüşmüştü, o yüzden eski Yüksek Lordlar misafirlerini içerideki odalardan birinde ağırlardı. Akkarin binayı modern bir hale getirmek üzere iki merdiveni saklayacak duvarlar inşa ettirmişti. Onların arasındaki boşluğu rahat eşyalar ve halılarla doldurup dar ama hoş bir misafir odası oluşturmıştı.

"O da ne?" dedi tanıdık bir ses. "Beklenmedik bir ziyaretçi."

Dönen Lorlen, merdivenlere giden kapının eşiğinde duran kara cüppeli adama gülümsemeyi başardı.

"İyi akşamlar, Akkarin."

Gülümseyen Yüksek Lord arkasından kapıyı kapayıp şarap ve bardakların durduğu dar dolaba yürüdü. Bir şişe açıp iki bardak doldurdu. Lorlen'in bir önceki gün satın almamaya karar verdiği şarabı seçmişti.

"Seni neredeyse tanıyamadım, Lorlen. Uzun zaman oldu."

Lorlen omuzlarını dikleştirdi. “Küçük ailemiz son zamanlarda ele avuca sığmadı.”

Akkarin, Lorlen’in Lonca için kullandığı bu sıfata kıs kıs güldü. Lorlen’e bir kadeh uzatıp oturdu. “Ah, onlar seni boş bırakmıyor, sen de arada sırada uslu olduklarında onları ödüllendirebiliyorsun. Lord Dannyl, Lonca’nın İkinci Elyne Elçisi olarak ilginç bir seçimdi.”

Lorlen kalbinin bir an durduğunu hissetti. Paniğini bir endişe somurtkanlığıyla sakladı. “Senin yapmayacağın bir seçim miydi?”

“O iş için mükemmel biri. Hırsızlar’ı arayıp onlarla görüşmesiyle cesaret ve inisiyatif gösterdi.”

Lorlen bir kaşını kaldırdı. “Yine de önce bize bir danışmalıydı.”

Akkarin geçiştirircesine elini salladı. “Yüksek Büyücüler o iş hakkında haftalarca tartışıp en güvenli kararı verirlerdi ve o da yanlış karar olurdu. Dannyl’in bunu görüp diğerlerinin hoşnutsuzluğunu üstüne çekme riskine girmesi, metotları başkalarının iyiliğine zıtsa otoritenin kendisini engellemesine kolayca izin vermediğini gösteriyor. Elyne sarayıyla uğraşırken o güvene ihtiyacı olacak. Benim fikrimi sormamana şaşırmıştım ama eminim kararını onaylayacağımı biliyordun.”

“Bana verecek haberlerin var mı?” diye sordu Lorlen.

“Heyecanlı bir şey yok. Kral bana ‘küçük kaçığın’, yaz mevsiminde alınan çıraklar arasında olup olmadığını sordu. Sonea’ya taktığı isim bu. Ona öyle olduğunu söylediğimde memnun oldu. Bu bana bir başka komik olayı hatırlattı. Maron Hanes’inden Nefin, Fergun’un Imardin’e dönüp dönemeyeceğini sordu.”

“Yine mi?”

“Nefin ilk defa soruyor. En son Ganen sormuştu, üç hafta kadar önce. Görünüşe bakılırsa Maron Hanes’indeki herkes benimle bu konuda konuşmak istiyor. Çocukların bile Fergun amcalarını ne zaman göreceklerini sorduklarını duydum.”

“Peki, ne dedin ona?”

“Fergun amcanın kötü bir şey yaptığını ama endişelenmemesi gerektiğini zira Hisar’daki iyi adamların ona orada kaldığı yıllar boyunca iyi bakacaklarını anlattım.”

Lorlen güldü. “Nefin’e ne dediğini sormuştum.”

“Tam olarak aynısı. Eh, aynı sözcükleri kullanmamış olabilirim tabii.” Akkarin iç geçirip saçını düzeltti. “Bana sadece onları reddetme zevkini de vermiyorlar; Fergun gittiğinden beri Maron Hanesi’nden evlilik teklifi almadım. Bu onu Hisar’da tutmak için çok daha iyi bir neden.”

Lorlen şarabından bir yudum aldı. Akkarin’in Hanelerdeki kadınlara ilgi duymadığını ve Lonca içindeki kadınlardan birini önünde sonunda eşi olarak seçeceğini düşünmüştü. Ama şimdi, Akkarin’in sırf karanlık sırrını gizli tutmak üzere bekâr kalmaya karar verip vermediğini merak ediyordu.

“Arran ve Korin Haneleri bana Şifacılarımızı onların yarış atlarıyla ilgilenmek üzere ayırıp ayıramayacağımızı sordular,” dedi Akkarin.

Lorlen iç geçirdi. “Bunu yapamayacağımız söyledin herhalde, değil mi?”

Akkarin omuz silkti. “Onlara bunu düşüneceğimi söyledim. Böyle bir isteği avantaja çevirebileceğimiz bir yol olabilir.”

“Ama sahip olduğumuz tüm Şifacılara ihtiyacımız var.”

“Doğru ama her iki Hane de kızlarını sanki her şeyden çok üreme konusunda daha değerlilermiş gibi kilit altında tutmaya meyilli. Yetenek sahibi kızlarına bize katılma konusunda izin vermeye ikna edilebilirlerse, atlara bakmak için gönderilen Şifacıların yerlerini önünde sonunda doldurabiliriz.”

“Bu arada daha az Şifacımız olur ve zaten var olan Şifacılarımızı yeni kızları eğitmekte kullanmak zorunda kalırız,” diye tartıştı Lorlen. “Ve o kızlar da, mezun olduklarında Şifacı olmamaya karar verebilirler.”

Akkarin başıyla onayladı. “Öyleyse bu, dengeyi bulmakla alakalı bir sorun. Atlar için gönderdiğimiz Şifacıların yerini doldurmaya yetecek kadar kızın bize katılmasını sağlamalıyız. Bir felaket olursa, yangın ya da karmaşa gibi, çağırabilecek daha fazla Şifacı’ya sahip oluruz sonunda.” Uzun parmaklarıyla sandalyesinin koluna tıklattı. “Başka bir avantaj daha var. Lord Tepo birkaç ay önce hayvan sağlığı

konusundaki bilgilerimizi genişletme arzusundan bahsetmişti. Oluğça ikna edici bir konuşma yaptı. Onun bu alandaki çalışmalarını başlatma konusunda bir atılım olabilir.”

Lorlen başını iki yana salladı. “Bu bana Şifacıların zamanını boşa harcamak gibi geliyor.”

Akkarin kaşlarını çatı. “İki fikri de Leydi Vinara ile konuşacağım.” Başını kaldırıp Lorlen’e baktı. “Bana verecek haberlerin var mı?”

“Var,” dedi Lorlen. Sandalyesinde arkasına yaslanıp iç çekti. “Berbat haberler. Lonca’da birçok kişiyi rahatsız edecek ama en çok da seni kişisel olarak etkileyecek haberler.”

“Öyle mi?” Akkarin’in bakışları keskinleşti.

“O içmekte olduğun şaraptan daha fazla var mı?”

“Bu son şişe.”

“Ah.” Lorlen başını iki yana salladı. “Öyleyse durum düşündüğümünden de kötüymüş. Korkarım bu sonuncusu olacak. Tedariğimizi yenilememeye karar verdim. Bugünden sonra Yüksek Lord için kara Anuren olmayacak.”

“Haberin o muydu?”

“Berbat, değil mi?” Lorlen dönüp dostuna baktı. “Hoşnutsuz musun?”

Akkarin alay edercesine güldü. “Tabii ki! Neden daha fazla istemedin?”

“Şişesine yirmi altın istediler.”

“Şişesine!” Akkarin sandalyesine yaslanıp ıslık çaldı. “Bu da iyi bir karar olmuş. Ama önce bana bahsetsen iyi olurdu. Sarayda birkaç söz söyleyebilirdim... eh, hâlâ söyleyebilirim de.”

“Öyleyse sonraki birkaç hafta içinde masama daha düzgün bir teklif gelmesini beklemeli miyim?”

Akkarin gülümsedi. “Ne yapabileceğime bir bakayım.”

Bir an sessizlik içinde oturdular, sonra Lorlen bardağındakini bitirip ayağa kalktı. “Gece Odası’na geçmeliyim. Geliyor musun?”

Akkarin’in ifadesi karanlık bir hal aldı. “Hayır, şehirde görüşmem gereken biri var.” Başını kaldırıp Lorlen’e baktı. “Seni görmek

güzeldi. Daha sık gel. Sırf Lonca dedikodusu duyabilmek için toplantı ayarlamak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Denerim.” Lorlen gülümseyebildi. “Belki de Gece Odası’nı daha sık ziyaret etmelisin. Kendin de biraz dedikodu duyabilirsin.”

Yüksek Lord başını olumsuzca salladı. “Ben etraftayken çok dikkatli oluyorlar. Zaten benim ilgi alanlarım Lonca sınırlarının dışında. Ailemizin skandallarını sana bırakmam daha iyi.”

Şarap bardağım masaya koyan Lorlen kapıya doğru gidince kapı sessizce açıldı. Arkasına baktığında Akkarin’in kendinden memnun bir ifadeyle şarabını yudumladığını gördü.

“İyi geceler,” dedi.

Akkarin bardağını kaldırdı. “Keyfin yerinde olsun.”

Kapı arkasından kapandığında Lorlen derin bir nefes alıp yürümeye başladı. Söylenenleri tekrar gözden geçirdi. Akkarin Danny’ın atanması konusunda sadece onay belirtmişti. Düşününce komikti. Konuşmanın geri kalanı rahat ve önemsiz olmuştu. Öylesi zamanlarda gerçeği unutmak kolaydı. Ama Lorlen, Akkarin’in konuşmaları sırasında gizli eylemlerine nasıl da atıfta bulunduğuna hep şaşırdı. “*Zaten ilgi alanlarım Lonca sınırlarının dışında.*” Bu hafif bile kalırdı.

Lorlen alayla güldü. Hiç şüphesiz, Akkarin saraya ve Kral’a atıfta bulunmuştu. *Bildiğim şeyin ışığında onun söylediklerine anlam yüklemeyen duramıyorum.*

Akkarin’i ziyaret etmek, Sonea’nın Oturumundan önce hiç böyle zor olmamıştı. Şimdi Yüksek Lord’un Konağı’ndan çıkarken bu zorlu görevin bitmesinden dolayı rahatlamıştı ve yorgunluk hissediyordu. Yatağını düşünerek başını iki yana salladı. Kendi odalarına kaçmadan önce Gece Odası’nda sonu gelmeyen sorular ve ricalarla uğraşmak zorundaydı hâlâ. İç geçirerek adımlarını hızlandırdı ve bahçeden geçti.

5. BÖLÜM

İŞE YARAR BECERİLER

Sonea dersin başlamasını beklerken notlarla dolu defterini açıp okumaya başladı. Masasının üzerinden bir gölge geçtiğinde irkildiği anda önüne bir el çıktı ve kâğıtlardan birini aldı. Sonea geri almaya çalışsa da fazla yavaş kaldı.

“Ne varmış burada?” Regin sınıfın önüne çıkıp öğretmen masasına yaslandı. “Sonea’nın notları.”

Sonea gözlerini soğukça ona dikti. Diğer çıraklar onu ilgiyle izliyordu. Regin sayfayı şöyle bir tarayıp güldü.

“Şu yazıya bir bakın!” dedi, kâğıdı kaldırarak. “Yazısı bir çocuğunki gibi. Ah, hecelemesi de!”

Regin okumaya ve Sonea’nın sözcüklerini anlamaya çalışırken gösterdiği “çabayı” bir gösteriye çevirmeye başlarken Sonea inlememek için kendini tuttu. Birkaç cümleden sonra duran Regin okuduklarının ne anlama geldiğini yüksek sesle tahmin etmeye çalıştı. Birkaç kişinin gülüştüğünü duyan Sonea kızardığını hissetti. Sırttan Regin her sayfadaki yazım hatalarını abartarak her sözcüğü üstüne basa basa okurken odada kahkahalar yankılanmaya başladı.

Önündeki masaya bir dirseğini koyan Sonea çenesini de eline yerleştirip umursamaz bir görüntü vermeye çalıştı. Bu sırada öfke

ve rezil olma duygusu birbiriyle savaşıırken tüm vücudu bir ısınıyor bir soğuyordu.

Regin birden doğrulup aceleyle yerine döndü. Kahkahalar sönükleşirken ayak sesleri duyulabiliyordu. Kapı eşiğinde mor cüppeli biri belirdi. Lord Elben uzun burnunun üzerinden sınıfa baktı, ardından sandalyesine geçip masasına tahta bir kutu yerleştirdi.

“Ateş.” diye başladı, “yaşayan bir canlı gibidir ve tıpkı yaşayan bir canlı gibi, ihtiyaçları vardır.”

Kutuyu açıp bir mum ve küçük bir tabak çıkardı. Tabağın merkezindeki sivri çubuğa mumu geçiriverdi.

“Ateşin hava ve yiyeceğe ihtiyacı vardır, tıpkı tüm yaratıklar gibi. Onun bir yaratık olduğunu sanmayın tabii.” Güldü. “O aptalca olur. Ama sık sık sanki kendine ait bir zihni varmış gibi davrandığını da aklınızdan çıkarmayın.”

Arka tarafta birisi gümme sesini bastırmaya çalıştı. Sonea başını çevirdi. Gözucuyla Kano'nun Vallon'a bir şey verdiğini gördü ve midesi altüst oldu. Lord Elben görmüyordu ama elyazısı tüm sınıfı eğlendirmekteydi.

Yavaşça derin bir nefes alıp sessizce iç geçirdi. Derslerin ikinci haftası ilkinde göre hiçbir ilerleme göstermiyordu. Tavandan güneş ışığı geldiğini gördüğü hakkında tuhaf bir krize girdiğinden beri tamamen ortalıktan kaybolan Shem dışında tüm çıraklar her fırsatta Regin'in etrafında toplanıyordu. Sonea'nın bu küçük çetede kabul görmediği açıktı ve Regin tüm esprileri ile eşek şakalarının merkezinde onu kullanmaya niyetliydi.

Sonea dışlanmıştı. Ama Harrin'in çetesinde kabul görmeyi deneyip başarısız olmuş oğlanların aksine, onun gideceği başka bir yer yoktu. Onlara kalmış durumdaydı.

O yüzden aklına gelen tek savunmayı yapmaya başlamıştı. Bu savunma onları görmezden gelmekti. Regin ve diğerlerine, onların dalga geçmelerine tepki vererek eğlence olmazsa, nihayetinde sıkılıp onu rahat bırakırlardı.

“Sonea.”

Sonea irkilip baktığında Lord Elben'in ona kaşlarını çatmış olduğunu gördü. Kalbi hızla atmaya başladı. Adam ona seslenmiş miydi? Kendine acımakla o kadar meşgulken onu duymamış mıydı? Onu sınıfın önünde azarlayacak mıydı?

"Buyurun, Lord Elben," diyerek, kendini küçük düşürülmeye hazırladı.

"Bu mumu yakmayı ilk sen deneyeceksin," dedi adam. "Size ısı üretmenin hangi durumlarda daha kolay olduğuyla ilgili..."

Rahatlayan Sonea iradesini mum üzerinde yoğunlaştırdı. Zihninde tekrarladığı talimatlar ona neredeyse Rothen'in sesini duyuracaktı. *"Biraz sihir topla, iradeni genişlet ve zihnini fitile yoğunlaştır. Sihrine şekil ver ve bırak..."* Gücünün küçük bir parçasının fitile atladığını hisseden Sonea, bir alevin oluştuğunu gördü.

Lord Elben buna gözlerini kırptırdı ve ağzı açık kaldı. "...teşekkürler, Sonea," diye bitirdi sözünü. Sınıfın geri kalanına baktı. "Hepiniz için mum getirdim. Bu sabahki işiniz, onları nasıl yakacağınızı öğrenmek ve en az düşünceyle olabildiğince çabuk yakma alıştırmaları yapmak olacak."

Kutudaki mumları toplayıp her çırağın önüne birer birer koydu. Çıraklar hep beraber fitillere gözlerini dikmeye başladılar. Regin'inki de dahil hiçbir mumun yanmadığını gören Sonea gittikçe zevk almaya başladı.

Elben masasına dönüp mavi sıvı dolu, cam bir küre çıkardı. Onu Sonea'nın masasına getirip koydu.

"Bu alıştırma sana incelik öğretecek," dedi. "Kaptaki madde ısıya duyarlıdır. Yavaşça ve eşit derecede ısıtırsan, kırmızıya dönüşecek. Yapamazsan köpükler çıkacak ve kaybolmaları birkaç dakika alacak. Köpük değil, kırmızı renk görmek istiyorum. Bunu başardığında beni çağır."

Başıyla onaylayan Sonea adamın masasına dönmesini bekledi ve küreye yoğunlaştı. Bir mum yakmanın aksine, bu sadece ısıtan bir enerji gerektiriyordu. Derin bir nefes alarak, büyüsmü camı eşit

ısıtacak bir şekilde hafif bir buhara dönüştürdü. Büyüsünü serbest bıraktığında sıvı koyu kırmızı bir renk aldı.

Tatmin olarak başını kaldırdı ve Elben'i Regin'le konuşurken buldu.

"Anlamıyorum," diyordu oğlan.

"Bir daha dene," dedi Elben.

Regin elindeki muma dik dik baktı ve gözünü oldukça kıstı.

"Lord Elben?" diye seslendi Sonea. Öğretmen doğrulup ona dönmek üzereydi.

"Yani fitile büyü yoğunlaştırmak gibi bir şey, öyle mi?" diye sordu Regin, Elben'in dikkatini tekrar kendine çekerek.

"Evet," dedi Elben, sesine hafif bir sabırsızlık tonu eklenerek. Regin muma tekrar gözlerini diktğinde öğretmen Sonea'nın küresine bakmak üzere döndü. Başını olumsuzca salladı.

"Yeterince sıcak değil."

Başını küreye çeviren Sonea sıvının soğuyarak morardığını gördü. Kaşlarını çatıp iradesini tekrar ona yöneltince, morun tekrar kırmızıya dönüşerek parlamasını sağladı.

Oturduğu yerden zıplayan Regin şaşkınlık ve acıyla karışık haykırdı. Mumu gitmişti ve elleri, aceleyle soyup atmaya çalıştığı erimiş mumla kaplanmıştı. Sonea gülümsediğini fark edince ağzını eliyle kapadı.

"Yaralandın mı?" diye sordu Elben endişeyle. "İstersen Şifacılar gidebilirsin."

"Hayır," dedi Regin çabucak. "İyiyim."

Elben'in kaşları kalktı. Omuz silkerek bir başka mum alıp Regin'in masasına koydu. "İşinize geri dönün," diyerek sınıfın geri kalanına seslendi. Hepsi Regin'in kızarmış ellerine bakıyordu.

Elben Sonea'nın masasına gitti, sonra küreye bakıp başıyla onayladı.

"Haydi," dedi. "Göster."

Sonea bir kez daha küreye yoğunlaştı ve sıvı ısındı. Başıyla onaylayan Elben tatmin olmuştu. "Güzel. Senin için bir başka alıştırma

var.” Elben kutunun başına dönerken Sonea, Regin’in onu izlediğini gördü. Dudaklarına yine bir gülümseme yayılırken, Regin’in ellerini sıkıldığını gördü. Elben geçerken oğlanın masasına vurdu.

“İşinize geri dönün, *hepinize* söylüyorum.”

Küpeşteye dayanmış olan Dannyl, tuzlu havayı tadını çıkarırcasına içine çekti.

“Bulanık mide dışarıda çok kötü değil, he?”

Döndüğünde Jano’nun yaklaştığını, sallanan güverte boyunca kolayca yürüdüğünü gördü. Jano küpeşteye ulaştığında dönüp sırtını yasladı.

“Büyücüler midesi gemide bulanmıyor,” diye gözlemledi Jano.

“Bulanır,” diye itiraf etti Dannyl. “Ama hemen iyileştiririz. Tabii, yoğunlaşma gerektirir ve zihnimizi sürekli o işle meşgul edemeyiz.”

“Demek... bulanmayı düşündüğün zaman bulanmıyor ama her zaman bulanmamasını düşünemiyon mu?”

Dannyl gülümsedi. “Evet, bu doğru.”

Jano başıyla onayladı. Gemi direğinin üzerinde duran bir tayfa bir çan sallayıp Vin dilinde seslendi.

“Capia mı dedi?” diye sordu Dannyl, dönüp yukarı bakarak.

“Capia, he!” Jano birden dönüp uzağa gözlerini dikti, ardından işaret etti. “Gördün?”

Dannyl adamın işaret ettiği yöne baktı ancak bulutla kaplı bir sahil çizgisinden fazlasını göremedi. Başım olumsuzca salladı.

“Gözlerin benimkilerden iyi,” dedi.

“Vin’li iyi göz vardır,” diye katıldı Jano gururla. “Ondan biz deniz gideriz.”

“Jano!” diye bağırdı ciddi bir ses.

“Gitmem gerek.”

Dannyl dönüp Vin’li denizcinin aceleyle uzaklaşmasını seyretti ve tekrar sahil tarafına baktı. Elyne’nin başkentini henüz göremiyordu. Başını aşağı çevirip dalgaları yaran pruvayı izledi, ardından su yüzeyine yoğunlaştı. Yolculuk boyunca suyun hareketlerini oldukça

huzur verici ve adeta hipnotize edici bulmuş, gün içinde vakte ve havaya göre nasıl renk değiştirdiğine hayret etmişti.

Başını tekrar kaldırıncı karanın daha da yakınlaştığını ve sahil şeridinin üzerinde minik, solgun kare şekiller gördü. Bunlar uzaktaki binalardı. Teninde bir ürperti ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Sahilin giderek yaklaşmasını izlerken küpeştede parmaklarını tıklattı.

Binaların arasındaki büyük bir boşluk, sonunda bir körfez olarak ortaya çıktı. Evler yükselen malikânelerden ve onları çevreleyen duvarlı bahçelerden oluşuyor, bahçeler beyaz bir sahile teraslanarak iniyordu. Hepsi sabah ışığında parlayan solgun sarı taşlarla inşa edilmişti. Gemi körfeze yaklaştığında Dannyl nefesini tuttu. İki yandaki evler, tüm körfezi kucaklayan bir şehrin kollarını oluşturmaktaydı. İçeride daha büyük yapıların yüksek bir deniz setinin üzerinde yükseldiğini gördü. Onların ardında da kubbeler ile kuleler gökyüzüne yükseliyordu. Bazıları taştan büyük kemerli yollarla birbirine bağlıydı.

“Kaptan onunla kalmanı ister, lordum.”

Dannyl ona seslenen denizciye başıyla anladığını işaret etti, ardından güverte boyunca ilerleyerek dümenin yanında duran kaptana yöneldi. Denizciler aceleyle koşuşturuyor, halatları kontrol ediyor, birbirlerine Vin dilinde sesleniyorlardı.

“Beni mi istediniz, kaptan?”

Adam başıyla onayladı. “Ayakaltında durma istedim, lordum.”

Numo’nun işaret ettiği yere geçen Dannyl, adamın bir sahile bir denize bakışını seyretti. Ardından Numo kendi dilinde bir emir haykırdı ve dümeni çevirmeye başladı. Birden tüm tayfa hareketlendi. Halatlar çekildi. Yelkenler etrafta savrulup rüzgâr tutmadıkları için düştüler. Sahile doğru dönen gemi sallandı.

Ardından yelkenler tekrar doldu ve şişti. Denizciler halatları yeni konumlarına bağlayıp birbirlerinden onaylamalar aldılar, ardından durup beklediler.

Sahile oldukça yaklaştıklarında bu sahneler tekrarlandı. Bu kez, gemi onları körfezin girişinden içeri taşıdı. Kaptan dönerek Dannyl'e baktı.

"Daha önce Capia'ya geldin mi, lordum?"

Dannyl başını olumsuzca salladı. "Hayır."

Numo dönüp şehri başıyla işaret etti. "Güzeldir."

Kemerlerin ve sütunların basit ön cepheleri artık görülebiliyordu. Kyralia malikânelerinin aksine, binaların sadece birkaçında özenilerek yapılmış süslemeler vardı. Bazı kuleler ve kubbeler ince sarmal desenlere sahipti.

"Gün batınca daha iyi," dedi Numo. "Bir gece kayık kiralayıp görün."

"Göreceğim," diye yanıtladı Dannyl sessizce. "Kesinlikle göreceğim."

Kaptanın ifadesi, Dannyl'in o zamana kadar onda gördüğü bir gülümseyişe en yakın ifadeye büründü. Tekrar emirler yağdırmaya başladığındaysa çabucak kayboldu. Yelkenlerin alt kısımları kıvrılarak küçültüldü. Gemi yavaşlayarak körfezde demir atmış binlerce irili ufaklı teknenin arasında bulunan boşluğa sürüklendi. İleride birkaç gemi, yüksek deniz setinde demirliydi.

"Şimdi odadan eşyalarını al," dedi Numo, omzunun üzerinden Dannyl'e bakarak. "Yakında varırız, lordum. Sizinkilere burada olduğunu söylesin diye bir adam gönder. Seni gelip alsınlar."

"Teşekkür ederim, kaptan." Dannyl güverteden aşağı, kamasına indi. Odasını toplayıp çantasını kontrol ederken geminin yavaşlayıp döndüğünü hissetti. Tavandan aşağı boğuk emir sesleri geldi, ardından gemi gövdesi iskeleye yaslandığında her şey titredti.

Tekrar güverteye çıktığında tayfa gemiyi iskeledeki ağır, demir halkalara bağlıyordu. Geminin yanından sarkan büyük, şişkin çuvallar geminin iskeleden zarar görmemesini sağlıyordu. Duvarın yanında dar bir yürüme köprüsü vardı ve her iki ucunda üst tarafa çıkmayı sağlayan basamaklara sahipti.

Kaptan ve Jano küpeştenin yanında duruyordu. "Yoluna gidebilirsin artık, lordum," dedi Numo başını eğerek. "Seni ulaştırmak bir şerefti."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Dannyl. "Sizlerle yolculuk etmek de bir şerefti, Kaptan Numo," diye ekledi Vin dilinde. "Rüzgârınız bol olsun."

Numo'nun gözleri büyüdü. Gergince reverans yaptıktan sonra uzaklaştı.

Jano sırttı. "Senden hoşlandı. Büyücüler bize kibar olmaz."

Dannyl başıyla onayladı. Bu onu şaşırtmamıştı. Dört denizci Dannyl'in sandıklarıyla geldi ve Jano onu takip etmesini işaret etti. Yürüme köprüsüne geçmek üzere tahta kalas üzerinden yürüdüler. Dannyl birkaç adımdan sonra durdu. İskeleye dayalı köprünün sallanıp durması onu ralıatsızlandırmıştı. Sandıkları taşıyan bir denizci geçebilsin diye yana çekildi. Jano arkasına bakıp Dannyl'in yüzündeki ifadeyi gördü ve güldü.

"Bacaklar karaya alışma lazım tekrar," diye seslendi. "Uzun geçmez."

Bir elini kenara dayayan Dannyl, denizcileri köprü boyunca takip edip basamaklardan çıktı. Üst tarafa ulaştığında kendini rıhtım boyunca uzanan geniş, kalabalık bir yolda buldu. Denizciler sandıkları yere bırakıp duvara tünediler. Gelen gideni seyretmek dışında yapacak bir işleri olmamalarından memnun görünüyorlardı.

"Güzel yolculuk yaptık," dedi Jano. "İyi rüzgâr. Fırtına yok."

"Deniz sülüşü de olmadı," diye ekledi Dannyl.

Jano gülüp başını iki yana salladı. "Eyoma yok. Onlar kuzey denizleri yüzer." Duraksadı. "Bu dili konuşmak için iyi adamsın. Çok yeni söz öğrendim."

"Ben de birkaç Vin sözcüğü öğrendim," diye yanıtladı Dannyl. "Elyne sarayında bunu konuşabileceğim fazla kişi yok ama bir Vin hanını ziyaret edersem işe yarayabilir."

Kısa boylu adam sırttı. "Vin'e gelersen, Jano'nun ailesinde kalırsın."

Dannyl dönüp adama şaşırmış bir ifadeyle baktı. “Teşekkürler,” dedi.

Kalabalığı işaret eden Jano gözlerini kıstı. “Senin adamlar gelir, sanırım.”

İşaret ettiği yere bakan Dannyl, yanlarına Lonca sembolleri iliştirilmiş siyah bir at arabası aradı ama görmedi. Jano basamaklara doğru bir adım attı.

“Şimdi gideyim. Rüzgârın bol olsun, lordum.”

Dannyl dönüp adama gülümsedi. “Rüzgârın bol olsun, Jano.”

Denizci sırtıp basamaklardan aceleyle indi. Caddeye geri dönen Dannyl, kızıl keresteden yapılma bir at arabası önünde durup manzarasını engellediğinde kaşlarını çattı. Sonra gemiden gelmiş bir denizci, sürücü koltuğundan atlayıp diğer denizcilere sandıkları taşımada yardım etmeye başladığında Dannyl’in kafasına dank etti.

At arabasının kapısı açıldı ve kaliteli giysilerle bir adam indi. Dannyl bir an oldukça şaşırmıştı. Daha önce Elyne saraylılarını görmüşlüğü vardı ve o sarayda moda olan adeta gülünç süslü giysilerden giymek zorunda kalmayacağı için rahattı. Ne var ki özenle hazırlanmış, vücudu saran kıyafet, bu yakışıklı genç adama oldukça yakışıyordu. *Öyle bir yüzü varken, bu adam hanunefendiler arasında popüler olmak,* diye düşündü Dannyl.

Adam tereddütle öne çıktı. “Elçi Dannyl?”

“Evet.”

“Ben Treinmelin’li Tayend.” Adam zarifçe reverans yaptı.

“Sizinle tanışmaktan onur duydum,” diye yanıtladı Dannyl.

“Asıl ben sizle tanışmaktan onur duydum, sayın Elçi Dannyl,” diye yanıtladı Tayend. “Yolculuğunuz ardından yorgun olmalısınız. Sizi doğrudan evinize götüreyim.”

“Teşekkür ederim.” Dannyl hizmetçiler yerine neden bu adamın gönderildiğini merak etti ve Tayend’e yakından baktı. “Lonca Evi’nden misiniz?”

“Hayır,” diyen Tayend gülümsedi. “Ben Büyük Kütüphane’denim. Burada sizi karşılamam Yönetici tarafından kararlaştırıldı.”

“Anlıyorum.”

Tayend arabanın kapısını işaret etti. “Önden buyurun, lordum.”

Arabaya binen Dannyl, içerideki lüks dekorasyonu takdir ederek hafif bir ses çıkardı. Herhangi bir rahatlık ya da mahremiyetin olmadığı minik bir kamarada o kadar gün geçirdikten sonra güzel bir banyoya ve çorba ile ekmekten biraz daha farklı bir yemeğe özlem duyuyordu.

Tayend karşısına oturdu ve tavana vurarak sürücüye işaret verdi. At arabası rıhtımdan uzaklaşırken Tayend’in bakışı Dannyl’in cüppesine kayıp uzaklaştı. Pencereden dışarı bakan adam duyulur bir şekilde yutkunup ellerini pantolonuna sildi.

Adamın heyecanlı haline gülümsememek için kendini tutan Dannyl, Elyne sarayı hakkında öğrendiklerini düşündü. O aileden başkaları hakkında bir şeyler okumuş olmasına rağmen, Tremmelin’li Tayend’i duymamıştı.

“Saraydaki konumun nedir, Tayend?”

Genç adam geçiştirir bir el hareketi yaptı. “Sadece küçük bir konum. Çoğunlukla ondan kaçınıyorum ve o da benden kaçınır.” Dannyl’e bir bakış atarak gülümsedi. “Ben bir bilimciyim. Zamanımın çoğunu Büyük Kütüphane’de geçiririm.”

“Büyük Kütüphane,” dedi Dannyl. “Orayı görmeyi her zaman istemişimdir.”

Tayend’in yüzü genişçe bir gülümsemeyle aydınlandı. “Harika bir yerdir. Arzu ederseniz sizi yarın götürebilirim. Büyücülerin, saraylıların aksine kitaplara olan ilgilerinden haberdarım. Bir keresinde Yüksek Lordunuz orada haftalar geçirdi. Yüksek Lord olmadan önce tabii.”

Dannyl genç adama baktı. Kalp atışları hızlanmıştı. “Gerçekten mi? Orada onu böylesine ilgilendiren ne olmuş olabilir?”

“Her tür şey,” diye yanıtlayan Tayend’in gözleri parladı. “Bazı günler onun yardımcısı olmuştum. Baş kütüphaneci Irand, küçükken beni oradan alıkoyamazdı, o nedenle getir götür işlerini vermişti bana. Lord Akkarin en eski kitapların hepsini okudu. Bir şey arıyordu ama tam ne olduğunu asla bulamadım. Oldukça gizemliydi. Bir gün

her zamanki zamanında gelmedi ve onu sorduk. Birden eşyalarını toplayıp gitmişti.”

“Ne kadar ilginç,” diye yüksek sesle düşündü Dannyl. “Acaba aradığını bulabilmiş mi?”

Tayend pencereden dışarı baktı. “Ah! Neredeyse evinize geldik. Sizi yarın almamı ister miydiniz? Ah, tabii önce saraya gitmek isteyeceksiniz, değil mi?”

Dannyl gülümsedi. “Teklifini kabul ediyorum, Tayend, ancak ne zaman gelebileceğimi bilemiyorum. Bilebildiğim zaman haber göndereyim mi?”

“Tabii.” At arabası durduğunda Tayend kapıyı açtı. “Büyük Kütüphane’ye bir not göndermeniz ya da gelmeniz yeterli. Gün içinde her zaman orada olurum.”

“Pekâlâ,” dedi Dannyl. “Beni rıhtımdan aldığın için teşekkür ederim, Tremmelin’li Tayend.”

“Benim için bir onurdu, lordum,” diye yanıtladı genç adam.

Dannyl at arabasından indi ve kendini geniş, üç katlı bir evin önünde buldu. Kemerlerle birbirlerine bağlı sütunlar geniş bir veranda tarafından ayakta tutuluyordu. Orta sütunlar arasındaki boşluk diğerlerinden genişti ve Üniversite girişini hatırlatacak bir şekilde yukarı doğru kıvrılıp bir kemer oluşturunuyordu. Ötede, Üniversite kapılarının adeta bir kopyası vardı.

Dört hizmetçi arabadan sandıkları indirirken bir diğeri öne çıkıp reverans yaptı.

“Elçi Dannyl. Capia Lonca Evi’ne hoş geldiniz. Lütfen beni izleyin.”

Dannyl görgülü bir sesin unvanı fısıltıyla tekrar ettiğini duydu arka taraftan. Dönüp Tayend’e bakmamak için kendini tuttu. Onun yerine kendi kendine gülümseyip hizmetçiyi eve doğru takip etti. Genç bilimcinin büyücülerden oldukça etkilendiği belliydi.

Sonra Dannyl ciddi bir ifade takındı. Tayend on yıl önce Akkarin’le tanışmış, ona yardım etmişti. Lorlen, adamın onunla tanışmasını ayarlamış olmalıydı. Rastlantı mıydı? Şüpheliydi. Lorlen’in amacının

Danny'nin kadim büyü hakkında yapacağı araştırmalarda Tayend'in yardımını alması olduğu belliydi.

Küçük bahçede, çiçeklerin kokusu dayanılmaz bir tatlılığa sahipti. Arkada, gecenin gölgeleri arasında saklı minik bir çeşmeden sesler geliyordu. Lorlen çüppesine düşmüş çiçek yapraklarını silkeledi.

Karşı bankta oturan çift uzaktan akrabaydı ve Lorlen'in Hanesi'nin üyeleri idi. Adam, Lonca'ya girmeden önce onların en büyük oğlu Walin'le büyümüşü. Walin artık Elyne'de yaşıyor olsa da, Lorlen eski dostunun anne babasını arada sırada ziyaret etmeyi severdi. Özellikle de Derril'in bahçesi en güzel zamanındayken.

"Barran iyi gidiyor," dedi Velia, gözleri meşale ışığında parlarken. "Eminim bir yıl sonra yüzbaşıya terfi ettirilir."

"Şimdiden mi?" diye karşılık verdi Lorlen. "Son beş yılda oldukça başarılı olmalı."

Derril gülümsedi. "Gerçekten de öyle. En küçüğümüzün böyle sorumluluk sahibi bir adama dönüştüğünü görmek güzel. Velia onu bu kadar şımartmış olmasına rağmen."

"Onu artık şımartmıyorum," diye karşı çıktı kadın. Ardından ciddileşti. "Artık sokaklarda devriye gezmek zorunda kalmadığında rahatlayacağım ama," diye ekledi, gülümsemesi birden kaybolarak.

"Hmm." Derril eşine bakıp kaşlarını çatı. "Velia'ya katılmadan edemiyorum. Şehir her yıl daha da tehlikeli bir hal alıyor. Şu son cinayetler, en cesur adamın bile geceleri kapısını kilitlemesine yeter."

Lorlen kaşlarını çatı. "Cinayetler mi?"

"Duymadın mı?" Derril'in kaşları kalktı. "Tüm şehir çalkalanıyor."

Lorlen başını olumsuzca salladı. "Bana anlatılmış olabilir ama Lonca'daki işler son zamanlarda aklımı çok meşgul ediyor. Şehirde olanlara pek dikkatimi veremedim."

"Başını o yerden daha sık kaldırmalısın," dedi Derril onaylamaz bir tonla. "Bu işle ilgilenmediğine şaşırdım. Şehrin yüz yıldır gördüğü en kötü cinayet dizisi olduğunu söylüyorlar. Velia'yla ben Barran yüzünden daha fazlasını biliyoruz tabii."

Lorlen gülümsemesini bastırdı. Derril oğlunun gönderdiği “gizli” bilgileri insanlara aktarmaktan zevk duymakla kalmıyor, herhangi bir olaydan haberdar olan ilk kişi olmanın da zevkini çıkarıyordu. Onun için, Büyücüler Loncası Yöneticisi’ni bu suçlar hakkında bilgilendiren ilk kişi olmak tatmin edici olmalıydı.

“Birileri cahilliğimi anlamadan bana o haberleri anlatsan iyi olacak öyleyse,” dedi Lorlen.

Derril öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu. “Katil hakkında korkutucu olan şey, kurbanlarını öldürürken bir çeşit ayın düzenlemesi. İki gece önce bir kadın cinayetlerden birine tanık olmuş. Kıyafetlerini topluyormuş ki patronunun bir yabancıyla boğuştuğunu duymuş. İkisinin odaya gelmek üzere olduğunu anlayınca dolaba saklanmış.

“Söylediğine göre, yabancı adam patronunu bağlayıp bir bıçak çıkarmış ve gömleğini kesmiş. Adamın vücuduna ufak kesikler atmış. İki omzuna da beşer kesik.” Derril parmaklarını kendi omzu üzerinde gezdirdi. “O kesikler sayesinde muhafızlar cinayetlerin aynı adam tarafından işlendiğini anlamış. Kadın, katilin parmaklarını kesikler üzerinde gezdirip sessizce bir şeyler söylediğini anlatmış. Adam söylediklerini bitirdiğinde, diğerinin boğazını kesmiş.”

Velia iğrendiğini belli eden bir ses çıkarıp ayağa kalktı. “Affedersiniz ama bu beni ürpertiyor.” Kadın aceleyle içeri girdi.

“Hizmetçi başka bir şey de söylemiş,” diye ekledi Derril. “Söylediğine göre adam boğazı kesilmeden önce ölmüş. Barran’ın dediğine göre adamın omzundaki kesikler hiç kimseyi öldürmeye yetecek türden değilmiş ve zehirden de eser yokmuş. Sanırım onun kendinden geçtiğine kanaat getirdi. Ben de olsam korkudan bayılırdım herhalde... Sen iyi misin, Lorlen?”

Lorlen katı yüz kaslarını gülümsemek için zorladı. “Evet,” diye yalan söyledi. “Sadece bu konu hakkında bir şey anlatılmadığına inanamıyorum, hepsi o. Kadın, katili betimlemiş mi?”

“İşe yarar bir şey yok. Karanlık yüzünden zor görmüş ve anahatar deliğinden izliyormuş. Ama adamın koyu renk saçları varmış ve yıpranmış kıyafetler giyiyormuş.”

Lorlen derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Ve ilahi gibi bir şeyler söylemiş. Ne kadar tuhaf.”

Derril katıldığını homurdanarak belli etti. “Barran Muhafızlara katılana kadar dünyada böyle insanlar olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Bazı insanların yaptığı şeyler gerçekten de berbat!”

Akkarin’i düşünen Lorlen başıyla onayladı. “Bu konu hakkında daha fazlasını bilmeyi isterim. Bir şeyler duyarsan haber verir misin?”

Derril sırtıttı. “İlgini çektim demek? Tabii ki haber veririm.”

6. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİR TEKLİF

Sonea odaya girdiğinde Rothen şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Şimdiden geri mi döndün?” Gözleri Sonea’nın cüppesine kayd.

“Ah. Ne oldu?”

“Regin.”

“Yine mi?”

“Her zaman.” Sonea not kâğıtlarından oluşan defterini masaya bıraktı. Defterden yapış yapış bir ses geldi ve etrafında küçük bir su birikintisi oluştu. Defteri açan Sonea tüm notlarının sırlıklam olduğunu, mürekkebin akıp suyla karıştığını gördü. Hepsini tekrar yazması gerektiğini anladığında inledi. Dönüp üstünü değiştirmek için yatak odasına yürüdü.

Üniversite girişinde, Kano ortaya çıkıp yüzüne bir avuç yiyecek fırlatmıştı. Sonea avlunun ortasındaki fiskiye havuzuna gitmiş, üstünü yıkamak istemişti ancak havuza eğildiğinde su üzerine sıçrayınca baştan aşağı ıslanmıştı.

İç geçirerek kıyafet dolabını açıp eski bir gömlek ve pantolon çıkarıp onları giydi. Sırlıklam cüppesini alıp ziyaretçi salonuna döndü.

“Lord Elben dün ilginç bir şey söyledi.”

Rothen kaşlarını çattı. “Öyle mi?”

“Sınıfın birkaç ay önünde gittiğimi söyledi. Kışın alman çıraklar kadar iyiymişim.”

Rothen gülümsedi. “Başlamadan önce aylar boyu alıştırma yapmıştın.” Sonra kıyafetlerini gördüğünde gülümseyişi söndü. “Cüppeni her zaman giymelisin, Sonea. Sınıfa öyle gidemezsin.”

“Biliyorum ama temiz cüppem kalmadı. Tania bu akşam birazını geri getirecek.” Su içindeki cüppesini kaldırdı. “Tabii bunu benim için kurulayabilirsen, o başka.”

“Artık onu kendin yapabilmen gerekir.”

“Yapabilirim ama herhangi bir büyü yapmam...”

“...bir büyücünün talimatına bağlı,” diye tamamladı sözü Rothen. Güldü. “O kural esnektir, Sonea. Genellikle bir öğretmen sana öğrettiklerinin alıştırmalarını yapmanı isterse, aksini söylemedikçe dersler dışında yapmakta serbestsindir.”

Sonea sırttı ve cüppesine baktı. Kıyafetin içine ısı gönderdiğinde kumaştan buharlar yükselmeye başladı. Cüppe kurulandığında onu bir kenara koyan Sonea, sabah yemeğinden kalma tatlı keklerden birine uzandı.

“Bir keresinde iyi bir çırağın yukarı sınıflardan birine yerleşebileceğini söylemiştin. Bunu yapmam için ne gerekir?”

Rothen’in kaşları kalktı. “Oldukça çalışman. Büyü kullanmaya alışkın olabilirsin ama bilgin ve anlayışın oldukça ilerlemeli.”

“Yani mümkün, öyle mi?”

“Evet,” dedi Rothen yavaşça. “Her akşam ve her hürgün çalışırsak, bir ay içinde yapılacak yarıyıl sınavlarını geçersin ama sıkı çalışman orada bitmez. İleri sınıfa geçtiğinde kış çıraklarına yetişmen gerekir. İlk Yıl sınavlarında başarısız olursan tekrar yaz sınıfına düşürülürsün. Yani iki üç ay çok sıkı çalışmak zorunda olacaksın.”

“Anlıyorum.” Sonea dudağını ısırды. “Denemek istiyorum.”

Rothen ona ilgiyle baktı, ardından sandalyelere gidip oturdu. “Öyleyse fikrini değiştirdin.”

Sonea kaşlarını çatdı, anlamamıştı. “Fikrimi mi değiştirdim?”

“Diğerleri sana yetişene kadar beklemek istemiştin.”

Sonea elini geçiştirircesine salladı. “Unut onları. Değmezler. Bana öğretmeye zamanın var mı? Seni derslerinden alıkoymak istemem.”

“O sorun olmaz. Sen çalışırken kendi hazırlıklarımı yaparım.”
Rothen öne eğildi. “Bunu Regin’den uzaklaşmak istediğin için yaptığını biliyorum. Bir sonraki sınıfın da daha iyi olacağının garantisi olmadığını söylemeliyim.”

Sonea başıyla onayladı. Yanındaki sandalyeye oturdu ve notlarını dikkatle ayırmaya başladı. “Onu düşündüm. Benden hoşlanmalarını beklemiyorum. Rahat bıraksınlar yeter. Yapabildiğim kadarıyla onları izledim ama aralarında Regin gibi kimse yok sanırım. Onları yöneten tek bir çirak yok aralarında.” Omuz silkti. “Umursanmamak bana uyar.”

Rothen başıyla onayladı. “Bunu dikkatlice düşünmüşsün belli ki. Pekâlâ. Yapalım öyleyse.”

Sonea’ya yeni bir umut hissi geldi. Bu ikinci bir fırsattı. Sırıttı. “Teşekkür ederim, Rothen!”

Rothen’in omuzları dikleşti. “Ne de olsa vasinim. Sana özel muamele yapmak benim görevim.”

Islak kâğıtları kaldıran Sonea onları kurutmaya başladı. Kuruyan kâğıtlar kıvrıldı ve üzerlerindeki yazılar garip mürekkep lekelerine dönüştü. Onları tekrar yazma düşüncesiyle yine iç geçirdi.

“Savaşçı becerileri uzmanlık alanım değil,” dedi Rothen. “Ama sanırım basit bir kalkan yaratıp onu sürdürmeyi bilmen kullanışlı olur. Seni böylesi eşek şakalarından korur.”

“Sen öyle diyorsan,” diye yanıtladı Sonea.

“Ve dersin başını çoktan kaçırıldığından, dersini burada yapmamız daha iyi olacak. Öğretmenine de... Eh, iyi bir bahane düşünürüm.”

Şaşırان ve memnun olan Sonea kuruttuğu notları kenara koydu. Rothen kalkıp masayı yana itti.

“Ayağa kalk.”

Sonea talimata uydu.

“Şimdi... Büyücü olsun olmasın herkesin vücudunu koruyan doğal bir sınırı olduğunu biliyorsun. Hiçbir büyücü, bizi önce yor-

madan o bölgede herhangi bir şey üzerinde etki sahibi olamaz. Öyle olmasaydı, bir büyücü bir başkasının vücuduna erişip istediği kişiyi kalbini ezerek öldürebilirdi.”

Sonea başıyla onayladı. “Sınır deridir. Bariyerdir. Şifa büyüsü onu geçebilir ama sadece deriden deriye temas varsa.”

“Evet. Sen şimdiye kadar etki alanını kolunu uzatır gibi genişletmeyi başardın. Mesela bir mum yakmak ya da bir topu kaldırmak eylemini gerçekleştirebildin. Bir kalkan, tüm derini dışarıya doğru genişletmek gibidir. Tıpkı kendi etrafında bir balon şişirmek gibi. İzle. Görünür bir kalkan oluşturacağım.”

Rothen’in ifadesi uzak bir edaya büründü. Teni parlamaya başladı, ardından sanki bir katmanı dışarı doğru itilmiş gibi pürüzsüzleşti. Genişleyip etrafında bir ışık küresi halini aldı ve çok geçmeden tekrar içeri büzüşüp kayboldu.

“Bu sadece bir ışık kalkanıydı,” dedi. “Herhangi bir şeye karşı koyamazdı. Ama iyi bir başlangıç noktası çünkü görülmesi kolay. Şimdi, senden benzer bir kalkan oluşturmanı istiyorum. Ama sadece elinin etrafında olsun.”

Sonea elini kaldırıp yoğunlaştı. Onu parlatmak kolaydı. Rothen ona hiçbir şeyi yakmayacak ısıda ışık oluşturmayı çoktan öğretmişti. Tenine yoğunlaşarak büyüyle sınır oluşturma hissi yakalamaya çalıştı, ardından dışarı itti.

En başta parlama düzensiz genişledi ancak birkaç dakika sonra büyümesini, her tarafa aynı anda yayılacak şekilde kontrol edebilmeyi başardı. Sonunda parlak bir küre elinin etrafını kapladı.

“Güzel.” dedi Rothen. “Şimdi tüm kolunda dene.”

Yavaşça, çok az tereddütle, küre omzuna doğru gerilip uzadı, ardından daha büyük bir küre oluşturacak şekilde şişti.

“Şimdi vücudunun üst tarafı için yap.”

Bu çok garip bir histi. Sonea sanki kendini daha büyük bir boşluğu dolduracak şekilde yaymış gibi hissediyordu. Küreyi kafasını da içerecek şekilde büyüttüğünde kafa derisinin karıncalandığını hissetti.

“Çok iyi. Şimdi vücudunun tamamını içersin.”

Kürenin bazı parçaları, Sonea kendi bacaklarına yoğunlaştığında içeri çöktü. O kısımları düzeltince, kendini parlayan bir top tarafından tamamıyla çevrelenmiş halde buldu. Aşağı baktığında kürenin ayaklarının altına, zeminin içine doğru da genişlediğini gördü.

“Mükemmel!” dedi Rothen. “Şimdi onu aynı anda her yönden içeri doğru çek.”

Sonea, birkaç kısmın diğerlerinden önce içeri yönelmesini önlememesine rağmen, küreyi yavaşça tenini kaplayacak şekilde içeri çekti. Rothen düşünceli bir şekilde başıyla onayladı.

“Ana fikri kaptın,” dedi. “Sadece biraz alıştırma yapman gerek. Tam hâkim olduğunda, kalkanı uzaklaştırıcı ve taşıyıcı olanlara dönüştürme üzerinde çalışacağız. Şimdi... Bir daha dene.”

Kapı Sonea’nın ardından kapanırken Rothen kitapları ve kâğıtlarını topladı. O ana kadar duydukları, Garrel’in çırağının doğal bir lider olduğuna işaret ediyordu. Oğlanın sınıf üzerindeki gücünü onları bir başka çırağa düşman ederek artırması hoş değildi ancak beklenmedik de değildi. Kurban Sonea olmuştu. Ne yazık ki bu durum kızın diğerleri tarafından kabul görmesi konusundaki tüm umudu yok etmişti.

Adam iç geçirip başını iki yana salladı. Kızın kenar mahalleden kalma konuşma tarzını düzeltmesi ve alışkanlıklarını değiştirmeye harcadığı tüm o gayret boşuna mı olmuştu? Adam Sonea’yı, sadece bir iki dost edinmesi gerektiği ve onun ardından geçmişinin unutulacağı konusunda defalarca temin etmişti. Fakat yanılmıştı. Kızın sınıf arkadaşları onu reddetmekle kalmamış, ona düşman olmuşlardı.

Öğretmenler de ondan hoşlanmamışlardı; kızın sıra dışı becerilerine rağmen. Çocukluğunda yaptığı hırsızlıklar ve bıçaklama hikâyeleri, Rothen’in yaşlı dostu Yaldin’in söylediğine göre etrafta dönüp durmaktaydı. Ne var ki, öğretmenler kızın eğitimini boşlayamazlardı. Adam bundan emin olabilirdi.

Rothen!

Duran Rothen, zihninden gelen sese yoğunlaştı.

Dannyl?

Merhaba, eski dostum.

Zihnindeki sese yoğunlaştıkça, sesteki kişiliğin hissi giderek belirginleşti. Aynı zamanda diğer büyücülerden gelen varlığı da seziyordu. Dikkatleri bu sese çekilmişti. Sonra, zihinlerini birer birer bu iletişimden ayırırken varlıkları da sönükleşti.

Daha önce iletişim kurmam bekliyordum. Gemin gecikti mi?

Hayır, iki hafta önce geldim. Ondan beri ayıracak vaktim olmadı. Büyükelçi o kadar çok tanıştırma ve toplantı ayarlamış ki zor yetiştirdim. Sanırım arada bir uyumam gerektiği gerçeği onu düş kırıklığına uğrattıyor.

Rothen, Elyne Lonca Büyükelçisi'nin, dedikodusu yapıldığı kadar iri olup olmadığını sorma konusunda kendini tuttu. Zihinsel iletişim tamamıyla mahrem olmazdı ve bir başka büyücünün duyması her zaman olasıydı.

Capia'yı gezebildin mi?

Biraz. Söyledikleri kadar güzel. Rothen'e sarı taşlar, mavi su ve gemilerin oluşturduğu bir imge geldi.

Saraya gidebildin mi?

Hayır. Kral'ın teyzesi birkaç hafta önce ölmüş ve o zamandan beri yasta. Bugün gideceğim. İlginç olacak.

Bu sözleri sinsi bir memnuniyet duygusu takip etti. Rothen dostunun Kyralia'dan ayrılmadan önce Elyne sarayındakiler hakkında araştırdığı tüm skandalları, dedikoduları ve söylentileri düşündüğünü biliyordu.

Sonea ne durumda?

Öğretmenleri onun becerilerini methediyorlar ama sınıfında başına dert açan biri var. Diğer çıraqları kendi yanına çekmiş.

Yapabileceğin bir şey yok mu? Dannyl'in sözlerinde duygudaşlık ve anlayış vardı.

Az önce bana bir üst sınıfa geçmekten bahsetti.

Zavallı Rothen! Bu ikiniz için de zor iş olacak.

Benim için sorun yok. Tek umudum onun kış çıraqlarım da aynı derecede soğuk bulmaması.

İyi niyetlerimi ona ilet. Dannyl'in dikkati sönükleşti. Gitmem lazım. Hoşça kal.

Hoşça kal.

Rothen kitaplarını toparlayıp ziyaretçi salonu kapısına doğru ilerledi. Dannyl'in ne kadar sevilmez ve somurtkan bir çırak olduğunu hatırladığında biraz daha iyi hissetti. Sonea'nın durumu şu anda zor olabilirdi ama sonunda o da hallolacaktı.

"Tremmelin'li Tayend, ha?" Errend, Elyne Lonca Büyükelçisi, oturduğu yerde kıpırdandı. Heybetli göbeği cüppesi üzerindeki kuşak tarafından sıkıca sarılmıştı. "Dem Tremmelin'in en genç oğludur. Sanırım Büyük Kütüphane'de araştırmacı. Onu sarayda fazla görmüşlüğüm yoktur ancak Dem Agerralin'le gördüğüm olmuştur. Şüpheli ilişkileri olan bir adam arıyorsan, ondan iyisini bulamazsın."

Şüpheli ilişkiler mi? Dannyl Elçi'ye bu konuyu detaylandırması amacıyla bir şey soracaktı ki at arabası dönüş yaparken iri adamın dikkati dağıldı.

"Saray!" dedi adam, pencereyi işaret ederek. "Seni Kral'la tanıştıracam, ardından kiminle konuşmak istersen konuşabilirsin. Öğleden sonrasının çoğunu harcayacağım bir toplantım var, o yüzden bıktığın zaman arabayı alıp geri dönmekten çekinme. Sadece, sürücüye beni alması için günbatımında geri dönmesini hatırlat yeter."

At arabasının kapısı açıldığında Dannyl, Errend'in peşinden dışarı çıktı. Büyük bir avlunun yanında duruyorlardı. Önlerindeki Saray uzun, geniş bir merdivenle çıkılan, kubbe ve balkonlardan oluşan bir yapıydı. İhtişamlı kıyafetler içindeki insanlar basamaklardan çıkıyor ya da aralara yerleştirilmiş taştan banklarda dinleniyorlardı.

Dönen Dannyl, Errend'in, onun hemen yanında, zeminin biraz üzerinde süzüldüğünü gördü. Büyükelçi, Dannyl'in şaşkın ifadesine gülümsedi.

"Zorunda değilsen yürümenin anlamı yok!"

Adamı basamaklar üzerinden süzülerek yükselirken, Dannyl etraftaki saraylıların ve hizmetçilerin yüzlerini inceledi. Bu büyü kullanımı onları şaşırtmış görünmüyordu ancak bazıları Büyükelçi'ye bakıp gülümsüyordu. Errend her ne kadar iriyarı ve neşeli bir karakter olsa da, aynı zamanda güçlü ve becerili bir büyücüydü de. Etkilenen fakat kendine böyle gösterişli bir şekilde dikkat çekmekten çekinen Dannyl bacaklarını kullanmayı yeğledi.

Yukarıda, Errend'i kendisini beklerken buldu. Adam Saray'ın ötesini işaret etti.

"Şu manzaraya bak! Muhteşem, değil mi?"

Hâlâ nefes nefese olan Dannyl döndü. Önünde tüm körfez uzanıyordu. Solgun sarı yapılar gün ışığında parlıyordu ve su parlak bir mavi tondaydı.

"Krallara yaraşan bir gerdanlık,' der şair Lorend."

"Çok güzel bir şehir," diye katıldı Dannyl.

"Güzel insanlarla da doludur," diye ekledi Errend. "İçeri gel. Tanıştırayım."

Bir başka kemerli yapı cephesi önlerinde yükseliyordu. Dannyl'in o ana kadar gördüğü en büyüğüydü. Kemerler birkaç insan boyu kadar yukarı uzanıyor, iki yana doğru alçalıyordu. En yüksek kemerin ardında kapısız bir giriş, Saray'a ulaşım sağlıyordu.

Altı dik omuzlu muhafız, Errend'i izleyen Dannyl'e gözlerini dikmişti. İçerisi oldukça geniş ve havadardı. Çeşmeler ve taş heykeller iki yana aralıklarla yerleştirilmişti ve kemerli kapı eşikleri diğer salonlar ile koridorlara uzanıyordu. Duvarlardaki nişlerde veya taş zemindeki dev saksılarda bitkiler vardı.

Errend salonun ortasına doğru yürüdü. Kadınlı erkekli gruplar etrafta dolaşıyordu. Bazılarının yanında çocuklar da vardı. Şatafatlı kıyafetler giymişlerdi. Dannyl geçerken onu merakla incelediler. En yakında olanlarsa zarifçe reverans yaptılar.

Dannyl arada sırada Lonca cüppeleri gördü. Yeşil cüppeli kadınlar ve kırmızı ya da mor cüppeli erkekler vardı. Onun olduğu tarafa bakan büyücüler başlarıyla selam verdiğinde Dannyl de karşılık

olarak başını kibarca eğdi. Üniformalı muhafızlar her kapı eşiğinde duruyor, herkesi dikkatle izliyorlardı. Etrafta dolaşan müzisyenler telli enstrümanlarını çalıyor, kısık sesle şarkı söylüyorlardı. Yüzü terle parlayan bir ulak yandan aceleyle geçti.

Salonun sonunda Errend bir başka kemerli kapıdan geçip daha küçük bir salona girdi. Kemerin karşısında Elyne Kralı'nın nişanıyla süslenmiş bir çift kapı vardı. Bu nişan, üzümler üzerinden atlayan bir balığın resminden oluşuyordu. Aynı nişanı zırhının göğsünde taşıyan bir muhafız ileri çıkarak Danny'l'in adını sordu.

"Lord Danny'l, İkinci Elyne Lonca Elçisi," diye yanıtladı Errend.

Kulağa gerçekten de gösterişli geliyor, diye düşündü Danny'l. Errend'i salon boyunca takip ederken heyecanının arttığını hissetti. İki saraylı, büyük bir yastıklı banktan kovuldu ve muhafız büyücülerin oturmasını işaret etti. Errend iç çekerek oturdu.

"Burada bekleyeceğiz," dedi.

"Ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ne kadar sürerse. Kral şu anki misafirleriyle görüşmesini bitirdiği zaman isimlerimiz ona fısıldanacak. Bizi hemen görmek isterse, çağrılacağız. İstemezse..." Errend omuz silkip salondaki insanlara elini salladı. "Sıramızı bekleyeceğiz ya da eve döneceğiz."

Kadınları sesler ve gülüşmeler salonu doldurdu. Bir kadın topluluğu Danny'l'in oturduğu yerin hemen karşısında oturuyordu ve ayaklarının dibinde bağdaş kurmuş, parlak kıyafetli bir müzisyenin mırıldanmalarını dinliyordu. Adamın dizlerinin üzerinde bir enstrüman vardı ve parmakları tellerin üzerinde geziniyordu. Danny'l onları seyrederken adam kadınlardan birine dönüp bir şarkı mırıldandı. Kadın gülümsemesini saklamak için bir elini ağzına götürdü.

Sanki izlendiğini sezmiş gibi, adam başını kaldırıp Danny'l'in bakışlarına karşılık verdi. Zarif bir hareketle ayaklanıp aleti çalmaya, bir melodi oluşturmaya başladı. Danny'l'in adamın gömleği olduğunu sandığı şey kısa etekli, tuhaf bir giysiydi ve altında parlak yeşil ve sarı renkli uzun bir çorap vardı.

"Cüppeli bir adam. Cüppeli bir adam."

Cüppeli adam, bizim mekanda şu an."

Müziyen salon boyunca dans ederek ilerledi ve bankın önünde durdu. Hafifçe eğilerek Dannyl'in gözlerine baktı.

"Elbiseli bir adam. Elbiseli bir adam."

Elbiseli adam, ona verecek elem."

Buna nasıl tepki vereceğine bilemeyen Dannyl, Errend'e sorgularcasına baktı. Elçi olanları sıkılğan bir müsamahayla seyrediyordu. Müziyen kendi etrafında hızla dönüp bir poz verdi.

"Göbekli bir adam. Göbekli bir adam..."

Müziyen durdu ve havayı kokladı.

"...göbekli adam, hoş kokuyor aman."

Etraftan gülüşmeler gelirken Errend yarım yamalak gülümsedi. Müziyen saygıyla eğildi, ardından dönüp tekrar kadınlara doğru koştu.

"Capia'da sevgilim kızıl, kızıl saçlı, derin deniz gibi gözleri. Tol-Gan'da sevgilim güçlü, güçlü kollu, ikisi de bana dolanık."

Dannyl kıs kıs güldü. "Bu şarkının bir başka halini Vin'li denizcilerden dinledim ama bu genç hanımefendilerin kulakları için hiç de uygun olmazdı."

"Senin duyduğun şarkı hiç şüphesiz asıl olandır. Bu şarkı saray için hafifletilmiştir," diye karşılık verdi Errend.

Müziyen enstrümanını hanımlardan birine ihtişamlı bir hareketle sundu, ardından arkasına doğru taklalar atmaya başladı. "Ne kadar da tuhaf bir adam," dedi Dannyl.

"Övgü sanatını hakaret amaçlı icra eder." Errend elini geçir-tirircesine salladı. "Görmezden gel onu. Tabii, onu gerçekten de eğlendirici bulmuyorsan."

"Buluyorum ama neden bulduğumdan pek emin değilim."

"O da geçer. Adam bir keresinde..."

"Elyne Lonca elçileri," diye gürledi kral muhafızının sesi.

Errend ayağa kalkıp salon boyunca ilerlerken Dannyl bir adım arkasından takip etti. Muhafız onlara beklemelerini işaret edip kapı arkasında kayboldu.

Dannyl önce Errend'in, sonra kendi unvanının söylendiğini duydu. Bir duraksama oldu ve muhafız dönüp onları kapıdan geçirdi.

Kabul salonu bir önceki salondan küçüktü. İki yanda ikişer masa vardı ve arkalarında orta yaşlı birkaç adam oturuyordu. Bunlar Kral'ın danışmanlarıydı. Ortada bir başka masa vardı. Onun üzerinde belgeler, kitaplar ve tatlı dolu bir tepsi duruyordu. Bu masanın ardındaki büyük, yastıklı sandalyede Kral oturuyordu. Arkasındaki iki büyücü dikkatli gözlerle, salondaki her hareketi inceliyordu.

Errend'in yaptığıym yapan Dannyl durup bir dizi üzerine çöktü. En son bir Kral'ın önünde diz çökmesinin üzerinden yıllar geçmişti. O zamanlar çocuktuk ve nadir bir sürpriz olarak babasıyla Kyralia sarayına götürülmüştü. Bir büyücü olarak, diğer büyücüler dışında herkesin kendisine saygıyla eğilmesine alışmıştı. İnsanların kendisine böyle davranması konusunda büyük bir arzu hissetmemiş olsa da, yapılmadığında tuhaf bir şekilde hakarete uğramış hissedirdi. Sanki sıradan bir görgü kuralı çiğnenmiş gibi gelirdi ona. Saygı önemliydi; her ne kadar sadece görgü kuralları yüzünden yapılırsalar da.

Ancak bir başkasına diz çökmek için tevazu gerekiyordu ve bu duyguyu tatmaya alışkın değildi. Kral için bu anların ne kadar tatmin edici olduğunu düşünemedi. Zira Müttefik Topraklar'da büyücülerin diz çöktüğü birkaç insandan biriydi o.

"Kalkın."

Tekrar ayağa kalkan Dannyl, Kral'm onu ilgiyle süzdüğünü gördü. Elli yaşının üzerindeki Marend'in kızıla çalan kahverengi saçlarında beyaz teller vardı. Ne var ki bakışları tetikte ve zeki bir edaya sahipti.

"Elyne'ye hoş geldiniz, Elçi Dannyl."

"Teşekkür ederim, Ekselansları."

"Yolculuğunuz nasıl geçti?"

Dannyl düşündü. "İyi rüzgârlar vardı ve fırtınasızdı. Memnun edici bir şekilde olaysızdı."

Adam kıs kıs güldü. "Bir denizci gibi konuşuyorsunuz, Elçi Dannyl."

"Öğretici bir yolculuktu."

“Peki, zamanınızı Elyne’de nasıl geçirmeyi planlıyorsunuz?”

“Sorumluluğum olan konular ve ricalarla meşgul olmadıgımda şehri ve çevresini keşfetmeyi düşünüyorum. Özellikle de Büyük Kütüphane’yi görmeyi arzu ediyorum.”

“Tabii,” diyen Kral gülümsedi. “Büyücülerin bilgiye olan açıkları sonsuz gibidir. Eh, sizinle tanışmak bir zevkti, Elçi Dannyl. Eminim yeniden karşılaşacağız. Gidebilirsiniz.”

Dannyl başını saygıyla eğdi, ardından Errend’in peşinden yandaki kapıya yöneldi. Daha da küçük bir odaya girdiler. Orada birkaç muhafız duruyor, sessizce konuşuyordu. Üniformalı bir başka adam onları ikinci bir kapıdan geçirip koridora çıkardı. Oradaki kapıların birinden ilk girdikleri büyük salona ulaştılar.

“Eh,” dedi Errend. “Çabuktu ve pek de heyecan verici değildi ama seni iyice görmüş oldu ve bu küçük gezinin amacı da oydu. Şimdi, seni burada bırakacağım. Endişe etme. Birinin seni... Ah, geliyorlar işte.”

İki kadın yaklaştı. Errend onları tanıştıtırırken zarifçe başlarını eğdiler. Dannyl de karşılık olarak başıyla selam verdi ve bu kız kardeşler hakkında duyduğu ilginç bazı dedikoduları hatırlarken gülümsedi.

Büyük kardeş elini Dannyl’in koluna doladı ve Errend gülümseyip affını istedi. Ardından kız kardeşler Dannyl’i salonda dolaştırarak birkaç ünlü Elyne saraylısıyla tanıştırdı. Çok geçmeden Dannyl ezberlemiş olduğu birçok ismi yüzlerle eşleştirmişti.

Tüm bu saraylılar onunla tanışmaya içten bir heves duyuyor gibi görünüyordu ve Dannyl kendini gösterdikleri ilgi yüzünden rahatsız hissederken buldu. Sonunda, güneş uzun ışıklarını salona göndermeye başladığında ve Dannyl diğerlerinin ayrıldığını görünce kendisinin de gitmesinin kaba sayılmayacağına karar verdi. Saray’ın girişine yönelmişti ki bir adam ortaya çıkıp ona seslendi.

“Elçi Dannyl?” Adam ince yapılydı ve saçları kısa kesilmişti. Kıyafetleri, Elyne sarayının geri kalan üyeleriyle karşılaştırıldığında ciddi bir tona sahip koyu yeşil renkteydi.

Dannyl başıyla onayladı. "Evet?"

"Ben Dem Agerralin." Adamı reverans yaptı. "Saraydaki ilk gününüz nasıldı?"

Adamın ismi tanıdıktı ama Dannyl neden tanıdık olduğunu hatırlayamadı. "Güzel ve eğlenceliydi, Dem. Birçok yeni kişiyle tanıştım."

"Ama görüyorum ki evinize dönüyorsunuz." Dem Agerralin bir adım geriledi. "Sizi geciktiriyorum."

Dannyl birden bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırladı. Errend'in söylediğine göre Dem Agerralin, "şüpheli ilişkilere" sahip adamdı. Dannyl ona yakından baktı. Dem, tahminine göre, orta yaşlı bir adamdı. Hakkında dikkate değer hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

"Acelemin yok," dedi Dannyl.

Dem Agerralin gülümsedi. "Ah, bu güzel. İzin verirseniz, size sormak istediğim bir soru var."

"Tabii."

"Özel bir konu."

Meraklanan Dannyl, adamın devam etmesini işaret etti. Dem sözlerini tartar gibi göründü, ardından özür dilercesine bir jest yaptı.

"Elyne sarayının dikkatinden pek fazla şey kaçmaz ve tahmin edeceğiniz üzere, Lonca'yla büyücülerine büyük ilgimiz vardır. Sizler hakkında oldukça meraklıyızdır."

"Fark ettim."

"Öyleyse hakkınızda bize bazı söylentiler ulaştığını söylersem şaşırmazsınız."

Dannyl'in teni hafifçe ürperdi. İfadesini dikkatlice şaşkınlığa dönüştürdü.

"Söylentiler mi?"

"Evet. Eskidirler ama ben ve diğer birkaç kişinin, sizin Capia'ya geldiğinizi öğrendiğimizde tekrar hatırlayıp düşünmemize yol açacak türden söylentiler. Endişe etmeyin, dostum. Böylesi konular Elyne'de, Kyralia'da olduğu gibi tabu değildir ancak yine de fazla açıkça konuşmak her zaman akıllıca olmaz. Hepimiz hakkınızda

oldukça meraklıyız, o yüzden bu söylentilerin doğruluğunu size sorma cüretinde bulunabilir miyim?”

Adamın tonu umutluydu. Dannyl adama inanamayan gözlerle baktığını fark edip bakışlarını kaçırdı. Bir saraylı böylesi bir soruyu Kyralia’da sorsaydı, bu bir adamın şerefini mahvetmekle kalmaz, Hane konumunu da alçaltırdı. Buna karşılık olarak Dannyl öfkelenmeli ve Dem’in böylesi soruların uygunsuz kaçtığını bilmesini sağlamalıydı.

Ama bir zamanlar böylesi söylentiler yaydığı için Fergun’a duyduğu öfke ve içerleme, adam Sonea’ya şantaj yapmaktan cezalandırıldığından beri sönükleşmişti. Her ne kadar o şüpheleri bertaraf etmek üzere bir eş bulmamış olsa da, Yüksek Büyücüler Dannyl’i yine de Lonca Elçisi görevine seçmişlerdi.

Dannyl nasıl yanıt vermesi gerektiğini tarttı. Adamı rencide etmek istemiyordu. Elyne’liler Kyralia’lılardan daha az mesafeli olmalıydı ama acaba fark tam olarak ne kadardı? Üstüne üstlük Elçi Errend, Dem Agerralin’i “şüpheli ilişkilere” sahip bir adam olarak betimlemişti. Ne olursa olsun, saraydaki ilk gününde düşman edinmek Dannyl için aptalca bir hareket olurdu.

“Anlıyorum,” dedi Dannyl yavaşça. “Sanırım hangi söylentiden bahsettiğinizi biliyorum. Görünüşe bakılırsa onu üzerimden asla atamayacağım. Hem de on... hayır on beş yıllık bir söylenti olmasına rağmen. Bildiğiniz üzere Lonca oldukça muhafazakâr bir yerdir ve o söylentiye yayan çırac benim diğer büyücülerle büyük zorluklar yaşamamı istiyordu. Hakkımda her tür hikâyeyi yaymaya hevesliydi.”

Omuzları düşen adam başıyla onayladı. “Anlıyorum. Eh, lütfen böyle rahatsız edici bir konuyu dile getirdiğim için affedin. Bahsettiğiniz eski çırağın artık dağlarda yaşadığı da gözümden kaçmayan bir durum. Sanırım bir hisarda kendisi. O kişi hakkında da merak ettiklerimiz vardır. Zira en yüksek sesle suçlayan genellikle en olası...”

Dem Agerralin, bir başka adam yaklaşırken cümlesini yarıda kesti. Başını kaldıran Dannyl şaşkınlıkla Tayend’in yaklaştığını gördü. Bir kez daha araştırmacının göz alıcı görünümünden etkilenmişti. Koyu mavi kıyafetler içinde, kızıla çalan sarı saçlarını arkada toplamış

olan Tayend, saraya yakışan bir görüntüdeydi. Araştırmacı zarıfçe reverans yaptı, ardından ikisine de gülümsedi.

“Elçi Dannyl, Dem Agerralin.” Tayend ikisine de başını eğdi. “Nasılsın, Dem?”

“İyi,” diye yanıtladı adam. “Ya sen? Seni uzun süredir sarayda göremedik, genç Tremmelin.”

“Büyük Kütüphane’deki görevlerim beni alıkoyuyor.” Tayend hiç de üzgün bir tonla söylememişti bunu. “Korkarım senden Elçi Dannyl’i çalmak zorundayım, Dem. Onunla konuşmam gereken bir konu var.”

Dem Agerralin, Dannyl’e okunması zor bir ifadeyle baktı. “Anlıyorum. Öyleyse size iyi günler dilerim, sayın Elçi.” Adam saygıyla eğildi, ardından uzaklaştı.

Onun duyma mesafesinden çıkmasını bekleyen Tayend gözlerini kısıp Dannyl’e baktı. “Dem Agerralin hakkında bilmeniz gereken bir şey var.”

Dannyl sırtıttı. “Evet, sanırım ne olduğunu belli etti.”

“Ah.” Tayend başıyla onayladı. “Peki, hakkınızdaki söylentilerden de bahsetti mi?” Dannyl kaşlarını çattığında, araştırmacı başıyla onayladı. “Yapacağımı biliyordum.”

“Herkes mi bunu konuşuyor?”

“Hayır, sadece belli çevrelerdeki birkaç kişi.”

Dannyl bu haberin kendisini rahatlatıp rahatlatmadığından emin değildi. “Öyle suçlamalara maruz kalmamın üstünden yıllar geçti. Elyne sarayına ulaştıklarına şaşıyorum.”

“Şaşırmamalısınız. Kyralia’lı bir büyücünün bir ‘delikanlı’ olma ihtimali buralarda eğlence konusu olur. ‘Delikanlı’ bizim Agerralin gibi adamlar için kullandığımız sıfatın kibar halidir. Ama endişe etmeyin. Kulağa her zamanki oğlanlar arası atışmalar gibi geliyor. Söylemeliyim ki, bir Kyralia’lı için şaşırtıcı bir sakinliğe sahipsiniz. Zavallı Agerralin’i küle dönüştüreceğinizden korkuyordum.”

“Yapsaydım, uzun süre Lonca Elçisi olarak kalmazdım.”

“Doğru ama öfkeli bile görünmüyorsunuz.”

Dannyl yine nasıl cevap vereceğini tarttı. “Böyle söylentileri reddetmekle ömrünün yarısı geçmiş olsa, sen de olduğun iddia edilen türden insanlarla duygudaşlık kurmaya başladın. Kabul edilemez eğilimlere sahip olmak ve ya onları reddetmek ya da saklamak üzere ayrıntılı önlemler almak zorunda kalmak berbat bir yaşam olurdu.”

“Kyralia’da öyle ama burada öyle değildir,” dedi Tayend, gülümseyerek. “Elyne sarayı hem berbat bir çürümüşlüğe hem de harika bir özgürlüğe sahiptir. Biz herkesin sıradışı alışkanlıklara sahip olmasını bekleriz. Dedikoduya bayılırız ancak söylentilere pek kulak asmayız. Hatta bir deyişimiz vardır: ‘Her söylentide biraz doğruluk payı vardır; sorun hangi payın doğru olduğunu bulmaktır.’ Eh, kütüphaneye ne zaman geliyorsunuz?”

“Yakında,” diye yanıtladı Dannyl.

“Sizi orada görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.” Tayend bir adım uzaklaştı. “Ama şimdilik, ilgilenmem gereken başka bir konu var. Şimdilik hoşça kalın, Elçi Dannyl.” Adam reverans yaptı.

“Hoşça kal,” diye yanıtladı Dannyl.

Araştırmacının hızlı adımlarla gidişini seyreden Dannyl başını salladı. Elyne saraylıları hakkındaki söylenti ve dedikoduları küçük ödülleri gibi toplamıştı ancak onların da aynı şeyi yapacağını hiç düşünmemişti. Fergun’un yıllar yıllar önce başlattığı söylentiye tüm saray biliyor muydu? Bunun konuşulduğunu bilmek Dannyl’i rahatsızlandırıyordu ama tek yapabileceği, Tayend’in doğru söylediğine güvenmek ve sarayın böylesi hikâyeleri ciddiye almadığını düşünmekti.

İç geçirerek saray girişinden dışarı adımını attı ve yüksek basamaklardan inmeye başlayarak Lonca arabasına yöneldi.

7. BÖLÜM

BÜYÜK KÜTÜPHANE

Sonea kitaplarını göğsüne bastırmıştı. Sonu gelmeyen eşek şakaları ve hakaretlerle dolu bir başka gün olmuştu. Önündeki hafta sonsuz bir sınav gibi uzanıyordu. Daha beşinci *haftaydı*, kendine hatırlattığı üzere. O an ve mezuniyet arasında beş uzun *yıl* duruyordu.

Her gün son derece yorucu oluyordu. Regin ve diğer çıraklarla uğraşmadığı zamanları onlardan kaçınmak için ne gerekirse yapmakla geçiriyordu. Öğretmen bir dakikalığına bile sınıftan ayrılacak olursa, Regin bu zamanı Sonea'yı taciz etmek için kullanıyordu. Sonea notlarını ulaşılmayacak yerlerde tutmanın yanı sıra, salonda yürürken ya da sandalyesine otururken her türlü dikkati göstermeyi öğrenmişti.

Her gün ortapaydosta Rothen'in odalarına dönüp Tania'yla beraber yemeğini yiyerek oğlandan bir saat olsun kaçabiliyordu. Ne var ki Regin onu Üniversite yolunda pusuya düşürmeye başlamıştı. Sonea bazen sınıfta bir saat boyunca kalmayı denemişti ancak Regin onun ne yaptığını anladığında öğretmenin gitmesini bekleyip rahatsız etmek amacıyla sınıfa dönmüştü.

Sonea sonunda ortapaydoslarda Rothen'in sınıfına gitmeye başlamıştı. Derslerinde kullandığı cam şişecikleri kurup toplamada yardım ediyor, Tania onlara cilalı kutular içinde atıştırmalık yiyecekler getiriyordu.

Öğleden sonraki dersler için çan ne zaman çalsa Sonea'nın morali bozuluyordu. Rothen ve Tania ona sınıfa gidip gelmede eşlik etmeyi teklif etmişlerdi ama Sonea bunun Regin'le arkadaşlarının onun sinirini bozmakta başarılı olduğunu kabullenmek anlamına geleceğinin farkındaydı. Vereceği tepkilerin tek sonucunun onları daha da cesaretlendirmek olacağını bilerek karşılaştığı tüm eşek sakaları ve iğneleyici yorumları görmezden gelmeye kararlı olmuştu.

Çalan son çan her zaman rahatlama getiriyordu. Çırakların derslerden sonra oynadıkları sosyal oyunlar her neydi ise Sonea'yla alay etmekten çok daha ilgi çekici olmalıydı çünkü öğretmen onları bıraktığı anda herkes aceleyle oradan ayrılıyordu. Sonea onlar gidene kadar bekliyor, ardından huzur içinde Büyücü Odaları'nın yolunu tutuyordu. Yine de, onların fikrini değiştirme ihtimalini düşünerek bahçelerden geçen uzun yolu kullanıyor, diğer büyücü ve çıraklara sürekli yakın kalarak hep farklı bir patika izliyordu.

O gün, tıpkı her gün olduğu gibi, koridorun sonuna yaklaşıırken omuzlarındaki gerginliğin azaldığını ve midesindeki düğümün açılmaya başladığını hissetti. Rothen'e, odalarında kalmasına izin verdiği için sessizce şükretti. Her gün Çırak Odaları'na dönmek zorunda olsa Regin'in yapacağı işkenceleri düşünmek onu ürpertti.

“İşte orada!”

Sesi tanıyınca, vücuduna bir soğukluk yayıldığını hissetti. Koridor üst sınıflardan çıraklarla doluydu ancak bu hiçbir zaman caydırıcı olmamıştı. Adımlarım hızlandırarak Regin ve arkadaşları ona yetişmeden en azından bir iki büyücünün olduğuna emin olduğu Üniversite'nin Giriş Salonu'na ulaşmayı umut etti.

Koşan ayakların sesleri, arkasında kalan koridoru doldurdu.

“Sonea! Sooooooneeeaaaaa!”

Yaşı büyük çıraklar gürültüye doğru döndüler. Sonea onların bakışlarından Regin ve çetesinin hemen arkada olduğunu anladı. Derin bir nefes alıp Regin'le gözünü kırpmadan yüzleşmeye kararlı bir ruh haline büründü.

Bir el kolunu tutup onu sertçe çekti. Sonea kendini kurtardı ve öfkeli bakışlarını Kano'ya dikti.

“Bizi duymazdan mı geliyorsun, kenar mahalle kızı?” diye sordu Regin. “Bu çok kaba ama sanırım senin görgü sahibi olmanı bekleyemeyiz, değil mi?”

Sonea'nın etrafını çevirdiler. Sonea etrafındaki sırtan yüzlere baktı. Kitaplarına daha da sıkı sarılarak öne bir adım attı ve omzunu Issle'yle Alend'in arasından geçirip vücutların oluşturduğu çemberden çıkmaya çalıştı. Uzanan eller onu omzundan yakalayıp tekrar ortaya çekti. Şaşırان Sonea içinde büyümekte olan bir dehşet hissetti. Kolunu çekip düşürmeye çalışmak ya da pek de hoş olmayan bir şeyin içine düşürmeye çalışmak dışında daha önce onu fiziksel olarak rahatsız etmeyi denememişlerdi.

“Nereye gidiyorsun, Sonea?” diye sordu Kano. Birisi onu sırtından dürttü. “Seninle konuşmak istiyoruz.”

“Ben sizinle konuşmak istemiyorum,” diye hırladı. Dönerek tekrar çemberden çıkmaya çalıştıysa da, yine itilerek ortaya çekildi. Korkmaya başlamıştı. “Bırakın geçeyim.”

“Neden yalvarmıyorsun, mahalle kızı?” diye alay etti Regin.

“Evet, yalvarsana. O işi iyi biliyor olmalısın.”

“Kenar mahallelerden antrenmanlısındır.” Alend güldü. “Herhalde o kadar çabuk unutmuş olamazsın nasıl yapacağını. İddiasına girerim, babalarımızın evlerinin arkalarında yemek için dilencilik yapan o sümüklü veletlerden biriydin.”

“Lütfen biraz yiyecek verin bana. Lüüütfecen!” diye sızlandı Vallon. “Açıktan ölüyoruuuum!” Diğerleri de gülüp sızlanmalara katıldılar.

“Ya da belki de satacak bir şeyi vardı,” diye araya girdi Issle. “İyi akşamlar, lordum.” Kızın sesi imalı bir tona dönüştü. “Size eşlik edecek birine ihtiyacınız var mı?”

Koridoru gülüşme sesleri doldurdu ve Alend bir anda geri çekildi. “Büyük ihtimalle hastalıktır.”

“Artık değil.” Regin, Alend'e bilmiş bir bakış attı. “Bize Şifacıların onu bulduğunda muayene ettiklerini söylemişlerdi, unuttun

mu? Onu iyileştirmişlerdir.” Sonea’ya dönüp onu yukarıdan aşağıya süzdü ve dudaklarını büzdü.

“Eee... Sonea.” Oğlanın sesi ipeksi bir ton aldı. “Ne kadardı *fiyatın*?” Yaklaştığında kendini çeken Sonea, ellerin onu Regin’e doğru ittiğini hissetti. “Ne var biliyor musun?” diye sordu oğlan ağır ağır. “Belki de yanıldım. Belki senden hoşlanabilirim. Biraz fazla zayıfsın ama görmezden gelebilirim. Söylesene, üzerinde uzmanlaştığın belli *güzellikler* var mıydı?”

Sonea omzu üzerindeki elleri silkelemeye çalıştı ancak çıraklar daha da sıkı tuttular. Regin başını sahte bir duygudaşlıkla salladı. “Sanırım büyücüler sana o işi bırakman gerektiğini söylediler. Senin için ne kadar da sinir bozucu olmalı. Ama bilmeleri gerekmez. Onlara söylemeyiz.” Başını yana eğdi. “Burada çok para kazanabilirsin. Zengin müşteri boldur.”

Sonea ona dik dik baktı. Onu yatağa atmaya niyetli olduğu rolünü yapmasına bile inanamıyordu. Bir anlığına, onun blöfünü görmeyi düşündü ama bunu yapacak olursa, oğlan Sonea’nın onu ciddiye aldığını iddia ederdi. Sonea omuzlarının üzerinden koridordaki diğer çırakların durup manzarayı ilgiyle izlediklerini görebiliyordu.

Regin daha da yakma sokuldu. Sonea onun nefesini hissedebiliyordu. “Sadece bir iş anlaşması sayarız,” diye mırıldandı Regin. Onu korkutmaya ve Sonea’nın ne kadar dayanabileceğini görmeye çalışıyordu. Eh, Sonea böylesi kabadayılıklarla daha önce başa çıkmıştı.

“Haklısın, Regin,” dedi. Regin’in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Daha önce senin gibi erkeklerle çok tanıştım. Ve onlara nasıl karşılık vereceğimi kesinlikle bilirim.” Elini yukarı kaldırıp oğlanın boğazını sardı. Regin’in eli hızla kendi boynuna gitti ancak Sonea’nın bileğini yakalayamadan Sonea bir bacağı onunkinin arkasına götürüp tüm gücüyle itti. Regin’in dizinin çözüldüğünü hissetti ve kolları savrulan Regin geriye düşüp zemine çakılırken Sonea zafer duygusuyla doldu.

Küçüğü büyüğü tüm çıraklar durup Regin’e gözlerini diktğinde koridor sessizleşti. Sonea küçümser bir edayla burnunu çekti.

“Ne kadar da iyi bir örneksin, Regin. Paren Hanesi erkeklerinin tümü böyleyse, bolhane hödüklerinden fazla görgüleri yok demektir.”

Regin gerginleşti ve gözlerini kıstı. Sonea sırtını ona dönüp diğer çıraklara öfkeyle baktı ve onlara meydan okudu. Onlar gerilerken çember bozuldu ve Sonea hızlı adımlarla ilerledi.

Birkaç adım atmıştı ki, Regin’in sesi koridorda yankılandı.

“Böyle karşılaştırmalar yapmaya belli ki vasıflısın,” diye seslendi. “Rothen nasıl peki? Senin onun odalarında yaşamın sayesinde çok mutlu bir adam olmuştur. Ah, şimdi her şey belli oldu. Vasin olması için onu nasıl ikna edebildiğini hep merak etmiştim.”

Sonea önce buz kesti, ardından vücuduna sıcak bir öfke yayıldı. Yumruğunu sıkarak ona dönme arzusunu bastırdı. Ne yapacaktı ki? Ona vuracak mıydı? Bir Hane’nin oğluna vurmaya cüret etseydi bile Regin bunu görüp kalkanını oluştururdu. Ve sonuç olarak da, Sonea’nın sinirini ne kadar bozabildiğini görmüş olacaktı.

Büyük çırakların sessiz mırıldanmaları koridor boyunca peşini bırakmadı. Gözlerini öndeki merdivenlere sabitlemek için kendini zorlayarak, yüzlerindeki merakı görmek istemedi. Regin’in söylediği şeylere inanmazlardı. *İnanamazlardı*. Sonea hakkında geçmişi nedeniyle ne kadar kötü şeyler düşünürlerse düşünsünler, kimse öyle bir şeyi Rothen hakkında düşünmezdi.

Düşünürler miydi?

“Sayın Yönetici!”

Lorlen Üniversite’nin girişinde durdu ve İdareci Jerrik’e döndü. “Evet?”

İdareci, Lorlen’e yaklaşıp bir kâğıt uzattı. “Bu ricayı dün Lord Rothen’den aldım. Sonea’yı kışın alman İlk Yıl çıraklarının sınıfına yerleştirmek istiyor.”

“Gerçekten mi?” Lorlen Rothen’in açıklamalarını inceledi. “Sizce kız buna hazır mı?”

Jerrik düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Olabilir. İlk Yıl öğretmenlerine sordum ve hepsi de sıkı çalışırsa bunu yapabileceğine inanıyorlar.”

“Peki, Sonea?”

“Çalışmaya niyetli görüldüğü belli.”

“Öyleyse izin verecek misiniz?”

Jerrik kaşlarını çatıp sesini alçalttı. “Büyük ihtimalle. Hoşlanmadığım şey, bu değişimin arkasındaki neden.”

“Öyle mi? Nedir o neden?” Lorlen gülümsemesini bastırdı. Jerrik çırakların sadece öğrenme amacıyla sıkı çalıştığına inanmazdı. Birilerini etkilemek, en iyisi olmak, ebeveynlerini memnun etmek ya da dostlarının arasında olmak için bu işi yaparlardı ona göre.

“Beklediğimiz gibi, kız diğer çıraklarla pek iyi kaynaşmadı. Böylesi durumlarda dışlanan çırak diğerleri için alay konusuna dönüşür. Kızın onlardan uzaklaşmak istediğini düşünüyorum.” Jerrik iç geçirdi. “Her ne kadar kızın kararlılığına saygı duysam da, kış sınıfının da diğer sınıftan farklı olmayacağı konusunda endişeliyim. Bir hiç için çok çalışmış olacak.”

“Anlıyorum.” Jerrik’in sözlerini tartan Lorlen başıyla onayladı. “Sonea sınıfındaki diğer çıraklardan birkaç yaş büyük ve yaşma göre olgun da. En azından bizim ölçütlerimize göre. Çoğu çırak buraya geldiğinde çocuktan farksızdır ama ilk yıllarında çocuksu alışkanlıklarının çoğundan sıyrılırlar. Kış çırakları daha az dert çıkarabilir.”

“Doğru, anlayışlı bir topluluk,” diye katıldı Jerrik. “Ancak büyü eğitimi aceleye getirilemez. Kız zihnini bilgiyle doldurabilir ama güçlerini iyi bir şekilde kullanma becerisini kazanmadıysa, daha sonra tehlikeli hatalar yapabilir.”

“Güçlerini altı aydan uzun süredir kullanıyor,” diye hatırlattı Lorlen. “Rothen bu zamanı ona Üniversite’ye girmesi için gereken temel eğitimi vermekle harcamış olsa da, kız güçlerini artık yakından tanıyor ve diğer çırakların güçlerine hâkim olmakla uğraşmalarını seyretmek sıkıntı verici bir durum olmalı.”

“Öyleyse, buna izin verme yanlısı olduğunuzu mu anlamalıyım?” Adanı, Rothen’in kâğıdını işaret etti.

“Öyle.” Lorlen kâğıdı geri verdi. “Kıza bu fırsatı verin. Sanırım beklediğinizden de becerili çıkacaktır.”

Jerrik omuz silkti. “Öyleyse izni vereceğim. Beş hafta içinde sınanacak. Teşekkürler, sayın Yönetici.”

Lorlen gülümsedi. “Kızın ne kadar başarılı olduğunu duymak isterim. Beni bilgilendirirsiniz, değil mi?”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Nasıl arzu ederseniz.”

“Teşekkürler, sayın İdareci.” Lorlen döndü ve Üniversite merdivenlerinden inmeye koyuldu. Kendisini bekleyen at arabasına ulaştığında içeri girdi, tavana tıklatıp sürücüye işaret verdi ve araç hareketlenirken arkasına yaslandı. Araba Lonca Kapıları’ndan geçip şehre ilerledi ancak Lorlen bunu fark edemeyecek kadar düşüncelere dalmıştı.

Derril’in evinde akşam yemeğine davet edildiğine dair haber önceki gün gelmişti. Lorlen böylesi davetleri sık sık reddetmek zorunda kalırdı ama bu ziyaret için işlerini yeniden düzenlemişti. Derril cinayetler hakkında yeni haberler öğrendiyse, Lorlen duymak istiyordu.

Derril’in katil hakkındaki hikâyesi, Lorlen’i ürpertmişti. Kurbanın vücudundaki kesikler, tuhaf ayın, tanığın kurbanın boğazı kesilmeden önce öldüğünü söylemesi... Belki de zihninde kara büyü fikri çoktan varken bunları duyması, bu cinayetlerin o kadar şüpheli gelmesi arkasındaki nedendi.

Ama bunlar bir kara büyücünün işiyse, bu iki şeyden biri anlamına geliyordu: Ya kara büyü yapan bir kaçak büyücü şehirdeki insanları kurbanı olarak görüyordu ya da bu katil, Akkarin’di. Lorlen, bu iki olasılığın anlamlarını düşünürken ürperdi.

At arabası durduğunda başını kaldırınca, geldiklerini gördüğüne şaşırdı. Sürücü aşağı inip kapıyı açtı ve balkonlu zarif bir malikâneyi gözler önüne serdi.

Lorlen dışarı çıktığında kapıda Derril'in hizmetçilerinden biri tarafından karşılandı. Adam Lorlen'i evin içinden geçirip bahçeyi yukarıdan gören bir iç balkona götürdü. Lorlen ellerini balkonun korkuluğuna koyup aşağı baktı. Aşağıda sarkık ve solgun bitkilerden oluşan küçük bir yeşillik adacığı vardı. Bitkiler üzgün ve uçları alazlanmış görünüyordu.

"Korkarım bu yaz bitkilerimin çoğu için dayanılmaz geçti," dedi Derril üzgünce, Yönetici'nin yanına gitmek için yürürken. "Gan-gan çalışanlarım hayatta kalamayacak. Lan dağlarından yenilerinin gönderilmesini istemek zorunda kalacağım."

"Kökleri kurumadan onları söktürmelisin," diye önerdi Lorlen. "Öğütülmüş gan-gan köklerinin mikrop kırıcı özellikleri vardır ve sumiye katarsan sindirim sistemi hastalıklarına iyi gelir."

Derril kıs kıs güldü. "Şifacı eğitimini unutmamışsın bakıyorum?"

"Evet." Lorlen gülümsedi. "Yaşlı ve huysuz bir yöneticiye dönüşebilirim ama en azından sağlıklı olacağım. Tüm o tıp bilgisi bir işe yaramalı."

"Hmmm." Derril gözlerini kıstı. "Muhafızlar'ın arasında da senin bilgine sahip birisi olmasını dilerdim. Barran'ın önüne bir başka gizem çıktı."

"Bir başka cinayet mi?"

"Evet ve hayır." Derril iç çekti. "İntihar olduğunu düşünüyorlar. En azından öyle görünüyor."

"İntihar süsü verildiğine mi inanıyor?"

"Mümkün." Derril bir kaşını kaldırdı. "Barran akşam yemeği için geldi. Neden içeri geçip ondan anlatmasını istemiyoruz?"

Lorlen başıyla onaylayıp yaşlı adamı evin içine doğru takip etti. Büyük bir misafir odasına girdiler. Pencerelerdeki kâğıt perdelerin üzeri çiçek ve bitki resimleriyle doluydu. Yirmili yaşlarının ortasında bir adam, lüks sandalyelerden birinde oturuyordu. Geniş omuzları ve hafifçe eğik burnu, Lorlen'e adamın kardeşi Walin'i hatırlattı.

Barran başını kaldırıp Yönetici'yi gördükten sonra çabucak ayağa kalkıp reverans yaptı.

“Selamlar, Yönetici Lorlen,” dedi. “Nasılsınız?”

“İyiym, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Lorlen.

“Barran,” dedi Derril, Lorlen’e oturmasını işaret ederek. “Lorlen senin soruşturduğun şu intihar meselesiyle ilgileniyor. Ona detayları anlatabilir misin?”

Barran omuz silkti. “Sır değil. Sadece bir gizem.” Dönüp Lorlen’e dertli mavi gözlerle baktı. “Bir kadın, sokağındaki muhafıza yaklaşıp komşusunu ölü bulduğunu anlatmış. Muhafız soruşturduğunda bilekleri kesilmiş bir kadın bulmuş.” Barran duraksadı ve gözlerini kıstı. “Gizem şu ki, ceset hâlâ sıcakmış ve fazla kan kaybı yokmuş. Hatta yaraları oldukça yüzeyselmiş. Hayatta olması gerekirmiş.”

Lorlen bunu sindirdi. “Bıçak zehirli olabilir.”

“O olasılığı düşündük ama durum buysa hiç duymadığımız türden bir zehir olmalı. Tüm zehirler işaret bırakır, zarar sadece iç organlarda olsa bile. Silah da bulmadık ki yüzeyinde bazı kalıntılar bulabilirdik. Bu da kendi içinde tuhaf. Biri kendi bileğini keserse bunu yapmasını sağlayan şey genellikle yakınlarda bir yerde olur. Evi aradık ancak birkaç mutfak bıçağından fazlası yoktu ki onlar da temiz ve kutularındaydı. Kadın boğulmamıştı da. Ama beni şüphelendiren, diğer detaylar.

“Hizmetçiler, dostlar ya da ailesinden insanların ayakkabılarıyla eşleşmeyen ayak izleri buldum. Davetsiz misafirin ayakkabıları eski ve tuhaf şekilliydi, o yüzden oldukça belirgin izler bırakmışlar. Kadının bulunduğu odada pencerenin kilidi açılmıştı ve tam kapalı değildi. Pencere kenarlarında kurumuş kan lekesi gibi görünen izler ve parmak izleri vardı, o yüzden cesede bir kez daha baktım ve bileklerinin üzerindeki parmak izlerinin onlarla aynı olduğunu gördüm.”

“Kadının izleri miydi?”

“Hayır, izler büyüktü. Bir adamın parmak izleri.”

“Belki biri kanamayı durdurmaya çalışmıştır. Birilerinin geldiğini duyunca da pencereden kaçmıştır.”

“Olabilir. Ama pencere üç kat yukarıdaydı ve duvarda pek tutunulabilecek bir şey yoktu. Tecrübeli bir hırsızın bile aşağı ine-
bileceğini sanmam.”

“Aşağıda ayak izleri var mıydı?”

Genç adam yanıtlamadan önce duraksadı. “Zemini incelemek için dışarı çıktığımda çok tuhaf bir şey buldum.” Barran havaya bir yay çizdi. “Sanki biri toprağı mükemmel bir çember haline getirmek üzere düzleştirmişti. Ortasında iki ayak izi vardı. İzlerden biri yukarıda, odadaki gibiydi. Diğeri uzaklaşıyordu. İzleri takip ettim ama kaldırıma çıktılar.”

Lorlen’in kalbi önce durur gibi oldu, ardından küt küt attı. Üç kat yukarıdaki bir pencere ve zeminde mükemmel bir çember mi? Havada süzölmek isteyen bir büyücü, ayaklarının altında bir güç diski yaratırdı. Yumuşak toprakta ya da kumda oluşturulursa, çember izi bırakabilirdi.

“Belki de iz önceden oradaydı,” dedi Lorlen.

Barran omuz silkti. “Ya da adam çember temeli olan bir çe-
şit merdiven kullandı. Tuhaf bir durum. Ama kadının omzunda herhangi bir kesik yoktu, o yüzden aradığımız seri katilin kurbanı olduğunu sanmıyorum. O katil uzun süredir saldırmadı. Tabii, bizim duymadığımız...”

Çalan bir çan konuşmalarını yarıda kesti. Kapı eşiğinde Velia belirdi. Elinde minik bir çan ve tokmak vardı.

“Akşam yemeğı hazır,” dedi kadın. Kalkan Lorlen ve Barran yemek salonuna yöneldiler. Kadın oğluna sertçe baktı. “Masamda cinayetler ya da intiharlardan bahsedilmesini istemiyorum bu arada! Sayın Yönetici’nin iştahını kaçırmak yok.”

Dannyl araba penceresinden dışarıyı izlerken, Capia’nın büyük sarı yapıları manzaraya girip çıkıyordu. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve tüm şehir sıcak bir ışıqla parıltıyor gibi görünüyordu. Sokaklar, insanlar ve diğer arabalarla doluydu.

Dannyl son üç haftada her günü ve akşamların çoğunu nüfuzlu insanları ziyaret etmek, onlarla vakit geçirmek ya da Errend'e elçilik işlerinde yardımcı olmakla geçirmişti. Sarayda sıkça bulunan Dem ve Bel ailelerinin birçok üyesiyle tanışmıştı. Elyne'de yaşayan her Lonca büyücüsünün kişisel hikâyesini öğrenmişti. Elyne'li çocukların büyü potansiyeline sahip olanların isimlerini kaydetmiş, saraylıların Lonca'ya olan sorularını yanıtlamış ya da iletmiş, Elyne şaraplarını satın alma pazarlıklarında bulunmuş ve Lonca Evi mutfağında kendini kazara yakmış bir hizmetçiyi iyileştirmişti.

Lorlen'in söylediği araştırmaları yapmaya fırsat bulamadan o kadar çok zaman geçirmişti ki, endişelenmeye başlamıştı. Bu yüzden birkaç saat boş zaman yakaladığında Büyük Kütüphane'yi ziyaret etmeye karar vermişti. Tayend'e gönderilen bir ulak, Dannyl'in istediği zaman kütüphaneyi dolaşabileceğine dair bir güvenceyle geri dönmüştü. Dannyl o akşamın boş olacağını öğrendiğinde erken bir yemek ve at arabası ayarlamıştı.

Imardin'in aksine Capia sokakları başına buyruk bir şekilde ilerliyordu. At arabası oraya buraya yöneliyor, arada sırada dik bir yokuşun etrafından dolanmak zorunda kalıyordu. Malikâneler git-tikçe büyük evlere, ardından da küçük yapılardan oluşan sıralara dönüştü. Bir başka yokuştan dönülürken Dannyl, daha tekinsiz bir bölgenin kenarından geçtiğini fark etti. Sarı taşların yerini kereste ve diğer yalın yapı malzemeleri almıştı. Sokaklardakilerin kıyafetleri daha kaba sabaydı. Sonea'yı ararken Imardin'in kenar mahallelerinde gördükleri kadar rahatsız edici bir şeyle karşılaşmamış olsa da Dannyl yine de hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Elyne'nin başkentinin yüzü o kadar güzeldi ki onun da fakirlikle dolu bir bölgesi olduğunu görmek hayal kırıklığı yaratmıştı.

Evleri arkalarında bıraktıklarında at arabası inişli çıkışlı tepe-lerden geçmeye başladı. Tenn tarlaları hafif rüzgârda salınıyordu. Sıra sıra ekilmiş vare sarmaşıkları meyveleriyle dolu bir halde hasadı bekliyordu. Ağırlaşmış paçi ve piorre ağaçları arada sırada ortaya

çıkıyor, meyvelerinin bazılarını toplayan Vin'li gruplar görülebiliyordu. Bunlar her yıl Elyne'ye bu iş için gelen topluluklardı.

Güneş ışıklarının son demetleri sarıdan turuncuya dönüşürken at arabası şehirden daha da uzaklaşmaya başladı. Dannyl endişelenmeye başlamıştı. Sürücü talimatını yanlış mı anlamıştı? Bir elini kaldırıp arabanın tavanına vurmaya niyetlendi ancak araba bir tepenin dibinden dönüş yaparken duraksadı.

İleride yol bir uçurumun dibine bağlanacak şekilde kıvrılıyordu. Batan güneşin ışığında, sarı taşlar sanki içlerinde ateş yanıyormuşçasına parlıyordu. Kitaplardan gördüğü çizimlerden tanıdığı ön cephenin pencere ve kemerlerini gölgeler belirginleştiriyordu.

“Büyük Kütüphane,” diye mırıldandı Dannyl huşu içinde.

Dev bir kapı eşiği uçurumun cephesine oyulmuş, aynı büyüklükte tahta bir kapıyla kapatılmıştı. Araba yaklaştıkça Dannyl alt uçta gördüğünü sandığı küçük kare karanlığın aslında dev kapının içinde, insan boyunda bir başka kapı olduğunu fark etti. Yanında bir siluet bekliyordu.

Adamın parlak kıyafetlerini gördüğünde Dannyl gülümsedi. Araba kütüphaneye yavaşça yaklaşıırken sabırsız bir şekilde pence-reye parmaklarıyla tıklattı. Ulaştıklarında Tayend öne çıkıp araba kapısını açtı.

“Büyük Kütüphane'ye hoş geldiniz, Elçi Dannyl,” dedi, zarifçe eğilerek.

Dannyl başını kaldırdı ve huşu içinde iki yana salladı. “Çırakken buranın resimlerini kitaplarda gördüğümü hatırlıyorum. Gerçekten nasıl bir yer olduğunu betimleyememişler bile. Ne kadar eski?”

“Lonca'dan eskidir,” diye yanıtladı Tayend, hafifçe kendini beğenmiş bir edayla. “Sekiz ya da dokuz yüz yıl yaşında sanıyoruz. Bazı tarafları daha eskidir ve en güzel bölümlerini görmediniz bile. Beni takip edin, lordum.”

Küçük bir kapıdan geçtiler. Tayend kapıyı arkalarından kapayıp sürgüledi ve eğik tavanlı uzun bir koridora girdiler. Bu koridorun

sonu karanlıktı ancak Dannyl bir küre ışık oluşturmada Tayend onu yandaki dik, meşalelerle aydınlatılmış basamaklara yönlendirdi.

Tepede Dannyl kendini uzun, dar bir odada buldu. Bir yanda at arabasından gördüğü pencereler vardı. Bunlar dev pencerelerdi ve demir pervazları içinde küçük kare camlar bulunuyordu. Karşıdaki duvara altın renkli bir ışık vuruyordu. Sandalyeler aralıklarla üçer dörder sıralar halinde yerleştirilmişti ve en yakındakinde yaşlı bir adam oturmaktaydı.

“İyi akşamlar, Elçi Dannyl.” Adam yaşlı bir insanın dikkatli edasıyla reverans yaptı. “Ben Irand, kütüphaneciyim.”

Irand’ın derin, güçlü bir sesi vardı ve bu kütüphanenin insansı olmayan büyüklüğüne uyuyordu. Seyrek ve kısa beyaz saçları vardı. Üzerindeki basit gömlek ve pantolon gri kumaştandı.

“İyi akşamlar, Kütüphaneci Irand,” diye yanıtladı Dannyl.

Kütüphanecinin yüzünde bir gülümseme belirdi. “Yönetici Lorlen bana burada onun adına yapmanız gereken bir iş olduğunu haber verdi. Yüksek Lord’un kendi araştırması sırasında yararlandığı kaynakları görmek isteyeceğinizi söyledi.”

“O kaynakların hangileri olduğunu biliyor musunuz?”

Yaşlı adam başını iki yana salladı. “Hayır ancak Tayend bazı- larını hatırlıyor. Akkarin’in yardımcısı olmuştu ve arayışınızda size yardımcı olmayı kabul etti.” Yaşlı adam, araştırmacıya doğru başını salladı. “Onun kadim diller hakkındaki bilgisi işinize yarayacaktır. İhtiyacınız olursa size yiyecek içecek de göndertecektir.” Tayend hevesle onayladığında yaşlı adam gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Dannyl.

“Peki öyleyse, zamanınızı daha fazla almayayım.” Irand’ın gözleri bir an parladı. “Kütüphane bekler.”

“Buradan, lordum,” dedi Tayend, merdivenlere geri dönerek.

Dannyl onu yine karanlık geçitten aşağı doğru takip etti. Yan taraftaki bir rafta lambalar duruyordu. Tayend onlardan birine uzandı.

"Zahmet etme," dedi Dannyl. İradesini yoğunlaştırarak başının hemen yanında bir küre ışık oluşturdu. Tayend küreye bakıp gözlerini kırıştırdı.

"Onlar hep gözlerimde noktacıklar bırakıyor." Uzandığı lambayı aldı. "Sizi yalnız bırakmam gerekebilir, o yüzden yine de bir lambam olsun."

Geçitten inmeye başladı. "Burası her zaman bir bilgi deposu olmuştur. Salonlarımızdan birinde sekiz yüzyıl öncesinde kalma kâğıtlarımız var ve o zamanlar bile eski olan bir çeşit kütüphaneye atıflar içeriyorlar. Sadece birkaç salon ilk başta kütüphane olarak kullanılmış. Bu yerin geri kalanı bir zamanlar birkaç bin civarında insanı misafir etmiş. Neredeyse tüm salonları ve odaları kitaplar, parşömenler, tabletler ve resimlerle doldurduk. Kendimiz için odalar da yaptırдық."

Yürürlerken Dannyl karanlığın büyüden korkan bir çeşit sis tabakası gibi çekilmesini izledi. Birden boş bir duvara ulaştılar. Tayend dönüp sağdaki geçitten indi.

"Hangi dilleri bilirsin?" diye sordu Dannyl.

"Elyne ve Kyralia'mın tüm kadim lehçelerini bilirim," diye yanıtladı Tayend. "Bizim eski dillerimiz birbirine çok benzer ama ne kadar geriye giderseniz o kadar farklılıkla karşılaşrsınız. Vin dili ve Lan diline de biraz hâkimim. Kitaplarım yanımda olduğu sürece kadim Vin dilini ve Tentur oymalarını çevirebilirim."

Dannyl etkilenmiş bir şekilde baktı. "Oldukça çok sayıda dil yani."

Araştırmacı omuz silkti. "Bir kere birkaçını öğrendiniz mi, geri kalanı o kadar zor olmaz. Bir gün bugünkü Lonmar dilini ve birkaç eski dilini de öğrenmek istiyorum. Henüz nedenim olmadı. Belki ondan sonra Sachaka dillerine başlayabilirim. Onların eski dilleri de bizimkine oldukça benzer."

Birkaç dönüşten ve birkaç merdivenden sonra Tayend bir kapı eşiğinde durdu. Alışılmadık bir ciddiyete bürünerek Dannyl'e kendisinden önce girmesini işaret etti. İçeri giren Dannyl nefesini tuttu.

Tam önündeki geniş koridor tarafından bölünen sayısız raf sıraları ilerilere kadar uzanıyordu. Salonun tavanı alçak olsa da, sondaki duvar o kadar uzaktaydı ki göremiyordu. Tavan ve zemin arasında her yüz adımda bir devasa taş sütunlar vardı. Hepsi de ağır, demir tabanları olan lambalarla aydınlatılıyordu.

Devasa salondan akıl almaz bir tarih hissi yayılıyordu. Taş sütunlar ve tavanın gözle görülür ağırlığıyla karşılaştırıldığında, kitaplar oldukça kırılgan, geçici şeyler gibi geliyordu. Dannyl üzerine bir melankoli çöktüğünü hissetti. Bir yıl kalsa bile, buraya bir kelebeğin, kanatlarıyla soğuk taş duvarlara bırakacağı izden fazla bir iz bırakamayacağını fark etti.

“Burasıyla karşılaştırıldığında, geri kalan her şey yeni sayılır,” dedi Tayend sessizce. “Burası en eski salondur. Belki bin yaşındadır.”

“Kim inşa etmiş?” diye nefes verdi Dannyl.

“Kimse bilmiyor.”

Dannyl koridorda ilerlemeye başladı ve sonu gelmeyen kitap raflarına gözünü çevirdi.

“İhtiyacım olanı nasıl bulacağım?” diye sordu umutsuz bir tonla.

“Ah, bu sorun olmayacak.” Tayend’in ses tonu birden neşeli bir hal almış, salondaki ağır sessizliği delmişti. “Akkarin’in kullandığı çalışma odasına, ihtiyacınız olan her şeyi yerleştirdim. Beni izleyin.”

Tayend koridorda hafif adımlarla ilerlemeye başladı. Birkaç rafı geçtikten sonra döndü ve rafların arasından geçerek tavandaki bir boşluğa çıkan büyük, taş merdivene ulaştı. Basamakları ikişer ikişer çıkarak Dannyl’i geniş bir koridorun başına götürdü. Tavan orada da rahatsız edici bir alçaklıktaydı. Kapılar iki tarafa doğru açıktı ve Tayend birinin yanında durup Dannyl’e girmesini işaret etti.

Dannyl kendini küçük bir odada buldu. Ortada büyük, taş bir masa duruyordu, üzerinde de kitaplar yığılıydı.

“İşte geldik,” dedi Tayend. “Ve şunlar da Akkarin’in okuduğu kitaplar.”

Minik, avuca sığacak küçüklükteki minik kitaplardan, taşınması oldukça zor görünen dev bir cilde kadar çeşitli büyüklükte kitaplar

vardı. Onları inceleyen Dannyl, başlıklara bakarak kitapları alıp bıraktı.

“Nereden başlayayım?” diye sordu.

Tayend yığının ortasından tozlu bir cilt çıkardı. “Bu, Akkarin’in okuduğu ilk kitaptı.”

Dannyl etkilenmiş bir bakış attı. Genç adamın gözleri hevesle parılıyordu.

“O kadar iyi mi hatırlıyorsun?”

Araştırmacı sıırttı. “Kütüphaneyi kullanmak için iyi bir hafızanız olması gerekir. Bir kitabı okuduktan sonra nasıl yeniden bulacaksınız ki?”

Dannyl ellerindeki kitaba baktı. *Boz Dağlar Kabilelerinin Büyü Gelenekleri*. Kitap isminin altındaki tarih, kitabın en az beş yüz yaşında olduğunu söylüyordu ve Dannyl, Elyne ve Kyrallia arasındaki dağlarda bir o kadar süredir kabileler yaşamadığını biliyordu. Meraklanarak kitabı açtı ve okumaya başladı.

8. BÖLÜM

TAM DA NİYETİ OLAN ŞEY

“Yani öylece oturup dinleyecek miyiz?” Yaldin’in kaşları çatıldı ve Gece Odası’ndaki seslere yoğunlaşırken etrafı inceledi. Rothen gülmemek için kendini tuttu. Yaşlı büyücünün yüzündeki ifade çok belirgindi. Onu biri görse, bir şeyi dinlemek için oldukça gayret sarf ettiğini anlardı.

Ama Dannyl gitmişti ve Rothen’in diğer büyücülerini gözetleyecek bir başkasına ihtiyacı vardı. Skandal bir söylenti etrafta dolanırken herkes dikkatli olmaya çalışıyordu. Bu söylenti Rothen’i de içerdiğinden, dedikoducular konuşmadan önce yakında birileri olup olmadığını kontrol ediyorlardı, o yüzden adam yaşlı dostu Yaldin’i Dannyl’in teknikleri konusunda eğitmeye karar vermişti.

“Çok belli ediyorsun, Yaldin.”

Yaşlı adam kaşlarını çatı. “Belli mi? Ne demek istiyorsun?”

“Sen öyle...”

“Lord Rothen?”

İrkilen Rothen başını kaldırdığında Yönetici Lorlen’i yanında dururken buldu.

“Buyurun, sayın Yönetici?”

“Sizinle özel olarak konuşmak isterim.”

ÇIRAK

Etrafına bakınan Rothen, yakında duran birkaç büyücünün Lorlen'e beklenti dolu ifadelerle baktığını fark etti. Yaldin kaşlarını çattı ancak bir şey söylemedi.

"Tabii," diye yanıtladı Rothen. Kalkıp Lorlen'i salon boyunca takip etti ve küçük bir kapıya ulaştılar. Lorlen yakına geldiğinde savrulup açılan kapıdan geçip Ziyafet Odası'na girdiler.

Salon karanlıktı. Yönetici'nin başının üzerinde bir küre ışık belirip büyük bir masayı aydınlatmak üzere yükseldi. Lorlen sandalyelerden birine geçti. Yönetici'nin yanındaki sandalyeye oturan Rothen, dehşetle beklediği konuşmanın gerçekleşeceğinin farkında olarak kendini hazırladı.

Lorlen Rothen'e bir bakış attı, ardından masaya gözlerini çevirdi. İç geçiren adamın ifadesi ciddileşti.

"Sen ve Sonea hakkında dönen söylentilerden haberdarsın, değil mi?"

Rothen başıyla onayladı. "Evet."

"Hiç şüphesiz Yaldin sana anlatmıştır."

"Sonea da anlattı."

"Sonea mı?" Lorlen'in kaşları kalktı.

"Evet," dedi Rothen. "Bana dört hafta önce çırak arkadaşlarından birinin böyle bir söylenti çıkardığını ve insanların buna inanacağından endişe ettiğini anlattı. Ona endişe etmemesi gerektiğini söyledim. Dedikoduların bir ömrü vardır ve söylenti bir kez eskidi mi, unutulur."

"Hmmm." Lorlen kaşlarını çattı. "Böyle söylentiler senin umduğun kadar hafifçe geçirilmez. Birkaç büyücü bana gelip endişelerini aktardı. Hiçbir büyücünün genç bir kadınla aynı odalarda yaşamasının uygun olmadığını düşündüklerini söylediler."

"Kızı başka yere aldırarak söylentiye bertaraf etmeye yaramaz."

Lorlen başıyla onayladı. "Bu doğru. Yine de, ikiniz için de zararlı olacak dedikoduların fazlalaşmasını önler. Ashında Sonea derslerine başladığı anda Çırak Odaları'na gitmeliydi." Rothen'e gözlerini dikti. "Söylentilerin bahsettiği şeyleri önlemek için değil tabii ancak söy-

lentilerin daha en baştan oluşmasını önlemek için. Kimse sen ve Sonea arasında nahoş şeyler yaşandığına inanmıyor.”

“Öyleyse neden onu başka yere aldırırım ki?” Rothen ellerini iki yana açtı. “Benim odalarımnda ders çalışmak ya da basitçe, akşam yemekleri için vakit geçirecek. Şimdi teslim olursak, birlikte geçirdiğimiz her an için yeni bir söylenti çıkması ne kadar uzun sürer ki?” Başını iki yana salladı. “Her şey olduğu gibi kalırsa, bu söylentide gerçeklik olduğunu düşünecek kadar aptal olanlar, uygunsuz hiçbir şeyin delili olmadığını anlayacaktır.”

Lorlen’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Kendine güveniyorsun, Rothen. Sonea ne düşünüyor?”

“Bu dedikodu onu tabii ki çok üzdü ama artık Garrel’in favorisinin hedefi olmadığına unutulacağına inanıyor.”

“Kış öğrencilerine katıldığında mı?”

“Evet.”

“Bir üst sınıfa ulaşip orada kalmayı başaracağım düşünüyormusun?”

“Kolay olur onun için.” Rothen gülümsedi ve gururunu saklamakla uğraşmadı. “Hızlı öğreniyor ve oldukça kararlı. İsteyeceği son şey, Regin’in sınıfına geri düşmek olacaktır.”

Lorlen başıyla onayladı, ardından Rothen’e dikkatle baktı. “Bu söylenti hakkındaki iyimserliğine katılmıyorum, Rothen. Kızı başka yere aldırma konusunda değindiklerinde haklılık payın var ancak yanılıyorsan, durum daha da kötüye gidebilir. Ben, iyiliği için onun başka yere geçmesi gerektiğine inanıyorum.”

Rothen, Yönetici’ye kaşlarını çattı. Lorlen herhalde Rothen’in bir çırağı, özellikle de kendisinin üçte biri yaşında bir kızı yatağa attığını düşünmüyordu, değil mi? Ne var ki Lorlen’in bakışları düz ve sertti. Rothen, büyücünün bu olasılığı gerçekten de düşündüğünü şaşkınlıkla fark etti.

Lorlen buna inanıyor olamazdı! Nasıl olur da bunu düşünürdü? Rothen, ona kendisinden şüphe etmek için ne zaman bir neden vermişti ki?

Sonra bir anda sebebi zihninde şimşek gibi çaktı. *Akkarin yüzünden*, diye düşündü. *Ben de en eski ve en yakın dostumun en karanlık büyüü icra ettiğini öğrenseydim, tanıdığım herkes hakkındaki düşüncelerimi yeniden tartardım.* Derin bir nefes alarak, sonraki sözlerini dikkatlice seçti.

“Onu yanımda tutmak istememin nedenini sadece sen anlayabilirsin, Lorlen,” dedi derin bir ses tonuyla. “Ona zarar verecek kişilerin yanında yaşamaya gönderilmeden bile korkacağı yeterince şey var burada. Zarar görebileceği kişiler sadece diğer çıraklar da değil üstüne üstlük.”

Lorlen kaşlarını çattı, ardından gözleri hafifçe büyüdü ve bakışları çevrildi. Sırtını dikleştiren adam yavaşça başıyla onayladı. “Endişeni anlıyorum. Bu onun için korkutucu olmalı. Ama çoğunluğun fikrine aykırı bir karar verirsem, bu dikkat çekecek. Kızın Çırak Odaları’nda yaşayarak daha büyük bir tehlikeye maruz kalacağını sanmıyorum... ama yine de senin de inandığın gibi bu işin zamanla biteceği umuyla, kararı olabildiğince ötelemeye çalışacağım.”

Rothen başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

“Bir de,” diye ekledi Lorlen, sonradan aklına gelmiş gibi, “şu çırağa, Regin’e de daha dikkatli bakacağım. Ortalık karıştıran çıraklarla, mezuniyetten çok önce uğraşılması gerekir.”

“Bunu minnettarlıkla karşılarım,” diye yanıtladı Rothen.

Lorlen ayağa kalktı ve Rothen onun ardından ilerledi. Bir anlığına gözleri buluştuğunda Rothen, Lorlen’in bakışlarında kendisini ürperten bir rahatsızlık gördü. Ardından Lorlen dönüp Gece Odası’nın kapısına doğru yürüdü.

Oraya ulaştıklarında ayrıldılar ve Lorlen her zamanki sandalyesine gitti. Rothen kendi yerine geçtiğinde birkaç bakışın ona döndüğünü fark edince sıradan ve endişesiz görünmeye çalıştı. Yaldin başını kaldırıp ona sorgular bir bakış attı.

“Önemli bir şey yok,” dedi Rothen, sandalyesine otururken. “Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet. Belli etmekte. Tam da şöyle görünüyordun...”

. . .

Kapısı alındığında, Sonea iç geçirdi. Yazmayı bırakıp dönmeden seslendi. “İçeri gelin.”

Kapı açıldı.

“Sizi görmek isteyen biri var, Leydi Sonea,” dedi Tania gergin bir sesle.

Başını çevirip bakan Sonea, yeşil cüppeli bir kadının, yatak odasının kapısında durduğunu gördü. Beline kara bir kuşak bağlıydı. Sonea ayağa fırladı ve çabucak reverans yaptı.

“Leydi Vinara.”

Sonea, Başşifacı'ya dikkatlice baktı. Şifacı'nın ruh halini tartmak zordu zira Vinara'nın ifadesi hep sert ve soğuk görünürdü. Kadının gri gözleri, her zamankinden de ciddiye.

“Ders çalışmak için biraz geç,” dedi Vinara.

Sonea masasına baktı. “Kış sınıfına yetişmek için çalışıyorum.”

“Öyle duydum.” Vinara kapıya bir el işareti yaptı ve kapı savrulup kapandı. Kapı kapanmadan hemen önce Sonea, Tania'nın gergince izleyen ifadesini yakalayabildi. “Seninle özel olarak konuşmak istedim.”

Sonea Vinara'ya sandalyesine oturabileceğini işaret edip yatağının ucuna oturdu. Midesi düğümlenerek gözlerini dikti ve Vinara'nın oturup cüppesini düzeltmesini seyretti.

“Lord Rothen ve senin hakkındaki bazı söylentilerden haberdar mısın?”

Sonea başıyla onayladı.

“Buraya onlar hakkında sorular sormak için geldim. Bana dürüstçe söylemelisin, Sonea. Bunlar ciddi meseleler. Doğrulukları var mı?”

“Hayır.”

“Lord Rothen sana herhangi uygunsuz bir öneride bulunmadı mı?”

“Hayır.”

“Sana... herhangi bir şekilde dokunmadı mı?”

ÇIRAK

Sonea yüzüne hararet bastığını hissetti. “Hayır. Asla. Bu aptalca bir söylenti. Ne Rothen bana dokundu ne de ben ona. Onların bunu söylemesi midemi bulandırıyor.”

Vinara yavaşça başıyla onayladı.

“Bunu duyduğuma sevindim. Unutma, korkmana sebep olacak bir şey varsa ya da herhangi bir şekilde bir şeye zorlanırsan, burada kalmak zorunda değilsin. Sana yardım ederiz.”

Sonea öfkesini yuttu. “Teşekkür ederim ama burada bir şey olduğu yok.”

Vinara gözlerini kıstı. “Sana şunu da söylemeliyim ki, bu söylentiler doğru çıksaydı ve bunda gönüllü bir rolün olsaydı Lonca’daki itibarın zedelenecekti. En iyi ihtimalle Rothen’in vasiliğini kaybederdin.”

Tabii. Regin buna bayılırdı. Belki de tüm amacı oydu. Sonea dişlerini sıktı. “İş ona gelirse, Lorlen bana bir kez daha gerçek okuması yapabilir.”

Vinara sırtını dikleştirip bakışlarını çevirdi. “Umalım ki iş ona gelmesin.” Burnunu çekti. “Eh, böylesi hassas konuları konuşmam gerektiği için üzgünüm. Bunları soruşturmak benim görevim. Konuşmak istediğin herhangi bir konu olursa, lütfen gelip beni gör.” Kadın kalktı ve Sonea’ya eleştiren bir bakış attı. “Yorgunluktan perişan haldesin, genç hanım. Çok fazla çalışmak seni hasta eder. Biraz uyu.”

Sonea başıyla onayladı. Leydi Vinara’nın kapıyı açıp süzülürcesine çıkmasını seyretti, ardından Tania’nın odaların ana kapısını kapadığını belirten sesi bekledi. Sonra dönüp yastığını yumruklamaya başladı.

“Onu öldürmek istiyorum!” diye hırladı. “Ayaklarına taşlar bağlayıp Taralı Nehri’ne atmak istiyorum ki kimse cesedini bulamasın.”

“Leydi Sonea?”

Çekingeni duyan Sonea başını kaldırdı ve gözlerine düşmüş saçlarını başını savurarak kaldırdı. “Evet, Tania?”

“K-kimi öldürmek istiyorsunuz?”

Sonea yastığını yerine fırlattı. “Regin’i tabii ki.”

“Ah.” Tania yatağın ucuna oturdu. “Bir an beni endişelendirdiniz. Beni de sorguladılar. Buna tabii ki inanmadım ama dikkat etmem gereken bazı şeyleri anlattılar ve... şey... ben...”

“Endişe etme, Tania,” diyen Sonea iç geçirdi. “Lonca’da öyle bir şeyi üzerimde denemiş tek bir kişi var.”

Hizmetçinin gözleri büyüdü. “Kim?”

“Regin tabii ki.”

Tania kaşlarını çatı. “Ne yaptınız?”

Hatırlayan Sonea gülümsedi. “Keri’den öğrendiğim bir şeyi.” Ayağa kalkarak anlatmaya başladı.

Lorlen Üniversite’deki odasına döndüğünde vakit geçti. Günün erken saatlerinde yardımcısı Lord Osen mektup dolu küçük bir kutu getirmişti. Kutuyu karıştıran Lorlen, diğer mektupların yanında Elyne’den gelmiş küçük bir paket görmüştü. Daha sonra okumak üzere onu kenara koymuştu.

Küre ışığın aydınlığını artıran Lorlen paketi aldı. Açtığında Dan-nyl’in zarif yazısına takdirle baktı. Genç büyücünün yazısı kendine güvenli ve okunaklıydı. Lorlen sandalyesine yaslanıp okumaya başladı.

Sayın Yönetici Lorlen’e.

Büyük Kütüphane’yi bir hafta önce ilk kez ziyaret ettim ve her gece dönerek araştırmamı sürdürdüm. Kütüphaneci Irland, Yüksek Lord’a arayışında yardımcı olan aynı araştırmacıyı bana yardımcı olmak üzere görevlendirdi. Kendisinin ismi Tremmelin’li Tayend. Bu adam, Yüksek Lord’un ziyaretleri hakkında oldukça iyi bir hafızaya sahip ve çok ciddi ilerleme kaydettim.

Tayend’in söylediğine göre, Yüksek Lord’un notlar aldığı bir günlüğü varmış, kitaplardan pasajlar kopyalamış ve haritalar çizmiş. Onun rehberliğinde Yüksek Lord’un başvurduğu kaynakların yarısını okudum ve işe yaraya-

cakların kopyalarını çıkardım. Buna, Tayend'in hatırladığı kadarıyla Yüksek Lord'un ilgi gösterdiği her şey de dahil.

Buradan itibaren takip edebileceğim birkaç konu var ki Yüksek Lord'un da yaptığı bu olmuş. Çoğu, Müttetik Topraklar'daki bir mezarlığa, tapınağa ya da kütüphaneye gitnemi gerektiriyor. Okumayı bitirdiğimde, Yüksek Lord'un düşünmüş olduğu tüm olasılıkları biliyor olacağım. Oradan da, hangisinin peşinden gideceğimi seçmem gerekecek.

Kararıma yardımcı olması için Tayend birçok yıldır gidiş gelişlerin kayıtlarının tutulduğu rıhtımı ziyaret etti. Lord Akkarin ismi altında on yıl önce buraya gelip birkaç ay sonra Lonmar'a giden, ardından da Vin Adaları'na gitmek üzere bir gemiye binmek için geri dönmüş ve o vakitten de bir ay kadar sonra tekrar Capia'ya gelmiş birinin kayıtlarını buldu. Daha fazla bilgi yoktu.

Topladığım bilgileri göz önüne aldığımda, Yüksek Lord'un Lonmar'daki Muhteşem Tapınak'ı ziyarette bulunduğu dair güçlü şüphelerim var. Notlarımı bu mektubun yanına ekledim.

*İkinci Elyne Lonca Elçisi
Dannyl.*

Mektubu masaya bırakan Lorlen, ardından gelen notları elden geçirdi. Açık ve iyi yazılmış bu notlar, Lonca'nın kuruluşundan önceki çağlara dair bilgilerin toplandığı ve betimlendiği yazılar içeriyordu. Sonunda, son sayfaya Dannyl küçük bir not eklemişti.

Sachaka Savaşı'ndan kısa süre sonra olaya dair yazılmış bir kitap buldum. Lonca'yı düşman olarak nasıl gördükleri oldukça ilginç ve hiç de hoş olmayan bir imge yarattıkları kesin! Bu görevi tamamladıktan sonra kütüphaneye dönüp mutlaka derinlemesine inceleyeceğim.

Lorlen gülümsedi. Dannyl'in araştırmada bu kadar iyi olacağını bilseydi, ondan çok daha önce faydalanırdı. Her ne kadar Akkarin'e karşı kullanılabilecek herhangi bir şeyi ortaya çıkarmış olmasa da kısa sürede birçok bilgi toplamıştı. Lorlen'in işe yarar bir şeylerin bulunacağı konusundaki umutları güçlenmişti.

Tuhaf sorular da sorulmamıştı. Umduğu üzere Dannyl bu işi gizli tutacak kadar hassastı. Her ne kadar bu gizliliğin nedenini bilmesede öyleydi. Dannyl Akkarin'in kara büyü öğrendiğine dair bir şey keşfedecek olursa, Lorlen, genç büyücünün bu bilgiyi gizli tutacağına güveniyordu.

Peki ya sonra? Bunu düşünürken dudaklarını büzdü. Dannyl'e gerçeği anlatmak zorunda kalması muhtemeldi. Ama genç büyücünün, Akkarin'in karşısına bu konuyla çıkılmadan önce herhangi bir risk olmamasını sağlayacak bilgiye sahip olduğuna emindi. Rothen ve Sonea'mın da bu plana katıldıklarını bilmesi, Dannyl'i sessiz kalmakta ikna etmeye yardımcı olurdu.

Ama Dannyl'e doğruyu anlatmayı olabildiğince ertelemek daha iyi olacaktı. Şimdilik, Dannyl'e toplayabildiği kadar bilgiyi toplamasında yardımcı olacaktı. Bir kâğıt alarak, Lonca Büyükelçisi'ne bir mektup yazdı. Dikkatlice mühürleyip adresi Elyne Lonca Evi olarak belirtti, ardından masasındaki bir başka kutuya mektubu yerleştirdi. Lord Osen bunu yarın göndermek üzere bir haberci ayarlardı.

Ayağa kalkıp Dannyl'in mektubunu ve notları önemli belgeler için kullandığı bir kutuya koydu. Büyülü bariyerini güçlendirip kutuyu masasının arkasındaki dolaba yerleştirdi. Odasından çıkarken hafifçe gülümsedi.

İkinci Elyne Lonca Elçisi konumu için doğru adanu seçtiğimi söylediğinde Akkarin haklıydı.

9. BÖLÜM

GELECEĞİ DÜŞÜNMEK

“Bunun daha süssüz olanından getirebilir misin?” diye sordu Sonea, gümüş saç tırağını kaldırarak.

“Ah, o da mı?” diye iç geçirdi Tania. “Hiç güzel bir şey almayacak mısınız?”

“Hayır. Değerli olan ya da sevdiğim hiçbir şeyi almayacağım.”

“Ama o kadar çok şeyi bırakıyorsunuz ki... Güzel bir vazoya ne dersiniz? Arada sırada size çiçek getiririm. Odanızı çok daha hoş yapar.”

“Çok daha kötüsüne alışığım, Tania. Eşyaları saklamanın ya da korumanın bir yolunu bulduğumda gelip biraz kitap alabilirim.” Sonea yatağında duran kutunun içindekilere bir baktı. “Hepsi bu kadar.”

Tania iç geçirdi. Kutuyu alıp odadan çıkardı. Onu takip eden Sonea, Rothen’i misafir odasında volta atarken buldu. Kaşları çatılmıştı. Sonea’yı gördüğünde aceleyle yaklaşıp ellerini tuttu.

“Bu iş için üzgünüm, Sonea,” diye başladı söze. “Ben...”

“Özür dileme, Rothen,” dedi Sonea. “Elinden geleni yaptığını biliyorum. Gitmem daha iyi olacak.”

“Ama bu saçmalık. Ben gidip...”

“Hayır.” Sonea düz bir bakış attı. “Gitmem lazım. Gitmezsem Regin onların kanıt bulduğundan emin olur. Ve amacı senin vasiliğini

iptal ettirmekse bunu yine de deneyebilir. Sonra öğretmenler beni görmezden gelir ve bu konuda yapacağım hiçbir şey olmaz.”

Rothén kaşlarını yeniden çattı. “Bunu düşünmemiştim,” diye hırladı. “Sıradan bir çırağın bize bu kadar dert çıkarması doğru değil.”

Sonea gülümsedi. “Evet, ama bu benim onun önüne geçmemi engelleyemez, değil mi? Çalışmaya devam edeceğiz.”

Rothén başıyla onayladı. “Edeceğiz.”

“Öyleyse bir saat içinde seninle Büyücüler Kütüphanesi önünde görüşürüz.”

“Evet.”

Sonea Rothén’in ellerini sıkıp bıraktı, ardından Tania’ya başıyla işaret verdi. Hizmetçi kutuyu kaldırıp kapıya taşıdı. Sonea kapıdan geçerken arkasına dönüp Rothén’e gülümsedi.

“Bir şey olacağı yok, Rothén.”

Rothén yanıt olarak hafifçe gülümsedi. Sonea, yanında Tania’yla beraber koridorda ilerlemeye başladı.

Büyücü Odaları sıradışı bir şekilde hürgün sabahı için fazla kalabalıktı. Yanından geçen büyücülerin bakışlarını görmezden gelen Sonea, bunu yapmazsa hissettiği öfkeyi saklamasının çok zor olacağını biliyordu. Merdivenden inerken Tania’nın adalet hakkında bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldu ancak bunu tekrarlamasını istemedi. Son birkaç günde böylesi konuşmaları yeterince işitmişti.

Rothén’in odasında söylediklerinden çok daha az cesur hissediyordu. Çırac Odaları’na girdiği andan itibaren Regin’den kurtuluş olmayacaktı. Odasının kapısını büyüyle kilitleyebilirdi zira Rothén nasıl yapılacağını göstermişti ama Regin’in ona ulaşmanın bir yolunu bulacağından emindi. Her zaman içeride de kalamazdı.

Bu, Hanesi’ne laf etmenin intikamıydı. Sonea onu yere düşürmekle yetinmeliydi. Ama ağzım açıp ona hakaret etmişti ve çocuk da bunu onun yanına bırakmayacaktı. Sıkılıp onu rahat bırakacağını ummanın sonu buydu.

Artık ismini koridorlarda mırıldananlar sadece çıraclar değildi. Büyücülerden yeterince fısıltı duymuştu ve o fısıltılar Sonea

hakkında ne düşündüklerini belli ediyordu. Kimse söylentiye kimin, hangi nedenle çıkardığını umursamıyordu. “Öylesi söylentiler daha en baştan başlamamalı,” demişti bir öğretmen. Rothen’le yaşamak şüpheli bir görüntü oluşturunuyordu, özellikle de Sonea’nın geçmiş göz önüne alındığında. Sanki kenar mahallelerde yaşayan her kadın bir fahişeymiş gibi!

Sonea ayrıca birçok insanın onun diğer çıraklardan neden daha farklı bir muameleye tabi tutulduğunun sorguladığını duymuştu. Onlar Çırak Odaları’nda kalmak zorundaydı. Tıpkı Sonea’nın da kalması gerektiği gibi.

Büyücü Odaları’nın kapılarına ulaşan Sonea avluda yürümeye başladı. Yaz ortasının sıcaklığı artık geçmişti ve hava hoş bir ılıkliğa sahipti. Döşenmiş taşlardan gelen hafif ısı hissedilebiliyordu.

Daha önce Çırak Odaları’na hiç girmemişti. O ve Keri uzun zaman önce Lonca’da gece vakti izinsiz bir şekilde dolanmışlardı. O akşam pencerelerden baktığında binanın içindeki odaları görebilmişti. Odalar küçük, yavan ve süssüzdü.

Girişte birkaç çırak duruyordu. Konuşmalarını yarıda kesip ona gözlerini diktiler. Bazılarıysa birbirlerine sokulup fısıldaşmaya başladı. Sonea geçerken onlara sıradan bir bakış atıp açık kapılardan içeri girdi.

İçerideki koridorda daha fazla çırak dolaşıyordu. Sonea tamdık yüzler için etrafa bakma dürtüsünü bastırdı. Tania girişin sağına yönelip bir kapıyı çaldı.

Beklerlerken, Sonea koridordaki çırakları gözucuyla seyretti. Regin’in nerede olduğunu merak etti. Herhalde bu küçük zafer anı için orada olacaktı.

Kapı açıldığında ince yapılı, keskin hatlara sahip bir Savaşçı, Sonea’ya gözlerini dikti. Sonea reverans yaptı ve Çırak Odaları İdarrecisi hakkında duyduğu şikâyet ve mırıldanmaları aklına getirdi. Ahrind sevilmezdi.

“Demek geldin,” dedi adam soğukça. “Beni takip et.”

Adam koridorda hızlı adımlarla ilerledi. Çıraklar dikkatlice yolundan çekildiler. Pek uzakta olmayan bir kapıda durduklarında kapı açıldı ve Sonea'nın daha önceden hatırladığı kadar küçük ve yavan bir odayı göz önüne serdi.

"Odada değişiklik olmayacak," dedi Ahrind. "Akşam çanından sonra ziyaretçi yok. Kalmayacağın geceler olacaksa, beni ilk akşamından iki gün önce bilgilendir lütfen. Oda temiz ve derli toplu tutulacak. İhtiyacın olan ayarlamaları hizmetçilerle yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Sonea başıyla onayladı. "Evet, lordum."

Adam dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı. Tania'yla bakışan Sonea odaya girip etrafa baktı.

Eski yatak odasından biraz daha büyük odada bir yatak, kıyafetler için bir dolap, bir masa ve birkaç raf bulunuyordu. Pencereye gidip dışarı baktığında Arena ve bahçeleri gördü. Tania kutuyu yatağa koyup içindekileri çıkarmaya başladı.

"O çocuğu görmedim," dedi Tania.

"Evet. Ama seyretmediği ya da birine seyrettirmediği anlamına gelmez."

"Girişe bu kadar yakın olmanız güzel."

Başıyla onaylayan Sonea defterlerini, kalemlerini ve kâğıtlarını kutudan çıkarıp masasının çekmecelerine yerleştirdi. "Ahrind büyük ihtimalle gözünü benden ayırmamak istiyor. Benim kötü bir etki yaratmadığımdan emin olmak için."

Tania kaba bir ses çıkardı. "Hizmetçiler onu pek sevmez. Yerinizde olsam ona beni fark ettirecek herhangi bir neden vermezdim. Yemekler için ne yapacaksınız?"

Sonea omuz silkti. "Akşam yemeğini Rothen'le yerim. Onun dışında... Yemeksalonu'na giderim herhalde. Regin yemeğini bitiremeden içeri girip bir şey alıp tekrar çıkabilirim sanırım."

"İsterseniz burada yemeniz için bir şeyler getirebilirim."

"Yapma," diye iç geçirdi Sonea. "Sadece kendini hedef haline getirdiğinle kalırsın."

“Diğer hizmetçilerden biriyle gelebilirim ya da onlardan birine size bir şeyler bırakmasını söylerim. O oğlanın sizi yemekten mahrum bırakmasına izin verecek halim yok.”

“Yapamayacak, Tania,” diye temin etti onu Sonea. “Her şey hazır.” Avucunu önce dolap kapısının, sonra da masa çekmecesinin üzerine bastırdı. “Her şey kilitli. Haydi, gidip Rothen’le Büyücüler Kütüphanesi’nde buluşalım.”

Gülümseyen Sonea hizmetçiye odadan kovaladı, kapıyı kilitledi ve Üniversite’nin yolunu tuttu.

“Cebimdeki şey de ne?” Ceketinden bir kâğıt çıkaran Tayend, onu inceledi. “Ah, rıhtıma yaptığım ziyaretten kalma notlarım.” Onları okudu ve kaşlarını çattı. “Akkarin altı yıl gitmişti, değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Dannyl.

“Bu, Vin Adaları’ndan döndükten sonra beş yılını burada geçirdiği anlamına geliyor.”

“Kara üzerinden başka bir yere yolculuk etmediyse,” dedi Dannyl.

“Nereye gitmiş olabilir ki?” Tayend kaşlarını çattı. “Keşke yanında kaldığı aileye sorabilseydik. Ama onlar Akkarin’e, birilerinin onun hakkında sorular sorduğunu bildirebilirler ve siz bundan kaçınmak istiyor gibi görünüyorsunuz.” Adam parmaklarını küpeşteye tıklattı.

Dannyl gülümseyip yüzünü rüzgâra çevirdi. Birlikte çalışmaya başladıklarından beri araştırmacıdan giderek hoşlanmıştı. Tayend’in çabuk çalışan bir zihni ve iyi bir hafızası vardı. Ayrıca iyi bir yardımcı olmanın yanında birlikte zaman geçirilmesi hoş biriydi. Dannyl’e Lonmar yolculuğunda eşlik etmeyi teklif ettiğinde büyücü hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Irand’ın buna izin verip vermeyeceğini sormuştu.

“Ah, burada çalışmanın tek nedeni istememdir,” diye yanıtlamıştı Tayend, neşeli bir şekilde. “Hatta burada *çalışıyorum* da denemez. Kütüphanede istediğim şeyi yapmam karşılığında ziyaretçiler ve araştırmacılara yardımcı oluyorum.”

Dannyl Vin ve Lonmar'ı ziyaret etme arzusunu belirttiğinde Büyükelçi'nin buna iyi bakmayacağından emindi. Ne de olsa, Elyne'de sadece birkaç ay bulunmuştu. Ama Errend bunu son derece hoş karşılamıştı. Lorlen ondan Dannyl'in bazı elçilik işleriyle uğraşması için bu ülkeleri ziyaret etmesine izin vermesini istemiş gibi görünüyordu ve Errend gemi yolculuklarından hiç de haz etmiyordu. Dannyl'in onun yerine gitmesine hemen oracıkta karar vermişti.

Tüm bunlar şüphe uyandırıyordu...

"Lonca'ya nasıl geri döndü?"

Dannyl irkilip döndü ve Tayend'e baktı. "Kim?"

"Akkarin."

"Söylediklerine göre Lonca Kapıları'na üstünde pis ve sıradan kıyafetlerle gelmiş ve başta kimse onu tanımamış."

Tayend'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Neden olduğunu söylemiş mi?"

Dannyl omuz silkti. "Muhtemelen. İtiraf etmeliyim ki o zamanlar pek de dikkatimi çekmedi."

"Keşke sorabilsek."

"Kadim büyüü arıyorsak, Akkarin'in arayışı sonunda öyle bir görüntüde olması büyük ihtimalle bize bir şey anlatmaz. Unutma, Lorlen onun arayışının bitmediğini söyledi."

"Yine de bilmek isterdim," dedi Tayend.

Körfezin kollarından çıkan gemi sallandı. Arkasına dönen Dannyl, parlayan şehre iç geçirerek baktı. Böylesi bir yerde Lonca Elçisi görevine atanmış olmak onun için gerçekten de bir şans olmuştu. Tayend kâğıdını cebine attı.

"Elveda, Capia," dedi dalgınca. "Bu, utanmadan alıştığın güzel bir sevgilinin kollarını bırakmak gibi. Ancak giderken neye sahip olduğunu anlıyorsun."

"Muhteşem Tapınak'ın da harika bir yer olduğu söylenir."

Tayend güvertede etrafına bakındı. "Evet. Kendi gözlerimizle göreceğiz hem de. Kim bilir nasıl bir macera bekliyor bizi! Kim bilir

ne hoş manzaralar ve unutulmayacak tecrübeler olacak! Yolculuk yöntemimiz de harika.”

“Yolculuğumuzu böyle betimlemeden önce odanı görmek isteyebilirsin. Tabii, orada uyumanın unutulmayacak bir tecrübe olacağını söylemeliyim.”

Gemi dalgaların üzerinden geçerken Tayend sallandı. “Bunu yapmayı kesecek, değil mi? Daha uzağa çıktığında?”

“Neyi kesecek?” diye sordu Dannyl muzipçe.

Araştırmacı ona dehşetle baktı, ardından küpeşteden sarkıp kustu. Dannyl bu şakasından hemen pişmanlık duydu.

“İşte.” Dannyl, Tayend’in elini alıp avucunu adamın bileğine yerleştirdi. Gözlerini kapayarak farkındalığını araştırmacının vücuduna yoğunlaştırdı ancak araştırmacı elini birden çektiğinde bu sezi yok oldu.

“Hayır. Yapmayın.” Tayend’in yüzü kızardı. “Sorun değil. Deniz tutması, değil mi? Alışırım.”

“Miden bulanmak zorunda değil,” dedi Dannyl, araştırmacının tepkisi kafasını karıştırmıştı.

“Evet, zorunda.” Tayend yine küpeşteden sarktı. Çok geçmeden küpeşteye doğru yığılan adam, ağzını bir mendile sildi. “Hepsi bu tecrübenin bir parçası, anlıyorsunuz ya,” dedi dalgalara doğru. “Bunu hissetmekten beni alıkoyarsanız, anlatacak güzel anılarım olmaz.”

Dannyl omuz silkti. “Peki. Fikrin değişirse...”

Tayend öksürdü. “Size söylerim.”

Son ışık demetleri de ormanın en üstteki yaprakları dışında her yeri terk ettiğinde, Lorlen Üniversite’den çıkıp Yüksek Lord’un Konağı’nın yolunu tuttu.

Bir kez daha tüm bildiklerini zihninin karanlık bir tarafına kapamalıydı. Bir kez daha dostça sohbet etmeli, birkaç espri yapmalı, Müttefik Topraklar’daki en güzel şarabı içmeliydi.

Bir zamanlar Akkarin’e canını bile teslim ederdi. Çırakken birbirleriyle sırlarını paylaşırlar, birbirlerini savunurlardı. Lonca

kurallarını çiğneyip yaramazlık yapmayı teklif eden Akkarin olurdu. Lorlen kaşlarını çatdı. Kara büyüye ilgisi bundan mıydı? Akkarin kuralları sırf kendi eğlencesi için mi çiğniyordu?

İç çekti. Akkarin'den korkmaktan hoşlanmıyordu. Böylesi gecelerde Akkarin'in kara büyü kullanması için iyi nedenler icat etmek daha kolay oluyordu. Ama şüpheler asla gitmiyordu.

"Dövüş beni zayıflattı. Gücüne ihtiyacım var."

Ne dövüşü? Akkarin kiminle savaşıyordu? Sonea'nın anısında gördüğü, Akkarin'in kan içinde olduğu manzarayı hatırlayan Lorlen, düşmanının kötü bir şekilde yaralandığı sonucunu çıkarıyordu. Belki de öldürülmüştü.

Lorlen başını iki yana salladı. Derril ve oğlunun anlattığı hikâyeler tuhaf ve rahatsız ediciydi. İkisi de çok kötü olmayan yaralara rağmen ölen kurbanlar içeriyordu. Ne var ki bu bir kara büyücünün iş başında olduğunu kanıtlamaya yetmezdi. Akkarin'den endişe etmese, bu ölümleri Vinara'nın önüne koymaya çok daha hevesli olacağını düşünmeden edemedi. Şifacı, bir kişinin kara büyüyle öldürülüp öldürülmediğini anlamaya yarayacak bir yol bilebilirdi.

Ama ya Lonca bir kara büyücü aramaya başlar da, bu Akkarin'le fazla erken bir karşılaşmaya yol açacak olursa?

Yüksek Lord'un kapısının önünde duran Lorlen iç geçirdi. Bu şeyleri zihninden atmalıydı. Büyücülerden bazıları, Yüksek Lord'un uzaktan zihin okuyabileceğinden şüphelenirdi. Lorlen her ne kadar buna inanmasa da Akkarin'in herkesten önce sırları ortaya çıkarma becerisi olağandışıydı.

Her zamanki gibi, kapı çalındığı anda içeri doğru savruldu. İçeri adımını atan Lorlen, Akkarin'i birkaç adım ötede ayakta, elinde bir şarap bardağı tutarken buldu.

Gülümseyen Lorlen bardağı kabul etti. "Teşekkür ederim."

Yakındaki bir masadan bir başka bardak alan Akkarin onu dudaklarına götürdü. Lorlen'e bir baktı. "Yorgun görünüyorsun."

Lorlen başıyla onayladı. "Şaşırmadım." Başını iki yana sallayarak döndü ve bir sandalyeye yöneldi.

“Takan akşam yemeğinin on dakika içinde hazır olacağını söyledi,” dedi Akkarin. “Yukarı gel.”

Odanın soluna yönelen Akkarin merdiven kapısını açtı ve eliyle Lorlen’e gelmesini işaret etti. Basamaklardan çıkan Lorlen üzerine bir rahatsızlığın çöktüğünü ve arkasından gelen kara cüppeli büyücüyü fazlasıyla fark ettiğini hissetti. Bu hissten silkinip uzun koridora adımını attı.

Yolun yarısında bir çift kapı açık duruyor, Lorlen’i yemek odasına davet ediyordu. İçeride Takan vardı. Hizmetçi saygıyla eğilirken Lorlen adama fazla ilgiyle bakma arzusunu bastırdı. Akkarin’in yaptıklarını öğrendiğinden beri Takan’ı incelemeye pek fırsat bulamamıştı.

Takan bir sandalyeyi çekti. Yerleşen Lorlen, adamın aynı şeyi Yüksek Lord için yapıp aceleyle gitmesini seyretti.

“Seni dertlendiren nedir, Lorlen?”

Lorlen Akkarin’e şaşkınlıkla baktı. “Dertlendiren mi?”

Akkarin gülümsedi. “Dikkatin dağınık gibi. Ne var aklında?”

Burnunu ovalayan Lorlen iç çekti. “Bu hafta pek hoş olmayan bir karar verdim.”

“Öyle mi? Lord Davin yine şu hava deneyleri için daha fazla materyal mı satın almaya çalışıyor?”

“Hayır... Şey, o da var. Sonea’yı Cırac Odaları’na sevk etmem gerekti. Sınıf arkadaşlarıyla hiç de iyi geçinmediği ortadayken bunu yapmak acımasızca geldi.”

Akkarin omuz silkti. “Rothen’le bu kadar zaman geçirmesi onun şansmaydı. Sonunda birilerinin karşı çıkacağı da belliydi. Bu durumun daha önceden ortaya çıkmamasına şaşırdım.”

Başıyla onaylayan Lorlen eliyle geçiştirdi. “Yapıldı artık. Bundan sonra tek yapabileceğim o ve sınıf arkadaşları arasındaki duruma göz kulak olmak ve Lord Garrel’e Regin’in yaramazlıklarını azaltmasını söylemek olacak.”

“Deneyebilirsin tabii ama Garrel’e çırağının peşinden koşturmasını söylesen bile oğlanı yapmaya çalıştığı şeylerden alıkoymazsın.

Diğer çırakların saygısını kazanmak istiyorsa, kızın kendi başının çaresine bakmayı öğrenmesi gerekecek.”

Takan bir tepsiyle geldi ve küçük çorba kâselerini masaya koydu. Uzun parmaklı eliyle bir kâseyi alan Akkarin denercesine yudumlayıp gülümsedi.

“Buraya geldiğinde hep Soneadan bahsediyorsun,” dedi. “Belli bir çırağa ilgi göstermek pek yaptığın bir şey değildir.”

Ağzı tuzlu çorbayla dolu olan Lorlen dikkatlice yutkundu. “Ne kadar iyi uyum sağlayacağını merak ediyorum. Geçmişinin onun ilerleyişini ne kadar sekteye uğratacağım da. Onun bizim geleneklerimize uyum sağlaması, potansiyeline ulaşması bizim için önemli. O yüzden arada sırada ilerleyişine önem veriyorum.”

“Aşağı sınıflardan daha fazla kişiyi almayı mı düşünüyorsun acaba?”

Lorlen yüzünü ekşitti. “Hayır. Sen?”

Bakışlarını kaçırın Akkarin omuzlarını hafifçe dikleştirdi. “Bazen. Nüfusun çoğunluğunu görmezden gelerek büyük miktarda potansiyel kaybediyor olmalıyız. Sonea bunun bir örneği.”

Lorlen kıs kıs güldü. “Sen bile Lonca’yı bunu denemek konusunda ikna edemezsin.”

Büyük bir tabakla dönen Takan, onu Lorlen ve Akkarin arasına yerleştirdi. Boş kâseleri alıp onları tabaklarla değiştirdi. Hizmetçi bir kez daha kaybolduğunda Akkarin büyük tabak üzerindeki birçok yemek arasından seçmeye başladı.

Kendisi de aynı şeyi yapan Lorlen rahatlayarak hafifçe iç çekti. Bir kez daha doğru düzgün bir akşam yemeği yemek güzeldi. Kendi çalışma odasında yediği acele yemekler asla taze hazırlanmış yiyecekler kadar iyi olmazdı.

“Senden ne haber?” diye sordu.

Lokmalar arasında Akkarin Kral ve saraylıların tuhafliklarını anlattı. “Elyne’deki yeni elçimizden güzel haberler aldım,” diye ekledi. “Görünüşe bakılırsa kendisine çok sayıda bekâr kadın sunulmuş ancak hiçbirisiyle ilgilenmediğini kibarca belirtmiş.”

Lorlen gülümsedi. “Eminim iyi vakit geçiriyordur.” Duraksayarak, bunun Akkarin’in yolculukları hakkında bir soru sormak için iyi bir fırsat olduğuna karar verdi. “Onu kıskanıyorum. Senin aksine, benim yolculuklara fırsatım hiç olmadı ve artık buna zamanım olacağını da sanmam. Günlük tutmamışsındır herhalde, değil mi? Biz çırakken günlük tuttuğunu biliyorum.”

Akkarin Lorlen’e düşünceli bir bakış attı. “Her fırsatta günlüğümü okumaya çalışan belli bir çırak hatırlıyorum ben de.”

Gülen Lorlen tabağına baktı. “Artık değil. Sadece gece vakti okuyabileceğim bir yolculuk hikâyesi arıyordum.”

“Yardımcı olamayacağım,” dedi Akkarin. İç geçirip başını iki yana salladı. “Günlüğüm ve tüm notlarım, yolculuğumun son kısmında yok oldu. Bir kopyasını almış olmayı çok diledim ve bazen dönüp tüm o bilgileri tekrar toplamak istediğim oluyor. Senin gibi, benim de Kyralia’da sorumluluklarım var. Belki yaşlı bir adam olduğumda tekrar kaçamak yapabilirim.”

Lorlen başıyla onayladı. “Öyleyse yolculuk hikâyeleri için başka yerlere bakmam gerekecek.”

Takan büyük tabak için geri döndüğünde, Akkarin kitap önerilerine başladı. Lorlen başıyla onaylayıp ilgi göstermeye çalıştı ancak zihninin bir kısmı başka yerdeydi. Akkarin’i tanıyan Lorlen, büyük ihtimalle ortada bir günlük olduğunu düşünüyordu. Acaba onda kara büyüye atıflar var mıydı? Gerçekten yok mu olmuştu yoksa Akkarin yalan mı söylüyordu? Yüksek Lord’un Konağı’nda bir yerde olabilirdi. Gizlice girip onu arayabilir miydi?

Takan piorre yahnilerini getirirken, Lorlen böyle bir aramanın riskli olacağını düşündü. Akkarin davetsiz bir misafirin varlığı konusunda en küçük kanıtla ulaşırsa, birinin onun sırrım bildiği olasılığından şüphelenecekti. Öyle tehlikeli bir şeyi denemeden önce Lorlen’in bekleyip Danny’lin bir şey keşfedip keşfetmediğini görmesi daha iyi olurdu.

10. BÖLÜM

SIKI ÇALIŞMANIN ÖDÜLÜ

“Sonea yarıyıl sınavlarını başarıyla bitirdi, Lord Kiano,” dedi Jerrik. “Onu bu sınıfa yerleştirdim.”

Sekiz çift göz Sonea'ya dikildi. Çıraklar öğretmenin masası etrafında yarı çember oluşturacak şekilde oturuyorlardı. Her yüze bakan Sonea, ifadeleri okumaya çalıştı. Kimse dudak bükmüyordu ama hoş gülümsemeler de görülmüyordu.

Öğretmen uykulu bakan, kısa boylu, tıknaz bir Vin'liydi. Üniversite İdarecisi ve Rothen'e başıyla selam vererek, Sonea'ya baktı. “Salonun arkasından sandalye al ve diğerlerine katıl.”

Saygıyla eğilen Sonea duvarın yanında üst üste yığılmış sandalyelere gitti. Bir sandalye alıp çırakları şöyle bir tarttı. Sırtları çevriliydi, o yüzden yüzlerini göremiyordu ve hangisinin yanına oturduğunda kötü karşılanacağını bilemiyordu. Ön tarafa dönerken, bir oğlan ona bakıp sönükçe gülümsedi. Sonea ona yöneldiğinde oğlanın yer açmak için kendi sandalyesini hafifçe yana çektiğini görerek rahatladı.

Rothen ve Jerrik kapı eşiğinden ayrılmışlardı. Koridordan gelen ayak sesleri çabucak uzaklaştı. Lord Kiano boğazını temizleyip sınıfa baktı ve dersine devam etti.

Diğer çıraklar defterleri üzerine eğilerek hızla yazıyorlardı. Şifacı, hızlıca hastalıklar ve tedavilerini anlatırken Sonea çabucak bir kâğıt çıkarıp duyduğu her şeyi yazmaya başladı. Hangi notları alması gerektiği konusunda bir fikri olmadığından her sözcüğü daha sonra anlaması zor olacağını düşündüğü bir şekilde not ediyordu. Lord Kiano sonunda durup tahtaya bir şekil çizmeye başladığında dikkatlice diğer çıraklara bakabili.

Bir kız ve altı oğlan vardı. Lan'lı bir genç dışında, bir Elyne'li ve bir Vin'li çocuk vardı. Geri kalanlar Kyralia'lıydı. Sonea'nın yanındaki çocuk oldukça kısa boyluydu ve yarı Vin'li olabilirdi. Cildi kabarık ve saç gevşek tutamlar halinde dökülüyordu.

Onun baktığını sezen çocuk kendinden emin olmayan bir edayla gülümsedi ve Sonea buna gülümsemeyle karşılık verdiğinde sırttı. Ardından Sonea'nın elindeki sayfaya bakıp kaşlarını çattı. Kendi notlarını çevirip onun okuyabilmesini sağladıktan sonra sayfanın köşesine bir şey yazdı.

Her şeyi not alabildin mi?

Sonea omuz silkti ve kendi sayfasının köşesine yazdı. *Umarım almışumdur. Çok hızlı konuşuyor.*

Çocuk başka bir şey yazmaya başladı ancak Lord Kiano çizdiği şeyi ayrıntılı bir şekilde açıklamaya başladığında hem Sonea hem de çocuk şaşkınlıkla bunu kendilerinin de çizmeleri gerektiğini anladılar. Birkaç dakika boyunca Sonea yapabildiği kadar hızlıca çizmeye çalıştı. İşini bitiremeden ortapaydos çanının tanıdık sesi Üniversite'de yankılandı.

Lord Kiano sınıfın önüne çıktı. "Bir sonraki dersten önce beşinci bölümdeki mukolitik özelliklere sahip bitkilerin isimleri ve etkilerini çalışıp ezberlemenizi istiyorum. Gidebilirsiniz."

Çıraklar hep birlikte kalkıp öğretmene saygıyla eğildiler. Öğretmen tahtaya dönüp eliyle geçirir bir hareket yaptı. Sonea'yı dehşete düşüren bir şekilde, çizim tahta yüzeyinden silinip gitti.

"Ne kadarını kopyaladın?"

Sonea döndü. Çocuk yanında duruyor, boynunu bükerek Sonea'nın notlarını görmeye çalışıyordu. Sonea sayfayı döndürüp ona gösterdi. "Hepsini değil ama sanırım benim kaçırdığım birkaç şeyi yakalamışsın. Acaba... notlarımızı karşılaştırabilir miyiz?"

"Evet. Tabii... sorun olmazsa."

Diğer çıraklar eşyalarını toplamış, sınıftan çıkıyordu. Birkaçı dönüp Sonea'ya baktı. Belki de yeni sınıf arkadaşlarını merak etmişlerdi. Sonea çocuğa döndü.

"Yemeksalonu'na mı gidiyorsun?"

Çocuğun gülümsemesi biraz söner gibi oldu. "Evet."

"Seninle geleyim, öyleyse."

Çocuk başıyla onayladı. Sınıfın geri kalanını koridora doğru takip ettiler. Çıraklar çiftler halinde yürüyorlardı ama beraber olduklarını belirtecek kadar birbirlerine yakındılar. Birkaçı Sonea'ya kısaca baksa da, kimse ondan uzaklaşma girişiminde ya da küçük görür bir harekette bulunmadı.

"İsmin ne?" diye sordu Sonea çocuğa.

"Poril. Vindel Ailesi, Heril Hanesi."

"Ben Sonea." Soracak başka bir şey düşündü. "Son kıştan beri burada mısın?"

"Ah, benim dışımda herkes öyle." Poril omuz silkti. "Ben iki yaz önce başladım."

Yavaş öğrenen biri. Sonea onu neyin yavaşlattığını merak etti. Büyü bakımından güçlü ama dersleri anlamakta güçlük çekiyor olabilirdi. Ya da verilen görevleri tamamlamakta zayıf kalıyordu.

Poril, ailesi ve altı kardeşinin yanı sıra kendisi hakkında birçok başka ayrıntıdan bahsetmeye başladı. Sonea başıyla onaylayıp onu cesaretlendirirken, kendisine gelecek soruları korkuyla bekledi.

Sınıf, Üniversite'nin zemin katına indi, ardından Yemeksalonu'na girdi. Bir masaya yöneldiklerinde Sonea tereddüt etti ancak Poril öne çıkıp sessizce sandalyelerden birinde yerini aldı. Sonea onun yanına oturduğunda diğerlerinin karşı çıkmadan kabullendiğini görerek rahatladı.

Hizmetçiler yemek tepsileri getirdiğinde herkes yiyip konuşmaya başladı. Sonea dikkatle dinledi. Tanımadığı insanlardan ve bir önceki dersten bahsettiler. Yine de varlığının farkında görünüyordardı ve sonunda oğlanlardan biri ona doğrudan baktı.

“Sen Regin’in sınıfındansm, değil mi?” diye sordu oğlan, bir elini salonun diğer tarafına doğru sallayarak.

Sonea’nın midesi altüst oldu. Demek eski sınıfına “Regin’in sınıfı” deniyordu.

“Evet,” dedi.

Oğlan elindeki çatalla onu işaret etti. “Duyduğuma göre sana zorluk çıkarmışlar.”

“Bazen.”

Oğlan başıyla onaylayıp omuz silkti. “Eh, bizden bunu bekleme. Artık oyunlara zaman yok. Sıkı çalışmak gerek. Artık kontrol alıştırmaları yapmıyoruz.” Diğer çıraklar da başlarını sallayarak katıldılar.

Sonea gülmek için kendini tuttu. Kontrol dersleri mi? Çocuk herhalde onun hikâyesini pek bilmiyordu... Ya da biliyordu ama bu Sonea’nın alışkın olduğundan daha ince bir dokundurmaydı.

Konuşmalar başka konulara kaydı. Regin’den bahsederken oğlanın işaret ettiği yeri hatırlayan Sonea sağma bir bakış attı. Tanıdık yüzler onu birkaç masa uzaktan seyrediyordu. O sabah dersler için gelmediğinde ne düşündüklerini merak etti. Büyük ihtimalle Sonea’nın yarıyıl sınavlarını geçemeyeceğini beklemişlerdi.

Sıkı çalışma gerektirmişti. Sonea Üniversite’ye başlayalı üç ay geçmişti ve o zaman boyunca altı aylık işi tamamlamıştı. Onun ardından da kış sınıfının yaptıklarına yetişmesi gerekecekti ki bu da bir başka altı aylık işi yine üç aya sığdırmak anlamına geliyordu. Kolay olmayacaktı.

Onun bakışını sezen Regin tabağından başını kaldırıp gözlerini ona dikti. Sonea bu bakışa düz bir şekilde karşılık verdi. Regin gözlerini kıstı ve sandalyesini geri itti.

Sonea’nın hissettiği tatminin yerini birden kaygı aldı ve gözleri başka tarafa çevrildi. Regin ne yapmayı planlıyordu? Sonea gözücuyla

Kano'nun bir elini Regin'in koluna koyduğunu gördü. Birkaç dakika boyunca konuştular. Regin sandalyesini tekrar yerine çektiğinde Sonea tuttuğu nefesi verdi.

Yemek tepsisi getiren bir hizmetçiye bakıp kadını göndermek üzere elini salladı zira iştahı kaçmıştı. Regin artık onun sınıfında olmayabilirdi ama bu onun Sonea'yı Yemeksalonu'nda ya da Çırac Odaları yolunda rahatsız etmesine engel değildi. Sonea gözucuyla Regin'in dönüp gözlerini yeniden kendisine diktiğini gördü. Evet, ondan tamamıyla kurtulamamıştı.

Ama Sonea'nın yeni bir dost edinme fırsatı vardı. Etrafındaki yüzlere baktığında bir umut hissiyle doldu. Belki hepsiyle bile arkadaş olabilir.

Rothen yanında birini sezdiğinde başını kaldırdı.

"Böldüğüm için affedin," dedi Lord Jullen gergince. "Ama kütüphaneyi kapamak istiyorum artık."

"Tabii." Rothen başıyla onaylayarak kalktı. "Eşyalarımızı topladığımız gibi çıkarız."

Kütüphaneci, Büyücüler Kütüphanesi kapısı yakınındaki masasına geri dönerken, Sonea iç geçirip okuduğu büyük kitabı kapadı. "İnsan vücudunun bu kadar karmaşık olduğunu hiç bilmezdim."

Rothen güldü. "Bu sadece başlangıç."

Her şeyi düzgünce topladılar. Kitaplar kapandı, kâğıtlar kutulara kondu, kalemler ve mürekkep şişeleri güvenli bir şekilde yerlerine yerleştirildi. Rothen birkaç cildi kütüphane raflarına geri koydu, ardından Sonea'yı kütüphaneden çıkardı.

Üniversite karanlık ve sessizdi. Rothen'in yanında Sonea sessizdi. Tekrar şüpheleri uyandırmamak için Rothen'in odalarında çalışmadığından Rothen ona onun odasında çalışmayı önermişti. Sonea başını iki yana sallamış, Regin'in bir başka çırağı şüpheli gürültüler hakkında yalan atması için kandıracağını ya da kulak misafiri olduğu konuşmalar hakkında hikâyeler uyduracağını anlatmıştı.

ÇIRAK

Büyücüler Kütüphanesi'nde çalışma önerisi son derece akıllı-caydı. Dersler kütüphaneci Lord Jullen tarafından izleniyordu ve Sonea, diğer çırakların özel izinle alabileceği kitaplara daha hızlı ulaşıyordu. Regin, tıpkı Sonea gibi, kütüphaneye sadece vasisinin gözetimi altında girebilirdi.

Rothern gülümsedi. Sonea'nın kötü bir durumu kendi avantajına çevirebilme becerisini takdir ediyordu. Dışarı çıktıklarında kendisini ve Sonea'yı büyü kalkanından bir küre içine aldı. Küre içindeki havayı da ılttı. Geceler gittikçe soğuyordu. Düşmüş yapraklar avluyu kaplıyor, taş döşeli yolda yürürlerken hışırdıyorlardı. Kışa sadece bir ay vardı.

Çırak Odaları'na ulaştıklarında beraber içeri girdiler. Koridor boş ve sessizdi. Rothern onu kapısına kadar geçirdi, ardından mırıldanarak vedalaştı. Döndüğü sırada kapının arkasından kilitlendiğini duydu.

Koridorda birkaç adım ilerlemişti ki bir siluet daha koridora girdi. Oğlanı tanıyan Rothern yavaşladı ve gözlerini kıstı.

Bakışları birbirine kenetlendi. Rothern geçerken Regin başını çevirip bakmaya devam etti. Rothern kendi hoşnutsuz ifadesine rağmen oğlanın bakışındaki kararlılık değişmedi. Sonunda bakışlarını çevirmeden önce oğlanın ağzı hafifçe kıvrıldı.

Hafifçe gülen Rothern Çırak Odaları'ndan dışarı doğru yürümeye devam etti. Sonea yeni odasına geçtiğinden beri Regin onu bir iki kez rahatsız etmişti ve sınıf değiştirdiğinden beri herhangi bir şey yapmamıştı. Ama Rothern oğlanın bakışındaki kötülüğü ve kendine güveni düşündüğünde, umutlarının boşuna olduğunu anladı.

Rothern!

Bu düşünce iletisini gönderen kişiyi anında tanıyan Rothern yürüyüşünün ortasında donup kaldı ve neredeyse tökezledi.

Dorrien! diye karşılık verdi.

İyi haberlerim var, baba. Leydi Vinara ona tekrar rapor sunma vaktimin geldiğine karar vermiş. Lonca'yı yakında ziyaret edeceğim. Büyük ihtimalle bir ay içinde.

Dorrien'in iletisinde karmaşık hisler vardı. Rothen Imardin'e resmiyet için yolculuk yapacak olmanın oğlunu rahatsız ettiğini biliyordu. Dorrien yaşadığı köyün birkaç hafta boyunca Şifacı olmadan nasıl dayanacağından endişe ediyordu. Ancak Dorrien'in iletisinde heves de vardı. Birbirlerini iki yıldan uzun süredir görmemişlerdi.

Ama sadece bu da değildi. Rothen son zamanlarda oğluyla ne zaman iletişime geçse, tereddütlü bir merak sezmişti. Dorrien, Sonea'yla tanışmak istiyordu.

Bu güzel haber işte. Rothen gülümsedi ve Çırak Odaları binasından çıktı. Beni en son ziyaretinin üzerinden çok zaman geçti. Sana eve geri dönme emri verebilmeyi diler olmuştum.

Baba! Dorrien'in iletisinde pek ciddi olmayan bir şüphe vardı. Bunu sen ayarlamadın herhalde, değil mi?

Hayır. Rothen güldü. Ama gelecek için bir kenara not edebilirim. Eski odanı senin için hazırlatacağım.

İki hafta kadar kalacağım, o yüzden Elyne'nin Göl Mahallesinden o güzel şarabın stoğunu yapmayı ihmal etme. Buradaki boldan ne kadar bıktığımı bilemezsin.

Oldu bil. Gelirken raka da getir. Duyduğuma göre Doğu Bölgesi'ndeki raka en iyisiymiş. Sonea da çok sever.

En iyisidir, dedi Dorrien gururla. Pekâlâ, şaraba karşılık raka. Ayrılırken tekrar seninle iletişime geçerim. Şimdi gitmem gerek.

Kendine iyi bak, oğlum.

Rothen tamdık varlığın zihninden ayrıldığını hissetti. Büyücü Odaları'na ulaştığında gülümsedi. Dorrien Sonea'yla tanışma konusunda meraklı olabilirdi ama peki Sonea ona nasıl bakardı? Kıs kıs gülerek odalarına doğru merdiveni çıkmaya başladı.

"Bu akşam kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Tayend, kamarasının tavanına bakarak. "Önünde sonunda alışacağımı söylemiştim."

Odası dostunun uzandığı odanın karşısında bulunan Danny'l gülümsedi. Tayend günün çoğunu uyuklayarak geçirmişti. Hava son derece sıcaktı ve akşam nemi uykuyu imkânsız kılıyordu.

ÇIRAK

“Bu kadar uzun süre katlanman gerekmezdi. Herhalde bir günlük deniz tutması senin için yeterince macera olmuştur.”

Tayend Dannyl’e utanç dolu bir ifadeyle bakış attı. “Hayır, gerekliydi.”

“Şifaya maruz kalmaktan korkuyorsun, değil mi?”

Araştırmacı çabucak başıyla salladı. Daha çok bir ürperti gibiydi.

“Daha önce öyle hissedeni biriyle karşılaşmadım ama bunun olduğunu duymuştum.” Dannyl kaşlarını çatı. “Neden olduğunu sorabilir miyim?”

“Bu konuda konuşmamayı tercih ederim.”

Dannyl başıyla onayladı. Ayağa kalkıp yapabildiği kadar gerindi. Tüm tüccar gemilerinin yaşama alanlarının oldukça küçük olduğu belliydi. Büyük ihtimalle gemileri yapanların küçük cüsseleriyle alakalıydı. Müttefik Topraklar etrafındaki denizlerde gezinen çoğu gemi, Vin’liler tarafından yapıp kullanılırdı.

Capia’ya ulaşmak iki hafta almıştı ve Dannyl bir kez daha karaya ayak basmaktan son derece memnun olmuştu. Lonmar’m başkenti Jebem, Capia’dan dört haftalık uzaklıktaydı ve Dannyl şimdiden bıkmıştı. Üstüne üstlük son birkaç günde çok az rüzgâr olmuştu ve kaptan ona geminin bu nedenle gecikeceği bilgisini aktarmıştı.

“Biraz hava almak için yukarı çıkıyorum.”

Tayend buna homurdanarak karşılık verdi. Araştırmacıdan ayrılan Dannyl koridorda ilerleyip ortak salona girdi. Bir önceki tayfanın aksine bu tayfa geceleri sessizdi. Çiftler halinde ya da kendi başlarında oturan tayfadan bazıları, kullandıkları çuval benzeri yataklara kıvrılmışlardı. Onları geçen Dannyl kapıya varan basamaklardan güverteye çıktı.

Onu ağır bir hava karşıladı. Kyralia’da daha sonbahar olmasına rağmen kuzeye gittikçe hava ısınmıştı. Güvertede yürüyen Dannyl nöbetteki denizcilere başıyla selam verdi. Bazıları onu tamamen görmezden gelirken, diğerleri zoraki bir şekilde karşılık verdiler.

Dannyl, Jano'yu özledi. Bu denizcilerden hiçbiri konuşma ya da şarkı söyleme becerilerini onun üstünde denemeye meraklı değildi. Güçlü siyodan arada sırada aldığı yudumları bile özler olmuştu.

Lambalar gemiyi ısl ısl aydınlatıyordu. Gece vakti, bazen denizcilerden biri bir direğe asılıp küpeşteden sarkarak geminin gövdesini inceliyordu. Bir keresinde Dannyl adamın ne aradığını sormuştu ama karşılığında aldığı boş bakışlar ona denizcinin, Dannyl'in diline yabancı olduğunu düşündürmüştü.

O gece her şey sakindi ve Dannyl, adam küpeşte korkuluğuna eğilirken hiç de rahatsız hissetmeyerek suyun ışık altındaki oynamasını seyrediyordu. Gece vakti bir dalganın gölgesinin, sırtı suyun yüzeyinden görünen bir yaratık olduğunu hayal etmek kolaydı. Son iki haftada arada sırada dalgaların arasından sıçrayan balıklar görmüştü. Birkaç gün önceyse burun dalgasıyla beraber yüzen anyileri görüp heyecanlanmıştı. Dikenli yaratıklar bıyıklı burunlarını kaldırıp tuhaf, ürkütücü seslerle haykırmışlardı.

Dönen Dannyl küpeşte boyunca ilerledi, ardından yolunun üzerinde kalm ve kısa birkaç siyah halat görünce durdu. Kaşlarını çattı. Ne kadar kolayca takılıp düşebileceğini düşündü.

Sonra halatlardan biri hareket etti.

Bir adım gerileyerek gözlerini üstüne dikti. Halat olamayacak kadar pürüzsüzdü. Hem bir halat neden kısa parçalar halinde olurdu ki? Lambanın ışığında, kara şeylerin yüzeyi parlıyordu.

İçlerinden biri dönüp ona doğru sürünmeye başladı.

"Eyoma!"

Bu haykırış gece karanlığında yankılandı. Dannyl denizcilere inanamayan gözlerle baktı. "Onların bir şaka olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı, yaratıklardan gerilerken. "Şaka olmaları lazımdı."

"Eyoma!" Bir elinde büyük bir tava, diğerindeyse kürek tutan bir denizci Dannyl'e doğru aceleyle koşturdu. "Deniz sülüğü. Küpeşte uzak ol!"

Dönen Dannyl, yaratıklardan daha fazlasının arkasında olduğunu fark etti. Güverteye her yandan tırmanıyorlardı. Dannyl geminin

ortasına ilerlemeye başladı ve yaratıklardan biri ona doğru atlarken kaçındı. Bir başkası vücudunun ön yarısını sanki havayı koklarmış gibi kaldırdı ancak Dannyl bir burun görmedi. Sadece solgun, yuvamlak bir ağız vardı ve keskin dişlerle çevriliydi.

Dannyl'i geçen bir denizci elindeki tavayı savurdu. Tavadan sıçrayan sıvı yaratıkların ve güvertenin üzerine döküldü. Dannyl'in burnuna tanıdık, fındığa benzer bir koku ulaştığında denizciye sorgularcasına baktı.

“Siyo mu?”

Yaratıklar üzerlerine dökülen şey yüzünden Dannyl kadar şaşırılmışlardı. Kıvranmaya başladıklarında denizci onları küreğiyle geminin ucundan itti. Bunu küçük su sıçraması sesleri takip etti.

İlk denizciye iki kişi daha katıldı. Gemiye bağlı duran açık bir varilden tavalarını sırayla doldurup sülüklerin üzerine sıçratarak güverteyi temizlediler. Öylesine ciddi bir alışkanlıkla yapıyorlardı ki Dannyl rahatlamaya başladı. Tayfadan biri kazara bir başkasına içki sıçratmışmdaysa gülmemek için kendini tuttu.

Ama kara yaratıklar sürekli geliyor, güverteyi sanki karanlık yutuyormuş gibi sayıları artıyordu. Denizcilerden biri küfredip aşağı baktı. Bir sülük bileğine yapışmıştı. Korkutucu bir hızla denizcinin bacağına sarılıyordu. Küfretmeye devam eden adam onu siyoya buladı ve yaratık kıvranmaya başladığında tekmesiyle onu güverteden attı.

Yine ciddileşen Dannyl yardım etmek için ilerledi. Denizcilerden biri yaratıkları uzaklaştırmak üzere öne çıktığında Dannyl onun kolunu yakalayıp durdurdu. Sülüklere eliyle işaret etti ve iradesini yoğunlaştırdı. Sülükler güverteden dağılarak fırlatıldılar.

Denizcinin gözlerine bakan Dannyl, adamın başıyla onayladığını gördü.

“Neden siyo?” diye sordu Dannyl, adam bir başka tava getirirken. “Neden onları atmakla kalmıyorsunuz?”

“Siyo yok,” dedi adam, küreğini kenara koyarak. “Yomi. Siyo yapmaktan kalma. Eyoma yakar, gelmesini durur.”

Denizci sıvıyı dökmeye devam ederken Dannyl yaratıkları def etmeye devam etti. Ardından gemi tuhaf bir şekilde suda hareket etti. Hafifçe bir yana eğilmişti. Denizci lanet okudu.

“Ne oluyor?”

Adamın beti benzi atmıştı. “Çok eyoma. Büyük sürüyse, gemi ağır olur. Çoğu bir kenarda olursa, gemi alabora.”

Etrafına bakınan Dannyl, kaptan ve tayfanın yarısından fazlasının geminin alçakta kalan tarafında toplandığını gördü. Orada güverte sülükler tarafından yutulmuş gibiydi. Jano’nun hikâyesini hatırlayarak tayfanın karşı karşıya olduğu tehlikeyi fark etti. Gemi alabora olursa ve denize düşerlerse, uzun süre hayatta kalamazlardı.

“Nasıl durduruyorsunuz?” diye sordu, yaratıklardan daha fazlasını denize dökerken.

“Kolay değil.” Denizci aceleyle gidip varilden daha fazla sıvı aldı, ardından Dannyl’in yanma döndü. “Gövdeye yomi koymak zor.”

Gemi daha da yan yatmaya başladı. Dannyl adamın kenara koyduğu küreği aldı ve adama geri verdi. “Yardım etmeye gideceğim.”

Denizci başıyla onayladı. Güvertede ilerleyen Dannyl, denizcilerden kaçabilmiş deniz sülüklerinin yolunu kestiğini gördü. Kara gölgeler halatların üzerinden geçiyor, köşelerde ve küpeşte üzerinde sürünüyordu. Kendi etrafında büyülü bir bariyer oluşturarak onları geçti. Yaratıklar üstüne atıldığında irkildi. Yaratıklar bariyere çarpıp düşüklerinde bunu hafif bir cızırdama sesi takip etti. Tatmin olarak yoluna devam etti.

Kaptana ulaşmadan, tanıdık bir ses ortak salon kapısından seslendi.

“Ne oluyor?”

Tayend’in dışarı baktığını gören Dannyl endişelendi. “Aşağıda kal.”

Bir halattan inen sülük kapının yakınına düştü. Tayend ona dehşet dolu gözlerle baktı. “Bir tane daha.”

“Kapıyı kap!” Dannyl iradesini yoğunlaştırıp kapıyı savurarak kapadı. Bir anda kapı tekrar açıldı. Tayend dışarı atıldı.

“İçeride de varlar!” diye seslendi. Kapının yakınındaki bir sülükten kaçınarak aceleyle Dannyl’in yanına geldi. “Ne bunlar?”

“Eyoma. Deniz sülükleri.”

“Ama... onların şaka olduğunu söylemişsiniz!”

“Görünüşe bakılırsa değil.”

“Kaptan ne yapıyor?” diye sordu Tayend, gözleri daha da büyüyerek.

Başını kaldıran Dannyl, kaptan güvertenin iskele tarafını kaplayan kalın sülük katmanının içine girerken nefesini tuttu. Adam bacaklarına tırmanan yaratıkları umursamıyordu. Bir elinde bir hortum ucu vardı. Hortumun diğer ucu bir varile bağlanmıştı. Küpeşeden sarkan kaptan hortumu gemi gövdesine hedefledi ve bir emir haykırdı. Bir denizci varildeki bir kolu döndürdü. Çok geçmeden kaptanın elindeki hortumdan sıvı fışkırmaya başladı.

Denizciler kaptanın bacaklarına yomi sıçratsa da daha fazla sülük düşenlerin yerini çabucak alıyordu. Dakikalar içinde kaptanın bacakları eyoma ısıkrıkları yüzünden kan lekeleriyle dolmuştu. Dannyl oraya doğru ilerlemeye başladığında Tayend takip etti.

“Burada kal,” dedi Dannyl ona.

Kendisi ile kaptan arasında güverteyi kaplayan sülüklere bakınca tereddüt etti. Derin bir nefes aldı, ardından kaygan siyahlığın içinde ilerlemeye başladı. Kalkanına dokunan yaratıklar cızırdadı. Çizmelerinin altına gelenler patladılar.

Kaptanın yanına ulaşan Dannyl, adamın omzuna kadar tırmanmış bir sülüğe dokundu. Yaratık düştüğünde küçük, çember halinde dış izleri ortaya çıktı. Adam dönüp gözlerini Dannyl’e dikti, ardından teşekkür edencesine başını salladı.

“Geri dön,” diye emretti Dannyl.

Adam başını iki yana salladı ama reddetme amacıyla değildi. “Fazla öldürmeyin yoksa gemi diğer tarafa devrilir.”

“Anladım,” diye karşılık verdi Dannyl.

Gemi artık korkutucu bir şekilde yan yatmaya başlamıştı. Küpeşeden sarkan Dannyl, gövdeye bir baktı. Neredeyse görünmüyor, karanlık içinde arada sırada bir ışık yansıdığında fark ediliyordu.

Küre ışık oluşturarak onu aşağıya gönderip yaratıkları aydınlattı. Nefesi tutuldu. Geminin gövdesi sürünen bir yığın slkle kaplıydı.

Gücünü toparlayarak bir dizi şokdarbesi fırlattı. Yaratıklar bu darbeler tarafındanldrlmeyecekti ama gövdeye doğru bir güçdarbesi ya da ateşdarbesi göndermek istemiyordu. Daha fazla slk denize düştükçe gemi yavaşça düzeldi, ardından diğer tarafa doğru yatmaya başladı.

Gverteyi geçen Dannyl diğer taraftaki küpeşteden sarktı. Bir kez daha sülükleri denize döktüğünde gemi yeniden düzeldi. İskele tarafına dönen Dannyl, denizcilerin güvertedeki sülükleri temizlemeye alıştıklarım gördü. Bir adam etrafta dolanıyor, halatlara sarılı ya da köşelerde kalmış slklerle uğraşıyordu.

Tehlike geçmişti ama sülükler gemiye tırmanmaya devam ederken iş devam ediyordu. Çok geçmeden Dannyl güverteyi kaç kez geçtiğini unuttu. Kendini şıfa büyüsüyle güçlendirdi ancak saatler geçtikçe sürekli zihinsel gayret sarf etmekten başı ağrımaya başlamıştı.

Nihayet saldırının şiddeti azaldı ve sadece birkaç slk kaldı. İsminin söylendiğini duyan Dannyl sırtını dikleştirdi ve şafağın sönük ışığıyla etrafın aydınlandığını gördü. Küçük bir kalabalık etrafına toplanmıştı. Kaptan kolunu kaldırdı, ardından denizciler tezahürat etmeye başladılar.

şaşıran Dannyl gülümsedi ve buna katıldı. Bitap düşmüştü ama aynı zamanda sevinçliydi.

Bir yerden küçük bir varil getirildi ve bir kupa denizciler arasında paylaşıldı. Dannyl kupayı aldığında gerçek siyonun tanıdık kokusunu duydu. Bir yudum aldığında vücuduna ılıkılık yayıldı. Tayend'i aradı ancak araştırmacı etrafta değildi.

"Dostun uyuyor," dedi denizcilerden biri.

İçi rahatlayan Dannyl bir yudum siyo daha aldı. "Eyomalarla sık sık karşılaşır mısınız?"

"Arada sırada," dedi kaptan başıyla onaylayarak. "Böyle değil."

"Hiç bu kadar büyük sürü görmedim," diye katıldı bir başka denizci. "İyi sen yolcusun. Bizle olmasan, bugün balık yemişdik."

Kaptan başını kaldırdı ve Vin dilinde bir şey söyledi. Tayfa hatlârla ilerlerken Dannyl hafif bir rüzgârın geldiğini fark etti. Kaptan yorgun ancak memnun görünüyordu.

“Şimdi gidip uyuyun,” dedi Dannyl’e. “İyi yardımınız oldu. Bu gece de yardıma ihtiyaç olabilir.”

Başıyla onaylayan Dannyl kamarasının yolunu tuttu. Tayend’i uyuklarken buldu. Durdu ve genç adamın gözleri altındaki morluklardan endişe etti. Dostunu iyileştirebilmeyi diledi ve o uyurken birazcık Şifa vermeyi düşündü.

Ama bunu yapmak güvenliğini sarsabilirdi ve Dannyl yeni dostluğunu bozma riskini almak istemedi. İç geçirerek yatağına uzandı, gözlerini kapadı ve yorgunluğa teslim oldu.

11. BÖLÜM

HOŞ GELMEYEN MİSAFİRLER

Dişlerini paçıye geçiren Sonea'nın ağzı tatlı meyvenin suyuyla doldu. Sarı meyveyi dişleri arasında tutarken, Poril'in defterinin sayfalarını çevirip doğru çizimi buldu.

"İşte burada," dedi, meyveyi tekrar ağzından çıkararak. "Kan sistemi. Leydi Kinla tüm farklı bölümleri ezberlememiz gerektiğini söyledi."

Poril sayfaya bakıp inledi.

"Endişelenme," dedi Sonea. "Hatırlayabilmeni sağlayacak bir yol buluruz. Rothen bana listeleri hatırlamak için çok işe yarar alıştırımlar göstermişti."

Oğlanın şüpheli ifadesini gören Sonea iç geçirmemek için kendini tuttu. Poril'in derslerinde neden başarılı olamadığını keşfetmişti. Oğlan ne zeki ne de güçlüydü ve sınavlar ona korku nöbetleri geçiriyordu. Hepsinden kötüsü, bu onun moralini o kadar bozuyordu ki artık uğraşmaktan vazgeçmişti.

Ama bir yandan da arkadaşlığı açtı. Sonea diğer çırakların oğlana zalimce davrandığını görmemişti ama ondan hoşlanmadıkları da belliydi. Heril Hanesi'ndendi ki daha Sonea'nın keşfedemediği nedenlerden ötürü bu Hane saraydan dışlanmıştı. Gerçi Sonea onun dışlanma nedeninin bu olduğunu sanmıyordu. Çocuğun birkaç ra-

ÇIRAK

hatsız edici alışkanlığı vardı. Bunlardan en kötüsü gülünç, yüksek perdeden attığı kahkahalarıydı ve Sonea'nın dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu.

Sınıfın geri kalanı Sonea'yı da görmezden geliyordu. Ne var ki Sonea çabucak bunun istemli olmadığını anlamıştı. Poril'den hoşlanmamalarına benzer bir durum yoktu. Sadece hepsi bir başka sınıf arkadaşıyla yakınlaşmıştı ve üçüncü bir kişiyi aralarına katma arzuları yoktu.

Trassia ve Narron'un arkadaşlıkları arkadaşlıktan öteydi.

Sonea onları birkaç kez el ele görmüştü ve Lord Ahrind'in bu ikiliyi yakından takip ettiğini fark etmişti. Narron çoktan Şifacı olmaya karar vermişti ve o derslerdeki notları sınıftaki en iyi notlardı. Trassia da en çok Şifa'ya ilgi duyuyordu ancak bu büyük bir ilgi değildi. Onun ilgisi daha çok Narron'un hevesinden ya da kadınların en çok Şifa büyüüne uygun oldukları hakkındaki düşünceden kaynaklanıyor gibiydi.

Sınıftaki tek Elyne'li olan Yalend, zamanım konuşkan Vin'li çocuk Seno'yla geçiriyordu. Gergin yüzü Lan'lı oğlan Hal ve Kyralia'lı arkadaşı Benon bir başka çiftti. Regin'in sınıfındaki çocuklardan daha sessiz olmalarına rağmen bu dörtlü sonu gelmez bir şekilde at yarışlarından, saraydaki kızlar hakkında aslı astarı olmayan hikâyelerden bahsediyorlar ve sanki çocukluklarının sonunda değilmişlercesine aylaklık ederek zaman geçiriyorlardı.

Sonea'nın anladığı kadarıyla çocukluklarının sonunda da değildiler. Kenar mahalle çocukları hızlı olgunlaşırlardı çünkü buna mecburlardı. Bu çıraklar ise hayatlarını lüks içinde geçirmişlerdi ve Lonca dışındaki kardeşlerinden daha çabuk büyümek konusunda daha az nedene sahipti.

Mezun oldukları zamana kadar, kendilerini saraya sunma, evlilik, ailelerinin gelir getiren "ilgi alanları" her neydi ise onunla ilgilenmek gibi ailevi sorumlulukları da yoktu. Lonca'ya katılmak onların çocukluk safhalarını fazladan beş yıl uzatmıştı.

Bir yaş büyük olmasına rağmen bazen Poril çıraqlar arasında en çocuksu kişi oluyordu. Gerçekten arkadaş canlısı görünüyordu ancak Sonea onun, artık sınıftaki en düşük sosyal basamaktan gelen çıracak olmadığı için memnun olduğundan şüpheleniyordu.

Regin ise şaşırmasına ve rahatlmasına neden olacak bir şekilde onu rahat bırakmıştı. Sonea onu her gün Yemeksalonu'nda ve arada sırada derslerden önce koridorda topladığı çetesiyle görüyordu ancak hiçbir rahatsız etme girişiminde bulunmuyordu. Hatta Sonea'nın Rothen'le ilişkisi hakkındaki söylenti unutulmuştu. Öğretmenler artık Sonea'ya şüpheyle bakmıyordu ve koridorda yürürken Rothen'in isminin fısıldandığını da duymuyordu.

"Keşke hangi bölümleri soracağımızı bilseydik," diye iç geçirdi Poril. "Büyük olanlardır herhalde. Bir de birkaç küçük olan."

Sonea omuz silkti. "Zamanını kadının ne soracağını tahmin etmekle boşa geçirme. Hepsini ezberlemek kadar çaba gerektirir o."

Çan çaldı. Sonea ağaçların arasından, diğer çıraqların eşyalarını toplayıp Üniversite'ye doğru aceleyle ilerlediklerini görebiliyordu. Onlar gibi Sonea ve Poril de ortapaydosu güneşli bir sonbahar gününün nadir ılıklığının tadını çıkarmak üzere dışarıda geçirmişlerdi. Sonea ayağa kalkıp gerindi.

"Dersten sonra kütüphaneye gidip çalışalım."

Poril başıyla onayladı. "Öyle istiyorsan."

Hızla yürüyerek bahçelerden çıkıp Üniversite'ye geçtiler. Çıracakların geri kalanı çoktan sınıfta yerlerini almıştı. Sonea yerine otururken Lord Skoran salona girdi.

Küçük bir kitap yığınına masasına koyan büyücü boğazını temizleyip çıraqlara döndü. Ardından kapı eşiğindeki bir hareketlenme dikkatini o tarafa çekti. Tüm sınıf döndü ve üç silüetin salona girmesini seyretti. Aralarında Regin'i gören Sonea, kötü bir seziyle ürperdi.

Üniversite İdarecisi Jerrik etrafa bakındı. Gözleri diğer çıracakların yüzlerini taradı. Sonea'nın gözlerine baktığında kaşlarını çatı, ardından yanındaki çırağa bir bakış attı.

“Regin yarıyıl sınavlarında başarılı oldu.” Jerrik’in genellikle sert sesinde bir tutam tereddüt vardı. “Onu sınıfınıza yerleştirdim.”

Sonea’nın midesi altüst oldu. Büyücüler hâlâ konuşuyordu ama onların sözlerine yoğunlaşamadı. Göğsünün daraldığını hissetti. Sanki görünmez bir el etrafına sarılmış, sıkıyordu. Kalp atışları gittikçe şiddetlendi ve kulaklarında çınlamaya başladı.

Sonra nefes almayı hatırladı.

Birden başı döndü ve gözlerini kapadı. Yine açtığı anda Regin’in en hoş gülümsemesini takındığını gördü. Bakışları önce diğer çıraklara, sonra Sonea’ya yöneldi. Ağzı aynı gülümsemeyle genişçe açılmış olmasına ve yüzündeki tek bir kas oynamıyormuş gibi görünmesine rağmen bir şekilde ifadesi tamamıyla değişmişti.

Sonea gözlerini zorla çevirdi. *Bu imkânsız. Nasıl derslere yetişmiş olabilir? Hile yapmış olmalı.*

Ne var ki öğretmenleri kandırıp sınavlarını nasıl geçebileceğini anlayamadı. Bu sadece tek bir olasılık getiriyordu akla. Sonea fazladan ders çalışmaya başladıktan hemen sonra o da aynı şeyi başlamış olmalıydı. Büyük ihtimalle Sonea’nın neye niyetlendiğini öğrendiği anda. Ve bunu gizlice, büyük ihtimalle vasisinden aldığı yardımla yapmış olmalıydı.

Ama neden? Tüm arkadaşları diğer sınıftaydı. Belki de burada kendisine adanmış bir başka çete toplayabileceğini düşünmüştü. Sonea bir umut kırıntısı hissetti. Onun bile sınıfın ikili grup düzenini bozabileceğini sanmıyordu. Ancak...

Regin’i tanıyan Sonea, onun bir üst sınıfa çıkma kararı verdiği anda o sınıftaki tüm çıraklara dostane girişimlerde bulunacağını biliyordu. Orada hoş görüleceğinden emin olmuş olmalıydı.

Etrafına bakınca, Narron’un Regin’e kaşlarını çatarak baktığını görünce şaşırdı. Çocuk memnun görünmüyordu. Ardından bu sınıfın “oyun oynamaya” zamanı olmadığının kendisine nasıl söylendiğini hatırladı.

Belki de Regin yeni sınıf arkadaşlarını dostu yapamamıştı. Yine de seviye atlamak için büyük gayret göstermişti.

Belki de bir kenar mahalle kızının kendisinden başarılı olmasına dayanamamıştı. Fergun onu Lonca'dan attırmak için büyük riskler almaya gönüllü olmuştu zira aşağı sınıflardan insanların katılmasını istemiyordu. Sonea'nın öğrenmekte ve kabul görmekteki başarısı ya da başarısızlığı, Lonca bundan sonra Hane dışından herhangi bir üye almaya niyetlenirse göz önüne alınacaktı. Ya Regin'in ona zorluk çıkarmaya çalışmasının ardında yatan neden, Sonea'nın başarısız olup aşağı sınıflardan üye alınmasının öne geçmekse?

Öyleyse onun başarılı olmamasını sağlasam iyi olacak!

Ondan bir kez kaçmıştı ve bir sonraki sınıfa ulaşmak için daha sıkı çalışarak bunu yine yapabiliirdi.

Bunu düşündüğü anda mümkün olmadığını fark etti. Yarım yıllık eğitimi üç ay erken bitirmek her gece ve hürgün çalışmasını gerektirmişti. Buna rağmen katıldığı sınıfın çoktan üzerinden geçtiği her derse yetişmek zorundaydı. İkinci Yıldakilerin öğrendiklerini öğrenmeye zamanı kalmamıştı.

Belki de Regin'in kazandığını ona düşündürmek daha iyiydi. Sonea'nın, onun kadar başarılı olmadığını düşünürse onu rahat bırakma kararı alabilirdi. Haneler dışından katılanların büyücü olma konusunda başarılı olabileceklerini kanıtlamak için Sonea'nın, sınıfındaki en iyi çırak olması gerekiyordu.

Yeniden ilk sınıfa düşerse, Regin'in gururu onun peşinden gitmesine engel olabilirdi. Sonea bu fikri ilk fikirden daha hızlı reddetti. Oradan gitse bile yaz sınıfı hâlâ Regin'in etkisi altındaydı. En azından şu andaki sınıf ona karşı birleşmemişti...

Gözlerini kırıştıtararak, birden Lord Skoran'ın ince, zayıf sesinin uzun zamandır salondaki tek ses olduğunu fark etti.

"... ve Sachaka Savaşı'nı değerlendirmemize devam ederken, sizden ikinci safhada savaşa katılan Yüksek Büyücüler hakkında öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenmenizi istiyorum. Kyralia dışındaki ülkelerden gelmişlerdi ve Genfel adında bir genç büyücü onları bir araya getirmişti. Bu büyücülerden birini seçip savaşa katılmadan önceki yaşamlarının dört bin kelimelik bir özetini çıkarın."

Kalemini alan Sonea yazmaya başladı. Regin üst sınıfa çıkmış olabiliirdi ama onlara yetişmek için halletmesi gereken çok iş vardı. Birkaç hafta boyunca Sonea'ya dadanamayacak kadar meşgul olacaktı ve o zamana kadar Sonea onun sınıfın geri kalanı üzerinde etki sahibi olup olmayacağını anlayacaktı. Sınıftakiler onu desteklemeden Regin Sonea'yı o kadar kolayca eşek şakalarının hedefi yapamazdı.

“Jebem, halai!”

Bu haykırışı duyan Dannyl hevesle başını kaldırdı.

“Bu ne?” diye sordu Tayend.

Dannyl tabağını yüzünü ekşiterek bir kenara itti. Kurutulmuş marin macunu güzel bir yemek olsa da, bayat gemi ekmeğini güzel-
leştirecek hiçbir şey yoktu.

“Jebem görülmüş,” dedi kalkarak. Başını tavana vurmamak için eğilen Dannyl kapıya ilerledi. Dışarı çıktığında ışık gözlerini aldı. Güneş alçaktaydı ve dalgaları parlatıyordu. Günün ısısı hâlâ havadaydı ve güvertenin zemininden hissediliyordu.

Kuzeye bakan Dannyl'in nefesi tutuldu. Ardından kapı eşiğinde eğilip Tayend'i çağırdı.

Sırtım dikleştirerek pruvaya ilerledi ve uzaktaki şehre gözlerini dikti.

Düz, gri taşlardan yapılmış alçak evler sahilde sanki sonsuza kadar uzanıyordu. Aralarından binlerce dikilitaş yükseliyordu.

Tayend Dannyl'in yanma geldi. “Büyük, değil mi?” diye tuttuğu nefesi verdi araştırmacı.

Dannyl başıyla onayladı. Son birkaç günde geçtikleri küçük sahil köyleri de böyle basit görünüyordu ve üzerlerinde birkaç dikilitaş yükseliyordu. Jebem'in evleri daha büyük değildi ancak şehrin büyüklüğü inanılmazdı. Evler arasındaki dikilitaşlar sanki iğnelerden oluşan bir orman gibiydi. Alçaktaki güneş, şehri parlak turuncu bir ışığa boyuyordu.

Gemi sahili takip ederek ilerlerken sessizce seyrettiler. Şehri koruyor görüntüsü veren bir sıra kaya, şehre paralel yükseliyordu.

Gemi aralarındaki boşluktan ilerledi. Dikilitaşların en sık olduğu bölgeye geldiğinde yavaşlayıp dar bir kanala girdi. İki taraftan kavruk tenli adamlar telaşla yaklaştılar. Denizcilere halatlar fırlatıldılar. Halatlar gemideki sağlam direklere bağlandı. Gorin takımları, halatların diğer ucundaydı. Büyük hayvanlar gemiyi kanal boyunca çekmeye başladılar.

Lonmar'lı rıhtım işçileri, sonraki saat boyunca gemiyi kanal boyunca sürükleyerek yapay, küçük bir limana ulaştırdılar. Orada başka birkaç gemi de suda hafifçe salınıyordu. Gemi rıhtımdaki direklere bağlanırken Dannyl ve Tayend odalarına dönüp eşyalarını topladılar.

Kaptanla kısa ve resmi bir sohbetten sonra iskele tahtasından karaya geçtiler. Sandıkları dört adama verildi. Beşincisi öne çıkıp saygıyla başım eğdi.

“Selamlar, Elçi Dannyl, genç Tremmelin. Ben Loryk, çevirmeniniz. Sizi Lonca Evi'ne götüreceğim. Lütfen beni izleyin.”

Taşıyıcılara çabuk, emir verircesine bir hareket yapan adam, şehre doğru ilerlemeye başladı. Dannyl ve Tayend onu takip ettiler ve birkaç iskelenin ardından geniş bir caddeye çıktılar.

Hava tozla kesifti ve etraflarındaki renkleri solgunlaştırıyordu. Deniz esintisinin yerini boğucu bir sıcak, parfüm, baharat ve toz kokusu karışımı almıştı. Sokakları dolduran tüm adamların üzerinde basit Lonmar kıyafetleri vardı. Etraflarını sesler çeviriyordu ancak akıcı sözcükler anlaşılmazdı. Önünden geçtikleri adamlar Dannyl'e ve Tayend'e açıkça gözlerini dikiyorlardı. Bakışlarında ne hoş karşılayan ne de onaylamayan bir hava vardı. En süslü saray kıyafetlerini giymiş ve hiç de oraya uygun görünmeyen Tayend arada sırada bazılarından şüphe dolu bakışlar çekiyordu.

Araştırmacı alışılmadık derecede sessizdi. Dostuna bakan Dannyl, rahatsız olduğunu artık kolayca anlayabiliyordu. Tayend'in kaşları arasında küçük bir buruşukluk vardı ve adam yarım adım geriden takip ediyordu. Dannyl'in bakışlarına karşılık verdiğinde, Dannyl ona temin edici bir şekilde gülümsedi.

"Endişe etme. Yabancı bir şehre gelmek ilk başta rahatsız edici olur."

Tayend'in çatık kaşlı ifadesi kayboldu ve Danny'nin temposuna ayak uydurdu. Çevirmeni dar bir sokakta takip ettiler. Büyük bir meydana çıktıklarında Danny yavaşlayıp etrafına baktı.

Etraf tahta sahnelerle doluydu. En yakınında elleri bağlı bir kadın duruyordu. Onun yanındaki adam beyazlar içindeydi. Saçları kazınmış ve başı dövmelemlerle kaplı adamın sol elinde kırbaç vardı. Bir başka adamsa sahnenin etrafına toplanmış kalabalığın içinde hızlı adımlarla yürüyor, elindeki kâğıttan bir şeyler okuyordu.

Danny adımlarını hızlandırıp çevirmene yetişti.

"Ne diyor?"

Loryk dinledi. "Kadın yatak odasına bir başka adamı davet ederek kocasına ve ailesine utanç getirmiş." Eliyle geçiştirdi. "Burası Hüküm Meydanı."

Bağrıışmalar oldu ve okunanların geri kalanını bastırdı. Sahnelerin birkaçının etrafında kalabalık toplanmıştı. Danny kadından uzaklaşan taşıyıcıları takip ederken genç bir adamın yakınlarda durup kadını seyrettiğini gördü. Adamın kara gözleri nemlenmişti ancak yüzündeki ifade sarsılmazdı.

Kocasını mı yoksa sevgilisi mi, diye düşündü Danny.

Meydanın merkezi daha az kalabalıktı. Taşıyıcılar buradan geçerek iki sahnenin arasından ilerlediler. Sahnelerdeki beyazlar içindeki adamların ellerinde kılıçlar vardı. Danny gözlerini çevirmenin sırtında tuttu ancak kalabalığın gürültüsünü bastıran bir ses yükseldiğinde Loryk yavaşladı.

"Ah... diyor ki bu adam ailesine utanç getirmiş çünkü doğal olmayan... Nasıl diyorsunuz? Şehvet mi? Doğal olmayan bir şehveti varmış. Erkeklerin ruhları ve vücutlarını yozlaştırmaktan dolayı en büyük cezayı hak etmiş. Güneş doğup dünyayı nasıl günahahtan arındırıyorsa, onun lekelediği ruhları sadece ölümü temizleyebilir."

Sıcağa rağmen Danny ürperdiğini hissetti. Ceza almış adam direğe bağlıydı ve kabullenmiş bir ifadesi vardı. Kalabalık bağırmaya

başladı ve yüzlerinde nefret belirdi. Dehşet ve öfke hislerini tutmaya çalışan Dannyl başını çevirdi. O adam, Kyralia'da sadece utanç getirecek bir suçtan dolayı infaz edilecekti. Elyne'deyse, Tayend'in söylediğine göre bu, suç bile değildi.

Dannyl bir çırakken kendisine bir yığın sorun çıkarmış söylentileri düşünmeden edemedi. Bu adamın suçlandığı şeyle suçlanmıştı. Kanıtların önemi olmamıştı zira bir kez söylentiler başladığında hem diğer çıraklar hem de öğretmenler tarafından dışlanmıştı. Arkalarında kalabalık bir kez daha kükrediğinde ürperdi. *Lonmar'da doğacak kadar şanssız olasaydım, belki de iş böyle bitecekti.*

Loryk bir başka ara sokağa girdiğinde arkalarındaki gürültü azaldı. Dannyl, Tayend'e bir bakış attı. Araştırmacının beti benzi atmıştı.

"Bir başka ülkedeki sıkı kanunları okumak ya da duymak bir şey, onların uygulandığını görmek başka bir şey," diye mırıldandı. "Yemin ederim bir daha Elyne sarayının aşırılıklarından asla şikâyet etmeyeceğim."

Çevirmen bir başka sokağa girdi, ardından taşıyıcılar alçak bir yapıya girerken durdu.

"Jebem Lonca Evi," dedi adam, kapıya ulaştıklarında. "Sizden burada ayrılıyorum."

Adam saygıyla eğilip uzaklaştı. Binayı inceleyen Dannyl, duvara Lonca'nın sembolünü taşıyan bir levha çakıldığını fark etti. Onun dışında bina şimdiye kadar gördüklerinden farklı değildi. Açık kapıdan alçak tavanlı bir salona girdiler. Elyne'li bir büyücü içeride duruyordu.

"Selamlar," dedi adam. "Ben Vaulen. Lonmar Lonca Büyükelçisi'yim."

Adamın saçları beyazlamış ve seyreلمişti. Dannyl başıyla selam verdi. "İkinci Elyne Lonca Elçisi, Dannyl." Tayend'e işaret ettiğinde araştırmacı zarıfçe reverans yaptı. "Tremmelin'li Tayend, Büyük Kütüphane araştırmacısı ve yardımcım."

Vaulen kibarca Tayend'e selam verdi. Gözleri Tayend'in mor gömleğine ilişti. "Jebem'e hoş geldiniz. Sizi uyarma gereği hissediyorum Tremmelin'li Tayend. Lonmar insanı tevazu ve basitliğe değer verir, o nedenle parlak kıyafetleri onaylamazlar, ne kadar modaaya uygun olursa olsun. Size kaldığınız süre boyunca daha basit ve kaliteli giyinmenizi sağlayacak iyi bir terzi önerisinde bulunabilirim."

Dannyl araştırmacının gözlerinde asi bir parlayış görmeyi bekledi ancak Tayend minnettarlıkla başını eğdi. "Uyarınız için teşekkür ederim, lordum. Kendisinin vakti varsa, bu terziyle yarın görüşmek isterim."

"Sizlere odalar hazırlattım," diye devam etti Vaulen. "Eminim yolculuğunuzdan sonra dinlenmek isteyeceksinizdir. Burada ayrı hamamlarımız vardır. Hizmetçiler size nerede olduklarını gösterecek. Sonrasında, akşam yemeği için bana katılabilirsiniz."

Bir hizmetçiyi kısa bir koridorda takip ettiler. Adam iki açık kapıyı işaret etti, saygıyla eğildi, ardından hızla uzaklaştı. Tayend odalardan birine girdi, ardından durup etrafına bakındı. Dalgınaşmıştı.

Dannyl duraksadıktan sonra içeri girdi. "İyi misin?"

Tayend ürperdi. "Onu infaz edecekler, değil mi? Büyük ihtimalle çoktan etmişlerdir."

Tayend'in Hüküm Meydanı'ndaki adamdan bahsettiğini anlayan Dannyl başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle."

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Başka ülke, farklı kanunlar, falan filan."

"Maalesef."

Tayend iç geçirip bir sandalyeye oturdu. "Macerayı şimdiden tatsız hale getirmek istemem, Dannyl ama Lonmar'dan şimdiden hoşnutsuzum."

Dannyl başıyla onayladı. "Hüküm Meydanı, ülkenin pek de cesaretlendirici bir takdimi olmadı," diye katıldı. "Ama çabuk yargılamak istemem. Bu yerde gözle görülenden fazlası olmalı. İmar-din'de önce kenar mahalleleri görmüş olsan Kyrallia hakkında da iyi

düşünmezdin. Umut edelim ki en kötüsünü görmüş olalım ve geri kalanı ancak iyi olabilsin.”

Tayend iç geçirdi, ardından sandığını açtı. “Büyük ihtimalle haklısın. Ben daha sade kıyafetler bulmaya çalışayım.”

Dannyl yorgunca gülümsedi. “Bazen üniformaların iyi tarafları oluyor,” dedi cüppesinin kolunu çekerek. “Her gün aynı mor cüppe. Ama en azından onları Müttefik Topraklar’da her yerde giyebiliyorum.” Kapı eşiğine yöneldi. “Seni hamamda görmezsem, akşam yemeğinde görüşürüz.”

Tayend başını kaldırmadan bir elini salladı. Dannyl araştırmacıyı, sandığındaki parlak kıyafetleri karıştırırken bıraktı ve diğer odaya girdi.

Sonraki birkaç haftayı düşündüğünde ciddileşti. Şehirdeki elçilik görevlerini hallettikten sonra, araştırmalarının bir parçası olarak Muhteşem Tapınak’ı ziyaret edeceklerdi. Huzur dolu, güzel bir yer olduğu söylenirdi ama o gün gördükleri cezaları belirleyen katı Mahga dininin merkeziydi. Birdenbire bu ziyarete olan hevesi sönüp gitti.

Ne var ki orada kadim büyü hakkında bilgi bulabilirlerdi. Bir ay boyunca bir gemide kaldıktan sonra bacaklarını ve zihnini bir kez daha kullanabilme fırsatına hevesliydi. Lonmar’ın geri kalanının Hüküm Meydam’ndan daha hoş olduğu konusunda haklı olmayı umut etti.

Lorlen çalışma odasına döndüğünde vakit geçti. Dannyl’in son raporunu güvenli kutusundan alarak masaya oturdu ve bir daha okudu. Bitirdiğinde sandalyesine yaslanıp iç geçirdi.

Haftalardır Akkarin’in günlüğünü düşünüyordu. Böyle bir günlük varsa Yüksek Lord konutunda bir yerlerde olmalıydı. Günlüktekileri düşünen Lorlen, onun Akkarin’in kütüphanesinde, diğer sıradan kitaplarla durduğundan şüpheliydi. Büyük ihtimalle binanın altındaki mahzendeydi ve Lorlen orasının güvenli bir şekilde kilit altında olduğundan emindi.

Teninin üzerinden serin bir esinti geçti. Ürpererek sessizce lanet okudu. Çalışma odası hep cereyanlı olmuştu. Bu, bir önceki

ÇIRAK

Yönetici'nin de sürekli şikâyet konusuydu. Ayağa kalkıp geçmişte sıklıkla yaptığı gibi esintinin kaynağını aradı ama her zamanki gibi soğuk hava geldiği kadar hızla kaybolmuştu.

Başını iki yana sallayarak volta atmaya başladı. Dannyl ve araştırmacı dostu yakında Lonmar'da olacak ve Muhteşem Tapmak'ı ziyaret edeceklerdi. Lorlen onların hiçbir şey bulamamasını umuyordu. Kara büyü hakkındaki bilginin öylesi bir yerde var olduğunu düşünmek bile ürkütücüydü.

Kapı çalındığında yürümeyi bıraktı. Kapıyı açarken, Lord Osen'den yeterince uyumadığı hakkında gelebilecek kibar bir uyarı bekliyordu. Onun yerine, kapı eşiğini dolduran karanlık bir şekil vardı.

"İyi akşamlar, Lorlen," dedi Akkarin gülümseyerek.

Lorlen şaşkınlıkla Yüksek Lord'a bakakaldı.

"Beni içeri almayacak mısınız?"

"Tabii!" Başını hızlıca iki yana sallayan Lorlen bir adım geriledi. Akkarin içeri girdi ve kendini büyük, yastıklı sandalyelerden birine bıraktı. Yüksek Lord'un bakışları Lorlen'in masasına kaydı.

Dostunun bakışlarını takip eden Lorlen, Dannyl'in mektubunun orada öylece durduğunu gördüğünde nefesinin tutulduğunu hissetti. Aceleyle gidip sayfaları kutuya tıktırmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Onun yerine odada sıradan bir tavırla ilerledi, bir sandalyeyi düzeltmek üzere durdu, ardından iç geçirerek oturdu.

"Her zamanki gibi beni yine dağınıklık içinde buldun," diye mırıldandı. Dannyl'in mektubunu aldı ve kutuya koydu. Masadaki birkaç eşyayı daha düzenledikten sonra kutuyu bir çekmeceye dikkat çekmeden koydu. "Seni bu geç saatte buraya getiren nedir?"

Akkarin omuz silkti. "Özel bir nedeni yok. Beni her zaman sen ziyaret ediyorsun, o yüzden uğrayıp seni görme sırası bende diye düşündüm. Önce odalarına gidip bir bakmanın boşuna olduğunu biliyordum. Tabii, bu senin için bile geç bir vakit."

"Öyle." Lorlen başıyla onayladı. "Biraz mektup okuyordum sadece. Bu akşamlık işleri öyle bitirecektim."

"İlginç bir şey var mı? Lord Dannyl nasıl?"

Lorlen'in kalbi duracak gibi oldu. Akkarin Dannyl'in imzasını mı görmüştü? Yoksa yazıyı mı tanımıştı? Açıkta kalan sayfada ne yazdığını hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı.

"Koyhmar Büyük Klanı ve konseyin münakaşasını halletmek üzere Lonmar yolunda. Errend'e bu işe bakmasını söylemiştim, ne de olsa artık Elyne işleriyle uğraşacak İkinci Elçi'ye sahip ama kendi yerine Dannyl'i göndermeye karar vermiş."

Akkarin gülümsedi. "Lonmar. Yolculuk hevesini ya artıracak ya da öldürecek bir yer."

Lorlen öne doğru eğildi. "Senin için nasıldı?"

Akkarin soruyu dikkatlice tarttı. "Dünyanın daha fazlasını görme açlığı kazandırdı ama aynı zamanda beni bir gezgin olarak sertleştirdi de. Lonmar'lılar Müttetik Topraklar'daki en medeni insanlar olabilirler ama sert ve acımasız yönleri de çok. Onların adalet anlayışlarını sindirmeyi ve hatta anlamayı da öğreniyorsun ama bunu yaptığında kendi inanç ve ülkülerin de güçleniyor. Aynı şey Elyne'lilerin eğlence tutkusu ya da Vin'lilerin ticaret takıntısı hakkında da söylenebilir. Hayatta moda ya da paradan fazlası var."

Akkarin duraksadı. Bakışları derinleşerek oturduğu yerde kıpırdandı. "Ve nasıl ki her Elyne'li vurdumduymaz değilse, her Vin'linin de ağgözlü ya da her Lonmar'lının da bağnaz olmadığını keşfediyorsun. Çoğu iyi kalpli ve bağışlayıcı. Husumetlerini kendi aralarında halletmeyi tercih edenleri var. Onlar hakkında çok şey öğrendim ve her ne kadar oraya yaptığım yolculuk araştırmalarım açısından tamamıyla boşa harcanmış olsa da, kazandığım tecrübe buradaki görevim için oldukça değerli oldu."

Lorlen gözlerini kapayıp ovuşturdu. Zaman kaybı mı? Dannyl de mi zamanını boşa harcıyordu?

"Yorgunsun, dostum," dedi Akkarin, sesi yumuşayarak. "Seni hikâyelerimle yatağından alıkoyuyorum."

Gözlerini kırıştıran Lorlen başını kaldırıp Yüksek Lord'a baktı. "Hayır... Beni boş ver. Lütfen devam et."

ÇIRAK

“Hayır.” Akkarin ayağa kalktı. “Seni uykuya daldırıyordum. Bir başka zaman konuşuruz.”

Akkarin’i kapıya kadar takip eden Lorlen hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştı. Koridora adımını atan Akkarin dönüp Lorlen’e baktı, ardından çarpık bir şekilde gülümsedi.

“İyi geceler, Lorlen. Biraz dinlen, olmaz mı? Bitap görünüyorsun.”

“Evet. İyi geceler, Akkarin.”

Kapıyı kapayan Lorlen iç geçirdi. İşe yarar bir şey öğrenmişti. Yoksa öğrenmemiş miydi? Akkarin keşfettiği şeyleri saklamak için Lonmar’da hiçbir şey bulmadığını söylüyor olabilirdi. Geçmişte konuşmaktan kaçındığı bu konudan birden bahsetmeye gönüllü olması tuhaftı.

Soğuk bir esinti boynuna ulaştığında Lorlen irkildi. Dikkati dağılınca esnedi, ardından masasına dönerek güvenli kutuyu dolaptaki yerine geri koydu. Daha iyi hissederek çalışma odasından ayrıldı ve odalarına doğru yola çıktı.

Sabırlı olmalıydı. Dannyl çok geçmeden onun Lonmar’a olan yolculuğunun zaman kaybı olup olmadığını anlayacaktı.

12. BÖLÜM

DÜŞÜNMEDİKLERİ BİR ŞEY

Nasıl yaptı?

Sonea koridor boyunca yavaşça yürüdü. Kollarında taşıdığı kutuda kalemi, mürekkep hokkası ve notlarıyla boş kâğıtlar olan dosyası vardı.

Dosyanın içi boştu.

Hafızasını tekrar yokladı. Regin'e eşyalarına ulaşması için ne zaman fırsat vermişti? Her zaman dikkatli olmuş, notlarını bir an gözünden ayırmamıştı.

Ne var ki sınıfta, Leydi Kinla'nın dersi sırasında çıraklardan sık sık oturdukları yerden ayrılıp bir tatbikatı izlemeleri istenirdi. Regin'in, notlarını dosyasından gizlice çıkarmış olması olasıydı. Sonea böyle el çabukluklarının şımarık Hane çocuklarının sahip olamayacağı türden beceriler olduğuna inanırdı. Yanıldığı ortadaydı.

Odayı baştan aşağı kontrol etmişti. Hatta Üniversite'ye geri dönüp gecenin bir yarısında sınıfı kontrol etmişti. Ararken bile notlarını o gün sınavdan önce ya da tek parça halinde bulamayacağını anlamıştı.

Sınıfa girdiğinde Regin'in halinden memnun ifadesini görmek şüphelerini doğruladı. Hareketlerinden herhangi bir farklılık belli etmeyi reddederek Leydi Kinla'yı saygıyla selamlayıp Poril'in yanındaki her zamanki yerine geçti.

Leydi Kinla uzun boylu, orta yaşlı bir Şifacı'ydı. Kadın Şifacılar her zaman saçlarını enselerinde toplarlardı ve bu, Leydi Kinla'ya ince bir yüzle oldukça ciddi bir ifade veriyordu. Sonea oturduğunda kadın boğazını temizleyip çıraqlara gözlerini dikti.

"Bugün sizi son üç ayda işlediğimiz derslerden sınavacağım. Notlarınıza başvurabilirsiniz." Kadın birkaç kâğıdı kaldırdı ve sayfaları taradı. "Önce, Benon..."

Sınav başladığında Sonea kalbinin neredeyse durduğunu hissetti. Leydi Kinla sınıfta dolaşüyor, soru yağmuruna tuttuğu çıraqların etrafında yürüyordu. Sonea kendi ismini duyduğunda kalbi hızlıca attı ancak soru kolaydı ve ezbere yanıt verebildi.

Ne var ki, sorular git gide zorlaşmaya başladı. Diğer çıraqlar yanıt vermeden önce notlarına başvurmaya başladıkça Sonea gerildi. Kinla onun sandalyesinin yanından geçtiğinde hava titrer gibi oldu.

Ardından Şifacı dönüp gözlerini Sonea'ya dikti. Masasının yanında heyula gibi yükselene kadar birkaç adım ilerledi.

"Sonea," dedi kadın, masaya bir parmağını koyarak. "Notların nerede?"

Sonea yutkundu. Bir saniyeliğine onları unuttuğu rolünü kesmeyi düşündü. Ama böylesi bir hikâye uydurması Regin'e daha da büyük bir tatmin sağlayacaktı, o yüzden aklına başka bir bahane geldi.

"Bu derste sınav yapacağınızı söylemişsiniz, leydim," dedi. "Herhangi bir not getirmeye ihtiyaç olacağını düşünmedim."

Leydi Kinla kaşlarını kaldırdı ve Sonea'ya düşünceli bir bakış attı. Arkalardan bir yerden boğuk bir kıkırdama geldi.

"Anlıyorum." Öğretmenin ses tonu tehlikeli bir havadaydı. "Vücudun yirmi kemliğini say, en küçüğünden başlayarak."

Sonea içinden lanet okudu. Cevabı Şifacı'yı kızdırmıştı. Belli ki kadın, Sonea'nın bu kadar çok şeyi hatırlamasını beklemiyordu.

Ama Sonea'nın en azından denemesi gerekiyordu. Önce yavaşça, ardından daha da büyük bir özgüvenle hatırladığı isimleri parmaklarıyla saydı. Bitirdiğinde, Leydi Kinla ona sessizce baktı ve dudakları inceldi.

“Doğru,” dedi Şifacı, zorlama bir edayla.

Sessizce iç geçiren Sonea, öğretmenin dönüp çıraqların masaları arasında yürümeye devam etmesini seyretti. Sınıfa şöyle bir baktığında Regin’in ona kısık gözlerle dik dik baktığını gördü.

Başını çevirdi. Neyse ki Poril’e notları konusunda yardımcı olmuştu ve onları tekrar kendi kâğıtlarına geçirebilirdi. Kendi notlarını tekrar göreceğinden şüpheliydi.

Gelişlerinden birkaç gün sonra, Muhteşem Tapınak rahipleri, Dannyl’in parşömen koleksiyonunu görme isteğine yanıt verdiler. Dannyl elçilik görevlerine vereceği ara nedeniyle rahatlamıştı. Lonmar’ın Yaşlılar Konseyi, şimdiden adamın sabrını zorlar olmuştu.

Lorlen’in Lonmar’a yabancı bir Lonca Elçisi gönderme nedenleri rahatsız edici derecede mantıklıydı. Büyük Klanlardan biri saygınlığını ve servetini kaybetmiş, çıraqları ve büyücülerine artık destek çıkamaz hale gelmişti. O sorumluluğu diğer klanların alması gerekiyordu.

Dannyl’in bu görev için Lonca ve diğer ülkeler arasındaki anlaşmaları incelemesi gerekmişti. Kyralia Kralı her ne kadar kendi vergi gelirinin bir bölümünü Kyralia’nın büyücülerin ihtiyaçları için ayırabiliyor ve yeni öğrenci seçimlerini şansa bırakabiliyor olsa da, diğer ülkeler bu işe farklı yaklaşıyordu. Elyne Kralı her yıl belli bir sayıda yer açıyor, başvuranları gelecek siyasi sonuçlarına göre seçiyordu. Vin’liler bulabildikleri ve para yetiştirebildikleri kadar çok yeni öğrenci gönderiyorlardı ancak ailelerde çok az büyü yeteneği olduğundan bu sayı fazla değildi.

Lonmar’lılar, Büyük Klanları temsil eden Yaşlılar Konseyi tarafından yönetiliyordu. Her klan kendi büyücülerinin eğitimine destek oluyordu. Lonmar’lılar ve Kyralia Kralı’nın yüzyıllar önce yaptığı anlaşmaya göre bir klan, büyücülerine para desteği veremeycek durumda olursa, diğer klanların onları destekleme bedelini eşit şekilde paylaşması gerekiyordu. Lonca, büyücülerin parasal olarak zor duruma düşmesini ve gelir yaratmak için büyüün etik olmayan kullanımlarına başvurmalarını istemezdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, klanların birkaçı buna karşı çıkıyordu. Yine de, Elçi Vaulen'in Danny'e anlattığı kadarıyla, tek ihtiyaçları olan şey bu antlaşmanın iptalinin getireceği dezavantajların onlara kibarca ve kararlı bir şekilde hatırlatılmasıydı. Yani büyücülerin evlerine geri gönderilmesi, Lonca eğitimlerinin durdurulması gerekecekti ve bunu hatırladıklarında klanlar işbirliği yaparlardı. Vaulen Elyne'li kibar ikna edici kişi rolünü oynayacak, Danny ise fikrinden şaşmayan sert Kyralia'lı rolüne bürünecekti.

Ama o gün değil.

Danny'in Tapınak'a gönderdiği isteğin kabul edildiğini duyan Elçi Vaulen, hizmetçilere bir an önce Lonca arabasını hazırlama emri vermişti.

"Bugün dinlenme günü," dedi. "Yaşlılar birbirlerini ziyaret edip ne yapacaklarını tartışacaklardır. Biraz etrafı dolaşmada bir sakınca olmaz." Onlara beklerlerken ballı suyla yumuşatılmış kuru meyveler ikram etti.

"Gitmeden önce rahipler hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu Danny.

Vaulen düşündü. "Mahga ilkelerine göre herkes hayatında keyif ve acının bir dengesini bulmalıdır. Büyücülerin büyü becerileriyle lütuf gördüğü düşünülse de rahip olamazlar. Sadece birkaç istisna var bu konuda."

"Gerçekten mi?" Danny omuzlarını dikleştirdi. "Hangi durumlarda?"

"Geçmişte, sadece birkaçının yeterince acı çektiğini düşünülmüş ve rahiplere katılarak dengeyi bulmalarına izin verilmiş. Tabii, güçlerinden feragat etme şartıyla. Yine de, daha üst konumlara gelememişler."

"Umarım bu benim kendi yeteneklerimi dengelemem için acı çekmem anlamına gelmiyordur."

Vaulen gülmüştü. "Sen inançsızsın. O, denge için yeterli."

"Yüksek Rahip Kassyk hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Lonca'ya saygı duyar ve Yüksek Lord'dan övgüyle bahseder."

“Neden özellikle Akkarin’den bahsediyor?”

“Akkarin Tapınak’ı on yıldan uzun süre önce ziyaret etti ve görünüşe bakılırsa Yüksek Rahip’i etkilemiş.”

“O konuda yeteneklidir.” Dannyl Tayend’e baktı ancak araştırmacı yedikleriyle meşguldü. Dannyl’i şaşırtan bir şekilde Tayend gelişlerinin ikinci gününde terziden renksiz Lonmar kıyafetleri içinde dönmüştü. “Oldukça rahatlar,” diye açıklamıştı. “Zaten ziyaretimizin bir hatırası olarak biraz kıyafet alacaktım.” Dannyl başını iki yana sallamıştı. “Tevazu gerektiren bir işi sadece sen bir zevke dönüştürebilirsin,” demişti.

“Arabanız geldi,” dedi Vaulen kalkarak.

Dışarıdan gelen toynak ve tekerlek seslerini duyan Dannyl ka-pıya yöneldi. Peşinden giden Tayend, meyveden kalan yapışkanlığı parmaklarını nemli bir bezle silerek temizledi.

“Yüksek Rahip’e selamımı iletin,” dedi Vaulen.

“Elbette.” Dannyl binadan çıktı. Bir kez daha sokağın diğer tarafındaki güneşte kalmış duvardan yayılan ısıyı hissetti. Arabanın kaldırdığı toz bulutu boğazını kaşındırdı.

Araba kapısını bir hizmetçi açtı. İçeri giren Dannyl boğucu bir sıcaklıkla karşılaştığında kaşlarını çatı. Onu takip eden Tayend karşı koltuğa oturduğunda yüzünü buruşturdu. Hizmetçi onlara iki su şişesi verdi, ardından sürücüye devam etmesini işaret etti.

Araba pencerelerini nefes alabilme umuduyla açan Dannyl içeri dolan toza dayanmak zorunda kaldı. Sokaklar dardı ve onları olabildiğince gölgede tutuyordu ancak yayalar arabayı yavaşlatıyordu. Bazı sokaklarda tahta çatılar vardı ve karanlık tüneller oluşturmuyorlardı.

Birkaç kısa sohbetin ardından sessizleştiler. Konuşmak sadece ağızlarının tozla dolmasına neden oluyordu. Araba yavaş hareket ediyor, sonsuz büyüklükteki şehirde ilerliyordu. Dannyl aynı görünen insanlar ve evlerin görüntüsünden çok geçmeden sıkıldı. Arabanın yanma yaslanıp uykuya daldı.

At toynaklarından gelen başka bir taş gürültüsüyle uyandı. Pencereden dışarı baktığında, iki tarafı da kaplayan pürüzsüz duvarlar

ÇIRAK

gördü. Çok geçmeden koridorun sonuna gelindi ve araba geniş bir avluya girdi. Sonunda Muhteşem Tapınak göründü.

Lonmar mimarisinin bir örneği olarak bina tek katlı ve süssüzdü. Ancak duvarlar mermerdi ve taşlar birbirlerine öyle muntazam bir şekilde yerleştirilmişti ki kenarlarını fark etmek zordu. Binanın ön yüzüne yerleştirilmiş dikilitaşların neredeyse bina kadar geniş temelleri vardı ve araba penceresinden görülemeyecek kadar yükseğe uzanıyorlardı.

Araba durduğunda Dannyl indi. İçerisinin sıcaklığından kurtulmaya fazla hevesli olduğundan sürücünün kapıyı açmasını beklememişti. Yukarı baktığında dikilitaşların ne kadar yüksek olduğunu görerek nefesi kesildi. Her yönde, her elli adımda bir yerleştirilmiş dikilitaşlar gökyüzünü dolduruyordu.

“Şunlara bir bak,” dedi Dannyl Tayend’e sessizce. “Sanki devasa ağaçlardan bir orman.”

“Ya da bin tane kılıçtan.”

“Ya da ruhları götürmeye gelmiş gemilerin direklerinden.”

“Ya da devasa çivilerden oluşan bir yataktan.”

“Bugün keyfin yerinde,” dedi Dannyl.

Tayend çarpıkça gülümsedi. “Öyle, değil mi?”

Tapmak kapısına yaklaştıklarında beyaz, sade bir cüppe giymiş bir adam dışarı çıkıp onları karşıladı. Beyaz saçları, teninin kavrukluğuna tezat oluşturunuyordu. Hafifçe başını eğen adam ellerini çırpı, ardından Mahga dinine mensup kişilerin yaptığı şekilde iki yana açtı.

“Hoş geldiniz, Elçi Dannyl. Ben Yüksek Rahip Kassyk.”

“Ziyaretimize izin verdiğiniz için teşekkür ederim,” diye yanıtladı Dannyl. “Bu benim yardımcım ve dostum, Tremmelin’li Tayend, Capia Büyük Kütüphane araştırmacısı.”

Yüksek Rahip aynı hareketi tekrarladı. “Hoş geldiniz, Tremmelin’li Tayend. Parşömenleri görmeden önce Muhteşem Tapınak’m bir kısmını görmek ister miydiniz?”

“Onur duyarız,” diye yanıtladı Dannyl.

“Beni takip edin.”

Yüksek Rahip döndü ve onları tapınağın serinliğine doğru yönlendirdi. Uzun bir koridordan geçerlerken rahip gördükleri şeylerin tarihi ya da dini önemini anlattı. Uzun koridorlar, geçtikleri koridoru dikine kesiyordu. Işık, kemerli bir çatının hemen altına yerleştirilmiş küçük, dar pencerelerden içeri giriyordu. Arada sırada geniş yapraklı bitkilerle dolu minik avlulardan geçtiler. Bazen de duvarlara yerleştirilmiş musluklardan avuç dolusu su alarak ferahladılar.

Yüksek Rahip onlara rahiplerin yaşadığı ve zamanlarını araştırma yaparak ya da tefekkürle geçirdikleri küçük odaları gösterdi. Her gün duaların edildiği ve törenlerin yapıldığı büyük, mağara benzeri salonlardan geçirdi. Sonunda kitap ve parşömenlerin olduğu küçük odalardan oluşan bir kısma geldiler.

“Hangi yazıtları görmek istiyorsunuz?” diye sordu Kassyk.

“Dorgon yazıtlarını görmek istiyordum.”

Rahip, Danny’le sessizce baktı.

“İnanmayanların o yazıları okumasına izin vermeyiz.”

“Ah.” Hayal kırıklığına uğrayan Danny’l kaşlarını çatı. “Bu iyi haber değıl. Bu parşömenlerin görölmeye açık oldukları bana söylendi ve onları görebilmek için uzun bir yolculuk yaptım.”

“Gerçekten de şanssız bir durum.” Yüksek Rahip içten bir şekilde üzgün göründü.

“Hatalıysam lütfen affedin ancak bunların okunmasına daha önce izin verdiniz, değıl mi?”

Kassyk şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Yavaşça başıyla onayladı. “Yüksek Lordunuz on yıl önceki ziyaretinde, beni onları ona okumam konusunda ikna etti. Beni bu bilgileri başka kimsenin aramayacağı konusunda temin etti.”

Danny’l, Tayend’le anlık bir bakış paylaştı. “Akkarin o zamanlar Yüksek Lord değıldi ama öyle olsaydı bile, bunun garantisini size nasıl verebildi?”

“Duyduklarını asla tekrarlamamak konusunda yemin etti.” Rahibin kaşları daha da çatıldı. “Ya da parşömenleri bir başkasına anlatmayacağı konusunda. Ayrıca bu bilginin Lonca’nın ilgi duyma-

dığı bir şey olduğunu söyledi. Kendisi için de bu durum geçerliydi zira kadim büyü arayışındaydı, dini bilgiler değil. Aynı gerçekleri siz de mi arıyorsunuz?”

“Bunu söyleyemem, zira Akkarin’in aramış olduğu şeyi tam bilmiyorum. Bu parşömenler, Yüksek Lord’un işine yaramayacak olsa da benim araştırmalarım için önemli.” Dannyl rahibin bakışlarına karşılık verdi. “Aynı yemini edersem, onları bana okur musunuz?”

Rahip, Dannyl’i bir tarttı. Uzun bir duraksamadan sonra başıyla onayladı. “Pekâlâ, ama dostunuz burada kalmalı.”

Tayend’in omuzları düştü ancak yakındaki bir sandalyeye otururken rahatlayarak iç geçirdi. Araştırmacıyı kendini yellerken bırakan Dannyl, Yüksek Rahip’i parşömen odalarından geçerek takip etti. Dolambaçlı bir yolculuğun ardından küçük, kare bir odaya adım attılar.

Etrafta mükemmel berraklıkta camlarla kaplı raflar vardı. Yaklaşan Dannyl, camın altında bölük pörçük kâğıt parçaları gördü.

“Dorgon yazıtları.” Yüksek Rahip ilkinе yöneldi.

“İçeriklerini kimseye asla aktarmayacağınıza dair ailenizin ve Lonca’nın şerefi üzerine yemin ederseniz, size çevireceğim.”

Dannyl sırtını dikleştirip Kassyk’e döndü. “Ailem, Hanem ve Kyralia Büyücü Loncası’nın şerefi üzerine yemin ederim ki bu yazıtlardan öğrendiklerimi, sessizliğim Müttefik Topraklar’a en vahim zararları getirmediğçe, hiçbir adama, kadına, yaşlıya ya da gence asla aktarmayacağım.” Duraksadı. “Bu kabul edilebilir mi? Farklı bir yemin edemem.”

Yaşlı adamın ağzının etrafındaki kırıksıklıklar derinleşti ancak adam ciddi bir tonla yanıtladı. “Kabul edilebilir.”

Rahatlayan Dannyl, Yüksek Rahip’i ilk parşömene doğru takip etti ve okuyan adamı dinledi. Oda boyunca yavaşça ilerlediler. Kassyk yazıtlardaki çizim ve resimleri gösterip açıkladı. Son parşömen okunduğunda, Dannyl odanın ortasındaki banka oturdu.

“Kim tahmin ederdi?” dedi yüksek sesle.

“O zamanlar kimse,” diye yanıtladı Kassyk.

“Onların okunmamasını neden istediğinizi anlayabiliyorum.”

Kassyk kıs kıs güldü ve Dannyl’in yanına oturdu. “Rahipliğe girenler için Dorgon’un kıt güçlerini kullanarak binlerce kişiyi kutsallığı hakkında kandırdığı bir sır değildir. Asıl sonrasında olanlar derin bir manaya sahip. O, kendi oyunları içinde mucizelerin olduğunu görmeye başladı ve o mucizeler de aslında Büyük Güç’ün oyunlarıydı. Ama bu parşömenleri okuyanlar bunu bilemezdi.”

“Neden bu parşömenleri saklıyorsunuz öyleyse?”

“Dorgon’dan bize kalan tek şey onlar. Onun daha sonraki eserleri yeniden yazıldı ancak geriye kalan tek has yazıt bu. Yüzyıllar boyunca Mahga dinine karşı çıkan bir aile tarafından korundular.”

Dannyl odada etrafına bakınıp başıyla onayladı. “Burada zararlı bir şey olmadığı kesin. Ya da işe yarar bir şey. Lonmar’a bir hiç için geldim.”

“Yüksek Lordunuz da, Yüksek Lord olmadan önce öyle demişti.” Kassyk gülümsedi. “Onun ziyaretini iyi hatırlarım. Siz kibardınız, Elçi Dannyl. Genç Akkarin, sizin bugün öğrendiğinizi duyduğunda yüksek sesle gülmüştü. Belki de aradığınız gerçekler düşündüğünüzden de benzer.”

Dannyl başıyla onayladı. “Belki.” Yüksek Rahip’e baktı. “Bunu bilmeme izin verdiğiniz için teşekkürler, Yüksek Rahip. Onların kadim güçle ilgili hiçbir şey içermediklerini söylediğinizde size inanmadığım için özür dilerim.”

Adam ayağa kalktı. “Size izin vermeseydim her zaman merakta kalacağınızı biliyordum. Artık biliyorsunuz ve sözünüzü tutacağınıza güveniyorum. Sizi dostunuza geri götüreyim.”

Dolambaçlı geçitlere tekrar döndüler.

“Sachaka Savaşı hakkındaki kitapların hepsi mi alınmış?” diye sordu Sonea.

Lord Jullen başını kaldırdı. “Söylediğim oydu.”

Sonea başka tarafa dönüp Rothen’den sert bir fırça yemesine neden olacak türden bir lanet okudu sessizce.

Sınıf, kütüphaneden kitap alınmasını gerektirecek bir ödev aldığında, en iyi kitaplara ulaşmak amacıyla birbirleriyle kibarca mücadele ederdi. Onlara katılmak istemeyen Sonea, Rothen'in kütüphanesini denemiş ancak o konuda hiçbir şey bulamamıştı. Çıraklar Kütüphanesi'ne döndüğündeyse işe yarar herhangi bir şey kalmadığını görmüştü. Bu, geriye Büyücüler Kütüphanesi'ni bırakmıştı ki o da talana uğramıştı.

"Hiçbiri kalmamış," dedi Rothen'e, Rothen yanına geldiğinde.

Rothen'in kaşları kalktı. "*Hiçbiri* mi? Bu nasıl olabilir? Her çırak ya da büyücünün alabileceği kitap sayısında kısıtlama vardır."

"Bilmiyorum. Büyük ihtimalle Gennyl'in de biraz kitap almasını sağlamış olabilir."

"Bunun Regin'in işi olduğunu bilmiyorsun, Sonea."

Sonea hafifçe alayla güldü.

"Neden bir kopyasını yaptırmıyorsun?"

"Bu pahalı olur, değil mi?"

"Harçlığın bunun için, unutmadın ya?"

Sonea irkilip başını çevirdi. "Ne kadar sürer?"

"Kitabına göre değişir. Baskılı olanlar için birkaç gün, elyazmaları için birkaç hafta. Öğretmenin en iyi ciltlerin hangileri olduğunu bilir." Kıs kıs gülüp sesini alçalttı.

"Ona nedenini söylemezsen, bu konuya duyduğun ilgiyle göz doldurursun."

Sonea not dolu klasörünü aldı. "Gitsem iyi olacak. Yarın görüşürüz."

Rothen başıyla onayladı. "Seninle gelmemi istiyor musun?"

Sonea tereddüt etti, ardından başını iki yana salladı. "Lord Ahrind herkesi yakından takip ediyor."

"İyi geceler öyleyse."

"İyi geceler."

Lord Jullen, Büyücüler Kütüphanesi'nden çıkan Sonea'ya şüpheyle baktı. Dışarısı soğuk olduğundan Sonea Çırak Odaları'na aceleyle yürüdü. Kapıdan girdiğinde koridorda çıraklardan oluşan küçük top-

luluğu görerek durdu. Onlar Sonea'yı gördüklerinde yüzlerine geniş sırıtışlar yayıldı. Onların ötesine bakan Sonea, kapısına mürekkeple yazılmış sözcükleri gördü. Dişlerini sıkarak öne bir adım attı.

O bunu yaparken kalabalığın arasından Regin çıkageldi. Sonea onun dalga geçen sözlerine kendini hazırlasa da çocuk geldiği hızla gözden kayboldu.

“Hoy! Sonea!”

Sesi tanıyan Sonea birden döndü. Koridora iki kişi girmişti. Biri uzun boylu, diğeri kısaydı. Lord Ahrind'in gözleri kapıdaki yazıyı gördüğünde kısıldı. Adam yanından geçerken, arkadaki çıraklardan reddeden sesler yükseldi.

“Kimin yaptığı umurumda değil. Onu temizleyeceksiniz. Şimdi.”

Ama Sonea bunları umursamadı. Onun dikkati tanıdık, dostane bir yüze odaklıydı.

“Keri!” diyerek nefesini tuttu.

Keri'nin sırıtışı, Sonea'nın arkasındaki manzarayı sindirdiğinde kayboldu. “Sana zorluk çıkarıyorlar, değil mi?” Bu bir soru değildi.

Sonea omuz silkti. “Onlar sadece çocuk. Ben...”

“Sonea.” Lord Ahrind onların yanına döndü. “Gördüğün gibi bir ziyaretçin var. Onunlar koridorda ya da dışarıda konuşabilirsin. Odanda *değil*.”

Sonea başıyla onayladı. “Evet, lordum.”

Tatmin olan adam kapısına doğru gidip gözden kayboldu. Etrafına bakınan Sonea çırakların biri hariç tümünün gittiğini gördü. Geriye kalan oğlanın kapıdaki mürekkebi temizlemesini seyretti. Oğlanın işi bittikten sonra kendi odasına aceleyle gidip kaybolmadan önceki bakışı, Sonea'ya onun sadece izleyicilerden biri olduğunu ve mesajı yazan kişi olmadığını anlatıyordu.

Koridor boş olsa da, Sonea Keri ile konuşmasını duymak için kapılara kulakların dayandığını hayal edebiliyordu.

“Dışarı çıkalım. Burada bekle. Bir şey getireceğim.”

Odasına giren Sonea küçük bir paket aldıktan sonra koridora dönüp Keri'yi bahçelere götürdü. Üstü kapalı bir bank buldular. So-

nea ikisinin etrafını kaplayacak bir ısı bariyeri yarattığında Keri'nin kaşları kalktı ve ardından ona takdir eden bir bakış attı.

"İşe yarar birkaç numara öğrenmişsin."

"Biraz tane işte," diye katıldı Sonea.

Keri'nin gözleri etrafta dört dönüyor, gölgeleri izliyordu. "En son bu bahçede olduğumuz zamanı hatırladın mı?" diye sordu. "Şu ağaçların arasında sürünüyorduk. Neredeyse bir yıl oldu."

Sonea sırtıttı. "Nasıl unuturum?"

Yüksek Lord'un evinin altında tanık olduğu şeyi hatırladığında sırtışı kayboldu. O akşam, Keri'ye gördüğü şeyi anlatma hevesiyle oradan ayrılmakta acele etmişti. Daha sonra, ona bir büyücünün büyü yapmasını izlediğini anlatmıştı ama onun yasaklı kara büyü olduğunu bilememişti. Şimdiyse, Yönetici'ye, gerçeği Rothen dışında herkesten saklayacağına dair söz vermişti.

"Lider olan o çocuk, değil mi? O büyücüyü, Lord Ahrind'i gördüğünde saklanan?"

Sonea başıyla onayladı.

"Adı ne?"

"Regin."

"Seni çok rahatsız ediyor mu?"

Sonea iç geçirdi. "Her zaman." Keri'ye eşek şakalarını ve diğer şeyleri anlattığında hem utandı hem de içi rahatladı. Eski dostuyla konuşmak iyi hissettiriyordu ve Keri'nin yüzündeki öfkeyi görmek tatmin ediciydi.

Keri renkli küfürler etti. "Bana sorarsan o çocuğun iyi bir derse ihtiyacı var. Dersi benim vermeme ister misin?"

Sonea kıs kıs güldü. "Ona yaklaşamazsın bile."

"Öyle mi?" Keri sinsice gülümsedi. "Büyücüler insanlara zarar veremez, değil mi?"

"Evet."

"Yani büyücü olmayan biriyle kavga ederken güçlerini kullanamaz, değil mi?"

“Seninle kavga etmez, Keri. Bir meskenciyle kavga etmeyi kendi konumunun altında görür.”

Keri kabaca bir ses çıkardı. “Korkağın teki öyleyse?”

“Hayır.”

“Ama senin başını sürtmeye kalkabiliyor. Sen bir meskenciydin.”

“Benimle kavga etmiyor. Sadece herkesin nereden geldiğimi bilmesini sağlıyor.”

Keri bunu biraz düşündü, ardından omuz silkti. “Öyleyse onu öldürmek zorundayız.”

Bu önerinin saçmalığına şaşırان Sonea güldü.

“Nasıl?”

Keri’nin gözleri parladı. “Biz onu... onu bir geçide çekeriz, sonra da geçidi çökertiriz.”

“Hepsi bu mu? Tek yapması gereken kendine kalkan oluşturmak. Sonra da döküntülerden kurtulur.”

“Büyüsünü tamamen kullanmadan değil. Ya onu büyük bir yıkıntının altında bırakırsak? Koca bir evin mesela.”

“Ondan daha da fazlası gerekir.”

Keri dudaklarını büzüp düşündü. “Onu lağım kuyusuna düşürüp çıkmasını engelleyebiliriz.”

“Yol açıp kurtulur.”

“Öyleyse onu bir gemiye binmeye ikna ederiz, sonra da denize açılmışken batırırız.”

“Kendi etrafında bir hava baloncuğı oluşturup suyun üzerinde kalır.”

“Ah, ama onu sonsuza kadar tutamaz. Yorulur, sonra da boğulur.”

“Basit bir kalkanı uzun süre tutabiliyoruz,” dedi Sonea. “Tek yapması gereken zihniyle Lord Garrele ileti göndermesi olur, ardından Lonca onu kurtarmak için bir başka gemi gönderir.”

“Gemiye herhangi bir büyücüden çok uzakta batırırsak, susuzluktan ölebilir.”

“Bu olabilir,” diye itiraf etti Sonea. “Ama şüpheliyim. Büyü bizi güçlendiriyor. Sıradan insanlardan daha uzun süre hayatta kalabi-

liyorsunuz. Hem zaten tuzlu sudan tuzu ayırtırmayı öğrendik. Susuz kalmaz ve balık yakalayıp pişirebilir.”

Keri sabırsızlık dolu bir ses çıkardı. “Bırak şunu yapmayı! Beni kışkandırıyor sun. Onu benim için önceden yoramaz mıydın? Ardından onu iyice yumuşatırdım.”

Sonea güldü. “Hayır, Keri.”

“Neden olmasın? Senden güçlü mü?”

“Bilmiyorum.”

“Ne o zaman?”

Sonea başını çevirdi. “Değmez. Ne yaparsan yap, bana karşılığını verir.”

Keri ciddileşti. “Senden zaten yeterince eğlence malzemesi çıkarıyor. Böyle bir şeye karşılık vermeden durmazdın. Ona karşı koy, Sonea. Kaybedecek bir şeyin yok.” Keri’nin gözleri kısıldı. “Bunu Hırsızlar’ın yoluyla halledebilirdim.”

Sonea ona keskin bir bakış attı. “Hayır.”

Keri ellerini ovuşturdu. “O benim soydaşımın canını yakar, ben de onunkini.”

“Hayır, Keri.”

Keri düşünceli bir hal aldı, dinliyormuş gibi görünmüyordu. “Endişe etme, onları öldürmem. Ya da zayıf olanlara zarar vermem. Sadece ailesindeki bazı adamları korkuturum. Regin eninde sonunda nedenini anlar çünkü sana bir şey yaptığı zamanlardan hemen sonra soydaşları bir ulak tarafından ziyaret edilir.”

Sonea ürperdi. “Bunun şakasını yapma, Keri. Komik değil.”

“Şaka yapmıyorum. Sana dokunmaya cesaret edemez.”

Sonea onun kolunu tutup kendisine döndürdü. “Burası kenar mahalle değil, Keri. Regin’in yaptığı şeyleri itiraf etmek zorunda kalmamak için susacağını sanıyorsan, yanılıyorsun. Tam da onun eline koz verirsin. Ailesine zarar vermek, bir çırağa zorluk çıkarmaktan çok daha büyük bir ceza gerektirir. Hırsızlar’la sırf bir başka çırağın ailesine zarar vermek için bağlantı kurarsam beni Lonca’dan kovabilirler.”

"Hırsızlar'la bağlantı kurmak." Keri burnunu çekti. "Anlıyorum."

"Ah, Keri." Sonea yüzünü ekşitti. "Yardım etmek istediğini biliyorum. Gerçekten."

Keri ağaçlara doğru kaşlarını çattı. "Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, değil mi?"

"Yok." Sonea gülümsedi. "Ama Regin'i denize atmayı ya da üzerine bir ev yıkmayı düşünmek eğlenceli."

Keri gülümsedi. "Öyle."

"Ve uğradığına çok sevindim. Üniversite'ye başladığımdan beri seni görmemiştim."

"İşler beni meşgul etti," dedi Keri. "Cinayetleri duydun mu?"

Sonea kaşlarını çattı. "Hayır."

"Son zamanlarda çok oldu. Tuhaflar. Muhafızlar katili arıyor ve herkesin başını sürüyorlar, o yüzden Hırsızlar da onun kapılmasını istiyor." Omuz silkti.

"Jonna ve Ranel'i gördün mü?"

"İyiler. Küçük kuzenin güçlü ve sağlıklı. Yakında uğrayacak mısın? Uzun zaman oldu."

"Denerim. Çok meşgulüm. O kadar çok dersim var ki." Cebinden paketi çıkardı. "Bunu onlara vermeni istiyorum." Keri'nin eline tutuşturdu.

Keri ağırlığını tarttı, ardından ona şaşkınlıkla baktı.

"Para mı?"

"Harçlığımın bir kısmı. Onlara vergilerinin birazının iyi bir amaca hizmet ettiğini söyle. Ve Jonna kabul etmezse, Ranel'e ver. O o kadar inatçı değildir."

"Ama neden bana emanet ediyorsun ki?"

"Çünkü buradaki kimsenin bilmesini istemiyorum. Rothen'in bile. Buna bir şey demezdi ama..." Omuz silkti. "Bazı şeyleri kendime saklamak istiyorum."

"Peki, neden bana?"

Sonea gülümsedi ve ona parmağını salladı. "Orada ne kadar olduğunu biliyorum."

ÇIRAK

Keri altdudağını büktü. “Arkadaşımdan çalarmışım gibi.”

Sonea güldü. “Hayır, sen çalmazsın. Diğer herkes çalar.”

“Sonea!” diye seslendi biri.

Başlarını kaldırdılar. Lord Ahrind, Çırak Odaları’nın dışında duruyor, kızı ararken başını etrafa çeviriyordu. Sonea ayağa kalktığı anda büyücü onu gördü. İçeri gelmesi için emir verir bir edayla elini salladı.

“Gitsem iyi olur,” dedi Sonea.

Keri başını iki yana salladı. “Senin onlara ‘lordum’ deyip emirlerine atlamaman tuhaf geliyor.”

“Sanki sen Faren’in emirlerine atlamadın. En azından ben beş yıl içinde diğer herkese emir vereceğimi biliyorum.”

Keri’nin yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. Gülümseyip onu kışkıışladı. “Haydi git. Derslerine geri dön. Yakında yine uğramaya çalışırım.”

“Sözünü tut.”

Sonea gönülsüzce Çırak Odaları’nın yolunu tuttu. Kollarını kavuşturmuş olan Lord Ahrind onu izledi.

“Ve o çocuğa seni rahat bırakmazsa kollarını kıracağımı söyle,” diye seslendi Keri, sadece Sonea’nın duyabileceği bir sesle.

Sonea dönüp sıırttı. “Beni çok zorlarsa onu kendim yaparım. Kazara tabii.”

Keri başıyla onayladı, ardından el salladı. Sonea Çırak Odaları’na ulaştığında arkasına döndü. Keri hâlâ bankın yanında duruyordu. Sonea da ona el salladığında Keri ona sokağın işaret dilinde hızlıca bir şeyler söyledi. Gülümseyen Sonea, Lord Ahrind’in kendisini içeri götürmesine izin verdi.

13. BÖLÜM

HIRSIZ!

Çırak Odaları'ndan çıkan Sonea zevk dolu bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. Gökyüzü soluk maviydi ve parlayan turuncu bulutlarla doluydu. Sarika Tepesi'nin arkasında bir yerden güneş yükseliyordu.

Her şeyin durağan ve huzurlu olduğu bu erken saatlerden haz aldığım keşfetmişti. Kış yaklaşırken şafak her gün daha da geç söküyordu ve o gün Sonea buna kendisi şahit olabilmisti.

Esneyen hizmetçiler Yemeksalonu'na giren Sonea'ya gözlerini kırıştıtararak baktılar. İçlerinden biri ona götürmesi için hiçbir şey söylemeden iştah açıcı bir ekmek sardı. Kızın zamansız ortaya çıkışlarına artık alışmışlardı. Sonea oradan Hamam'a yöneldi. Lonca'daki onca yer arasında orası en güvenliydirdi. Kadınlar ve erkeklerin ayrı olması sıkı bir kurala bağlıydı ve bunun sağlanması için iki bölüme de duvar inşa edilmişti. Ne Issle ne de Bina onu orada rahatsız etmeye çalışmışlardı. Hamam'ı kullanan bir başka kadın büyücü neredeyse her zaman olurdu, o yüzden rahatsız edilme şansı daha azdı.

Regin, Sonea'ya yönelttiği herhangi bir hakaretin yeni sınıf arkadaşlarını pek de etkilemediğini çabucak keşfetmişti. Sonea'nın umduğu üzere Regin onları etkisi altına alıp kendi etrafında pervane edememişti ve Poril'i yanma çekme denemesi komik denecek ölçüde başarısız olmuştu.

Ortapaydosta çıraklar Yemeksalonu'na geldiğinde Regin eski sınıf arkadaşlarına katılıyordu. Sonea'nın tahminine göre oğlan yeni sınıf arkadaşlarını çetesine katamadığından eski çetesini terk etmiyordu. Artık rahatsız etme girişimleri tekrar başlamıştı ve yapacaklarını planlamak için zamana ihtiyaçları vardı.

Sonea'yı bulup ona işkence etmek için sadece ilk dersten önceki ve son dersten sonraki saatlere sahiplerdi. Sonea ilk çanın çalmasına dakikalar kalana kadar ortalıkta görünmemeye çalışıyordu. Ne var ki derslerden sonra çete genellikle onu bekliyordu ve Sonea'nın buna karşı yapabileceği pek bir şey yoktu.

Her ne kadar sınıf arkadaşları bu işe katılmasa da, ona yardım etmeye de çalışmıyorlardı. Poril de pek işe yaramıyordu. Beti benzi atmış bir şekilde ve titreyerek arkada bekliyordu.

Sonea bazen öğretmeni için bir şey taşımayı teklif ederek ya da Üniversite'den çıkana kadar yanında yürümesini gerektirecek zorlukta bir soru sorarak çeteden kurtulmayı başarıyordu. Koridorda herhangi bir büyücünün varlığı, çeteden kaçma fırsatı veriyordu. Bazen Rot-hen ders sonunda onunla buluşuyordu ama Sonea bir sonraki gün bununla alakalı sataşmalara dayanmak zorunda kalıyordu.

Çete onu Çırak Odaları'nda yalnız bırakıyordu. Bir gün kapısını açmayı başarıp eşyalarını karıştırmışlardı. Davetsiz misafirlerle ilgili ne yapılması gerektiği hakkında Lord Ahrind'e gönderilen bir zihinsel soru, adamın hemen gelip neler döndüğünü sormasına neden olmuştu. Bir daha Sonea'nın odasına girmeye çalışmamışlardı. En azından Sonea'nın bildiği kadarıyla.

Kitaplarının eline vurularak saçılmasından, notlarının alev almasından, kalemleriyle mürekkep şişesinin paramparça olmasından bıkan Sonea tutacağı olan sağlam bir kutu satın almış, hepsini onun içinde taşımaya başlamıştı. Bu kutuyu büyüyle koruması da kalkan yaratma becerilerini geliştirmesine yardımcı olmuştu.

Hamam'dan ayrılan Sonea, avludaki çırakların kim olduklarına baktı. Üniversite'ye girerken kutusunun tutacağını daha da sıkı kavradı ve merdivenden yukarı çıktı. İkinci katın koridoruna

geldiğinde yüzleri gözleriyle çabucak taradı. Onun sınıfının hemen dışındaki kahverengi cüppelilerin kafaları birbirlerine oldukça yakın duruyordu. Sonea'nın kalbi sıkıştı.

Etrafa bakındığında yüz adım kadar ötede bir çırakla konuşan büyücüyü gördü. Herhangi bir yaramazlığı caydırarak kadar yakında mıydı? Belki.

Yürüyebildiği kadar sessizce yürüyen Sonea çıraklara yaklaştı. Salondan birkaç adımı ötedeydi ki büyücü birden dönüp merdivenlerden inmek üzere hızla uzaklaştı. O anda Issle başını kaldırdı ve Sonea'yı gördü.

"Ah!" Issle'nin berrak sesi koridoru doldurdu. "Şu *kok*u da ne?"

Regin başını kaldırıp gülümsedi.

"Kenar mahallelerin kokusu. Bakın, yaklaştıkça daha da ke-sifleşiyor."

Sonea'nın önüne çıktı ve dikkatini yanına yöneltti.

"Belki de yeni kutusunda kokulu bir şey vardır, ha?"

Regin onun kutusuna davrandığında Sonea geriledi. Ardından uzun boylu, kara cüppeli bir şekil onların yanındaki geçitten çıkageldi. Kolları hâlâ uzanmış halde olan Regin donakaldı.

Sonea'nın hareketi onu Regin'den kurtarıp büyücünün yoluna çıkarırken, kız hareket eden tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Koridordaki diğer tüm çıraklar durmuş, dikkatleri büyücüye yönelmişti.

Kara cüppeli büyücü. Yüksek Lord.

Sonea'nın zihninde bir ses çığlık çığlığa bağıırıyordu. *Bu o! Kaç! Uzaklaş!* Aceleyle adamın yolundan çekildi. *Hayır, kendine dikkat çekme,* diye düşündü. *Senden bekleyeceği şekilde davran.* Dengesini tekrar sağlayarak saygıyla başını eğdi.

Adam ona bakmadan yoluna devam etti. Sonea'nın yaptığı hareketi gören diğer çıraklar da aceleyle başlarını eğdiler. Sonea bu dikkat dağınıklığından faydalanarak Regin'i geçip sınıfa girdi.

Bir anda Yüksek Lord'un varlığının getirdiği hissin kaybolduğunu fark etti. Salondaki çıraklar sandalyeleri etrafında zaman geçiriyordu. Lord Vorel yazdığı şeye öylesine odaklanmıştı ki Sonea'nın

reveransını fark etmedi. Poril'in yanında yerini alan Sonea gözlerini kapadı ve uzunca iç çekti.

Diğer herkesin şaşkınlıkla donakaldığı o birkaç saniyede sanki sadece kendisi ve kâbuslarından kalma karanlık siluet var olmuş gibiydi. Ve Sonea ona *başını eğmişti*. Başını aşağı çevirdiğinde hâlâ kutusunun tutacağını sıkıca tuttuğunu gördü. Şimdiye kadar o kadar çok kişiye o kadar fazla başını eğmişti ki bunu düşünmemişti bile. Ama bu kez farklıydı. Bu onu öfkeliendiriyordu. Adamın ne olduğunu bilmesi, yapabileceği şeyleri bilmesi...

Salon birden sandalyelerin çekilme sesleriyle doldu. Tüm çıraklar ayağa kalkmıştı. Çırakların sonuncusunun da geldiğini ve Lord Vorel'in sınıfa hitap ettiğini kaçırdığını fark eden Sonea da aynı şeyi yaptı. Savaşçı sınıfına mensup öğretmen kapıyı işaret ettiğinde çıraklar dışarı çıkmaya başladılar. Kafası karışan Sonea, Poril'in peşinden ilerledi.

"Kitaplarını burada bırak, Sonea," dedi Vorel.

Sonea başını aşağı çevirip önce kutusuna, ardından geri kalan sıraların üzerinde diğer çırakların bıraktığı eşyalara baktı. Tereddütle masasına döndü ve kutusunu koydu. Ardından acele ederek sınıfa yetiştii.

Çıraklar heyecanla konuşuyordu. Ne var ki Poril pek de iyi görünmüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Sonea.

"A... Arena'ya," diye yanıtladı oğlan, sesi titreyerek.

Sonea'nın kalbi duracak gibi oldu. Arena. O zamana dek Savaşçı Becerileri dersi, tarih dersleri ve bariyer oluşturma konusunda sonu gelmez talimatlardan oluşmuştu. Hepsi Üniversite sınıflarında yapılan derslerdi. Çıraklara önünde sonunda Arena'ya götürülecekleri ve bu dalm saldırı tarafının öğreteceği söylenmişti.

Tam olarak dehşet olmayan, tuhaf bir his üzerine çöktü. Sınıf merdivenlerden inip Üniversiteden çıktı. Sonea bir yıl önce Rothen'in onu Lonca'da kalması için ikna etme denemelerinden birinde, Savaşçı becerilerini göstermek için Arena'ya götürdüğünden beri orasının

yakınından bile geçmemişti. Çırakların birbirlerine büyü fırlatıp durmasını seyretmek rahatsız edici olmuştu. Bu, büyücülere taş fırlattığı ve ilk kez büyü kullandığı günün hoş olmayan anılarının yanı sıra, onların nasıl da kendilerine saldırdığını düşündükleri oğlanı istemsizce öldüklerinin hatırasını aklıma getirmişti.

O basit bir hataydı ancak masum bir çocuğu kül olmuş bir cesede dönüştürmüştü. Güvenlik üzerine anlatılanlar, her ne kadar diğer çırakların kolayca geçıştirdikleri şeyler olsalar da onu her zaman ürpertmişti. Hataların ne sıklıkla yapıldığını merak etmeden duramamıştı.

İleride Regin, Hal ve Benon bahçe patikasında hevesle yürüyordu. Narron ve Trassia'nın bile yüzlerinden heyecan okunuyordu. Belki de Hanelerden birini ya da bir başka ülkenin soylusunu kazara öldürme düşüncesi onları ciddileştirebilirdi. Peki ya eski bir kenar mahalle kızını öldürme düşüncesi duraksamalarına neden olur muydu?

Arena'nın dışındaki geniş, düz alana ulaştıklarında Sonea etrafa dizili duran sekiz sarmal kuleye doğru başını kaldırdı. Kulelerin desteklediği büyülü bariyerin havada oluşturduğu belirsiz titreşimi hissedebiliyordu. Kendini uca kadar yürümeye zorlayıp başım aşağı çevirdi ve yapıya baktı. Zemin yer seviyesinin altında, üstü beyaz kumla kaplı, taştan bir çemberden oluşuyordu. Kuleler bu alanın etrafına eşit bir şekilde yerleştirilmişti. Temellerinden yukarı uzanan taş basamaklar, bahçe seviyesine ulaşyordu. Bir yanda kare bir kapı, Arena'nın içine kısa bir yeraltı merdiveni sayesinde giriş sağlıyordu.

"Beni takip edin," diye emretti Lord Vorel. Merdivenden aşağı ilerleyen adam çırakları kapıdan geçirip Arena'ya getirdi. "Sıra oluşturun."

Çıraklar buna uydular ve Poril son sırayı aldı. Lord Vorel öğrencilerin sessizleşmesini bekledi, ardından boğazını temizledi.

"Bu, basit darbeler hakkındaki ilk dersiniz olacak. Büyünüzü tam gücüyle ilk kez kullanacaksınız. Bu uyarıyı iyi dinleyin: Bugün yapacaklarınız tehlikeli olacak." Herkese teker teker bakarken konuşmasını sürdürdü. "Bu alıştırmalar sırasında büyük bir dikkat

göstermeliyiz. Sizin seviyeniz bile birini öldürmeye oldukça yeterlidir. Şunu unutmayın. Herhangi bir maskaralığı hoş görmeyeceğim. Dikkatsizlik *en ağır şekilde* cezalandırılacak.”

Sonea ürperdi. *Umarım ceza Regin’in benden bir “kaza”yla kolayca kurtulmayı düşündürmeyecek kadar ağırdır.*

Vorel birden gülümsedi ve avuçlarını hevesle ovuşturdu. “Size bu seviyede üç temel darbeyi öğreteceğim. Önce, bakalım her biriniz içgüdüsel olarak ne kullanıyorsunuz. Regin.”

Regin öne çıktı.

Lord Vorel Arena’nın ucuna gelene kadar geriledi, ardından ellerini kaldırdı ve iki yana açtı. Önünde belli belirsiz görülebilen bir enerji diski oluştu. Yana adım atan Vorel, Regin’e başıyla onay verdi.

“Gücünü topla ve bu kalkana gönder.”

Regin bir elini kaldırdı ve hedefe doğru uzattı. Kaşlarını çattı, ardından elinden parlak bir ışık fırlayıp diske isabet etti.

“Güzel,” dedi Lord Vorel. “Bir güçdarbesi. Ama ışıgı ve ısısına boşuna enerji harcanmış. Hal.”

Sonea parlayan büyü diskine gözlerini dikti. Vorel büyük ihtimalle kalkanı çırakların ona ne tür enerjiler gönderdiğini anlamakta kullanıyordu... Ama bir başka şeyin anısını görüp duruyordu ve bu, midesini dehşetle düğümlüyordu.

Bir kez daha enerji fırlayıp diske isabet etti. Bu kez maviydi. Işık ve çılgınlardan oluşan bir hatıra Sonea’nın zihninde çaktı.

“Bir ısıdarbesi,” diyen Vorel, güç ve ısıdarbeleri arasındaki farkları açıklamaya başladı. Sonea’nın zihninin bir kısmı bu bilgileri kaydediyordu ancak anılar bir türlü uzaklaşmıyordu...

Koşuşan kalabalık... kararmış bir ceset... yanan cesedin kokusu...

“Benon.”

Kyralia’lı oğlan öne çıktı. Elinden fırlayan ışık demeti neredeyse saydamdı.

“Güçdarbesi.” Vorel’in sesi memnun çıkmıştı. “Narron...”

Bir başka güç demeti havayı kavurdu.

“Çoğunlukla güçdarbesi ama oldukça fazla ısı da var. Trassia...”

Bir alev şeridi Sonea'nın gözlerini kamaştırdı.

"Ateşdarbesi." Vorel düşünceliydi. "Seno..."

Vin'li oğlan uzun süre kaşlarını çattı, ardından elinden bir ışık dalgası fırladı. Yolunu şaşırان büyü diski ıskaladı ve Arena'nın bariyerine çarparak havayı boğuk, uzakta bir yerdeki bir camın kırılmasına benzeyen bir sesle doldurdu. Enerjinin ince çizgileri çarptığı yerden dışarı doğru dallanıp budaklanmıştı. Sonea sertçe yutkundü. Çok geçmeden sıra ona gelecekti. Yakında...

"Yalend."

Yanındaki çocuk öne çıktı ve tereddüt etmeden diske darbesini gönderdi.

"Sonea..."

Sonea diske gözlerini dikti ancak tek görebildiği kendisine bakan o oğlandı. Korkan ama anlamayan...

"Sonea?"

Sonea derin bir nefes alıp kâbus görüntüsünü uzaklaştırdı. *Lonca'ya katılmaya karar verdiğimde bunu öğrenmek zorunda kalacağımı biliyordum. Bu dövüşler sadece bir oyun. Müttefik Topraklar'a saldırı olması durumunda kullanılmak üzere hayatta tutulan dövüş becerileri için yaratılmış tehlikeli bir oyun.*

Lord Vorel ona doğru bir adım attı ancak Sonea elini kaldırdığında durdu. Kontrol derslerinden beri ilk kez bilinçli olarak içindeki enerjiye uzandı. Diğer çıraklar sabırsızca kıpırdandılar.

Oğlanın görüntüsü geri döndü. Sonea'nın bunun yerini başka bir şeyle değiştirmesi gerekiyordu, yoksa sinirleri bozulacaktı. Regin korkuyla alakalı bir şeyler mırıldanırken bir başka görüntü zihninde belirdi ve onu gülümsetti. Tüm iradesini toplayan Sonea öfke dolu bir darbe gönderdi.

Büyücülerin küfürleri kırılan cam sesini bastıracak şekilde duyuldu. Sonea midesinin düğümlendiğini hissetti. Diski ıskalamış mıydı?

Arena kulelerinin tepesine sarmallar halinde ulaşan ışık dalgaları kayboldu. Disk gözden kaybolmuştu. Kafası karışan Sonea, şakaklarını ovuşturur Lord Vorel'e baktı.

"Sana darbene *tüm* gücünü vermeni *henüz* söylemedim, Sonea," dedi adam. "Bu... ateşdarbesi ve güçdarbesinin... bir karışımıydı. Sanırım." Poril'e dönünce, oğlanın kaskatı kesilmesine sebep oldu. "Hedefi birazdan tekrar yaratacağım. Ben söyleyene kadar darbe gönderme."

Birkaç dakika boyunca gözleri kapalı halde sessizce durdu. Ardından derin bir nefes alıp diski tekrar oluşturdu.

"Devam et, Poril."

Oğlan iç geçirdi. Bir elini kaldırdı ve kalkana neredeyse görünmez bir darbe gönderdi.

"Güzel," dedi Vorel başıyla onaylayarak. "Bir güçdarbesi ve boşa giden büyü yok. Şimdi, tekrar darbelerinizi göndereceksiniz ama bu kez tüm gücünüzle. Ondan sonra darbelerinize belli amaçlarla şekil vermeyi öğreneceksiniz. Regin."

Sonea çırakların bariyere saldırmasını seyretti. Darbelerin daha güçlü olup olmadığını fark etmek zordu ancak Vorel tatmin olmuş göründü. Sonea'nın sırası geldiğinde adam tereddüt etti, ardından omuz silkti.

"Haydi. Bakalım yine yapabilecek misin."

Gücünü toplayan Sonea, onu serbest bıraktı. Disk önce dayanıyormuş gibi göründü, ardından zayıflayarak kayboldu. Arena bariyerine doğru fırlayan beyaz bir ışık, çırakların istemsizce eğilmelerine neden oldu. Hava bunun sesiyle titredi, ardından sessizlik çöktü.

Vorel ona düşünceli bir şekilde baktı. "Yaşın sana avantaj sağlıyor," dedi, kendine kendine konuşurcasına. "Poril'in tecrübesinin ona kontrol sağladığı gibi." Bariyeri tekrar oluşturdu. "Poril, bize bir güçdarbesi göster."

Oğlanın darbesi neredeyse görünmezdi. Vorel bariyeri işaret etti.

"Gördüğünüz... ya da görmediğiniz gibi, Poril'in darbesi ekonomikti. Fazladan bir ışığa ya da ısıya sahip değildi. Yoğunluğu diğer

yönlere değil, öne doğru yöneltilmişti. Şimdi, güçlerinize güçdarbesi şekli vereceksiniz. Regin, sen başla.”

Ders devam ederken Sonea zevk aldığını fark etti. Darbelerine şekil vermek zorlayıcıydı ancak her türü “kavradığında” kolaylaşmıştı. Vorel onları tekrar sınıfa yönlendirdiğinde dersin bitmesine neredeyse üzülecekti.

Etrafa baktığında, diğer çırakların gülümsediğini ve heyecanla konuştuğunu gördü. Merdivenlerden aceleyle çıkan topluluk, koridoru konuşma sesleriyle doldurdu. Sınıfa girdiklerinde sessizleşip sandalyelerine döndüler.

Lord Vorel oda sessizleşene kadar bekledi, ardından kollarını kavuşturdu.

“Bir sonraki derste bariyerlerin geliştirilmesine döneceğiz.” Çıraklar hayal kırıklığına uğramış göründüler. “Bugün gördükleriniz, size iyi kalkanlar oluşturmanın neden önemli olduğunu açıkça göstermiş olmalı,” dedi ciddi bir tonla. “Ortapaydosa kadarki zamanımızda sizden bugün öğrendiklerinizi yazmanızı istiyorum.”

Birkaç çırak hafifçe inledi. Defterlerini açmaya başladıklarında Sonea kutusunun mandallarına uzandı. Onlara dokunduğunda, büyülu kilidini oluşturmayı unuttuğunu fark etti.

Kutuyu açtığında eşyalarının sağlam olduğunu görerek rahatladı. Not dosyasını çıkardığında bir şey sayfaların arasından yere düştü ve metalik bir ses çıkardı.

“O benim kalemim!”

Sonea başını kaldırdığında Narron’un ona öfkeyle baktığını gördü. Kaşlarını çatan Sonea aşağı baktı ve ayaklarının yanında altın bir şey durduğunu gördü. Eğilip aldı.

Bir el, kalemi onun parmaklarından koparırcasına aldı. Sonea başını kaldırdığında Lord Vorel’in ona yukarıdan baktığını gördü. Adam, Narron’a döndü.

“Bulamadığını söylediğin kalem bu muydu?”

“Evet.” Narron dönüp Sonea’ya dik dik baktı. “Sonea’nın kutusundaydı.”

Vorel'in çenesi gerginleştii ve adam gözlerini tekrar Sonea'ya çevirdi.

"Bunu nereden aldın?"

Sonea ellerindeki kutuya başını çevirdi.

"Buradaydı," dedi.

"Benim kalemimi çaldı!" diye ilan etti Narron kızgınca.

"Çalmadım!" diye karşı çıktı Sonea.

"Sonea." Vorel'in parmakları kalemin etrafında sıkılaştı. "Benimle gel."

Adam dönüp sınıfın önüne hızla yürüdü. Sonea ona inanamayan gözlerle bakıyordu ki adam dönüp kaşlarını çatıı.

"Şimdi."

Kutusunu kapayan Sonea ayağa kalkıp onu kapıya doğru takip etti. Kendisini izleyen gözlerin oldukça farkındaydı. Çıraklara bir bakış attı. Herhalde Narron'un kalemini çaldığına inanmıyorlardı... Regin'in ona yine bir oyun oynadığı bu kadar ortadayken hem de...

Çıraklar dik dik bakıyorlardı, gözlerini şüpheyile kısmışlardı. Poril bakışlarını aşağı çevirmiş, onun gözlerinden kaçınıyordu. İçi acıyan Sonea önüne döndü.

O kenar mahalle kıızıydı. Çocukken hırsızlık yaptığını itiraf eden kızdı. Yabancı olandı. Hırsızlar'ın dostuydu. Regin'in ona hakaret ettiğini görmüşlerdi ancak oğlanın çaldığı notları, kitapları ya da Sonea'ya oynadığı diğer sayısız oyundan haberdar değillerdi. Onun ne kadar sinsi ve kararlı olduğunu bilmiyorlardı.

Sonea, Regin'i suçlayamazdı. Cesaret edebilseydi ve bir doğruluk okuması riskine girseydi bile, onun bunu gerçekten yaptığını kanıtlayamazdı. Sadece kendi masumiyetini kanıtlayabilirdi ama bunun için bir doğruluk okumasını riske edemezdi çünkü bunu yaparsa, Üniversite İdarecisi kimin okumayı yapacağına kendi karar verirdi. Yüksek Lord'un suçunu bir başkası öğrenebilirdi.

Vorel kapıda durdu. "Narron, sen de gelsen iyi olacak," dedi. "Geri kalanınız, notlarınızı bitirin. Ortapaydostan önce dönmeyeceğim."

. . .

Üniversite İdarecisi'nin odasına giren Rothen, içeridekilerin hallerine dikkat etti. Jerrik masasında oturuyordu, kollarını kavuşturmuştu ve yüzünü karartan ciddi bir ifadeye sahipti. Sonea bir sandalyede kambur bir şekilde oturuyordu ve gözleri başka bir yere dikiliyordu. Bir başka çırak yakındaki bir sandalyede sırtı dik bir şekilde oturuyordu. Onun arkasındaysa Savaşçı Lord Vorel duruyor, bakışları öfke saçıyordu.

“Ne oluyor?” diye sordu Rothen.

Jerrik'in kaşları daha da çatıldı. “Çırağınız sınıf arkadaşı Narron'a ait bir kalemle görüldü.”

Rothen, Sonea'ya baktı ancak Sonea bakışlarını ona yöneltmedi.

“Bu doğru mu, Sonea?”

“Evet.”

“Detay verecek misin?”

“Kutumu açıp notlarımı aldım ve kalem yere düştü.”

“Oraya nasıl girmiş?”

Sonea omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Jerrik öne bir adım attı. “Onu oraya sen koymadın mı?”

“Bilmiyorum.”

“O da ne demek?”

“Onu oraya koyup koymadığımı bilmiyorum.”

Adam kaşlarını çattı. “Nasıl bilmezsin? Onu ya oraya koynıuş-sundur ya da koymamışsındır.”

Sonea ellerini iki yana açtı. “Notlarımı dün gece kutuma koyduğumda notlarımın arasındaydı belki.”

Jerrik bıkkınlıkla başını iki yana salladı, ardından derin bir nefes aldı.

“Narron'un kalemini çaldın mı?”

Sonea kaşlarını çattı. “Bilerek değil.”

Sonea'yla buna benzer konuşmalar yapmış olan Rothen neredeyse gülümseyecekti. Ne var ki, kelime oyunları için uygun bir zaman değildi. "Yani kazara çalmış olabileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyi kazara nasıl çalabilirsin ki?" dedi Jerrik. "Hırsızlık bilerek yapılan bir şeydir."

Vorel iğrenti dolu bir ses çıkardı. "Sonea, reddetmezsen, tek yapabileceğimiz senin suçlu olduğunu düşünmek olacak."

Sonea öğretmene doğru başını kaldırdı ve gözlerini birden kıstı. "Ne fark eder ki? Çoktan kararınızı verdiniz. Söyleyeceğim hiçbir şey fark yaratmayacak."

Odadakiler birkaç saniye sessiz kaldılar, ardından Rothen, Vorel'in yüzünün renk almaya başladığını görerek öne çıktı ve bir elini Sonea'nın omzuna koydu.

"Beni dışarıda bekle, Sonea."

Sonea odadan çıkıp kapıyı kapadı.

"Ne yapacağım ben şimdi?" dedi Jerrik. "Masumsa, neden bizi bu kaçamak yanıtlarla oyalayıp duruyor?"

Rothen gözlerini anlamlı bir şekilde çırak Narron'a dikti. Jerrik bu bakışı takip edip başıyla onayladı. "Sen dersine dönebilirsin, Narron."

Oğlan kalktı. "Kalemimi geri alabilir miyim, sayın İdareci?"

"Tabii." Jerrik, Vorel'e başıyla işaret etti. Pahalı görünen altın kalem uzatılırken Rothen yüzünü ekşitti. Büyük ihtimalle oğlanın Lonca'ya kabulü şerefine verilmiş bir hediyeydi.

Narron odadan ayrıldığında Jerrik Rothen'e beklentiyle baktı. "Ne diyordunuz, Lord Rothen?"

Rothen ellerini arkasında birleştirdi. "Diğer çırakların Sonea'yı maruz bıraktıkları tacizlerden haberdar mısınız?"

Jerrik başıyla onayladı. "Evet, haberdarım."

"Bu kişilerin önderini belirlediniz mi?"

Üniversite İdarecisi dudak büktü. "Bu kişinin hırsızlığı ayarladığını mı söylüyorsunuz?"

"Sadece bir olasılık olarak düşünmenizi öneriyorum."

“Kanıt ihtiyacınız olur. Şu durumda tek bildiğimiz, kayıp kalemin Sonea’nın eşyaları arasında bulunduğu. Onu aldığını reddetmiyor ve Regin’i onu oraya koyma konusunda suçlamıyor. Neye inanmalıyım?”

Rothern başıyla onayladı. “Eminim Sonea buna karşı bir kanıtla sahip olmak ister ama kimseyi suçlamıyorsa, büyük ihtimalle kanıt yok diyedir. Bu durumda, masumiyetine karşı çıkmanın bir anlamı var mı?”

“Bu onun bu işi yapmadığını kanıtlamaz,” dedi Vorel.

“Evet, ama benden onun davranışını açıklamam istendi, masum olduğunu kanıtlamam değil. Tek yapabileceğim karakterine kefil olmak. Bunu yaptığına inanmıyorum.”

Vorel hafif bir ses çıkardı ama sessiz kaldı. Jerrik ikisine de baktıktan sonra elini geçiştirircesine salladı. “Söylediklerinizi düşüneneğim. Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz.”

Sonea dışarıda duvara yaslanmış, çizmelerine gözlerini dikmiş halde duruyordu. Vorel ona kısık gözlerle baktı ancak konuşmadan hızlıca geçip gitti. Yanına giden Rothern duvara yaslanıp iç geçirdi.

“İyi görünmüyor.”

“Biliyorum.” Sesi teslim olmuş bir tona sahipti.

“Regin hakkında hiçbir şey söylemedin.”

“Nasıl söyleyebilirim ki?” Başını kaldırıp Rothern’in bakışlarına karşılık verdi. “Onu suçlayamam. Kanıtım olsaydı bile.”

“Neden...” Cevabını birden anladı. Lonca kuralları. Suçlayan kişi bir gerçek okumasına tabi olmalıydı. Sonea bunu riske edemezdi. Onlara teslim edilmiş sırlar, zamanı gelmeden açığa çıkabilirdi. Rahatsızlanan Rothern zemine bakarak sessizce kaşlarını çatı.

“Onlara inanıyor musun?”

Rothern başını kaldırdı. “Tabii ki hayır.”

“En küçük bir şüphen de mi yok?”

“En küçük bir şüphem bile.”

“Belki de, olmalı,” dedi Sonea acı acı. “Herkes bunun olmasını bekliyordu. Söylediğim ya da yaptığım şeylerin önemini yok. Fark

etmiyor. Bunu daha önce yaptığımı biliyorlar, o yüzden bir nedenim olsa da olmasa da tekrar yapacağımı düşünüyorlar.”

“Sonea,” dedi Rothen yumuşakça. “Söylediğin ve yaptığın şeylerin önemi var. Bunu biliyorsun. Sırf uzun süre önce ihtiyaçtan ötürü hırsızlık yapmış olman, şimdi de yapacağın anlamına gelmez. Bir çeşit hırsızlık alışkanlığın olsaydı, şimdiye kadar kanıtını görürdük. Kimsenin sana inanmayacağını düşünüsen bile bunu açıkça ve sertçe reddetmelisin.”

Sonea başıyla onayladı ancak Rothen onun ikna olduğundan emin değildi.

Ortapaydos çanı çaldığında ikisi de başlarını kaldırdılar. Rothen duvardan uzaklaştı.

“Gel, benimle ye. Haftalardır beraber ortapaydos yemeği yemedik.”

Sonea acı acı gülümsedi. “Uzun süre Yemeksalonu’nda hoş karşılanacağımı sanmıyorum.”

14. BÖLÜM

KÖTÜ HABER

Çıraklar birer birer Lord Elben'in masasından geçerek birer cam kavanoz aldılar. Onlara katıldığında düşmanca bakışlara maruz kalacağını bilen Sonea bekledi. Masaya yaklaşan son kişi Regin'di. Sonea'ya bakarak tereddüt etti, ardından ilerleyerek son iki kavanozu aldı. İkisini de incelerken Lord Elben kaşlarını çattı ancak o daha ağzını açamadan Regin kavanozlardan birini Sonea'ya hızlıca uzattı.

“Al.”

Sonea almak üzere uzandı ancak dokunamadan kavanoz Regin'in elinden düştü ve parçalandı.

“Ah, bunun için *üzgünüm*,” dedi Regin yüksek sesle. Cam parçalarından uzaklaştı. “Ne kadar da sakarım.”

Lord Elben uzun burnunun üzerinden önce Regin'e, sonra Sonea'ya baktı. “Regin, şunu temizleyecek bir hizmetçi bul. Sonea, sen bu dersi izlemekle yetineceksin.”

Sonea hiç şaşırmamış bir halde yerine döndü. Narron'un kaleminin “hırsızlığı”, çırakların onun hakkındaki fikirlerinden fazlasını değiştirmişti. “Hırsızlık”tan önce Elben Regin'e son kavanozu Sonea'ya vermesi gerektiğini ya da yeni bir kavanoz alması için gitmesini söylerdi.

“Hırsızlık” çırak ve öğretmenlerin çoktan şüphelendikleri şeyin onaylanması olmuştu. Sonea’nın resmi cezası, her akşam Çıraklar Kütüphanesi’ndeki kitapları raflarına koymak üzere bir saat harcamaktı. Bu oldukça zevkli bir iş olmuştu; tabii Regin işi zorlaştırmak üzere etrafta olmadığına. Ceza önceki dördüncüğünde bitmişti ancak hem çıraklar hem de öğretmenler ona hâlâ şüphe ve hoşnutsuzlukla yaklaşıyorlardı.

Çoğu zaman Sonea sınıfta görmezden geliniyordu. Ama bir başka çırağa fazla yaklaştığında ya da biriyle konuşmaya cüret ettiğinde soğuk bakışlara maruz kalıyordu. Yemeksalonu’nda onlara tekrar katılmaya çalışmamıştı. Onun yerine ortapaydos yemeğini pas geçme alışkanlığına geri dönmüş ya da Rothen’le yemeğe gitmişti.

Ne var ki her şey kötüye gitmemişti. Artık kendi güçlerinin diğer çıraklarınkinden çok daha üst seviyede olduğunu biliyordu ve bu ona yeni bir özgüven getirmişti. Diğer çıraklara yapmaları söylenenin aksine, sınıf aktiviteleri için gücünü saklamaya ihtiyaç duymuyordu, o yüzden kendini korumak üzere sürekli kalkanını etkin tutmuştu. Bu, koridorda etrafını çevirirlerse, Regin ve takipçilerini kolayca geçerek gidebileceği anlamına geliyordu.

Oda kapısının, penceresinin ve kutusunun da koruyucu birer kalkanı olmuştu. Gece gündüz büyü kullanıyordu ancak kendini ne yorgun ne de tükenmiş hissediyordu. Oldukça çaba gerektiren bir Savaşçı Becerileri dersinden sonra bile olmuyordu bu.

Ama yalnızdı. Önündeki boş sandalyeye bakarak iç geçirdi. Poril bir hafta önce kadar ders çalışırken ellerini yakmıştı. Sonea onu özlemişti. Özellikle de bir hırsız olduğu sözde kanıtlanmışken bile onun bunu umursamamasından sonra.

“Lord Elben?”

Sonea başını kaldırdı. Kapı eşiğinde yeşil cüppeli bir kadın duruyordu. Yana çekilen kadın hafifçe iterek kısa boylu bir çırağı salona ittiriverdi. Sonea kalbinin hafiflediğini hissetti.

“Poril’in derslere gelebilecek kadar iyi olduğuna kanaat getirdim. Elleriyle bir şey yapamayacak ama izleyebilir.”

Poril'in bakışları doğrudan Regin'e çevrildi. Çabucak bakışlarını kaçırın oğlan Lord Elben'e saygıyla eğildi, ardından aceleyle yerine geçti. Şifacı, öğretmene başıyla selam verdi, ardından salondan ayrıldı.

Elben sınıfa talimat vermeye başlarken Sonea'nın dikkati arada sırada arkadaşının sırtına çekildi. Poril derse dikkatini veriyormuş gibi görünmüyordu. Gergince oturuyor, arada sırada kızarmış elle-rine bakıyordu. Saatler sonra ortapaydos çam çaldığında, çıraklar gidene kadar bekleyenem çabucak kalktı ve kapıya aceleyle ilerledi.

"Poril," diye seslendi Sonea peşinden. Elben'e aceleyle başını eğip, Poril'e birkaç adım sonra yetişti.

"Tekrar hoş geldin, Poril." Poril baktığında Sonea gülümsedi. "Derslerde yetişmen gereken bir şeyler var mı?"

"Hayır." Poril kaşlarını çattı ve adımlarını hızlandırdı.

"Poril?" Sonea uzanıp onun kolunu tuttu. "Neyin var?"

Poril ona baktı, ardından koridorun uzağında yürüyen sınıf arkadaşlarına bir bakış attı. Regin topluluğun arkasından yürüyor, omzu üzerinden ikiliye bakışlar atıyor, Sonea'yı ürpertecek türden bir gülümseme gösteriyordu.

Poril ürperdi. "Seninle konuşamam. Konuşamam." Sonea'nın elinden kurtuldu.

"Ama..."

"Hayır, beni yalnız bırak." Poril döndü ancak Sonea kolunu tekrar yakalayıp sıkıca tuttu.

"Bana ne olduğunu anlatmadan seni yalnız bırakmıyorum," dedi sıkıığı dişleri arasından.

Poril yanıtlamadan önce duraksadı. "Regin."

Poril'in solgun yüzüne bakan Sonea midesinin altüst olduğunu hissetti. Poril diğer çıraklara bakıp duruyordu ve Sonea onun daha fazlasını anlatmak istemediğini anladı. Tek istediği oradan uzaklaş-maktı. "Ne dedi sana?" diye ısrar etti Sonea.

Poril yutkundu. "Seninle artık konuşamayacağımı söyledi. Üzgünüm..."

“Ve sen de onun söylediği şeyi yapacak mısın yani?” Bunun haksızlık olduğunu biliyordu ama artık öfkeyle yanıp tutuşuyordu. “Neden ona gidip kendini Tarali Nehri’ne atmasını söylemedin ki?”

Poril yaralı ellerini kaldırdı. “Söyledim.”

Sonea’nın öfkesi buz kesti. Gözlerini Poril’e dikti. “Bunu sana o mu yaptı?”

Poril’in başıyla onaylaması o kadar belirsizdi ki, Sonea bunu neredeyse kaçıracaktı. Koridora baktığında sınıfın merdivenlere ulaşip gözden kaybolduğunu gördü.

“Bu... Neden kimseye söylemedin?”

“Kanıtlayamam.”

Bir gerçek okuması bunu kanıtlardı. Poril’in tıpkı onun gibi saklayacak bir sırrı mı vardı? Yoksa bir büyücünün onun zihnini okuması fikrinden ölesiye korkuyor muydu sadece?

“Sırf benim arkadaşım olduğun için ellerini yakması yanma kalamaz,” diye hırladı Sonea. “Seni bir daha tehdit ederse bana söyle. Ben... Ben...”

“Ne? Hiçbir şey yapamazsın, Sonea.” Poril’in yüzü kızarmıştı. “Üzgünüm ama yapamam. Sadece... yapamam.” Döndü ve koridor boyunca koştu.

Başını iki yana sallayan Sonea uzaktan takip etti. Merdivenlere ulaştı ve yavaşça indi. Zemin kata indiğinde bir gürültü duydu. Koridordan Büyük Salon’a doğru baktığında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Salon büyücülerle doluydu. İkişer ya da daha büyük gruplar halinde durmuş, konuşuyorlardı. Sonea duraksadı ve bu kadar kişiyi neyin bir araya getirdiğini merak etti.

“Yerinde olsam kendime dikkat çekmezdim,” dedi bir ses, kulağına. İrkilerek döndü ve Regin’e baktı.

“Birini gözden kaçırmış olabileceklerine karar verebilirler,” dedi Regin, gözleri neşeyle parlarken.

Sonea geriledi. Kafası karışmıştı ama onun neden bahsettiğini bilmek istemediğinden de emindi. Regin onun bir şey anlayamadığını gördüğünde gözleri keyifle parladı ve yaklaştı.

“Ah, anlamadın, değil mi?” Sırtışı çirkindi. “Unuttun mu? Bugün, senin gibi kenar mahalle pislikleri için yılın en güzel günü. Arındırma.”

Sonea darbe yemiş gibi hissetti. Arındırma. Otuz yıldan uzun süre önceki ilk Arındırma’dan beri her yıl kralın sokaklarını “başı-boşlardan ve kötülerden” temizlemek üzere Muhafızların ve Lonca’nın gönderdiği gündü. Kral’ın iddiasına göre bunun amacı sokakları hırsızlardan temizleyip daha güvenli hale getirmektir. Halbuki Hırsızlar bu olaydan etkilenmiyorlardı bile. Şehre girip çıkmak için kendi yolları vardı. Sadece fakir ve evsizler kenar mahallelere atılırlardı. Ve bir yıl önce Sonea’nın ailesinin başına geldiği üzere, “fazla kalabalık ve güvensiz” ev-hanlarında oda kiralayan insanlar da onlara katılırdı. Sonea o gün öyle öfkelenmişti ki büyücülere taş fırlatan bir çeteye katılmış, gücünü ilk kez serbest bırakmıştı.

Regin keyifle güldü. Öfkelenişini hisseden Sonea dönüp gitmeye kendini zorladı. Regin öne çıkıp yolunu kesti. Yüzü zafer ve acımasız bir tatmin ifadesi almıştı. Sonea, çırakların Arındırma’ya katılmadığına şükrediyordu. Ardından geleceği düşünüp ürperdi. Regin açık bir şekilde, gücünü biçare dilencileri ve fakir aileleri şehirden kovalamak üzere kullanacağı günü iple çekiyor görünüyordu.

“Hemen gitme,” dedi Regin, salona doğru başıyla işaret ederek. “Vasine ne kadar eğlendiğini sormak istemez misin?”

Rothen? O yapmaz... Oğlanın ona yem attığından emin olarak döndü. Yüzleri taradığında, yakındaki bir toplulukta onu yakaladı. Rothen.

Donakaldı. Kendisinin Arındırma hakkında nasıl hissettiğini bile bile nasıl giderdi? Ama Kral’ın emirlerini reddedemezdi ...

Evet, edebilirdi! Tüm büyücüler gitmiyor. Reddedebilir ve kendi yerine başkasının gitmesini sağlayabilirdi!

Sanki Sonea'nın bakışlarını hissetmiş gibi Rothen başını kaldırdı ve onun gözlerini yakaladı. Ardından dikkati Regin'e kaydı ve kaşları çatıldı.

Regin kıs kıs güldü. Sonea birdenbire oradan uzaklaşma isteği hissetti. Döndü, Regin'in yanından hızlı adımlarla geçti ve Üniversite'den çıktı. Regin onu takip ederek Büyücü Odaları'na kadar tüm yol boyunca dalga geçti ancak geldiklerinde durup Sonea'nın tek başına girmesine izin verdi. Rothen'in odalarına giren Sonea, boş olduğunu görerek rahatladı. Kızgınlığını Tania'dan çıkarmak istemezdi.

Kısa süre sonra kapı açıldığında volta atıyordu.

"Sonea."

Rothen'in özür dilermiş gibi bir ifadesi vardı. Sonea karşılık vermedi ama pencerede durup dışarıya gözlerini dikti.

"Üzgünüm. Bunun ihanet gibi geldiğini biliyorum," dedi Rothen. "Sana gittiğimi söylemeyi istedim. Ama sürekli erteledim ve bu sabaha kadar çağrılacağımızı duymadım."

"Gitmek zorunda değildin," dedi Sonea. Öfkeli sesi sanki yabancı birininki gibiydi.

"Zorundaydım," dedi Rothen.

"Hayır, değildin. Yerine başkası gidebilirdi."

"Doğru," diye katıldı. "Ama gitme sebebim o değildi." Yaklaşan Rothen sesine yumuşak bir ton kattı. "Sonea, orada olmalıydım ve hata yapılmaması için ne gerekiyorsa yapmalıydım. Gitmeseydim ve bir şey olsaydı..." Rothen iç geçirdi. "Herkes bu kez gergindi. Görmesi kolay olmayabilir ama geçen yıl olanlardan sonra Lonca'nın kendine güveni sarsıldı. Bu, hata yapma korkusundan mı geliyor yoksa bir başka büyü sahibi meskenci olması korkusundan mı, bilmiyorum ama önemli değil. Lonca'nın kendisine göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı."

Sonea başını aşağı çevirdi. Bu mantıklıydı. Öfkesinin söndüğünü hissetti. İç geçirerek ona baktı ve zorla da olsa başıyla onayladı. Rothen umutla gülümsedi.

"Affediyor musun?"

“Sanırım,” dedi Sonea zorla. Masaya baktığında Tania’nın lezzetli ekmekler ve başka soğuk yemekler yerleştirmiş olduğunu gördü. Bu açıkça kimin ne zaman yiyeceğinin bilinmeden hazırlandığı bir yemekti.

“Gel, biraz yemek ye,” dedi Rothen.

Daveti kabul ederek sandalyeye oturdu.

Lonca arabası sade, iki katlı bir binanın yanında durdu. Dışarı adımını atan Lorlen, sokakta yürüyen insanların meraklı ve irkilen bakışlarını görmezden geldi. Baş Şehir Muhafızı Evi’nin girişine ilerleyerek bir hizmetçinin açtığı kapıdan geçip dar bir salona yürüdü.

Salonun dekorasyonu çok lüks değildi ancak zevk sahibi biri tarafından yapıldığı belliydi. Rahat görünümlü sandalyeler yerleştirilmişti. Bu, Lorlen’e Lonca’daki Gece Odası’nı hatırlattı. Salonun ötesindeki koridor, binanın geri kalanına ulaşım sağlıyordu.

“Sayın Yönetici.”

Lorlen döndüğünde Derril’in oğlunun sandalyelerden birinden kalktığını gördü.

“Yüzbaşı Barran. Yeni mevkinizi kutlarım.”

Genç adam gülümsedi. “Teşekkür ederim, sayın Yönetici.” Koridoru işaret etti. “Odama gelin, size son haberleri anlatabayım.”

Barran, Lorlen’i koridorun sonuna yakın bir kapıya götürdü. Küçük ama rahat bir odaydı. Bir duvarda çekmeceler diziliydi ve masa odayı eşit bir şekilde ikiye bölüyordu. Barran iki sandalyeden birini işaret etti ve Lorlen otururken kendisi diğerine yöneldi.

“Baban bahsettiğimiz kadın hakkında fikrini değiştirdiğini söyledi,” dedi Lorlen. “Artık bir cinayet olduğunu düşünüyormuşsun.”

“Evet,” diye yanıtladı Barran. “Ona fazla benzeyen birkaç intihar daha oldu. Hiçbirinde ortalıkta silah yoktu ve içeri birinin girdiğine dair işaretler vardı. Her kurbanın yaraları üzerinde el ya da parmak izleri bulunuyordu. Tesadüf olamayacak kadar tuhaf.” Duraksadı. “Bu intiharlar, cinayetler durduktan bir ay sonra başladı. Sanki

katil kendisine dikkat çektiğini fark edip metotlarını değiştirmeye karar vermiş.”

Lorlen başıyla onayladı. “Belki de yeni bir katil vardır.”

“Belki.” Barran tereddüt etti. “İlişkili olmasa da, başka bir şey daha var. Selefime bunun kadar tuhaf bir şey görüp görmediğini sordum. Bana son dört-beş yıldır bir dizi cinayet vakası gördüğünü anlattı.” Güldü. “Şehirlerde yaşamının bedeli olduğunu söyledi.”

Lorlen ürperdi. Akkarin yolculuğundan beş yıldan biraz uzun bir süre önce dönmüştü. “Ondan önce böyle bir şey olmamış mı?”

“Sanmam. Olsa söylerdi.”

“Yani cinayetler aynıymış, öyle mi?”

“Sadece, bir süre boyunca belli bir düzeni, ardından bir başka düzeni takip etmesi yönüyle. Selefim, Hırsızlar’m bir başka rakip grubu hedef aldığından şüphelenmiş. Kurbanlarını belli bir yolla işaretleyip cinyeti kimin işlediğini rakiplerine göstermeye çalışıyor olabilirlermiş. Ama kurbanlar birbirleriyle ya da Hırsızlar’la herhangi bir bağlantıya sahip değilmiş.

“Selefim daha sonra, tanınabilir cinayetlerle kendi şanını artırmaya çalışan bir kiralık katil olasılığını değerlendirmiş. Kurbanların birkaçının borçları olabilirmiş ya da öldürülmeleri için bir başka açık neden bulunabilirmiş. Yine de ölümleri arasında ortak bir neden bulamamış. Tıpkı benim şu anda bulamadığım gibi.”

“Basit bir soygun bile mi yok?”

Barran başım iki yana salladı. “Birkaç kurban soyulmuş ancak hepsi değil.”

“Tanık?”

“Arada sırada. Betimlemeleri farklılaşıyor. Yine de ortak bir detay var.” Barran’ın gözleri parladı. “Katil büyük, kırmızı taşlı bir yüzük takıyormuş.”

“Gerçekten mi?” Lorlen kaşlarını çatı. Akkarin’i yüzük takarken görmüş müydü? Hayır. Akkarin asla takı takmazdı. Tabii, bu onun kimseye görünmediği zamanlarda parmağına yüzük takmadığı anlamına gelmezdi. Ama bunu neden yapıyor olabilirdi ki?

Lorlen iç geçirdi ve başını iki yana salladı. “Kurbanların büyüyle öldürülmüş olabileceğine dair bir işaret oldu mu?”

Barran gülümsedi. “Babam bunu oldukça heyecanlı bulurdu ama hayır. Cinayetlerin bazılarında tuhafliklar var ancak darbe yanıkları ya da sıradan bir açıklama getirebileceğimiz herhangi bir şey yok.”

Tabii, kara büyü cinayetleri, Barran’ın tanıyacağı türden işaretler bırakmazdı. Lorlen bu işaretlerin büyücülerin bile tanıyacağı şeyler olduğundan emin değildi. Yine de, toplayabileceği kadar detay toplamalıydı.

“Başka ne anlatabilirsin?”

“Her cinayetin detaylarını mı istiyorsunuz?”

“Evet.”

Barran çekmelerin sıralandığı duvarı işaret etti. “Buraya taşındığımdan beri tuhaf cinayetlerin tüm kayıtlarını getirttim. Araştıracak çok şey var.”

Lorlen çekmecelere umutsuzca baktı. O kadar fazla vardı ki...

“En yeni olanlar, öyleyse.”

Barran başıyla onayladı. Duvara yönelip büyük bir dosya çıkardı.

“Lonca’nın böyle sorunlara ilgi göstermeye gönüllü olduğunu bilmek güzel,” dedi.

Lorlen gülümsedi. “Benim ilgim çoğunlukla kişisel ama Lonca’nın yapabileceği bir şey varsa, haberdar et. Onun dışında, soruşturmanın en yetkin ellerde olduğuna eminim.”

Barran gülümsedi. “Umarım öyledir, sayın Yönetici. Umarım öyledir.”

Arena’nın üzerindeki koyu gri bulutlar yavaşça Kuzey Mahalle’ye doğru ilerliyordu. Bahçelerdeki ağaçlar rüzgârla savruluyordu. Soğuk mevsim yaklaşırken dallar kararmıştı ancak onlara tutunan son birkaç yaprak parlak kırmızı ve sarı tonlardaydı.

Arenada hava durgundu. Bariyer içerisini rüzgârdan koruyabiliyordu ancak soğuğa işlemiyordu. Sonea kollarını etrafına sarıp yünlü içliklerini vücuduna bastırma güdüsüne engel oldu. Lord Vorel

onlara kalkanlarını yok etmelerini emretmişti. Buna ılıklik sağlayan kalkanlar dahildi.

“Büyünün şu kanunlarını unutmayın,” diye seslendi. “Bir: Saldırı altındaki bir kalkan, kendisine uygulanan darbeye göre daha fazla çaba gerektirir. İki: Kavis çizen ya da değiştirilmiş bir darbe yolu, düz olandan daha fazla çaba gerektirir. Üç: Işık ve ısı, güçdarbesinden daha hızlı ve daha kolay ilerler, o nedenle güçdarbesi, bir ateşdarbesinden daha fazla çaba gerektirir.”

Lord Vorel sınıfın önünde ayaklarını açarak ve elleri belinde durdu. Sonea'ya baktı.

“Darbeler kolaydır. O yüzden büyücüler onları çoğu kez abartırlar. Bir Savaşçının en önemli becerisinin kalkanları olmasının ve çırakların da zamanlarının çoğunu bunlara çalışarak geçirmesinin sebebi budur. Arena'mn kurallarını unutmayın. Dış kalkanınız düştüğünde, savaşı kaybetmişsiniz demektir. Ondan fazla kanıta ihtiyacımız olmaz.”

Sonea ürperdi. Bunun nedeninin soğuk olmadığını biliyordu. Bu, çırakların birbirleriyle savaşacakları ilk ders olacaktı. Vorel'in yaptığı tüm uyarılar zihninden geçti. Diğer çırakların yüzlerine baktı.

Çoğu heyecanlı görünüyordu ama Poril'in beti benzi atmıştı. O ve Poril sınıf alıştırmaları için her zaman ikili çalışmış olduğundan, Lord Vorel büyük ihtimalle onları birbirleriyle karşılaştıracaktı. Sonea dikkatli olmaya ve eski arkadaşına fazla yüklenmemeye kararlıydı.

“Başta güçlerinize göre eşleştirileceksiniz,” dedi Vorel. “Regin, sen Sonea'yla dövüşeceksin. Benon, sen Yalend'le. Narron, Trassia'yla. Hal, Seno ve Poril sırayla dövüşecekler.”

Sonea kanının donduğunu hissetti. *Beni Regin'le eşleştirdi!*

Ama akla yatkındı. Sınıftaki en güçlü iki çıraklardı. Birden bunu öngörüp daha zayıfmış rolü yapmış olmayı diledi.

Hayır, böyle düşünmemeliyim. Vorel onlara birçok kez, bir büyücünün yenilgiden emin olarak işe başlarsa savaşın çoktan kaybedilmiş olduğunu anlatmıştı. *Regin'i yeneceğim,* dedi kendine. *Ben daha güçlüyüm. Poril'in yaralanmasının intikamını alacağım.*

Lord Vorel ona Regin'in yanında durması için talimat verdiğinde, o kararlılığa tutunmak kolay olmadı. Vorel bir elini omzuna koyduğunda, Sonea onun yarattığı kalkanın büyüsunü hissetti. İkinci bir Savaşçı, Lord Makin, Regin'in kalkanını oluşturdu.

"Geri kalanınız dışarı gidin," diye emretti adam. Çıraklar bu talimata uyarak geçitten sırayla geçerken Sonea kendini Regin'in bakışlarına karşılık vermeye zorladı. Oğlanın gözleri parlıyordu, dudaklarının uçları hafifçe kıvrılmıştı ve sinsice gülümsüyordu.

"Şimdi," dedi Vorel, çıraklar Arena'nın hemen dışındaki merdivenlere oturduğunda. "Konumlarınızı alın."

Sertçe yutkunan Sonea, Arena'nın bir köşesine yöneldi. Regin diğer yöne yürüyüp ona doğru döndü. Vorel ve Makin uçlara gerilediler ve Sonea onların kendilerine kalkan oluşturduklarını sezdi. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Vorel önce ona, ardından Regin'e baktı ve çabuk bir işaret gösterdi.

"Başlayın."

Sonea güçlü bir kalkan oluşturup hazırlandı ancak beklediği darbe yağmuru gelmedi. Regin ağırlığını bir ayağına vermiş, kollarını kavuşturmuş halde duruyordu. Bekliyordu.

Sonea gözlerini kıstı. İlk darbenin bir önemi olur, savaşçının karakteri hakkında bir şey ortaya çıkarırdı. Yakından baktığında, Regin'in bir kalkan bile kaldırmadığını anladı. Oğlan ağırlığını diğer bacağına verdi, parmaklarıyla kendi kollarını tıklattı, ayağıyla yere hafifçe vurdu, ardından öğretmenine sorgular bir bakış attı.

Sonea, Lord Vorel'e bakmayı riske etti. Savaşçı ilgiyle takip ediyordu ve dövüşün başlamamış olması onun istifini bozmamıştı.

Regin, Arena dışındaki çırakların duyabileceği bir sesle iç çekti. Ardından esnedi. Sonea gülümsemek için kendini tuttu. Bu bir büyü savaşı değildi. Kimin önce sabrını kaybedeceğini görme amaçlı bir savaştı.

Ellerini kalçasına koydu, ardından çıraklara baktı. Dikkatini Regin'de tutmak artık umurunda değildi. Çıraklardan bazıları ilgiyle izliyor, diğerleriye kafası karışmış ya da sıkılmış görünüyordu.

Sonea tekrar öğretmenine baktı. Lord Vorel bu bakışa soğuk bir bakışla karşılık berdi.

Belki Regin'i ilk darbeye bulunma tuzağına düşürebilirdi. *Kalkanımı düşürürsem...*

Dikkatlice, dış bariyerinin kaybolmasına izin verdi. Etraf anında bembeyaz bir ateşle doldu. Aceleyle tekrar oluşturduğu kalkan, darbeleri birkaç saniye önleyebildi, ardından dayanamayarak çöktü. Regin'in büyüünün Vorel'in yarattığı iç kalkanla bulunduğu yerde teni ısıyla karıncalandı.

"Dur!"

Darbeler kaybolduğunda Sonea'nın gözünün önünde kara noktalar bıraktı. Arena'nın merkezine yürüyen Lord Vorel'e kırıştırdığı gözlerle baktı.

"Regin kazandı," dedi adam. Diğer çıraklardan hafif bir tezahürat yükseldi. Regin reverans yaparken Sonea yüzünün kızardığını hissetti.

"Sonea." Lord Vorel ona döndü. "Çabucak tekrar yaratma becerin yoksa, kalkanını düşürmen yanlış. Bu stratejiyi tekrar kullanmak niyetindeysen, savunmanı daha fazla çalışmalısın. İkiniz de ayrılabilirsiniz. Benon ve Yalend sonraki eşleşme olacak."

Sonea başım eğdi, ardından çabucak geçide ilerledi. Geçide girildiğinde üzerine bir kasvet çöktü. *Altı üstü ilk savaştı*, dedi kendine. Her zaman kazanması olası değildi. Özellikle de Regin'e karşı. Zira onun vasisi bir Savaşçıydı.

Hep güçlerine göre eşleştirileceklerdiyse, her ders Regin'le savaşmak zorunda kalacaktı. Regin'in çoktan Savaşçı becerileri dalını tercih ettiği ortadaydı ve Sonea Hal'in, Regin'in özel dersler aldığı hakkında bir şeyler söylediğini duymuştu. Kendisinin Savaşçı olmak ya da fazladan ders almak konusunda bir arzusu olmadığından, oğlanın bu işte ondan iyi olacağından emindi.

Vorel onların sadece ilk başta güçlerine göre eşleştirileceklerini söylemişti. Eşleştirmeler beceri ve yeteneğe göre değişecekse ve Sonea Regin'den daha az becerili olduğunu kanıtlayabilirse, Vorel onu diğer çıraklarla karşılaştırırdı.

Bu, iki seçeneği olduğu anlamına geliyordu. Ya başarılı olup sonunda hep Regin'le savaşmak zorunda kalacak ya da başarısız olup ondan kaçınacaktı.

İç geçiren Sonea merdivenlerden çıktı ve Arena'yı çevreleyen basamaklarda oturan çıraklara katıldı. Ne olursa olsun, büyük ihtimalle küçük düşürücü yenilgilerden daha fazlasını tatmak zorunda kalacaktı. Düşünceli bir ifadeyle Çırak Odaları'nın yanındaki eski, topa benzer bir yapı olan Kubbe'yi aklına getirdi. Arena inşa edilmeden önce çıraklar orada eğitim alırlardı. Kalın duvarları, içeride savaşanların darbelerinin dışarıdakilere ulaşmamasını sağlardı. Öte yandan, savaş sadece öğretmen ve öğrencileri görebiliyordu. Havasız, basık bir salon olsa da en azından mahremiyet sağlıyordu.

Benon ve Yalend'in savaşlarına başlamalarını seyreden Sonea çabucak sıkıldı. Bu derslerin, tüm kurallarıyla beraber, büyücüleri nasıl gerçek bir savaşa hazırlayabileceğini anlayamıyordu. Bu savaşçılar sadece hayatlarını tehlikeli bir oyunda harcıyorlardı. Büyüleri daha iyi bir işe yarayabilecekken... Örneğin Şifa büyüsüne.

Başını iki yana salladı. Bir dal seçme zamanı geldiğinde, kızıl cüppeyi seçmeyeceğini biliyordu.

15. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİR SALDIRI

Sonea sınıfa girdiği anda bir farklılık hissetti. Sanki havada tuhaf bir büyü akımı var gibiydi. Kapı eşiğinde duraksadı ve Regin'in çetesinden kaçınarak gelmiş olmanın rahatlığı hızla kayboldu.

Lord Kiano başını kaldırdı. Sanki onun gelmesine tuhaf bir şekilde sevinmiş gibiydi.

"Bugün ders olmayacak, Sonea."

Sonea öğretmenine şaşkınlıkla baktı.

"Ders olmayacak mı, lordum?"

Kiano tereddüt etti. Bir oflama, Sonea'nın dikkatini sınıfın ortasına çekti. Ondan önce sadece dört çırak gelmişti. Benon kafasını elleri arasına almıştı. Trassia ve Narron sandalyelerini onun yanına çekmişti. Regin arkasında sessizce duruyordu ve gözlerinde boş bir ifade vardı. Trassia, Sonea'ya suçlayarak bakıyordu.

"Bir çırak öldü," diye açıkladı Kiano. "Shern."

Sonea kaşlarını çatarak yaz sınıfında tuhaf güçlerini sezdiği çırağı hatırladı. *Öldü mü?* Sorular zihninde belirdi. Nasıl? Ne zaman?

"Ah, git şuradan," diye hırladı Trassia. Çıkışmasıyla irkilen Sonea gözlerini ona dikti.

"Benon'un kuzeniydi," dedi Kiano kısık sesle.

Trassia öfkeyle bakmaya devam etti. Sonea yavaş yavaş anladı. Dersin neden iptal olduğunu sorarak, Lord Kiano'nun Shern'in ölümünden Benon'un önünde bahsetmesine neden olmuştu. Sonea yüzüne hararet bastığını hissetti. Narron başını kaldırıp ona doğru kaşlarını çatığında sınıftan çıktı.

Sonea, öfke ve gerginlik hissi güçlenene kadar birkaç adım koştu. Shern'in öldüğünü ya da Benon'un onun kuzeni olduğunu nasıl bilecekti ki? Dersin neden iptal olduğunu sormak, tamamıyla sıradan bir durumdu.

Öyle değil miydi?

Tekrar Shern'i düşündü. Kendi hislerine odaklandığında hafif bir üzüntüden fazlasını hissetmediğini gördü. Shern onunla asla konuşmamıştı. Hatta kimseyle konuşmamıştı. Hatta Shern'in Üniversite'ye geldiği birkaç hafta boyunca tüm yaz sınıfı onu görmezden gelmişti.

Basamaklara ulaştığında Rothen'in merdivenden çıktığını gördü ve rahatladı.

"Demek buradasın," dedi Rothen. "Duydun mu?"

"Dersleri iptal etmişler."

"Evet." Başıyla onayladı. "Bu olduğunda her zaman iptal ederler. Seni bulmak için odana gittim ama orada değildin. Gel, sıcak bir şeyler içelim."

Onun yanında yürüyen Sonea sessiz kaldı. Lonca'nın, orada birkaç hafta geçirmiş bir çırağın ölümü nedeniyle kapanması etkileyiciydi. Ama onun dışında tüm çıraklar Hanelerdendi. Oğlan büyük ihtimalle birkaç çırak ve büyücüyle akrabaydı.

"Shern senin ilk sınıftandı, değil mi?" diye sordu Rothen, misafir odasına girerlerken.

"Evet." Sonea tereddüt etti. "Ona ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Tabii." Rothen yan masadan bir çaydanlık ve iki kupa aldı, ardından dolaptan iki kavanoz çıkardı. "Bir büyücü öldüğünde kontrolün kaybolması hakkında anlattıklarımı hatırlıyor musun?"

"Kullanılmayan büyü serbest kalır ve vücudu tüketir."

Rothern başıyla onayladı. Kavanozları ve diğerlerini yerleştirdi. “Shern büyü kontrolünü kaybetti.”

Sonea ürperdiğini hissetti. “Ama o İkinci Seviye’yi geçmişti.”

“Geçti ama tamamıyla ya da iyi bir şekilde değil. Zihni hiç yeterince istikrarlı olmadı.” Rothern başını iki yana salladı. “Bu nadirdir ama bazen olur. Çocukların büyü potansiyeli olduğu görüldüğünde, böyle sorunlar için de sınarız. Bazen büyüü kontrol etmeye yetecek zihinsel güce ya da istikrara sahip olmayabiliyorlar.”

“Anlıyorum,” dedi Sonea başıyla onaylayarak. Rothern sürahideki suyu çaydanlığa döktü ve kavanozların birinden aldığı sumi yapraklarını ekledi. Diğer kavanoza uzanan Sonea, raka tozunu suyla karıştırıp karışımı biraz büyüyle ısıttı.

“Ne yazık ki bazı insanlar yaşlandıklarında zihinsel istikrarsızlığa sahip olurlar,” diye devam etti Rothern “ya da büyüleri serbest kaldığında. O zamana kadar çok geç olur. Er ya da geç öğrendikleri kontrolü kaybederler. Genellikle ilk birkaç yılda. Shern aylar önce istikrarsızlık işaretleri göstermeye başladı. Lonca onu şehirden alıp böyle çıraklar için inşa ettiğimiz bir yere götürdü. Onları sakın ve mutlu tutmaya çalışırız ve orada bu sorunu bilen Şifacılar tarafından bakılırlar. Ama kimse bir tedavi bulamadı ve güçlerine uyguladığımız bağlar fazla uzun süre dayanmaz.”

Sonea ürperdi. “Onu ilk kez gördüğümde varlığının tuhaf olduğunu düşünmüştüm.”

Rothern kaşlarını çatı. “İstikrarsızlığı o kadar erken mi sezdin? Kimse sezmemişti. Bunu mutlaka...”

“Hayır!” Sonea’nın kalbi duracak gibi oldu. Rothern herhangi birine Shern hakkında sezdiklerini anlatırsa, diğer çırakların onu suçlayacağı bir başka şey ortaya çıkardı. “Yapma. Lütfen.”

Rothern ona düşünceli bir şekilde baktı. “Pekâlâ. Sanırım artık önemi yok.” Ellerini çaydanlığın etrafına koydu. Bir anda ibrikten buhar yükselmeye başladı. “Tüm bunlar sana ne hissettiriyor. Sonea?”

Sonea omuz silkti. “Onu tanı mıyordum.” Sınıfa girdiğinde olan biteni anlattı. “Sanki benim suçummuş gibi.”

Rothen kendine bir kupa kaynamış sumi koyarken kaşlarını çattı. “Büyük ihtimalle kötü bir zamanda geldiğin için çıkıştılar. Söyledikleri şeyleri kafana takma. Yarına kadar unutulur.”

“Peki, bugün ne yapacağım?” dedi Sonea kendi kendine.

Rothen çayından bir yudum almak için duraksadı, ardından gülümsedi. “Dorrien’in ziyareti için plan yaparız diye düşünmüştüm.”

Anyi’nin kaptanı, Dannyl’in ona Vin Adaları’na gidip gitmediğini sorduğunda mest olmuştu. Başta, Dannyl adamın anavatanını görmeye hevesli olduğunu düşünmüştü ancak kaptan, Dannyl ve Tayend’in kendi kamarasını almasında ısrar ettiğinde şüphelenmişti. Vin’li denizcilerden bildiği kadarıyla bir kaptanın kendi yerini vermesi için vatan hasreti ya da Lonca saygısından fazlası gerekirdi.

Yola çıktıkları akşam, Dannyl kaptanın hevesi ardındaki gerçek nedeni keşfetmişti.

“Kiko Kasabası’na giden gemilerin çoğu önce Capia’ya gider,” demişti kaptan onlara cömert bir yemek sırasında. “Böyle daha hızlı.”

“Neden doğrudan Kiko Kasabası’na gitmiyorlar?” diye sormuştu Tayend.

“Vin’in Yukarı Adaları’nda kötü adamlar yaşar.” Kaptan somurtmuştu. “Gemileri soyarlar, tayfayı öldürürler. Tehlikeli insanlar.”

“Ah.” Tayend Dannyl’e bakmıştı. “Ve bu adaları geçerek mi gideceğiz?”

“Bu kez tehlike yok.” Kaptan Dannyl’e bakıp gülümsemişti. “Gemide büyücü var. Lonca bayrak gösteririz. Onlar cesaret etmez soymaya!”

Sohbeti hatırlayan Dannyl kendi kendine gülümsedi. Tüccarların yine de bu yolun riskini arada sırada aldıkları ve gemilerinde büyücü olmasa da Lonca bayrağını sergileyerek kendilerini koruduklarını tahmin ediyordu. Korsanlar da bunu anlamış olabilirdi ve gerçek olsun olmasın bir Lonca üniformasının, korsanları uzak tutmak için bir bayrağın yeterli olmadığı günlerde bir sandıkta tutulduğunu görmek onu şaşırtmazdı.

Lonmar'dan uzaklaşmanın verdiği rahatlık, Dannyl'in bunu kafasına takamayacağı kadar fazlaydı. Yaşlılar Konseyi'yle alakalı anlaşmazlık bir ay süren tartışma ve yaygaranın ardından aşılmıştı. Dannyl'in Vin'deki sorumlulukları her ne kadar ufak olsa da, onların da başta görüldüğünden daha zorlu olup olmayacağını merak etti.

Gemi Lonmar'dan uzaklaştıkça, tayfa gittikçe gergin ve tetikte olmaya başlamış, Dannyl, korsan tehdidinin gerçek olduğunu anlamıştı. Tayend'in kulak misafiri olup da tercüme ettiği konuşmalardan Dannyl, korsanların bir risk değil, kesin bir gerçeklik olduğunu tahmin etmişti. Bu adamların, hayatlarının onun gemideki varlığına bağlı olduğuna inanmaları biraz rahatsız ediciydi.

İkinci dar yatakta uzanan Tayend'e baktı. Araştırmacının teni solgundu ve genç adam zayıflamıştı. Deniz tutmaları, sağlığına oldukça zarar vermişti. Zayıflığı ve açıkça belirgin rahatsızlığına rağmen Tayend, Dannyl'in onu iyileştirmesine izin vermemekte diretiyordu.

Yolculukları şimdiye kadar Tayend'in umduğu gibi güzel bir macera olmamıştı. Dannyl onun da Lonmar'dan ayrılmaktan mutlu olduğunu biliyordu. Kiko Kasabası'na ulaştıklarında bir-iki haftayı dinlenerek geçirmelerine karar vermişti. Vin'liler sıcaklıkları ve misafirperverlikleriyle tanınırlardı. Dannyl, Lonmar'da karşılaştıkları bunaltıcı hava ve tuhaflıkları Vin'in telafi edeceğini, Tayend'in gücü ve seyahat hevesinin geri döneceğini umdu.

Karşılıklı iki küçük pencereden deniz manzarası görünüyordu. Gökyüzüne akşamüzünün mavisi hakimdi ve hava bulutsuzdu. Bir pencereye yaklaşan Dannyl, ufuktaki adaları ve iki büyük tekne gördü.

Bir esneme duyduğunda Tayend'e baktı. Araştırmacı yatakta doğrulmuş geriniyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Dannyl.

"Daha iyi. Dışarı nasıl?"

"Göründüğü kadarıyla oldukça güzel." Tekneler *Anıı*den küçüktü. Dalgalar üzerinden hızla yaklaşıyorlardı. "Sanırım akşam yemeğinden önce misafirlerimiz olacak."

Tayend kamara duvarına tutunarak Dannyl'in yanına geldi. Pencereden baktı.

"Korsanlar mı?"

Kamaranın kapısına hızlı ayak sesleri yaklaştı, ardından kapı hızlıca birkaç kez çalındı.

"Onları görüyorum," diye seslendi Dannyl.

Tayend omzuna vurdu. "Kahraman olma zamanı geldi, büyücü dostum."

Dannyl Tayend'e kötü kötü baktıktan sonra kapıyı açtı ve koridora çıktı. Denizcilerin en genci, on dört yaşındaki bir oğlan abartılı hareketlerle gelmesini işaret ediyordu.

"Dışarı çıkın! Çabuk!" dedi, büyümüş gözlerle.

Oğlanı takip eden Dannyl ortak salona yöneldi ve güverteye çıktı. Kaptanı geminin arka tarafında görünce, halatların üzerinden ve birkaç basamaktan sonra ona ulaştı.

"Kötü adamlar," dedi kaptan, işaret ederek.

Tekneler iki yüz adımdan yakındaydı. Dannyl, *Anyi*'nin direğine baktığında Lonca bayrağının rüzgârda sertçe dalgalandığını gördü. Güvertede etrafına baktığında oğlan dahil tüm tayfanın ya bıçaklar ya da kısa, kaba kılıçlar taşıdıklarını gördü. Birkaçının elinde yay vardı ve yaklaşan gemileri çoktan hedef almışlardı.

Tayend'den bıkkınlıkla dolu bir ses geldi. "Tayfa pek sana güveniyormuş gibi görünmüyor," diye mırıldandı.

"İşi şansa bırakmıyorlar," diye yanıtladı Dannyl. "Sen bırakır mıydım?"

"Sen bizim kahramanımız ve koruyucumuzsun. Bizi kurtaracağından eminim."

"Bunu söylemek zorunda mısınız?"

Tayend kıs kıs güldü. "Sadece sana ihtiyaç duyulduğunu ve takdir edildiğini hissettirmek istedim."

Öndeki tekne, *Anyi*'ye yaklaşırken yavaşlamadı. Korsanların gemiye bindirme niyetinden endişe eden Dannyl küpeşteye doğru

gidip teknenin pruvasını döndürmeye hazırlandı. Tekne son anda döndü ve *Anyi*'ye paralel bir hale geldi.

Teknelerde iriyarı, yapılı adamlar vardı. Gemiye doğru tuttukları büyük kalkanlarla kendilerine atılacak oklardan korunmaya hazırdılar. Kalkanların arasında, Dannyl kılıçların yansıttığı gün ışığı parıltısını yakaladı. İki adam toplanmış halatlar taşıyorlardı. Halatların bir ucunda borda kancaları vardı.

Büyücünün görebildiği adamlar sıradan Vin'lilerden daha kavruk ve daha uzun boyluydu. Bu, Lonmar'lı kanma da sahip olduklarına işaret ediyordu. İçlerinden birkaçı, geminin burnunda duran bir adama kaçamak bakışlar atıyordu. Dannyl'in tahminine göre liderleri o olmalıydı.

İkinci tekne geminin yanına geldiğinde, adam bir elini kaldırıp Vin dilinde seslendi. Tayend boğulmuş gibi bir ses çıkardı ancak *Anyi* tayfası sessiz kaldı. Dannyl kaptana baktı.

"Ne dedi?"

Kaptan boğazını temizledi. "Güzel arkadaşın ne kadara diye sordu. Köle edip batıda satıp para kazanacak söyledi."

"Gerçekten mi?" Dannyl, Tayend'e bir bakış attı. "Sence ne kadar? Elli altın iyi midir?"

Tayend dönüp Dannyl'e öfke dolu bir bakış attı.

Kaptan kıs kıs güldü. "İnsan köle için doğru fiyat bilmem."

Sırıtan Dannyl başını iki yana salladı. "Ben de bilmiyorum. Korsana dostumun satılık olmadığını söyle. Ona..." Dönüp korsana baktı. "...bu gemideki yüklere parasının yetmeyeceğini söyle."

Kaptan Vin diline tercüme ettiğinde korsan gülümsedi, ardından diğer tekneye bir işaret vermek üzere elini kaldırdı. Adamlar halatlara ve makaralarına koştu. Çok geçmeden tekneler gemiden hızla uzaklaşmaya başladı.

Kaptan, Dannyl'e doğru bir adım attı. "Öldür şimdi," dedi telaşla. "Uzağa gitmeden önce onlar."

Dannyl başını salladı. "Olmaz."

"Ama korsan kötü insan. Hep gemi soyar. Öldürür. Köle alır."

“Bize saldırmadılar,” diye yanıtladı Dannyl.

“Onları öldürürsen, denizi güvenli yaparsın.”

Dannyl dönüp kaptanla yüzleşti. “Bir ya da iki tekne dolusu adamı öldürmek bir şey değiştirmez. Onların yerini diğerleri alır. Eğer Vin halkı, büyücülerin korsanları bu adalardan temizlemesini istiyorsa, bunu Lonca’yla konuşması gerekir. Kanuna göre, güçlerimi kralımdan gelen doğrudan bir emir dışında, sadece savunma amacıyla kullanabilirim.”

Kaptan gözlerini aşağı çevirdi ve uzaklaştı. Dannyl adamın tayfaya işlerine geri dönmelerini emretmeden önce kendi dilinde bir şeyler mırıldandığını duydu. Denizcilerin birkaçı pek memnun gözükmeyi ama şikâyet etmeden işlerine döndüler.

“Performansından memnun kalmayanlar onlardan ibaret değil,” dedi Tayend.

Dannyl dostuna sorgularcasına baktı. “Sen de mi onları öldürmem gerektiğini düşünüyorsun?”

Tayend uzaklaşan korsanlara doğru gözlerini kısıtı. “Karşı çıkmazdım.” Ardından omuz silkti. “Ama biraz büyü gösterisi umudum vardı. Fazla şatafatlı bir şey değil. Sadece biraz kıvılcım ve alev.”

“Kıvılcım ve alev mi?”

“Evet. Belki biraz da tazyikli su.”

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” diye karşılık verdi Dannyl soğukça.

“Bir de beni köle tacirlerine satma hakkındaki o konuşmalar neydi? Hem de *sadece elli altına!* Ne kadar da rencide edici!”

“Özür dilerim. Yüz altın daha mı uygun olurdu?”

“Hayır! Ve o kadar da özür diler gibi gelmedin.”

“Öyleyse özrümde ikna edici olamadığım için özür dilerim.”

Tayend gözlerini devirdi. “Yeter! Ben içeri gidiyorum.”

Sonea notlarıyla dolu kutusunu göğsünde sıkıca tutarak iç geçirdi. Hızla karanlık çöküyordu. Günün ışıkları ormanı uzun gölgelerle doldurmuştu ama artık sadece puslu ve belirsiz ışıklar kalmış, et-

raftaki şekilleri seçmeyi zorlaştırmıştı. Bir ışık oluşturma arzusuna gem vurdu. Bunun onu bulmayı kolay kılacağını biliyordu.

Yakında bir yerde bir dal parçası kırıldı.

Sonea durdu ve ağaçların arasına gözlerini dikti. Uzakta, Şifacı Odaları'nın ışıkları ağaç gövdeleri arasından görülebiliyordu. Herhangi bir hareket görmeyen Sonea yürümeye devam etti.

Birkaç hafta önce Lord Kiano sınıfı Şifacı Odaları'nın ötesinde kalan, şifalı bitkilerin ekildiği tarlalara ve cam tavanlı evlere götürmüştü. Onlara birkaç türü göstermiş, her bitkiyi nasıl tanıyacaklarını anlatmıştı. Sonrasında onlara her hafta bir çırağı derslerden sonra kendisine eşlik etmesi için seçeceğini ve orada onların bilgisini sinayacağını söylemişti.

O öğleden sonra sıra Sonea'ya gelmişti. Sınavdan sonra adam onu azletmiş, kendi başına Çırac Odaları'na dönmek zorunda bırakmıştı. Regin'in onu büyücülerin görmediği bir yerde pusuya düşürme fırsatını kaçırmayacağını bilen Sonea orada kalmış, bitkileri incelemeye ilgi duyduğu rolünü kesmiş, Kiano'nun peşinden geri dönebileceğini ummuştü. Öğretmeni bir bahçıvanla uzun bir sohbeta daldığındaysa uzun süre beklemesi gerekeceğini anlamıştı.

O nedenle diğer planını denemeye karar vermişti. Regin'in onun bilindik yolunun üzerinde bekleyeceğini tahmin ederek ormandan kestirme bir yol seçmiş, Üniversite'nin önüne çıkan patikaya ulaşmak üzere Şifacı Odaları'nın etrafından dolaşmayı hedeflemişti.

Solunda bir başka çatırtı olduğunda yine durdu. Boğuk bir gü-lüş duyduğunda planının başarısız olduğunu anladı ve kanı dondu.

"İyi akşamlar, Sonea."

Dönünce ağaçlar arasında tanıdık bir şekil gördü. Bir küre ışık yaratarak karanlığı def etti. Regin durdu ve iki şekil daha onun yanında belirirken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Issle ve Alend de oradaydı. Sonea etraftan sesler geldikçe Gennyl, Vallon ve Kano'nun gölgelerden çıkageldiğini gördü.

"Ormanda dolaşmak için güzel bir akşam," dedi Regin etrafa bakınarak. "Çok sessiz. Huzurlu. Bizi bölecek kimse yok." Bir adım

yaklaştı. “Öğretmenler artık sana özel muamele yapmıyorlar, değil mi? Ne yazık. Biz fazladan ilgi görürken senin görmemen gerçekten de adil değil. O yüzden sana bizzat ders veririm, diye düşünmüştüm.”

Kar ezilme sesleri, Sonea’ya arkasında kalan çırakların yaklaştığını belli etti. Kalkanını güçlendirdi ama çıraklar onu şaşırtarak etraftan dolaşıp Regin’in arkasında durdular.

“Hımm...” diye devam etti Regin. “Belki sana Lord Balkan’ın bana gösterdiklerinden bazılarını öğretebilirim.” Diğerlerine bir bakış attı, ardından başıyla onayladı. “Evet, sanırım bunu ilgi çekici bulursun.”

Sonea’nın ağzı kurudu. Regin’in Savaşçı Becerileri üzerine fazladan ders aldığını biliyordu ama o sınıfın başı olan Balkan tarafından eğitildiğinin farkında değildi. Regin avuçlarını kaldırdığında diğer çıraklar önderlerine yaklaştılar ve ellerini onun omuzlarına koydular.

“Savun kendini,” dedi Regin, Lord Vorel’in emreden ses tonunu taklit ederek.

Kalkanına daha fazla büyü katan Sonea, Regin’in avuçlarından fırlayan enerji akımlarını durdurdu. Darbeler zayıftı ancak Arena’da karşılaştığı her şeyden daha güçlü bir şeye dönüşene dek hızla kuvvetini artırdı. Şaşırtarak kalkanına daha fazla büyü kattı.

Bu nasıl mümkün olabiliyordu? Sonea onun gücünü bilecek kadar fazla kez Regin’le savaşırmıştı. Oğlan hep ondan daha zayıf olmuştu. Sonea’ya gerçek gücüyle saldıracak anı bekleyerek kendini zayıf mı göstermişti?

Regin çirkin bir şekilde sırtmaya başladı ve ona doğru bir adım attı. Saldırısı birden zayıfladığında duraksayıp diğerlerine öfkeyle baktı. Diğerleri aceleyle öne uzanarak oğlanın omzunu tutmaya çalıştılar.

Onlar Regin’e bir kez daha dokunduklarında oğlan saldırısına devam etti. Sonea bunun ne anlama geldiğini bir düşündü. Diğerlerinin oğlana güçlerini aktardıkları açıktı. Sonea bunun mümkün olduğunu duymamıştı ama bilmediği birçok Savaşçı Becerisi vardı. Ya da bunu Vorel’in uzun ve sıkıcı anlatımlarından birinde kaçırmıştı.

Duyuları havayı dolduran büyüyle çınıyordu. Aralarındaki kar su birikintilerine dönüşmüştü. Bu denli güç... Kendisine yöneltilmiş şeyin kuvvetini düşündükçe dehşete düşüyor, kalbi küt küt atıyordu. Kalkanını sağlam tutmakta başarısız olursa, sonuçları hızlı ve ölümcül olurdu. Regin'in aldığı risk büyüktü... Yoksa değil miydi?

Ya beni öldürme niyetindeyse?

Olması mümkün değildi. Lonca'dan atılırdı.

Ne var ki Regin'i Loncasalonu'nda toplanmış büyücülerin karşısında hayal ettiğinde, onların ne diyeceğini kolayca tahayyül edebiliyordu. Şanssız bir kaza. Sonea'nın zayıf becerileri yüzünden o suçlanmazdı. Kütüphanede dört haftalık bir çalışma ve bir daha bunun yaşanmamasına dair bir söz...

Korkusunun yerini öfke aldı. Çıraklara baktığında birbirlerine kaçamak bakışlar attıklarını gördü. Regin artık sırtıtmıyor, yoğunlaşmaya çalışarak kaşlarını çatıyordu. Hırlayarak bir şey söylediğinde diğerleri karşı çıktılar. Her ne yapıyorlarsa bekledikleri sonucu vermiyordu.

Öyleyse bu, birleştirdikleri gücün tüm kuvveti miydi? Sonea gülümsedi. Onlara kolayca karşı koyuyordu. Regin onu fazla hafife almıştı. Ve üzerlerinde duran küre ışıktan anlaşılabilceği gibi, Sonea'nın fazladan gücü bile vardı.

Peki, bu iş nasıl sonlanacaktı? Sonea onlara karşı bir darbe gönderdiğinde saldırılarının kesileceğinden emindi. Ama kendilerini savunamazlarsa, Yüksek Büyücüler ve sürgünle karşı karşıya kalacak olan o olurdu.

Ve kalkanlarını oluşturmayı başarabilirlerse, Çırak Odaları'na kadar onu takip edip yakasından düşmeyeceklerdi. Onlardan nasıl kurtulabilirdi? Küre ışığına bir baktı. Küreyi söndürürse, gözlerinin karanlığa alışması birkaç dakika alırdı. Kendisi sıyrılıp kaçabilirdi. Ne var ki kendisi de aynı körlüğe maruz kalırdı...

Körlük...

Gülümsedi. Gözlerini sıkıca kapayıp iradesini zorladı. Gözkapakları ardından görebildiği kısa ışık parıltısının ardından saldırının

ÇIRAK

zayıfladığını hissetti. Tekrar gözlerini açtığında çıraklar ya gözlerini kırpıştırıyorlar ya da yüzlerini ovuşturuyorlardı.

“Göremiyorum!” diye haykırdı Kano.

İşe yaradı! Engebeli zeminde dengesini neredeyse kaybeden Alend öfkeyle lanet okuyup kollarını uzatırken Sonea sırttı. Issle bir ağaç bulana kadar etrafı yokladı, ardından sanki ayaklanıp kaçacakmış gibi gövdesine sarıldı.

Sonea bir adım geriledi. Karın ezilme sesini duyan Regin ona doğru bir adım atıp uzandı. Çizmesi erimiş karın oluşturduğu çamura denk gelince yana kaydı. Yüz üstü çamura düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken iğrenme ve öfkeyle hırladı.

Sonea kahkaha atmamak için kendini tuttu. Regin’in yüzünde öldürmeye hazır olduğunu belli eden bir ifade vardı ve o sırada öne atıldı. Onun yoklayan ellerinden kaçman Sonea geriledi.

“Ders için teşekkürler, Regin. Senin böylesine *görüye* sahip biri olduğunu hiç bilmezdim.”

Kıs kıs gülerek döndü ve Üniversite’nin ışıklarına yöneldi.

16. BÖLÜM

SUÇLAMALARLA İLGİLİ KURAL

Bir ses onun ismini söylediğinde Rothen tüpler, vanalar ve camdan araç gereçlerden oluşan narin bir yapıyı sökmekle uğraşıyordu. Başını kaldırdığında Şifacı ulağı olduğunu belli eden yeşil bir kuşak ve hizmetçi kıyafetleri giymiş genç bir adamı sınıfın eşliğinde gördü.

“Evet?” dedi Rothen.

“Leydi Vinara sizinle Şifacı Odaları’nda görüşmeyi arzu eder.”

Rothern’in kalbi duracak gibi oldu. Vinara ne istiyor olabilirdi? Sonea’ya bir şey mi olmuştu? Regin’in eşek şakalarından biri fazla mı ileri gitmişti? Yoksa bu başka biriyle mi ilgiliydi? Eski dostu Yaldin mi? Yoksa onun eşi Ezrille mi?

“Kısa süre içinde orada olacağım,” diye yanıtladı.

Ulak saygıyla eğildi ve aceleyle uzaklaştı. Rothen ona yardım etmek üzere yanında kalmış çırağa baktı. Farind gülümsedi.

“İsterseniz bunu ben bitirebilirim, lordum.”

Rothern başıyla onayladı. “Pekâlâ. Asidi kaldırırken dikkatli ol, yeter.”

“Tabii.”

Koridordan aceleyle ilerleyen Rothen durup Vinara’nın çağrısı ardındaki nedeni tahmin etmekten kendini alıkoymaya çalıştı. Çok geçmeden öğrenecekti. Gece hava buz gibiydi, o yüzden kendini bir

kalkanla çevreleyip içerideki havayı ısıttı. Şifacı Odaları'na ulaştığında Leydi Vinara'nın onu girişte beklediğini gördü.

"Beni görmek mi istemiştiniz?" diye sordu Rothen nefes nefese.

Kadının dudakları belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aceleye mahal yoktu, Lord Rothen." dedi Vinara. "Gözde چراغınızın kurbanları olduklarını iddia eden çıraklar hayati tehlikede değiller. Sonea'nın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kurbanlar mı? Sonea ne yapmıştı? "Odasında ders çalışıyordur muhtemelen."

"Onu bu akşam görmediniz mi?"

"Hayır." Rothen kaşlarını çattı. "Ne oldu, sorabilir miyim?"

"Bir saat önce altı çırak buraya geldi. Sonea'nın onları ormanda pusuya düşürüp kör ettiğini iddia ediyorlar."

"Kör mü etmiş? Nasıl?"

"Parlak bir ışıkla."

"Ah." Rothen önce rahatladı, ardından Şifacı'nın ciddi ifadesini gördüğünde tekrar endişelenmeye başladı. "Kalıcı olarak değil herhalde, değil mi?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Ciddi bir sorunları yok. Şifacıların zamanını boşa harcatacak kadar kötü olmadıkları kesin. İyileşecekler."

"Körlükten başka bir yaralanmaları var mı?"

"Ormandan çıkmaya çalışırken maruz kaldıkları kesik ve morlukları var."

"Anlıyorum." Rothen yavaşça başıyla onayladı. "Bu çıraklardan biri Garrel'in gözde چراغı Regin olabilir mi?"

"Evet." Kadın dudaklarını büzdü. "Sonea'nın bu oğlandan özellikle hoşlanmadığını duydum."

Rothen acı acı güldü. "O his karşılıklı, sizi temin ederim. Regin'le konuşabilir miyim?"

"Tabii. Sizi ona götürüyüm." Vinara döndü ve binanın ana koridorunda yürümeye başladı.

Rothen onu takip ederken Vinara'nın söylediği şeyleri düşündü. Sonea'nın, Regin ve arkadaşlarını pusuya düşürdüğüne bir an bile

inanmamıştı. Daha büyük ihtimalle, onlar kızı pusuya düşürmüşlerdi. Ne var ki bir şeyler yanlış gitmişti.

Sonea'yı suçlayabilmek için kendilerini kör etmiş olabiliyorlardı ama Rothen şüpheliydi. Niyetleri o olsaydı, kendilerini Şifacı Odaları'na götürecek birilerini bulurlardı. Zihinsel iletişimle yardım istememeleri, bu duruma dikkat çekmek istemediklerine işaret ediyordu.

Vinara kapıda durup onu içeri aldı. Odada etrafına bakan Rothen, tanıdık genç adamın bir yatağın ucunda çamur lekeli cüppesiyle oturduğunu gördü. Regin'in yüzü kızarmıştı. Yumruklarını sürekli sıkıp bırakıyordu ve ateş saçan gözleri, vasisi Lord Garrel'in omzu üzerinden uzaklara bakıyordu.

Büyücü dönüp Rothen'e baktığında ifadesi karanlık bir havaya büründü. Onu görmezden gelen Rothen, onun yerine uzun ve öfkeli bir şekilde sızlanan Regin'i dinledi.

"Yemin ederim, bizi öldürmeye çalışıyordu! Lonca kanununu biliyorum. Atılmalı!"

Rothen önce Vinara'ya bir bakış attı, ardından tekrar oğlana gözlerini çevirdi ve gülümsemek için kendini tuttu. Regin Lonca kanununu işin içine sokmak istiyorsa, öyle olmasında sorun yoktu.

"Bu son derece ciddi bir suçlama, Regin," dedi Rothen sessizce. "Ve vasinin bunu doğrulaması kendisi için son derece uygunsuz olur." Dönüp yanında duran kadına baktı. "Belki Leydi Vinara birini önerebilir."

Gözlerini kırıştıran Vinara, Rothen'in ne demek istediğini anladı.

"Gerçek okumasını ben yaparım," dedi kadın.

Regin sertçe nefesini tuttu. Çırağa bakan Rothen, oğlanın beti benzi atmış görüntüsünü keyifle sindirdi. "Hayır, ben onu demek istemedim..." dedi aceleyle. "Ben..."

"Suçlamayı geri mi çekiyorsun, öyleyse?" dedi Rothen.

"Evet," diye nefesini tuttu Regin. "Suçlamamı geri çekiyorum."

"Öyleyse bu akşam *gerçekten* ne oldu?"

"Evet," dedi Vinara, ses tonu karanlık bir hal alarak. "İddia ettiğin üzere, Sonea neden size saldırdı?"

"Açıkça görülüyor ki kız onların birkaç gün boyunca derslere katılamamalarını istemiş," diye karşılık verdi Garrel.

"Anlıyorum," dedi Rothen. "Sonraki birkaç günde sizin katılmamanızı istediği ne olabilir?"

"Bilmiyorum... Sanırım bize zarar vermek istedi sadece."

"Ve altı çırağı ormanda takip etti," diyen Rothen, Vinara'ya anlamlı bir bakış attı. "Sizin birleşik gücünüzün üstesinden gelebileceğinden emindi, öyle mi? Notlarının gösterdiğinden çok daha üstün Savaşçı becerilerine sahip olmalı."

Regin'in gözleri vasisini aradı.

"Altınız birden ormanda ne yapmaya gitmiştiniz?" diye sordu Vinara.

"Biz sadece... keşfe çıkmıştık. Eğlenmek için."

"Hımm," dedi kadın. "Arkadaşlarının söylediği bu değil."

Regin ağzını açtı, ardından yine kapadı. Garrel ayağa kalktı. "Çırağım yaralandı ve dinlenmeye ihtiyacı var. Herhalde bu sorgulama o iyileşene kadar bekleyebilir."

Rothen tereddüt etti, ardından riske girmeye değdiğini hissetti. Vinara'ya döndü. "Haklı. Regin'in cevaplarını duymaya ihtiyacımız yok. Eminim Sonea masumiyetini kanıtlamak üzere bir gerçek okumasına karşı çıkmayacaktır."

"Hayır!" dedi Regin.

Vinara'nın gözleri kısıldı. "Yapmak isterse, bunu önleyemezsin, Regin."

Çırak yüzünü ekşitti. "Pekâlâ. Size anlatacağım. Onu ormana kadar takip edip bir oyun oynadık. Tehlikeli bir şey değildi. Sadece... derste öğrendiğimiz şeyi deniyorduk."

"Anlıyorum." Vinara'nın sesi son derece soğuktu. "Öyleyse bu oyunun ne olduğunu bize anlatsanız iyi olur. Ve Sonea'nın hatırladıklarının, söylediğiniz her şeyi onaylayacağını ya da reddedeceğini aklınızdan çıkarmayın."

İç geçiren Sonea, kitapta kaldığı sayfayı bir kâğıt parçasıyla işaretledi, ardından ayağa kalkıp kapıya bakmaya gitti. Kapıyı dikkatlice açarken,

Regin'in zorla girebileceği ihtimaline karşı büyüsiyle güçlendirdi. Koridorda duran kişinin Lord Osen olması onu şaşırttı.

"Rahatsız ettiğim için affet," dedi Lord Osen. "Yönetici Lorlen seninle odasında görüşmek istiyor."

Sonea gözlerini ona dikti ve yüzündeki sıcaklık çekilmeye başladı. Midesi kasıldı. Yönetici... Onunla aylardır konuşmamıştı. Ne istiyordu? Yüksek Lord'la alakalı bir şey miydi? Akkarin, sırrını bildiğini mi keşfetmişti?

"Endişe etme," dedi Osen gülümseyerek. "Sadece birkaç soru sormak istiyor."

Odasından çıkan Sonea, Çırac Odaları'ndan onunla beraber çıktı. Avludan geçip Üniversite'nin arka kapısından geçtiler. Ayak sesleri boş koridorda yankılandı. Osen, Yönetici'nin odasının kapısını açarken Sonea derin bir nefes çekti. Oda büyücülerle doluydu. Bazıları sandalyelerde oturuyordu, diğerleri ayakta idi. Sonea girdiğinde Yüksek Büyücülerin çoğunun orada olduğunu fark etti.

Rothen'i gördüğünde rahatlayarak nefes verdi. Lord Garrel'i gördüğündeyse morali bozuldu. Demek bu iş, Regin'le karşılaşmalarıyla alakalıydı. Yüksek Büyücülerini işin içine katmak için dallı budaklı bir hikâye anlatmış olmalıydı.

Rothen gülümseyip ona gelmesini işaret etti. Pek iyi hissetmeyen Sonea onun yanma gitti.

"Sonea."

Sonea büyük bir masanın arkasında oturan Lorlen'e döndü. Mavi cüppeli büyücünün ifadesi ciddi idi.

"Bu akşam sen ve altı çırac arasında yaşanmış bir olay bilgimize sunuldu. Ne olduğunu bize anlatmanı istiyoruz."

Sonea etrafına bakındı, ardından sertçe yutkundu.

"Lord Kiano beni bir sınav için tarlalara götürdü. Uzun yoldan, Şifacı Odaları'nın etrafından geri döndüm. Regin ve arkadaşları beni ormanda durdurdular." Tereddüt etti. Bir suçlama olarak görülebilecek herhangi bir şey söylemekten nasıl kaçınacağını düşündü.

"Devam et," dedi Lorlen. "Ne olduğunu anlat bize."

Derin nefes alan Sonea devam etti. “Regin, Lord Balkan’dan öğrendiği bir şeyi göstermek istediğini söyledi,” derken kırmızı cüppeli büyücüye bir bakış attı. “Sonra diğerleri ellerini onun omzuna koydular. Gönderdiği darbe her zamankinden güçlüydü ve diğerlerinin bir şekilde ona fazladan güç aktardıklarını anladım.”

“Ne yaptın?”

“Kalkan yarattım.”

“Hepsi bu mu?”

“Karşı darbe yollamak istemedim. Kendilerini yeterince iyi korumuyor olabilirlerdi.”

“Akıllıca. Sonra ne oldu?”

“Küre ışığım hâlâ duruyordu, o yüzden daha gücüm olduğunu biliyordum.”

Solunda sertçe nefesini tutan birinin sesi onu irkiltti. Leydi Vinara’nın onu tartan bakışlarını gördü.

“Devam et,” dedi Lorlen.

“Vazgeçmeyeceklerini ve onlar başka bir şey yapmadan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Peşimden gelmelerine izin vermemek için ışıkla gözlerini kamaştırdım.”

Arkasından birçok kısık sesli mırıltı duyabiliyordu. Lorlen hafifçe elini salladığında sessizleştiler.

“Akla birkaç soru geliyor,” dedi adam. “Neden tarladan dönerken uzun yolu tercih ettin?”

“Beni bekleyeceklerini biliyordum,” diye yanıtladı Sonea.

“Kimin?”

“Regin ve diğerlerinin.”

“Neden bunu yapsınlar?”

“Onlar her zaman...” Başım iki yana salladı. “Keşke bilseydim, sayın Yönetici.”

Lorlen başıyla onayladı. Vinara’ya baktı.

“Anlattıkları, Regin’inkiyle örtüşüyor.”

Sonea Şifacı’ya gözlerini dikti. “Regin size *bunu mu* anlattı?”

“Regin seni, onları öldürmeye çalışmakla suçladı,” diye açıkladı Rothen sessizce. “Bunun bir gerçek okuması gerektireceğini anladım.”

ğında suçlamasını geri çekti. Ben de ona masumiyetini kanıtlamak için bunu senin yapacağını söyledim. Ardından gerçek ortaya çıktı.”

Sonea ona şaşkınlıkla baktı. Rothen onun gerçek okumasına maruz kalmasını mı önermişti? Ya Regin itiraf etmeseydi? Rothen, Regin’in gerçeği anlatacağından emin olmuş olmalıydı. “Bu toplantı ne hakkında öyleyse? Neden Yüksek Büyücüler burada?”

Rothen yanıtlayacak fırsat bulamadı.

“Sonea’ya sorusu olan var mı?” diye sordu Lorlen.

“Evet.”

Lord Sarrin sırtını dikleştirip öne çıktı.

“Bu karşılaşmadan sonra yorgunluk hissettin mi? Bitkin hissettin mi?”

Sonea başını iki yana salladı. “Hayır, lordum.”

“Bu akşam başka herhangi bir büyü yaptın mı?”

“Hayır... Aslında, evet. Kapıma bir bağlama büyüğü yerleştirdim.”

Lord Sarrin dudaklarını büzüp Lord Balkan’a baktı. Savaşçı, kıza düşünceli bir ifadeyle baktı.

“Boş zamanlarında Savaşçı becerileri alıştırıcıları yapıyor muydun?” diye sordu.

“Hayır, lordum.”

“Güç birleştirme metodunu kullanan çıraklarla daha önce karşılaşmış mıydın?”

“Hayır, bunu daha önce duymadım.”

Lord Balkan sandalyesine yaslandı ve Yönetici’ye başıyla onay verdi. Lorlen etrafa baktı.

“Başka soru var mı?”

Büyücüler birbirlerine baktılar, ardından başlarını olumsuzca salladılar.

“Öyleyse gidebilirsin, Sonea.”

Sonea ayağa kalktı ve büyücülere saygıyla eğildi. O giderken büyücüler sessizce izlediler. Ancak kapı kapandıktan sonra odada konuşmaların başladığını duyan Sonea, boğuk gelen seslerden bir şey anlayamadı.

Kapıya gözlerini dikti, ardından yavaşça gülümsemeye başladı. Onun başına dert açmaya çalışan Regin, kendi başına daha kötü

dert açmıştı. Dönerek Çırac Odaları'na yönelirken, bir kereliğine yol boyunca kimsenin onunla uğraşmayacağından emindi.

"Bu kadar genç birinde, bu kadar güç." Lord Sarrin başını iki yana salladı. "Sadece birkaç kişi bu kadar hızlı ilerlemiştir."

Lorlen başıyla onayladı. Kendi güçleri de hızlı gelişmişti. Akkarin'in de. İkisi de Lonca'daki en yüksek iki konuma seçilmişti. Bu onların da aklından geçerken Yüksek Büyücülerin yüzlerindeki rahatsızlığı görebiliyordu.

Normalde bir çıracta böylesi gelecek vaadi görmekten memnuniyet duyarlardı. Ama Sonea bir kenar mahalle kızıydı ve kısa süre önce bir kalem çalarak sorgulanacak bir davranış göstermişti. Lorlen bunun diğer çıracların rahatsız etmesine karşılık bir cevap olduğuna ve münferit bir olay olduğuna inanmaya hazır olsa da, diğer büyücüler o kadar affedici olmamışlardı.

"Henüz yüksek beklenti içine girmemeliyiz," dedi, onları temin etmek üzere. "Sadece erken gelişme gösteriyor olabilir ve gücünün sınırına ulaşmış olabilir."

"Şimdiden öğretmenlerinin çoğundan güçlü," diyen Sarrin, Rothen'i işaret etti, "hatta kendi vasisinden bile."

"Bu bir sorun mu?" diye sordu Rothen sakince.

"Hayır." Lorlen gülümsedi. "Geçmişte asla sorun olmadı. Sadece, daha dikkatli olmanız gerekir."

"Onu yine bir üst sınıfa mı geçirmemiz gerekecek?" Jerrik kollarını kavuşturup kaşlarını çatı.

"İlerleyen tek şey gücü," diye karşılık verdi Vinara. "Becerileri değil. Öğrenmesi gereken daha çok şey var."

"Tek yapmamız gereken, öğretmenlerini uyarmak," dedi Lorlen. "Gücünü, bilindik önlemleri almadan sınamamalılar."

Lorlen'i tatmin eden bir şekilde, tüm büyücüler başlarıyla onayladılar. Regin'in hareketleri, onun kendi acımasız doğasından fazlasını açığa çıkarmıştı. Herkese Sonea'nın ne yapabileceğini göstermişti. Lorlen, Rothen'in de Sonea'nın ne kadar güçlü çıktığına şaşırdığını düşünüyordu.

Ama Rothen'in dikkati Lord Garrel'in üzerindeydi. Regin'in vasisi, konuşmaların çoğunda sessiz kalmıştı. Lorlen kaşlarını çatı. Onları bir araya getirmiş olayın ciddiyetini unutmamalıydı.

"Regin konusunda ne yapılacak?" diye sordu, mırıldanmaları bastırarak bir tonda.

Balkan gülümsedi. "Sanırım genç adam dersini aldı. Artık kızı kışkırtmaya çalışması aptallık olur."

Diğer büyücüler başlarıyla ve sözleriyle onayladılar.

"Bir çeşit disiplin gerekli," diye ısrar etti Lorlen.

"Herhangi bir kuralı çiğnemedi," diye karşı çıktı Garrel. "Balkan ona bu stratejiyi sınıf arkadaşları üzerinde deneme iznini verdi."

"Bir diğer çırağı pusuya düşürmek, bizim 'alıştırma' diyebileceğimiz bir şey değil," diye yanıtladı Lorlen. "Bu tehlikeli ve sorumsuzca."

"Katılıyorum," dedi Vinara ciddi bir tonla. "Cezası bunu yansıtmalı."

Büyücüler birbirlerine bakışlar attılar.

"Regin, Savaşçı becerileri üzerine fazladan dersler alıyordu," dedi Balkan. "Sorunun kaynağı bu olduğundan, onları... üç ay boyunca iptal edeceğim."

Lorlen dudaklarını büzdü. "Bunu İkinci Yıl'm ortasına kadar uzatın. Sınıfı, o zamana kadar onur ve adillik üzerine tüm dersleri görmüş olacaktır."

Rothen'i izleyen Lorlen, büyücünün bir elini kaldırıp burnunu kaşır gibi yaparak gülümsemesini sakladığını gördü. Garrel'in ifadesi karardı ancak adam sessiz kaldı. Balkan'ın ağzının köşesi yukarı kıvrılmıştı.

"Pekâlâ," diye onayladı Savaşçı. "İkinci Yıl'ın yarı yıl sınavları bitene kadar, öyleyse."

Lorlen başını kaldırıp diğer büyücülere baktı. Onlar da başlarıyla onayladılar.

"Bu iş de halloldu, öyleyse."

Jerrik iç geçirdi, diğerlerine baktı ve öne çıktı. "Hepsi buysa, işime döneceğim."

Lorlen, Lord Sarrin ve Leydi Vinara'nın da kalkıp Üniversite İdarecisi'ni takip ederek çıkmasını izledi. Onların peşinden Lord Garrel de ilerledi. Balkan, Rothen'e yakından bakıyordu.

"Sonea'nın Savaşçı sınıfına karşı heves duymaması ne yazık. Onun gücü... ya da becerikliliğine sahip kadın Savaşçıları nadiren buluruz."

Rothen dönüp Savaşçı'ya baktı. "Onun bu konudaki hevessizliğinin beni hayal kırıklığına uğrattığını söyleyemem," diye yanıtladı.

"Onu soğutuyor muydunuz?" Balkan'ın sesinde bir uyarı tonu da vardı.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladı Rothen sakince. "Kuzey Meydan'da yaşanan belli bir olay onu soğuttu ve uğraşsam bile bunu düzeltebileceğimden şüpheliyim. Hepimizin savaşmakla kafayı bozmuş kötü adamlar olmadığımız konusunda onu ikna etmem bile oldukça zamanımı aldı."

Balkan çarpık bir şekilde gülümsedi. "Öyle olmadığımız konusunda onu temin etmişsinizdir umarım."

Rothen iç geçirip başını çevirdi. "Bazen, bunu deneyen tek kişi benmişim gibi geliyor."

"Diğer çırakların düşmanlığı önlenemezdi ve mezuniyetinden sonra da durmayacak. Bununla yaşamayı öğrenmeli. En azından bu kez, daha şüpheli becerilerden ziyade büyü kullandı."

Rothen diğer büyücüye bakarak gözlerini kıstı. Balkan bu bakışa düz bir bakışla yanıt verdi. İki büyücü arasındaki gerginliğin arttığını sezen Lorlen masasının üzerine hafifçe vurdu.

"Dövüşlerini Arena'yla sınırladıklarından emin olun, yeter," dedi. "Yaz mevsimi olsa tüm ormanı tutuşturabilirlerdi. Böyle felaketler olmadan da yeterince meşgulüm. Şimdi, lütfederseniz..." diyerek iki elini de kapıya doğru salladı. "Odamı geri istiyorum!"

İki büyücü başlarını saygıyla eğdiler. Özür diledikten sonra kapıya yürüyerek dışarı çıktılar. Kapı kapandığı anda Lorlen rahatlama ve bıkkınlıkla iç çekti.

Büyücüler!

17. BÖLÜM

BECERİKLİ BİR YOLDAŞ

Bahçe içinden geçen patikalar kardan temizlenmişti ancak ağaçların çıplak dallarında hâlâ beyaz bir örtü vardı. Rothen başını kaldırıp Üniversite'ye baktı. Pencerelemin altındaki buz sarkıtları taş çerçeveleri süslüyordu. Binanın önüne ulaştıklarında kar yağmaya başladı, o nedenle Rothen Giriş Salonu'nun sıcaklığına kadar Sonea'yla birlikte merdivenlerden çıktı.

Rothen?

Dorrien.

Umarım odanda bir düzine ısı küresi vardır. Bu soğuğa inanmıyorum. Hatırladığımdan da kötü. Şu anda kapıların önüne yaklaşıyorum.

Rothen başını aşağı çevirip Sonea'ya baktı. Gözleri kapıların ötesindeki sokağa doğru kısılmıştı.

“İşte geliyor,” diye mırıldandı Sonea.

Başını kaldıran Rothen, yalnız bir atının yaklaştığını gördü. Binici bir elini salladığında kapılardan biri içeri doğru açılmaya başladı. Tamamıyla açılmadan, adam atını koşturdu.

At çember şeklindeki yola hızla girerken binicisinin yeşil cüppesi rüzgârda savruldu. Yüzü kızarmış Dorrien sırtıyordu.

"Baba!" At kayarak dururken Dorrien bacağını eyerin üzerinden atıp zemine hafifçe indi.

"Çok havalı, Dorrien," dedi Rothen soğuk bir tonla, Üniversite merdivenlerinden aşağı inerken. "Günün birinde yüz üstü yere yapışacaksın."

"Hiç şüphesiz senin önünde olur," diye karşılık verdi Dorrien, Rothen'e sarılıp onu yeşil cüppesi içinde boğarken. "Böylece 'sana söylemiştim' diyebilirsin."

"Ben mi söylemişim onu?" diye sordu Rothen masumane bir tonla.

"Evet, sen söylersin..." Dorrien'in mavi gözleri Rothen'in omzu üzerinden arka tarafa kaydı.

"Demek yeni çırağın bu."

"Sonea." Rothen onu çağırırken Sonea merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Dorrien atının dizginlerini Rothen'in eline tutuşturup öne doğru yürüdü. Rothen her zaman olduğu gibi, uzun bir ayrılıktan sonra oğlunun gülümsemesini gördüğünde üzüntü dolu bir sızı hissetti. Dorrien en hoş halini takındığında Rothen'e müteveffa eşini hatırlattı. Çocuk aynı zamanda Yılara'mn Şifa'ya olan neredeyse takıntılı adanmışlığım da miras almıştı.

Artık bir çocuk değil, diye hatırlattı Rothen kendine. Dorrien birkaç ay önce yirmi dört yaşına girmişti. Yetişkin bir adamdı. *O yaşta benim karım ve oğlum vardı,* diye düşündü Rothen.

"Selamlar, Leydi Sonea."

"Selamlar, Lord Dorrien," diye yanıtlayan Sonea, zarifçe reverans yaptı.

Ahırdan bir hizmetçi geldiğinde Rothen dizginleri ona verdi.

"Çantaları nereye götürmemi istersiniz, lordum?" diye sordu hizmetçi.

"Benim odalarım," dedi Rothen. Adam başıyla onaylayıp atı götürdü.

"Haydi, şu soğuktan kurtulalım," diye önerdi Dorrien.

Başıyla onaylayan Rothen Üniversite merdivenlerinden yukarı çıktı. İçerisinin ılıklığına ulaştıklarında, Dorrien iç geçirdi.

“Geri dönmek güzel,” dedi. “Burada her şey yolunda mı, baba?”

Rothen omuz silkti. “Her zamanki gibi sakın. En azından, sadece geçen yıl yaşanan olaylar bizi içine çekti.” Sonea’ya gülümsedi. “Ve hepsinden haberdarsın.”

Dorrien kıs kıs güldü. “Evet. *Elçi* Danny’l nasıllar peki?”

“Aylardır benimle doğrudan iletişime geçmedi ama birkaç mektup ve bir kasa Elyne şarabı aldım.”

“Hiç kaldı mı?”

“Evet.”

“Bak, bu iyi haber işte.” Dorrien ellerini ovuşturdu.

“Kuzeydoğuda durum nasıl?”

Dorrien omuz silkti. “Alışılmadık bir şey yok. Geçen yılki salgın kış ateşi en heyecanlı olaydı. Her zamanki gibi birkaç çiftçi işlerine devam etmeye çalışıp üzerine bir de ciğerçürüğü kapmış. Halledilmesi gereken birkaç kaza, ölen birkaç yaşlı ve onların yerini alan birkaç bebek. Ah, bir de reber çobanı oğlanlardan biri bana yanıklarla geldi. Yerel halkın Sakan Kralı dediği biri tarafından saldırıya uğradığını iddia etti.”

Rothen kaşlarını çattı. “Sakan Kralı mı? Kanlor Dağı’nda yaşayan bir hayalet hakkındaki eski bir batıl inanış değil mi o?”

“Evet ama yaralanmadan anladığımı kadarıyla oğlan kendi üzerine yanan odun düşürmüş.”

Rothen kıs kıs güldü. “Genç oğlanlar yanlış ya da aptalca bir şey yaptıklarını itiraf etmek istemediklerinde şaşırtıcı derecede yaratıcı olabiliyorlar.”

“Bu oldukça eğlenceli bir hikâyeydi,” diye katıldı Dorrien. “Oğlan, şu Sakan Kralı hakkında oldukça renkli bir betimleme yapmıştı.”

Rothen gülümsedi. Zihin iletişimi böylesi sohbetler için fazla doğrudandı. Yüz yüze konuşmak çok daha iyiydi. Gözucuyla. Sonea’nın Dorrien’i izlediğini gördü. Oğlu dönüp Yemeksalonu’na baktığında, Sonea ona daha takdir eden bir bakışla baktı.

Dorrien, Rothen'in nereye baktığını fark edip Sonea'ya döndü. Sonea bunu sohbete katılma davetiyesi olarak aldı.

"Yolculuğunuz zor mu geçti?"

Dorrien inledi. "Berbattı. Dağlarda tipi ve geri kalanında da sonu gelmez kar. Ama Lonca çağırdığında gelmek zorundasın, kendini ve atını donmaktan korumak ile karların arasından yol açmak için gücünün her damlasını harcamanı gerektirse bile."

"Bahara kadar bekleyemez miydiniz?"

"Bahar reber çobanlarının en meşgul zamanıdır. Reberler küçüklerini bırakmaya başlarlar, çiftçiler çok fazla çalışırlar, kazalar olur." Başını iki yana salladı. "İyi bir zaman değildir."

"Yaz, peki?"

Dorrien bir kez daha başını salladı. "Birileri sıcak yorgunluğuyla ya da güneş yanıklarıyla kötüleşir hep. Bir de yaz hastalıkları var."

"Güz?"

"Hasat zamanı."

"Yani kış en iyi zaman."

"Donçürüğüyle bana gelen birileri her zaman olur ve ev içinde aylarca kalmak da sağlık sorunlarına yol açar ve..."

"İyi bir zamanı yok, değil mi?"

Genç adam sırtıttı. "Hayır."

Üniversite'nin arka kapısından çıkarak yağan karda Büyücü Odaları'na yürüdüler. Dorrien merdiven önünde havada süzölmeye başladığında, Rothen Sonea'nın kaşlarının kalktığını gördü.

"Hâlâ merdivenleri mi kullanıyorsun, baba?" Dorrien kollarını kavuşturup başını iki yana salladı. "Sanırım hâlâ egzersiz ve tembellik hakkında vaazlar veriyorsun. Vücudun yanında becerileri de formda tutmak ne olacak?"

"Buraya gelirken çektiklerinden sonra süzölmeye enerjin kalmasına şaşırdım," diye karşılık verdi Rothen.

Dorrien omuz silkti. Yakından baktığında, Rothen genç adamın ifadesinde zorlandığını belli eden işaretler olduğunu fark etti. *Gerçekten de gösteriş yapıyor*, diye düşündü Rothen. Yaldin bir

keresinde Dorrien'in aklına koyarsa bir reberi tatlılıkla yününden mahrum bırakabileceği yorumunu yapmıştı. Rothen, Sonea'ya baktı. Kız, Dorrien'in ayaklarına gözlerini dikmiş, büyük ihtimalle onların altındaki enerji diskini seziyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştıklarında Dorrien sahanlığa sessizce nefes vererek adımını attı. Sonea ona tartarak baktı.

"Babam sana nasıl süzüleceğini gösterdi mi henüz?"

Sonea başını olumsuzca salladı.

"Eh, o konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağız öyleyse." Dorrien, Rothen'e azarlıcasına baktı. "Bazen oldukça işe yarayan bir beceridir."

Genç hanımları etkilemekte mi?

Dorrien bu zihinsel iletiyi duymazdan geldi. Rothen gülümseyip onları kapısına götürdü. Misafir odasının sıcaklığına girdiklerinde Tania tarafından karşılandılar.

"Isıtılmış şarap alır mıydınız, lordlarım?"

"Lütfen!" dedi Dorrien.

"Ben alamam," dedi Sonea, kapı eşiğinde kalarak. "Hâlâ çalışmam gereken üç bölüm Şifa dersi var."

Dorrien karşı çıkacakmış gibi göründü, ardından fikrini değiştirdi. "İlk Yıl'ın sonuna yaklaştın, değil mi Sonea?"

"Evet, İlk Yıl sınavlarına iki hafta var."

"Çalışılması gereken bir sürü ders."

Sonea başıyla onayladı. "Evet, o yüzden sizi arayı kapamakla baş başa bırakmalıyım. Sizinle tanışmak bir onurdu, Lord Dorrien."

"Seninle tanışmak da güzeldi, Sonea." Dorrien bardağını kaldırdı. "Sonra ya da akşam yemeğinde görüşürüz."

Kapı Sonea'nın ardından sessizce kapandı. Dorrien'in bakışları orada kaldı.

"Bana kısa saç olduğunu söylemedin."

"Bir yıl önce çok daha kısaydı."

"Çok narin bir görüntüsü var." Dorrien kaşlarını çatı. "Ben daha... sert bir şey bekliyordum sanırım."

“Buraya ilk geldiğinde ne kadar ince olduğunu görmeliydin.”

“Ah.” Dorrien ciddileşti. “Kenar mahallelerde büyümüş. Neden bu kadar ufak tefek olduğuna şaşmamalı.”

“Ufak tefek olabilir ama zayıf değil. En azından büyü anlamında.” Rothen oğlunu inceledi. “Biraz zihnini dağıtırsın diye umuyordum. Yazdan beri tek düşündüğü dersleri ve diğer çıraklarla sorunları.”

Dorrien’in gözlerindeki keyifli parıltı geri döndü. “Zihnini dağıtmak mı? Sanırım bunu yapabilirim... Tabii, onun kırdıya yaşayan bir Şifacı’yı son derece sıkıcı bulacağını düşünmüyorsan.”

Kiko Kasabası’nın anacaddesi, adanın etrafında helezon gibi uzanıyor, adanın zirvesindeki Vin İmparatoru’nun evinde bitiyordu. Dannyl’in rehberinin anlattıklarına göre şehrin bu şekilde inşa edilmesinin nedeni, işgalcilerin kafasını karıştırıp yavaşlatmaktı. Yol aynı zamanda festival zamanlarında geçit törenlerinin güzergahı olarak da kullanılıyor, tüm şehir sakinlerinin buna tanık olabilmelerini sağlıyordu.

Hasat festivali, Dannyl ve Tayend oraya vardıklarında tüm hızıyla devam etmekteydi ve üç gün geçtikten sonra bile kutlamalar sona ermemişti.

Lorlen’in Errend’den halletmesini istediği işler küçüktü ancak sayıca fazlaydı. Dannyl bu işlerle festival bitene kadar ilgilenemeyecekti, o nedenle, geldiklerinden beri Lonca Evi’nde dinlenmişler, sadece sokak gösterilerini seyretmek ya da şarap ve yerel lezzetler satın almak üzere dışarı çıkmışlardı.

Kutlamaya katılanlar, şarkıcılar, müzisyenler ve dansçılar anacaddeyi günün çoğunda işgal ediyor, herhangi bir yere gitmeyi zorlaştırıyorlardı. Yine de sarmal yolun her kıvrımında köprü oluşturan dik merdivenleri kullanarak kalabalıktan kaçınmak mümkündü. Yukarı doğru yol alırken bu kolay olmuyordu ve Tayend gidecekleri yere vardıklarında nefes nefese kalmıştı. Lonca Evi’nden birkaç merdiven yukarıda, anayolun üzerindeki bir şarap tüccarının dükânına gelmişlerdi.

Bir binaya yaslanmak üzere duran Tayend, Dannyl'e elini sallayarak dükkânı işaret etti. "Ben dinleneyim," dedi nefes nefese. "Sen git."

Birden çiçeklerden oluşan bilezikler taşıyan bir kız geçit töreninden çıkagelip araştırmacıya yaklaştı ve satın alması için onu ikna etmeye çalıştı. Tayend, Vin'li kadının cesaretinden irkilmışti ama rehberleri onlara Vin'lilerin cana yakınlığının sadece iyi terbiye göstergesi olduğunu açıklamışti.

Tayend'i öylece bırakan Dannyl dükkâna girip şarap seçmeye başladı. Tayend'in tanıdık bir şeyi hoş karşılayacağını bildiğinden birkaç şişe Elyne şarabı seçti. Çoğu Vin'li gibi tüccar da Dannyl'in dilini, fiyatı anlatacak kadar biliyordu ancak pazarlık yapabilecek kadar konuşamıyordu.

Adam şişeleri bir kutuya koymaya başlarken Dannyl dükkânın cumbasına doğru yürüdü. Çiçekçi kız gitmişti. Tayend binanın köşesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, dikkatini bir grup erkek akrobata vermişti.

Ardından bir el aniden çıkıp Tayend'in kolunu yakaladı ve araştırmacıyı gölgelerin içine çekti.

Dannyl cumba penceresine daha da yaklaştı ve donakaldı. Tayend'i görüyordu. Genç adam dükkânın yanındaki bir ara sokağın duvarına çekilmişti. Dağınık saçlı, pis görünümlü bir Vin'li, elini araştırmacının boğazına götürmüştü. Diğer elindeki bıçağı Tayend'in yanma doğrultulmuştu.

Dehşete kapılan Tayend bir şeyler söyleyen soyguncuya bakıyordu. Dannyl soyguncunun para istediğini tahmin etti. Kapiya doğru giderken durdu. Hırsız bir büyücüyle karşılaşırsa ne olurdu?

Dannyl hızla olabilecekleri tahayyül etti. Soyguncunun Tayend'i rehin aldığını, kaçarken yanında götürdüğünü ve Dannyl'in göremeyeceği bir yerde bıçakladığını gördü.

Ama Tayend parayı verecek olursa, adam alıp giderdi.

Tayend'in gözleri pencereye ilişti ve Dannyl'in gözleriyle buluştu. Soyguncuya doğru başıyla işaret eden Dannyl ağzını oynatarak sessizce, "Parayı ver," dedi. Tayend kaşlarını çatı.

Yüz ifadesindeki değişimi gören soyguncu pencereye bir bakış attı. Görüş alanından çıkmak için hemen eğilen Dannyl lanet okudu. Adam onu görmüş müydü? Pencerenin ucundan dikkatle bakmaya yeltendi.

Tayend ceketinden para dolu bir kese çıkarıyordu. Soyguncu keseyi aldı ve ağırlığını tarttı. Bir zafer sırtışıyla cebine koydu.

Ardından hızlı bir darbeye bıçağı Tayend'in vücudunun yan tarafına sapladı.

Dehşete kapılan Dannyl dükkândan dışarı atıldı. Tayend iki büküm olmuştu ve yarasından oluk oluk kan akıyordu. Soyguncunun onu bir kez daha bıçaklamak üzere olduğunu görünce büyüüne başvurdu. Dannyl'i gördüğünde dehşete kapılan soyguncu bir anda havaya fırladı. Yolun üzerinden savrulan adam karşı binaya mide bulandırıcı bir sesle çarpıp zemine düştü. Festival katılımcıları etrafa kaçıştılar.

Bir an Dannyl adama şaşkınlık ve dehşetle baktı. O kadar şiddetli bir tepki vermek istememişti. Tayend hafifçe inlediğinde soyguncuyu görmezden geldi. Genç adam yere yığılacakken koşarak onu yakaladı ve zemine yavaşça indirdi. Kanlı gömleği yırtan büyücü, elini yaraya bastırdı.

Gözlerini kapadı ve zihnini içeri yönlendirdi. Bıçak derine işlemiş, damarları ve organları kesmişti. Dannyl Şifa gücüne başvurarak onu zarar görmüş bölgeye yoğunlaştırdı. Kanı yönlendirdi, dokuyu kaynaşmaya ikna etti ve Tayend'in vücudunu bıçağın bıraktığı pisliği temizlemeye yöneltti. Şifacılar genellikle bir yara mühürlenip güvenli hale gelene kadar çalışır, güçlerini diğer hastalar için saklardı ancak Dannyl sadece yaranın dokusu kalana kadar enerjisini boşalttı. Sonra, ona öğretildiği gibi vücudu eliyle dinleyerek her şeyin doğru bir şekilde çalıştığından emin oldu.

Başka bilgiler de ona ulaştı. Tayend'in kalbi çok hızlı atıyordu. Kasları gergindi. Dannyl'in zihnine hem rahatlama hem de dehşet karışımı bir his ulaştı. Henüz dinmemiş bir korku şaşırtıcı olmazdı

ama bu dehşet hissinde farklı bir şey vardı. Sezileri zihinsel seviyeye çıktığında birdenbire Tayend'in düşünceleri de zihnine ulaştı.

Belki görmez... Hayır, çok geç! Büyük ihtimalle çoktan görmüştür. Artık beni istemeyecek. Kyralia'lı büyücüler öyledir. Bizim sapık olduğumuzu düşünürlər. Doğaya aykırı olduğumuzu. Ama hayır! O anlar. Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğini söyledi. Ama kendisi öyle değil... yoksa öyle mi? Sakhyor olabilir. Hayır, olamaz. O, Kyralia'lı bir büyücü. Şifacıları bunu keşfedip onu attırırlardı...

Şaşkın Dannyl kendini Tayend'in zihninden çekti ama gözlerini kapalı tutmayı ve elini genç adamın yanında tutmayı sürdürdü. Demek Tayend'in Şifa'yı reddetmesinin arkasındaki neden buydu. Dannyl'in bunu sezeceğinden korkmuştu... Dem Agerralin gibi olduğunu. Tayend erkeklere ilgi duyuyordu.

Son birkaç ayın hatıraları Dannyl'in zihninde parladı. Deniz sülügü saldırısının ertesi gününü hatırladı. Tayend birbirine dolanmış bir çift sülük ve bir halat bulmuştu. Denizci, Tayend'in ilgisini fark etmişti.

"Ürerler," demişti adam.

"Hangisi kız, hangisi oğlan?" diye sormuştu Tayend.

"Oğlan kız değil. Aynı."

Tayend kaşlarını kaldırarak denizciye bir bakış atmıştı. "Gerçekten mi?"

Adam bir tava siyo almak üzere uzaklaşmıştı. Tayend sülüklere tekrar bakmıştı.

"Aferin size," demişti.

Elyne'de geçirdiği zamanı hatırlayan Dannyl, Errend ile yaptığı bir konuşmayı düşündü. "Dem Tremmelin'in en genç oğludur .. Sanırım bir bilgin... Onu sarayda fazla görmüşlüğüm yoktur ancak Dem Agerralin'le gördüğüm olmuştur... Şüpheli ilişkileri olan bir adam."

Sonra da Dem Agerralin'le olan konuşması geldi. "Hepimiz sizin hakkınızda oldukça meraklıyız..."

Hepimiz mi?

Bizzat Tayend'le, Saray'da yaptığı konuşma... *"Elyne sarayı hem berbat bir çürümüşlüğe hem de harika bir özgürlüğe sahiptir. Biz herkesin sıradışı alışkanlıklara sahip olmasını bekleriz."*

Tayend. Lonmar'da kaldıkları süre boyunca rahatsız olmuştu. Dannyl, Hüküm Meydanı'nda tanık oldukları şeyin Tayend'i şoke ettiğini biliyordu ama araştırmacının bu olayı unutup "maceranın" geri kalanından keyif almasını beklemişti. Ne var ki Tayend korku dolu ve sessiz kalmayı sürdürmüştü.

Ve şimdi, tabii ki nasıl tepki vereceğimden endişe ediyor. Biz Kyralia'lılar Tayend gibi adamlara gösterdiğimiz müsamahayla ünlü değiliz. Bunu fazla iyi biliyorum. Şifa büyüüne maruz kalmaktan neden korktuğuna şaşmamalı. Şifacıların, bir erkeğin diğer erkeklere ilgi duyup duymadıklarını anlayabildiklerini sanıyor. Sanki bir hastalıkmuş gibi.

Dannyl kaşlarını çattı. Peki, şimdi ne yapmalıydı? Tayend'e onun sırrını keşfettiğini bildirmeli miydi yoksa hiçbir şey fark etmemiş gibi mi davranması daha iyi olurdu?

Bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Şimdilik... evet, bilmiyormuş gibi davranacağım.

Gözlerini açınca Tayend'i gözlerini ona dikmiş halde buldu. Gülümseyen Dannyl elini çekti. "Sen..."

"Lordum?"

Başını kaldıran Dannyl, etrafında kalabalığın toplandığını gördü. Ona hitap eden adam Vin'li bir muhafızdı. Diğer muhafızlar insanları sorguluyordu. İçlerinden biri yere yığılmış soyguncuyu inceledi, ardından Tayend'in para kesesini adamın elinden çekti.

Dannyl'in yanında dikilen muhafız, Tayend'in ayağı yanında duran kanlı bıçağı sandaletli ayağının ucuyla itti. "Dava yok," dedi, Dannyl'in gözlerine gergince bakarak. "İnsanlar sen kötü adam öldürdün diyor. Sen haktasın."

Kalabalığın arasından bakan Dannyl, soyguncunun açık gözlerini gördü. Ölmüştü. İliklerine bir ürperti yayıldı. Daha önce kimseyi öldürmemişti. Bu, daha sonra düşünmesi gerekecek bir

başka şeydi. Muhafız uzaklaşırken Dannyl Tayend'e döndü ve ona sorgularcasına baktı.

"İyi oldun mu?"

Tayend çabucak başıyla onayladı. "Hâlâ titrediğim gerçeğini görmezden gelirsek, evet."

Şarap tüccarı, dükkânının kapısının eşiğinde duruyor, korkmuş ve kafası karışmış görünüyordu. Onun yanında, kollarında bir kutu şarapla daha genç biri duruyordu. "Haydi, öyleyse. Şarabımızı alalım. Seni bilmem ama benim damağım kurudu."

Tayend birkaç dengersiz adım attı, ardından kendine güvenini yeniden sağlamış göründü. Bir muhafız para kesesini ellerine tutuşturdu. Dannyl, araştırmacının yüz ifadesine gülümsedi, ardından şarap dükkânı çalışanının onları takip etmesini işaret ederek Lonca Evi'ne yöneldi.

Sonea'nın önünde duran sayfadaki sözcükler birdenbire siyah damlacıkların altında kayboldu. Omzunun üzerinden arkasına baktı ama kimseyi görmedi. Sayfaya birkaç damla daha düştüğünde başını kaldırdı ve yukarıda süzülen süslü hokkayı gördü.

Solundaki kitap raflarının ardından kıkırdamalar duydu. Şişe hareket etti ve Sonea'nın cüppesinin üzerine mürekkep dökecek bir konuma geldi. Gözlerini ona doğru kısan Sonea, bir güç parıltısı gönderdi. Mürekkep bir anda cızırdayıp kurudu ve şişeyi kızıl bir parıltı aldı. Şişe raflara doğru hızla fırladığında Sonea bir çiyaklama duydu.

Zalimce gülümseyerek başını tekrar aşağı çevirdi ama mürekkebin sayfada kuruduğunu görünce gülümsemesi kayboldu. Mendil çıkarıp damlacıkları silmeye çalıştı. Mürekkep yayıldığında mırıldanarak lanet okudu.

"Kötü fikir. Daha da kötüleştiriyorsun," dedi bir ses omzunun arkasından.

Sonea yerinde hoplayıp döndüğünde Dorrien'i arkasında buldu. Kendine dur diyemeden kitabını kapadı.

Genç adam başını olumsuzca salladı. "O hiç olmaz."

Sonea kaşlarını çatıp buna bir cevap yapıştırmak üzere düşündü ama Dorrien uzanıp kitabı aldı.

“Dur, ben bir bakayım.” Güldü. “Birinci sınıf, Simya. Bu kurtarmaya bile değmez!”

“Ama kütüphanenin.”

Dorrien lekeli sayfaları karıştırıp yüzünü ekşitti. “Bunu temizleyebilmek için yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi, başını sallayarak. “Ama endişe etme. Rothen bir kopyasını yaptırabilir.”

“Ama...”

Dorrien kaşlarını kaldırdı. “Ama ne?”

“Kaça mal olacağını...”

“Para mı? O sorun değil, Sonea.”

Sonea karşı çıkmak üzere ağızını açtı ama tekrar kapadı.

“Parasını onun ödemesinin adil olmadığını düşünüyorsun, değil mi?” Dorrien yanındaki bir sandalyeye kendini bıraktı. “Ne de olsa kitaba sen zarar vermedin.”

Sonea dudağını ısırды. “Onları gördün mü?”

“Yanmış parmak uçlarıyla ilgilenen bir çırağın önünden geçtim ve bir başkası da erimiş hokkaya benzer bir şey tutuyordu. Kitabı kurtarmaya çalıştığım görünce geri kalanını tahmin ettim.” Genç adamın dudakları titredi. “Rothen bana hayranlarından bahsetti.”

Sonea ona sessizce bakmakla yetindi. Genç adam onun yüz ifadesine acı acı güldü.

“Ben de Üniversite’nin ilk yılında pek sevilmezdim. Başından neler geçtiğini biraz anlıyorum. İşkencedir ama kendini bundan kurtarabilirsin.”

“Nasıl?”

Dorrien kitabı masaya koyup arkasına yaslandı. “Ben bir şey söylemeden önce, sana şimdiye kadar ne yaptıklarını anlatsan iyi olur. Sana yardım etmem için bu çırakların nasıl oldukları hakkında bir fikrim olması gerekli. Özellikle de Regin’in.”

“Bana yardım etmek mi?” Sonea ona şüpheyle baktı. “Rothen’in yapamadığı ne yapabilirsin ki?”

Genç adam gülümsedi. "Belki hiçbir şey ama denemezsek bilemeyiz."

Biraz da tereddütle Sonea ona ilk gününü, Issle'yi ve tüm sınıfın ona nasıl arkasını döndüğünü anlattı. Bir üst sınıfa katılabilmek için nasıl çalıştığını, Regin'in onun peşinden nasıl geldiğini ve Narron'un kalemını kendi kutusuna koyduğunda herkesin hırsız olduğuna ne çabuk inandığından bahsetti. Sonra, ormanda yolunun kesildiği akşamı anlattı.

"Neden bilmiyorum ama Yüksek Büyücülerle olan toplantıdan sanki haberim olmayan başka bir şey varmış hissiyle ayrıldım," diye bitirdi anlattıklarını. "Beklediğim türden sorular sormadılar."

"Ne bekliyordun?"

Sonea omuz silkti. "Tüm bu olayı kimin başlattığı hakkında sorular. Bana sadece yorgun olup olmadığımı sordular."

"O gün ne kadar güçlü olduğunu göstermiş oldun, Sonea," dedi Dorrien. "Sen ve çıraklar arasındaki anlaşmazlıktan çok onu ilgi çekici bulurlar."

"Ama Regin'in bir sonraki yılın ortasına kadar Balkan'ın derslerine girmesini yasakladılar."

"Ah, ona ceza vermek zorundaydılar," dedi Dorrien, elini geçiştirircesine sallayarak. "Ama seni sorgulamalarının sebebi o değil. Onun hikâyesini doğrulamamı istediler ama daha çok senin sınırlarını ölçmek istediler."

Sonea o konuşmaları bir düşündü ve yavaşça başıyla onayladı.

"Duyduğuma göre, artık çoğu alt seviye öğretmenden bile güçlüymüşsün," diye devam etti Dorrien. "Bazıları gücünün erkenden geliştiğini ve artık daha fazla gelişmeyeceğine inanıyormuş. Diğerleriyse böyle gidersen Lorlen kadar güçlü olacağını düşünüyormuş. Kim bilir? O gücü *nasıl* kullanacağını öğrenmeden, bu pek bir anlam ifade etmez."

Dorrien öne doğru eğilip avuçlarını ovaladı. "Ama büyücüler, Regin ve dostlarının senin başına bela olduklarını artık anlamış olmalı. Ne yazık ki bu konu hakkında ancak ortada bir kanıt varsa

bir şeyler yapabilirler. Bizim onlara bu kanıtı vermemiz gerekli. Bence onları Narron'un kalemini senin kutuna koyanın o olduğu konusunda ikna etmeliyiz.”

“Nasıl?”

Dorrien arkasına yaslandı ve yüz ifadesi düşünceli bir hale büründü. Parmaklarını kitabın kapağı üzerinde tıklattı. “Onun yine seni bir hırsız durumuna düşürmeye çalışması, en iyi yol olurdu. Yakalandığı zaman, herkes senin önceki sefer tuzağa düşürülmüş olabileceğini düşünmek zorunda kalır. Tabii, *bizim* onu tuzağa düşürmüş olma olasılığımızı kimsenin düşünmemesini sağlamamız gerekir...”

İkili ortaya fikirler atıp tartışırken, Sonea içinin hafiflediğini hissetti. Belki de Dorrien ona gerçekten de yardım edebilirdi. Beklediği gibi biri olmadığı kesindi. Hatta, daha önce tanıştığı hiçbir büyücü gibi değildi.

Sanırım ondan gerçekten de hoşlandım, diye düşündü Sonea.

18. BÖLÜM

DOSTLUK

Odasının kapısını açan Sonea, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Yeterince ders çalıştın,” dedi Dorrien. “Her akşam burada tıklılıp kalıyorsun. Bugün hürgün ve dışarı çıkıyoruz.”

“Dışarı mı?” diye tekrar etti Sonea.

“Dışarı,” diye onayladı genç adam.

“Nereye?”

Dorrien’in gözleri parladı. “O bir sır.”

Sonea karşı çıkmak üzere ağzını açtı ama genç adam bir parmağını onun dudaklarına götürdü. “Şşşt,” dedi. “Başka soru yok.”

Rahatsızlığına rağmen meraklanan Sonea kapıyı çekip kapadı ve genç adamı Çıracak Odaları koridorunda takip etti. Arkasından yumuşak bir ses duyduğunda omzunun üzerinden arkasına baktı. Regin bir odanın açık kapısının eşiğinden göz atıyordu ve dudakları sinsi bir sırıtişla kıvrılmıştı.

Önüne dönen Sonea, Dorrien’i takip etti. Her yer kalın bir kar örtüsüyle kaplı olmasına rağmen güneş parlıyordu. Dorrien hızlı yürüdüğünden, ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

“Şu sır yer ne kadar uzak?”

“Fazla uzak değil.” Dorrien gülümsedi.

Fazla uzak değil. Dorrien'in çoğu yanıtı gibi, bu da ona bir şey ifade etmiyordu. Dudaklarını sıkıca kapayıp başka soru sormamaya karar verdi.

"Buraya geldiğinden beri Üniversite arazisinden çıktın mı?" diye sordu genç adam, Üniversite'ye girerlerken yavaşlayarak.

"Birkaç kez. Üniversite'ye başladığımdan beri değil ama."

"Neredeyse altı ay önce." Dorrien başını iki yana salladı. "Rothen seni daha çok dışarı çıkarmalı. Tüm zamanını içerde geçirmen sağlıklı değil."

Onun bunu onaylamamasını ilginç bulan Sonea gülümsedi. Dorrien'in uzun süreler boyunca kapalı mekânlarda kalıp da rahat olabileceğine ihtimal veremiyordu. Genç adamın yüzü ve elleri hafifçe kavruktu ve bu, güneş altında uzun saatler geçirdiğine işaret ediyordu. Adınları uzun ve rahattı. Ona yetişmek için hızlı yürümesi gerekiyordu.

Sonea, daha genç bir Rothen beklemişti. Dorrien'in gözleri her ne kadar babasımunkiler gibi parlak mavi olsa da genç adamın çenesi daha dardı ve daha ince yapıydı. Yine de asıl fark kişiliklerindedeydi. Yoksa değil miydi? Rothen çıraklara eğitim vermeye kendini adanışken, Dorrien kendi sorumluluğundaki köylerin sağlığıyla ilgileniyordu. Sadece, farklı dalları icra ediyorlar ve oldukça farklı çevrelerde yaşıyorlardı.

"Nereye gittin?" diye sordu Dorrien.

"Birkaç kez kenar mahallelerde teyzem ve eniştemi ziyaret ettim." dedi Sonea. "Gittiğim zamanlarda sanırım birkaç büyücü kaçacağımdan endişe etti."

"Kaçmayı hiç düşündün mü, Sonea?"

Bu soruya şaşırان Sonea ona daha yakından baktı. Genç adamın bakışları makul ve ifadesi ciddiye.

"Bazen," diye itiraf etti, çenesini kaldırarak.

Dorrien gülümsedi. "Bunu yapan tek çırak olduğunu asla düşünme," dedi sessizce. "Neredeyse hepimiz bunu en az bir dönemde düşünmüşüzdür. Genellikle sınav zamanlarından önce."

“Ama sonunda kaçtın, değil mi?” dedi Sonea.

Genç adam güldü. “Öyle de denilebilir.”

“Kırda ne zamandır çalışıyorsun?”

“Beş yıldır.” Koridorun sonuna ulaştıklarında Giriş Salonu'na girdiler ve merdivenlerden yukarı çıktılar.

“Lonca'yı özledin mi?”

Genç adam dudaklarını büzdü. “Bazen. En çok babamı özliyorum ama buradaki tüm ilaçlara ve bilgilere ulaşmayı da özlemiyorum değil. Bir hastalığı nasıl tedavi edeceğimi öğrenmem gerekirse, buradaki Şifacılarla iletişim kurabilirim ama bu yavaş oluyor ve ihtiyacım olan ilaçlar depomda nadiren bulunuyor.”

“Yaşadığın yerde başka Şifacı Odaları mı var?”

“Ah, hayır,” diye gülümsedi Dorrien. “Bir tepenin sırtındaki küçük bir evde tek başıma yaşıyorum. Tedavi edilecek hastalığı olan insanlar ya bana gelirler ya da ben onlara giderim. Bazen birkaç saat seyahat etmem gerekebiliyor ve ihtiyacım olabilecek her şeyi yanıma almam gerekiyor.”

İkinci merdivenden de çıkarken Sonea bu bilgileri sindirdi. Tepeye ulaştıklarında nefes nefese kaldığını fark etti. Dorrien ise pek yorulmuşa benzemiyordu.

“Buradan.” Genç adam ona gelmesini işaret ederek ana koridordan ilerledi. Üniversite'nin üçüncü katındaydılar. Şaşırان Sonea burada o kadar ilginç ne olabileceğini merak etti.

Dorrien küçük bir geçide yöneldi. Birkaç dönüşten ve küçük, kullanılmayan bir odadan geçtikten sonra bir kapının önünde durdu ve ahşap duvara yerleştirilmiş bir levha üzerinden elini yavaşça geçirdi. Sonea bir ses duydu, ardından kapı içeri doğru savruldu. Ona kendisini takip etmesini işaret eden Dorrien karanlık bir merdivene doğru yürüdü. Kapı arkalarından kapanırken Dorrien'in kafasının üzerinde bir küre ışık parladı.

“Neredeyiz?” diye sordu Sonea nefes nefese. O kadar dönüşten sonra yön duygusunu kaybetmişti. Üniversite'nin önüne yakın bir

yerlerde olduklarından emindi. Yukarıda herhangi bir kat yoktu ancak merdiven yukarı uzanıyordu.

“Üniversite’nin içindeyiz,” dedi Dorrien ona masum bir gülümsemeyle.

“Onu biliyorum.”

Genç adam kıs kıs gülererek merdivenlere döndü. Önceki kapıda olduğu gibi Dorrien’in eliyle açılan bir başka kapıya kadar yukarı çıktılar. Kapı açılırken buz gibi bir rüzgâr Sonea’nın tenini ürpertti.

“İşte şimdi Üniversite’nin *dışındayız*,” dedi Dorrien, kapıdan adımını atarken.

Kendini geniş bir patikada bulan Sonea’nın nefesi şaşkınlıkla kesildi. Üniversite’nin çatısında duruyorlardı.

Yağmur ve karın toplanmaması için hafifçe eğimliydi. Sonea Büyük Salon’un geniş, cam tavanını çatının ortasında görebiliyordu. Her cam bölümünün etrafında biraz kar birikmişti. Binanın iki uzun kenarının tepesini oluşturan süslü uçların bel hizasında sağlam birer korkuluk vardı.

“Çatıya çıkılabildiğini bilmiyordum,” diye itiraf etti.

“Sadece birkaç büyücü buraya gelmeye izinlidir,” dedi Dorrien. “Kilitler onların dokunuşuna yanıt verir. Bana Leydi Vinara’nın selefi Lord Garen tarafından izin verilmişti.” Dorrien hüzünlü bir havaya büründü. “Annem öldükten sonra onunla dost olduk. Sanırım fazladan bir dede gibiydi benim için. Her zaman konuşabileceğim biri. Benim öğretmenimdi, ne olacağıma karar...”

Sert bir rüzgâr eserek genç adamın sözlerini alıp götürdü ve ikilinin cüppelerini sardı. Sonea’nın saçı yüzüne kırbaç gibi çarptı ve gözlerini acıttı. Başının arkasına uzanan Sonea, saçını tutan tokayı aldı. Rüzgâra karşı dönerek başıboş sallanan tutamları topladı ve onları sıkıca bağladı.

Sonra rüzgâr birden durdu. Dorrien’in oluşturduğu kalkarı sezen Sonea başını kaldırdığında onun kendisini güneşin ışığında parlayan gözlerle seyrettiğini gördü.

“Gel,” dedi genç adam işaret ederek.

Korkuluğa doğru indi. Sonea onu takip ederken çatıya ıslakken çizmeler kaymasın diye yarıklar açıldığını fark etti. Dorrien binanın yarısına kadar ilerleyip durdu. Korkuluktan ayağıyla kar süpüren Sonea yaslanıp aşağı baktı. Baş döndürücü bir yükseklikti.

Patikada bir grup hizmetçi bahçelerden Şifacı Odaları'na aceleyle ilerliyordu. Sonea ağaçların tepelerinden yuvarlak binanın çatısını görebiliyordu. Sağma döndüğünde Çırac Odaları'nı, Kubbe'yi, Yedi Kemer'i ve Hamam'ı gördü. Arkada Sarika Tepesi vardı ve ormanın üzeri karla kaplıydı. Tepenin üzerindeki kullanılmayan, virane gözetleme yapısının büyük kısmı ağaçlar tarafından gizlenmişti.

Tamamıyla dönen Sonea şehre ve ötesine baktı. Mavi bir şerit gibi uzanan Tarali Nehri, Imardin'den ufka doğru kıvrılıyordu.

"Bak," dedi Dorrien, işaret ederek. "Nehirdeki mavnaları görebiliyorsun."

Sonea gözlerinin üzerine elini götürdü ve şehir sınırlarının ötesinde, nehirde yüzen düz teknelerden oluşan uzun hattı gördü. Her birinin üzerinde, elinde uzun sırkıklar olan minik adamlar nehir yatağını dürtüp duruyorlardı. Kaşlarını çatı.

"Nehir derin değil mi?"

"Şehre yakın yerlerde öyle," dedi Dorrien. "Ama uzakta, mavnacılar için yeterince sığdır. Şehre geldiklerinde bir tekne çıkıp onları limana getirir. Büyük ihtimalle kuzeybatıdan ürün getiriyorlardır. Nehrin diğer tarafındaki yolu görüyor musun?"

Sonea başıyla onayladı. Nehrin mavi çizgisinin yanında dar, kahverengi bir hat uzanıyordu.

"Yüklerini ulaştırdıktan sonra mavnaları gorinlere bağlayacaklar, onlar da mavnaları tekrar akıntıya karşı götürecek. Sonra da gorinler diğer ticari tekneleri tekrar getirmekte kullanılacak. Daha yavaş ama ucuzdurlar."

"Benim evime gitmek için o yolu takip etmen gerekir." Dorrien işaret etti. "Çelik Kuşak Sıradağları birkaç gün at bindikten sonra ufukta belirir."

Sonea gösterdiği yönü takip etti. Uzaktaki yolda karanlık ağaç toplulukları vardı ve ötesinde ufka uzanan tarlalar görölüyordu.

Kyralia haritalarını incelemişti ve dağların tıpkı kuzeybatıda Elyne'yle olan sınırı oluşturan Boz Dağlar gibi, Kyralia'yla Sachaka arasındaki sınırı belirleyen dağlar olduklarını biliyordu. Uzağa baktığında üzerine tuhaf bir his çöktü. Dışarıda, onun hiç görmediği ya da hiç merak etmediği yerler vardı ve oralar yine de kendi ülkesinin parçasıydı.

Oraların ötesinde de daha yeni yeni öğrenmeye başladığı diğer diyarlar vardı.

“Hiç Kyralia'nın dışına çıkmış mıydın?”

“Hayır,” diyerek omuz silkti Dorrien. “Bir gün seyahat edebilirim. Gitmek için iyi bir nedenim hiç olmadı ve köyümden fazla uzakta olmaktan hoşlanmam.”

“Ya Sachaka? Geçitlerin birinin yakınında yaşıyorsun, değil mi? Bir bakayım diye oradan geçmişliğin olmadı mı?”

Genç adam başını iki yana salladı. “Birkaç çoban geçti, büyük ihtimalle hayvanlarını orada otlatmaya değer olup olmadığını görmek için. Diğer tarafta hiçbir kasaba yok. Atla günlerce gitmen gerekiyor. Sadece çorak topraklar var.”

“Savaştan kalma mı?”

“Evet.” Genç adam başıyla onayladı. “Tarih derslerine dikkat ediyorsun bakıyorum.”

Sonea omuz silkti. “Tek ilginç bölüm o. Diğer her şey, yani İttifak ve Lonca'nın kuruluşu son derece sıkıcı.”

Dorrien güldü, ardından korkuluktan ayrıldı. Birlikte kapıya doğru yavaşça yürüdüler ve küçük odaya tekrar girdiler. Merdivenlerin tepesinde duraksayan genç adam bir elini onun koluna koydu.

“Ee, sürprizimi beğendin mi?”

Sonea başıyla onayladı. “Evet.”

“Ders çalışmaktan daha iyi, değil mi?”

“Tabii ki.”

Genç adam sırtıarak yana çekildi. O merdivenden aşağı atladığında Sonea nefesini tuttu. Çok geçmeden tekrar görünen genç adam, büyüü bir diskin üzerinde havada süzölüyordu. Sonea göğsüne elini götürüp küt küt atan kalbini hissetti.

“Neredeyse kalbime indiriyordun, Dorrien!” diye azarladı onu.

Genç adam güldü. “Havada nasıl süzölüleceğini öğrenmek ister misin?”

Sonea başını olumsuzca salladı.

“Tabii ki istersin.”

“Okumam gereken üç bölüm daha var.”

Genç adamın gözleri parladı. “Onları bu akşam okuyabilirsin. Bunu diğer çıraklar seni seyrederken mi öğrenmek istiyorsun? Şimdi öğretirsem, yaptığın hataları benden başkası görmez.”

Sonea dudağını ısırđı. Dorrien’in söylediklerinde haklılık payı vardı...

“Haydi,” dedi Dorrien. Kollarını iki yana açıp bir çember çizerek döndü. “Reddedersen seni aşağıdaki kapıdan çıkartmam.”

Sonea gözlerini devirdi. “Ah, peki, tamam!”

Kiko Kasabası’ndaki Lonca Evi dik bir yokuşa inşa edilmişti. Birçok balkonu vardı ve ziyaretçilerine denizin, sahillerin ve hâlâ kutlamacılarla dolu uzun, helezon çizen yolun manzarasını sunuyordu. Ritmik müziğin sesi Danny’lin kulaklarına ulaşüyordu. Bir elinde Elyne şarabı dolu bir kadeh, diğerindeyse şişesi vardı. Bir yudum alarak balkon korkuluğundan bir sandalyeye doğru gidip oturdu ve şişeyi yanına koydu. Bacaklarını rahatça gerdi ve zihninin farklı yerlere gitmesine izin verdi.

Her zamanki gibi doğrudan Tayend’i düşündü.

Araştırmacı soygun olayından beri Danny’lin yanında tuhaf ve gergin bir ruh haline bürünmüştü. Danny’l sanki sıradışı hiçbir şey fark etmemiş gibi davranmaya çalışmıştı ancak bu, Tayend’i sırrının keşfedilmediğı konusunda ikna etmemişti. Genç adam bir büyücünün Şifa büyüsü kullandığında onun eğilimlerine işaret ede-

cek bir tür fiziksel iz bulacağına inanıyordu ve Dannyl'in onu temin etmesinin tek yolu, Tayend'e yanlış bildiğini söylemek olurdu. O da, sırrı öğrendiğini açığa çıkarırdı.

Tayend, Dannyl'in dostluğunu kabul etmeyeceğinden korkuyordu. Bu anlaşılır bir korkuydu. Her ne kadar Kyralia'lılar Lonmar'lıların yaptığı gibi bu "kabul edilemez" davranıştan dolayı erkekleri idama mahkûm etmese de yine de yanlış ve doğaya uygunsuz görülürdü. Erkekler unvanlarının alınması ve tüm ailelerine sanki onlar da lekelenmiş gibi davranılarak cezalandırılırdı. Bir aile, kendi men-suplarından birinin böylesi doğaya uygunsuz eğilimleri olduğunu keşfederse, o kişiyi küçük aile mülklerini yönetmek üzere uzağa gönderirdi.

Dannyl geçmişte böyle cezalandırılmış Lonca büyücüleri olduğunu duymuştu. Atılmamışlar ama diğer her yönden aforoz edilmişlerdi. Çırakken kendisinin yüzleşmek zorunda kaldığı sorunlar sırasında Dannyl'e söylentiler doğru çıkarsa mezun olmasına izin verilmeyeceği söylenmişti.

O yıllardan bu yana kendine bir daha şüphe çekmemek konusunda dikkatli olmuştu. Geçen birkaç gün boyunca, Tayend'in tercihleri Elyne'de bilinecek olursa, sarayın onun hakkında da söylentilerle dolması önlenemezdi. Geçmişinden kalma söylenti bu dedikoduyu alevlendirirdi ve her ne kadar böylesi bir dedikodu Elyne'de tehlikeli olmasa da bir kez Lonca'ya ulaştığında...

Dannyl başını iki yana salladı. Tayend'le birkaç ay seyahat ettikten sonra itibarına gelecek zarar çoktan gelmişti. İtibarını tekrar kazanmak için Elyne'ye döndüğü anda kendini Tayend'den uzaklaştırması gerekirdi. Yardımcısının, Elyne'lilerin deyimiyle bir "delikanlı" olduğunu keşfettiğinde şaşkına döndüğünü açıkça belli etmesi gerekirdi.

Tayend anlayacaktır, dedi zihnindeki bir ses. Sonra bir başka ses yükseldi. Yoksa anlamaz mı? Ya öfkelenip Akkarin'e Lorlen'in araştırması hakkında bilgi verirse?

Hayır, dedi ilk ses. Onun bir araştırmacı olarak saygınlığı mahvolur. Ve belki de bu dostluğu kibarca, onun hislerine zarar vermeden bitirebilirsin.

Dannyl kadehine bakıp somurttu. Neden her zaman böyle bi-
tiyordu bu işler? Tayend iyi bir eşlikçi olmuştu. Hoşlandığı ve değer
verdiği bir adamdı. Dostluklarını Lonca'ya ulaşacak bir dedikodunun
korkusu nedeniyle sonlandırma düşüncesi onu hem utandırıyor hem
de öfkelen diriyordu. Herhalde kendi itibarını tehlikeye atmadan genç
adamın arkadaşlığından keyif alabilirdi.

Dedikoducular konuşsun, diye düşündü. Bir başka dostluğu mahvetmelerine izin vermeyeceğim.

Ama Lonca duyarsa ve onun dönmesini emredek kadar öf-
kelenirse...

Hayır, sadece bir söylenti yüzünden böylesine ciddi bir karar almazlar. Elyne sarayının nasıl olduğunu biliyorlar. Gerçekten de vahim bir şey duymadan harekete geçmezler.

Ve duymayacaklar da, dedi Dannyl kendine. Böylesi bir söy-
lentiden asla kaçamayacağı aşikârdı. O nedenle bununla yaşamayı
öğrenmek zorundaydı. Üstesinden gelmeyi öğrenmek zorundaydı.
Hatta bunu kendi lehine çevirebilmeyi...

"O şeyi kendin bitirmeyi planlamıyordun herhalde, değil mi?"

İrkilen Dannyl başını kaldırdığında Tayend'in balkon kapısında
durduğunu gördü.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı.

"İyi," dedi Tayend. "Aksi takdirde şunu yanımda taşımam aptalca olurdu." Adam boş bir kadeh kaldırdı.

Dannyl şarabı kadehe dökerken Tayend gözlerini ona dikti anıa
Dannyl ona baktığında çabucak kaçırdı. Araştırmacı korkuluğa gidip
denize baktı.

Zamanı geldi, diye karar verdi Dannyl. Ona doğruyu söylemem ve kendimden uzaklaştırmayacağımı anlatmam gerek. Derin bir nefes aldı.

"Konuşmamız lazım," dedi Tayend birden.

“Evet,” diye katıldı Dannyl. Sözlerini dikkatlice tarttı. “Sanırım bana kendini iyileştirtmemenin nedenini biliyorum.”

Tayend yüzünü ekşitti. “Bana bir keresinde bunun... benim gibiler için ne kadar zor olduğunu anladığını söylemiştin.”

“Ama sen de, senin gibilerin Elyne’de kabul gördüğünü söyledin.”

“Hem öyle hem değil.” Tayend kadehine baktı, ardından içkisini bitirdi. Dönüp Dannyl’le yüzleşti. “En azından bunun için insanları dışlamıyoruz,” dedi suçlayan bir tonla.

Dannyl yüzünü ekşitti. “Kyrallia müsamahasıyla tanınmaz. Bunu kendim tecrübe ettim. Yine de hepimiz peşin hükümlü değilizdir.”

Tayend’in kaşları hafifçe çatıldı. “Bir zamanlar ben de bir büyücü olacaktım. Kuzenim beni sınadı ve potansiyel buldu. Beni Lonca’ya göndereceklerdi.” Gözleri nemlendi ve Dannyl, araştırmacının yüzünde bir özlem gördü. Ardından genç adam başını iki yana sallayıp iç geçirdi. “Ardından senin hakkımdaki şeyleri duydum ve söylentilerin gerçek olup olmadığını umursamadığımı fark ettim. Bir büyücü olamayacağım açıktı. Lonca benim ne olduğumu anlayıp doğrudan eve gönderirdi.”

Dannyl birden tuhaf, kör bir öfke hissetti. Etkileyici belleği ve keskin zekâsıyla Tayend iyi bir büyücü olurdu. “Peki, Lonca’ya katılmaktan nasıl kaçındın?”

“Babama istemediğimi söyledim.” Tayend omuz silkti. “O zamanlar şüphelenmiyordu. Daha sonra, belli bazı insanlarla arkadaşlık ettiğimde gerçek nedeni anladığına karar verdi. O, bu fırsatı reddetmemin ardındaki nedenin Lonca’nın izin vermeyeceği şekillerde kendimi tatmin etmek istemem olduğuna inanıyor. Ne olduğumu saklayamayacağımı asla anlamadı.” Tayend boş kadehine baktı, ardından yürüyüp şişeyi aldı. Kadehi tekrar doldurdu ve çabucak içti.

“Eh,” dedi, okyanusa bakarken. “Seni teselli edecekse, hakkındaki söylentilerin gerçek olamayacağını hep biliyordum.”

Dannyl irkildi. “Neden bunu söylüyorsun?”

“Eh, benim gibiysen ve hissettiklerine gem vuramıyorsan, Şifacılar bunu öğrenirlerdi, değil mi?”

“Tam öyle değil.”

Araştırmacının gözleri büyüdü. “Yani demek istediğin...”

“Fiziksel olanı hissederler. Hepsi bu. Bir erkeğin vücudunda diğer erkekleri arzu etmesine neden olacak bir şey varsa, Şifacılar bunu henüz keşfetmediler.”

“Ama bana dediklerine göre... Bana Şifacıların insanlarda yanlış olan şeyleri anlayabildikleri söylendi.”

“Anlarlar.”

“Öyleyse bu... bir yanlışlık değil... ya da...” Tayend kaşlarını çatıp Danny’le baktı. “Öyleyse hakkımdaki gerçeği sen nasıl öğrendin?”

Dannyl gülümsedi. “Zihnini bunu öylesine yüksek sesle haykırıyordu ki görmezden gelmek zordu. Büyü potansiyeline sahip insanlar bunu nasıl kullanacaklarını öğrenmezlerse düşüncelerini güçlü bir şekilde iletirler.”

“Öyle mi?” Tayend başını çevirdi. Yüzü kızardı. “Okuduğun... ne kadar şey var?”

“Fazla bir şey yok,” diye temin etti onu Dannyl. “Çoğunlukla korkuların. Dinlemeye devam etmedim. Pek de görgülü bir şey olmazdı.”

Tayend başıyla onayladı. Bir an düşündü, ardından gözleri büyüdü. “Yani Lonca’ya katılabilirdim!” Kaşlarını çattı. “Ama bunu pek hoş bulacağımdan emin değilim.” Sandalyesini Danny’nin yanına çekti. “Kişisel bir soru sorabilir miyim?”

“Evet.”

“O cıracıkla *gerçekten* ne oldu?”

Dannyl iç geçirdi. “Hiçbir şey.” Tayend’e bir bakış attığında genç adamın onu beklentiyle izlediğini gördü. “Pekâlâ. Tüm hikâyeyi anlatayım öyleyse...”

Anlatmaya başladı. “Çok sevilen biri değildim. Yeni cıracıklar derslerine yardımcı olması için sık sık daha büyük olanlara başvururlar ama ben bana yardımcı olmayı kabul eden birini bulmakta zorlanmıştım. Bizden büyük çocuklardan biri hakkında hikâyeler duymuştum ve diğer cıracıklar bu nedenle ondan uzak duruyorlardı. Ama o kendi sınıfının en iyilerinden biriydi ve ben bu söylentileri

görmezden gelmeye karar verdim. Bana yardım etmeyi kabul ettiğinde oldukça memnun olmuştum.” Başını iki yana salladı. “Ama sınıfımda, benden nefret eden bir çırak vardı.”

“Lord Fergun mu?”

“Evet. Dersler başladığından beri birbirimize hakaretler savurup oyunlar oynardık. Bana yardım eden kişi hakkımdaki hikâyeleri duymuştu ve yeni dedikodular başlatmak için ihtiyacı olan tek şey buydu. Çok geçmeden Yüksek Büyücüler tarafından sorgulanmaya başladım.”

“Ne oldu?”

“Söylentileri reddettim tabii. Dedikoduları durdurmanın en iyi yolunun bizi ayrı tutmak olduğuna karar verdiler ve bana o çocuktan uzak durmamı emrettiler. Tabii bu, çırakların ihtiyacı olan tek kanıttı.”

“Ona ne oldu? Söylentiler gerçek miydi?”

“O mezun olup ülkesine döndü ve sana bu konuda anlatacağım tek şey bu.” Tayend’in bakışlarının merakla keskinleştiğini gören Dannyl ekledi: “Hayır, sana adını söylemeyeceğim.”

Düş kırıklığına uğramış görünen Tayend sandalyesine yaslandı. “Peki, sonra ne oldu?”

Dannyl omuz silkti. “Ders çalışmaya devam ettim ve bir daha şüphe çekmemeye çalıştım. Nihayetinde herkes bu konuyu unuttu. Fergun dışında tabii. Bir de Elyne sarayı, görünüşe bakılırsa.”

Tayend gülümsemedi. Kaşları çatıldı. “Peki, şimdi ne yapacaksın?”

Dannyl kadehini tekrar doldurdu. “Festival sırasında Beyaz Gözyaşı Kabirleri kapalı olduğundan, içki içip rahatlamak dışında yapılacak pek fazla şey yok.”

“Peki, sonra?”

“Sanırım kabirleri ziyaret ederiz.”

“Peki, sonra?”

“O ne bulacağımıza bağlı. Ne olursa olsun, Elyne’ye döneceğiz.”

“Kastettiğim o değil.” Tayend, Dannyl’in bakışlarını üzerinde tuttu. “Bir delikanlı olup olmadığı bile belli olmayan bir çırak, başına bu kadar dert açıyorsa, delikanlı olduğu bilinen bir adamla ilişkin

olması çok, çok daha kötü olmalı. Üzerine şüphe çekmekten mutlaka kaçınman gerektiğini söyledin. Sana kütüphaneden yardım etmeyi sürdürebilirim ama bulduklarımı ulakla gönderirim.”

Dannyl içinde bir şeyin burkulduğunu hissetti. Tayend’in bunu teklif edeceğini düşünmemişti. Dostluklarını sona erdirmekle alakalı düşüncesini hatırlayarak bir suçluluk sancısı hissetti.

“Ah, hayır,” diye karşılık verdi. “Benden o kadar kolay kurtulamazsın.”

“Ama kendine şüphe çekme ihtimalin varken böyle bir arkadaşlık...”

“...Büyük Kütüphane’nin bir araştırmacısısın sen,” diye araya girdi Dannyl. “İşe yarayan ve değerli bir yardımcı. Ve bir dost. Dedi-koducular konuşmaya niyetliyse, buna çoktan başlamışlardır. Gizlice iletişim kurduğumuzu duyarlarsa, konuşacakları daha çok şey olur.”

Şaşıran Tayend konuşmak üzere ağzını açtı, ardından başını olumsuzca salladı. Kadehine bakıp Dannyl’e doğru kaldırdı.

“Dostluğa içelim öyleyse.”

Gülümseyen Dannyl kadehini onun kadehiyle tokuşturdu.

Rothen ararken bir parmağını kitaplarının sırtında gezdirdi. Büyücüler Kütüphanesi’nin kapısı açıldığında duraksadı ve Dorrien’in, peşinde Sonea’yla odaya girdiğini gördü. Kaşlarını çattı. Sonea kütüphaneden birkaç kitap getirmesini istemişti ama şimdi Dorrien’le beraber oradaydı.

Lord Jullen somurttu ve Sonea’ya kutusunu kapının yanındaki raflara bırakmasını söyledi. Sonea birkaç kâğıt çıkarıp kutusunu bıraktı. Dorrien kütüphaneciye kibarca selam verdikten sonra Sonea’yı uzun raf sıralarına götürdü.

İkilinin peşinden gitmeden önce kitapları bulmaya karar veren Rothen aramaya devam etti ve sonunda listesindeki ilk kitabı olması gereken yerden birkaç raf ileride buldu. Onu yanlış yere koyan büyüçüye sessizce lanet okudu.

Birinin Lord Jullen’e yaklaşıp ondan yardım istediğinden belli belirsiz haberdardı ama Dorrien’in bir sonraki koridorda Lord Galin’le

dostane bir sohbeta daldığını gayet iyi fark etmişti. Ardında birisi yüksek sesle öksürünce döndü ve Lord Garrel'in ağzına bir mendil tuttuğunu gördü. Ardından bir haykırış, dikkatini başka yere çekti.

"Regin!" diye bağırdı Galin, koridora doğru hızla ilerleyerek. Rafların arasından bakan Rothen, Jullen'in masasının yanında Regin'in durduğunu görebiliyordu.

"Buyurun, lordum." Yüz ifadesi masumiyet ve şaşkınlık doluydu.

"Şu kutuya biraz önce ne koydun?"

"Hangi kutu, lordum?"

Galin gözlerini kıstı.

"Sorun nedir, Lord Galin?" Lord Garrel koridordan hızla yürüyüp Jullen'in masasına yaklaştı.

"Demin Regin'in Jullen'in masasından bir şey alıp bu kutuya koyduğunu gördüm." Galin, Sonea'nın kutusunu raftan alıp masaya, Regin'in önüne koydu.

Mırıldanmaları duyan Rothen etrafa baktığında ikili üçlü gruplar halinde büyücülerin toplandığını ve olayı izlediklerini gördü. Lord Jullen rafların ardından çıkageldi. Önce büyücülere, sonra çırağa, ardından da kutuya baktı. "Ne oluyor burada? Bu, Sonea'nın kutusu."

Galin'in kaşları kalktı. "Öyle mi? Ne kadar da ilginç." Gördüğü şeyi tekrar etti. Lord Jullen'in kaşları çatıldı.

"Regin'e göre Sonea'nın hangi eşyalarınıza sahip olmayı çok istediğini görelim mi?"

Regin'in beti benzi attı. Rothen gülümsemeye başladı. Bir el omzuna dokunduğunda neredeyse şaşkınlıktan haykıracaktı. Döndüğünde yanında Dorrien'in durduğu ve gözlerinde tanıdık, yaramazca bir parlayış olduğunu gördü.

"Ne yaptın?" diye fısıldadı Rothen suçlarcasına.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Dorrien, sahte bir masumiyetle gözleri büyüyerek. "Regin hepsini kendi başına yaptı. Ben sadece birilerinin seyrettiğinden emin oldum."

Sonea'nın kutusunun açıldığını duyan Rothen, Jullen'in siyah, parlak bir obje çıkarmasını seyretti. "Elyne'den gelen iki yüz yıllık

mürekkep hokkam.” Kütüphaneci kaşlarını çatı. “Değerli ama fazla kaçırır. Seni kutlamalıyım, Regin. Sonea bunu kendisi geri getirseydi bile, notları yine de mürekkeple kaplı olurdu.”

Regin vasisine umutsuzca baktı.

“Kızın notlarını mahvetmek istemiş demek ki,” dedi Garrel. “Sadece sulu bir şaka.”

“Öyle olduğunu sanmam,” diye araya girdi Galin. “Aksi takdirde mürekkebi kızın kâğıtlarına döküp hokkayı Lord Jullen’in masası üzerinde bırakırdı.”

Garrel’in ifadesi karanlık bir hal aldı ama Galin’in suçlayıcı bakışları değişmedi. Lord Jullen bir büyücüden diğerine baktı, ardından raflara gözünü dikti.

“Lord Dorrien,” diye seslendi.

Dorrien yanlarına geldi. “Evet?”

“Lütfen Sonea’yı bulup buraya getirin.”

Dorrien başıyla onayladı ve rafların arasında ilerledi. Rothen, büyücülerin görüş alanına girdiğinde Sonea’nın yüzünü seyretti. Yüz ifadesi bir anda endişeli bir hal aldı. Jullen ne olduğunu açıkladığında gözleri büyüdü ve Regin’e öfkeli bakışlar attı.

“Korkarım notların mahvolmuş, Sonea,” dedi Jullen. kutuyu ona doğru eğerek. Sonea içine baktı ve yüzünü ekşitti. “Arzu edersen, kutunu bundan sonra dolabımda kilit altında tutabilirim.”

Sonea şaşırmış bir ifadeyle adama baktı. “Teşekkür ederim, Lord Jullen,” dedi sessizce.

Kutuyu kapayan adam onu masasının arkasındaki dolaba koydu. Galin, Regin’e baktı. “Sen çalışmana dönebilirsin, Sonea. Regin ve ben, Üniversite İdarecisi’yle sohbet etmeye gideceğiz.”

Sonea, Regin’e bir kere daha baktıktan sonra dönüp raflara doğru yürüdü. Dorrien önce tereddüt etti, sonra peşinden gitti.

Galin gözlerini Garrel’e çevirdi. “Geliyor musunuz?”

Savaşçı başıyla onayladı.

ÇIRAK

İki büyücü ve çırak kütüphaneden ayrılırken Dorrien ve Sonea, Rothen'in yanma gitti. Saklamadıkları bir kendini beğenmişlik ifadesine sahiplerdi. Başını iki yana sallayan Rothen ikisine de sertçe baktı.

"Bu riskliydi. Ya kimse görmeseydi?"

Dorrien gülümsedi. "Ah, ama ben birilerinin gördüğünden emin oldum." Başını Sonea'ya çevirdi. "Şaşkınlığın ikna ediciydi."

Sonea sinsice gülümsedi. "İşe yaradığına şaşırdım gerçekten."

"Hah!" dedi Dorrien. "Bana güvenecek bir kişi bile yok mu?" Ciddileşen genç adam, Rothen'e baktı. "Regin kötülüğünü yaparken Jullen'i masasından çekip dikkatini dağıtanın kim olduğunu fark ettin mi?"

Rothen düşündü. "Garrel mi? Hayır. Gülünç olma. Regin fırsat-tan istifade etti. Sırf yardım istedi ve harekete geçtiği anda öksürdü diye, bu çocuksu eşek şakalarına iştirak ettiği anlamına gelmez."

"Büyük ihtimalle haklısın," dedi Dorrien. "Ama yerinde olsam ondan gözümü ayırmazdım."

19. BÖLÜM

SINAVLAR BAŞLAR

Sonea Hamam'dan ayrıldığında gökyüzü şafağın parıltısıyla aydınlanmaya başlamıştı. Ancak hava hâlâ soğuktu, o nedenle etrafında bir bariyer oluşturup içindeki havayı ısıttı. Cüppesini düzeltmek için duraksadığında yeşil cüppeli biri Hamam'ın erkekler bölümünden çıkageldi.

Dorrien'i tanıyan Sonea içinin hafiflediğini hissetti. Genç adam o sabah erkenden gitmeyi planladığından, önceki gece Rothen'in odalarında akşam yemeği sırasında vedalarını etmişlerdi. Ama şimdi Dorrien gitmeden önce bir kez daha konuşma fırsatı ortaya çıkmıştı.

“Erken kalktığını tahmin etmeliydim,” dedi Sonea.

Dönen genç adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Sonea! Şafak vakti ayakta ne yapıyorsun?”

“Ben her zaman erken kalkarım. Kimse beni rahatsız etmeden birkaç işi halledebiliyorum.”

Genç adam çarpık bir şekilde gülümsedi. “Akıllıca ama artık gerekmeyecek. Regin seni rahat bırakıyor, değil mi?”

“Evet.”

“İyi.” Başını hafifçe eğen Dorrien ona tuhaf bir bakış attı. “Gitmeden önce sık sık uğradığım eski bir yeri ziyaret edecektim. Gelmek ister misin?”

“Nerede?”

“Ormada.”

Sonea başını kaldırıp ağaçlara baktı. “Senin o sır yerlerinden bir başkası mı?”

Dorrien gülümsedi. “Evet, ama bu kez gerçekten de bir sır.”

“Öyle mi? Bana gösterirsen, artık bir sır olmayacak.”

Genç adam kıs kıs güldü. “Sanırım öyle. Küçükken ziyaret ettiğim bir yer sadece. Başını dertte olduğu zamanlarda oraya saklanırdım.”

“Öyleyse orada çok saklandığına eminim.”

“Tabii ki.” Genç adam sırttı. “Eh, geliyor musun?”

Sonea başını aşağı çevirip kutusuna baktı. Bir sonraki durağı Yemeksalonu olacaktı. “Uzun sürmez, değil mi?”

Genç adanı başını iki yana salladı. “Sınavlara kadar döneriz.”

“Pekâlâ,” dedi Sonea.

Dorrien ormana ulaşan patikada yürümeye başladı. Onun yanında yürüyen Sonea bu yolu son kez takip ettiği zamanı düşündü. Bir yıl önce, soğuk bir gecede, Lonca’nın “esiriyken” kullanmıştı. Rothen onun temiz hava ve yürüyüşe ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Ormanın içinde fazla uzakta olmayan kadim bir mezarlık vardı ve Rothen, büyücülere öldüklerinde ne olduğunu açıklamıştı.

Bunu hatırlayınca ürperdi. Bir büyücünün hayatı sona erdiğinde zihni, gücü üzerindeki kontrolü bırakırdı. Vücutta geriye kalan büyü onu tüketir; et ve kemiği, kül ve toza dönüştürürdü. Gömecek hiçbir şey kalmadığından büyücüler defnedilmezlerdi, o nedenle bu kadim mezarlığın varlığı bir gizemdi.

Dorrien’in adımları çabuktu ve Sonea ona yetişmek için hızlı yürümek zorunda kaldı. Önceki akşamın konuşmalarını düşündüğünde genç adamın, evine dönmeye ne kadar hevesli olduğunu hatırladı. Yine de onun biraz daha uzun süre kalmasını dilemeden edememişti. En son ne zaman son birkaç haftadaki gibi keyifli olduğunu hatırlamıyordu. Rothen her ne kadar iyi bir sohbet arkadaşı olsa da Dorrien enerjikti ve her zaman eğlence fırsatları arıyordu. Sonea’ya nasıl havada süzüleceğini ve birkaç oyunu nasıl oynayacağını

öğretmişti. O oyunların tümü büyü gerektiriyordu ve genç adamın oynayacak biri bulmaktan zevk aldığı belliydi.

“Sıradan insanlar arasında tek büyücü olmak nasıl bir şey?” diye sordu Sonea.

Dorrien biraz düşündü. “Hem tatmin edici hem de zorlayıcı. Onlara ne kadar yakınlaştın da, insanlar senin farklı olduğunu asla unutmazlar. Onların anlamadığı bir şeyi yapabildiğin için kendilerini rahatsız hissederler. Çiftçilerden bazıları onlara dokunmama izin vermiyorlar; her ne kadar hayvanlarını iyileştirmemden memnuniyet duysalar da.”

Sonea başıyla onayladı. “Kenar mahallelerdeki insanlar da öyleler. Büyücüler onları dehşete düşürür.”

“Çoğu çiftçi başta benden korkmuştu. Bana güvenmeleri için uzun süre gerekti.”

“Yalnızlık çekiyor musun?”

“Bazen. Buna değer ama.” Artık yola ulaşmışlardı ve Dorrien sola döndü. “Yaptığım işte, *doğru* gelen bir şeyler var. Yardımım olmasa, o dağlarda ölecek insanlar var.”

“Birinin hayatını kurtardığım bilmek harika olmalı.”

Dorrien gülümsedi. “Büyünün kullanılabileceği en iyi alan budur. Karşılaştığında, geri kalanlar tamamıyla gereksiz oyunlardan ibaret. Babam buna katılmaz ama ben Simya’yı hep gücün boşa harcanması olarak ve Savaşçılığı da... eh, ne diyebilirim ki?”

“Simyacılar insanların hayatlarını daha güvenli kılacak ve rahatlatacak yollar icat ettiklerini söylerler,” dedi Sonea. “Savaşçılar da, Kyralia’nın savunması için elzem olduklarını söylerler.”

Genç adam başıyla onayladı. “Simyacılar bazı iyi işler yaptılar ve büyücülere kendilerini nasıl savunacaklarını unutturmak akıllıca değildir, kabul. Sanırım zamanlarını keyfince harcayıp diğerlerine yardım etmeyenlere karşı bir hıncım var. Tüm zamanlarını önemi fazla abartılmış hobilerine harcayanlardan bahsediyorum.”

Dannyl’in zihin imgelerini kâğıda aktarmayla alakalı deneyleri aklına gelen Sonea gülümsedi. O deneyler artık yapılmıyordu zira

adam artık Elyne’de Lonca Elçisi’ydi. Dorrien büyük ihtimalle onun hobisini onaylamazdı.

“Ortalıkta çok fazla Simyacı var ve yeterince Şifacı yok,” diye devam etti Dorrien. “Şifacılar zamanlarını para ve konum sahiplerine harcamak zorunda kalıyorlar çünkü herkesi tedavi edecek zamanları yok. Hepimiz temel Şifa öğreniriz. Simyacı ve Savaşçıların zamanlarının bir kısmını Şifacılara yardım etmeye harcamamaları için bir neden yok. Öyle olsa, daha fazla insana yardım edebilirdik. Ben yardıma ihtiyacı olan herkesi tedavi ederim. Zanaatkârlar, çiftçiler, seyahatte olanlar. Şifacıların bunu yapmaması için hiçbir neden olamaz. Buradaki zanaatkârlar vergi ödüyorlar ve o paranın bir kısmı Lonca’ya gidiyor. Onların da hizmete ulaşabilmeleri gerekir.”

Genç adamın sesi daha güçlü çıkıyordu. Buna tutkuyla inandığı belliydi.

“Kenar mahallelerdeki insanların da mı?” diye sordu Sonea.

Genç adam yavaşlayıp döndü ve ona baktı. “Evet,” dedi. “Ama bu işi nasıl yaptığımıza dikkat etmeliyiz bence.”

Sonea kaşlarını çatı. “Öyle mi?”

“Kenar mahalleler daha büyük bir sorunun parçası ve çok fazla zaman ve çabayı kolayca boşa harcayabiliriz. Bunu söylediğim için affet ama onlar şehrin çıbanları gibiler, yani vücuttaki daha derin sorunlara işaret ediyorlar. O sorunlar hallolmadan, çıbanlar iyileşmez.”

“Daha derin sorunlar mı?”

“Eh,” derken Dorrien ona yine baktı, “örneğime devam edersem, şehrin şişman, tatlı düşkünü, yaşlı bir Savaşçı olduğunu söyleyebilirim. Bunların vücudundaki sistemleri yok ettiğinin veya göbeğinin onu çirkin yaptığının ya farkında değil ya da bunu umursamıyor. Bu adam sağlıklı olmaktan çoktan uzaklaşmış durumda ama endişelenmesi gereken başka düşmanı olmadığından, arkasına yaslanıp keyfine bakmaktan memnun.”

Sonea etkilenmiş gözlerle baktı. Genç adamın söylediğinin, Kral ve Hanelerin açgözlü, tembel oldukları ve bunun bedelinin şehrin

sakinleri tarafından ödendiği anlamına geldiğini anladı. Dorrien yine ona baktığında gözlerinde emin olamayan bir ifade vardı.

“Tabii bu,” diye ekledi çabucak, “çok büyük bir sorun olduğu için bir şey yapmayalım demek değil. Bir şey yapmalıyız.”

“Ne gibi?”

Dorrien gülümsedi. “Ah, yürüyüşümüzü böyle konuşmalarla berbat etmek istemem. İşte, yola geldik.”

Yola adımını atan Dorrien onu daha yaşlı, emekli olmuş Lonca sakinlerinin evlerinin önünden geçirdi. Yolun sonuna ulaştıklarında ormana doğru devam etti. Sonea peşinden ilerledi.

Çok geçmeden zemin engebeli hale geldi. Ağır kutusu ormanda yol almayı zorlaştırıyordu, o nedenle kutuyu bir kütüğün üzerinde bırakıp büyümlü bir bariyer koydu. Dik yokuş çok geçmeden onu nefes nefese bıraktı. Sonunda Dorrien durdu ve elini devasa bir ağacın kabuğuna koydu.

“İlk işaret. Bu ağacı unutma, Sonea. Yoldan ona ulaşana kadar yürü, ardından doğuya dönüp duvarı bulana dek yokuşu çık.”

“Dış Duvar mı?”

Genç adam başıyla onayladı. Sonea inlememek için kendini tuttu. Dış Duvar ormanın çok derinlerinde olmalıydı. Birkaç dakika boyunca kar içinde yokuş yukarı ilerlediler. Sonea nefes nefese kalmıştı.

“Dur!” diye haykırdı, bacakları onu artık taşıyamayacak gibi geldiğinde.

Dorrien dönüp sırtıttı ve Sonea onun da nefes nefese kaldığını gördüğüne memnun oldu. Genç adam ileride karla kaplı bir kaya yığınının işaret etti.

“Duvar.”

Sonea kara baktı, ardından alt kısımda duran kayaların, ormanda etrafta dağılmış devasa taş parçaları olduğunu fark etti. Dış Duvar’dan geriye kalan tek şey bu kaya yığınınıydı.

“Şimdi,” dedi Dorrien, aldığı nefesler arasında. “Tekrar kuzeye yöneliyoruz.”

ÇIRAK

Sonea karşı çakanıadan o yürümeye başlamıştı bile. Artık yokuş yukarı ilerlemediklerinden yürümesi daha kolaydı ve Sonea gittikçe nefesini düzenleyebildi. Dorrien kaya çıkıntılarına ulaştı, üzerlerinden tırmandı ve gözden kayboldu. Sonea onun karı çığneme seslerini takip etti ve kendini kayalardan oluşan bir çemberin içinde dururken buldu. Sık ağaçlar ona bu yerin yapraklar tekrar büyüdüğünde saklı bir hale geleceğini fark ettirdi. Bir yanda kayalardan aşağı süzölen sular, çevresi buzlanmış bir birikintiye dökölüyor, oradan da başka kayalara akıyorlardı.

Dorrien birkaç adım ötede durdu ve gülümsedi.

“İşte burası. Kaynak. Lonca’nın suyunun kaynağı.”

Onun yanına yüröyen Sonea kayaların arasındaki bir çatlaktan su aktığını gördü.

“Bu harika,” dedi, başını Dorrien’e kaldırarak. “Yazın çok güzel görünüyor olmalı.”

“Yazı bekleme.” Dorrien’in gözleri parladı. “Baharda da harika-dır. Kar erimeye başladığı anda burayı ziyaret etmeye başladım.”

Sonea Dorrien’i küçük bir oğlanken hayal etmeye çalıştı. Yokuşu hızla çıkıp tek başına burada oturduğu zamanı düşündü. Oğlan Lonca’nın çırağı, ardından da Şifacısı olacaktı. Sonea buraya geri döneceğine karar verdi. Regin ve diğer çıraklardan uzakta, tek başına geçireceğı zamana ihtiyacı olduğunda geleceğı bir yer olurdu. Belki de Dorrien’in niyeti buydu.

“Ne düşünüyorsun, küçük Sonea?”

“Sana teşekkür etmek istiyorum.”

Genç adam kaşlarını kaldırdı. “Teşekkür etmek mi?”

“Regin’e yem attığın için. Beni Üniversite’nin çatısına çıkardığın için.” Kıkırdadı. “Bana havada nasıl süzölebileceğimi öğrettiğin için.”

“Ah,” diyen Dorrien elini geçiştirircesine salladı. “O kolaydı.”

“Ve tekrar keyif almamı için. Sanırım eğlencenin, büyücü olmanın bir parçası olmadığına inanacaktım neredeyse.” Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Geri dönmen gerektiğini biliyorum ama keşke biraz daha kalabilseydin.”

Genç adamın yüz ifadesi ciddileşti. “Ben de seni özleyeceğim, küçük Sonea.” Bir adım yaklaştı, ardından sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hiçbir söz çıkmadı. Sonea’nın çenesinin altına bir parmağını koydu, başını hafifçe kaldırdı, yaklaşarak eğildi ve dudaklarını onun dudaklarıyla buluşturdu.

Şaşırان Sonea kendini biraz çekti. Dorrien son derece yakındı ve parlak gözleri sorgularcasına bakıyordu. Sonea’nın yüzü birden fazla ısındı ve kalbi çok hızlı atmaya başladı. Aptalca gülümsüyordu ve her ne kadar uğraşsa da bunu kesemedi. Dorrien sessizce güldü, ardından eğilerek onu tekrar öptü.

Bu kez Dorrien’in dudakları orada kaldı ve Sonea, onların yumuşaklığıyla ılıkliğini fark etti. İliklerine bir ürperti yayıldığını hissetti ama üşümemişti. Genç adam kendini çektiğinde dokunuşu uzatmak isteyen Sonea biraz öne çıktı.

Dorrien bir adım geri attı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. “Üzgünüm, bu haksızlıktı.”

Sonea yutkundu. Sesini tekrar buldu. “Haksızlık mı?”

Ciddi bir ifadeyle Dorrien ayaklarına baktı. “Gittiğim için. Kim bilir ne zamana kadar başkalarını isteyebilir ya da ihtiyaç duyabilirsiniz. Onları benim yüzümden reddedebilirsiniz.”

Sonea güldü. Bu biraz acı bir gülüştü. “Ondan şüpheliyim.”

Dorrien’in bakışları endişeliydi. Sonea kaşlarını çatı. Onun ilgisine olumlu tepki vermesinin ardındaki nedenin, başka kimsenin onunla romantik yönden ilgilenmeyeceğini bilmesinden kaynaklandığını mı düşünüyordu?

Peki ya kendisi böyle mi düşünüyordu? Bir dakika öncesine kadar genç adamın onun için bir dosttan fazlası olacağı olasılığını düşünmemiştir bile. Başını iki yana sallayarak gülümsedi.

“Bu seferki sürprizin oldukça şaşırtıcıydı, Dorrien.”

Genç adamın dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Dorrien?

Kız, Rothen’in zihinsel sesini tamdı.

Baba, diye yanıtladı Dorrien.

Neredesin?

Sabah yürüyüşüne çıktım.

Ahırcı başı geldi.

Birazdan orada olurum.

Dorrien özür dilercesine kaşlarını çattı. “Korkarım buraya sandığımdan da geç ulaştık.”

Sonea endişelendi. İlk Yıl sınavlarına geç mi kalmıştı?

“Haydi.”

Kayalar üzerinden tırmanıp geri dönüş yoluna koyuldular. Orman içinde birkaç dakikalık acele ilerleyişten sonra Sonea’nın kutusunu bıraktığı kütüğe ulaştılar. Çok geçmeden yola vardılar ve hafif bir koşu tutturabildiler.

Arada sırada Dorrien’e bakan Sonea onun ne düşündüğünü merak etti. Diğer zamanlardaysa genç adamın onu izlediğini fark etti ve başını kaldırıp baktığında gülümsediğini gördü. Dorrien uzanıp elini tuttu. Parmakları sıcaktı ve Sonea, Lonca görüş açısına girdiğinde ve genç adam elini tutmayı bıraktığında hayal kırıklığına uğradı.

Büyücü Odaları’na yaklaştıklarında Rothen kapılardan hızlı adımlarla çıkıp onları karşıladı.

“Atın ön tarafta bekliyor, Dorrien.” Rothen ikisini de baştan aşağı süzdü, ayakkabılarıyla cüppeleri üzerindeki karları fark etti ve kaşlarını kaldırdı. “Üstünüzü kurutsanız iyi olur.”

Üniversite yanından dolanan patikada ilerlemeye başladıklarında Dorrien’in kıyafetlerinden buharlar yükseldi. Yoğunlaşan Sonea etrafındaki havayı ısıtarak cüppesini kuruttu. Üniversite merdivenleri önünde bir hizmetçi onları karşıladı. Ellerinde Dorrien’in atının dizginleri vardı.

Dorrien önce Rothen’i, ardından Sonea’yı sıkıca kucakladı.

“Birbirinize iyi bakın,” dedi genç adam.

“Sen kendine iyi bak,” diye karşılık verdi Rothen. “Sırf evine bir an önce dönmek için kendini tipilerden geçmeye zorlama.”

Dorrien eyere atladı. “Beni evimden ayıracak bir tipi olmadı şimdiye kadar!”

“Öyleyse şu son dört haftadır neden şikâyet edip duruyordun?”

“Ben? Şikâyet etmek?”

Gülen Rothen kollarını kavuşturdu. “Git şuradan, Dorrien.”

Dorrien sırtıttı. “Hoşça kal, baba.”

“Hoşça kal, Dorrien.”

Dorrien’in gözleri Sonea’nın kılire kaydı. Sonea zihninin köşe-sinde hafif bir dokunuş hissetti.

Hoşça kal, Sonea. Çabuk öğren.

Ardından Dorrien’in atı dört nala uzaklaştı. Kapıların arasından hızla geçip şehrin karla kaplı sokaklarına ilerledi.

Birkaç dakika boyunca kapılara bakakaldılar. Rothen iç geçirdi ve dönüp Sonea’ya baktı. Gözlerini kıstı.

“Hımm,” dedi. “Burada bir şeyler dönüyor.”

Sonea sıradan ifadesini sürdürdü. “Ne gibi?”

“Endişe etme.” Bilmiş bir şekilde gülümseyen Rothen, Üniversite merdivenlerine yöneldi. “Onaylıyorum. Yaş farkının sorun yaratacağını sanmam. Birkaç yaş sadece. Mezuniyetine kadar burada kalman gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Sonea karşı çıkmak üzere ağzını açtı, ardından Giriş Salonu’nda bir hareketlenme gördüğünde kapadı. Rothen’in kolunu yakaladı.

“Böylesi tahminlerde bulunman beni rahatsız etmiyor, Rothen,” dedi sessizce. “Ama bunu etrafta birileri yokken yapabilirsen çok daha iyi olur.”

Rothen kaşlarını çattı ve ona şaşkınlıkla baktı. Sonea koridora bakıyordu. İçeri girdiklerinde merdivenden gelen hızlı adımların yankılarını duydular. Başını kaldıran Sonea, tanıdık bir çırağın aceleyle yukarı çıktığını gördü.

Midesi altüst oldu. Görüş açısından çıkmadan Regin’in yüzündeki ifadeyi açıkça görebilmişti. Oğlanın onu bir hırsız olarak göstermeye çalışırken yakalanması, Sonea’ya öğretmenlerinden zoraki bir anlayış kazandırmış olabilirdi ama onun satışmalarından kurtulduğundan şüpheliydi. İlk Yıl sınavlarına hazırlanmak oğlanı meşgul etmişti ama Sonea onun ciddi bir intikam planladığını düşünüyordu.

"Bu akşam görüşürüz," dedi Rothen'e.

Rothen başıyla onayladı. "İyi şanslar, Sonea. Başarılı olacağından eminim."

Rothen gülümsedi, ardından merdivenden yukarı çıktı. Yukarıda koridora dikkatlice girdi. Üniversite çıraklarla doluydu. Sessiz konuşmaları ve gergin ifadeleri, içeride beklenti ve endişe dolu bir atmosfer yaratmıştı. Sınıfına ulaşan Sonea içeri adımını attı.

Regin her zamanki yerinde oturuyor, onu yakından izliyordu. Dönüp sınıfın önünde duran iki öğretmene reverans yaptı ve sandalyesine yürüdü. Kutusunu açıp Lord Skoran'ın tarih projesini çıkardı. Sayfalara şöyle bir baktığında onların herhangi bir zarar görmemiş olmasıyla rahatladı. Odasından ayrılmadan önce kutusunu mühürlemiş olmasına rağmen, Regin'in bir şekilde onlara eriştiğini düşünmüştü.

Sayfaları uzattığında Skoran onaylarcasına başını salladı. Onu memnun eden bir tavırla, kâğıtları bir kutunun içine kilitledi.

Bunlar olurken Regin'in onu seyrettiğinin farkındaydı. Sandalyesine döndüğünde, gözücuyla görebildiği yüzü umursamazlıktan geldi. Son çırakların da sınıfa girip projelerini öğretmenlerine vermelerini izledi. Herkes geldiğinde Lord Vorel öne bir adım attı ve kollarını kavuşturarak durdu.

"Bugün, Savaşçı becerilerinde İlk Yıl sınavlarınızı tamamlayacaksınız," dedi. "Sınıfınızın diğer mensuplarıyla savaşmanız istenecek ve hepiniz becerileriniz, kontrolünüz ve tabii ki zafer sayınıza göre notlandırılacaksınız. Lütfen beni takip edin."

Sonea sınıfın geri kalanıyla beraber ayağa kalktı. İlk çıraklar salondan çıkarken Regin dönüp onun gözlerine baktı. Nazik bir gülümseme belirdi yüzünde.

Sonea, Regin'in bakışlarına soğuk bir ilgisizlikle karşılık vermeye alışmıştı. Ama bu kez üzerine ürperten bir korku çökmüştü. Her ne kadar diğer çıraklardan güçlü olsa da Vorel'in getirdiği engellemeler, güçlerini kendi çıkarına kullanmasını önliyordu. Vorel'in, çırakların etrafına onları korumak için ördüğü iç kalkan, Sonea'nın darbeleri

onun uygun gördüğünden güçlü olduğunda bir şekilde kendisini uyarıyordu. Regin hâlâ Savaşçı becerileri konusunda kendisinden iyiydi ve her ne kadar oğlanın Lord Balkan'dan ek dersler alması yasaklanmış olsa da Lord Garrel'den ders almaya devam etmesine bir engel yoktu.

Koridora adımını attığında, ulak üniformalı bir hizmetçi onun yanında neredeyse kayarak durdu.

“Leydi Sonea,” dedi adam. “Size acilen Rothen’in dairesine dönmeniz gerektiğini bildirmek üzere gönderildim.”

Sonea şaşkınlıkla Lord Vorel’e baktı. Büyücü kaşlarını çatı.

“Seni bekleyemeyiz Sonea. Bir saat içinde dönmezsen sınavını gelecek yılın başına ertelememiz gerekecek.”

Sonea başıyla onayladı. Ulağa teşekkür ederek koridorda ilerlemeye başladı.

Rothen onu neden çağırmıştı? Ayrıldıklarından sonra kendi odalarına bile daha yeni ulaşmış olmalıydı. Belki de Regin’in bir şeyler planladığını öğrenmişti ve bunu engellemek için onu çağırıyordu.

Sonea başını iki yana salladı. Rothen bunu yapmazdı. Onu önemli bir sınavdan alıkoymak yerine Vorel’i Regin’in planları hakkında uyarmayı tercih ederdi.

Tabii, Regin’in yapacağı şeyi ona kendisi anlatmak istemediyse... Belki de o plan her neyse, Sonea’nın bunu kendi çıkarına dönüş-türebileceği bir yol önermek istemişti. Sonea’nın karşılaşmalara zamanında dönebilecek fırsatı olurdu.

Ama durum buysa Rothen neden onunla basitçe sınıfın dışında buluşmamıştı?

Ve neden *kendi* sınıfında, *kendi* sınavını hazırlamakla meşgul değildi?

Üniversite’nin zemin katma inerken kaşlarını çatı. Ya bu çağrının ardında başka bir neden varsa? Ulak, bu mesajın *Rothen’den* geldiğini söylememişti. O durumda çağrılmasının ardındaki nedenin kendisi Rothen olabilirdi. Hasta olabilirdi. Adam yaşlı değildi ama genç de değildi. Belki de...

Endişe etmeyi kes, dedi kendine. Büyük ihtimalle ciddi bir şey yoktur. Yine de avludan Büyücü Odaları'na doğru neredeyse koşuyordu. Merdivenlerden aceleyle çıkıp Rothen'in kapısına ilerlerken kalbi küt küt atıyordu.

Dokunuşuyla kapı savrularak açıldı. Rothen pencerenin yanında ayaktaıdı. Sonea odaya girdiğinde döndü. Dudaklarının ucuna gelmiş soruyu sormak üzere ağzını açmıştı ki Rothen'in uyarı dolu yüz ifadesini gördüğünde kendini tuttu.

Önce varlığı sezmişti. Bu, somut, saklı olmayan bir varlıktı. Salonu kesif, boğucu bir duman gibi dolduruyordu. Dehşetle kalbi küt küt atmaya başladı ancak şaşkınlık ve saygı olduğunu umduğu bir ifadeyle bakmayı başarabildi. *Onun neden burada olduğunu bilmiyorsun, dedi kendine, adam dönerken. Ondan korktuğunu ona gösterme.* Gözlerini yere dikerek ziyaretçiye doğru dönüp reverans yaptı.

"Affedin beni, Yüksek Lordum."

Adam karşılık vermedi.

"Sonea." Rothen'in sesi alçak ve gergindi. "Buraya gel."

Sonea, Rothen'e baktığında midesinin kasıldığını hissetti. Rothen'in yüzü solgundu. Neredeyse hasta gibiydi. Onu çağıran eli hafifçe titriyordu. Bu korku işaretlerinden rahatsız olan Sonea onun yanına hızla gitti.

Yüksek Lord'a hitap ettiğinde Rothen'in sesi şaşkınlık verecek derecede sakindi. "Sonea geldi, rica ettiğiniz üzere, sayın Yüksek Lord. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Akkarin'in Rothen'e diktiği bakışlar, Sonea'yı buza çevirecek türdendi.

"Buraya belli bir... söylentinin kaynağını bulmaya geldim. Yönetici'den aldığım ve senle çırağını içeren bir söylenti."

Rothen başıyla onayladı. Sonraki sözlerini dikkatle seçiyor gibi göründü.

"Hakkımızdaki söylentinin geçip gittiğini düşünmüştüm. Kimse ona herhangi bir itimatta bulunmadı ve..."

Karanlık gözler parladı. “O söylenti değil. Benim gece vakti yaptıklarımla alakalı bir söylentiden bahsediyorum. Kesilmesi gereken bir söylentiden.”

Sanki bir el Sonea’nın boğazına kapanıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Rothen kaşlarını çatmış, başını iki yana sallıyordu.

“Hatanız var, sayın Yüksek Lord. Sizin hakkınızda hiçbir...”

“Bana yalan söyleme, Rothen.” Akkarin’in gözleri kısıldı. “Emin olmasaydım buraya gelmezdim.” Onlara doğru bir adım attı. “Biraz önce Lorlen’in zihninde okudum.”

Rothén’in yüzündeki tüm renk çekildi. Akkarin’e sessizlik içinde gözlerini dikti. *Akkarin Lorlen’in zihnini okuyabiliyorsa, her şeyi biliyordur!* diye düşündü Sonea. Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve sanki zemine batacakmış gibi arkasındaki pencere eşiğini tuttu.

Yüksek Lord belirsizce gülümsedi. “Beni etkileyen çok şey gördüm. Sonea’nın henüz bir kaçakken Lonca’yı nasıl ziyaret ettiğini, o gece neye tanık olduğunu, Lorlen’in onu vasi oturumu sırasında gerçek okumasına tutarken tüm bunları nasıl keşfettiğini ve o Lonca kanunu nasıl devreye sokacağını düşünürken ikinize nasıl da bu keşfi sır olarak saklamanızı söylediğini... Mantıklı bir karar. Ve talihli.”

Rothén sırtını dikleştirip başını kaldırarak tekrar Akkarin’le yüzleşti. “Bundan kimseye bir kelime olsun bahsetmedik.”

“Öyle diyorsunuz.” Yüksek Lord’un sesi yumuşak bir hal aldı ancak soğukluğundan bir şey kaybetmedi. “Bundan emin olmak isterim.”

Sonea, Rothén’in keskince nefesini tuttuğunu duydu. İki büyücü birbirlerine gözlerini diktiler.

“Peki ya reddedersem?”

“Beni almaya zorlayacağın tüm önlemleri alacağım, Rothen. Beni zihnini okumaktan alıkoyamazsın.”

Rothén başını çevirdi. Birden Sonea Akkarin’in zihin okumasını betimleyen Keri’nin söylediklerini hatırladı. Keri ona, Fergun tarafından Üniversite altındaki bir odaya hapsedildiğinde ve Akkarin bunu keşfettiğinde, gerçeği doğrulamak için zihnini okumasına izin verdiğini anlatmıştı. Bu kolay bir şey olmuştu. Rothén’in zihin payla-

şımı ya da Lorlen'in gerçek okumasıyla alakası yoktu. Kız, Akkarin'in, gönüllü olsun olmasın, insanların zihinlerini okuyabilmesi hakkındaki efsanede belirli bir gerçeklik payı olduğuna kanaat getirmişti.

Sanki kemikleri yirmi yıl daha yaşlı birinin kemikleriymiş gibi Rothen, Yüksek Lord'a doğru yürüdü. Sonea gözlerini ona dikti. Bu kadar kolayca teslim olduğuna inanamıyordu.

"Rothen..."

"Her şey yolunda, Sonea." Rothen'in sesi gergindi. "Olduğun yerde kal."

Kendisi ve Rothen arasındaki mesafeyi birkaç adımda kapayan Akkarin ellerini Rothen'in başının iki yanına götürdü. Gözlerini kapadı ve yüzündeki ifade beklenmedik bir huzura kavuştu.

Rothen derin bir nefes alıp sallandı. İki yanında tuttuğu elleri yumruk haline geldi, ardından tekrar açıldı. Sonea bir adım öne atıp durdu. Araya girmeye cesareti yoktu. Ya Akkarin'e Rothen'e zarar verdirecek bir şey yaparsa? Ne yapacağını bilemez ve korkmuş bir halde, tırnaklarını avucuna batırarak ellerini yumruk yaptı.

İki büyücü, dayanılmaz uzunlukta bir süre boyunca sessiz ve hareketsiz kaldılar. Ardından, hiçbir uyarı olmaksızın Akkarin derin bir nefes alıp gözlerini açtı. Önünde duran adama bir an baktı, sonra ellerini geri çekip uzaklaştı.

Sonea, Rothen uzun, hırıltılı bir nefes alıp hafifçe tökezlerken endişeyle izledi. Akkarin kollarını kavuşturarak yaşlı büyücüyü gözleriyle takip etti. Sonea öne dikkatlice bir adım atıp Rothen'in koluna girdi.

"Ben iyiyim," dedi Rothen yorgun bir ses tonuyla. "Bir şeyim yok." Şakaklarını ovup yüzünü ekşitirken bir elini sıkıp onu rahatlatmaya çalıştı.

"Şimdi sıra Sonea'da."

Sonea'nın vücuduna buz gibi bir dehşet yayıldı. Rothen kolunu onun omuzlarına koruyucu bir edayla sardı. "Artık her şeyi biliyorsun. Onu rahat bırak."

"Yapamam."

“Ama her şeyi gördün,” diye karşı çıktı Rothen. “O sadece bir...”

“Çocuk mu?” Akkarin kaşlarını kaldırdı. “Küçük bir kız mı? Haydi ama, Rothen. Bunun ona zarar vermeyeceğini biliyorsun.”

Rothen sertçe yutkundu, ardından yavaşça ona döndü. Gözlerinin içine baktı. “Her şeyi biliyor, Sonea. Ondan saklayacak bir şeyin yok. Madem istiyor, bırak kendisi de görsün. Canın yanmayacak.”

Gözleri, her ne kadar nemli de olsa, kararlıydı. Sonea ellerinin sıkıldığını, ardından bırakıldığını hissetti. Rothen kenara çekildi. Sonea’nın içine dehşet verici bir ihanet hissi doldu.

Güven bana. İşbirliği yapmalıyız. Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu.

Akkarin’in adımlarının sesi arkasında yankılandı. Onunla yüzleşmek üzere dönerken kalbi küt küt atıyordu. Yüksek Lord ilerledikçe kara cüppesi hafifçe hışırdadı. Sonea geriledi ve Rothen’in ellerini omuzlarında hissetti.

Akkarin ona doğru uzanırken kaşlarını çattı. Yüzünde soğuk parmaklar hisseden Sonea irkildi. Ardından adamın avuçları şakaklarına sağlamca bastırdı.

Bir varlık zihnine dokundu ama hiçbir kişiliğe sahip değildi. Sonea ne bir düşünce ne de bir his sezmişti. Belki de adamın duyguları yoktu. O düşünce de pek rahatlatıcı değildi.

Sonra zihninde bir imge belirdi. Adamın, onun zihnindeki bariyerlerle karşılaşmasını beklediğini fark ederken irkildi. Büyücü bir şekilde onları geçmişti. Kontrol edince, savunmalarının yerinde olduğunu gördü ancak adamın varlığı onların karşı koyuşlarına takılacak kadar somut değildi.

Sonea’nın zihninde aynı imge parlayıp duruyordu. Adamın konutunun altındaki yeraltı odasının görüntüsüydü bu. Kapının dışından görülüyordu. Sonea’nın onu gözlediği gece tanık olduğu sahnenin anısı canlandı.

Bir şey o anıyı alıp detaylarına girmeye başladı. Lorlen’in onun anılarını nasıl kullandığını hatırlayan Sonea, aynı zamanda onları kendi düşüncelerinden defederek nasıl saklayabildiğini de hatırla-

yıverdi. Belki onu şimdi de yapabilirdi. Hatırayı boğmaya çalışsa da zihin okuması duraksamadan devam etti. Çabaları hiçbir işe yaramıyordu zira onun da fark ettiği üzere Akkarin hatırayı kontrol edendi. Lorlen ise sadece rehber olup cesaretlendirmişti.

Bunu anlayınca panikledi. Umutsuzca, hatırayı diğer düşünceler ve imgelerle boğmaya çalıştı.

Kes şunu.

Bu sözcüklere öfke de eşlik ediyordu. Sonea duraksadı ve adamı duraksatmanın bir yolunu bulduğunu anlayarak zafer hissiyle doldu. Korkusu, kararlılığını sağlamlaştırmıştı. Dersler, bilgi listeleri ve yaptığı işlerin görüntülerini ortaya çıkardı. Adamı ders kitaplardaki resimler ve kütüphanede keşfettiği saçma şiirlerle bombardımana tuttu. Kenar mahallelerden kalma anılarının, eski hayatının sıradan, önemsiz kısımlarını fırlattı.

Bir fırtınanın zihinsel görüntüsü ortaya çıkıverdi. Adamı zihnin merkezinde kapana kısılmış bırakan bir görüntüler hunisiydi. Bu imgenin gerçek mi yoksa zihninin yarattığı bir şey mi olduğunu bilemiyordu...

Acı! Kafatasını deşen bıçaklar. Kulaklarına bir haykırış ulaştı. Başardığını anlayınca gözlerini açtı ve bilinci dış ve iç dünya arasında sallandı. Eller sıkıca omuzlarına dokundu. Yukarıdan bir ses geldi.

“Bana karşı koymayı bırak,” diye emretti ses.

Eller şakaklarına sertçe bastırdı. Tekrar zihninin diyarlarına düştü. Acının getirdiği şaşkınlık ve kafa karışıklığına rağmen dengesini tekrar kazanmaya çalıştı. Varlık, aradığı şeyi bulmak üzere hatıralarını karıştırma işine döndü. Acımasız bir şekilde görüntü üstüne görüntü çıkarıp duruyordu. Bu kez Sonea kendini Kuzey Meydan’daki anları tekrar yaşarken buluverdi. Taşı fırlatıp büyücülerin ateşinden bir kez daha kaçtı. Kenar mahallelerin odaları ve koridorlar geçip gitti. Rothen’in arama yapan zihnini sezdiği ve içgüdüsel bir şekilde kendi varlığını sakladığı gün... Keri, Harrin ve çetesi... Hırsızlar’dan Faren... Hırsızlar’ın büyücüsü Senfel...

Sonra Lonca arazisindeki ormanın içinde yürüyordu... Anılar keskinleşt i ve yakından incelendiler. Sonea bir kez daha Şifacı Odaları'nın duvarına tırmandı ve içerideki ırakları seyretti. Bir kez daha Arena etrafındaki titreşimi sezdi. Üniversite pencerelerinden baktı. Yolculuğu onu tekrar Lonca'nın arkasına getirdi ve Çırak Odaları'na baktı. Ardından arkadaki ormandaydı. Keri kitapları çalmak üzere gittiğinde tuhaf, gri, iki katlı yapıya yaklaşt ı. Hizmetçi geldi ve onu alçak çalılıklar arasına çekilmeye zorladı. Havalandırma deliklerinden gelen ışığı gören Sonea çömelip bir göz attı.

Belirsiz bir rahatsızlık hissi duyularına dokundu. *Evet*, diye düşündü Sonea, *benim sırlarım da o kadar kolayca keşfedilseydi, ben de kızgın olurdum*. Kan lekeli adamın kıyafetlerini çıkardığını, kendini temizlediğini ve uzaklaşt ığını gördü. Kara cüppe içinde geri dönen adam hizmetçisiyle konuştu. "Dövüş beni zayıflattı. Gücüne ihtiyacım var." Adam süslü bir bıçak çıkarıp hizmetçisinin koluna kesik attı, ardından elini yaranın üzerinde tuttu. Bir kez daha Sonea tuhaf büyüü sezdi.

Hatıra birden durduğunda Sonea kendi zihni arkasında dolanan zihinden hiçbir şey sezemedi. Ne düşünüyordu acaba...

Bunu Lorlen ve Rothen'den başka birinin görmesine izin verdin mi?

Hayır, diye düşündü.

Rahatladı ve adamın tüm aradığının bu olduğunu sandı. Ne var ki Akkarin daha derindeki anıların peşinden giderken onu sonu gelmez bir sorgulamaya tuttu. Adam onun çocukluğundan, Üniversite'deki derslerine kadarki hayatının kısımlarını keşfe çıktı. Duygularını araşt ırdı. Rothen'e duyduğu sevgiden, Keri'ye ve kenar mahalle halkına duyduğu kaybolmamış sadakate ve oradan da Dorrien için hissettiği yeni duygulara...

Ve birdenbire, bunu ona yaptığı için Sonea'nın adama duyduğu öfkeye. Akkarin kara büyü icra etmesi hakkında onun duyduğu hisleri aradı ve Sonea'nın zihni buna onaylamamanın yanı sıra korkuyla

yanıt verdi. Yapabilseydi onun sırrını açığa çıkarır mıydı? *Evet!* Ama sadece Rothen ve diğerlerine zarar gelmeyeceğinden emin olduğunda.

Ardından varlık kayboldu ve Sonea şakaklarındaki baskının bittiğini hissetti. Gözlerini açıp kırıştırdı. Akkarin sırtını dönmüş, onlardan yavaşça uzaklaşarak volta atıyordu. Sonea Rothen'in sağlam ve rahatlatan ellerini omuzlarında hissetti.

"Yapabilseniz, ikiniz de beni ifşa ederdiniz," dedi Akkarin. Belli bir süre sessiz kaldı, ardından dönüp onlarla yüzleşti. "Sonea'nın vasiliğini üzerime alacağım. Becerileri ileri safhada ve Lorlen'in da çıkarımını yaptığı üzere, gücü alışılmadık derecede üstün. Kimse seçimimi sorgulamayacaktır."

"Hayır!" diye nefesini tuttu Rothen. Tutuşu sıkılaştı.

"Evet," diye karşılık verdi Akkarin. "O, senin sessizliğinin teminatı olacak. Sonea benim olduğu sürece kimsenin kara büyü icra ettiğini bilmesine neden olmayacaksın." Gözleri Sonea'nın kilelere kayd. "Ve Rothen'in iyiliği de, senin işbirliği yapman konusunda benim garantim olacak."

Sonea ona dehşetle bakakaldı. Onun *rehinesi* olacaktı!

"Şüphe çekmeme amacı dışında birbirinizle konuşmayacaksınız. Bir vasilik değişimi dışında sıradışı hiçbir şey olmamış gibi davranacaksınız. Anlıyor musunuz?"

Rothen boğulur gibi bir ses çıkardı. Sonea endişeli bir şekilde ona döndü. Adam ona bir bakış attığında Sonea, gözlerinde suçluluk gördü.

"Beni bir başka çözüm düşünmek zorunda bırakmayın," diye uyardı Akkarin.

Rothen yanıtlarken sesinin gerginliğine engel olamadı. "Anlıyorum. Dedikini yapacağız."

"Güzel."

Akkarin bir adım yaklaştı ve Sonea başını kaldırdığında adamın ona baktığını gördü. "Yüksek Lord çırağı için konutumda bir oda var. Şimdi benimle geleceksin, sonra eşyaların için bir hizmetçi göndereceksin."

Boğazı düğümlenen Sonea Rothen'e baktı. Rothen ona bakıyordu. *Üzgünüm.*

"Şimdi, Sonea." Akkarin kapıyı işaret etti. Kapı savrulurak açıldı.

Sonea, Rothen'in ellerinin gevşediğini hissetti. Adam onu son derece hafif bir şekilde itekledi. Akkarin'e bir bakış atınca, Rothen'in onun sürüklenişini görmesini istemediğini fark etti. Adam ona yardım etmenin bir yolunu bulurdu. Yapabileceği her şeyi yapardı. Şimdilik, itaat etmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Derin bir nefes alarak Rothen'den uzaklaşıp koridora çıktı. Akkarin, Rothen'e son bir kez baktıktan sonra kapıya yöneldi. Yüksek Lord döndüğünde, Rothen'in gözleri nefretle kısıldı.

Sonra kapı kapandı ve Sonea'nın görüş açısından çıktı.

"Haydi gidelim," dedi Akkarin. "Konutumdaki çırak odası yıllardır kimseyi misafir etmedi ama her zaman hazır tutulmuştur. Onun Çırak Odaları'ndakilerden çok daha rahat olduğunu göreceksin."

İKİNCİ KISIM

20. BÖLÜM

SONEA'NIN TALİHİ

Kapı açıldığında Üniversite İdarecisi başını kaldırıp odasına kimin girdiğine baktı. Sonea'nın hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez Jerrik'in ekşi yüz ifadesi kayboldu. Adam ayağa fırlayarak kalktı.

"Sizin için ne yapabilirim, Yüksek Lordum?"

"Sonea'nın eğitimini konuşmak istiyorum. Raporunuzu okudum ve onun bazı derslerdeki beceri yoksunluğu beni endişelendiriyor."

Jerrik şaşırmıştı. "Sonea'nın ilerleyişi tatmin edici olmanın ötesindeydi şimdiye kadar."

"Savaşçı Becerileri derslerindeki notları en kibar ifadeyle ortalama seviyede."

"Ah." Jerrik, Sonea'ya bir bakış attı. "Bir çırağın bu döneminde sınıflardan birine diğerlerine nazaran daha az yatkınlık göstermesi sıradışı değildir. Savaşçı Becerileri'nde her ne kadar yüksek başarı göstermiyor olsa da, sonuçları kabul edilebilir seviyede."

"Yine de bu zayıflığın üzerine düşülmesini istiyorum. Lord Yikmo'nun uygun bir öğretmen olacağına inanıyorum."

"Lord Yikmo mu?" Jerrik'in kaşları kalktı, ardından çatıldı. "Akşam vakitleri ders vermez ama Sonea akşamları başka konulardaki derslere katılırsa, gün içinde buna zaman ayırabilir."

"Yanılmıyorsam dün Savaşçı Becerileri dersini kaçırdı."

“Evet,” diye yanıtladı Jerrik. “Genellikle ders arasından sonra bir sınav ayarlarız ancak sanırım Lord Yikmo’dan gelecek bir değerlendirme de onun yerine geçebilir.” Adam masasına baktı. “Arzu ederseniz, Sonea’nın sonraki yılki takvimini hazırlayabilirim. Uzun sürmez.”

“Evet. Alması için Sonea’yı burada bırakıyorum. Teşekkürler, sayın İdareci.”

Sonea’nın yanındaki varlık uzaklaştı. Kapı kapanırken Sonea derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Adam gitmişti. Sonunda.

Jerrik kendini sandalyesine bıraktı. Masasının ucuna yakın duran bir sandalyeye elini salladı.

“Otur, Sonea.”

Sonea itaat etti. Bir başka derin nefes alınca kaslarındaki gerginliğin rahatladığını hissetti.

Rothen’den ayrıldığından beri olan her şey kötü bir rüya gibiydi. Akkarin’in konutuna gitmişlerdi ve bir hizmetçi ona ikinci kattaki bir odayı göstermişti. Çok geçmeden Çırac Odaları’ndaki eşyalarıyla dolu bir sandık gelmişti. Bir başka hizmetçi bir tepsi yiyecek getirmişti ancak Sonea aç hissedemeyecek kadar gergindi. Onun yerine küçük pencerelerden birinin yanına oturmuş, arazide yürüyen büyücü ve çırakları neredeyse fark etmeyerek bu durumdan nasıl kurtulacağına dair düşünmeye başlamıştı.

Önce kenar mahallelere kaçmayı düşünmüştü. Artık büyüsünü kontrol edebildiğinden, Hırsızlar onu korumaya hevesli olurlardı. Senfel’i, yani Faren’in kızı eğitimi vermekte ikna edemediği kaçak büyücüyü saklamayı başarmışlardı. Onu da saklayabilirlerdi.

Ancak ortadan kaybolursa, Akkarin Rothen’e bir şeyler yapabilirdi. Ama Rothen’i uyarırsa, Yüksek Lord onun ortadan kaybolduğunu anlayamadan adam Lonca’nın geri kalanına Akkarin’in kara büyü icra ettiğini anlatabilirdi. Lorlen’e de bir uyarı göndermesi gerekirdi, zira o da tehlikede olurdu. Evet, gittiği konusunda ikisine de bir uyarıda bulunursa ve bunun zamanlamasını iyi ayarlarsa Akkarin,

Lorlen ve Rothen'in neler olduğunu anlatmasına engel olacak zamana sahip olmazdı.

Peki, ya sonra? Lonca Akkarin'le yüzleşmek zorunda kalırdı. Lorlen böylesi bir çatışmadan Lonca'nın galip çıkamayacağına inanmıştı ve Akkarin'i diğer tüm büyücülerden iyi tanırdı. Yani kaçarsa Lonca'yı, hatta belki de Kyralia'nın tümünü mahvedebilecek bir çatışma ortaya çıkarabilirdi.

Bu, Lonca'nın kaderinin kendi ellerinde olduğunu fark ettirmişti. Onun, yani sıradan bir kenar mahalle kızının ellerinde... Ancak Lonca üzerinde birden sahip olduğu bu güç ona herhangi bir keyif vermiyordu. Daha çok ne yapacağını bilemiyordu ve korkuyla midesi altüst olmuştu.

Bahçeler gecenin gölgeleri arasında kaybolduktan çok sonra hizmetçi bir içkiyle dönmüştü. Uyku getiren ilacın kokusunu tanıyan Sonea tümünü içmiş; tuhaf, fazla yumuşak yatağa kıvrılmış ve yavaşça üzerine yayılan hissizliği hoş karşılamıştı.

Sabah olduğunda, sürekli telaş halinde olan hizmetçiler ona yeni bir cüppe ve daha fazla yiyecek getirmişlerdi. Sonea birkaç ısırik almayı başarmıştı ancak Akkarin geldiğinde buna pişman olmuştu. Korkuyla midesi altüst olmuş, onu Üniversite'ye kadar takip etmişti. Jerrik'in odasına gelmişlerdi. Yol üzerinde çırakların önünden geçmişler miydi? Her zaman yaptıkları gibi, adam ortaya çıktığında sessizleşmişler miydi? Hatırlayamıyordu.

Jerrik'in hareketleri aceleciydi ve kaşları yoğunlaştığını belli edercesine çatılmıştı. Sonea'nın Yüksek Lord'u diğer büyücüler arasında gördüğü birkaç sefer ona saygı, hatta huşuyla yaklaşmışlardı. Bu saygı, Yüksek Lord konumu için miydi? Yoksa başka bir şey için mi? Ondand içgüdüsel olarak mı korkuyorlardı, nedenini bilemeden?

Jerrik'i izleyerken başını iki yana salladı. Takvimler ve sınavlar artık o kadar önemsiz görünüyordu ki... Jerrik gerçekten ne olduğunu bilseydi, kâğıtları ve dersleri ayarlama işine bu kadar ilgi duymazdı. Akkarin'e hiç de saygı duymazdı.

Ama bilmiyordu ve Sonea da ona söyleyemezdi.

Jerrik birden ayağa kalktı. Bir dolaba dönerek üç kutu çıkardı. Biri yeşil, biri kırmızı ve diğeri mordu. Odanın bir duvarını kaplayan uzun, dar kapılara doğru gidip avucunu ilkinin kolunun üzerinden geçirdi. Bir ses geldi ve kapı açılarak bir sıra rafı gözler önüne serdi.

Parmaklarını ilk rafın üzerinden geçiren adam durup düzenli bir dosya çıkardı. Masaya koyduğunda Sonea kendi isminin dosyanın kapağına özenle yazılmış olduğunu gördü. Adam dosyayı açıp birkaç kâğıt okurken Sonea meraklandı. *Ne var onun içinde?* diye merak etti. *Öğretmenlerin yorumları herhalde. Ve güya çaldığım kalem hakkında bir rapor.*

Jerrik üç kutuyu açtı. İçlerinde öğretmen isimleri ve üzerine tablolar çizilmiş kâğıtlar vardı. Bunlardan birini seçerek masasından temiz bir kâğıt çıkarıp bir başka tablo çizmeye başladı. Birkaç dakika boyunca odada duyulan tek şey Jerrik'in alıp verdiği nefesler ve kaleminin çıkardığı sestti.

"Bu senin için oldukça iyi bir şans, Sonea," dedi adam başını kaldırmadan.

Sonea aniden gelen acı acı gülme isteğini bastırdı.

"Evet, sayın İdareci," diyebildi.

Adam başını kaldırıp ona baktı ve kaşlarını çattı. Ardından dikkatini tekrar yazdıklarına verdi. Tablosunu bitirdiğinde bir başka kâğıt çıkarıp onun bir kopyasını oluşturmaya başladı.

"Sonraki yılda kendine pek fazla zaman ayıramayacaksın," dedi. "Lord Yıkmo gün içinde ders vermeyi tercih eder, o nedenle Simya derslerini özel olarak almak zorunda kalacaksın. Hürgünlerde ders çalışabileceksin. İyi çalışırsan, hürgün sabahlarını kişisel ilgi alanlarına ayırabilirsin." Duraksayıp yaptığı işe üzgünce başını sallayarak baktı. "Lord Yıkmo'yu ilerleyişinle tatmin edebilirsen, birkaç öğleden sonrasını da kazanabilirsin."

Sonea yanıt vermedi. Artık boş zamanı olsa ne olurdu ki? Akkarin onun Rothen'le konuşmasını yasaklamıştı ve çıraklar arasında dostu yoktu. Gelecek birkaç haftayı düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Sonraki yıla kadar gideceği dersi olmadan ne yapacaktı? Akkarin'in

konutundaki yeni odasında mı kalacaktı? Ürperdi. Hayır, mümkün olduğunca oradan uzak kalmalıydı.

Tabii, adam ona izin verirse. Ya onu yakınında tutmak isterse? *Ya beni şeytani işlerinde kullanmak isterse?* Bu düşüncüyü uzaklaştırmaya başladı ama kendini durdurdu. Ne kadar kötü olursa olsun, bu olasılığı değerlendirmeliydi. Rothen'e zarar verme tehdidiyle ona her şeyi yaptırabilirdi. Midesi dehşetle düğümlendi. *Her şeyi...*

Elleri acıyordu. Başını aşağı çevirdiğinde sıkıldığı yumruğunu açtı. İki avucunda da dört hilal oluşmuştu. Ellerini cüppesine silerek odasına döndüğünde tırnaklarını kesmesi gerektiğini aklına not etti.

Jerrik tamamıyla kâğıtlarına gömülü görünüyordu. Adamın kalemi sayfada gidip gelirken Sonea onu seyretti. Bitirdiğinde tatmin dolu bir hırıltı çıkararak kâğıdı kıza uzattı.

"Yüksek Lord'un gözdesi olarak sana özel bir şekilde davranılacak ama aynı zamanda bu seçimin iyi bir seçim olduğunu kanıtlaman da beklenecek. Yeni konumunun avantajını kullanmaktan çekinme. Onun beklentilerini karşılamak istiyorsan, onlara ihtiyacın olacak."

Sonea başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, sayın İdareci."

"Gidebilirsin."

Sertçe yutkunan Sonea ayağa kalktı, saygıyla eğildi ve kapıya yürüdü.

"Sonea."

Omzunun üzerinden bakınca, Jerrik'in dudağının uçlarını hafifçe kaldıran nadir bir gülümsemeyle karşılaştı. "Akkarin pek cana yakın olmayabilir ama seni seçerek durumunun iyileşmesine büyük katkıda bulunmuş oldu." Gülümsemesi kayboldu. "Gidebilirsin."

Sonea kendini zorlayarak başıyla onayladı. Kapıyı çekip kaparken Jerrik'in onu düşünceli bir yüz ifadesiyle izlediğini gördü. Dönüp takvimi kutusuna koydu ve geniş, tanıdık koridor boyunca ilerlemeye başladı.

Kapı eşiklerinde birkaç çırak vardı. Geçerken onu izliyorlardı. Bakışlarından rahatsızlanarak adımlarını hızlandırdı. *Kaç kişi biliyor,* diye merak etti. *Büyük ihtimalle herkes. Bunu öğrenmek için koca*

bir günleri oldu. Yüksek Lord'un sonunda bir gözde seçmiş olması, Lonca içinde kış öksürüğünden bile hızlı yayılmış olmalıydı. Koridora bir öğretmen çıktı. Ona şüpheli bir ifadeyle baktı, ardından gözlerini kollarına çevirdi. Kaşları kalkan adam sanki inanamıyormuş gibi başını hafifçe iki yana salladı.

Sonea cüppesinin kolunda duran küçük, altın renkli kareye baktı. İnkal denen semboller, Hanelerin üyeleri tarafından giyilirlerdi. Büyücüler onları takmazdı zira Lonca'ya katıldıklarında aile ve siyasi bağlarını arkalarında bırakmaları beklenirdi. Ona cüppeyi getiren hizmetçi, Yüksek Lord'un, Lonca sembolünü bir inkal olarak takmasının nedeninin, konumunun ömür boyu sürecek bir sorumluluk olmasından kaynaklandığını söylemişti. Lonca onun ailesi ve Hanesi olmuştu.

Ve Sonea onun çırağıydı. İnkali saklamak üzere cüppe kolunu kıvrarak sınıfının kapısına yaklaştı. Hemen dışarıda bekleyip cesaretini topladı.

"Günaydın, Sonea."

Dönünce, Lord Elben'in koridorda ona doğru geldiğini gördü. Adam gülümsedi ama bakışları soğuktu.

"Yeni vasinden ötürü tebrikler," dedi adam, yanına ulaştığında.

Sonea saygıyla eğildi. "Teşekkürler, Lord Elben."

Adam sınıfa girdi. Kendini hazırlayan Sonea da onu takip etti.

"Lütfen yerlerinize oturun," dedi Elben yüksek sesle. "Bugün çok meşgul olacağız."

"Ah!" Tanıdık bir ses, sandalye seslerini bastırmıştı. "Yüksek Lord'un gözdesi, mütevazı sınıfımızı varlığıyla şerefletirmişler."

Sınıf sessizleşti. Tüm yüzler Sonea'ya döndü. Yüzlerindeki inanamayan ifadeleri gören Sonea bunu komik bulmadan edemedi. Kendi sınıf arkadaşlarının en son haberdar olması ne kadar da ilginçti. Biri dışında hepsi, diye düşündü. Regin bir masanın üzerine rahatça oturmuştu ve ilan ettiği haberin sınıfta yarattığı etkiyi tatmin olmuş bir sırıtişla izliyordu.

"Lütfen yerine geç, Regin," diye hırladı Elben.

Regin masadan kayarak inip sandalyesine kuruldu. Kendi yerine geçen Sonea kutusunu masasına kaldırdı. O bunu yaparken cüppe kolu serbest kaldı ve yakınlardan hafif bir nefes tutma sesi geldi. Başını kaldırıncı Narron'un onun inkaline gözlerini diktiğini gördü.

"Sonea," dedi Elben. "Sana önde bir yer ayırdım."

Baktığında sınıfın ön sırasında boş bir sandalye olduğunu gördü. Poril'in sandalyesi. Dönen Sonea, eski arkadaşının salonun arkasında oturduğunu fark etti. Oğlan kızarıp onun bakışlarından kaçındı.

"Teşekkür ederim, lordum," diye yanıtladı Sonea tekrar dönerek. "Çok cömertsiniz ancak burada kalmayı tercih ederim."

Büyücü gözlerini kıstı. Sanki tartışacakmış gibi göründü ama ardından sınıfa baktı ve vazgeçti.

"Pekâlâ." Kendini sandalyesine bıraktı ve bir elini, masası üzerindeki bir kâğıt yığınının koydu. "Bugün, Simya bilginiz sınanacak," dedi sınıfa. "Şimdi size yanıtlayacağınız soruların bir listesini ve sonra tamamlamanız gereken alıştırmalar vereceğim. Ortapaydostan sonra uygulamalı sınavlarınız olacak."

Sınıfa kâğıtları dağıtırken, Sonea neredeyse unuttuğu o heyecanın tekrar döndüğünü hissetti. Sınavlar. Gözleriyle soruları taradığında rahatlayarak iç geçirdi. Öğretmenlerin ondan hoşlanmamasına rağmen, ders çalıştığı uzun saatlere rağmen, Regin'in onun önünü kesme denemelerine rağmen dersleri özümsemeyi başarmıştı. Kendini daha iyi hissederek kutusundan bir kalem çıkarıp yazmaya başladı.

Saatler sonra sınavın bittiğini haber veren çan çaldığında, tüm sınıf rahatlayarak iç geçirdi.

"Sınav sona erdi," dedi Elben. "Gidebilirsiniz."

Tüm çıraklar kalkıp öğretmene saygıyla eğildiler. Salondan çıkmaya başladıklarında, Sonea birkaç kişinin ona baktığını fark etti. Nedenini hatırladığında midesi korkuyla altüst oldu.

"Bekle, Sonea," dedi Elben, Sonea önünden geçerken. "Seninle konuşmak istiyorum."

Salon boşalana kadar bekledi. "Ortapaydostan sonra," dedi adam, "senin için ayırdığım yerde oturmanı istiyorum."

Sonea yutkundu. Öğretmenlerin ona özel davranacağını söylerken Jerrik'in kastettiği şey bu muydu? Onun önerdiği gibi, bundan yararlanmalı mıydı?

Sınıfın önünde oturmak ona ne katacaktı ki? Sadece, Poril'in kendisi yüzünden konumunun daha da küçüldüğü bilgisini... Sonea başını iki yana salladı.

"Pencere yanındaki sandalyeyi tercih ederim."

Elben kaşlarını çattı. "Sınıfın önünde oturman daha uygun olacak artık."

Uygun mu? Sonea içinde bir öfke parıltısı hissetti. Bu onun daha iyi öğrenmesiyle alakalı değil, Yüksek Lord'un çırağına yapılmış bir iyilikle alakalıydı. Adam büyük ihtimalle onun her küçük iyiliği Akkarin'e aktarmasını bekliyordu. Acı acı gülmek için kendini tuttu. Yeni vasisine olabildiğince az şey aktaracaktı.

Son altı ayda öğrendiği bir şey varsa, o da sınıfın küçük hesaplarla dolu sosyal düzenini bozmaktan kaçınması gerektiği idi. Poril'in yerini alması bir yer değişiminden fazlasıydı. Çıraklar zaten ondan hoşlanmıyorlardı. Onlara daha fazla neden vermesi akıllıca olmazdı. Kollarını kavuşturmuş Elben'e baktığında, öfkesinin bir meydan okumaya dönüştüğünü hissetti.

"Her zamanki yerimde kalacağım," dedi ona.

Elben gözlerini kısıtı ama Sonea'nın gözlerinde tereddüt etmesini sağlayan bir şey görmüş gibiydi. Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Önde görüp duyma daha kolaylaşır," dedi adam.

"Sağır değilim, Lord Elben. Gözlerim de bozuk değil."

Adamın çenesi kasıldı. "Sonea," dedi yaklaşıp sesini alçaltarak. "Ön sıraya geçmezsen... öğretmenin olarak seni ihmal ediyordum gibi görünür..."

"Belki de Akkarin'e istediğim yerde oturmama izin vermediğini söylemeliyim."

Adamın gözleri büyüdü. "Onu öylesine küçük bir şey için rahatsız etmezsın..."

Sonea gülümsedi. “Benim nerede oturduğuma herhangi bir ilgi duyacağını hiç sanmıyorum.”

Adam ona sessizce baktı, ardından başıyla onayladı. “Pekâlâ. İstedğin yerde oturabilirsin. Git.”

Sonea koridora çıktığında kalbinin küt küt attığını fark etti. Ne yapmıştı biraz önce? Çıraklar öğretmenleriyle *asla* tartışmazdı.

Ardından koridorun sıradışı bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. Başını kaldırdığında her sınıftan çırağın onu sessizce izlediğini gördü. Elben’le yaptığı konuşmanın tüm tatmini buharlaşıp gitti. Sertçe yutkunarak merdivenlere yöneldi.

“Bu o,” dedi sağından bir ses.

“Dün,” diye mırıldandı biri. “...durup dururken.”

“...Yüksek Lord...”

“Neden o?” diye hırladı biri, onun duymasını istediği belliydi. “O sadece bir kenar mahalle kızı.”

“...doğru bir şey değil.”

“...olmalıydı...”

“...Hanelere hakaret.”

Sonea hafifçe, alay edercesine güldü. *Beni seçmesinin gerçek nedenini bilselerdi, diye düşündü, o kadar da...*

“Yüksek Lord’un gözdesi için yol açın!”

Sesi tanıyan Sonea’nın midesi altüst oldu. Regin önüne çıktı.

“Yüce Kişi!” diye haykırdı Regin. “Öylesine tapılası ve etkili olan sizden, minik, son derece önemsiz bir iyilik rica edebilir miyim?”

Sonea ona temkinli bir şekilde baktı. “Ne istiyorsun, Regin?”

“Siz... tabii yüksek konunuza büyük bir hakaret olarak kabul etmezseniz,” derken gülümsedi, “bu akşam ayakkabılarımı tamir edebilir misiniz? Durum şu ki, sizin böylesine büyük ve değerli görevlerde becerili olduğunuzu biliyorum ve eh, ayakkabılarını yamanacaksa, bunun kenar mahal... eee, Lonca’daki en iyi ayakkabı yamayıcısı tarafından yapılması gerekir, sizce de öyle değil mi?”

Sonea başını iki yana salladı. “Bulabildiğin tek şey bu mu, Re-gin?” Oğlanın etrafından dolaşarak yürümeye devam etti. Peşinden ayak sesleri geldi.

“Ah, ama Sonea... yani... Ah, Yüce Kişi. Beni onurlandırmanız...”

Oğlanın sesi birden kesildi. Kaşlarını çatan Sonea arkasına bakma arzusuna gem vurdu.

“O, Yüksek Lord’un çırağı,” diye mırıldandı biri. “Aptal mısın? Onu yalnız bırak.”

Kano’nun sesini tanıyan Sonea şaşkınlıkla nefessiz kaldı. Akkarin’in onun durumunu iyileştirdiğini söylerken Jerrik bunu mu kastetmişti? Merdivenlere ulaşp Giriş Salonu’na indi, kapılardan çıktı ve Büyücü Odaları’na yöneldi.

Sonra durdu.

Nereye gidiyordu? Rothen’in odalarına mı? Olduğu yerde kalıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Açlık, kararı onun yerine verdi. Yemeksalonu’na gidecekti. Peki ya öğleden sonraki sınavlar? Kütüphane. Kapanana kadar orada kalırsa, geç vakte kadar Yüksek Lord’un Konağı’na dönmekten kaçınılabildi. Şansı yanında olursa, Akkarin kendi yatağına çekilirdi ve Sonea odasına onunla karşılaşmadan ulaşabilirdi. Derin bir nefes alarak kendini önlenmesi mümkün olmayan bakışlar ve fısıltılar için hazırladı, ardından Üniversite’ye geri yürüdü.

Lorlen’in odaları, Büyücü Odaları’nın zemin katındaydı. Orada çok az zaman geçiren adam erken kalkar ve Lonca’nın kalanı çoktan odalarına döndüğünde geri dönerdi. Günler geçerken, odasında yatağı ve kıyafet dolabı dışında çok az şey gözüne çarpardı.

Ama bir önceki gün, kendi odası hakkında birçok şeyi yeniden keşfetmişti. Kitap raflarında, sahip olduğunu unuttuğu birçok süs ve eşya vardı. Bunlar geçmişin, ailenin, başarıların birer hatırasıydı ve sadece suçluluk duygusuyla acı getiriyordu. Ona sevdiği ve saygı duyduğu insanları hatırlatıyordu. Yüzüstü bıraktığı insanları...

Gözlerini kapayan Lorlen iç geçirdi. Osen henüz endişeleniyor olmazdı. Sadece bir buçuk gün geçmişti. Bir yardımcının halledilmeyi bekleyen işlerin büyüyen listesi dolayısıyla panik yapmasını gerektirecek bir zaman dilimi değildi. Hem Osen Lorlen'e yıllardır işlerine bazen ara vermesini söylerdi.

Keşke sadece bir ara olsaydı. Lorlen gözlerini ovuşturup yatak odasına yürüdü. Belki artık uyuyacak kadar yorgundu. İki gecedir uyuyamamıştı. O zamandan beri...

Uzandığında anılar geri döndü. İnleyip onları uzaklaştırmaya çalıştı ama savaşılamayacak kadar yorgundu. Hem rahatladığı anda geri döneceklerini biliyordu.

Nasıl başladı? Vin Elçisi'nin konutta kalmayı beklediğiyle ilgili bir şey söylemiştim...

"Yüksek Lord'un artık misafir ağırlamadığını duymak onu şaşırttı. Babası senin halefinle burada kaldığından ötürü," diye açıkladığını hatırladı Lorlen.

Akkarin buna gülümsemişti. İçki koyduğu küçük masanın yanında durmuş, gecenin karanlığa gömdüğü araziye gözlerini dikmişti.

"Yaptığım en iyi değişiklik."

"Yalnızlığına değer veriyorsun tabii," demişti Lorlen öylesine.

Akkarin bir parmağını bir şarap şişesine koymuş, sanki bir kadeh daha alıp almamayı düşünüyormuş gibi görünmüştü. Yüzü başka tarafa dönüktü. Akkarin'in sonraki söyledikleri göz önüne alındığında, Lorlen buna müteşekkir kalmıştı.

"Elçinin pek rahat olacağını sanmam, özellikle de benim... alışkanlıklarım söz konusu olduğunda."

İşte! O tuhaf yorumlardan biri daha. Sanki beni sınyordu. Güvende olduğumu sanıyordum çünkü sırtı dönüktü ve tepkimi görememişti...

"Alışkanlıklar mı?" Lorlen inanamıyor gibi bir havaya bürünmüştü. "Birkaç gece geç dönmen ya da çok içmeni umursayacağından şüpheliyim. Bence sen en sevdiğin şarabının tümünü onun içeceğinden korkuyorsun."

"O da var." Akkarin ardından şişeyi açmıştı. "Ama tüm küçük sırlarımın keşfedilmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Akkarin'in kanlı dilenci paçavraları içindeki görüntüsü o anda Lorlen'in zihninde belirmişti. Ürpererek bunu uzaklaştırmış. Akkarin'in sırtının dönük olmasına bir kez daha şükretmişti.

Akkarin'in sezdiği şey bu muydu? O anda düşüncelerimi mi dinliyordu?

"Hayır," diye karşılık veren Lorlen konuyu değiştirmek üzere saraydan gelen haberleri sormuştu.

O anda Akkarin masadan bir şey kaldırmıştı. Değerli taşların parıltısını yakalayan Lorlen daha yakından bakmaya çalışmıştı. Sonea'nın Akkarin'in elinde, kara büyü kullanırken gördüğü bıçaktı. Şaşırان ve dehşete düşen Lorlen nefesini tutmuş, içkisi boğazına takılmıştı.

"Şarap içilir, dostum," demişti Akkarin gülümseyerek. "İçe çekilmez."

Lorlen bakışlarını kaçırmış, öksürürken ellerini siper etmişti. Kendini toparlamaya çalışmıştı ancak Akkarin'i bıçağı tutarken görmek, Sonea'nın anısını tekrar yaşamasına neden olmuştu. Akkarin'in onu neden misafir salonuna getirdiğini merak etmişti.

Ardından kanı donmuştu. Akkarin'in onu kullanma niyetinde olabileceğini düşünmüştü.

"Ne haberler mi var? Bir düşüneyim."

Lorlen kendini zorlayarak dostuna sakince bakmıştı. Akkarin şişeye baktığında Lorlen masada bir hareket yakalamıştı. Bir başka şişenin yanındaki gümüş tepsi, Akkarin'in gözlerini yansıtıyordu. O gözler onu seyreliyordu.

Demek beni en başından beri izliyordu. Belki konuşmanın o kısmında yüzeydeki düşüncelerimi okumayı denedi. Yorumlarına ve bıçağa verdiğim tepki onu bir şey bildiğim konusunda ikna etmeye yeterdi...

“Elyne ve Lonmar’daki dostlarımdan Dannyl hakkında haberler aldım,” demişti Akkarin birden masadan uzaklaşarak. “Güzel şeyler söylüyorlar.”

“Bunu duymak güzel.”

Sonra Akkarin odanın ortasında durmuştu. “Onun ilerleyişini ilgiyle takip ediyordum. Etkili bir araştırmacı.”

Demek Dannyl’in bir şeyler araştırdığını biliyordu. Peki, araştırdığı şeyin ne olduğunu biliyor muydu? Lorlen kendini gülümsemeye zorlamıştı. “Acaba dikkatini ne çekti?”

Akkarin gözlerini kısmıştı. “Seni bilgilendirmiyor muydu?”

“Beni mi?”

“Evet. Ne de olsa ondan geçmişimi araştırmamı istedin.”

Lorlen sonraki sözlerini dikkatlice tartmıştı. Akkarin, Dannyl’in onun seyahatlerini tekrarladığını biliyor olabilirdi ama Dannyl bile bunu bilmezken o nasıl haberdar olmuştu? “Dostların bunu mu söylüyorlar?”

“Casuslar demek daha doğru olur.”

Akkarin’in eli hareket etmişti ve Lorlen korkuyla onun hâlâ bıçağı tuttuğunu görmüştü. Akkarin’in bu tepkiyi gözden kaçıramayacağını bilerek bıçağa açık açık gözlerini dikmişti.

“O da ne?”

“Seyahatlerim sırasında elime geçen bir şey,” diye yanıtlamıştı Akkarin, onu kaldırarak. “Tanıdığın bir şey, sanırım.”

Lorlen o anda bir zafer hissi duymuştu. Akkarin’in, seyahatleri sırasında kara büyü öğrendiğini bir itiraf etmediği kalmıştı. Dannyl’ın araştırmaları kullanışlı çıkabilirdi...

“Tuhaf bir aşinalığını var,” demişti Lorlen. “Onun gibi bir şeyi daha önce bir kitapta ya da antika koleksiyonunda görmüş olabilirim. Öylesine vahşi görünlü bir şey ki hafızamda kalmış olmalı.”

“Ne için kullanıldığını biliyor musun?”

Akkarin’in, hizmetçisinin kolunu kesmesi görüntüsü Lorlen’in zihninde parlamıştı.

Akkarin, Lorlen'i rahatlatarak bıçağı bir yan masaya koymuştu ama o rahatlama fazla uzun sürmemişti.

"Şu son birkaç aydır bana tuhaf bir temkinle yaklaşıyordun," demişti Akkarin. "Zihinsel iletişimden kaçınıyordun. Sanki düşüncelerinde bir şeyi göreceğimden korkuyordun. Bağlantılarım bana Danny'nin araştırmalarından bahsettiğinde meraklandım. Neden ondan geçmişimi araştırmasını istedin? Reddetme Lorlen. Kanıtım var."

Akkarin'in Danny'nin emirlerini keşfetmiş olması Lorlen'i endişelendirmişti ama bu soruya hazırlıklıydı. Utanmış gibi rol kesmişti.

"Günlüğün hakkındaki konuşmamızdan sonra kaybettiğin bazı şeyleri tekrar bulabileceğimi düşünmüştüm ve meraklıydım. Tekrar o bilgileri toplama şansın yok, o nedenle... Tabii, oraya kendin gittiğini görmek kadar keyifli olmazdı ama sana güzel bir sürpriz olacağını ummuştum."

"Anlıyorum." Akkarin'in sesi sertleşmişti. "Sana inanabilmeyi isterdim ama inanmıyorum. Bu akşam sana daha önce hiç yapmadığım ve yapmayı hiç istemediğim bir şey yaptım. Biz konuşurken yüzey düşüncelerini okudum. Çok daha fazlasını açığa çıkardılar. Yalan söylediğini biliyorum. Asla görmemen gereken şeyleri gördüğünü biliyorum ve bunun nasıl olduğunu mutlaka bilmem gerekiyor. Söyle bana, ne zamandır kara büyü icra ettiğimi biliyordun?"

O birkaç sözden sonra her şey değişti. Sesinde herhangi bir pişmanlık ya da suçluluk var mıydı? Hayır. Sadece öfke...

Neye uğradığını şaşırان Lorlen son, umutsuz bir çabaya girişti. Dostuna dehşetle bakmıştı.

"Ne icra ediyorsun?"

Akkarin'in yüz ifadesi karanlık bir havaya bürünmüştü. "Aptal olma Lorlen," diye çıkmıştı adam. "Bunu senin düşüncelerinde gördüm. Bana yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun."

İnkâr edemeyeceğini anlayan Lorlen, masada duran bıçağa bakmıştı. Ne olacağını merak etmişti. Ölüp ölmeyeceğini. Akkarin'in bunu nasıl açıklayacağını. Rothen ve Sonea'nın gerçekten şüphe edip etmeyeceğini ve Akkarin'in suçunu açığa çıkarıp çıkarmayacağını...

Düşüncelerini Akkarin'in duymuş olabileceğini çok geç fark etmişti. Başını kaldırdığında Akkarin'in ifadesinde ne panik ne de şüphe olduğunu görmüş, bu ona biraz umut vermişti.

"Ne zamandır?" diye ısrar etmişti Akkarin.

"Bir yıldan fazla," diye itiraf etmişti Lorlen.

"Nasıl?"

"Bir gece buraya geldim. Kapı açıldı ve merdivenlerde ışık gördüm. Aşağı inmeye başladım. Yaptığını gördüğümde... bu beni şok etti. Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Tam olarak ne gördün?"

Rol yapmaya ihtiyacı olmadan Lorlen, Sonea'nın gördüğü şeyi anlatmıştı. Konuşurken Yüksek Lord'un yüz ifadesinde biraz utanç aramıştı ancak tek gördüğü rahatsızlıktı.

"Bundan haberi olan başka biri var mı?"

"Hayır," diye yanıtlamıştı Lorlen, Sonea ve Rothen'i ele vermekten kaçınmayı umarak. Ne var ki Akkarin gözlerini kıpmıştı.

"Bana yalan söylüyorsun, dostum."

"Hayır, söylemiyorum."

Akkarin iç geçirmişti. Lorlen o iç geçirmeyi oldukça belirgin bir şekilde hatırlıyordu.

"Yazık."

Lorlen eski dostuyla yüzleşmek üzere ayağa kalkmıştı. Akkarin'i sırrının güvende olduğu konusunda temin etmeye kararlı olmuştu. "Akkarin, bana inanmak zorundasın. Kimseye bunu anlatmadım. Lonca'da çok büyük bir karışıklığa yol açardı. Ben... neden bu... yasak büyüyle oynadığını bilmiyorum. Tek yapabileceğim iyi bir nedenin olduğuna güvenmek. Öyle olmasa burada olacağımı mı sanıyorsun?"

"Yani bana güveniyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Öyleyse bana doğruyu göster. Kimi koruduğunu ve tam olarak ne kadar şey öğrendiğini mutlaka bilmeliyim, Lorlen."

O anda Akkarin, Lorlen'in kafasına doğru uzanmıştı. Şok içindeki Lorlen, Akkarin'in onun zihnini okuma niyetinde olduğunu

anlamıştı. Akkarin'in ellerini yakalayıp bir kenara fırlatan adam, dostunun böyle bir şeyi talep etmesi karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. "Buna hakkın..."

Ve bunun ardından Akkarin'in parmakları tanıdık bir hareketle açıldığında, Lorlen'in dostuna olan son güveni de tükenmişti. Bir güç dalgası Lorlen'i gerisin geri fırlatmıştı. Adam sandalyeye düşmüş, üzerine baskı yapan büyüü hissetmişti.

"Bunu yapma, Akkarin!"

Ancak Akkarin'in dudakları ince bir çizgi halini almıştı. "Üzgünüm, eski dostum ama mutlaka bilmeliyim."

Ardından Akkarin'in parmakları Lorlen'in şakaklarına dokunmuştu.

Bu mümkün olmamalıydı! Sanki orada değildi ama aynı zamanda oradaydı. Bu zihin okumasını nasıl yapabildi?

Bu hatırayla ürperen Lorlen gözlerini açıp yatak odasının duvarlarına baktı. Yumruklarını sıkarken, tek parmağındaki metali hissetti. Elini kaldırdı ve kızıl taş loş ışıktaki parıldarken midesinin altüst olduğunu hissetti.

Her şey açığa çıkmıştı. Sonea'nın tanık oldukları, gerçek okuması, Rothen'in bu işteki rolü ve Dannyl'in öğrendiği ya da keşfettiği her şey... Akkarin'in düşünceleri ya da duygularının hiçbirinin adamın zihnine ulaşmamıştı. Lorlen, Yüksek Lord'un duygularına dair işaretleri ancak daha sonra, misafir odasında volta atıp bir saat boyunca sessiz kaldığında görebilmişti. Keşfettiği şeyin ona büyük bir endişe verdiği açıktı ancak hareketlerinde kendisine güvendiğini belli eden hava yerli yerindeydi.

Sonunda, Lorlen'i sandalyede tutan büyü kaybolmuştu. Akkarin bıçağı masadan almıştı. Düşünmek için zaman bulmuş olan Lorlen canı için endişe edebilirdi ama Akkarin bıçağı kendi avucundan geçirirken inanamayarak bakakalmıştı.

Elinde kan biriken Akkarin, Lorlen'in boş kadehini masada kırmıştı. Cam parçalarından birini alıp havaya fırlatmıştı.

Akkarin'in gözleri önünde duran parça kendi ekseni etrafında dönmeye başlamış, keskin uçları erirken kıpkırmızı parlamıştı. Soğuduğunda düz kenarları olan bir küreye dönüşmüştü. Akkarin kanayan elini kaldırıp parmaklarını kürenin etrafında bükümüştü. Elini tekrar açtığında kesik kaybolmuştu ve avucunda parlak, kırmızı bir mücevher ortaya çıkmıştı.

Ardından Akkarin içki dolabından gümüş bir kaşığı iradesiyle eline çekmişti. Kaşık kalın bir çembere dönüşene dek eriyip bükülmüştü. Akkarin mücevheri iki parmağıyla alıp çemberin en kalın kısmına yerleştirmişti. Çember bir çiçek gibi etrafına kapanmıştı.

Sonra yüzüğü Lorlen'e uzatmıştı.

"Bunu tak."

Lorlen reddetmeyi düşünmüştü ancak Akkarin'in istediğini almak için güç kullanmaya niyetli olduğunu biliyordu ve yüzüğün kalıcı bir şekilde takılmasını sağlayacak birkaç hoş olmayan yol aklına gelmişti. Bir gün onu çıkarma seçeneği olmasını istemişti, o nedenle yüzüğü alıp tereddütle orta parmağına geçirmişti.

"Senin etrafında olup biten her şeyi görüp duyabileceğim," demişti Akkarin. "Ve kimse duyamadan iletişim kurabileceğiz."

Akkarin beni artık izliyor mu? Beni odalarımnda volta atarken görebiliyor mu? Yaptığı şeyler için herhangi bir suçluluk hissediyor mu?

Lorlen her ne kadar Akkarin'in yaptıkları dolayısıyla incinmiş ve ihanete uğramış hissetse de, ona en çok endişe veren şey Sonea'nın kaderiydi. Birkaç dakika önce penceresinden Sonea'nın Üniversite'den ayrıldığını gördüğünde Akkarin onu seyretmiş miydi? Kız birden durmuştu. Rothen'in odalarına artık dönemeyeceğini hatırladığında gözlerindeki acı öylesine belirgindi ki...

Lorlen, Akkarin'in onu görmek isteyip istemediği konusunda emin değildi. "Dostunun" herhangi bir suçluluk ya da pişmanlık hissedip hissedemeyeceğinden emin değildi. Lorlen'in bildiği kadarıyla, Akkarin Sonea'nın acı çekmesinden hoşlanıyor bile olabilirdi.

Ama her şeye rağmen, bunun böyle olmadığına inanmayı hâlâ istiyordu.

21. BÖLÜM

BEYAZ GÖZYAŞI KABİRLERİ

Üniversite'den yürüyerek uzaklaşan Sonea, arkasındaki devasa yapının giderek küçüldüğünü hissettiğini hayal etti. Sırtı ılıklıkla karıncalanırken yüzü üşüyordu. İleride, karanlık bir şekil gittikçe büyüyordu.

Yüksek Lord'un Konağı. Akkarin'in evi.

Akşam yemeğini uzatabildiği kadar uzatmış, ardından Üniversite'den ayrılamayıp Çırac Kütüphanesi'ne gitmişti. Kütüphane kapandıktan ve Üniversite'nin geri kalanı boşalıp sessizleştikten sonra yeni odasına dönmekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

Kapıya ulaştığında kalbi hızla atmaya başlamıştı. Durup sertçe yutkundü ve kapı tokmağına uzandı. Dokunduğunda kapı içeri doğru savruldu.

İçerisi tek bir küre ışıkla aydınlatılmıştı. Lüks sandalyelerden birinde oturan bir silüet, uzun, solgun parmaklarıyla bir kitap tutuyordu. Başını kaldırdığında, Sonea midesinin kasıldığını hissetti.

“İçeri gel, Sonea.”

Sonea bacaklarını hareket etmeleri için zorladı. İçeri girdiğinde kapı arkasından kapandı ve yumuşak, kararlı bir sesle kapandı.

“Bugün sınavların iyi geçti mi?”

Sonea yanıtlamak için ağzını açtı ancak sesine güvenemeyerek başıyla onaylamayı yeğledi.

“Bu iyi. Yemek yedin mi?”

Tekrar başıyla onayladı.

“Öyleyse yarına hazırlanmak için dinlenmelisin. Git.”

İçi rahatlayarak başını eğdi ve aceleyle solundaki kapıdan çıktı. Bir küre ışık yarattı ve kıvrılan merdivenlerden çıkarken önden gönderdi.

Büyü ışığıyla aydınlanan merdiven ona, adamı kara büyü icra ederken gördüğü yeraltı odasına uzanan merdiveni hatırlattı. Tahminine göre o merdiven misafir odasının diğer kısmındaki kapının ardındaydı. Bu tarafta merdivenler sadece yukarı çıkıyordu.

Yukarıda uzun bir koridor vardı. Yatak odası ilk kapının ardındaydı. Yüksek Lord'un Konağı'nda başka hiçbir yer görmemişti.

Kapı tokmağını döndürürken koridorun diğer kısmından gelen ayak seslerini duydu. Başını kaldırınca diğer merdivenlerin tepesindeki bir duvarın yavaşça bir ışıkla aydınlandığını gördü.

Kendi ışığını yok edip odasının kapısını çabucak açarak içeri girdi. Kapıyı aralık bırakarak dışarı bir göz gezdirdiğinde sessizce lanet okudu. Sadece karşıdaki koridor duvarı görünüyordu. Adamı izlemek için kapıyı daha da açması gerekirdi ve büyük ihtimalle fark edilirdi.

Koridor duvarındaki ışık yayıldı. Ayak sesleri durdu ve hafif bir tıkırtı kulaklarına ulaştı. Işık tekrar hareket etti ve karanlık basarken kapının kapanma sesi koridorda yankılandı.

Demek onun yatak odası orası, diye düşündü Sonea. *Koridorda yirmi adım ötede.* Adamın bu kadar yakında olması rahatlatıcı değildi ama konutun diğer tarafında olması o kadar da iyi olmazdı. Aynı binada olmaları yeterince rahatsız ediciydi.

Kendi kapısını yavaşça kapayan Sonea dönüp odasına baktı. Ay ışığı iki küçük pencereden süzülüyor, zemine solgun dikdörtgenler yansıtıyordu. Oda bu narin ışıktaki neredeyse davetkârdı.

Çırak Odaları'ndaki sade odasından çok farklıydı. Buradaki mobilyalar koyu kırmızı bir keresteden yapılmış, parlamalarını sağlayacak şekilde cilalanmışlardı. Bir duvarda büyük bir dolap duruyordu. Onun yanındaysa çalışma masası ve sandalye vardı. Yatak iki pencerenin arasındaydı ve üzerinde bir şey duruyordu.

Sonea yatak odasına yürüyüp bir küre ışık yarattı. Yatağın örtüleri üzerinde iple bağlanmış bir bez yığını duruyordu. Düğümü açtığında ortaya yeşil bir kumaş çıktı.

Kabul Töreni kıyafetiydi bu.

Onu kaldırdığında, katlanmış kıyafetten gümüş tarağı, aynası ve Rothen'in ona verdiği iki şiir kitabı düştü. Gözleri nemlendi.

Hayır, kaybolmuş bir çocuk gibi sızlanmaya başlamayacağım, dedi kendine. Gözlerini kırptırıp eşyaları çalışma masasına koyarak kıyafetini dolaba taşıdı.

Kıyafeti astığında belirsiz bir tahta kokusu aldı. Bu koku ona Loncasalonu'nu hatırlattı. Rothen'in tören sözlerini okuduğunu hatırladı. O yanında dururken hissettiği sevinç ve ellerindeki yeni cüppeyi. *Ama artık benim vasım değil.* İç geçirerek dolap kapısını kapadı.

Yatağına dönüp örtünün üzerinde daha küçük bir eşya durduğunu gördü. Onu aldığı anda, Dorrien'in Rothen'e verdiği, kabaca yapılmış reber oyması olduğunu fark etti. Böylesine kaba yapılmış bir eşyanın, temsil ettiği hayvanın en temel özelliklerine yine de sahip olabilmesi, ilgisini oldukça çekmişti.

Dorrien. Gittiğinden beri onu düşünmemişti. Haftalar önce olmuş gibi geliyordu ama Sonea'yı öptüğü günün üzerinden henüz iki gün geçmişti.

Vasisinin birden değiştiğini duyunca ne düşünecekti acaba? İç geçirdi. Büyücülerin geri kalanı gibi, onun "iyi talihine" şaşırıacaktı ama burada olsaydı, doğru gitmeyen bir şeyler olduğunu fark edeceğine emindi. Sonea'da korku ve Rothen'de rahatsızlıkla öfke sezerdi.

Ama orada değildi. Dağlardaki küçük köyündeydi.

Önünde sonunda Dorrien Lonca'ya tekrar gelecekti. Geldiğinde onu görmek isteyecekti. Akkarin ona izin verir miydi? Sonea gülümsedi. Akkarin bunu yasaklasa bile Dorrien bir yolunu bulurdu. Hem Akkarin onun Dorrien'le görüşmesine izin vermezse, bu şüphe çekerti.

Yoksa çekmez miydi? Akkarin basitçe, Dorrien'in Sonea'nın derslere verdiği dikkatini bozduğunu iddia edebilirdi. Dorrien bunu biraz fazla korumacı bulacak olsa da, başka kimse sorgulamazdı. Kaşlarını çattı. Ya Dorrien bir şeyin yanlış gittiğini gerçekten fark ederse? Ne yapardı? Akkarin ne yapardı? Ürperdi. Rothen ve onun aksine, Dorrien Lonca'nın gözlerinden uzakta yaşıyordu. Uzak bir köyde yaşayan bir Şifacı'nın, "kaza" sonucu öldüğünü duyduğunda bunu kim şüpheli bulurdu ki?

Oymayı sıkıca tuttu. Akkarin'e Dorrien'i fark edecek bir neden vermemesi gerekiyordu. Dorrien Lonca'ya döndüğünde, Sonea'nın ona hiçbir şey hissetmediğini söylemesi gerekecekti. Genç adam bizzat ona mezuniyetine kadarki sürede bir başkasını bulabileceğinden bahsetmişti. Sonea'nın ona, bunu yaptığını düşündürmesi gerekiyordu.

Ama başka kimseyi bulamazdı. Akkarin'in rehinesiyken yapamazdı. Biriyle arkadaş olması demek, bir başkasını tehlike içine çekmesi demekti. Peki ya teyzesi, eniştesi ve küçük kuzeni ne olacaktı? Şimdilik Akkarin, kendi sırrını ortaya çıkarmadan Rothen'e zarar veremezdi. Eğer ailesinin nerede olduğunu bulursa, onları da Sonea'ya karşı kullanabilirdi.

İç geçirerek, yatağında sırtüstü uzandı. Her şey ne zaman bu kadar yanlış gitmeye başlamıştı? Kuzey Meydan'ı düşündü. O günden beri kaderi diğerlerinin ellerinde olmuştu. Önce Keri ve Harrin, sonra Hırsızlar, sonra Rothen ve şimdi de Akkarin... Ondan önce teyzesi ve eniştesi tarafından korunan bir çocuktü. Bundan sonra kendi hayatının iplerini kendi ellerine alabilecek miydi?

Ama hayattayım, diye hatırlattı kendine. Artık tek yapabileceğim sabırlı olmak ve her şeyi düzeltecek bir şey olduğunu umut etmek. Ve bu olduğunda, buna yardım etmeye hazır olmak.

Ayağa kalkarak çalışma masasına gitti. Bir şey olacaksa, büyük ihtimalle büyü içerecekti. O yüzden ne kadar hazırlanırsa o kadar iyiydi. Şifa sınavları yarındı ve notlarının üzerinden bir kez daha geçmesi iyi olacaktı.

Penceresine bir kez daha giden Rothen, Yüksek Lord'un Konağı'na gözlerini dikti. Son iki gecedir, kuzey kulesinde küçük ılık kareleri görünüyordu. Oraya baktıkça Sonea'nın o pencerelerin ardında olduğundan daha da emin oldu.

Ne kadar da korkuyor olmalı. Ne kadar da kapana kısılmış hissediyordur. Lonca'ya katılmayı asla kabul etmemiş olmayı diliyordur.

Yumruklarım sıkıldığını fark etti. Kendini misafir salonundaki sandalyesine dönmeye zorladı, oturdu ve yarısı yenmiş yemeğinin kalanlarına baktı.

Ne yapabilirim? Yapabileceğim bir şey olmalı.

Kendine bu soruyu tekrar tekrar sormuştu. Her seferinde yanıt aynıydı.

Cesaret edebileceğin kadarını yapabilirsin.

Her şey Sonea'nın güvenliğine bağlıydı. Koridora çıkıp Akkarin'in kararım hiç sorgulamadan kabul eden tüm büyücülere gerçeği haykırmak istiyordu ama bunu yaparsa, Sonea'nın Akkarin'in ilk kurbanı olacağını biliyordu. Kızın gücü Lonca'yla savaşmakta kullanılacaktı. Onun ölümü, Akkarin'e herkesi yenme gücünü verirdi.

Rothen, Lorlen'le konuşmak istiyordu. Her ne kadar Lorlen'in, Akkarin'i yenebilmek için Sonea'yı kurban vermeyeceğine güvenmek istese de, Yönetici'nin Yüksek Lord'la savaşmakla ilgili tüm planlardan vazgeçmediğini de bilmek istiyordu.

Akkarin iletişime geçmelerini yasaklamıştı ama Rothen, Lorlen'le konuşma riskini almaya cüret edebilecek olsa bile bunu yapamazdı. Yönetici odalarına çekilmiş dinlenmekteydi. Bunu duyduğundan beri Rothen, Lorlen'in Akkarin'le karşılaşması sırasında yaralandığından endişe etmişti. Bu olasılık korkutucuydu. Akkarin en yakın dostunu

bile incitebilecek durumdaysa, ondan daha az umursadıklarına yapabileceklerinin sınırı ne olurdu?

Ama Yüksek Lord diğerlerini öldürüp güçlerini almaya alışkın olabilirdi. Bunu yıllardır yapıyor olabilirdi. Akkarin ne zamandır kara büyü icra ediyordu? Yüksek Lord olduğundan beri mi? Daha uzun süre mi?

Sonea ona Akkarin'in sırrını anlattığından beri, Rothen Akkarin'in kara büyüü nasıl keşfettiğini çoğu kez düşünmüştü. Lonca'nın ona dair tüm bilgileri yüzyıllar önce yok ettiği bilinirdi. Yüksek Büyücüler bunu nasıl tanıyacıkları konusunda bilgi almışlardı ama hepsi oydu. Yine de, Akkarin'in buna dair bilgi ve talimatları Lonca'daki unutulmuş arşivlerde bulmuş olması olasıydı.

Belki de kara büyüü yıllar önce öğrenmişti. Seyahatine çıkmadan önce. Kadim güce dair bilgileri keşfetme görevi, belki de daha fazlasını öğrenme ya da alıştırmalarını yapabilmek için zaman kazanmaya bahane olmuş olabilirdi. Belki de Akkarin seyahati sırasında kara büyüü keşfetmişti. Bu bilgiye rastlayıp kendini güçlendirmek için mi kullanmıştı?

Güce dair bilginin bulunduğu yerlerde genellikle o gücün yenilgiye uğratılması yoluna dair bilgi de bulunurdu. Akkarin seyahatleri sırasında kara büyüü keşfettiye, bir başkası da bunu bulabilirdi. Rothen iç geçirdi. Lonca'dan ayrılabilse her günün her saatini o bilgiyi aramaya harcardı. Ama gidemezdi. Akkarin büyük ihtimalle onu yakından izliyordu. Rothen'in Müttefik Topraklar'ı gezmesini istemezdi.

Öyleyse, bir başkası bunu yapmalı. Kendi kendine başıyla onayladı. Seyahat edebilecek biri. Fazla soru sormadan bunu yapabilecek biri. Güvendiğim biri...

Rothen yavaşça gülümsemeye başladı. Doğru kişinin kim olduğunu kesinlikle biliyordu.

Dannyl.

Yüzlerce meşale akşam soğuşunda oynayıyordu. İleride yüzlercesi daha duruyor, gökyüzüne ulaşmaya çalışıyordu. Bir uçurumun taşı

yüzeyi onlarla aydınlatılmıştı ve belirli aralıklarla, mağara ağızları alevlerle çevriliydi.

Pruvada duran davulcunun yavaş ritmi, kürek çekenlerin ritmini belirliyordu. Şarkı söyleyenlerin sesi, Danny'nin iliklerini ürperten armonisiyle birlikte etraftaki uçurumlarda yankılanıyordu. Büyücü diğer tekneleri etkilenerek izleyen Tayend'e baktı. Birkaç haftalık dinlenmeden sonra, saraylı adam daha da sağlıklı görünüyordu.

"İyi misin?" diye mırıldandı Dannyl.

Tayend başıyla onaylayıp teknenin gövdesine dikkat çekti. "Neredeyse hiç sallanmıyor."

Teknenin altından hafif bir çizik sesi geldi. Kürekçiler çevik bir şekilde atılıp tekneyi sahile çektiler. Tayend ayağa kalkarak teknenin etrafındaki dalgaların ritmini dikkatlice tarttı ve su çekildiğinde atladı. Kaliteli ayakkabıları ıslak kuma battığında lanet okudu.

Kıs kıs gülen Dannyl de dışarı adımını atıp sahil boyunca ilerleyerek meşalelerle oluşturulmuş patikaya yaklaştı. Ağıt tutanlardan oluşan büyük bir topluluk, uçurumun dik yüzüne oyulmuş basamaklara doğru giderken duraksadı. Onların arkasında saygılı bir mesafe bırakarak peşlerinden gittiler.

Her dolunayda Vin'liler bu mağaraları ziyaret ederlerdi. Mağaraların içlerinde ölülerin kabirleri vardı. Atalarının mezarlarına hediyelerini koyar, ruhlarından ricalarda bulunurlardı. Bazı kabirler öylesine eskiydi ki kimse onları ziyaret etmezdi ve Dannyl'le Tayend'in görmeye geldikleri kabir de en eski kabirlerden biriydi.

Onlara anlatılmış gelenekleri hatırlayarak, yukarı çıkarlarken sessiz kaldılar. Belirli bir hızda çıkarken birkaç mağaranın önünden geçtiler. Ağıt tutmaya gelmiş topluluk bir mağara girişine döndüğünde, Tayend nefes nefese kalmıştı. Kısa bir dinlenmeden sonra dar basamaklardan yukarı çıkmayı sürdürdüler.

"Bekle. Şuna bak."

Fısıltıyı duyan Dannyl döndüğünde Tayend'in önünden geçtikleri bir mağara girişini işaret ettiğini gördü. Uçurumda hafif bir kıvrım, bir adamın yanlamasına geçebileceği genişlikte dar bir çatlağı saklamıştı. Üzerine bir sembol oyulmuştu.

ÇIRAK

Sembolü tanıyan Dannyl, çatlağa yürüyüp içeri bir göz attı. Sadece karanlık görebildi. Bir adım gerileyip bir küre ışık oluşturdu ve içeri gönderdi.

Işık, gözlerini dikmiş bir yüzü ortaya çıkardığında, Tayend hafifçe çılgık attı. Adam Dannyl'e gözlerini kısıtı ve Vin dilinde bir şeyler söyledi. Onun bir kabir nöbetçisi olduğunu fark eden Dannyl, kendisine öğretilen törensel selamını dile getirdi.

Adam yanıt verdikten sonra geriledi ve gelmelerini işaret etti. Dannyl açıklıktan girerken küre ışık, adamın tören zırhı ile kısa kılıcını parlattı. Nöbetçi saygıyla eğildi.

Küçük bir odada durdular. Alçak bir koridor, uçurum kenarının içinde daha da derine uzanıyordu. Duvarlar resimlerle doluydu. Tayend onları yakından inceledi ve takdirle mırıldandı.

"Gözcünüz olması gerek," dedi nöbetçi. "Kaybolmayın diye. Hiçbir şey almamanız gerek, taş bile." Adam küçük bir flüt çıkarıp tek bir nota çaldı. Çok geçmeden, üzerinde basit bir giysi ve kemer olan bir oğlan kapı eşiğinde belirdi.

Onları çağırdığında Dannyl ve Tayend kapıdan geçtiler. Oğlan onlara önden geçmelerini işaret etti. Dar bir tünelde ilerlemeye başladıklarında, ikiliyi sessizce takip etti.

Tayend yürüme hızını belirledi. Yavaşça yürürken duvar resimlerini inceledi.

"İlginç bir şey var mı?" diye sordu Dannyl, araştırmacı üçüncü kez durduğunda.

"Ah, evet," dedi Tayend nefes nefese. Dannyl'e başını kaldırıp özür dilercesine güldü. "Sadece, senin aradığın şeyle pek alakası yok."

Sırtını dikleştirerek daha hızlı yürümeye başladı. Dikkati hâlâ duvarlardaydı ama yüz ifadesi dikkatinin daha az dağıldığını gösteriyordu. Zaman geçtikçe Dannyl, üzerlerindeki toprağın ağırlığından ve duvarların yakınlığından endişelenmeye başlamıştı. Tünel çökecek olursa, bir bariyer oluşturarak ezilmekten kurtulabileceklerinden emindi. Bir yıl kadar önce Sonea'yı yakalamamaları için Hırsızlar'm bir tüneli çökerttikleri zaman da aynı şeyi yapmıştı.

Ama burası farklıydı. Üzerlerinde çok daha fazla toprak vardı. Büyük ihtimalle kendilerini ezilmekten kurtarabilirdi ancak sonra ne yapacağından emin değildi. Etraftaki toprağı hareket ettirerek tünel açabilir miydi? İçerideki hava bitene kadar zamanları olur muydu? Bunu yapabilecek büyü gücüne sahip miydi? Eğer değilse, toprağın ağırlığı üstün gelene kadar giderek zayıflardı.

Bu düşünce onu rahatsız ettiğinden başka bir şey düşünmeye çalıştı. Peşlerinden gelen oğlanın ayak sesleri belirsizdi. Oğlanın da canlı canlı gömülme endişe edip etmediğini merak etti. Kendini bir başka günü hatırlarken buldu. Üniversite altındaki tünellere girip Fergun'un neden oralara gizlice gittiğini görmek istemişti. Onu birinin takip ettiği şüphesini aklmdan çıkarmıştı ki, o kişinin Yüksek Lord olduğunu anlamıştı.

“İyi misin?”

Dannyl irkildi. Tayend onu yakından izliyordu.

“Evet. Neden?”

“Biraz fazla hızlı nefes alıp veriyorsun.”

“Ah. Öyle mi?”

“Evet.”

Birkaç adım sonra Dannyl sessizce derin bir nefes alıp yavaşça verdi, ardından rahatlatma amaçlı bir alıştırmaya başlamaya başladı.

Tayend ona bakıp gülümsedi. “Yeraltında olmak seni rahatsız mı ediyor?”

“Hayır.”

“Birçok insan böyle yerlerde rahatsız olur. Kütüphanede birçok kişinin paniklediğine tanık oldum, o yüzden işaretleri tanımayı öğrendim. Panikleyeceksen bana söyle, olur mu? Paniklemiş bir büyücünün yanında olma fikrinden pek hoşlanmıyorum.”

Dannyl gülümsedi. “İyiyim. Sadece... benzer yerlerde yaşadığım birkaç hoş olmayan tecrübeyi hatırladım.”

“Öyle mi? Anlatsana.”

Bir şekilde bu iki tecrübeyi anlatmak Dannyl'e kendini daha iyi hissettirdi. Hırsızlar'ın, onları nasıl gömdükleri hakkındaki hikâyeler,

Sonca'yı arama hikâyelerine dönüştü. Üniversite altındaki tünellere girip Yüksek Lord'la karşılaştığını anlatırken Tayend'in gözleri kısıldı.

"Ondan korkuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Korkmak değil de... eh, duruma bakar."

Tayend kıs kıs güldü. "Eh, senin kadar korkutucu biri Yüksek Lord'dan korkuyorsa, onun yoluna kesinlikle çıkmam."

Dannyl durdu. "*Ben* mi korkutucuyum?"

"Ah, evet." Tayend başıyla onayladı. "Çok korkutucusun."

"Ama..." Dannyl başını iki yana salladı. "Ben korkutucu hiçbir şey..." Durup soyguncuyu hatırladı. "Gerçi yaptım sanırım ama herhalde ondan önce benden korkmuyordun, değil mi?"

"Tabii ki korkuyordum."

"Neden?"

"Tüm büyücüler korkutucu. Herkes onların ne yapabileceğini duymuştur. Ama ne yapabilecekleri hakkında *bilmediğin* şey daha da korkutucu gelir."

Dannyl yüzünü ekşitti. "Sanırım artık ne yapabileceğimi gördün. Ve onu öldürme niyetinde değildim."

Tayend birkaç adım boyunca ona sessizce baktı. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Pek iyi değil." diye itiraf etti Dannyl. "Ya sana?"

"Emin değilim. Sanki aynı anda iki farklı ve karşıt düşüncem var. Onu öldürdüğüne üzülüyorum ama öldürmenin yanlış olduğunu düşünüyorum. Sanırım beni en çok endişelendiren, emin olamamak. Bunun doğru olup olmadığını kim bilebilir ki? Tanıdığım çoğu kişiden fazla kitap okumuşumdur ve hiçbirisi hiçbir şey üzerinde anlaşılamaz. Ama sana söylemek istediğim bir şey var."

Dannyl kendini zorlayarak Tayend'in gözlerine baktı. "Evet?"

"Teşekkür ederim." Tayend'in ifadesi ciddiydi. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Dannyl'in içinde bir şey çözüldü. Sanki bir düğüm açılmıştı. Tayend'in teşekkürüne ihtiyacı olduğunu fark etti. Bu, vicdanını rahatlatmasa da, olayın tamamını göz önünde bulundurmasına yardımcı oldu.

İleri baktığında, küre ışığın uzaktaki duvarları aydınlatamadığını fark etti. Kaşlarını çatarak daha büyük bir mağaraya yaklaştıklarını anladı. Yaklaştıklarında, bir mineral kokusu Dannyl'in dikkatini çekti. Havadaki koku, açıklığa geldiklerinde daha da belirgin hale geldi. Dannyl küre ışığı gönderdiğinde Tayend nefesini tuttu.

Oda, Loncasalonu kadar genişti, parlayan perdeler ve beyaz sarmal kulelerle doluydu. Damlayan suyun sesi boşlukta yankılanıyordu. Yakından bakan Dannyl, sarkıtların ucundan düşen nem damlacıklarını görebiliyordu. Köpekdişlerine benzeyen dikitler arasında sığ bir su birikintisi vardı.

"Beyaz Gözyaşı Kabirleri," diye mırıldandı Tayend.

"Tavandan akan suyla oluşmuş ve aktığı yerlere mineral bırakıyor," diye açıkladı Dannyl.

Tayend gözlerini devirdi. "Bunu biliyorum."

Büyük odanın içine doğru kaygan bir patika uzanıyordu. Dikkatlice aşağı inen ikili, düz olmayan zeminde ilerledi. Şahane beyaz yapıları geçtiklerinde daha fazlası görüldü. Tayend birden durdu.

"Ölüm Ağzı," dedi sessizce.

İleride sarkıt ve dikitlerden oluşan bir sıra, odayı kesiyordu. Bazıları birbirine girmiş, diğerleri yavaşça sütun oluşturmaya başlamıştı. Aralarındaki boşluk öylesine küçüktü ki sanki biraz sonra birbirlerine dokunacak gibiydiler.

Hepsi devasaydı. İnce, beyaz uçları sivriliyor, devasa bir hayvanın dişleri gibi görünüyordu.

"Bir midesi olup olmadığını görelim mi?" diye sordu Tayend. Yanıtı beklemeyen adam iki dişin arasından eğilerek geçti ve gözden kayboldu.

Takip eden Dannyl, Tayend'i bir tünelin öte tarafında heyecanla, ona gelmesini işaret ederken gördü. İki taraftaki duvarlar beyaz parıldıyordu ve ara sıra sığ oyuklar görünüyordu. Tayend'in yanına giden Dannyl, küçük bir oyukun içinde yatan iskeleti gördü. Yeni bir beyaz perde oluşmuş, oyukun yarısını kapamıştı.

"Duvarların aşağı büyüüp onları kapayacağını bilerek bu kabirleri oymuş olmalılar," dedi Tayend sessizce.

İlerlediklerinde başka kabirler buldular. Gittikçe daha eski ve daha fazla kabirle karşılaştılar. Sonunda, herhangi bir iskelet bulamadılar. Sadece oyukları tamamıyla kaplayan duvarlarla karşılaştılar.

Dannyl saatler geçtiğini biliyordu. Vin'liler bu mağaralara gün içinde ziyareti yasaklamışlardı ve Dannyl, sahile zamanında dönemeceklerinden endişelenmeye başladı. Tünelin sonuna ulaştıklarında rahatlayarak iç geçirdi.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Tayend etrafa bakınarak.

Etraflarında duvarlar tamamıyla pürüzsüzdü. Dannyl sağ tarafa daha da yaklaşıp dikkatlice inceledi. Bazı yerler tamamıyla şeffaf görünüyordu. Takip eden Tayend, soldaki duvarın yüzeyine ilgiyle baktı. Birkaç dakika sonra Dannyl'e heyecanla seslendi.

Dostunun yanına giden Dannyl, Tayend'in küçük bir deliği işaret ettiğini gördü.

"Şuraya biraz ışık getirebilir misin?"

"Denerim."

Tayend yana geçerken Dannyl minik bir kıvılcım oluşturup deliğe gönderdi. Işık, parmak genişliğinde bir beyaz mineral topluluğunun arasından geçip karanlığa hareket ederken seyretti.

İşığı daha parlatıp ötedeki boşluğu gördüğünde, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Neymiş?" diye sordu Tayend heyecanla. "Göreyim!"

Yana çekilen Dannyl, Tayend'in eğilip delikten bakmasını seyretti. Araştırmacının gözleri büyüdü. Beyaz perdenin ötesinde küçük bir mağara vardı. Merkezinde oyulmuş bir tabut duruyordu. İçerideki duvarlar yarı yarıya mineral çökeltisiyle kaplıydı ama oymaların çoğu görülebiliyordu.

Tayend kâğıtları ile bir çizim çubuğunu ceketinden çıkardı. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Ne kadar zamanım var?"

Dannyl omuz silkti. "Bir saat. Belki daha az."

"Bu şimdilik yeterli olur. Daha sonra tekrar gelebilir miyiz?"

"Neden olmasın?"

Tayend sırtıttı. "Bulduk onu, Dannyl! Yüksek Lord'unun aradığı şeyi bulduk. Kadim büyüünün kanıtı!"

22. BÖLÜM

YÜKSEK LORD'DAN KAÇINMAK

Sonea Şifacı Odaları'ndan ayrılırken çıraklar önünden aceleyle geçtiler. Bazıları koşup zıplıyor, tezahürat yapıyorlardı. Sonea etrafındaki kahkahalara ve heyecana kulak verdi. Son çanın sesi hâlâ kulaklarında olan her yaştan çırak at binmekten, saray danslarına katılmaktan ve onun hiç duymadığı oyunları oynamaktan bahsediyordu.

Sonraki iki hafta boyunca kahverengi cüppeli insanlar etrafta pek görünmeyecekti. Çıraklar ve çoğu büyücü kış tatili için ailelerinin yanına dönecekti. *Ben de dönebilseydim keşke.* Sonea günlerini teyzesi, eniştesi ve bebekleriyle birlikte kenar mahallelerde geçirmeyi hüznle düşündü. *Ama o bana asla izin vermez.*

Üniversite'ye ulaştı ve birkaç daha büyük çırak aceleyle dışarı çıkarken duraksadı. Merdivenlerden çıkarken de arkada kalmış birkaç çırak aceleyle onu geçti. İkinci kata ulaştığında birden yalnız kaldı.

Koridordaki sessizlikte, daha önce gece vakti bile tecrübe etmediği bir boşluk vardı. Kutusunu göğsüne bastıran Sonea yan geçide aceleyle gitti.

Büyücüler Kütüphanesi Üniversite'nin zemin katında, binanın arkasına yakın bir yerde olsa da, Çıraklar Kütüphanesi'ne ikinci katta bulunan bir dizi geçitten ulaşılıyordu. Sonea ilk kez oraya gittiğinde bulamamıştı ve diğer çırakları takip etmek zorunda kalmıştı.

Kütüphaneye ulaştığında orada da hiç çirak olmadığını gördü. Kapıyı açınca ayak sesleri duydu ve kütüphaneci Leydi Tya ortaya çıktığında saygıyla eğildi.

“Üzgünüm, Sonea,” dedi Tya. “Kütüphane kapanıyor. Bu yıl ortalığı son kez topladım.”

“Tatil sırasında açık olacak mı, leydim?”

Kütüphaneci başını iki yana salladı. Başıyla onaylayan Sonea kapıdan gerileyip döndü.

Bir sonraki geçit kavşağında durdu. Lanet okuyarak duvara yaslandı. Şimdi nereye gidecekti? Yüksek Lord’un Konağı dışında neresi olursa olsun giderdi. Ürpererek sağındaki ve solundaki geçitleri düşündü. Sağdaki geçit ana koridora uzanıyordu. Soldaki geçitse... nereye uzanıyordu acaba?

Oraya yönelince bir başka kavşağa ulaştı. Durdu ve Dorrien’in onu Üniversite çatısına götüren kafa karıştırıcı yolu hatırladı. Genç adam binadaki tüm geçitleri ve odaları bildiğini söylemişti. Lonca’da büyümenin avantajları olduğundan bahsetmişti.

Sonea dudaklarını büzdü. Kendisinin de eline geçen bütün fırsatları değerlendirmesi gerekiyordu. Etrafı öğrenme zamanı gelmişti.

Ama ya kaybolursa?

Sonea kıs kıs güldü. Bir sürü boş saati vardı. Altı aydır ilk kez herhangi bir yerde olması gerekmiyordu. Yolunu kaybederse, tekrar bulurdu.

Acı acı gülümseyerek yürümeye başladı.

Kapıya dört kez sertçe vuruldu. Lorlen’in kanı dondu.

Bu ne Osen’in kibar tıklatışı ne de hizmetçinin korkak kapı vuruşu gibiydi. Bir başka büyücünün tanıdık olmayan kapı vuruşu gibi de değildi. Dehşetle beklediği, geleceğini bildiği bir sestti.

Hareket edemiyordu. Kapıya gözlerini dikip ziyaretçinin onun orada olmadığını düşüneneğine dair cılız bir umutla bekledi.

Kapıyı aç, Lorlen.

Bu ileti onu ürpertti. Farklı bir sestti. Sanki zihninde gerçek bir konuşma gibiydi.

Lorlen derince nefes aldı. Nihayetinde Akkarin'le yüzleşmek zorunda kalacaktı. Neden bu anı erteleyecekti ki? İç geçirerek iradesiyle kapıyı açtı.

“İyi akşamlar, Lorlen.”

Akkarin girdi ve Lorlen'i karşıladığında sık sık yaptığı gibi belirsiz bir gülümsemeyle baktı. Sanki hâlâ iyi dostlarmış gibi...

“Yüksek Lord.” Lorlen yutkundu. Kalbi fazla hızlı atıyordu ve sandalyesinde küçölmek istiyordu. Kendine sinirlendi. *Sen Lonca'nın Yöneticisisin*, dedi kendine. *En azından onurlu ol*. Kendini zorlayarak kalkıp Akkarin'le yüzleşti.

“Bu akşam Gece Odası'nı ziyaret etmiyor musun?” diye sordu Akkarin.

“Havamda değilim.”

Bir sessizlik oldu, ardından Akkarin kollarını kavuşturdu.

“Onlara zarar vermedim, Lorlen.” Akkarin'in sesi alçaktı. “Sana da. Sonea benim vasiliğimden yararlanacak. Rothen'in etkisine rağmen öğretmenleri ona gereken ilgiyi göstermiyordu. Artık ona yardımcı olmak için fazladan çaba gösterecekler. Ve kızın, zihninde gördüğüm potansiyele ulaşmak için onların yardımına ihtiyacı olacak.”

Gözlerini Akkarin'e diken Lorlen şok içindeydi. “Onun zihnini mi okudun?”

Adamın bir kaşı kalktı. “Tabii ki. Kız küçük olabilir ama çocuk değil. Bunun farkındasın, Lorlen. Sen de onun zihnini okudun.”

“O farklıydı.” Lorlen başını çevirdi. “Ben davet edilmiştim.” Akkarin hiç şüphesiz Rothen'in de zihnini okumuştı. Yine suçluluk duydu.

“Buraya gelme nedenim o değil,” dedi Akkarin. “Yığınla dedikodu ve söylenti olduğunda hiçbir şey seni Gece Odası'ndan alıkoymazdı. Gelmeni bekleyecekler. Üzülmeyi bırakmanın vakti geldi, dostum.”

Dost mu? Lorlen kaşlarını çatıp yüzüğe baktı. Nasıl bir dost bunu yapardı ki? *Nasıl bir Yönetici, bir kara büyücünün bir çırağı rehin almasına izin verir ki? İç geçirdi. Başka seçeneği olmayan biri.*

Sonea'yı korumak için hiçbir şey olmadığı rolünü oynamak zorundaydı. Yüksek Lord'un sonunda bir çırağın vasiliğini aldığı ve herkesi bir kenar mahalle kızını seçerek şaşırtmasından başka sıradışı bir şey olmadığını göstermeliydi. Başıyla onayladı.

"Gideceğim. Geliyor musun?" diye sordu cevabı bilmesine rağmen.

"Hayır, ben konutuma döneceğim."

Lorlen tekrar başıyla onayladı. Akkarin Gece Odası'nda ortaya çıkacak olursa, varlığı dedikoduların azalmasına neden olurdu. Ne var ki Yüksek Lord'un yokluğunda, kimsenin ona sormaya cesaret edemeyeceği sorular sorulurdu. Her zamanki gibi Akkarin bir rapor bekleyecekti.

Ardından Lorlen yüzüğü ve Akkarin'in sözlerini hatırladı. "*Senin etrafında olup biten her şeyi görüp duyabileceğim.*" Akkarin'in rapor beklemesine gerek yoktu. Söylenen her şeyi dinleyecekti.

Ayağa kalkan Lorlen yatak odasına gitti, bir tastan yüzüne su çarptı ve aynadaki görüntüsüne baktı. Gözlerinin altında iki koyu leke, dayanmak zorunda kaldığı uykusuz geceleri belli ediyordu. Saçını düzelterek boynunun arkasına doğru tarayıp bağladı. Cüppesi kırıışıkta ama küçük, büyülü bir dokunuş onu halletti.

Misafir salonuna döndüğünde, Akkarin'in bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Yüksek Lord'un dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. Dönen Lorlen yüz ifadesini hazırladı ve iradesiyle kapıyı açtı.

Akkarin'i dışarı doğru takip edince büyücülerin koridorda durup ona ilgiyle baktıklarını gördü. Kibarca başını salladı. Gözlerinin altındaki karaltıları görüp hasta olduğunu düşüneceklerdi. Büyücü Odaları'ndan çıkınca Akkarin ona iyi akşamlar dileyip Üniversite'nin içinde gözden kayboldu.

Gece Odası'na doğru devam eden Lorlen, onunla aynı anda girişe ulaşan iki büyücü tarafından selamlandı. Beklediği üzere,

ona iyi olup olmadığını sordular. Onları iyi olduğu konusunda temin ederek içeri girdi.

İç kapılar açılırken, kimin girdiğini görmek isteyen kafalar oraya döndü. Sesler önce azaldı, ardından daha da yükseldi. Lorlen kalabalık odada kendine yol açarak en sevdiği sandalyesine doğru yürüdü ve Yüksek Büyücülerin de aralarında olduğu birkaç büyü-cünün çoktan orada toplandığını gördü.

Lord Yıkmo'nun kendi yerinde oturduğunu görmek komikti. Genç Savaşçı ayağa fırladı.

"Yönetici Lorlen!" dedi. "Lütfen oturun. İyi misiniz? Yorgun görünüyorsunuz."

"İyiym," diye yanıtladı Lorlen.

"Bunu duymak güzel," dedi Yıkmo. "Bu akşam gelebileceğinizi umuyorduk ancak Sonea ve Yüksek Lord hakkındaki sorulardan kaçınmaya karar verdiyseniz, buna saygı duyayım."

Lorlen gülümseyebildi. "Ama sizleri merakta bırakamam, değil mi?" Sandalyesinde arkasına yaslanıp ilk soruyu bekledi. Üç büyücü, Lord Peakın de dahil birden konuşmaya başladı. Durup birbirlerine baktılar, ardından ikisi, Başsimyacı'ya kibarca başlarını eğdiler.

"Akkarin'in onun vasiliğini almayı düşündüğünü biliyor muydunuz?" diye sordu Lord Peakın.

"Hayır," diye itiraf etti Lorlen. "Diğer herhangi bir çırağa gösterdiğinden fazla ilgi göstermedi. Kız hakkında zaman zaman konuştuk ama onun dışında düşüncelerini kendine sakladı. Bunu haftalar ya da aylardır düşünüyor olabilir."

"Neden Sonea, öyleyse?" diye sordu Lord Garrel.

"Emin değilim, söylediğim gibi. Bir şey onun dikkatini çekmiş olmalı."

"Belki de kızın gücündendir," diye sesli düşündü Lord Yıkmo. "Şu yaz çıraqları, güçlerini kıza karşı birleştiklerinde hepimize onun potansiyelini gösterdiler."

"Yüksek Lord onu sınıadı öyleyse, değil mi?"

Lorlen tereddüt etti, ardından başıyla onayladı. "Evet."

Etrafındaki büyücüler birbirlerine anlayışlı bakışlar attılar.

“Ne buldu peki?” diye sordu Peakın.

“Bana büyük bir potansiyel bulunduğunu anlattı,” diye yanıtladı Lorlen. “Kızın eğitimine göz kulak olmaya hevesli.”

Yakında duran büyücülerden biri hiç şüphesiz öğrendiklerini yaymak üzere uzaklaşarak yeni gelen birine yöneldi. İkilinin ardında, Lorlen’in gözü tanıdık bir yüzü yakaladı. Rothen’in gözleri onunkilerle buluştuğunda, Lorlen bir suçluluk duygusu hissetti.

Rothen’in varlığı onu şaşırtmıştı. Akkarın, Rothen’e de mi rol yapmasını emretmişti?

“İdareci Jerrik bana kızın akşam derslerine geleceğini anlattı,” dedi Leydi Vinara. “Ondan fazla şey beklendiğini düşünmüyor musunuz?”

Dikkatini sorgulayıcılarına tekrar yönelten Lorlen omuz silkti. “Bu haberi duymamıştım. Onun çoktan Jerrik’e başvurduğunu bilmiyordum.”

“Kızın akşam derslerinin çoğu, özel Savaşçı Becerileri derslerine yer açmak için,” dedi Lord Yikmo.

“Neden onlara akşam katılamıyor?” diye sordu bir başkası.

“Çünkü akşamları ders vermiyorum,” diye yanıtladı Yikmo, genişçe gülümseyerek.

“Bunu söylediğim için bağışlayın ama Yüksek Lord’un gözdesine Lord Balkan’ın ders vermesini beklerdim,” dedi Lord Garrel. “Ama belki de sizin sıradışı eğitim biçiminiz Sonea gibi bir kıza uygun gelir.”

“Çabuk düşünen ve pek saldırgan olmayan çırakların metotlarına iyi karşılık verdiklerini gördüm,” diye yanıtladı Yikmo.

Rothen’in hâlâ onları seyrettiğini sezen Lorlen kalabalığa bakmak üzere döndü. Rothen başını çevirdi. Konuşmaya dönen Lorlen konuyu Sonea’nın Yikmo’yla yapacağı derslerden farklı bir yöne çekti. *Şu Savaşçılar... Hep birbirleriyle yarışma hevesindeler,* diye düşündü.

İki saat sonra Lorlen kendini esnememek için tutarken buldu. Büyücülere şöyle bir baktıktan sonra ayağa kalktı.

“Beni affedin,” dedi. “Geç oluyor ve erkenden yatmak istiyorum. İyi akşamlar.”

Salonda yürümek kolay olmadı. Her birkaç adımda bir yanma yaklaşıp sorular soruluyordu. Onlardan kendini kibarca kurtardıktan sonra dönünce kendini Rothen’le yüz yüze buldu.

Birbirlerine sessizce gözlerini diktiler. Kalbi hızla atan Lorlen’in tek düşünebildiği, Akkarin’in birbirleriyle konuşmalarını yasakladığıydı. Ne var ki herkes dönüp onları seyretmeye koyulmuştu ve hiç konuşmazlarsa, her türden söylenti yayılacaktı.

“İyi akşamlar, sayın Yönetici,” dedi Rothen.

“İyi akşamlar, Lord Rothen,” diye karşılık verdi Lorlen.

Akkarin’e çoktan karşı gelmiş olduk, diye düşündü Lorlen. Rothen’in yüzü hatırladığından kırıksıktı. Birden yüzüğü hatırlayan Lorlen ellerini arkasında buluşturdu. “Bilmenizi isterim ki... duygularınızı paylaşıyorum. Öylesine hoşlandığınız bir çırağın vasiliğini kaybetmek üzüntü verici olmalı.”

Rothen’in kaşları arasındaki kırıksıklık derinleşti. “Öyle,” diye katıldı.

Rothen’i rahatlatmayı ne kadar da istiyordu... Belki de yapabilirdi...

“İkinci Yıl’ın akşam derslerine girdiğini biraz önce duydum. Zamanının çoğunu derslerine harcayacak, o nedenle yeni vasisini pek göreceğini de sanmıyorum. Büyük ihtimalle Akkarin’in onu ayakaltından uzak tutmasının bir yolu.”

Rothen yavaşça başıyla onayladı. “Sonea da bunu isteyecektir, eminim.” Tereddüt etti, ardından sesini alçalttı. “İyi misiniz, sayın Yönetici?”

“Evet.” Lorlen sönükçe gülümsedi. “Sadece biraz uykuya ihtiyacım var. Ben...” Durdu ve bir grup büyücü geçerken gülümsedi. “İlginize teşekkür ederim. İyi geceler, Lord Rothen.”

“İyi geceler, sayın Yönetici.”

Dönen Lorlen, Gece Odası kapılarına doğru yürüyüp soğuk akşam havasına adımını attı. Hafifçe iç geçirmek için kendine izin verdi. *Akkarin’in onlara gerçekten zarar vermeyeceğine inanabilir miyim?*

Yeterince güvenceler. Rothen'i rahatlatman akıllıca bir hareketti.

Lorlen şaşkınlıkla donakaldı ve başını yüzüğe çevirdi. Etrafa bakışlar atınca avlunun boş olduğunu ve kimsenin onun tepkisini görmediğini anladığında rahatladı.

Bana Garrel'in sohbet becerilerinden bahsetmiştin ama buna daha önce tanık olmamıştım. Bunu herkese yapar mı?

Lorlen tekrar yüzüğe baktı. Yüzük avludaki lambaların ışığını yakalıyordu. Herhangi bir yakuttan farklı görünmüyordu.

Sana söyledim, Lorlen. Gördüğün ve duyduğun her şey.

Ve düşündüğüm mü?

Dinlediğimde. Ama ne zaman dinlediğimi bilemezsin.

Ağzı açık kalan Lorlen yüzüğü tutup döndürmeye başladı.

Şunu yapmayı bırak, Lorlen. Suçlulukla yeterince acı çekiyorsun. Bana daha kötüsünü yaptırma.

Yüzüğü bırakan Lorlen parmaklarını öfkeyle sıktı.

Bu daha iyi. Şimdi, git biraz dinlen. Yetiştirmen gereken işler var.

Öfke ve yenilmişlik hissiyle derin nefesler alan Lorlen odalarına yöneldi.

Üniversite'nin iç geçitlerini keşfetmek Sonea'nın beklediğinden zor çıkmıştı. Daha derinleri keşfettikçe daha kolay kayboluyordu. Geçitler öylesine öngörülemezdi ki bunların özellikle, yabancıların kafasını karıştırmak üzere inşa edilip edilmediğini merak etmeye başlamıştı.

Geçitlerin düzeni tahmin edilebilir ya da tekrar eden bir düzen değildi. Her geçit farklı şekillerde dönüp uzanıyordu. Bazen ana koridorda tekrar buluşuyorlardı ve bazen çıkmazlar bulmuştu.

Kutusundan bir kâğıt çıkarıp adımlarını saymaya ve yürürken dönüşleri çizmeye başladı. Bir saat geçtiğinde, geçitlerin küçük bir kısmının haritasını çıkarmıştı. Bazı kısımlarsa ne yazık ki eksikti. Her ne kadar adımlarını geri geri takip etse de, haritalarındaki boş kısımlara uzanan geçitleri bulamadı.

Sonea durdu ve kutusunun üzerine oturup dinlenmeye ve düşünmeye başladı. Dorrien'in onu çatıya çıkarırken izlediği dolambaçlı

yolu, kafasını bilerek karıştırmak için bilerek seçtiğini sanmıştı. Belki de öyle değildi. O zamanı düşünen Sonea içinden geçtikleri tuhaf küçük odayı hatırladı. İçinde süslü birkaç dolap vardı ancak onun dışında herhangi bir kullanım amacına sahip görünmemişti. Belki de gerçek amacı, Üniversite'nin iç kısımlarına bir geçit oluşturmasydı.

Ayağa kalkarak daha önce karşılaştığı çıkmazlardan birine aceleyle ilerledi. Koridor yalın, işaretsiz bir duvarda bitiyordu ancak solunda bir kapı vardı. Tokmağı tuttu... ve durdu.

Ya yanılıyorsa ve bu sıradan bir odaysa. Bir büyücüyle karşılaşabilir ya da bir toplantıyı bölebilirdi.

Belki de düşünmesi istenilen şey tam da buydu. Çoğu insan bilinmeyen bir odaya açılan kapalı bir kapıyı davet edilmeden açmazdı. Elini kapıdan çekti ve geri adım atıp baktı. Bu kapının bir geçit odasına açıldığına dair herhangi bir işaret var mıydı?

Kapı koyu bir keresteden yapılmıştı. Yüzeyi sade ve süssüzdü. Menteşeleri de kararmıştı. Geçitte gerisin geri yürüyüp diğer kapıları inceledi. Aynydılar.

İlk kapıya dönen Sonea, onu açma tereddüdüyle mücadele etti. Odaya girdiğinde irkilmiş ve öfkeli bir büyücüye baktığını hayal etti.

Ama bunu yapacak olursa, özür dileyebilir ve hata ettiğini söyleyebilirdi. Daha da iyisi, önce kapıyı tıklatabilir, herhangi biri yanıtlarsa yanlış kapıya vurduğunu söyleyebilirdi. Çıraklar sürekli kafaları karıştığı için kayboluyorlardı.

Önce hafifçe, sonra biraz daha yüksek sesle kapıya vurdu. Elliye kadar saydıktan sonra tokmağı çevirdi. Kapı içeri doğru açıldı.

İçeri adımını atınca, Dorrien'in onu geçirdiği odanın benzeri bir odaya girdi. Memnun hissederek diğer taraftaki kapıya yürüdü. İçeri savrulan kapı bir başka koridoru ortaya çıkardı.

Bu, çoktan keşfettiği diğerlerinden farklıydı. Duvarlarda tahta levhalar, resimler ve rölyefler asılıydı. Hava bile farklı kokuyordu. Tahta cılası ve şifalı otların kokusunun bir karışımı gibiydi. Sonea yavaşça resimleri inceledi ve içgüdülerinin onu haklı çıkarmasının keyfini çıkardı.

Geçit odaları birer bariyer oluşturuyor olmalıydı. Amaçlarının ne olduğunu bilmeyenleri iç geçitlerden uzak tutma amacındaydılar. Çoğu insan ötede neyin olduğunu bilmediği sürece bir kapıyı açmazdı. Ve kapıyı yanlışlıkla açsalar bile ilgilerini çekmeyen bir oda bulurlardı. Sonea böyle geçit odalarından kaç tane olduğunu merak etti. Sonraki iki hafta boyunca bunu öğrenmeye çalışarak vakit geçirebilirdi.

O anda kaşlarını çattı. Üniversite'nin bazı kısımları, keşfetmeye çalışanları uzaklaştırma amacı taşıyorsa, çıraklara yasak bir kısma mı gelmişti?

Yakında bir yerden hafif bir gıcırtı duyduğunda birden döndü. Koridordan birkaç adım ötede bir kapı açıldı. Saklanmaya zamanı olmadığından, bir büyücü görününce kalbinin neredeyse durduğunu hissetti. Adam ona baktı ve kaşlarını çattı.

Buraya aitmişsin gibi davran! Sırtını dikleştirerek, sanki biraz önce bir resme bakmak üzere durmuş gibi adama doğru yürüdü. Adamın gözleri kolundaki armaya ilişti. Sonea yaklaştıktan sonra duraksadı, saygıyla eğildi, ardından adamı geçip gitti.

Arkasındaki ayak seslerinin uzaklaştığını duyarak rahatlayıp iç geçirdi. Adamın ona verdiği tepkiden, çırakların Üniversite'nin o kısmına girmesinin yasak olduğunu anlamıştı. Yine de adam onu, kolundaki armayı fark ettikten sonra kabul etmişti. Belki de Yüksek Lord için bir iş yaptığını düşünmüştü. Sonea gülümsedi. Bir yer-deyken orada olmasının bir nedeni varmış gibi davrandığı sürece, büyücüler onu rahat bırakacaklardı.

Peki, şimdi nereye? Düşündü. Elindeki kâğıdı açtı ve haritasına bir kez daha baktı.

23. BÖLÜM

AKKARIN'IN SÖZÜ

Güverteden dönen Dannyl, Tayend'i dar yatağında bacak bacak üstüne atmış otururken buldu. Çizimleri ve notları, kamaradaki her düz yüzeyin üzerine kaplamıştı.

“Çevirebildiğim kadarını çevirdim. Tabuttaki bir deyimden birkaç kadim dilde tekrar edildiğini düşünüyorum. Kütüphaneye döndüğümde kontrol edebileceğim. Üçüncü satır, bin yıl önce Kıralia diliyle birleşmiş erken Elyne dilinde mevcut.”

“Ne diyor?”

“Bu kadının onurlu ve adil olduğunu. Adaları yüksek büyüyle koruduğunu. ‘Yüksek büyü’ sözleri derince oyulmuş. Eski bir Vin dilinde de aynı şekilde vurgulandığını düşündüğüm bir oyma var. Duvarlardaki oymalar o dilde. Aynı oyma duvarlarda birkaç yerde görünüyor.”

Dannyl'e bir çizim uzatan Tayend oymayı işaret etti. Her seferinde “yüksek büyü” sözcükleri ortaya çıkıyor; üzerindeki resim, bir kadının önünde diz çöken bir insan şeklini betimliyordu. Kadının eli diz çöken kişinin yukarı çevrili avucuna dokunmak üzere uzanmıştı. Sanki ödüllendirmek ya da yatıştırmak üzere yapıyordu bunu.

“Bu, kadının yüksek büyü kullandığını ima ediyor olabilir. Sence ne yapıyor?”

Dannyl omuz silkti. “Şifa olabilir. Bin yıl önce Şifa oldukça nadir olacağından bu mantıklı olabilir. Lonca’nın bu beceriyi geliştirmesi sadece işbirliği ve deneylerle mümkün oldu. Ayrıca hâlâ öğrenmesi en zor daldır.”

“Öyleyse, ‘yüksek büyü’ terimi tanıdık gelmiyor mu?”

Dannyl başını iki yana salladı. “Hayır.”

“İçine baktığımız delik bana doğal görünmedi. Birisi tarafından açılmış olmalı. Sence büyüyle yapılmış olabilir mi?”

“Mümkün.” Dannyl gülümsedi. “Sanırım son ziyaretçi bize bir iyilik yapmış.”

“Gerçekten de öyle.” Gemi birden alçaldı. Tayend yüzünü eksitti ve beti benzi attı.

“Bu yolculuğu acılar içinde geçirmeyeceksin,” dedi Dannyl ciddi bir tonla. “Bileğini uzat.”

Tayend’in gözleri büyüdü. “Ama... Ben...”

“Artık bahanen yok.”

Dannyl, Tayend’in kızarıp başını çevirmesini komik bulmuştu. “Ben hâlâ, ah, rahatsızım... şey...”

Dannyl eliyle geçiştirdi. “Bu tür Şifa hızlıdır. Ve zihnini okumayacağım. Zaten gerçekten yüzleşmek zorundasın. Hasta olduğunda pek de iyi bir dost olmuyorsun. Her tarafa midendekileri çıkarmadığın zamanlarda, kusmaktan şikâyet ediyorsun.”

“Şikâyet etmekmiş!” diye karşı çıktı Tayend. “Şikâyet falan etmedim!” Bileğini hızla uzattı. “Haydi öyleyse.”

Tayend gözlerini sıkıca kapadı. Onun bileğini tutan Dannyl zihnini açtı ve anında mide bulantısı ve baş dönmesini hissetti. Hafif bir irade yansıtması bunu geçirdi. Tayend’in bileğini bırakan Dannyl, onun gözlerini açıp sonucu tartmasını seyretti.

“Bu çok daha iyi.” Tayend, Dannyl’e çabuk, sorgular bir bakış attı, ardından omuz silkti ve notlarına baktı. “Ne kadar sürecek?”

“Birkaç saat. Sallantıya alıştığında daha uzun sürer.”

Tayend gülümsedi. “Seni yanımda getirerek iyi yaptığımı biliyordum. Döndüğümüzde ne yapacağız?”

Dannyl yüzünü ekşitti. “Elçilik görevlerime yetişmek için çok zaman harcamam gerekecek.”

“Eh, sen onu yaparken ben araştırmaya devam ederim. Gemi kayıtları sayesinde Akkarin’in nereye seyahat ettiğini biliyoruz. Birkaç soru sormamız, onun sonrasında ne yaptığını gösterecektir. Bel Arralade her sene doğum gününü kutlamak için bir parti verir ve bu başlamak için mükemmel bir yer olur. Lonca Evi’nde seni bekleyen bir davet bulacaksın.”

“Nasıl emin olabiliyorsun? Capia’da sadece birkaç ay geçirdim ve Bel Arralade’yle henüz tanışmadım.”

“O yüzden davet edileceğinden eminim.” Tayend gülümsedi. “Genç, evli olmayan bir büyücüsün. Hem Elçi Errend her zaman katılır. Sen davet almasan bile, ona eşlik etmende ısrar edecektir.”

“Peki ya sen?”

“Kıbarca rica edersem, beni götürecek dostlarım var.”

“Neden benimle gelemiyorsun?”

Tayend kamaraları arasındaki koridora bir baktı. Öne eğildi.

“Birlikte gidersek, istemeyeceğin varsayımlara yol açar.”

“Aylardır beraber seyahat ediyoruz,” dedi Dannyl. “Çoktan varsayımlarda bulunmuşlardır.”

“Belli olmaz.” Tayend eliyle geçiştirdi. “İnsanlar senin beni sıradan bir yardımcı olarak görüp öyle davrandığını görürlerse farklı olur. Beni tanımadığını farz ederler. Ne de olsa Kyralia’lısın. Biliyor olsan, başka yardımcı bulurdun.”

“Gerçekten de kötü bir ünümüz var, değil mi?”

Tayend başıyla onayladı. “Ama bunu kendi avantajımıza yorabiliriz. Herhangi biri hakkımda bir şey söylerse, benim adıma leke sürdükleri için son derece öfkelenmişsin gibi tepki vermelisin. Arkadaşlarımı, hakkımdaki gerçeği sana söylememeleri konusunda ikna ederim. Bunun işim için önemli olduğunu söylerim. Yeterince ikna edici olursak, kimse bizi sorgulamadan çalışmaya devam edebiliriz.”

Dannyl kaşlarını çatı. Bunu itiraf etmek canını sıkıyordu ancak Tayend haklıydı. Her ne kadar omuz silkip dedikoducuların konuş-

masına izin vermek istese de, itibarını korumak üzere atacakları herhangi bir adım hayatlarını daha kolay kıları.

“Pekâlâ. İnsanların beklediği gibi küstah bir Kyralia’lı büyücüyü oynarım.” Tayend’e baktı. “Ama unutma, sert ya da peşin hükümlü bir şey söylersem, onu gerçekten düşündüğümünden değildir.”

Tayend başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Sadece uyarmak istedim. Rol yapma becerilerim oldukça iyidir.”

“Gerçekten de öyle demek?”

Dannyl kıs kıs güldü. “Evet, gerçekten. Akıl hocam da öyle demişti. Bana, Hırsızlar’ı fakir bir tüccar olduğuma inandırabiliyorsam, herkesi kandırabileceğimi söylemişti.”

“Göreceğiz,” diye karşılık verdi Tayend. “Göreceğiz.”

Lord Osen, Lorlen mektubu yazmayı bitirirken sabırla bekledi. Elini şöyle bir sallayarak mürekkebi kurutan Lorlen, kâğıdı katlayıp mührünü bastı.

“Başka ne var?” diye sordu, mektubu Osen’e verirken.

“Hepsi bu.”

Lorlen başını kaldırdı. Şaşırmıştı. “Yetiştik mi?”

“Evet.” Osen gülümsedi.

Sandalyesine yaslanan Lorlen, yardımcısına takdirle baktı. “Geçen hafta benim yerime baktığın işler için teşekkür etmedim.”

Osen omuz silkti. “Dinlenmeye ihtiyacınız vardı. Bana kalırsa, daha uzun bir ara vermelisiniz. Belki de herkes gibi ailenizi birkaç haftalığına ziyaret edebilirsiniz. Hâlâ yorgun görünüyorsunuz.”

“İlgine teşekkür ederim,” diye yanıtladı Lorlen. “Ama her şeyi birkaç haftalığına olurluna bırakmak...” Başını olumsuzca salladı. “İyi bir fikir değil.”

Genç büyücü kıs kıs güldü. “İşte şimdi eskisi gibi konuştunuz. Bir sonraki toplantının hazırlıklarına başlayalım mı?”

“Hayır.” Lorlen hatırladığında kaşlarını çattı. “Bu akşam Yüksek Lord’u ziyaret edeceğim.”

“Söylediğim için affedin ama pek de hevesli gelmedi sesiniz.” Osen tereddüt etti, ardından daha sessiz bir tonla devam etti. “Aranızda bir anlaşmazlık mı oldu?”

Lorlen yardımcısını tarttı. Osen olan biteni nadiren gözden kaçırırdı ancak sır tutmayı bilirdi. Bir inkâra inanır mıydı? Büyük ihtimalle tamamıyla inanmazdı.

Ona öyle olduğunu söyle. Küçük bir şey.

Lorlen zihnindeki sese karşılık gerginleşti. Akkarin, bir hafta öncesinde Gece Odası’nın dışındaki konuşma haricinde onunla yüzük aracılığıyla iletişime geçmemiştir.

“Sanırım öyle de diyebilirsin,” diye yanıtladı Lorlen yavaşça. “Ufak bir şey.”

Osen başıyla onayladı. “Öyle düşünmüştüm. Sonea’nın vasiliği nedeniyle mi? Bazı büyücüler buna inanıyorlar.”

“Öyle mi?” Lorlen gülümsemeden edemedi. Bir dedikodunun öznesi haline gelmişti.

Eee? diye ileti gönderdi yüzükle.

Şu anda düşündüğün yanıt yeter.

Hafifçe gülen Lorlen başını kaldırıp Osen’e uyaran bir bakış attı. “Bunu kendine saklayacağına güvenebileceğimi biliyorum, Osen. Söylentilerden zarar gelmez ancak diğerlerinin Yüksek Lord ve benim anlamadığımızı bilmelerini istemem. Sonea’nın iyiliği için.”

Osen başıyla onayladı. “Anlıyorum. Kendime saklayacağım. Ve umarım ayrılıklarınız sona erer.”

Lorlen ayağa kalktı. “Bu, Sonea’nın değişime ne kadar uyum sağlayacağına bakar. Şimdiye kadar başından geçenlerden sonra ondan fazla şey beklemek olur bu.”

“Onun yerinde olmak istemezdim,” diye itiraf etti Osen, Lorlen’i kapıya kadar geçirirken. “Ama bununla başa çıkabileceğine eminim.”

Lorlen başıyla onayladı. *Umarım. “İyi geceler, Osen.”*

“İyi geceler, sayın Yönetici.”

Üniversite koridoru uzaklaşan genç büyücünün ayak sesleriyle yankılandı. Giriş Salonu’na yürüyen Lorlen, etrafında bir endişe

bulutu oluştuğunu hissetti. Devasa kapılardan geçerek merdivenlerin tepesinde durdu.

Bahçelerin önüne şöyle bir bakıp Yüksek Lord'un Konağı'nı düşündü. Akkarin onun zihnini okuduğundan beri oraya dönmemişti. O geceyi hatırlamak iliklerine bir ürperti yaydı.

Derin bir nefes alarak Sonea'yı düşünmeye çalıştı. Onun güvenliği için kendini bahçeyi geçip Akkarin'le tekrar yüzleşmeye zorlamalıydı. Yüksek Lord'un daveti reddedilemezdi.

Lorlen kendini hareket etmeye zorladı. Birkaç adımdan sonra hızlandı. Bu işi bir an önce bitirmek daha iyiydi. Konut kapısında duraksadı. Kalbi küt küt atarken kapıyı çaldı. Her zamanki gibi, ilk dokunuşunda kapı içeri doğru savruldu. Salonun boş olduğunu gören Lorlen rahatlayarak iç geçirdi. İçeri adımını attı.

Gözücüyla bir hareket yakaladı. Bir gölge, kendini sağ taraftaki merdiven girişindeki karanlık dikdörtgenden ayırdı. Akkarin'in kara cüppesi, adam yaklaşırken sessizce hışırdadı.

Kara cüppe. Kara büyü. İşin garib, kara her zaman Yüksek Lord'un rengi olmuştu. *Bunu o kadar harfi harfine düşünmek zorunda değildin*, diye düşündü Lorlen.

Akkarin kıs kıs güldü. "Şarap?"

Lorlen başım iki yana salladı.

"Öyleyse otur. Rahatla."

Rahatlamak mı? Nasıl rahatlayabilirdi ki? Ve bu dostane tamdıklık onu rahatsız ediyordu. Lorlen ayakta kaldı ve Akkarin'in şarap dolabına yönelip bir şişe almasını seyretti.

"Sonea nasıl?"

Akkarin omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Tam nerede olduğundan bile emin değilim. Üniversite'de bir yerlerde sanırım."

"Burada değil mi?"

"Hayır." Akkarin dönüp sandalyeyi işaret etti. "Otur."

"Öyleyse nasıl... Ona bu yüzüklerden birini vermedin mi?"

"Hayır." Akkarin şarabından bir yudum aldı. "Onu zaman zaman kontrol ediyorum. Birkaç gününü Üniversite'yi keşfetmeye harcadı

ve artık saklanabileceği birkaç köşe bulduğundan, zamanını kitap okuyarak geçiriyor. Anlayabildiğim kadarıyla macera hikâyeleri.”

Lorlen kaşlarını çattı. Akkarin’in Sonea’yı tatil sırasında, odasında kalmaya zorlamamış olmasından memnundu ama kızın Üniversite köşelerinde saklandığını duyması kızın ne kadar korkmuş ve mutsuz olduğu konusundaki düşüncelerini onaylatmıştı.

“Biraz şarap istemediğinden emin misin? Bu yılın koyu Anuren’i oldukça iyi.”

Lorlen şişeye bir baktı, ardından başını iki yana salladı. İç geçirerek bir sandalyeye oturdu.

“Kızın vasiliğini almak korktuğum kadar sorunlu olmadı,” dedi Akkarin sessizce, sandalyesine giderken. “Her şeyi karmaşıktırıyor ama diğer seçenekten iyidir.”

Lorlen gözlerini kapadı ve diğer seçeneğin ne olduğunu düşünmemeye çalıştı. Derin bir nefes alıp yavaşça verirken Akkarin’in gözlerine bakmaya kendini zorladı.

“Bunu neden yaptın, Akkarin? Neden kara büyü?”

Akkarin onun bakışlarına düz bir bakışla karşılık verdi. “Herkesin arasında en çok sana söyleyebilmeyi arzu ediyorum. Bana bakışını nasıl değiştirdiğini gördüm. Beni yenilgiye uğratmanın olası olduğunu düşünseydin tüm Lonca’yı üzerime salardın. Neden ilk öğrendiğinde bana ne yaptığımı sormadın?”

“Çünkü ne yapacağımı bilemedim.”

“Bu kadar yıldır dostuz, bana güvenmedin mi?”

“Sonea’nım zihninde gördüğüm şeyden sonra, seni hiç tanımadığımı düşündüm.”

Akkarin’in kaşları kalktı. “Bu anlaşılabilir. Kara büyü’nün kötücül olduğuna dair güçlü bir inanç var.”

“Öyle mi?”

Akkarin kaşlarını çattı. Gözlerini zeminin ötesine dikti. “Evet.”

“Öyleyse neden icra ediyorsun?” diye çıkıştı Lorlen. Yüzüklü elini kaldırdı. “Neden bu?”

"Sana söyleyemem. Ama için rahat olsun, Lonca'yı boyunduruğum altına alma amacında değilim."

"Buna ihtiyacın yok. Zaten Yüksek Lord'sun."

Akkarin'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Öyleyim, değil mi? Öyleyse Lonca'yı ya da sevgi duyduğun herhangi bir şeyi yok etme derdinde olmadığımı bil." Kadehini masaya koyarak kalktı ve içki masasına gitti. Bir başka kadeh doldurup Lorlen'e uzattı.

"Sana bir gün anlatacağım, Lorlen. Buna söz veriyorum."

Lorlen Akkarin'e gözlerini dikti. Karanlık gözleri kararlıydı. Lorlen kadehi ve verdiği sözü tereddütle kabul etti.

"Bu sözü tutmanı bekleyeceğim."

Akkarin yanıtlamak üzere ağzını açmıştı ki kapı hafifçe çalındı. Adam sırtım dikleştirip gözlerini kısıtı.

Kapı savrulurak açıldı. Akkarin'in küre ışığı, başı eğik içeri giren Sonea'nın gözlerine anca yetişiyordu.

"İyi akşamlar, Sonea," dedi Akkarin sakın bir tonla.

Sonea saygıyla eğildi. "İyi akşamlar, Yüksek Lord, sayın Yönetici," diye karşılık verdi sessizce.

"Bugün ne yaptın?"

Sonea göğsüne bastırıldığı kitaplara gözlerini çevirdi. "Biraz okuma."

"Kütüphaneler kapalıyken pek fazla seçeneğin olmamalı. Satın almak istediğin bir kitap var mı?"

"Hayır, Yüksek Lordum."

"Dilersen başka tür eğlenceler ayarlanabilir."

"Hayır, teşekkür ederim, sayın Yüksek Lord."

Akkarin'in bir kaşı kalktı, ardından elini salladı. "Gidebilirsin."

İç i rahatlamış görünen Sonea soldaki merdivene aceleyle yürüdü. Lorlen onu seyrederken suçluluk ve duygudaşlık hissetti.

"Berbat durumda olmalı," diye mırıldandı.

"Hımm. Suskunluğu rahatsız edici," dedi Akkarin sessizce, sanki kendine söyler gibi. Sandalyesine dönerek, şarap kadehini aldı.

“Eh, anlat öyleyse, Peakın ve Davin küçük anlaşmazlıklarını çözebildi mi?”

Pencereye yaslanmış olan Rothen, bahçelerin öte tarafındaki küçük, kare ışığa baktı. Birkaç dakika önce birinin konuta gittiğini görmüştü. Çok geçmeden bir ışık yanmıştı. Artık, o pencerenin ardındaki odanın Sonea'nın odası olduğundan emindi.

Kapı hafifçe vurulduğunda dikkati oraya yöneldi. İçeri giren Tania, bir su sürahiyle küçük bir kavanoz taşıyordu. Onları masaya koydu.

“Leydi Indria boş mideyle almamanız gerektiğini söyledi,” dedi Tania.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Rothen. “Daha önce kullandım.” Pencereden ayrılp kavanozu aldı. Uyku verici ilaç masumane bir gri tondaydı ama Rothen tadının ne kadar berbat olduğunu unutmamıştı.

“Teşekkür ederim, Tania. Gidebilirsin.”

“İyi uykular,” dedi kadın. Saygıyla eğilerek kapıya yöneldi.

“Bekle.” Rothen sırtını dikleştirip hizmetçisine dikkatlice baktı.

“Sen... acaba...”

Kadın gülümsedi. “Bir şey duyarsam size bildiririm.”

Rothen başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

Kadın gittiğinde oturan Rothen toz ilacı suya karıştırdı. Tek dikişte yutmaya kendini zorladı ve arkasına yaslanıp ilacın etkisini göstermesini bekledi. Tat, ona bazen unuttuğunu düşündüğü bir yüzün anısını getirmişti. İçi acıdı.

Yılara, sevgili karım. Tüm bu zamandan sonra bile hâlâ senin yasını tutuyorum. Ama sanırım bunu yapmayı bıraksam kendimi asla affetmezdim.

Karısını her zaman sağlıklıyken hatırlamaya karar vermişti. Her şeyin sonunda, hastalığıyla bitap haldeyken hatırlamak istememişti. Daha mutlu anılar geri dönerken gülümsedi.

Hâlâ sandalyesinde, hâlâ gülümserken, huzur dolu bir uykuya daldı.

24. BÖLÜM

BİR RİCA

Hamam'dan ayrılırken Sonea son iki haftayı düşündü ve tatil arasının bittiğine biraz üzüldüğüne şaşırdı. Zamanının çoğunu Üniversite'yi keşfederek, kitap okuyarak ya da daha sıcak günlerde, orman içinden kaynağa yürüyerek geçirmişti.

Bazı yönlerden çok az şey değişmişti. Hâlâ Lonca'daki hareketlerini birisinden kaçınmak üzerine planlıyordu. Ne var ki Akkarin, Regin'den daha kolay atlanabilen biriydi. Onu gördüğü tek zamanlar akşamları, Yüksek Lord'un Konağı'na döndüğü zamanlardı.

Ona bir hizmetçi atanmıştı. Tania'nın aksine Viola soğuk ve tamamıyla işine odaklanmış biriydi. Sonea'nın erken kalkma alışkanlığının farkına varınca hep şafaktan biraz sonra ortaya çıkmaya başlamıştı. Kadının ona bir kavanoz raka tozu getirmesi için birkaç kez rica etmesi gerekmişti ve koku Sonea'nın odasını doldurduğundaki yüz ifadesi, kenar mahalleliler tarafından çok sevilen rakaya karşı duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça belli etmişti.

Her sabah Sonea Yüksek Lord'un Konağı'ndan ayrılıp Hamam'a gidiyor, ılık suya girerken gününü nasıl dolduracağına karar veriyordu. Rahatlayınca açlığını hatırlıyor ve bir sonraki varış noktasını Yemeksalonu yapıyordu. Lonca'da kalmış bir avuç çırak, az sayıda aşçı ve hizmetçi tarafından hizmet görüyordu. Sıkılmış olan ve

Hanelerde geleceğe dair fırsatlar yakalamaya çalışan bu çalışanlar, çırakların en sevdikleri yemekleri istemeleri konusunda onları cesaretlendiriyordu. Her ne kadar Sonea'nın yükseklerde bağlantıları olmasa da, genç aşçılar ona da bunu söylüyorlardı. Bunun nedeni hiç şüphesiz kolundaki armaydı.

Yemeğini yedikten sonra Sonea Üniversite koridorlarına gidip haritayı ezberleyebilmek için yürürdü. Zaman zaman sessiz bir odada durur, bir kitap açar, tekrar yola koyulmadan önce bazen saatlerce okuma yapardı. Ne var ki akşam vakti geldiğinde, okumaya yoğunlaşmasını önleyecek bir endişe doğardı içinde. Geri dönmesi için herhangi bir saat belirtilmemişti. Her ne kadar konuta gittikçe geç saatlerde dönmeyi denese de Akkarin her zaman onu bekliyor olurdu. Bir haftadan sonra kendini bu günlük karşılaşmaya alıştırmış, iyi bir uyku çekmesini sağlayacak bir saatte dönmeye başlamıştı.

Bu yeni alışkanlığına tam uyum sağlamıştı ki ara sona ermişti. Önceki öğleden sonrasının çoğunu bir Üniversite penceresi önünde geçirmiş, at arabalarının gelip gidişini seyretmişti. Lonca büyücülerle doluyken Lonca arazisinde eşlerin ve çocukların da yaşadığını unutmak kolaydı. Sonea ne kadar azını tanıdığını fark etmişti. Gelecekteki iş arkadaşları hakkında daha fazlasını öğrenmesinin iyi olacağına karar vererek, ailelere ve geldikleri at arabalarının üzerindeki Hane armalarına dikkat göstermeye çalışmıştı.

Bu geri dönüşlerde pek resmiyet yoktu. Hizmetçiler yükleri taşıyıp atlara bakma işiyle meşgul olurken, büyücüler ile eşleri durup diğerleriyle sohbet etmişlerdi. Çocuklar bahçelere koşup karda oynamaya başlamıştı. Çıraklar kahverengi cüppeleriyle toplanmışlar, bağırıışları ve kahkahaları Üniversite pencerelerinde çmlamıştı.

Ama o gün büyücüler arazide dolaşıyorlardı ve oranın efendileri olduklarını açıkça belli ediyorlardı. Hizmetçiler etrafta koşuyordu ancak Sonea'nın izlediği aileler hiçbir yerde yoktu. Çıraklar her yerdeydi.

Üniversite'ye doğru yürüyen Sonea tanıdık bir rahatsızlık hissetti. Regin'in Yüksek Lord'un gözde çırağına zarar verme cüretinde

bulunmayacağından emin olsa da, her ihtimale karşı etrafında bir bariyer oluşturmuştu. Merdivenlere ulaştığında önündeki çırağın titreyip kollarını ovaladığını fark etti. Yeni bir çırak, diye düşündü. Lord Vorel kış çıraklarının, yazın başlayanlara oranla kalkan oluşturmayı çok daha hızlı öğrendiklerini iddia etmişti. Artık bunun neden olduğunu anlıyordu.

“Bu o.”

“Kim?”

Fısıltılar arkasından geldi. Basamakları çıkarken arkasına bakma arzusunu bastırdı.

“Kenar mahalle kızı.”

“Demek doğruymuş.”

“Evet. Annem bunun doğru bir iş olmadığını söylüyor. Onun kadar güçlü birçok çırak var diyor. Kötü geçmişi olmayanlar.”

“Benim babam bunun Hanelere hakaret olduğunu söylüyor... ve Yönetici bile...”

Sözlerin geri kalanı, Sonea ikinci kattaki koridora dönerken kayboldu. Duraksayarak ilerideki çırakları inceledi, ardından yürümeye başladı. Akkarin’in çırağı olarak ilk ortaya çıktığı zamanın aksine, gözlerini ona dikmediler. Onun yerine bir bakış atıp kaşlarını çattılar, ardından döndüler. Kaşlar kalktı ve anlamlı bakışmalar oldu.

Bu iyiye alamet değil, diye düşündü Sonea.

Sınıfına yaklaştığında içinde yükselen bir korku hissetti. Kapı eşiğinde duraksadı, derin bir nefes aldı, ardından içeri girdi. Başını kaldırıp ona bakan öğretmen şaşırtıcı bir şekilde gençti. Mezun olduğundan bu yana çok yıl geçmiş olamazdı. Sonea elindeki çizelgeye bakıp adamın ismini aradı.

“Lord Larkin,” dedi, saygıyla eğilerek.

Öğretmen onu rahatlatacak bir şekilde gülümsedi. “Yerini alabilirsin, Sonea.”

Diğer çırakların sadece yarısı gelmişti. Pencere kenarındaki her zamanki yerine geçerken birkaçı onu izledi. Yüz ifadeleri dostane değildi ama hoşnutsuz da değildi. Korku hissi azaldı.

Larkin ayağa kalktı. Onun masasına yaklaştığını gören Sonea iç geçirdi. Hiç şüphesiz, ön tarafa daha yakın oturmasını isteyecekti.

“Yüksek Lord sonraki dersin ardından seni görmek istediğini söylememi istedi,” dedi adam sessizce. “Onun konutuna dönecekmisin.”

Sonea yüzündeki sıcaklığın çekildiğini hissetti. Renginin solduğunu düşünerek masasına bakışlarını çevirdi. Adamın bunu fark etmemesini umdu. “Teşekkür ederim, lordum.”

Larkin dönüp masasına yürüdü. Sonea sertçe yutkundu. Akkarın ne istiyordu? Aklına korkutucu fikirler gelirken Larkin tekrar kalkıp sınıfa hitap etmeye başladığında irkildi. Etrafına baktığında çırağların geri kalanının da geldiğini fark etti.

“Büyücü tasarımı mimarının tarihi uzundur,” dedi Larkin sınıfa. “Bazı kısımları oldukça sıkıcıdır ama onları olabildiğince atlayacağım. Onun yerine, Lord Loren’in hikâyesiyle başlayacağım. Üniversite’yi tasarlayan mimarla.”

Üniversite koridorlarını içeren haritasını hatırlayan Sonea sandalyesinde doğruldu. Bu ilginç olabilirdi. Masasından kâğıt alan Larkin sıraların arasında dolaşp her çırağa birer tane dağıttı.

“Bu, Üniversite’nin en üst katının kabataslak bir planıdır. Mimar tarafından bizzat çizilmiştir,” dedi Larkin. “Lord Loren’in ilk işleri sık sık dengesiz ve görünüş olarak gülünçtür. Yaşanabilir yapılardan çok büyük, işe yaramaz heykeller yapmayı kafaya takmış biri olarak görülürdü ancak taşı büyüyle şekillendirip güçlendirme metotlarını keşfi, mimarlıktan fazlasını değiştirmiştir. İnsanların içinde yaşamak isteyecekleri binalar yapmaya başlamıştır.”

Larkin tavana doğru elini salladı. “Üniversite en iyi eserlerinden biridir. Lord Loren’den yeni Lonca binalarını tasarlayıp inşa etmesi istendiği vakitlerde, işleri dünya çapında ün salmıştı.” Larkin duraksayıp hafifçe güldü. “Lonca yine de talimatlarında ona, tasarısında sarmallar kullanmaması gerektiğini belirtmiştir. Bu, fazlasıyla yaptığı bilinen bir şeydi.

“Ne var ki sarmal kullanımı, Loncasalonu üzerindeki cam tavan ve Giriş Salonu’ndaki merdivenlerde fark edilebilir,” diye devam etti

Larkin. “O çağın diğer büyücülerinin tuttukları günlük ve kayıtlardan, Lord Loren’in karakterinin ipe sapa gelmediğini biliyoruz. Yüz yıl kadar sonra Lord Rendo adındaki bir büyücü, mimarın iş hayatını detaylandıran bir kitap yazmıştır. Planla birlikte onun biyografisinin ve hayatı ile eserlerinin yer aldığı birkaç alıntı da verdim size. Onları şimdi okuyun. Dersten sonra, tasarladığı binalara göz gezdirmek isteyebilirsiniz. Benim de yapmış olduğum gibi, daha önce fark etmediğiniz birçok şeyi görebilirsiniz. Üç hafta sonra sizlerden onun yaptıklarıyla ilgili bir yazı bekleyeceğim.”

Diğer çıraklar okumaya başlarken, Sonea Üniversite planına baktı. Köşelerdeki dört kule ve ortadaki dev salon açıkça çizilmişti. Buna cam tavan da dahildi ama ana koridorun her iki tarafındaki odalar ve koridorlar işaretlenmemişti.

Kutusundan haritasını çıkarıp planın yanına koydu. İkisine de baktıktan sonra tavan çizimini kendi çizimine kopyalamaya başladı. Şüphe ettiği üzere, camdaki sarmalları işaretleyen çizgiler, koridorları gösteren çizgilerle buluşuyordu. Her ne kadar koridor dönüşleri dik açıda olsalar da, tavan tasarımıyla birleşerek daha da büyük sarmallar oluşturuyorlardı.

“Ne yapıyorsun, Sonea?”

Öğretmenin masasının yanında dikildiğini fark eden Sonea yüzüne hararet bastığını hissetti.

“Ben... sarmallar hakkında söylediklerinizi düşündüm, lordum,” diye açıkladı “ve onları aramaya başladım.”

Larkin başım eğip çizimi inceledi, ardından Sonea’nın işaretlediği iç geçitleri işaret etti. “Üniversite planlarına birçok kez bakmışımdır ama bu kadarını daha önce görmemiştim. Bu planı nereden aldın?”

“Ben, ee, kendim yaptım. Tatilde yapacağım başka pek fazla şey yoktu. Umarım bulunmamam gereken bir yere gitmemişimdir.”

Adam başını iki yana salladı. “Üniversite’de çıraklara yasak olan tek yerler Loncasalonu ve Yönetici’nin odasıdır.”

“Ama... koridorlar ile süslü odalar arasındaki odalar. Bir tür bariyer oluşturuyor gibi görünüyorlardı.”

Larkin başıyla onayladı. “Geçmişte kilit altındaydılar ama daha fazla yere ihtiyaç duyulunca iç bölümlerin herkese açık olması gerektiğine karar verildi.”

Sonea keşiflerinin ilk akşamında karşılaştığı büyücünün ona yönelttiği hoşnutsuz bakışları hatırladı. Belki de o adam bir çırağın yalnız başına dolaşmasından şüphe duymuştu. Belki de, sadece kenar mahalle kızına güvenmediğindendi.

“Planının bir kopyasını alabilir miyim?” diye sordu Larkin.

“İsterseniz size bir tane çizebilirim,” diye teklif etti Sonea.

Larkin gülümsedi. “Teşekkür ederim, Sonea.”

Larkin uzaklaşırken Sonea onu şüpheyle izledi.

Sonea’nın diğer öğretmenlerden alıştığı hoşnutsuzluktan eser yok gibi görünüyordu. Artık sadece diğer çıraklar mı ondan hoşlanmayacaktı? Salonda etrafa bakınıp birkaç başın başka tarafa döndüğünü gördü ama aralarından biri dikkatini çekti.

Regin’in gözleri onun gözlerine delercesine bakıyordu. Bakışlarını çeviren Sonea ürperdi. Böylesi apaçık bir nefreti nasıl hak etmişti?

Sınıfta ne zaman başarılı olsa, oğlan ona yetişmeyi ya da geçmeyi başarmıştı. Savaşçı Becerileri’nde de daha iyiydi, o nedenle bu durum Sonea’dan daha iyi olmakla alakalıysa, kazanıyordu.

Ama artık Sonea onun asla erişemeyeceği bir başarı elde etmişti. Yüksek Lord’un gözdesi olmuştu. Daha da kötüsü, oğlan bunun için ona bedel ödetemiyordu.

Sonea iç geçirdi. *Gerçekten ne olup bittiğini bilse bu kadar kıskanmazdı. Yer değiştirme fırsatım olsa bir saniye düşünmezdim. Regin korkusundan aklını kaçıırırdı...*

Öyle olur muydu? Regin, yani güç ve etki sahibi olmak için herkese zarar vermeye hazır olan oğlan, kara büyü’nün çekimine kapılmamayı başarabilir miydi? Hayır, büyük ihtimalle Akkarin’e katılmak isterdi. Sonea ürperdi. Bir kara büyücü olarak Regin... Bu düşünce gerçekten korkutucuydu.

Dannyl Lonca Evi'ne girdiğinde, Elçi Errend kabul salonundan çıkıyordu.

"Tekrar hoş geldin, Elçi Dannyl."

"Teşekkür ederim, Elçi Errend," diye karşılık veren Dannyl başını kibarca eğdi. "Geri dönmek güzel. Tekrar dünya etrafında deniz seyahati yapmayı aklıma koyarsam, lütfen bana son iki haftayı hatırlatın."

Büyükelçi gülümsedi. "Ah, deniz yolculuğu ilk birkaç seferden sonra büyüsunü kaybeder."

Dannyl yüzünü ekşitti. "Özellikle de bir fırtınayla karşılaşıldığında."

Errend'in yüzü her ne kadar fazla değişmemiş olsa da, Dannyl adamın ifadesinde hafif bir bilmişlik yakaladığından emindi. "Eh, artık ayağın sağlam zemine basıyor," dedi adam. "Hiç şüphesiz günün geri kalanında dinlenmek istersin. Maceralarını bu akşam anlatırsın."

"Fazla bir şey kaçırdım mı?"

"Tabii." Errend gülümsedi. "Burası Capia." Kabul salonuna doğru bir adım geriledi, ardından durdu. "İki gün önce sana bazı acil mektuplar geldi. Onları şimdi mi okumak istersin yoksa yarına kadar bekler misin?"

Dannyl başıyla onayladı. Yorgunluğuna rağmen meraklanmıştı. "Onları odama göndertin. Teşekkür ederim, sayın Elçi."

İri adam başını zarıfçe eğdi, ardından döndü. Ana koridordan ilerleyen Dannyl önündeki işleri bir düşündü. Yetiştirmesi gereken çok iş ve Lorlen için hazırlaması gereken bir rapor olacaktı. Büyük Kütüphane'yi ziyaret etmek için gereken vakti bulmak kolay olmayacaktı.

Ama araştırması diğer yollarla da devam edecekti. Bel Arralade'nin parti daveti büyük ihtimalle onu bekleyen mektuplar arasındaydı. İtiraf etmeliydi ki bunu iple çekiyordu. En son dedikodu toplama becerilerini kullanmasının üzerinden uzun vakit geçmişti.

Lonca Evi'ndeki küçük hamamdan döndüğünde, masasının üzerinde bir mektup yığını buldu. Masasına oturarak onları yaydı ve Yönetici Lorlen'in zarif elyazısını anında tanıdı.

Mührü bozup kalın kâğıdı açtı ve okumaya başladı.

Tellen Hanesi, Vorin Ailesi'nden İkinci Elyne Lonca Elçisi Dannyl'e.

Bazı insanların sizin "kişisel" araştırmanıza, elçilik görevlerinizden daha fazla eğildiğinize inandıkları, son zamanlarda dikkatime sunuldu. Ricam üzerine harcadığınız çaba ve zaman nedeniyle teşekkürlerimi sunarım. Yaptığımız işler şimdiye kadar oldukça değerli oldular. Ne var ki başka soruların dile gelmesini önlemek için sizden araştırmanıza son vermenizi istemek zorundayım. Bundan sonra herhangi bir rapora ihtiyaç olmayacaktır.

Yönetici Lorlen.

Mektubu masasına bırakan Dannyl şaşkınlıkla bakakaldı. Tüm bu seyahatler, kitap araştırmaları... Hepsi birkaç dedikodu yüzünden bırakılacak mıydı? Araştırmanın aslında o kadar da önemli olmadığı belliydi.

Ama sonra gülümsedi. Akkarin'in kadim büyüye dair arayışını tekrar canlandırmanın ardında iyi bir neden olduğunu sanmıştı. Kendi merakı oldukça sıkıcı eski kitaplar ve deniz yolculuğunun verdiği rahatsızlık karşısında söner gibi olsa da, Akkarin'in araştırmasına devam etmekten çok bu bilgilerin toplanmasının ardındaki nedenin daha önemli olabileceğini düşündüğünde heveslenmişti. Belki de Akkarin büyü kullanımının değerli olabilecek bir yöntemini tekrar keşfetmenin eşiğine gelmiş ve Lorlen bir başkasının bu arayışa devam etmesini istemişti. Belki tarihin kayıp bir parçası bulunacaktı.

Ama Lorlen sadece birkaç satırlık yazısıyla, sanki hiçbir anlam ifade etmiyormuşçasına bu araştırmaya bir son vermişti.

Başını iki yana sallayan Dannyl mektubu katlayıp bir yana koydu. Tayend'in düş kırıklığına uğrayacağını düşündü. Artık Bel Arralade'nin partisine katılmak için bir nedeni yoktu. Tabii, bu ikisinin de oraya gitmesine engel değildi. Ayrıca, kütüphanedeki arkadaşını

yine de ziyaret edecekti. Lorlen'in isteğini bir bahane olarak kullanamayacağından, araştırmacıyla konuşmak için bir başka "umumi" nedene ihtiyacı olacaktı... Belki araştırılacak başka bir şey ya da...

Dannyl durdu. Lorlen'in ondan araştırmaya son vermesini istemesinin ardındaki neden Tayend miydi? Lorlen Tayend hakkındaki dedikoduyu duyup Dannyl'in itibarı hakkındaki eski söylentilerin tekrar canlanacağından endişe mi etmişti?

Dannyl mektuplara bakıp kaşlarını çattı. Bunun gerçek neden olup olmadığını nasıl bilebilirdi ki? Lorlen'e sorma şansı yoktu.

Mektuplar arasında bir başka Lonca sembolü dikkatini çekti. Mektubu alınca Rothen'in sağlam elyazısını tanıdı ve gülümsedi. Sırtını dikleştirdi ve mührü bozup okumaya başladı.

Elçi Dannyl'e.

Bunu ne zaman okuyacağından emin değilim çünkü diğer ülkeleri ziyaret ettiğini duydum. Gelecekte birlikte çalışmanın gerekeceği halklarla kaynaştığına eminim. Elçilik görevlerinin dünyayı gezmeyi içerdiğini bilseydim, öğretmenliğimden yıllar önce vazgeçerdim. Eminim bize döndüğünde anlatacak bir yığın hikâye olacak.

Haberlerim var ama bunları çoktan duymuş olabilirsiniz. Artık Sonea'nın vasisi değilim. Yüksek Lord tarafından seçildi. Diğerleri bunun Sonea için olağanüstü bir talih olduğuna inansalar da ben pek memnun değilim. Eminim nedenini anlarsın. Onun dostluğunu kaybetmemin dışında, yarım kalmış bir işim olduğu hissiyle de baş başa kaldım.

O nedenle, Yaldin'in önerisi üzerine, eskisinin yerini alacak yeni bir ilgi alanına sahip olmak istedim. Hiç şüphesiz, bunu duyduğunda komik gelecek. Kadim büyü hakkında bir kitap derleme kararı aldım. Bu, Akkarin'in on yıl önce başladığı bir görev ve tamamlamaya kararlıyım.

Hatırladığım kadarıyla Akkarin arayışına Büyük Kütüphanede başladı. Sen kütüphaneye yakın olduğundan,

benim için ziyaret etmeni istemeyi düşündüm. Zamanın yoksa, böylesi bir görevi üstlenebilecek biriyle tanışıklığın var mı? Yüksek Lord'a geçmişini araştırıyormuşum gibi görünmek istemediğimden bunu gizlice yapmaları gerekecek. Yine de, onun başarısız olduğu yerde başarılı olmak tatmin edici olurdu. Durumun ironisini görebileceğini biliyorum.

*Dostun,
Lord Rothen.*

Not: Dorrien birkaç haftalığına ziyarete geldi. Benden tebriklerini ve iyi dileklerini iletmemi istedi.

Dannyl mektubu iki kez okudu, ardından kıs kıs güldü. Rothen'in başarmak üzere yola çıktığı hiçbir şeyde başarısız olduğunu görmemişti. Bu "ilgi alanlarının" çoğu, onun vasiliğini aldığı çıraklardı. Sonea'yı Yüksek Lord'a kaybetmek ona acı vermiş olmalıydı.

Ne var ki, Yüksek Lord'un kızı seçmesi bir başarısızlık değildi. Rothen onun başarılı olması için uğraşmasaydı Sonea Akkarin'in gözüne ilişmeyebilirdi. Dannyl başıyla onayladı. Bunu yanıtında söylemeyi hatırlamalıydı.

Mektubu tekrar inceleyerek Rothen'in yardım ricasını okurken yavaşladı. İroniyi görebiliyordu ama daha da ilgi çekici olan, Rothen'in, Lorlen'in artık ilgilenmediğini söylediği arayıştan bahsetmesiydi. Oldukça şaşırtıcı bir rastlantıydı.

Lorlen'in mektubunu alıp tekrar açtı. Bir mektuptan diğerine baktığında ensesinin karıncalandığını hissetti. Bu *gerçekten de* rastlantı mıydı? Belli bir süre iki mektuba baktıktan sonra Lorlen'in acele yazısı ve Rothen'in dikkatlice şekillendirilmiş yazısını fark etti. Neler oluyordu?

Tüm şüpheleri bir kenara koyarsa, geriye emin olduğu üç şey kaldığını gördü. Lorlen Akkarin'in seyahatinde ne öğrendiğini bilmek istemiş ve bundan vazgeçmişti. İkinci şey, artık Rothen'in Akkarin'in aradığı bilginin aynısını istediği idi. Ve üçüncüsü, hem

Lorlen hem Rothen arayışın gizli kalmasını istemişti ve Akkarin kendi keşfettiklerini hiç açıklamamıştı.

Burada bir gizem vardı. Rothen onun yardımını istemeseydi bile Dannyl kendisi için bu araştırmaya devam etmeye yetecek bir merak duyuyor olabilirdi. Artık buna kararlıydı. Ne de olsa denizde harcadığı birkaç haftayı çöpe atacak hali yoktu.

Kendi kendine gülümseyerek mektupları katladı ve onları Akkarin'in yolculuğu üzerine aldığı notların yanına yerleştirdi.

Üniversite'den Yüksek Lord'un Konağı'na doğru giderken attığı her adımda Sonea'nın midesindeki düğüm sıkılaştı. Kapıya ulaştığında kalbi son hızda atıyordu. Duraksadı, derin bir nefes aldı ve tokmağa dokundu.

Her zamanki gibi ilk dokunuşunda kapı savrularak açıldı. Misafir salonuna şöyle bir bakarken ağzının kuruduğunu hissetti. Akkarin sandalyelerden birinde oturmuş onu bekliyordu.

“İçeri gel, Sonea.”

Yutkunarak içeri girip başını eğmek için kendini zorladı ve gözlerini zeminde tuttu. Adam sandalyesinden kalkarken cüppesi hafifçe hışırdadı. Sonea'ya doğru yürüdüğünde, Sonea'nın kalbi duracak gibi oldu. Bir adım gerileyince topuğunun, arkasındaki kapıyla buluştuğunu hissetti.

“Bize yemek hazırlattım.”

Sonea onu belli belirsiz duymuş, sadece ona doğru uzanan ele dikkatini yoğunlaştırmıştı. Adamın parmakları, kutusunun tutacağı etrafında kıvrıldı. Onun dokunuşuyla kendi elini çeken Sonea kutuyu teslim etti. Akkarin onu alçak bir masaya koydu.

“Beni izle.”

Akkarin döndüğünde Sonea derin bir nefes alıp hafifçe verdi. Peşinden yürümeye başladı, ardından yeraltındaki odaya uzanan merdivenlere gittiğini anladığında durdu. Sanki onun tereddüdünü sezmiş gibi, adam dönüp ona baktı.

“Haydi gel. Yemek soğursa Yakan pek de memnun olmaz.”

Yiyecek. Bir yemek. Herhalde adam orada yemek yemiyordu. Akkarin merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında Sonea rahatlayarak iç geçirdi. Kendini hareket etmeye zorladı, basamaklara ulaştı ve adamı yukarıya doğru takip etti.

Koridora ulaşan Akkarin, üçüncüsünde durmadan önce iki kapıyı pas geçti. Kapı içeri doğru açıldığında yana çekilerek, ona girmesini işaret etti.

Ötedeki salona bakan Sonea, zengince süslenmiş sandalyelerin çevrelediği büyük, cilalı bir masa gördü. Tabaklar, çatallar ve bardaklar yerleştirilmişti.

Resmi bir yemek. Neden?

“Haydi,” diye mırıldandı Akkarin.

Sonea ona bir bakış attı ve kapıdan girmeden önce adamın gözlerinde bunu eğlenceli bulduğuna dair bir parıltı yakaladı. Akkarin onu takip ederek bir sandalyeyi işaret etti.

“Lütfen, otur.” Masanın etrafından dolanarak karşıdaki sandalyeye oturdu.

Buna uyan Sonea, nasıl yiyeceğini merak etti. Lord Larkin’in haberiyle, iştahı uçup gitmişti. Belki, aç olmadığını söyleyebilirdi. Belki Akkarin onu bırakırdı.

Bakışlarını masaya çevirince nefesi kesildi. Önündeki her şey altındandı. Yemek takımları, tepsiler ve hatta bardakların uçları bile altın kaphydı. Unutulmuş bir şeytana uyma hissine kapıldı. Akkarin’in bakmadığı bir anda bu çatallardan birini cebine koyması çok kolay olurdu. Her ne kadar eskisi kadar eli çabuk olmasa da, arada sırada Rothen’e oyunlar oynayarak kendini sınamışlığı vardı. Bu göz alıcı çatallardan sadece biri bile bir servet kazandırabilirdi. Ya da en azından kaybolacağı uzak bir yer bulana kadar kendisini geçindirebilirdi.

Ama gidemem. Hüsrân hissederek, sırf Akkarin’i rahatsız etmek için olsa bile bir şey çalmasına değip değmeyeceğini düşündü.

Sonra Akkarin’in hizmetçisinin yanma geldiğini fark ettiğinde irkildi. Adamın geldiğini duymamış olmak onu rahatsız etmişti.

Önce Sonea'nın bardağına şarap dolduran adam, ardından masanın etrafından dolaşıp aynı şeyi Akkarin için yaptı.

Sonea odasından erken çıkıp geç döndüğünden, hizmetçiyi birkaç kez görebilmişti. Şimdi daha yakından baktığında, adamı o yeraltı odasında Akkarin'e kara büyü ayininde yardım ederken gördüğünü fark etti ve ürperdi.

"Bugünkü derslerin nasıldı, Sonea?"

İrkilen Sonea Akkarin'e baktı, ardından gözlerinden çabucak kaçındı.

"İlginçti, Yüksek Lordum."

"Ne öğrendin?"

"Büyücü tasarımı mimari. Lord Loren'in tasarımları."

"Ah, Lord Loren. Üniversite koridorlarım araştırınca bazı tuhafliklerini görmüşsündür."

Sonea gözlerini kaldırmadı. Demek ki, Üniversite'yi keşiflerinden haberdardı. Onu izlemiş miydi? Takip mi etmişti? Çıraklara yasak bir yere gitmediği konusunda Lord Larkin'in verdiği teminata rağmen, Sonea yüzüne sıcak bastığını hissetti. Bardağını aldı ve şarabını yudumladı. Tatlı ve keskin bir içkiydi.

"Lord Yikmo'yla derslerin nasıl gidiyor?"

Sonea yüzünü ekşitti. Ne söylemeliydi? Düş kırıklığı mı? Berbat mı? Rezil edici mi?

"Savaşçı Becerileri'nden hoşlanmıyorsun."

Bu bir tespitti. Sonea buna yanıt vermeye ihtiyacı olmadığına karar verdi. Onun yerine şarabından içti.

"Savaşçı Becerileri önemlidir. Diğer dallarda öğrendiğin her şeyi içerir ve onlar hakkındaki anlayışını sınar. Gücünün, bilginin ve kontrolünün sınırlarını sadece savaşırken anlayabilirsin. Eğitiminin o kısmında zafiyet gösterdiğinde Rothen'in sana fazladan ders ayarlamamış olması yazık."

Sonea, Rothen'e gelen eleştiri karşısında öfkeleni. "Sanırım buna gerek görmedi," diye yanıtladı. "Savaşta ya da savaş tehdidi altında değiliz."

Akkarin uzun parmağını, bardağının dibinde tıklattı.

“Sence savaş hakkındaki tüm bilgimizi barış dönemlerinde bir kenara atmamız akıllıca mı?”

Sonea başını olumsuzca salladı ve birden fikrini söylememiş olmayı diledi. “Hayır.”

“Öyleyse, bilgimizi koruyup onu kullanmaya hazır olmamalı mıyız?”

“Evet, ama...” Sonea duraksadı. *Neden onunla tartışıyorum ki?*

“Ama?” dedi Akkarin.

“Bunu yapmak için her büyücüye ihtiyacınız yok.”

“Yok mu?”

Sonea sessizce lanet okudu. Adam neden bunu onunla tartışmaya nefes harcıyordu ki? Onun Savaşçı Becerileri’nde iyi olup olmadığını umursamıyordu. Meşgul olup ayağının altında dolaşmamasını istiyordu sadece.

“Belki de Rothen, eğitiminin o kısmını bir kadın olduğundan dolayı ihmal etti.”

Sonea omuz silkti. “Belki.”

“Belki haklıydı. Son beş yılda, Savaşçı olmayı düşünen birkaç genç kadın, başka dallara yönelmeleri konusunda ikna edildiler. Sence bu adil mi?”

Sonea bu soruya kaşlarını çatı. Adam onun Savaşçılara katılmak istemediğini biliyordu, o yüzden onu sohbete çekmek için soruyor olmalıydı. Katılacak olursa, tehlikeli sulara mı girecekti? Onunla konuşmayı ret mi etmeliydi?

Buna yanıt verip vermeyeceğine karar veremeden, Akkarin’in arkasındaki kapı açıldı ve Takan büyük bir tepsiyle içeri girdi. Masaya lezzet dolu bir koku ulaştı. Hizmetçi, Sonea ve Akkarin’in arasında bir hat oluşturacak şekilde tabak ve kâseleri yerleştirdi. Ardından tepsiyi kolunun altına alarak her yemeği betimlemeye başladı.

Sonea’nın midesi açlıkla kazındı. Aldığı her nefeste midesindeki düğümler açıldı.

“Teşekkür ederim, Takan,” diye mırıldandı Akkarin, hizmetçi işini bitirdiğinde. Takan saygıyla eğildi. O giderken, Akkarin kepçeyi alıp yemeklerden seçmeye başladı.

Rothern’le geçirdiği birkaç resmi yemekten Sonea bunun Kyralia’lı Hanelerin misafirlerini geleneksel ağırlama tarzı olduğunu biliyordu. Kenar mahallelerde yemeğe pek özen gösterilmezdi ve kullanılan tek yemek takımı herkesin yanında taşıdığı bıçaklardan ibaret olurdu. Yemeğin küçük, lokma şeklinde sunulması Kyralia’ya özgü bir gelenektir ve daha fazla hazırlık gerektirirdi. Yemek ne kadar resmiyse, yiyecekler ve yemek takımları o kadar özenli hazırlanırdı.

Neyse ki Rothern değişik türdeki tüm çatalların, kepçelerin ve şişlerin amaçlarını ona ezberletmişti. Akkarin onun “doğru düzgün” yetişmediğine dikkat çekerek aşağılayabileceğini düşündüyse, düş kırıklığına uğrayacaktı.

Yemeklere davrandı. Önce tabağına brasi yapraklarına sarılı rassuk parçalarından aldı. Bir parçayı ısırdığında Akkarin’in onu seyretmek için durduğunu fark etti.

Lezzetli bir tat ağzını doldurdu. Şaşıarak bir tane daha yedi. Çok geçmeden tabağı boşaldı ve bir sonraki yemeğe gözlerini çevirdi.

Her yemekten tadarken diğer her şeyi unuttu. Ekşi kırmızı marin sosuyla servis edilmiş ince kıyılmış balıklar vardı. Harrel kıyması ve şifalı otlar içeren dolmalar vardı. Hep nefret ettiği büyük, mor krot fasulyeleri, onları dayanılmaz kılan tuzlu kırıntılarla kaplıydı.

Daha önce bu kadar lezzetli yiyecekler tatmamıştı. Üniversite’deki yemekler hep iyiydi ve çıraklar onlardan şikâyet ettiklerinde Sonea onlara inanmamıştı. Ne var ki bu yemek, onların Yemeksalonu’ndan tatmin olmamalarının nedenini açıklıyordu.

Takan döndüğünde Sonea başını kaldırınca, Akkarin’in onu bir elini çenesine koyup seyrettiğini gördü. Gözlerini kaçırarak Sonea, Takan’ın boş tabakları ve kâseleri toplayıp götürmesini seyretti.

“Yemeği nasıl buldun?”

Sonea başıyla onayladı. “Güzel.”

“Takan mükemmel bir aşçıdır.”

“Tüm bunları kendisi mi yaptı?” Sesindeki şaşkınlığı saklayamamıştı.

“Evet ama tencereleri karıştıran bir yardımcısı var.”

Takan iki kâseyle döndü ve onları ikilinin önlerine yerleştirdi. Başını aşağı çeviren Sonea, ağzının sulandığını hissetti. Yoğun bir şerbetin içinde, hilal şeklinde kesilmiş paçi meyveleri parlıyordu. İlk lokmada içki ekşiliğiyle keskin bir tatlılık aldı. Yavaşça yiyerek her lokmanın tadını çıkardı. *Böyle yemekler onun yanında olma zorunluluğunu katlanılır kılar*, diye düşündü.

“Her ilkgün akşamı burada benimle yemeni istiyorum.”

Sonea donup kaldı. Onun zihnini mi okumuştı? Yoksa en başından beri niyeti bu muydu?

“Ama akşam derslerim var,” diye karşılık verdi.

“Takan akşam yemeği zamanından haberdar. Derslerini kaçırmayacaksın.”

Sonea boş kâsesine bakışlarını çevirdi.

“Ama daha fazla kahrırsan bu akşamki dersini kaçıracaksın,” diye ekledi Akkarin. “Kalkabilirsin, Sonea.”

İçi rahatlayan Sonea sandalyeden neredeyse zıplarcasına kalktı, ardından başı dönmeye başlayınca dengesini bulmak için bir elini masaya koydu. Saygıyla eğildi ve kapıya yöneldi.

Koridordayken durup dengesini tekrar sağlamaya çalışırken arkasında bıraktığı salondan bir mırıltı duydu.

“Bir dahaki sefer, daha az şarap, Takan.”

“Nedeni tatlıydı, efendim.”

25. BÖLÜM

TUHAF YERLERDE ORTAYA ÇIKMAK

Narron ve Trassia'yı bir sonraki derse giderken gören Sonea iç geçirdi. İlk kez onlara katılmayı diledi ama artık ders vakitlerinin sadece yarısı onlarınkilerle örtüşüyordu. O sabahki istikameti, Lord Yikmo'nun ona bir başka Savaşçı Becerileri dersi vermek üzere beklediği. Üniversite koridorlarının derinliklerinde kalan küçük bir odaydı.

Ana koridordan bir yan koridora dönüp yavaşça yürüdü. Üzerine kasvet çöktüğünü hissetti. Arena, gün içindeki dersler yüzünden dolu olurdu, o nedenle Yikmo derslerini Üniversite içinde büyüyle korunan bir odada veriyordu. Sadece az miktarda büyü dalgalarının kullanıldığı karmaşık oyunlar Sonea'nın aklı ile reflekslerini keskinleştirme amacı taşıyordu.

Bir başka köşeyi dönerken neredeyse bir büyücüyle çarpışacaktı. Gözlerini zeminde tutup mırıldanarak özür dilemeye başladı.

"Sonea!"

Sesi tanıyan Sonea başını kaldırdığında Rothen'i gördü ve kalbi duracak gibi oldu. Aynı anda ikisi de omuzlarından arkaya baktılar. Koridor boştu.

"Seni görmek güzel." Rothen ona sorgulayan bir bakış attı. Yüzünde Sonea'nın daha önce fark etmediği çizgiler vardı. "Nasılsın?"

Sonea omuz silkti. "Hâlâ buradayım."

Başıyla onaylayan Rothen'in ifadesi ciddiydi. "Sana nasıl davranıyor?"

"Onu pek görmüyorum." Yüzünü ekşitti. "Çok fazla dersim var. Sanırım onun niyeti de oydu."

Tekrar omzu üzerinden baktı ve ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

"Gitmeliyim. Lord Yikmo beni bekliyor."

"Tabii." Rothen tereddüt etti. "Takvimime göre, yarın senin dersine giriyorum."

"Evet." Sonea sinsice gülümsedi. "Sanırım Yüksek Lord'un çırağının Lonca'nın en iyi kimya öğretmeni tarafından ders görmemesi tuhaf görünürdü."

Rothern'in yüzü biraz düzelir gibi oldu ama gülümsemedi. Kendini zorlayarak dönen Sonea koridorda yoluna devam etti. Arkasında ayak sesleri duymadığında Rothen'in onun arkasından baktığını anladı.

Farklı görünüyor, diye düşündü bir başka koridora dönerken. Çok yaşlanmış gibi. Yoksa hep öyle yaşlı görünüyordu da ben mi fark etmedim? Aniden gözleri doldu. Durup bir duvara yaslanarak hızlıca gözlerini kırıştırmaya başladı. Burada olmaz! Şimdi olmaz! Kendimi kontrol etmeliyim! Derin, kesik bir nefes alarak yavaşça verdi. Ardından bir nefes daha aldı.

Çan çaldığında sırtındaki duvar sesle titreşti. Gözlerinin kızarmadığını umarak koridordan aceleyle ilerledi. Yikmo'nun odası görüş alanına girdiğinde kapı açıldı ve kara bir cüppe kolu gören Sonea neredeyse kayarak durdu.

Hayır. Onunla yüzleşmem. Şimdi olmaz. Son dönemece hızla geri dönüp geçidin bir başkasıyla kesiştiği yere aceleyle gitti ve eğilerek saklandı. Dönüp köşeden bir göz attı. Tanıdık seslerin mırıldanmalarını duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu.

"Bak sen. İlginç."

Sese dönen Sonea, karşı geçitte kollarını kavuşturmuş duran Regin'i gördü. "Vasinin peşinden koşturacağını düşünmüştüm, ondan saklanacağını değil."

Sonea yüzünün kızardığını hissetti. “Burada ne yapıyorsun, Regin?”

Oğlan gülümsedi. “Ah, rastlantı eseri buradan geçiyordum.”

“Neden derste değilsin?”

“Sen neden değilsin?”

Sonea başını iki yana salladı. Bu çok saçmaydı. “Neden zamanımı seninle konuşmaya harcıyorum ki?”

“Çünkü o hâlâ orada,” dedi Regin sinsice gülümseyerek. “Ve sen onunla karşı karşıya gelmekten çok korkuyorsun.”

Sonea ona dikkatlice bakarak olası yanıtları bir tarttı. Oğlan herhangi bir inkâra inanmazdı ve hiçbir şey söylememek sadece süphelerini doğrulamaya yarardı.

“Korkmak mı?” Alay edercesine güldü. “Senden fazla değil.”

“Gerçekten mi?” Oğlan bir adım yaklaştı. “Ne bekliyorsun öyleyse? Çan çaldı. Sen geç kaldın ve vasin bunu fark edebilecek yakınlıkta. Öyleyse neden hâlâ vakit geçiriyorsun? Belki de seslenip burada saklandığını ona haber vermeliyim.”

Sonea ona öfkeli gözlerle baktı. Bunu yapar mıydı? Büyük ihtimalle, başının derde gireceğini düşünüyor olsa yapardı. Ancak şimdi gidecek olursa, oğlanın kışkırtmasına teslim olduğunu itiraf etmiş olurdu.

Onun Akkarin’e seslenmesindense vazgeçmek daha iyiydi. Gözlerini devirerek dönüp koridorda sessizce yürüdü. Sonea yaklaştığında kara cüppeli şekil koridorda hızlı adımlarla yürüdü ve Sonea olduğu yerde donup kaldı.

Onu rahatlatan bir şekilde Akkarin onu fark etmedi. Geçip gitti. Koridorda yoluna devam ederken Sonea onun ayak seslerinin giderek uzaklaştığını duydu. Arka taraftan gelen, tatmin dolu bir gülücük kulağına ulaştı. Omzu üzerinden baktığında Regin’in onu gülümseyerek seyrettiğini gördü.

Sonea döndü ve koridora adımını attı. Oğlan neden onun Akkarin’den korkup korkmadığıyla bu kadar ilgileniyordu? Başını iki

yana salladı. Mutsuz olduğuna dair herhangi bir işaret ona zevk verirdi tabii.

Peki, neden dersinde değildi? Üniversite'nin bu kısmında olmasının nedeni ne olabilirdi?

Herhalde onu takip etmiyordu...

Çalışma odasının kapısını açan Lorlen'i soğuk hava esintisi karşıladı. Esinti, kapının altından atılmış çok sayıda mesajı koridora fırlattı. İç geçiren Lorlen onları biraz büyüyle tekrar içeri süpürdü.

Kapısını kapayıp ağır adımlarla masasına gitti.

"Bugün pek havanda değilsin."

Sesi duyduğunda yerinden zıplayan Lorlen, kimden geldiğini görmek üzere etrafına bakındı. Akkarin sandalyelerden birinde oturuyor, kara gözleri pencere perdeleri tarafından süzülen yansıtıyordu.

Buraya nasıl girdi? Akkarin'e gözlerini diken Lorlen, bir açıklama talep etme dürtüsüne gem vurdu. Yüksek Lord bakışa karşılık verdiğinde bu dürtü kayboldu. Başını çeviren Lorlen, zemine dağılmış mesajlara yoğunlaştı. Onları oda boyunca uçurup ellerine çekti, ardından sırasıyla gözden geçirdi.

"Canım sıkın nedir, dostum?"

Lorlen omuz silkti. "Peakın ve Davin birbirlerini gırtlaklayacak durumdalar, Garrel Regin'in Balkan'la olan derslerine devam etmesine izin vermemi istiyor ve Jerrik yine Tya'nın yardımcı istediğini söyledi."

"Hepsi de çözme becerinizin yeteceği sorunlar, sayın Yönetici."

Lorlen unvanının kullanımına alayla gülerek karşılık verdi. "Ne yapmamı isterdiniz, Yüksek Lord?" diye sordu dalga geçercesine.

Akkarin kıs kıs güldü. "Küçük ailemizi benden daha iyi tanıyor sun, Lorlen." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Garrel'e 'evet' de, Tya'ya 'hayır' de ve Davin'e gelince... Gözetleme kulesini tekrar inşa etmemiz ve onu hava durumunu gözlemleme amacıyla kullanması fikri ilginç. Lonca uzun zamandır herhangi bir şey inşa etmedi ve bir gözetleme kulesinin askeri değeri vardır. Bu da Yüzbaşı

Arin'i memnun eder. Kral'ın askeri danışmanı olduğundan beri beni Dış Duvar'ı yeniden inşa etme konusunda ikna etmeye çalışıyor."

Lorlen kaşlarını çatı. "Ciddi değilsin herhalde. Öylesi bir proje pahalı ve zaman alan bir şey olur. Zamanımızın daha iyi kullanımı..." Duraksadı. "Garrel'e 'evet' mi dedin? Regin'in Sonea'ya saldırma cezasının altı ay önce bitmesini mi istiyorsun?"

Akkarin omuz silkti. "Artık Sonea'nın başına dert açabileceğini mi düşünüyorsun? Oğlanın yeteneği var. Boşa harcanması yazık olur."

Lorlen başıyla yavaşça onayladı. "Bu... düşmanının Yüksek Lord tarafından ilgi görmesinin acısını azaltırdı."

"Balkan buna katılır."

Mesajlarını masasına koyan Lorlen yerine geçti. "Ama beni görmeye gelmene sebep olan konu bu değil, değil mi?"

Akkarin uzun parmaklarını sandalyenin koluna vurdu. "Hayır." Gözleri düşünceli olduğunu belli ediyordu. "Sonea'nın İkinci Yıl takviminden Rothen'i aldirmamız ve bunun şüpheli görünmemesini sağlayabilmemizin bir yolu var mı?"

Lorlen iç geçirdi. "Zorunda mıyız?"

Akkarin'in yüz ifadesi karanlık bir havaya büründü. "Evet. Zorundayız."

Sonea'nın ayaklarını sürüyerek yürümesinin sesi geçitte yankılandı. Lord Yikmo'yla olan sabah dersi bir felaketti. Rothen ve Regin'le karşılaşmaları da onu Şifa dersinde bitki isimlerini ezberleyemeyecek kadar sinirlendirmiş, akşamki matematik dersini anlayamayacak kadar yorgun düşürmüştü.

Her şey düşünüldüğünde, sona ermesinden mutluluk duyacağı bir gün olmuştu.

Regin'in kendini beğenmiş yüz ifadesini hatırladığında, onun neye kanaat getirdiğini bir kez daha merak etti. Belki de, Sonea'nın vasi değişikliğinden mutsuz olmasından keyif almıştı sadece.

Ne olmuş, diye düşündü. Beni rahat bıraktığı sürece ne düşündüğü umurumda değil.

Peki, onu rahat bırakır mıydı? Regin Sonea'nın bunu Akkarin'e anlatamayacak kadar korktuğunu düşünürse, onu tekrar rahatsız etmeye başlayabilirdi. Tabii, diğer büyücülerin onu görmemesi konusunda dikkatli olması gerekirdi...

O anda, sadece gözücuyla yakalayabildiği bir hareket Sonea'yı uyardı. Kaçınmaya vakti olmadı. Bir kol boynuna, diğer kol ise beline dolandı. Saldırganın devinimi ikisini de döndürdü ama Sonea'nın boynundaki kol gevşemedi.

Mücadele eden Sonea çok geçmeden saldırganın fazla güçlü olduğunu anladı. Ardından Keri'nin ona öğrettiği bir numara zihninde çaktı. Bu hatıra öylesine canlıydı ki neredeyse Keri'nin sesini duyabiliyordu...

Biri bunu yaparsa, bacaklarımı sağlam tut... evet öyle... sonra arkaya uzan ve...

Adamın dengesini kaybettiğini hisseden Sonea, zemine düşerken kısa bir tatmin kahkahası attı. Ne var ki adam yüz üstü düşmemiş, çevik bir şekilde yana yuvarlanıp tekrar ayağa kalkmıştı. Panikleyen Sonea gerileyip orada olmayan bıçağına uzanmaya çalışmıştı... Ardından durup saldırgana şaşkınlıkla bakakaldı.

Lord Yikmo sıradan kıyafetleriyle tuhaf görünüyordu. Sade, kolsuz gömleği şaşırtıcı derecede kaslı omuzlarını göz önüne seriyordu. Kollarını kavuşturan adam başıyla onayladı.

“Düşündüğüm gibi.”

Sonea ona bakmaya devam ederken şaşkınlığı yavaşça rahatsızlığa dönüştü.

Savaşçı gülümsedi. “Sorununun kaynağını bulmuş olabilirim, Sonea.”

Sonea öfkeli bir karşılık vermemek için yutkundu. “Neymiş?”

“Biraz önceki tepkinden açıkça belli oluyor ki, bir saldırıya verdiğin ilk tepki fiziksel. Bu savunma hareketini kenar mahallelerde öğrendin, değil mi?”

Sonea tereddütle başını sallayarak onayladı.

“Belirli bir eğitmenin oldu mu?”

“Hayır.”

Adam kaşlarını çatı. “Yaptığın şeyi nereden öğrendin?”

“Dostlarım öğretti.”

“Dostların mı? Bunlar genç insanlar, değil mi? Daha yaşlı öğretmenler değillerdi yani?”

“Bir keresinde yaşlı bir fahişe bana bıçağımı nasıl kullanacağımı öğretmişti... belli bir duruma düşersen diye.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Anlıyorum. Sokak kavgası. Savunma hareketleri. Önce bunu kullanmana şaşmamalı. En iyi bildiğin şey o ve işe yaradığını biliyorsun. Bunu değiştirmemiz gerekecek.” Bir elini sallayan adam, Sonea’ya yanında yürümesini işaret etti ve ana koridora doğru geçitten ilerlemeye başladı.

“Fiziksel tepkilerden çok büyü içeren tepkiler vermeyi öğrenmelisin,” dedi ona. “Sana bunu yapmanda yardımcı olacak alıştırma verebilirim. Ama seni uyarmalıyım ki bu tür bir yeniden öğrenme oldukça yavaş ve zor olabilir. Yine de, başarılı olursan, bu yılın sonunda hiç düşünmeden büyü kullanmaya başlarsın.”

Sonea başını iki yana salladı. “Düşünmeden mi? Diğer öğretmenlerin söylediğinin tam tersi bu.”

“Evet. Onun nedeni çoğu çırağın büyü kullanmaya fazla hevesli olmasındandır. Onlara kendileri tutmaları öğretilmelidir. Ama sen sıradan bir çirak değilsin ve sıradan öğretim metotlarını boş verebiliriz.”

Sonea bunu düşündü. Mantıklıydı. Sonra başka bir şey aklına geldi. “İlk başta büyü kullanmayı düşünüp de bundan vazgeçmediğimi nereden tahmin ettiniz?”

“İçgüdülerinle hareket ettiğini biliyordum. Bir bıçak aradın. Onu düşünmek için duraksamadın herhalde, değil mi?”

“Hayır ama o farklı. Biri bana öyle saldırırsa, bana gerçekten zarar vermek istediklerini düşünürüm.”

“Öyleyse karşılık olarak bana zarar vermeye oldukça hazırlıydın, öyle mi?”

Sonea başıyla onayladı. “Tabii ki.”

Adamın kaşları kalktı. “Birisi bir diğerini kendini korumak için öldürürse çok az insan o kişiyi suçlar. Ama bir büyücü, büyücü olmayan birini öldürürse bu büyük bir infiale yol açar. Senin kendini savunmaya gücün var, o nedenle öldürmenin bahanesi olamaz. Saldırganının niyeti ne olursa olsun... Saldırgan büyücü bile olsa... Böyle bir saldırıyla karşılaştığında ilk tepkin kendine kalkan oluşturmak olmalıdır. İlk tepkini fiziksel değil de büyü tepkisi yapmanın bir başka iyi nedeni de o.”

Ana koridora ulaştıklarında Yikmo gülümseyip Sonea’nın omzuna hafifçe vurdu.

“Sandığın kadar kötü durumda değilsin, Sonea. Bana büyüyle saldırsaydın ya da basitçe donakalıp çılgılık atsaydın düş kırıklığına uğrardım. Onun yerine sakinliğini korudun, çabuk düşündün ve benden kurtulmayı başardın. Bence bu etkileyici bir başlangıç. İyi geceler.”

Sonea saygıyla eğildi ve adamın Büyücü Odaları’na doğru yürümesini izledi. Dönüp diğer yöne yürümeye başladı.

“Senin kendini savunmaya gücün var, o nedenle öldürmenin bahanesi olamaz. Saldırganının niyeti ne olursa olsun... Saldırgan büyücü bile olsa...” Ama Sonea bir bıçak çıkarmaya yeltendiğinde öldürmeye hazırdı. Bir zamanlar bu mantıklı görünüyordu olabiliyordu ama artık o kadar da emin değildi.

Sebebi ne olursa olsun, bir büyücünün isteyerek bir başkasına zarar vermesinin cezası, büyüyle yapılmaya da sertti ve Sonea’nın düşüncelerini değiştirmeye yeterli bir nedendi. Hayatının geri kalanını güçleri engellenmiş bir halde bir hapisanede geçirmek istemiyordu. İçgüdüsel tepkisi öldürmekse, bunu en kısa zamanda değiştirmesi en iyisi olacaktı.

Zaten kenar mahallelerde öğrendiği numaralar artık ne işe yaracaktı ki? Neler yapabileceğini düşündüğünde, bundan sonra artık bıçak kullanmasını gerektirecek herhangi bir duruma düşeceğinden şüpheliydi. Gelecekte kendini savunmasına gerek olduğunda, bunun büyüye karşı olacağını ürpererek düşündü.

26. BÖLÜM

KISKANÇ BİR RAKİP

At arabası Lonca Evi'nden uzaklaşırken Dannyl Bel Arralade hakkında bildiklerini düşünmeye başladı. Orta yaşlı bir dul olan kadın, Elyne'deki en zengin ailelerden birinin başıydı. İki kız, iki oğlan olmak üzere dört çocuğu vardı ve güçlü ailelerin mensuplarıyla evlilerdi. Bel yeniden evlenmemiş olsa da Arralade ve Elyne sarayının diğer üyeleri arasında birçok ilişki olduğu söylentileri vardı.

At arabası önce bir köşeyi, sonra bir başkasını döndükten sonra durdu. Pencereden bakan Dannyl, oldukça süslü araçlardan oluşan uzun bir sıraya girdiklerini gördü.

“Bu partilere kaç kişi katılır?” diye sordu.

Elçi Errend omuz silkti. “Üç yüz, dört yüz kişi.”

Etkilenen Dannyl arabaları saydı. Sıra görüş açısının ötesine kadar uzandığından, ne kadar uzun olduğunu tahmin edemiyordu. Girişimci sokak satıcıları caddede dolanıyor, mallarını araba içindeki kişilere sunuyorlardı. Şaraplar, tatlılar, pastalar ve her türden eğlence mevcuttu. Müzisyenler çalgılarını çalıyor, akrobatlar gösteri yapıyorlardı. İçlerinden en iyileri, sıkılmış saraylıların arabaların yanında kalmaları için parlayan paralarla ikna ediliyorlardı.

“Yürüsek daha hızlı giderdik,” dedi Dannyl.

Errend kıs kıs güldü. “Evet, deneyebiliriz ama fazla uzağa gide-meyiz. Birileri bizi çağırıp onlarla gitmemizi ister ve reddetmemiz kibar olmaz.”

İçinde tatlı olan küçük bir kutu satın aldı ve ikili tatlıyı payla-şırken, Bel Arralade’nin daha önceden düzenlediği partilerle alakalı hikâyeler anlattı. Böylesi zamanlarda Dannyl Lonca Büyükelçisi’nin bu ülkenin yerlisi olduğuna ve Elyne geleneklerini açıklayabilmesine seviniyordu. Küçük çocukların da partiye katılmalarına izin veril-diğine şaşırmıştı.

“Burada çocuklar şımartılır,” diye uyardı Errend. “Biz Elyne’liler onları küçüklükten itibaren şımartırız. Ne yazık ki büyücülere karşı küçük zorbalar olabiliyorlar. Sanki eğlence çalışanlarıymışız gibi onlara gösteriler sunmamızı beklerler.”

Dannyl gülümsedi. “Tüm çocuklar büyücülerin ilk görevinin onları eğlendirmek olduğuna inanır.”

Çok sonra at arabasının kapısı açıldı ve Dannyl Errend’i takip edince tipik bir Capia malikânesi önünde durdu. İyi giyimli hiz-metçiler onları karşılayıp büyük bir kemerli yola yönlendirdiler. Bunu büyük bir salon takip etti. Saray’ın ön avlusunda olduğu gibi havanın etkilerine açık bir yerdi. Hava serindi ve onlardan önce gelmiş misafirler öte taraftaki kapılara doğru aceleyle seğirtiyordu.

Ötede daha büyük, yuvarlak bir salon vardı ve insanlarla do-luydu. Birkaç avizenin ışığı, parlak renkli kıyafetler topluluğunun üzerine düşüyordu. Kubbe tavandan yansıyan sonu gelmez insan sesi uğultusu çiçeklerin, meyvelerin ve baharatların birbirlerine karışmış kokularıyla neredeyse büyüleyici bir ortam oluşturunuyordu.

Başlar sadece kimin geldiğini görmek üzere dönüyordu. Her yaştan Dem ve Bel unvanlı kişiler oradaydı. Aralarında birkaç büyücü de vardı. Yetişkin kıyafetlerinin minik örneklerine sahip çocuklar etrafta koşturuyor ya da banklarda kalabalık bir şekilde oturuyorlardı. Her yerdeki hizmetçiler sarı kıyafetler içindeydiler ve üzerlerinde yiyecek ya da şarap şişeleri olan tepsiler taşıyorlardı.

“Şu Bel Arralade önemli bir kadın olmalı,” diye mırıldandı Dannyl. “Bu kadar çok Kyralia Hanesi mensubunu saray dışında bir araya getirsen, yarım saat geçmeden kılıçlar çekilirdi.”

“Evet,” diye katıldı Errend. “Ama bu akşam da silahlar çekilecek, Dannyl. Biz Elyne’liler sözleri kılıçlardan daha keskin buluruz. Ayrıca mobilyalar da daha az zarar görür.”

Büyük bir merdiven, tüm salonu çevreleyen bir balkona çıkıyordu. Başını kaldıran Dannyl, Tayend’in onu küpeştenin arkasından seyrettiğini gördü. Araştırmacı hafifçe reverans yaptı. Bu zorlama resmiyete gülümsememek için kendini tutan Dannyl karşılık olarak başını hafifçe eğdi.

Tayend’in yanında yapılı genç bir adam duruyordu. Dostunun hafif reveransını gören genç adam kaşlarını çatıp bakışlarını aşağı çevirdi. Dannyl’i gördüğünde gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve gözlerini çabucak başka bir yere dikti.

Dannyl, Errend’e döndü. Büyükelçi parlak giyimli bir hizmetçi tarafından sunulan tepsidekilerden yemekle meşguldü.

“Şunları dene,” dedi Errend. “Çok lezzetliler!”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Dannyl, hamur işi dolmalardan birini alarak.

“Kaynaşacağız. Yanımda kal, seni insanlarla tanıştırayım.”

Sonraki birkaç saat boyunca Dannyl Büyükelçi’yi salonda takip etti ve isimlerle unvanları ezberlemeye uğraştı. Errend onu yemek sunulmayacağı konusunda uyarmıştı. Son modanın. misafirlere etrafta taşınan tepsilerde sunulan aperatifler olduğunu söylemişti. Dannyl’e verilmiş şarap kadehi sık sık dolduruluyordu ve adanı zihnini berrak tutmak için hizmetçinin görmediği sırada onu tepsilerden birine koyuverdi.

Özenle hazırlanmış sarı bir elbise giymiş bir kadın onlara yaklaştığında, Dannyl bunun ev sahibi olduğunu anında anladı. Yeni işine hazırlanırken gördüğü portrede betimlendiği gibi kadının teninin kırışık olmadığını gördü. Ama kadının parlak, tetikte bakışları

ona şimdiye kadar hakkında fazlasıyla şey işittiği o sıkı Bel olduğu hakkında ipucu veriyordu.

“Elçi Errend,” dedi kadın hafifçe eğilerek. “Bu da Elçi Dannyl olmalı. Partime geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Davet ettiğiniz için teşekkür ederiz,” diye karşılık verdi Errend, başını eğerek.

“Misafir listemde Lonca elçileri olmadan parti veremezdim,” dedi kadın gülümseyerek. “Büyücüler her zaman en kibar ve en keyifli misafirlerimiz olmuşlardır.” Dannyl’e döndü. “Eh, Elçi Dannyl, şimdiye kadar Capia’da geçirdiğiniz zamandan memnun musunuz?”

“Memnun olmaz mıyım,” diye yanıtladı Dannyl. “Çok güzel bir şehir.”

Sohbet bu şekilde birkaç dakika daha sürdü. Bir kadın onlara katılıp Errend’i sohbete tuttu. Bel Arralade ayaklarının yorgunluğundan dem vurdu ve Dannyl’i duvardaki bir oyuga yerleştirilmiş banka çekti.

“Kadim büyü hakkında bir araştırmaya kendinizi kaptırdığınızı duydum,” dedi kadın.

Dannyl ona şaşkınlıkla baktı. Her ne kadar o ve Tayend araştırmalarını Kütüphaneci Irand dışında herhangi biriyle konuşmaktan kaçınmış olsalar da, ilgilerinin seyahatleri sırasında tanıştıkları biri tarafından fark edilmiş olması olasıydı. Belki de Tayend artık bunu sır olarak saklamaya gerek duymamıştı zira Lorlen için bilgi toplamıyorlar, Rothen’e kitabı için “yardım” ediyorlardı.

Durum buysa, inkâr etmek kadını şüphelendirebilirdi. “Evet,” diye yanıtladı. “Kişisel ilgi alanım.”

“Yeni ve ilgi çekici bir şey keşfettiniz mi?”

Dannyl omuz silkti. “Heyecan verici bir şey keşfetmedim henüz. Sadece birçok kitap ve eski dillerde yazılmış parşömenler.”

“Ama geçenlerde Lonmar ve Vin’e gitmemiş miydiniz? Herhalde orada ilginç hikâyeler duymuşsunuzdur.”

Dannyl bu konuda muğlak olmaya karar verdi. “Lonmar ve Vin dilinde parşömenler ile mezarlar gördüm ancak okuduğum eski

kitaplardan fazla heyecanlı değildiler. Korkarım detaylı anlatmaya başlarsam sizi sıkacağım. Hem yeni Elçi, gittiği partide ev sahibesini uyutursa insanlar ne der?”

“Bundan ne pahasına olursa olsun kaçınılmalı.” Kadın güldü, ardından gözleri nemlendi. “Ah, bu konu güzel hatıralar canlandırdı bende. Yüksek Lordunuz da benzer bir arayışla yıllar önce gelmişti. Ne kadar da yakışıklı bir adamdı. Tabii, o zamanlar Yüksek Lord değildi. O, kadim büyü hakkında saatlerce konuşsaydı bile sırf onu hayranlıkla izleme fırsatı için anlattıklarını dinlerdim.”

Kadının ilgisinin nedeni bu muydu öyleyse? Dannyl kıs kıs güldü. “Öyleyse şanslısınız, zira ben araştırmalarım hakkında boş boş konuşmamı telafi edecek kadar yakışıklı olmadığının farkındayım.”

Kadın gözleri parlayarak gülümsedi. “Yakışıklı olmamak mı? Ben öyle demezdim. Diğerleri de bunun tam tersini söylerlerdi.” Duraksayan kadının yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. “Ama Yüksek Lord’un kaba olduğunu düşünmeyin. Ben her ne kadar onu konuşurken saatlerce dinleyeceğimi söylesem de o bunu hiç yapmadı. Doğum günü partime geldi ancak Vin’den geleli çok zaman olmuştu. Ardından da dağlara gitti ve onu o zamandan beri görmedim.”

Dağlar mı? Bu yeniydi. “Selamınızı iletmemi ister misiniz, sayın Bel?” diye teklif etti.

“Ah, beni hatırlayacağından şüpheliyim,” dedi kadın eliyle geçiştirerek.

“Hiç olur mu öyle şey! Hiçbir erkek gördüğü bu güzelliği unutmaz, onunla kısaca karşılaşmış olsa bile.”

Kadın genişçe gülümseyip Dannyl’in koluna hafifçe vurdu. “Ah, sizden hoşlanmamam imkânsız, Elçi Dannyl. Şimdi, anlatın bana: Tremmelin’li Tayend hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu seyahatlerinizde size eşlik etti, değil mi?”

Uzun kirpikleri arasından onu nasıl süzdüğünü bilen Dannyl, Tayend’le konuştuğu yanıtları düşündü.

“Yardımcım mı? Onu son derece işe yarar buldum. Etkileyici bir hafızası var ve dil hâkimiyeti oldukça iyi.”

Kadın başıyla onayladı. "Peki, kişisel olarak nasıl buldunuz? Sizce iyi bir eşlikçi miydi?"

"Evet." Dannyl yüzünü ekşitti. "Ama yolculuğu pek iyi geçmedi. Kimseyi bu kadar deniz tuttuğunu görmemiştim daha önce."

Kadın tereddüt etti. "Söylediklerine göre pek de sıradan olmayan ilgi alanları varmış. Bazıları, özellikle de hanımefendiler, onu biraz... ilgisiz buluyorlar."

Dannyl yavaşça başını sallayarak onayladı. "Yeraltında günler geçirmek, etrafınızın kitaplarla çevrili olması ve ölü diller öğrenmek bir erkeği hanımefendilere çekici kılmaz." Kadına hesaplayan bir bakış attı. "Çöpçatanlık mı oynuyorsunuz, Bel Arralade?"

Kadın sinsice gülümsedi. "Ya oynuyorsam?"

"Öyleyse sizi Tayend'i işe yarar bir şekilde tanımadığımı konusunda uyarmalıyım. Aklında bir hanımefendi varsa, o konuyu kendine sakladığını söyleyebilirim."

Kadın bir kez daha tereddüt etti. "Öyleyse mahremimi daha fazla kurcalamayalım," dedi başıyla onaylayarak. "Çöpçatanlık, istenmediği zamanlarda dedikodu kadar kötü bir alışkanlıktır. Ah, Dem Dorlini de gelmiş. Gelmesini umuyordum zira ona birkaç sorum var." Kadın kalktı. "Sizinle konuşmak bir zevkti, Elçi Dannyl. Umarım yakında yine sohbet ederiz."

"Onur duyarım, Bel Arralade."

Birkaç dakika geçtiğinde Dannyl yalnız ve hareketsiz kalmanın tehlikesini keşfetti. Yiyecek lekeli kıyafetleriyle üç kız çocuk etrafını sardı. Anne babaları gelip onu kurtarana kadar onları illüzyonlarla eğlendirmek zorunda kaldı. Kalkıp Errend'e yöneldi, ardından ismini duyduğunda durdu.

Döndüğünde Tayend'in yanında yapılı bir adamla yaklaştığını gördü.

"Tremmelin'li Tayend."

"Elçi Dannyl. Bu, Genard'lı Velend. Bir dost," dedi Tayend.

Genç adamın ağzı kıvrıldı ancak gülümseyişi gözlerinden okunmadı. Tereddüt ve zorlamayla reverans yaptı.

“Tayend bana seyahatlerinizi anlattı,” dedi Velend. “Tabii anlatıkları bana Lonmar’dan pek hazzetmeyeceğimi öğretti.”

“Sıcak ve zorlu bir ülke,” diye yanıtladı Dannyl. “Yeterince uzun süre kalınırsa alışılması mümkün olabilir. Siz de araştırmacı mısınız?”

“Hayır,” diye yanıtladı adam. “Benim ilgim kılıç kullanımı ve silahlar üzerinedir. Bunu siz de icra eder misiniz sayın Elçi?”

“Hayır,” diye yanıtladı Dannyl. “Lonca’ya katılan gençler için böylesi ilgi alanlarına ayıracak zaman azdır.” Kılıç kullanımı demek. Büyücü, bu adamdan anında hoşnutsuzluk hissetmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak etti. Velend ona Fergun’u, yani sert silahlardan hoşlanan bir başka kişiyi mi hatırlatıyordu acaba?

“İlgimizi çekebilecek birkaç kitap buldum, sayın Elçi,” dedi Tayend, ses tonu tamamıyla işle alakalı bir hal alarak. Tayend kitapları, yaşlarını ve içeriklerini açıklamaya başlarken Velend’in ağırlığını bir ayağından ötekine verip kalabalıkta etrafına bakışlar attığını gözlemledi. Sonunda, adam Tayend’in sözünü kesti.

“Beni affedin Tayend, sayın Elçi Dannyl. Konuşmam gereken biri var da.”

O giderken Tayend sinsice gülümsedi. “Ondan kurtulmamın fazla sürmeyeceğini biliyordum.” Yanlarından bir çift geçerken duraksayan genç adam, işe yoğunlaşmış ses tonuna geri döndü. “Eski kitaplara bakıyorduk ama daha yeni olanlardan bazılarını denemeye karar verdim. Bazen bir Dem öldüğünde, ailesi onun sahip olduğu günlük ya da ziyaretçi defterlerini kütüphaneye yollar. Bir Dem’in günlüğünde ilginç atıflar buldum... Eh, şimdi detayına girmeyeceğim ama bazı diğer Demlerin özel kütüphanelerinde bulunan bilgilerde bir şeyler bulabileceğimize dikkat çeken şeyler var. Kim ya da neresi olduğu konusunda emin değilim ama.”

“Aralarında dağlarda yaşayanlar var mı?” diye sordu Dannyl. Tayend’in gözleri büyüdü. “Birkaçı. Neden sordun?”

Dannyl sesini alçalttı. “Ev sahibemiz on yıl kadar önce onun doğum günü partisine katılmış belli bir genç büyücüyü andı da.”

“Ya.”

“Evet. Ya.” Velend’in yaklaştığını gören Dannyl kaşlarını çattı. “Şu dostun geri dönüyor.”

“Aslında bir dost değil,” diye düzeltti Tayend. “Daha çok bir dostun dostu. Beni partiye o getirdi.”

Velend akıcı hareketlerle yürüyordu. Sanki bir limekin yürüyüşü gibiydi. Bunlar, çiftçileri rahatsız eden ve bazen dağlarda yolculuk edenleri öldüren avcı bir köpek türüydü. Dannyl’i rahatlatan bir şekilde adam durup bir başka saraylıyla konuşmaya başladı.

“Seni uyarmalıyım,” diye ekledi Dannyl. “Bel Arralade sana genç bir hanım bulmaya çalışıyor olabilir.”

“Şüphe ederim. Beni fazla iyi tanıyor.”

Dannyl kaşlarını çattı. “Öyleyse neden kadınlarla ilişkiden bahsetti acaba?”

“Büyük ihtimalle seni sınıyordu. Benim hakkımda ne bildiğini ölçmek için. Ne dedin?”

“Aklımda herhangi biri olup olmadığını bilecek kadar seni tanımadığımı.”

Tayend’in kaşları kalktı. “Bilmiyorsun, değil mi?” dedi sessizce. “Merak ediyorum... Öyle biri olduğunu bilsen rahatsız olur muydun?”

“Rahatsız mı?” Dannyl başını iki yana salladı. “Hayır... ama sanırım bu kim olduğuna bağlı. Öyleyse, biri olduğunu mu anlamalıyım?”

“Belki.” Tayend çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ama sana söylemeyeceğim... henüz.”

Bunu komik bulan Dannyl Tayend’in omzu üzerinden Velend’e baktı. Herhalde o değildi... Bir yüz ona döndü ve bir el sallandı. Elçi Errend’i tanıyan Dannyl karşılık olarak başını eğdi. “Elçi Errend ona katılmamı istiyor.”

Tayend başıyla onayladı. “Ben de geceyi işten bahsederek geçirirsem sıkıcı olma suçlamasıyla karşılaşacağım. Yakında kütüphaneye gelecek misin?”

“Birkaç gün içinde. Sanırım bir başka yolculuk planlamamız gerekecek.”

. . .

Sonea kitapların sırtlarında parmağını dolaştırdı. Bir boşluk bulduğunda eksik cildi oraya yerleştirdi. Tuttuğu diğer kitap ağır ve kalındı. Onun kütüphanenin diğer kısmına ait olduğunu fark edince, kitabı koltuk altına alıp salon boyunca yürümeye başladı.

“Sonea!”

Bir başka raf sırasına dönen Sonea kütüphanenin önünde, Leydi Tya’nın küçük bir masanın arkasında oturduğu yere doğru hızlı adımlarla ilerledi.

“Buyurun, leydim.”

“Sana bir mesaj geldi,” dedi kütüphaneci. “Yüksek Lord seni Lord Yikmo’nun odasında görmek istiyor.”

Sonea başıyla onayladı ve ağzı birden kurudu. Akkarın ne istiyordu? Bir gösteri mi?

“Öyleyse gitsem iyi olacak. Yarın akşam gelmemi ister misiniz?”

Leydi Tya gülümsedi. “Sen bir rüya gibisin, Sonea. Kimse burasının ne kadar çok uğraş gerektirdiğine inanmıyor. Ama çalışman gereken birçok ders olmalı.”

“Bir iki saat ayırabilirim. Ayrıca burada neyin nerede olduğunu bilmek bana yardımcı oluyor.”

Kütüphaneci başıyla onayladı. “Boş zamanın olursa, yardımına sevinirim.” Sonea’ya bir parmağını salladı. “Ama kimsenin Yüksek Lord’un gözdesini derslerinden alıkoyduğumu söylemesini istemem.”

“Söylemezler.” Kitabını masaya koyan Sonea kutusunu alıp kapıyı açtı. “İyi akşamlar, Leydi Tya.”

Üniversite geçitleri sessiz ve durgundu. Sonea Lord Yikmo’nun odasına yöneldi.

Her adımında endişesi arttı. Lord Yikmo akşamları ders vermeyi sevmezdi. Vin’li büyücünün inancıyla ilgili bir şeydi bu. Ne var ki Yüksek Lord’un ricası reddedilemezdi.

ÇIRAK

Öte yandan herhangi bir ders ya da gösteri için oldukça geç bir saatti. Belki de Akkarin'in onu Yikmo'nun odasına çağırmasında başka bir neden vardı. Belki Yikmo orada bile olmayacaktı...

Bir çırak önüne çıktığında Sonea yerinden hopladı. Etrafından geçmeye çalıştığında oğlan yolunu kesti ve üç çırak daha çıkagelip Regin'in yanında durdular.

"Merhaba, Sonea. Mesajımı aldın mı?"

Dönen Sonea'nın içinde bir korku büyüdü. Regin küçük çırak topluluğunun önünde duruyor, arkadaki geçidi kapatıyordu. Eski sınıfının birkaç üyesini tanıdı ancak geri kalanları belli belirsiz tanıyordu. Bu diğerlerinin daha büyük çıraklar olduğunu fark etti. Ona soğukça bakıyorlardı. Sonea derslerin yeniden başladığı gün kulak misafiri olduğu yorumları hatırladı. O kadar kişi onun Yüksek Lord tarafından seçilmeyi hak etmediğini düşünüyorsa, Regin'in bazılarını kendisine katılma konusunda ikna etmesi zor olmamıştı muhtemelen.

"Zavallı Sonea," dedi Regin ağır ağır. "Yüksek Lord'un gözdesi olmak insana yalnız hissettiriyor olmalı. Arkadaşın yok. Birlikte oyun oynayacağın kimse yok. Sana arkadaşlık edecek birilerinden hoşlanacağımı düşündük. Belki küçük bir oyun oynarız." Daha büyük oğlanlardan birine baktı. "Ne oynasak?"

Oğlan sırttı. "Ben ilk fikrinden hoşlandım, Regin."

"Bir 'Arındırma' oyunu, öyleyse?" Regin omuz silkti. "Sanırım hayatta daha sonra yapacağımız işin alıştırmalarını yapmak iyi olurdu. Ama Üniversite'den bu tür bir sürüngen def etmek için parlak ışıklardan ve bariyerlerden daha fazlası gerekecek bence." Sonea'ya doğru gözlerini kıstı. "Sadece, biraz daha ikna edici yollar kullanmamız lazım."

Bu sözler Sonea'yı öfkелendirdi ama oğlanın elleri kalktığında inanamadı. Herhalde ona saldırmayacaktı. Hem de orada, Üniversite'de...

"Cesaret edemezsin..."

Regin gülümsedi. “Edemez miyim?” Elinden bir ışık fırladığında Sonea kalkan oluşturdu. “Ne yapacaksın? Vasine mi söyleyeceksin? Bunu yapacağını sanmam. Ondan çok korkuyorsun.”

Regin yaklaştı ve iki avucundan da beyaz renkli büyü fırladı.

“Bundan nasıl emin olabilirsin?” diye karşılık verdi Sonea. “Ya birisi bizi koridorlarda dövüşürken görürse? Kuralları biliyorsun.”

“Öyle bir olasılık olduğunu pek sanmam.” Regin yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Kontrol ettik. Etrafta kimse yok. Leydi Tya bile kütüphaneden çıktı.”

Oğlanın darbelerine kalkanla karşı koymak kolaydı. Birkaç güç patlamasıyla onu durdurabilirdi. Ama bu arzusunu engelledi. Yıkmo’nun, büyücülerin diğerlerine zarar vermeme sorumluluğu hakkındaki dersini hatırladı.

“Haydi, vasini çağırırsana, Sonea,” dedi Regin. “Seni kurtarmasını iste.”

İlikleri ürperen Sonea bunu umursamamaya çalıştı. “Senden mi, Regin? Yüksek Lord’u rahatsız etmek için oldukça önemsiz bir neden.”

Oğlan etrafındaki çıraklara baktı. “Bunu duydunuz mu? Yüksek Lord’un dikkatine değer olmadığımızı düşünüyor. Hanelerin en iyisi olan bizlerken ve o bir kenar mahalle kızından fazlası değilken. Ona kimin değerli olduğunu gösterelim. Haydi.”

Oğlan tekrar saldırdı. Sonea kalkanının arka taraftan da saldırı gördüğünü hissetti ve arkasına baktığında Kano ve Issle’nin oradaki çırakların önüne geçtiklerini gördü. Ama daha büyük çıraklar kaşlarını çatıyorlardı. Yüzlerine bakan Sonea şüphe gördü.

“Size söyledim,” dedi Regin darbeler arasında. “Ona söylemeyecek.”

Yine de daha büyük çıraklar tereddütteydi.

“Söylerse,” diye ekledi Regin, “sorumluluğu ben alacağım. Sırf size kanıtlamak için bunu yapmaya hazırım. Kaybedecek neyiniz var?”

Daha fazla sayıda darbe hissedenden Sonea omzu üzerinden arkasına baktığında daha da fazla çırağın katıldığını gördü. Artık kalkanını tutmak daha fazla güç gerektiriyordu. Endişelenmeye başlayarak iki

tarafına bakıp ne yapacağını düşündü. Ana koridora çıkabilseydi... Öne doğru hareketlenerek, Regin ve arkadaşlarını gerilettiler.

“Şimdi katılmazsanız,” diye bağırdı Regin, hâlâ tereddütlü birkaç çırağa. “kaçacak. Bize ait şeyleri alması yanına nasıl kalıyorsa, yine yapacak bunu. Ona haddini bildirecek misiniz, yoksa ömrünüzün geri kalanını bir kenar mahalle kızına boyun eğerek mi geçireceksiniz?”

Regin’in yanındaki çıraklar öne çıktılar ve biraz tereddütle güç darbelerine başvurarak saldırmaya başladılar. Güç darbelerine doğru ilerlemek, Sonea’nın kalkanının gerektirdiğinden fazla güç harcamasını gerektiriyordu. Her ne kadar ilerlemeyi başarsa da, bu yavaş ve zorlayıcıydı.

Durup düşündü. Koridora ulaşacak kadar gücü var mıydı? Emin değildi. Gücünü koruması daha iyiydi. Onların kendilerini yormalarını umacak, sonra da kolayca geçip gidebilecekti.

Tabii, önce o yorulmadığı sürece.

Kalkanının büyüklüğünü azaltmak için sırtını duvara dayadı. Saldırı devam ederken amaçlarının ne olduğunu düşündü. Regin’in büyük bir grubu toplamasının ardındaki nedenin daha büyük bir seyirci topluluğuna sahip olma ve Sonea karşı saldırıda bulunursa, korunma isteği olduğunu sanmıştı. O da mı Sonea’yı yorma umuduyla bunu yapıyordu? Eğer öyleyse, Sonea’yı yorduktan sonra ne yapma niyetindeydi? Onu öldürmek mi? Herhalde bir kenar mahalle kızını öldürmek hapse girmeye değmezdi. Hayır, büyük ihtimalle ertesi günün dersleri için fazla yorgun olmasını istiyordu.

Saldırıları zayıflıyordu ama Sonea’yı endişelendiren bir biçimde, kendi gücü de zayıflamaya başlıyordu. Yakın bir fark olacaktı. Fazla yakın... Kalkanı düşmeye başlarken, Regin kollarını kaldırdı.

“Durun!”

Saldırıları durdu. Sessizlikte, Regin diğerlerine birer birer bakıp sırtıttı.

“Gördünüz mü? Şimdi ona haddini bildirelim.”

Regin ona bakmak üzere döndüğünde Sonea, gözlerinde kötü niyetli bir parıltı gördü. Bunun onu yorma planının sadece ilk kısmı

olduğunu anladı. Ana koridora doğru devam etmiş olmayı diledi. Ama bunu dilerken, fazla uzağa gidemeyeceğini de biliyordu.

Regin, kalkanına bir başka darbe gönderdi. Diğerleri de teker teker bu dikkatli saldırıyı sürdürdüler. Darbelerinin çoğu zayıftı ama Sonea kendi gücünü, kalkanını tutmak üzere daha da fazla kullanırken, yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark etti. Güçlerini kullanamayacak kadar yorulmalar bile on çırak, hiçbir büyü kullanmadan kolayca ona işkence edebilirdi.

Sonea artan bir korkuyla, gücünün sönükleşmeye başladığını hissetti. Kalkanı sonunda buharlaştı ve kendisiyle Regin arasında havadan başka hiçbir şey kalmadı. Oğlan diğerlerine gülümsedi. Yorgun ama zafer dolu bir sırıttı bu.

Sonra, Regin'in avuç içinden kızıl bir ışık fırladı. Sonea'nın göğsünde oluşan acı dışarı doğru yayıldı ve kollarıyla bacaklarına ulaşır kafasına saplandı.

Kaslarının kasıldığını ve sırtının duvardan aşağı kaydığını hissetti.

Bu his kaybolurken gözlerini açınca kendini zeminde iki büküm buldu. Yüzü kızardı. Kendini rezil olmuş hissederken ayağa kalkmaya çalıştı ama bir başka acı dalgası duyularını ele geçirdi. Dişlerini sıktı, acıyla haykırmamaya kararlıydı.

"Eh, şok darbesinin ne yaptığını hep merak etmişimdir," dedi Regin. "Denemek ister misiniz?"

Birinin iğrenircesine bir ses çıkardığını duyan Sonea, iki çırak birbirlerine endişeli bakışlar attığında anlık bir umut hissetti. İki çırak dönüp uzaklaşmaya başladı. Ama diğerlerinde hevesli ifadeler vardı ve sersemletme darbeleri üst üste gelip vücuduna acı dalgaları yaymaya başladığında tüm umut kayboldu.

Regin'in sözleri zihninde yankılandı. "*Haydi, vasini çağırırsana, Sonea. Seni kurtarmasını iste.*" Bu, kısa bir zihinsel çağrıya bakardı. Regin ve suç ortaklarının bir imgesine...

Hayır. Regin'in ona yapabileceği hiçbir şey, Akkarin'den isteyebileceği yardım kadar berbat olamazdı.

Rothén, öyleyse!

Onunla konuşmaya iznim yok.

Birisi olmalı!

Ama bir yardım çağrısı, Akkarin ve diğer büyücüler tarafından duyulurdu. Tüm Lonca çok geçmeden adamın çırağının Üniversite'nin geçitlerinde tükenmiş ve yenilmiş bir halde bulunduğunu öğrenirdi.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Cenin gibi kıvrılarak, çırakların güçlerinin son damlasını da kullanarak ya da oyunlarından sıkılarak onu yalnız bırakmalarını beklemeye başladı.

Lorlen son mektubunu bitirdiğinde vakit gece yarısını oldukça geçmişti. Ayağa kalktı, kapıya yürürken gerindi ve büyü kilidini kendiliğinden hazırlarken etrafında olan bitenden haberdar bile olmadı. Koridora dönüp yürümeye başladığında, Üniversite Giriş Salonu'ndan gelen sesi duydu.

Duraksayıp araştırmayı düşündü. Hafif bir sestti. Belki de ölü bir yaprak kapı eşiğinden geçmişti. Tam görmezden gelmek üzereydi ki ses tekrar geldi.

Kaşlarını çatarak Giriş Salonu kapısına yöneldi. Dev kapıların birindeki hareket bakışlarını oraya çekti. Bir şey, kadim tahta kapı boyunca kaydı. Lorlen bir adım attı ve nefesini tuttu.

Sonea dev kapıya dayanmış, onun desteği olmasa yere düşecek gibi duruyordu. Bir adım attı, ardından durup basamakların tepesinde tökezledi. Aceleyle ilerleyen Lorlen onun kolunu yakalayıp kızı dengeledi. Sonea ona şaşkınlık ve belirgin bir endişeyle gözlerini dikti.

“Sana ne oldu?” diye sordu Lorlen.

“Hiçbir şey, lordum,” dedi Sonea.

“Hiçbir şey mi? Bitap durumdasın.”

Sonea omuz silkti. O bile çaba gerektirmişti. Tüm gücü kaybolmuştu. Sanki... Sanki gücünden arınmış gibiydi...

“Sana ne yaptı?” dedi Lorlen nefessizce.

Sonea kaşlarını çattı, ardından başını iki yana salladı. Birden dizleri çözüldü ve basamaklara çöktü. Lorlen onun yanına oturup kolunu bıraktı.

“Düşündüğünüz şey değil,” dedi. Sonra öne doğru iki büklüm eğilip başını dizlerine koydu. “Düşündüğünüz *kişi* değil. *O* değil.” İç geçirip yüzünü ovuşturdu. “Daha önce *hiç* bu kadar yorgun hissetmemiştim.”

“Öyleyse seni böyle yapan ne?”

Sonea’nın omuzları düştü ama yanıt vermedi.

“Bir öğretmeninin sana yaptırdığı bir şey mi?”

Sonea başını olumsuzca salladı.

“Beklediğinden daha fazla güç gerektiren bir şey mi denedin?”

Başını tekrar olumsuzca salladı.

Lorlen onun gücünün tükenmesine neden olacak bir şey düşünmeye çalıştı. Kendisinin tüm gücünü kullandığı birkaç zamanı düşündü. Uzun yıllar öncesini, Üniversitede olduğu zamanı düşündü. Akkarin’le Savaşçı Becerileri dersinde karşılaştığı zamanı... Ama Sonea bunu Akkarin’in yapmadığını söylemişti.

Sonra hatırladı. Bir keresinde, öğretmeni her öğrencinin karşısına birkaç kişi çıkarmıştı. Kendisinin yenilgiye uğradığı az zamandan biriydi o.

Ama dersler için geç bir vakitti. Neden diğer çıraqlara karşı savaşacaktı ki? Lorlen bir isim zihnine geldiğinde kaşlarını çattı.

Regin. Oğlan büyük ihtimalle destekçilerini toplayıp Sonea’nın yolunu bir yerde kesmişti. Bu cüretkar ve riskliydi. Sonea bu olayı Akkarin’e anlatsaydı...

Ama anlatmazdı. Lorlen Sonea’ya baktı ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Bir yandan da beklenmedik bir gurur hissetmişti.

“Regin’di, değil mi?”

Sonea’nın gözkapakları zorlanarak açıldı. Gözlerindeki yorgunluğu gören Lorlen başıyla onayladı.

“Endişelenme, istemezsen kimseye anlatmam. Arzu edersen Akkarin’e neler olduğunu anlatırım.” *Şu anda dinliyorsan, zaten biliyordur.* Yüzüğe bir bakış attı, ardından çabucak bakışlarını çevirdi.

Sonea başını tekrar salladı. “Hayır. Yapmayın. Lütfen.”

Tabii. Akkarin’in bilmesini istemezdi.

“Bunu beklememiştım,” diye ekledi. “Artık onlardan uzak dururum.”

Lorlen yavaşça başıyla onayladı. “Eh, anlatamıyorsan, yardım için beni çağırabileceğimi bil.”

Ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrılan Sonea derin bir nefes alıp ayağa kalkmaya başladı.

“Bekle.” Lorlen elini tuttuğunda Sonea duraksadı. “İşte,” dedi Lorlen. “Bu iyi gelir.”

Avucuyla Sonea’nın vücuduna Şifa enerjisi gönderdi. Bunu sezdiğinde kızın gözleri büyüdü. Bu onun gücünü tekrar yerine getirmeyecekti ama fiziksel yorgunluğunu almıştı. Omuzları dikleşti ve yüzündeki solgunluk kayboldu.

“Teşekkür ederim,” dedi. Ayağa kalktığıında Yüksek Lord’un Konağı’na doğru baktı ve omuzları tekrar düştü.

“Bu sonsuza kadar böyle olmayacak, Sonea,” dedi Lorlen kibar bir tonla.

Sonea başıyla onayladı. “İyi geceler, sayın Yönetici.”

“İyi geceler, Sonea.”

Onun gitmesini seyreden Lorlen, sözlerinin doğru çıkacağını umdu ama bunun nasıl olabileceğini merak etmeden edemedi.

27. BÖLÜM

KULLANIŞLI BİLGİ

Leydi Tya, Büyücüler Kütüphanesi kapısını açarken Sonea kitap dolu kutuyu kalçasıyla destekleyerek tuttu. Yükünü Tya'nın yükünün yanına, Lord Jullen'in masasının üzerine yerleştirip karanlık odada etrafına baktı.

“Buraya haftalardır gelmedim.”

Tya kitapları kutularından çıkarmaya başladı. “Neden?”

“Bir büyücü eşliğinde olmadan çırağların gelmesi yasaktır.”

Kütüphaneci kıs kıs güldü. “Sen ders çalışırken vasiinin burada beklemek isteyeceğini düşünemiyorum bile. Ama ona sormak zorunda değilsin. Artık neredeyse istediğin her yere gidebilirsin.”

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Buraya bile mi?”

“Evet, ama bunları benim için taşımaya devam etmek zorundasın.” Bir kitap yığınının uzatırken, kütüphanecinin gözleri hafifçe parıldadı. Onları alan Sonea, kadını öte duvardaki kitap rafları arasına doğru takip etti. Ardından daha önce görmediği bir odaya girmek üzere küçük bir kapıdan geçtiler. Odanın ortasında birçok raf vardı ama duvarlar dolap ve sandıklarla kaplıydı.

“Burası depo mu?”

“Evet.” Tya kitapları raflara koymaya başladı. “Bunlar Çırağlar Kütüphanesi'nde ve sınıflarda çok okunan ciltlerin kopyaları. Eski

olanlar yıprandıklarında yerlerine konmak için hazırlanmışlardır. Has nüshalar sandıklarda muhafaza ediliyor.”

Kitapları Sonea’dan alan Tya, odanın arka tarafındaki duvara doğru devam etti. İrili ufaklı birçok kitap ve küçük bir parşömen dağı içeren büyük, ağır bir dolabın yanından geçtiler. Cam kapakları tel kafesle desteklenmişti.

“Orada ne var?”

Kütüphaneci arkasına baktı ve gözleri parladı. “Lonca’daki en değerli ve en eski kitaplarla haritaların asılları. Kullanılmayacak kadar kırılganlar. Bazılarının nüshalarını gördüm.”

Sonea camdan baktı. “Asıllarına baktınız mı hiç?”

Sonea’nın yanına gelen Tya, içerideki kitaplara baktı. “Hayır, kapıları büyüyle kilitlenmiştir. Jullen genç bir adamken selefi kapıları onun için açmıştı ama Jullen onları benim için hiç açmadı. Bana bir keresinde orada, Üniversite altındaki geçitleri gösteren bir harita gördüğünü anlatmıştı.”

“Geçitler mi?” Gözleri bağlanıp Üniversite altında bir yere hapsedilmiş dostu Keri’ye götürüldüğü zamanı hatırladı.

“Evet. Lonca onlarla dolu denir. Bugünlerde onları kimse kullanmıyor. Tabii, vasinin kullandığını söyleyebilirim çünkü hiç beklenmedik yerlerde ortaya çıkıp kaybolma alışkanlığı ün salmıştır.”

“Burada bir harita mı var?”

“Jullen öyle dedi ama sanırım bunu sadece benimle dalga geçmek için yaptı.”

Sonea, Tya’ya yandan baktı. “Dalga geçmek için mi?”

Kütüphanecinin yüzü kızardı ve kadın sırtını dikleştirip döndü. “Bu uzun yıllar önceydi. Çok daha genç olduğumuz bir zamanda.”

“Lord Jullen’in genç olduğu bir zamanı hayal etmek zor,” dedi Sonea, Tya’yı odanın ucuna doğru takip ederken. “Hep ciddi ve takdir etmeyen bir havası var.”

Bir sandıkta duran Tya, Sonea’nın taşıdığı kitapları alıp içine dizdi. “İnsanlar değişirler,” dedi. “Kendi önemini çok abarttı yıl-

lar içinde. Sanki bir kütüphaneci olmak, Başsavaşçı olmak kadar önemliymiş gibi.”

Sonea kıkırdadı. “İdareci Jerrik, bilginin her şeyden önemli olduğunu söyler, o nedenle Lonca’nın bilgisinin koruyucuları olarak, sizler Yüksek Büyücülerden gerçekten de daha önemlisiniz.”

Kütüphaneci gülümsedi. “Sanırım Yüksek Lord’un seni neden seçtiğini anlıyorum, Sonea. Şimdi, git Jullen’in masası üzerindeki kitapların geri kalanını getir.”

Sonea diğer odaya döndü. Son iki haftadan uzun zamandır gecelerinin çoğunu Tya’ya yardım etmeye harcamıştı. Tabii, gerçek nedeni Regin’den kaçınmaktı ama yine de tuhaf kütüphaneciden hoşlanmaya başladığını fark etmişti. Kütüphane kapanıp düzenleme işleri başladığında Tya, Tarali Nehri’nde çamaşır yıkayan kadınlar kadar konuşkan olabiliyordu.

Sonea kendisine verilen projeleri konuşmaya ihtiyaç duyduğunda, kütüphaneci hevesli bir dinleyiciydi. Eğer konuşma havasında olmazsa, Leydi Tya o işin tamamını kendi üzerine almaktan mutlu oluyordu. Bunların yanında, yakın Lonca tarihi hakkında sonsuz bir bilgi kaynağı gibiydi. Siyasi karışıklıklar, iç mücadeleler, skandallar ve sırlar hakkındaki hikâyelerinin sonu yoktu. Sonea, Danny’l çırakken hakkında çıkan söylentileri öğrendiğinde şaşırmıştı. Tya bunların doğru olmadığını söylemişti. Konu Rothen’in karısının hiçbir Şifacı’nın iyileştiremediği hastalığı yüzünden yavaşça ölmesi hikâyesine geldiğindeyse Sonea üzülmüştü.

Kitaplarla dönen Sonea tekrar dolabın önünden geçerken düşünceli bir şekilde baktı. Üniversite altındaki geçitleri kimse kullanmıyordu. Regin’in kullanmadığı kesindi. Ve Tya’nın da söylediği gibi, Sonea artık istediği her yere gidebilirdi.

Odalarının kapısı açıldığı anda Rothen bir sandalyeye aceleyle ilerleyip cüppesindeki mektubu aldı. Bir ulak mektubu ona dersleri arasında ulaştırdığından beri cüppesinde saklı kalmıştı. Her ne kadar merak

içini günün çoğunda kemirmiş olsa da, Üniversite içinde onu açmaya cesaret edememişti.

Dannyl'e mektup yazdığından beri yedi hafta olmuştu. Akkarin, Sonea'yı aldığından beri yedi hafta geçmişti. Onunla sadece bir kez konuşmuştu. Etki sahibi bir ailenin çırağı, Rothen'in özel öğretmenliğini rica ettiğinde gururu okşanmıştı ama bu çırağın, sadece Sonea'yla beraber alması gereken dersler sırasında boş zamanı olduğu ortaya çıktığında, işin arkasında başka nedenler olduğundan şüphelenmişti. Ne var ki, reddetmek kaba bir davranış olurdu. Ve bunu yaparsa, gerçeğin dışında nasıl bir neden sunacağını da bilememiştir.

Mektuba bakıp kendini düş kırıklığına hazırladı. Dannyl ona yardım etmeyi kabul etmiş olsa bile, arayışının Akkarin'in alt edilmesine neden olacak bir şeyi ortaya çıkarması zayıf bir umuttu. Ama mektup büyük ve şaşkınlık verici bir kalınlıktaydı. Titreyen ellerle mührü bozdu. Birkaç kâğıt kayarak çıktığında ve Dannyl'in elyazısı görüldüğünde ilk kâğıdı alıp okumaya başladı.

Rothen'e,

Senden haber almak hoş bir sürprizdi, eski dostum. Söylediğin gibi, ülkelerde seyahat ediyor, değişik ırklar, kültürler ve dinlerden insanlarla tanışıyordum. Bu tecrübeler hem aydınlatıcı hem de öğreticiydi ve bir sonraki yaz döndüğümde sana anlatacak birçok hikâyem oldu.

Sonea hakkındaki haberlerin oldukça ilgi çekici. Bu onun için talihli bir değişiklik ama vasiliğini kaybettiğin için duyduğun endişeyi anlıyorum. Onun Yüksek Lord'un ilgisine değer bir çırak olmasının nedeninin, senin gösterdiğin dikkat ve sıkı çalışma olduğunu biliyorum. Sonea'nın yeni konumu, herhalde belirli bir çırak nedeniyle maruz kaldığı dertleri de sonlandırmıştır.

Yine de Dorrien'in ziyaretini kaçırdığıma üzüldüm. Lütfen selamlarımı ona ilet.

Bu mektupla birlikte, Büyük Kütüphane ve birkaç diğer kaynaktan topladığım az sayıda bilgiyi de gönderiyorum. Umarım işine yararlar. Yeni ilgi alanının ironikliğini de gözden kaçırmadığımı söylemeliyim. Bir sonraki yolculuğum başarıyla sonuçlanırsa, kitabımıza ekleyecek daha fazla şeye sahip olacağız.

Dostun,

Dannyl.

Kâğıtları gözden geçiren Rothen şaşkınlıkla mırıldandı.

“Tüm bunlar... Muhteşem Tapmak... Beyaz Gözyaşı Kabirleri!” Kıs kıs güldü. “Sadece birkaç diğer kaynak, ha Dannyl?”

İlk sayfaya geri dönerek okumaya başladı. Üçüncü sayfaya ulaşmıştı ki kapı çalındı ve okumasını yarıda kesti. Gözlerini kapıya dikti, ardından ayağa fırladı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Şişkin mektup yığınının saklayacak bir yer bulmak üzere etrafına bakındı, ardından kitaplığına aceleyle ilerleyip kâğıtları büyük bir cildin sayfaları arasına soktu. Fazladan kalınlık kitabın şişmesine neden oldu ama birisi yakından bakmazsa fark etmezdi.

Kapı tekrar çalındığında Rothen kapıya hızla gitti. Derin bir nefes alıp kendini en kötüsüne hazırladı. Kapıyı açtığında, koridorda yaşlı bir çiftle karşılaşarak iç geçirdi.

“Yaldin ve Ezrille. İçeri gelin.”

Misafir odasına girdiler. “Nasılsın, Rothen?” diye sordu Ezrille. “Seni uzun zamandır göremiyorduk.”

Rothen omuz silkti. “İyiyim. Siz?”

“İyiyiz,” dedi Ezrille. Tereddüt eden kadın, Yaldin’e baktı.

“Birer kupa sumi ister miydiniz?” diye teklif etti Rothen.

“Evet, teşekkürler,” diye karşılık verdi Yaldin.

Çift oturduğunda Rothen bir tepsi, iki kupa ve kavanozları yandaki bir masadan almaya girişti. Sıcak içeceği hazırlamaya başladığında Yaldin önemsiz bir Lonca mevzusundan bahsetmeye başladı. Eski dostlarıyla en son konuştuğundan bu yana uzun zaman

geçtiğini Rothen de fark etti. Ezrille, Rothen ikinci kez sunı koyana kadar sessiz kalmıştı.

“Her ilkgün bizimle yemek yemeni istiyorum, Rothen,” dedi kadın.

“Gerçekten mi?” Rothen gülümsedi. “Yemek güzel olur. Ama her ilkgün mü?”

“Evet,” dedi kadın ciddi bir tonla. “Sonea’nın Yüksek Lord tarafından seçilmesinin seni şoke ettiğini biliyoruz. Kız artık ziyarete gelmiyor ki bu, onun için yaptığın onca şeyden sonra büyük bir hayal kırıklığı yaratıyor olmalı. Fazladan dersleri bile olsa...”

“Bir şey yapamaz,” diye araya girdi Yaldin. Rothen’e gülümsedi. “Eminim daha fazla zamanı olduğunda gelip ziyaret eder. Ama bu arada, senin canı sıkkın bir şekilde ortalıkta dolaşman da olmaz.”

“Yani her akşamı tek başına geçirmemen gerektiğini söylüyor.”

“Özellikle Dannyl ülke dışındayken,” diye ekledi Yaldin. “Çıraklar ve öğretmenlerden başka konuşacak birilerine ihtiyacın var.”

“Ve Tania’nın dediğine göre yine neminin almaya başlamışsın,” diye ekledi Ezrille kısıp sesle. “Bize söylediği için ona kızma. Senin için endişeleniyor... tıpkı bizim gibi.”

“Gelecek misin?” diye sordu Yaldin.

Rothen bir endişeli yüzden diğerine baktı, ardından kıkırdadı.

“Tabii. Çok isterim.”

Sonea Üniversite geçidinde yavaşça yürürken çizmelerinin zeminde çıkardığı sese dikkat ediyordu. Bir dönüşe ulaştığında sonraki geçide dikkatlice göz attı ve boş olduğunu görünce rahatlayarak iç geçirdi.

Vakit geçti. Olağandan da geçti. İki haftadır Regin’den başarılı bir şekilde kaçınabilen Sonea, Tya’yı Üniversite’den dışarı kadar takip etmiş ya da uzun, karmaşık yollar seçmişti. Her seferinde ana koridora çıktığında bir çırağın kendisini beklediğini görmüştü. Ne var ki saldırmamışlardı. Bir büyücü tarafından bulunma riski fazla yüksekti. Aynı korku onları kütüphaneye fazla yakında beklemekten de alıkoyuyordu zira Tya onları duyabilirdi.

Sonea, Regin'in müttefiklerinin ilgilerinin önünde sonunda azalacağını ummuştu. İşi şansa bırakmamak için kutusunu odasına taşımak yerine kütüphanede bırakmaya başlamıştı. Ona şok darbeleriyle işkenceye etmekten sıkıldıklarında, notları ve kitaplarını mahvediyorlardı. Zaten Sonea onları taşıyamayacak kadar yorgun olduğundan, ardında bırakmak zorundaydı.

Yavaşça yürürken ses çıkarmamaya çalışsa da aceleyle ilerlemeyi çok istiyordu. Büyücü çizmelerinin bilerek mi gürültülü yapıldığını bir kez daha merak etti. Ne kadar hafifçe adım atarsa atsın, sert tabanları sessiz geçitlerde yankılanıyordu. İç geçirdi. Sadece birkaç hafta önce Üniversite geçitlerinde dolaşüyor, bundan zevk duyuyordu. Şimdiyse, Yüksek Lord'un kapısından girdiğinde gerçekten rahatlatma hissetmeye başlamıştı.

Hafif bir ses kulaklarına ulaştı. Bu belli belirsiz bir gülüştü. Durarak, onların ana koridora giden yolu kapadıklarını anladı. Ama onları duyduğundan haberdar değillerdi. Geri koşup bir geçit odasından iç koridorlara sıvışabilirse, ana koridora bir başka yönden ulaşabilirdi.

Arkasını dönerek koşturmaya başladı.

"Kaç Sonea, kaç!" diye geldi Regin'in sesi. Avak sesleri ve kahkahalar geçidi doldurdu.

Sonea bir köşeden hızla döndü. Ardından bir başka koridordan saptı. Tanıdık bir kapı ortaya çıktı. Tokmağı tutarak içeri geçti. Takip edilip edilmediğini görmek üzere beklemeyerek geçit odasını hızla geçip karşı kapıya ulaştı ve ötedeki geçide koşturdu. Arkasında bir kapının kapandığını duydu. İlk yan geçide daldı.

Geçit sağa kıvrıldı, bir başka geçitle birleşti ve bir başka kapıda son buldu. Kapının ötesinde bir çırak duruyor, sırtıyordu.

Sonea kayarak durdu ve çırağa endişeyle baktı. Demek ki artık iç koridorları da biliyorlardı. Çırağın sırtışı genişlerken Sonea gözlerini kıstı. Bu oğlanın onu gözlemek üzere oraya yerleştirdiği belliydi. Ama yalnızdı ve kolayca geçilebilirdi.

Sırıtişı, Sonea'nın ifadesini fark ettiğinde kayboldu ve aceleyle yana çekildi. Kapıdan geçen Sonea odayı geçti ve sıradan geçitlere tekrar girdi. Arkasında bir yerde bir kapı açıldığını duyduğunda koştu. Ana geçit sadece birkaç dönüş uzaktaydı. Kendini önce bir köşeden, sonra bir başkasından atan Sonea, kızıl bir alev yağmuru içinde buldu kendini.

Gücünü olabildiğince muhafaza etmek üzere kalkan oluşturmamıştı. Acı vücudunu ele geçirdi ve her şey karanlığa gömüldü. Tekrar görebilecek duruma geldiğinde yere düştüğünü fark etti ve omzunu incittiğini hissetti. Bir başka ateş parıltısı onu yakarken, dışını sıkmaktan başka bir şey yapamadı. Ama bu durduğunda, kalkanını oluşturmayı başardı.

Yuvarlanarak ayaklarını altına çekip ayağa kalktı. Regin ve dört diğer çırak arkasında duruyordu. Üç çıraksa ana koridora giden yolu kapatıyordu. Önce iki, sonra üç çırak daha geldi. On üç çırak. Öncekinden daha fazla. Sertçe yutkundu.

"Tekrar merhaba, Sonea." Regin gülümsedi. "Nasıl oluyor da sürekli karşılaşp duruyoruz?"

Çıraklar kıs kıs güldüler. Artık yüz ifadelerinde herhangi bir şüphe yoktu. Onu tuzağa düşürüp işkence etmeleri ceza almalarına sebep olmamış, Regin'in söylediği üzere, Sonea Akkarin'e bunları anlatmamıştı.

Regin bir elini kalbine koydu. "Aşk ne kadar da tuhaf bir şey," dedi efkarlı bir tonla. "Benden nefret ettiğini sanıyordum ama işte buradasın. Nereye gidersem beni takip ediyorsun!"

Çıraklardan biri ona kâğıt bir kutu verdi. Sonea kaşlarını çatı. Böyle kutularda genellikle şekerli fındıklar ya da diğer tatlılar olurdu.

"Ah! Bir hediye!" dedi Regin, kapağı açarak. "Sana olan saygımı göstermemin bir yolu."

Kutunun içinde renkli kâğıttan topaklar vardı. Sonea'nın burnuna ulaşan koku, midesinin altüst olmasına neden oldu. Harrel ya da reber tezeği idi bunlar. Belki ikisi birdendi. Regin topaklardan birini aldı.

“Genç âşıkların yaptıkları gibi ağzına mı götürsem?” Takipçilerine baktı. “Ama önce biraz ısınmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Kalkanına saldırmaya başladığında diğerleri de katıldı. Sonea'nın midesi korkuyla kasıldı. Bu kadar çok çırak saldırırken, onlar yorulana kadar dayanma şansı yoktu. Ana koridora uzanan yolu kapatanlara dönerek saldırılarına rağmen ilerlemeye başladı. Yavaşça gerilediler ama Sonea zayıf düşmeye başladığını hissetti. Çıraklardaysa hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu.

Durdu. Bir önceki seferde, Üniversite kapılarına kadar sürünmek uzun zaman almıştı. O sefer kalkıp yürüyebilecek kadar enerjisi kalmasını dilemişti. Gücünü korumak için kalkanının biraz erkenden yok olmasını sağlayabilir ve tamamıyla bitkin olduğu rolünü yapabilirdi. Evet, işe yarayabilirdi.

Ama tatlı kutusuna baktığında fikri değişti. Olabildiğince uzun süre dayanacaktı. Gücünün kalmadığını hissederken, o topakları oğlana geri tükürmeye kararlıydı.

Gücünün son kısmının da yavaşça emilip gittiğini hissetti. Kalkanı başarısız oldukça şok darbeleri vücuduna isabet etti ve onu acıyla nefessiz bıraktı. Dizleri çözüldü ve zemine düştü. Saldırı sona erdiğinde gözlerini açınca Regin'in, önünde çönelmiş, tatlı kâğıdını parmakları arasında ezdiğini gördü.

“Ne oluyor burada?”

Regin'in gözleri büyüdü ve yüzündeki tüm renk çekildi. Parmaklarını çabucak “tatlının” üzerine kapayan oğlan doğruldu. O giderken, Sonea sesin sahibini görerek yüzünün kızardığını hissetti. Lord Yikmo geçitte kollarını kavuşturmuş duruyordu.

“Söyleyin,” diye çıkıştı.

Regin saygıyla eğildiğinde diğer çıraklar aceleyle tekrarladılar.

“Sadece küçük bir oyun, lordum,” dedi oğlan.

“Bir oyun, öyle mi?” Yikmo'nun gözleri öfke saçıyordu. “Bu oyunun kuralları, Lonca kurallarının önünde mi? Dersler ya da Arena dışında dövüşmek yasaktır.”

“Dövüşmüyorduk,” dedi çıraklardan biri. “Sadece oyun oynuyorduk.”

Yikmo gözlerini kısıtı. “Gerçekten mi? Yani çok darbelerinizi dövüş dışında, savunmasız bir genç kadına karşı kullanıyordunuz.”

Regin yuktundu. “Biz anlayamadan kalkanı düştü, lordum.”

Lord Yikmo’nun kaşları kalktı. “Görünüşe bakılırsa ne Lord Garrel’in söylediği kadar disiplinlisin ne de beceri sahibisin. Lord Balkan’ın katılacağına eminim.” Yikmo grubu inceledi ve kimlikleri not etti. “Odalarınıza dönün. Hepiniz.”

Çıraklar aceleyle uzaklaştılar. Lord Yikmo Sonea’ya bakmak için dönerken, Sonea kaçıp gidebilme gücüne sahip olmayı diledi. Adam hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Sonea bacaklarını zorlayıp dengesiz bir şekilde kalktı.

“Bu ne kadardır oluyor?”

Sonea tereddüt etti. Daha önce de olduğunu itiraf etmek istemedi. “Bir saat.”

Adam başını salladı. “Şu çırakların aptallığı... Yüksek Lord’un gözdesine saldırmak mı? Hem de grup halinde...” Kıza bakıp iç geçirdi. “Endişe etme. Bir daha olmayacak.”

“Lütfen, kimseye anlatmayın.”

Adam onu bir tarttı ve kaşlarını çatı. Sonea öne doğru bir adım attığında koridor etrafında dönmeye başlayarak dengesini kaybetti. Bir el onu tutarak dengesini sağlamasına yardım etti. Kolunda az miktarda Şifa büyüsünün yarattığı enerji karıncalanmasını hissetti. Dengesini tamamıyla sağladığında eli kolundan çekti.

“Söyle, onlara karşı saldırıda bulundun mu?”

Sonea başını olumsuzca salladı.

“Neden?”

“Ne işe yarardı ki?”

“Hiçbir işe yaramazdı ama çoğu insan, sayıca büyük bir grup tarafından saldırıya uğradığında, gururuna yediremeyip saldırıya geçer. Belki de senin bunu yapmamanın ardında aynı neden vardır.”

Adam ona beklentiyle baktı ama Sonea başını çevirip sessiz kaldı.

“Tabii, daha zayıf çıraqlardan bir ya da ikisini hedef alsaydım, onları kendin kadar yorabilirdin. En azından diğerlerinin cesaretini de kırmış olurdun.”

Sonea kaşlarını çattı. “Ama iç kalkanları yoktu. Ya birini yaralaysaydım?”

Adam memnuniyetle gülümsedi. “Duymak istediğim cevap bu. Yine de saldırmamanın ardında, dikkatten fazlası olduğunu düşünüyorum.”

Sonea bir öfke parlaması hissetti. Adam yine onu dürtüyor, bir yerlere varmaya çalışıyordu. Ama bu bir ders değildi. Onun tarafından o halde bulunmanın rezilliği yetmiyor muydu? Sonea onun kendisini yalnız bırakmasını istiyordu. Çoğu büyücüyü irkiltecek o konuyu düşündü.

“Bir oğlanın büyücülerin elinde öldüğünü görseydiniz, saldırmaya hevesli olur muydunuz?”

Adamın bakışları sönükleşmedi. Onun yerine keskinleştiler.

“Ah,” dedi. “Demek neden *bu*.”

Sonea şaşkınlıkla gözlerini ona dikti. Arındırma’da yaşanan trajediyi bile bir başka derse mi çevirecekti? İçinde öfke biriktiğini hissetti ve kızgınlığını daha fazla dizginleyemeyeceğini anladı.

“İyi akşamlar, Lord Yıkmo,” dedi sıkıığı dişlerinin arasından. Dönüp ana koridora doğru yürüdü.

“Sonea! Geri dön.”

Sonea onu duymazdan geldi. Adam tekrar tekrar seslenirken tonunda öfke ve emir vardı. Bacaklarındaki yorgunlukla mücadele eden Sonea adımlarını hızlandırdı.

Koridora ulaştığında öfkesinin sönükleştiğini hissetti. Adam oradan kaba bir şekilde ayrılmasını ona ödetirdi ama o an bunu umursamadı. Tek istediği sıcak bir yatak ve günlerce uyumaktı.

28. BÖLÜM

GİZLİ PLAN

Kapı açıldığında parlak güneş ışıkları Lorlen'in gözlerini aldı. Yüzünü eliyle kapayarak Akkarin'i Üniversite çatısına doğru takip etti.

"Misafirimiz var," diye gözlemledi Akkarin.

Onun bakışlarını takip eden Lorlen, kızıl cüppeli şeklin tırazanlarda durduğunu gördü.

"Lord Yikmo." Lorlen kaşlarını çatı. "Balkan ona izin vermiş olmalı."

Akkarin hafif, takdir etmeyen bir ses çıkardı. "Kapıya tanımlanmış o kadar kimlik varken, onu kilitlemekle neden uğraşırız bilmem."

Adam, Savaşçı'ya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Lorlen peşinden aceleyle giderken Akkarin'in, Yikmo'nun çatı iznini kaldıracağından endişelendi.

"Balkan ona takdirle bakmasaydı, buraya gelme izni vermezdi."

"Tabii. Başsavaşçımız kendi öğretim yöntemlerinin her çırağa uygun olmadığını biliyor. Yikmo'nun, onun zayıflığının dikkatten kaçmasını sağladığını farkındadır eminim."

Yikmo onların yaklaştığını fark etmedi. Savaşçı korkuluğa dayanmış, dikkatini aşağıdaki bir şeye vermişti. Akkarin birkaç adım yaklaşıncı başını kaldıran adam aceleyle sırtını dikleştirdi.

"Yüksek Lord. Sayın Yönetici."

“Selamlar, Lord Yikmo,” dedi Akkarin sakince. “Sizi daha önce burada görmedim.”

Yikmo başını iki yana salladı. “Buraya nadiren gelirim. Sadece düşünmeye ihtiyaç duyduğum zamanlarda. Manzaranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.”

Lorlen etrafa, Lonca arazilerine ve şehre baktı. Bakışlarının bahçelere doğru kaymasına izin verdiğinde birkaç çırağın ortapaydos için dışarı çıktığını gördü. Kar hâlâ zemini kaplıyordu ama güneş ışıklarında bahar sıcaklığının bir belirtisi vardı.

Onlara en yakın kişi tanıdıktı. Sonea bahçe banklarından birinde oturmuş, başını bir kitaba eğmişti.

“Düşüncelerimin kaynağı,” diye itiraf etti Yikmo.

“İyiye gidiyor mu?” diye sordu Akkarin.

“Umduğum kadar hızlı değil,” diye iç geçirdi Yikmo. “Hâlâ darbelerinde tereddüt var. Neden olduğunu anlamaya başlıyorum.”

“Öyle mi?”

Yikmo çarpık bir şekilde gülümsedi. “Fazla iyi niyetli.”

“Nasıl yani?”

“Birini yaralayacağından korkuyor... düşmanlarını bile.” Yikmo kaşlarını çatarak Yüksek Lord’a döndü. “Dün gece, Regin ve birçok çırağın Sonea’ya işkence yaptıklarını keşfettim. Onu tamamen bitkin bırakacak kadar saldırmışlar, ardından şok darbeleri kullanmışlar.”

Lorlen kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. “*Şok darbeleri*,” dedi öfkeyle.

“Onlara Lonca kurallarını hatırlatıp odalarına yolladım.”

Yikmo Yüksek Lord’a beklentiyle baktı ancak Akkarin karşılık vermedi. Gözlerini Sonea’ya öylesine yoğun bir bakışla yöneltmişti ki Lorlen kızın bunu nasıl sezemediğini merak etti.

“Kaç çırak vardı?” diye sordu.

Yikmo bakışlarını yana çevirip düşündü. “On iki ya da on üç. Çoğunun kimliğini biliyorum.”

Akkarin başıyla onayladı. “Ona gerek olmayacak. Bu olaya daha fazla ilgi çekmenin gereği yok.” Karanlık bakışları Savaşçı’ya döndü. “Bu konuda bana bilgi verdiğiniz için teşekkürler, Yikmo.”

Yıkmo sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi duraksadı, ardından başıyla onaylayıp kapıya yöneldi. Savaşçı gözden kaybolduğunda Akkarin'in bakışları tekrar Sonea'ya döndü. Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

"On iki ya da o üç. Gücü hızla artıyor. Kendi sınıfımda da güçleri bu kadar hızlı artan bir çırak vardı."

Lorlen Akkarin'e yakından baktı. Parlak güneş ışığında, Yüksek Lord'un solgun teni sanki hastaymış gibi gösteriyordu onu. Gözleri altında karaltılar vardı ancak bakışları keskindi.

"Hatırladığım kadarıyla sen de o kadar hızlı ilerlemiştin."

"Sürekli birbirimizi geçmeye çalışmasaydık, öyle olup olmaya-
cağını sık sık düşünürüm."

Lorlen omuz silkti. "Herhalde olurdu."

"Bilmiyorum. Belki de rakipliğimiz bize yaradı."

"Yaradı mı?" Lorlen kısa bir kahkaha attı. "Sana yaradı. İnan bana, ikinciliğin iyi bir yanı yok. Senin yanında resmen görünmezdim. En azından iş hanımefendilere geldiğinde. İkimizin de bekâr kalacağını bilsem, seni o kadar kıskanmazdım."

"Kıskanmak mı?" Akkarin'in gülümsemesi söndü. Dönüp ufka baktı. "Hayır. Kıskanma."

Bu yanıtı öylesine hafif vermişti ki Yönetici duyup duymadığından emin olamadı. Lorlen ağzını açıp neden kıskanmaması gerektiğini sormak istedi ama Akkarin'in bakışları yıkık Gözetleme Kulesi'ne çevrildi.

"Davin'in Gözetleme Kulesi hakkındaki planları nasıl gidiyor?"

İç geçiren Lorlen soruyu bir kenara atıp zihnini Lonca işlerine yoğunlaştırdı.

Vakit öğleyi biraz geçtiğinde Dannyl ve Tayend, Capia'nın dışında kalan son döküntü evleri de geride bıraktılar. Tepelerdeki çiftlikler ve meyve bahçeleri farklı yeşil tonlara sahip kareler oluşturuyordu. Arada sırada yeni ekilmiş bir toprak parçası, görüntüye az miktarda kırmızıya çalan kahverengi katıyordu.

Atları rahat bir hızda ilerliyordu. Hizmetçileri, ilk durakları olan Tayend'in kız kardeşinin evine, gelişlerini haber vermek üzere önden gitmişti. Dannyl derin bir nefes alıp halinden memnun bir şekilde iç geçirdi.

"Yeniden yolculuk etmek güzel, değil mi?" dedi Tayend.

Dannyl dostuna şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten de hevesli misin?"

"Evet. Neden olmayayım?"

"Son yolculuğumuzun seni seyahat fikrinden soğuttuğunu düşünmüştüm."

Tayend omuz silkti. "Pek hoş olmayan tecrübelerimiz oldu ama her şey kötü değildi. Bu kez Elyne sınırları içinde kalıyoruz ve ayağımız yerden kesilmeyecek."

"Yolculuğumuz senin o çok istediğin macera hissinden yoksun olursa, bir göl ya da nehir bulup tekne kiralayabiliriz."

"İnsanların kütüphanelerine burnumuzu sokmak yeterince macera olacaktır," dedi Tayend. Uzağa bakarak gözlerini kıstı. "Aradığımız kitapların hangi Demde olduğunu merak ediyorum."

"Tabii onlardaysa..." Dannyl omuz silkti. "Akkarin başka bir yerdeki bir Dem'i ziyaret etmiş ve dağlara tamamıyla farklı bir nedenle gelmiş olabilir, bilemeyiz."

"Peki ama sonrasında nereye gitti?" Tayend Dannyl'e baktı. "Benim ilgimi en çok o çekti. Akkarin'in dağlara gittiğini biliyoruz. Ondan sonraysa, hakkında hiçbir bilgi yok. Ne şehir kayıtlarında ne de insanların hatırlarında. Capia'ya gizlice tekrar girdiğinden şüpheliyim ve Lonca'ya dönmesi birkaç sene sürmüş. Tüm o zaman boyunca dağlarda mı kaldı? Kuzeye ya da güneye mi yolculuk etti? Yoksa aralarından geçip gitti mi?"

"Sachaka'ya mı?"

"Mantıklı olan o. Sachaka İmparatorluğu kadim denecek kadar eski değil ama oldukça büyü sahibi bir toplummuş. Ve o, daha da eski kültürlere dair bilgiler keşfetmiş olabilir."

"Kütüphanemizde imparatorluğa dair çok sayıda kitap var," dedi Dannyl. "Ama Sachaka'da bulunabilecek fazla şey kaldığından

şüpheliyim. Lonca'nın savaştan sonra almadığı şeyler onlar tarafından yok edilmiştir."

Tayend'in kaşları kalktı. "Çok hoşlanmış."

Dannyl omuz silkti. "Farklı bir zamandı o. Lonca yeni kurulmuştu ve savaşın dehşet verici gerçeklerinden sonra büyücüler başka savaşı önlemeye kararlı olmuştur. Sachaka'lı büyücülerin büyü bilgilerine sahip olmaya devam etmelerine izin verilerse, iki ülke arasında sonu gelmez intikam savaşları olacağını biliyorlardı."

"Böylece orayı çöl halinde bıraktılar."

"Kısmen. Çölün ötesinde verimli topraklar, çiftlikler ve kasabalar vardır. Ve başkentleri Arvice de oradadır."

Tayend kaşlarını çattı. "Sence Akkarin oraya mı gitti?"

"Kimsenin bunu söylediğini duymadım."

"Ama Sachaka'yı ziyaret ettiyse, neden bu gerçeği kendine sakladı?" Tayend duraksayıp düşündü. "Belki tüm o yılları Sachaka İmparatorluğu'nu araştırmaya harcadı, hiçbir şey bulamadı ve bunu itiraf edemeyecek kadar utandı. Belki de tüm zamanını boş geçirdi ve itiraf etmek istemedi. Ya da Lonca'nın onaylamayacağı bir şey yaptı... belki de genç bir Sachaka'lı kıza aşık oldu, evlendi ve dönmemeye yemin etti ama kız öldü ya da onu bıraktı ve o da..."

"O kadar ileri gitmeyelim istersen, Tayend."

Tayend sırtıttı. "Belki de genç bir Sachaka'lı oğlana âşık oldu ve bu fark edildiğinde ülkeden atıldı."

"Bahsettiğin kişi Yüksek Lord, Tremmelin'li Tayend," dedi Dannyl ciddi bir tonla.

"Böyle bir şeyi önermem seni gücendiriyor mu?" Ses tonunda biraz asilik vardı. Dannyl, Tayend'in bakışına aynı şekilde karşılık verdi.

"Araştırmam için onun geçmişini ortaya çıkarmaya çalışıyor olabilirim, Tayend ama bu, adamın kendisi ya da konumuna saygım olmadığı anlamına gelmez. Söylenen şey onu gücendirecek ya da konumunu sarsacak bir söylenti olursa, bunu cesaretlendiremem."

"Anlıyorum." Ciddileşen Tayend dizginlerine gözlerini çevirdi.

"Ama öyle olsa bile," diye ekledi Dannyl, "söylediğin şey imkânsız."

Tayend sinsice gülümsedi. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü Akkarin güçlü bir büyücü. Sachaka’lıların onu atması mı? Hah! Hiç de olası değil!”

Araştırmacı kıs kıs gülüp başını iki yana salladı. Bir süre sessiz kaldı, ardından kaşını çattı. “Akkarin’in Sachaka’ya yolculuk ettiğini öğrenirsek ne yapacağız? Oraya da gidecek miyiz?”

“Hımm.” Dannyl dönüp yola baktı. Capia tepelerin arkasında kaybolmuştu. “Bu, Lonca Elçisi görevlerimi ne kadar zamanda tamamlayacağıma bakar.”

Errend’in iki yılda bir yaptığı seyahat vakti geldiğinde inlediğini duyan Dannyl onun yerini almayı teklif etmiş, görevlerini boşladığı şüphelerini üzerine çekmeden araştırmasına devam etmek üzere Capia’dan ayrılması için mükemmel bir fırsat olacağını düşünmüştü. Errend bu teklif karşısında mest olmuştu.

Bu yolculuğun tüm ülkeyi gezmesini gerektireceğini, özel kütüphanelerin olmadığı yerlerde haftalar harcayacağını ve yaza kadar gidemeyeceğini öğrenen Dannyl endişelenmişti. Başlamak için fazlasıyla sabırsızlanmış, Errend’i yolculuğu daha erken ayarlamak konusunda ikna etmişti ama takvimindeki varış yerlerinden herhangi birini pas geçmesine olanak yoktu.

“Tam olarak ne yapacaksın?” diye sordu Tayend.

“Kendimi kırlardaki Demlere tanıtacağım, büyücüleri kontrol edeceğim ve Kral’m Lonca’ya göndereceği çocuklardaki büyü varlığını onaylayacağım. Umarım bunları fazla sıkıcı bulmazsın.”

Tayend omuz silkti. “Ben, özel kütüphanelerde araştırma yapma fırsatına sahip olacağım. Bu, on yolculuğa değer. Hem kız kardeşimi ziyaret etme şansım da olacak.”

“Nasıl biri?”

Tayend’in yüzü aydınlandı. “Harikadır. Sanırım daha ben anlayamadan, benim ‘delikanlı’ olduğumu anlamıştır. Bence ondan hoşlanacaksın ama insanı oldukça rahatsız eden bir şekilde hemen sadede gelme alışkanlığı vardır.” Yolu gösterdi. “İleriki tepedeki ağaç sırasını gördün mü? Onun arazisine giden yol oradan başlar. Haydi hızlanalım. Seni bilmiyorum ama ben açım!”

Tayend atını tırısı kaldırırken Dannyl midесinin guruldadığını hissetti. Tayend'in gösterdiği ağaçlara baktı ve çizmelerini bineğinin yanlarına vurdu. Çok geçmeden yoldan dönmeye başladılar ve taştan bir kemerin altından geçerek uzaktaki kır malikânesine yöneldiler.

Akşam dersinden sonra kütüphaneye dönen Sonea, Tya'nın gözlerinin altındaki gölgeleri fark etti.

"Dün akşam çok mu kaldınız, leydim?"

Kütüphaneci başıyla onayladı. "Bu gönderiler geldiğinde kalmak zorundayım. Onları ayarlamak için başka zaman yok." Kadın esnedi, ardından gülümsedi. "Yardıma geldiğin için teşekkür ederim."

Sonea omuz silkti. "Şu kutular da mı Büyücüler Kütüphanesi için?"

"Evet. Fazla heyecan verici bir şey yok. Sadece ders kitapları." Birer kutu alıp geçitlerden ilerlediler. Sonea Tya'yı Büyücüler Kütüphanesi'ne doğru takip ederken Lord Jullen'in kaşları kalktı.

"Demek kendine bir yardımcı buldun," dedi adam. "Lorlen'in, isteğini geri çevirdiğini sanıyordum."

"Sonea boş zamanını kendi isteğiyle teklif etti."

"Ders çalışman gerekmiyor mu, Sonea? Herhalde Yüksek Lord'un çırağının etrafta kutu taşımaktan daha iyi yapacak şeyleri olmalı."

Yüz ifadesini sabit tutan Sonea etrafa bakındı. "Boş zamanlarımı harcayabileceğim daha iyi bir yer önerebilir misiniz, lordum?"

Adamın ağzı titredi, ardından burnunu çekti. "Zamanın boş olsun da..." Adam, Tya'ya baktı. "Artık odama çekileceğim. İyi geceler."

"İyi geceler, Lord Jullen." diye karşılık verdi Tya.

Ciddi ifadeli büyücü gittiğinde, Tya depoya yöneldi. Sonea kıs kıs güldü.

"Bence kıskanıyor."

"Kıskanıyor mu?" Tya dönüp kaşlarını çattı. "Neyi?"

"Yardımcınız olmasını. Yüksek Lord'un çırağı bir de."

Kadın bir kaşım kaldırdı. "Kendine yüksek değer biçiyorsun"

Sonea yüzünü ekşitti. "Benim seçimim değildi. Ama sizin istekli bir yardımcınız olmasının Jullen'i biraz sinirlendirdiğine dair iddiaya girerim."

Tya'nın dudakları gerildi. Sanki gülümsememeye çalışıyordu. "Acele et öyleyse. Yardım edeceksen, orada durup fikir yürütme."

Tya'yı arka odaya doğru takip eden Sonea, kutuları bir sandığın üzerine koyup açmaya başladı. Eski kitaplar ve haritaların olduğu dolaba bakma arzusunu dizginledi ve onun yerine kitapları yerleştirip ayırmaya yoğunlaştı. Tya birkaç kez durup esnedi.

"Dün akşam ne kadar geç vakte kadar kaldınız ki?" diye sordu Sonea.

"Fazla geç vakte kadar," diye itiraf etti Tya.

"Neden bu işi bana bırakmıyorsunuz?"

Tya ona inanmadığını belli eden bir bakış attı. "Gerçekten de enerjin bol, Sonea," diye iç geçirdi. "Seni burada yalnız bırakmamalıyım... ve içeride kilitli kalman gerekir. Geri gelip seni dışarı çıkmam lazım."

Sonea omuz silkti. "Eminim beni unutmazsınız." Kitaplara baktı. "Bunlar için yardım edebilirim ama ayırıp düzenleme işini bilmiyorum. Geri dönüp siz bitirebilirsiniz."

Tya yavaşça başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bir saat sonra geri dönerim." Gülümsedi. "Teşekkür ederim, Sonea."

Kütüphaneciyi kapıya kadar götüren Sonea, onun yürüyüp gitmesini izledi. Tya'nın ayak sesleri kaybolduğunda heyecanlandı. Dönüp kütüphaneye baktı. Tozlar havada uçuşuyor, küre ışığının parıltısıyla sarı bir renge bürünüyorlardı. Kitap rafları karanlığa doğru sanki sonsuza dek uzanıyordu.

Kendi kendine gülümseyen Sonea depoya dönüp ders kitaplarını olabildiğince çabuk dizdi. Dakikaları sayıyordu zira sadece bir saati olduğunun farkındaydı. Kutular tamamen boşaldığında onları bırakıp dolaba yöneldi.

Kilidi dikkatlice hem gözleriyle hem de zihniyle inceledi. Tya bir kilitten bahsetmişti ve böylesi önemli bir bilgi deposunun büyüyle korunması mantıklıydı. Arayışı, şüphelerini haklı çıkardı.

Her ne kadar fiziksel kilit daha önce açabildiklerinden karmaşık olmasa da, büyü bir kilidin açılıp açılmayacağına dair bir fikri yoktu. Bunu başarsa bile, kilitte oynaması onu ele verebilirdi.

Keri ona kilitleri maymuncukla nasıl açacağını öğretirken, önce bir başka yolu olup olmadığını aramasını söylemişti. Bazen daha hızlı yollar olurdu. Sonea dolap kapaklarındaki menteşelere baktı ve onların dolabın içinde olduklarını gördüğünde sessizce lanet okudu.

Tüm dolaba baktı. Birleşim yerlerini ve uçları dikkatle inceledi. Dolap eskiydi ama sağlamdı. Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü, ardından bir sandalye alıp üstüne çıkarak dolabın tepesini kontrol etti. Orada da zayıf nokta yoktu. İç geçirerek tekrar yere indi.

Bu, geriye arka tarafı ve tabanı bırakıyordu. Dolabın altına bakabilmesi için büyüyle onu kaldırması ve sürünerek tabanı incelemesi gerekecekti. Her ne kadar bir önceki gecenin yorgunluğunu üzerinden atabilmiş ve derslerine girebilmiş olsa da, bir dolabı kaldırıp dengeli bir şekilde tutabileceğinden emin değildi. Haritayı bulmayı o kadar çok mu istiyordu?

Camdan göz atarak kitaplara ve kıvrık kâğıtlara baktı. O ve Reg'in'den olası bir kaçış yolu arasında ince bir cam ve tel kafes vardı. Ne yapacağını bilemez halde dudağını ısırırdı.

Ardından dolabın ahşap arka kısmında tuhaf bir şey fark etti.

İki şeridin yukarıdan aşağıya indiğini gördü. Bunlar tahtanın doğal çatlakları olamayacak kadar düzdü. Dolabın arkasının tek bir tahta levhadan oluşmadığı açıktı. Biraz çömelerek, şeritlerin tabana kadar uzanıp uzanmadığına baktı. Uzanmıyorlardı.

Dolabın bir yanma yönelip duvarla arasındaki boşluğa baktı. Minik bir küre ışık yaratıp dar boşluğu aydınlattı ve tuhaf bir şey keşfetti.

Bir ders kitabı büyüklüğünde, ancak ahşap bir şey, dolabın arkasındaki duvara bağlıyordu.

Bir adım gerileyerek derin bir nefes alıp gücünü yavaşça dolabın etrafına genişletti. Büyüsünün kilide dokunmadığından emin oldu. Hafif bir irade bükümüyle, dolabı kaldırdı. Dolap kalkarken az da olsa sallandı. Yoğunlaşırken kaşlarını çatan Sonea onu duvardan bir kapı gibi döndürerek tekrar yere indirdi. Birkaç faren, ağlarından panikle kaçıştı.

Sonea nefes verdiğiğinde kalbinin fazla hızlı attığını fark etti. O anda biri görse, başına açılacak dertlerin sonu gelmezdi. Camdan tekrar baktığında dolabın içindeki şeylerin yerlerinden kıpırdamadıklarını görerek rahatladı. Arkaya geçti ve dolabın arkasındaki şeyin sadece küçük bir resim olduğunu gördü. Dolabın arkasına baktığındaysa, şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Arka tarafta küçük bir kare levha vardı. Tırnaklarını o aralığa soktuğunda kare levhayı kolayca çıkardı. Ortaya birkaç kitap ve kıvrık kâğıtların son kısımları çıkıverdi.

Kalbi artık küt küt atıyordu. Tereddüt etti ve içeri uzanmaktan onu endişesi alıyordu. Bu kare delik, biri tarafından açılmıştı. Her zaman orada mıydı? Yoksa biri daha sonradan gelip fark edilmeden bir şey alabilmek için onu oluşturmuş muydu? Sezileriyle delikte herhangi bir bariyer ya da başka tür bir büyü bulmamıştı. Bir elini içeri sokarak, parşömenlerden birini dikkatlice çekti.

Bu, Büyücü Odaları'nın bir planıydı. Onu dikkatlice inceledi ama herhangi gizli bir geçidin işaretlendiğini görmedi. Kâğıdı tekrar yerine koyup bir başkasını çekti. Bu kez, plan Çırak Odaları'nı detaylandırıyordu. Onda da gizli geçitler yoktu.

Çektiği üçüncü parşömende Üniversite'nin haritasını görünce nabız hızlandı. Ama üzerine gizemli ya da olağandışı bir şey işaretlenmemişti. Hayal kırıklığına uğrayan Sonea onu da yerine koydu. Tam bir başkasını alacaktı ki gözüne bir şey ilişti.

Kitaplardan birinin sayfaları arasından bir kâğıt parçası çıkıyordu. Meraklanarak kitabı yanmdakilerin arasından hafifçe çekti.

“*Dünyanın Büyüleri,*” diye okudu kitabın adını yüksek sesle. Tarih dersinde kullanılan eski metinlerden biriydi. Kitap adının altında silinmiş mürekkeple “Yüksek Lord’un nüshası” yazıyordu.

İlikleri ürperdi. Aniden kitabı ve dolabı yerine koyup kütüphaneden olabildiğince hızla çıkmak istedi. Derin bir nefes alıp korkularını bir kenara attı. Kütüphane kilitliydi. Jullen veya Tya geri dönseydi bile, onların gelişini duyardı. Tabii, hızlı hareket etmesi gerekiyordu ama büyük ihtimalle dolabı onlar depoya girmeden yerine koyabilirdi.

Kâğıt parçasının olduğu yerden kitabı açtı ve sayfaları incelerken metnin bir kısmını tanıdı. Kâğıdın ayraç görevi görmesinin nedenini açıklayacak tuhaf ya da sıradışı bir şey yoktu. Omuz silkerek kâğıdı tekrar yerine yerleştirdi.

Ardından kalbi duracak gibi oldu. Üç tane minik, el çizimi Üniversite haritası, bu kâğıt parçasının üzerindeydi. Her kat için bir çizim vardı. Yakından bakınca bir heyecan dalgası hissetti. Diğer haritalarda duvarlar kalın hatlarla gösteriliyordu. Bundaysa, içleri boştu ve Sonea'nın bulunmadığını bildiği yerlere kapılar işaretlenmişti. Duvarlarda küçük, gizemli çarpı işaretleri vardı. Zemin katını gösteren üçüncü haritada, Üniversite duvarlarının dışına taşan, örümcek ağını andıran geçitler vardı.

Bulmuştu! Üniversite altındaki geçitlerin haritasıydı bu. Ya da daha doğrusu, Üniversite'nin *tamamının* geçitlerini gösteren bir haritaydı.

Haritayı sıkıca tutarak dolaptan geriledi. Onu almalı mıydı yoksa biri kâğıdın kaybolduğunu fark eder miydi? Belki de kopyalamalıydı. Ne kadar zamanı kalmıştı? Ezberleyebilir miydi?

Haritaya bakarak geçitleri gözleriyle takip etti. Büyücüler Kütüphanesi'nin yanındaki iç duvarlardan birinin üzerine çizilmiş küçük sembolü gördü. Yakından baktığında onun, yanında durduğu duvar olduğunu fark etti. Tam da...

Dönerek dolabın arkasında asılı duran resme gözlerini dikti. *Neden bir dolabın arkasına resim konulsun ki?* Resmin çerçevesini aldı, kaldırdı ve nefesi tutuldu.

Duvara kare bir delik oyulmuştu. İçeri göz atınca, bir kol uzaklığında duran ötedeki taş duvara düşen ışık karesini görebiliyordu.

Aceleyle resmi bıraktı. Kalbi artık son hızda atıyordu. Bu bir rastlantı olamazdı. O deliği her kim açıtıysa, bunu dolaba ulaşabilmek için yapmıştı.

Bu yüzyıllar önce de yapılmış olabilirdi, yakın geçmişte de. Tekrar haritaya bakınca onu ezberleyemeyeceğini anladı. Artık birinin dolaba dönebileceğini ve haritanın ortadan kaybolduğunu fark

edebileceğini bildiğinden yanında götürmeye cesaret edemezdi. Ama buradan eli boş da ayrılamazdı. Dolaba bir daha ulaşamayabilirdi.

Lord Jullen'in masasına koşup ince bir kâğıt, bir kalem ve adamın mürekkep hokkasını aldı. Kâğıdı haritanın üzerine serip yapabildiği kadar hızla kopyasını çıkarmaya başladı. Bunu yaparken ağzı kupkuru ve nefesleri düzensizdi. Fazla uzun süren bir iş gibi gelmişti ama sonunda bitirebildi. Kopyayı katlayıp cüppesinin içindeki cebe koydu.

Tam da o anda kütüphaneye yaklaşan ayak sesleri duydu. Sesizce lanet okuyarak Jullen'in kalemini hızlıca temizleyip kaldırdı. Depoya koşup haritayı kitaba koydu ve raftaki yerine yerleştirdi. Kare şekilli tahta levhayı yerine yerleştirirken kütüphane kapısının hemen ardında ayak seslerinin kesildiğini duydu. Duvardan geri sıçrayıp zihnini dolaba yoğunlaştırdı.

Sakin ol. Derin bir nefes alarak dolabı kaldırıp onu tekrar duvara dayadı.

Kütüphane kapısının kapanma sesi geldi.

"Sonea?"

Titrediğini fark edince, sesine güvenmediğine karar verdi.

"Hım?" diye karşılık verdi.

Tya deponun kapı eşiğinde belirdi. "İşin bitti mi?"

Başıyla onaylayan Sonea boş kutuları kaldırdı.

"Fazla uzun sürdüğü için kusura bakma." Tya kaşlarını çattı. "Biraz... rahatsız görünüyorsun."

"Burası biraz ürpertici," diye itiraf etti Sonea. "Ama bir şeyim yok."

Tya gülümsedi. "Evet, olur öyle. Ama senin sayende tüm işler bitti ve sonunda biraz uyku çekebileceğiz."

Tya'yı kütüphanenin dışına doğru takip eden Sonea bir elini haritanın saklı olduğu cebine götürdü ve gülümsedi.

29. BÖLÜM

ORTAYA ÇIKAN BİR GERÇEK

Yikmo'nun alıştırma odasına giren Sonea derin bir nefes aldı. Bakışlarını aşağıda tutarak kapının hemen önünde durdu.

“Lordum,” diye başladı söze. “Geçen akşam size itaatsizlik yaptığım için özür dilerim. Bana yardım ettiniz ve ben size kaba davrandım.”

Yikmo bir an sessiz kaldı, ardından hafifçe güldü. “Bunun için özür dilemene gerek yok, Sonea.”

Başını kaldıran Sonea, adamın gülümsediğini görünce rahatladı. Yikmo bir sandalyeyi işaret ettiğinde itaatkâr bir şekilde oturdu.

“Anlaman gereken şu ki, benim işim bu,” dedi adam. “Savaşçı Becerileri eğitiminde zorluk çeken çıraqları alıp bunun nedenini araştırırım. Seninki dışında tüm durumlarda, eğitim verdiğim çıraqlar bana kendi istekleriyle gelmişlerdir. Sorunlarının nedenleri olabilecek kişisel konuları dile getireceğimi anladıklarında üç seçimleri olur: benim metotlarımı kabul etmek, başka bir öğretmen bulmak ya da bir başka dal seçmek. Ama sen... Senin burada olmanın tek nedeni vasinin isteği.” Sonea'ya gözlerini dikti. “Haklı mıyım?”

Sonea başıyla onayladı.

“İyi olmadığın bir konuyu sevmek zordur.” Büyücü, ona düz bir ifadeyle baktı. “Bu dalda daha iyi olmak istiyor musun, Sonea?”

Sonea omuz silkti. “Evet.”

Adam gözlerini kıstı. “Söylemen gerektiğini düşündüğün şeyleri söylüyorsun gibime geliyor, Sonea. Korkun oysa, cevabını vasine aktarmam. İstemediğini söylersen sana bakışım değişmez. Soruyu iyi düşün. Bu sanatta ustalaşmayı *gerçekten* arzu ediyor musun?”

Başını çeviren Sonea, Regin ve takipçilerini düşündü. Belki Yıkmo’nun öğrettikleri ona kendini savunmasında yardımcı olursa... Ama bu kadar çirak ona karşıyken, beceri ve strateji öğrenmekte ne yarar vardı ki?

Daha iyi olmakta başka bir neden var mıydı? Yüksek Lord’un onayını kazanmayı umursamıyordu. Hem zaten Yıkmo ya da Balkan kadar becerikli olsa bile, Akkarin’le savaşacak güce asla erişemezdi.

Ama bir gün Lonca Yüksek Lord hakkındaki gerçeği keşfedebilirdi. O savaşa gücünü katmayı istiyordu. Savaşçı Becerileri’nde iyi olursa, onu yenilgiye uğratma şansı artardı.

Sırtını dikleştirdi. Evet, bu, becerilerini iyileştirmek için iyi bir nedendi. Savaşçı Becerileri derslerini sevmiyor olabilirdi ama Lonca’ya bir gün Akkarin’den kurtulma şansı konusunda yardımcı olabilecekse, öğrenebildiği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Başını kaldırıp Yıkmo’ya baktı. “İyi olmadığın bir şeyi sevmek zorsa, bunda daha iyi duruma geldiğimde sevecek miyim?”

Savaşçı genişçe gülümsedi. “Evet. Seveceğine söz veririm. Her zaman değil, tabii. Hepimiz zaman zaman yenilgiye uğramak zorundayız ve bundan keyif alan kimseyi tanımıyorum.” Duraksadı ve ifadesi ciddileşti. “Ama önce halletmemiz gereken daha zor konular var. Üstesinden gelmen gereken birçok zayıflığın var ve Arındırma sırasında tanık oldukların bu zayıflıkların büyük kısmını oluşturuyor. Öldürme korkusu seni darbe göndermekte çekingen kılmış ve diğerlerinden güçlü olduğunu bilmek seni daha da dikkatli yapıyor. Kendine güvenmeyi öğrenmelisin. Gücünün ve kontrolünün sınırlarını öğrenmelisin. Sana bunları yapmanda yardımcı olacak alıştırmalar oluşturdum. Bu öğleden sonra, Arena’nın kullanımı bizde.”

Sonea ona şaşkınlıkla baktı. “Arena mı?”

“Evet.”

“Sadece ben mi?”

“Sadece sen... ve öğretmenin, tabii ki.” Adam kapıya doğru bir adım attı. “Haydi gel, öyleyse.”

Ayağa kalkan Sonea öğretmenini odadan dışarı takip etti ve koridora geldiler.

“Arena her gün diğer sınıflar tarafından kullanılmaz mı?”

“Evet,” diye yanıtladı Yikmo. “Ama Balkan’ı bu öğleden sonra sınıfına yaptıracak başka bir şey bulması konusunda ikna ettim.” Ona bir bakış atarak gülümsedi. “Onları Lonca’nın dışına götürecek, eğlenceli bir şey. Böylece senin orada olmandan rahatsız olmazlar.”

“Ne yapıyorlar?”

Adam kıs kıs güldü. “Eski bir taş ocağında kayalara saldırıyorlar.”

“Bundan ne öğrenecekler ki?”

“Güçlerinin yıkıcı potansiyelini anlamayı.” Adam omuz silkti. “Ayrıca Arena dışında savaşılırsa çevrelerine nasıl bir zarar vereceklerini hatırlamayı.”

Ana koridora ulaşip arka merdivenlere devam ettiler. Binadan çıkıp Arena’ya uzanan patikaya yöneldiklerinde, Sonea Üniversite pencerelerine baktı. Herhangi bir yüz göremese de “özel” dersinin o kadar da özel olmayacağını birden fark etti.

Arena’nın giriş bölmesine inerek karanlık içinden geçip tekrar gün ışığına çıktılar. Yikmo Şifacı Odaları’nı işaret etti.

“Bariyere darbe gönder.”

Sonea kaşlarını çatı. “Sadece... darbe mi?”

“Evet.”

“Hangi tür?”

Adam geçiştirircesine elini salladı. “Herhangi biri. Fark etmez. Sadece darbe gönder.”

Derin bir nefes alan Sonea, iradesini yoğunlaştırarak görünmez kalkana doğru bir ateşdarbesi gönderdi. Darbe hedefini bulduğunda yüzlerce ince enerji sicimi, Arena’nın sarmal kuleleri arasında dalgalar halinde yayıldı. Hava boğuk bir çınlamayla titredi.

“Tekrar gönder ama daha güçlüsünü.”

Bu kez şimşekler kubbeye benzeyen bariyerin tamamını kapladı. Yikmo gülümseyerek başıyla onayladı.

“Fena değil. Şimdi tüm gücünle yap.”

Güç vücudundan dışarı doğru parladı. Bu coşkunluk dolu bir histi. Kalkan ışıklarla çatırdadı ve Yikmo kıs kıs güldü.

“Şimdi *tüm* gücünü ver, Sonea.”

“Verdiğimi sanıyordum.”

“Bana öyle gelmedi. Senin için önemli olan her şeyin tek bir devasa çabaya bağlı olduğunu hayal et. Kendini tutma.”

Başıyla onaylayan Sonea, Akkarın’ın bariyerin önünde durduğunu hayal etti. Kendisinin yanında olduğunu ve Akkarın’ın büyük gücünün hedefi olduğunu düşledi.

Kendini tutma, dedi kendine büyüsunü serbest bırakırken.

Arena bariyeri öylesine parladı ki gözlerini kapamak zorunda kaldı. Çınlama her ne kadar öncekilerden yüksek sesli olmasa da, kulakları sesle titredi. Yikmo sessizce ılık çaldı.

“İşte böyle! Tekrarla.”

Sonea ona baktı. “Tekrarlayayım mı?”

“Yapabiliyorsan, daha güçlü bir şekilde.”

“Arena bariyeri ne olacak?”

Adam güldü. “Arena bariyerini kırmak, *bundan* çok daha fazlasını gerektirir. Büyücüler onu yüzyıllardır güçlendiriyorlar. Bu dersin sonu gelmeden, direklerin kıpkırmızı olmasını bekliyorum, Sonea. Haydi. Bir kez daha gönder.”

Birkaç darbeden sonra, Sonea bundan keyif almaya başladığını fark etti. Her ne kadar Arena bariyerine üst üste saldırmak herhangi bir zorluk oluşturmaya da, önlemler ya da kısıtlamalar olmadan darbe gönderebilmek rahatlatıcıydı. Ne var ki her darbe gittikçe zayıfladı ve çok geçmeden tek yapabildiği bariyer yüzeyinde birkaç ışık dalgası yaratabilmek oldu.

“Bu yeterli Sonea. Sonraki dersinde uyuyakalmanı istemem.” Ona sorgularcasına baktı. “Bu ders nasıl geldi?”

Sonea gülümsedi. “Her zamankiler kadar zor değildi.”

“Keyif aldın mı?”

“Sanırım.”

“Hangi yönden?”

Sonea kaşlarını çattı, ardından gülümsememek için kendini tuttu. “Bu sanki... ne kadar hızlı koşabileceğini görmek gibi.”

“Başka?”

Sonea ona Akkarin’i küle dönüştürdüğünü hayal ettiğini söyleyemezdi. Ama büyücü onun tereddüdünü fark etmişti. Belki de, ona benzer bir şey söylemeliydi. Başını kaldırıp adama bakarak yaramazca gülümsedi. “Büyücülere taş atmak gibi.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Öyle, demek?” Dönüp Arena girişine yönelince takip etmesini işaret etti. “Bugün sınırlarını sınıadık ama bu senin diğerlerine karşı gücünün herhangi bir ölçütü olmaz. Sonraki adımımız bu olacak. Bir başkasına karşı güvenli bir şekilde ne kadar güç kullanabileceğini anladığında, darbe gönderme konusunda tereddüt yaşamayı bırakacaksın.” Duraksadı. “Regin seni bitkin düşürdüğünden bu yana iki gün geçti. Dün yorgun muydun?”

“Biraz, sabah.”

Adam yavaşça başıyla onayladı. “Yapabilirsen, bu akşam erken yat. Yarın gücüne ihtiyacın olacak.”

“Eh, kız kardeşim hakkında ne düşünüyorsun?”

Tayend’in genişçe sırtıttığını gören Dannyl kıs kıs güldü. “Rothen onun açık konuştuğunu söylerdi.”

“Hah!” diye karşılık verdi Tayend. “Az bile.”

Porreni’li Mayrie, her ne kadar ikisi de ince yapılı ve küçük kemikli olsa da, erkek kardeşinin yakışıklılığıyla doğru orantılı bir güzelliğe sahip değildi. İçtendi ve cüretkâr espri anlayışıyla sevilmesi kolay biriydi.

Kocasının mülkünde atlar, bazı ekinler ve Müttefik Topraklar’da oldukça talep gören şarapların üretimi yönetiliyordu. Ev, tek katlı bir binaydı ve etrafını bir veranda çeviriyordu. Akşam yemeğinin ardından Tayend bir şişe şarap ve birkaç kadeh alarak Dannyl’i ve-

randa çatısının altına götürdü. Oradaki sandalyeler üzüm bağlarının manzarasını gören bir şekilde yerleştirilmişti.

“Peki, kocası Orrend nerede?” diye sordu Dannyl.

“Capia’da,” dedi Tayend. “Mayrie buradaki her şeyi yönetir. Kocasını her birkaç ayda bir gelip ziyaret eder.” Dannyl’e bakıp sesini alçalttı. “Pek iyi geçinmezler. Babam onu kendisinin uygun olacağını düşündüğü biriyle evlendirdi. Ama her zamanki gibi, onun kafasındaki Mayrie, gerçek Mayrie’den son derece farklıdır.”

Dannyl başıyla onayladı. Kocasının ismi akşam yemeğindeki misafirlerden biri tarafından söylendiğinde nasıl gerginleştiğini fark etmişti.

“Tabii, onun evlenmek istediği adamla evlenmesi çok daha büyük bir hata olurdu,” diye ekledi Tayend. “Bugünlerde onu kendisi de itiraf eder.” İç geçirdi. “Ben hâlâ babamın benim için uygun fecilikte bir eş seçmesini bekliyorum.”

Dannyl kaşlarını çattı. “Bunu hâlâ yapabilir mi?”

“Büyük ihtimalle.” Araştırmacı kadehiyle oynayıp ardından aniden başını kaldırdı. “Daha önce hiç sormamıştım, Kıralia’da seni bekleyen biri var mı?”

“Beni mi?” Dannyl başını olumsuzca salladı. “Hayır.”

“Bir hanımefendi ya da sevgili yok mu?” Tayend şaşkın göründü. “Neden?”

Dannyl omuz silkti. “Zamanım olmadı. Yapacak çok şey vardı.”

“Ne gibi?”

“Deneylerim.”

“Ve?”

Dannyl güldü. “Bilmem. Düşündüğümde, zamanımı nasıl doldurabildiğimi merak ediyorum bazen. Bir eş buldurmak üzere icat edilmiş o saray toplantılarına giderek olmadığı kesin. Benim ilgi duyduğum türden kadınlar orada olmazlar.”

“Ne tür kadınlara ilgi duyuyorsun?”

“Bilmem,” diye itiraf etti Dannyl. “İlgimi yeterince çeken biriyle hiç tanışmadım.”

“Ama ya ailen? Onlar sana uygun bir eş bulmaya çalışmadılar mı?”

“Yıllar önce bir kez çalıştılar.” Dannyl iç geçirdi. “İyi bir kızdı ve sırf ailemi mutlu tutmak için evliliğe evet demeyi planlamıştım. Ama bir gün yapamayacağıma karar verdim. Sevmediğim birisiyle evlenmektense yalnız ve çocuksuz kalmayı yeğlediğimi anladım. Ona bunu yapmak, evliliği reddetmekten daha zalimce gelmişti.”

Tayend’in kaşları kalktı. “Peki, o işin içinden nasıl sıyrıldın? Ben Kyralia’lı babaların çocuklarına eş ayarladıklarını sanıyordum.”

“Evet, öyle yaparlar.” Dannyl kıs kıs güldü. “Ama büyücülerin bir ayrıcalığı da, ayarlanmış bir evliliği reddedebilmeleridir. Bunu doğrudan reddetmedim, onun yerine babamı fikrini değiştirmesi yönünde ikna etmenin bir yolunu buldum. Kızın bir başka genç adamda gönlü olduğunu biliyordum, böylece bazı olayların gerçekleşmesini sağlayarak o kişinin kendisine daha uygun olduğu konusunda fikrini değiştirdim. Ben düş kırıklığı yaşamış damat adayı rolünü oynadım ve herkes benim için üzüldü. Bana söylendiği kadarıyla kız oldukça mutlu ve o zamandan beri beş çocuğu olmuş.”

“Peki, baban bir başka eş bulmaya çalışmadı mı?”

“Hayır. Aileyi soylu olmayan bir hizmetçiye seçerek rezil etmediğim sürece ve söylediği gibi ben buna karşı çıkmayı seçtikçe, beni rahat bırakmaya karar verdi.”

Tayend iç geçirdi. “Görünüşe bakılırsa bir eş seçebilme şansından fazlasını kazanmışsın. Benim babam seçimlerimi asla kabul etmedi. Bunun nedeninin bir kısmı onun tek oğlu olmama ve benden sonra mirasın kalacağı kimse olmamasına duyduğu endişeydi. Ama çoğunlukla benim... eğilimlerimi... hoşnutsuzlukla karşılar. İnatçı olduğumu ve ahlaksız şeylerin beni etkisi altına aldığını düşünüyor. Sanki bu iş sadece fiziksel tatminle alakalıymış gibi.” Kaşlarını çatıp içkisini bir dikişte bitirdi. “Merak ediyorsan, öyle değil. En azından benim için değil. Babamın doğal ve uygun olduğunu düşündüğü şeyler hakkında hiçbir kuşkusunun olmaması kadar ben de kendim için doğal ve uygun olduğunu düşündüğüm şeyler hakkında kendimden eminim. Okuduğum kitaplarda, bazı çağlar ve yerlerde

bir 'delikanlı' olmanın tıpkı... bilmem... bir müzisyen ya da bir kılıç dövüşçüsü kadar sıradan olduğunu öğrendim. Ben... çok konuşmaya başladım, değil mi?"

Dannyl gülümsedi. "Biraz."

"Üzgünüm."

"Özür dileme," dedi Dannyl. "Hepimizin arada sırada konuşmaya ihtiyacı vardır."

Tayend kıs kıs gülüp başıyla onayladı. "Gerçekten de öyle." İç geçirdi. "Eh, şimdilik bu kadarı yeter."

Ay ışığıyla aydınlanmış tarlalara bakarken, aralarındaki sessizlik rahatlatıcı bir şekilde uzadı. Birden, Tayend keskince nefesini tuttu. Sandalyesinden kalkıp evin içine aceleyle giderken şarabın etkisiyle biraz tökezledi. Dostunun aniden ayrılmasının ardındaki nedeni merak eden Dannyl onun peşinden gitmeyi düşündü ama onun yerine araştırmacının geri dönmesini beklemeye karar verdi.

Kendine bir kadeh şarap daha doldururken, Tayend yine ortaya çıktı.

"Şuna bir bak."

Kabrin çizimlerinden birini Dannyl'in kucağına serdi, ardından büyük bir kitabı kaldırdı. Kitabın sayfalarında Müttefik Topraklar ve komşu ülkeleri içeren bir harita vardı.

"Neye bakıyorum?" diye sordu Dannyl.

Tayend kabir çiziminin üstüne sıralanmış oyma sırasını işaret etti. "Bunlar bir yerden bahsediyorlar... kadının geldiği yerden."

Parmağıyla özellikle bir oyma sembolünü tıklattı. Bu, bir hilal ve bir eli çevreleyen eğik köşeli bir kareydi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama tanıdık gelmişti. Bana neyi hatırlattığını anımsayana kadar uzun süre geçti. Büyük Kütüphane'de eski bir kitap var. O kadar eski ki sayfalarına biraz sert dokunursan dökülürler. Yüzyıllar önce yaşamış bir büyücüye ait. Elyne tek bir ülke olmadan önce ülkenin bu kısmına hükmeden, Kemori'li Ralend adındaki bir adam. Ziyaretçiler isimlerini, unvanlarını ve ziyaret nedenlerini bu kitaba yazarlardı. Yazıların çoğu aynı elyazısıyla olduğundan, yaz-

ması olmayanların isimlerini yazmak için bir katip tutulduğundan şüpheleniyorum. Şu sayfada bu sembole benzer bir sembol var. Bunu hatırlıyorum çünkü o işaret bir damgayla yapılmış, kalemle değil. Ve kırmızıydı. Silikleşmişti ama görünüyordu. Katip onun yanına ‘Charkan Kralı’ yazmış. O kabirdeki kadının aynı yerden geldiğini düşünmek mantıksız değil. Sembol damgaya çok benziyor. Ama peki, Charkan denen yer nerede?” Tayend genişçe gülümseyip haritayı tıklattı. “Orrend’in büyük dedesinin sahip olduğu eski bir atlas bu. Dikkatli bak.”

Dannyl kitabı Tayend’in ellerinde kaldırıp küre ışığını yaklaştırdı. Tayend’in parmağının ucunun yakınında minik bir sözcük ve çizim vardı.

“Shakan Dra,” diye okudu Dannyl yüksek sesle.

“O küçük hilal ve el olmasa kaçırdım.”

Haritanın geri kalanına bakan Dannyl şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Bu Sachaka’nın bir haritası.”

“Evet. Dağlar. Kitaptan bunu çıkarmak zor ama yirmi altınına iddiasına girerim ki şu Shakan Dra sınıra yakındır. Yıllar önce dağlara yolculuk etmiş belirli bir kişi hakkında benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

Dannyl başıyla onayladı. “Evet.”

“Sanırım keşfedeceğimiz yeni bir varış noktamız oldu.”

“Planladığımız rotaya sadık kalmalıyız,” diye hatırlattı Dannyl. Sachaka’ya girme fikrinden pek hoşlanmıyordu. Tarihi göz önünde bulundurduğunda, yerel halkın onları nasıl karşılayacağı hakkında bir fikri yoktu. “Ve Sachaka, Müttefik Topraklar’dan değil.”

“Bu yer sınırdan pek uzakta değil. Bir günlük mesafede.”

“Zamanımız olur mu, bilmiyorum.”

“Capia’ya biraz geç dönebiliriz. Geç kalsak bunu kimsenin sorulayacağını sanmam.” Tayend sandalyesine dönüp kendini bıraktı.

“Birkaç gün, belki.” Dannyl dostuna dikkatle baktı. “Ama geç kalmamızı isteyeceğini düşünmezdim.”

Tayend omuz silkti. “Hayır. Neden olmasın ki?”

“Dönüşünü bekleyen biri yok mu?”

“Hayır. Kütüphaneci İrandı mı kastediyorsun yoksa? Birkaç gün geç dönmekten endişelenmez.”

“Başka kimse yok mu?”

Tayend başını olumsuzca salladı.

“Hım.” Dannyl başıyla onayladı. “Öyleyse Bel Arralade’nin partisinde ima ettiğin gibi gözün birinde değil.”

Araştırmacı şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ardından Dannyl’e başını çevirmeden baktı. “Seni meraklandırımdı, değil mi? O kişinin benim ilgimden haberdar olmadığım ve o nedenle beklemediğini söylesem?”

Dannyl kıs kıs güldü. “Öyleyse gizli bir hayransın.”

“Belki.”

“Sırrını söylemeyeceğime güvenebilirsin, Tayend.”

“Biliyorum.”

“Vele mi?”

“Hayır!” Tayend ona sitemkâr bir bakış attı.

Rahatlayan Dannyl özür dilercesine omuz silkti. “Onu birkaç kez kütüphanede gördüm.”

“Onun cesaretini kırmaya çalışıyorum,” dedi Tayend yüzünü ekşiterek. “Ama bunu sırf sana farklı görünmeye çalıştığım için yaptığımı sanıyor.”

Dannyl tereddüt etti. “Seni ilgi duyduğun kişiyi kovalamaktan alıkoyuyor muyum?”

Onu şaşırtan bir şekilde, Tayend yüzünü ekşitti. “Hayır. Bu kişi, ah...”

Ayak sesleri duyduklarında başlarını kaldırdılar ve Mayrie’nin onlara doğru elinde bir lambayla geldiğini gördüler. Seslerden anladıkları kadarıyla kadın, elbisesinin altına iri çizmeler giymişti.

“Sizi burada bulacağımı biliyordum,” dedi kadın. “Bağlar arasında yürüyeceğim de, ikinizden biri bana eşlik etmek ister mi?”

Dannyl ayağa kalktı. "Onur duyarım." Tayend'e beklentiyle baktı ancak genç adamın başını iki yana salladığını gördüğünde hayal kırıklığına uğradı.

"Fazla şarap içtim, sevgili kardeşim. Ayağına basarım ya da bağların içine yuvarlanırım diye korkuyorum."

Kadın onaylamayarak dilini şaklattı. "Öyleyse otur oturduğun yerde, seni sarhoş. Elçi Dannyl daha uygun bir eşlikçi olur zaten." Kolunu Dannyl'in koluna geçirip onu kibarca bağlara yönlendirdi.

Yüz adım kadar sessizlik içinde yürüdükten sonra bağlar arasındaki bir aralığa döndüler. Mayrie Dannyl'i sarayda tanıştığı insanlar hakkında ve onlar hakkında ne düşündüğü konusunda sorguya çekti. Ardından, bağ sırasının sonuna yaklaştıklarında, ona tartan bir bakış attı.

"Tayend bana sizin hakkınızda çok şey anlattı," dedi kadın. "Ama işinizden pek bahsetmedi. Bunun gizli bir konu olduğu izlenimine kapıldım."

"Büyük ihtimalle sizi sıkamak istememiştir," diye yanıtladı Dannyl.

Kadın ona yan yan baktı. "Öyle diyorsanız. Tayend onun dışında her şeyi anlattı ama. Bir Kyrallia'lı büyücünün o kadar... eh, dost kalmanızı beklemezdim. En azından o kadar rahat biçimde."

"Hoşgörüsüzlüğümüzün ünü pek yaygın, görünüşe bakılırsa."

Kadın omuz silkti. "Ama siz istisnasınız. Tayend bana siz çırakken başınıza dert açan o söylentilerden ve çoğu büyücünün sahip olmadığı daha büyük bir anlayışa sahip olmanızı sağlayan olaydan söz etti. Sanırım bu, Elyne'de doğduğuna şükretmesine neden de oldu." Duraksadı. "Umarım bundan bahsetmem sizi rahatsız etmiyordur?"

Dannyl başını iki yana salladı ve endişesiz görünebildiğini umdu. Ne var ki, geçmişi hakkında daha yeni tanıştığı birinin o kadar rahat konuşuyor olması onu rahatsız etmişti. Ama onun Tayend'in kız kardeşi olduğunu hatırlattı kendine. Tayend onun güvenilirmez birisi olduğunu düşünseydi, herhangi bir şeyden bahsetmezdi.

Bağların sonuna ulaştılar. Sola dönen kadın, son bağ sırasından eve doğru geri dönmeye başladı. Eve bakan Dannyl, Tayend'in oturduğu sandalyenin boş olduğunu gördü. Mayrie durdu.

"Tayend'in kız kardeşi olmam, ona karşı oldukça korumacı yapmıştır beni." Dönüp adamla yüzleşti ve yüz ifadesi ciddileşti. "Onu bir dost olarak düşünüyorsanız, dikkatli olun. Şüphem o ki, size abayı yakmış durumda, Dannyl."

Dannyl şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Bana mı? Tayend'in gizliden hayran olduğu kişi ben miyim?* Boş sandalyeye baktı. Tayend'in bu kadar kaçamak cevaplar vermesine şaşmamalıydı. Tuhaf bir... memnuniyet hissetti. *Birinin sana hayran olması koltuk kabartıcı tabii.* dedi kendi kendine.

"Bu sizi şaşırttı," dedi Mayrie.

Dannyl başıyla onayladı. "Hiçbir fikrim yoktu. Emin misiniz?"

"Eminim. Bunu size söylemezdim ama onun hakkında endişeliyim. Kendi hakkınızda doğru olmayan bir şeye inanmasına izin vermeyin."

Dannyl kaşlarını çattı. "Öyle mi yapmışım?"

"Öyle bir şey fark etmedim." Kadın duraksayıp gülümsedi ama gözleri sert kalmaya devam etti. "Daha önce söylediğim gibi, kardeşime karşı oldukça korumacıyım. Tek dileğim sizi uyarmak ve herhangi bir şekilde canının yandığını duyarsam, Elyne'de kaldığınız süre boyunca işlerin sizin isteyebileceğinizden daha rahatsızlık verici olacağını bildirmek."

Dannyl ona yakından baktı. Kadının bakışlarında bir kararlılık vardı ve büyü, söylediklerinin gerçek olduğundan şüphe etmiyordu.

"Ne yapmamı istersiniz, Porreni'li Mayrie?"

Kadının yüz ifadesi rahatladı ve adamın eline hafifçe vurdu. "Hiçbir şey. Sadece dikkatli olun. Şimdiye kadar sizde gördüklerimden hoşlandım, Elçi Dannyl." Bir adım ilerleyip adamı yanağından öptü. "Yarın sabah kahvaltıda görüşürüz. İyi geceler."

Bununla birlikte dönen kadın, eve doğru uzaklaşmaya başladı. Dannyl onun gidişini izledi, ardından başını iki yana salladı. Kadının onu buraya kadar yürütmesinin sebebi, uyarıda bulunmaktı belli ki.

Tayend, ablası, Dannyl'le yakın olabilsin diye mi bu ziyareti teklif etmişti? Ablasının bu kadar şeyi gözlemleyip açığa vurmasını mı planlamıştı?

"Size abayı yakmış durumda, Dannyl."

Tayend'in boşalttığı sandalyeye yürüyen adam oturdu. Bu, dostluklarını ne yönde değiştirecekti? Kaşlarını çattı. Tayend ablasının, onun duyduğu ilgiyi ortaya çıkardığını bilmiyorsa ve Dannyl de bilmiyormuş gibi davranmaya devam ederse, her şey aynı kalırdı.

Ama ben biliyorum, diye düşündü. *Bu, işleri değiştiriyor.*

Dostlukları Dannyl'in bu haberi ne kadar iyi karşılayacağına bağlıydı. Duygularını tarttı. Şaşırmıştı ama korkmamıştı. Hatta, birinin ondan bu kadar hoşlanıyor olduğunu bilmek onu biraz memnun etmişti.

Yoksa bu fikirden başka nedenlerle mi hoşlanıyorum?

Gözlerini kapayarak o düşünceyi kenara itti. Daha önce de o sorularla ve sonuçlarıyla karşı karşıya kalmıştı. Tayend bir dosttu ve sadece öyle kalabilirdi.

Gizli geçitlerin girişlerini bulmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Çoğu, Üniversite'nin iç kısmında yer alıyordu. Bu mantıklıydı zira buraları tasarlayan ilk kişiler, çırağların kazara bulmasını istemezdi. Tahta levhalar arkasında bulunan kapı açma mekanizmaları, resimler ve diğer duvar süsleri arasında gizlenmişlerdi.

Sonea, akşam dersi bittiği anda onları aramaya koyulmuş, kütüphaneye gitmeyi pas geçmişti. Koridorlar sessizdi ama tamamıyla terk edilmemişlerdi. O nedenle, Regin ve dostlarıyla o saatlerde karşılaşmazdı. Kütüphaneden ayrılmasını beklemeyi tercih ederlerdi. Üniversite'nin boşaldığından o zaman emin olurlardı.

Buna rağmen geçitlerden geçerken son derece gergindi. Gizli kapıların çoğunu inceledikten sonra aralarından birini deneme

cesaretini toplayabilmişti. Vakit geç de olsa, gözetlendiği endişesine engel olamıyordu. Sonunda, iç geçitlerin az kullanılan bir kısmında, bir parşömen ve çizim araç gereçleri tutarken resmedilmiş bir bü-yücünün tablosunun arkasındaki kaldırıcı kullanmaya cüret etti.

Levha sessizce içeri doğru döndüğünde, soğuk bir hava hızla eserek onu ürpertti. Fergun'un onu Keri'yle görüşmek üzere tünellere götürdüğü geceyi ve bu sıcaklık değişimini nasıl hissettiğini hatırladı.

İçeriye baktığında kuru, dar bir geçit gördü. Tıpkı şehrin altında olduğu gibi, nemli olmasını beklemişti. Ne var ki Hırsızlar Yolu nehir seviyesinin altındaydı ve Üniversite daha üst bir kısımda kalıyordu. Zaten, üçüncü katta nem olmazdı.

Açık bir kapının yanında görülmekten endişe eden Sonea içeri girdi. Bıraktığı anda kapı savrularak kapandı ve tüneli karanlığa boğdu. Kalbi duracak gibi olan Sonea, yarattığı küre ışık istediğinden fazla parlak yandığında yüzünü ekşitti.

Geçidi incelediğinde zeminin tozla kaplı olduğunu gördü. Ortada, yürüyenlerin yanlara dağıtmasıyla daha ince bir tabaka vardı ama çizimleri hafif ayak izleri bırakıyordu ki o da uzun süredir buralardan kimsenin geçmediğine işaretti. Tüm şüpheleri söndürdü. Bu geçitlerde başka kimseyle karşılaşmayacaktı. Buraları keşfetmekte serbestti. Kendisine ait bir Hırsızlar Yolu'ydu.

Geçitlerin çiziminin olduğu plan kâğıdını çıkararak yürümeye başladı. Yürürken diğer girişleri fark etti. Gizli yollar sadece Üniversite'nin büyük duvarlarında vardı, o nedenle hatırlaması kolay bir düzendeydiler. Çok geçmeden binanın üst katının tamamını dolaşmıştı.

Ne var ki herhangi bir merdiven görmemişti. Haritasını tekrar incelediğinde bazı yerlerde küçük çarpı işaretleri olduğunu fark etti. Onlardan birinin olduğu yere gidip zemini inceledi. Tozu ayağıyla süpürdüğünde bir çatlak buldu.

Çömeldi ve hafif büyü savuruşlarıyla tozu uzaklaştırdı. Şüphe ettiği gibi, çatlak dik açıydı ve zeminde bir kapak oluşturunuyordu. Gerileyerek tahta parçasına yoğunlaşp iradesiyle onu kaldırdı.

Yukarı doğru açılan kapak, alt kısımda bir başka geçidi ve yan duvara yerleştirilmiş bir el merdivenini ortaya çıkardı. Kendi kendine gülümseyip ikinci kata indi.

İkinci kattaki geçitlerin yerleşimi, üçüncü kattakilerle neredeyse birebir aynıydı. Tüm yan geçitleri kontrol ettikten sonra bir başka yer kapağı buldu ve zemin kata indi. Yollar yine benzerdi ama daha az yan geçit vardı. Ne var ki burada daha da aşağı uzanan merdivenler buldu. Bunlar yer seviyesinin de altına gidiyordu.

Üniversite temellerinin tüneller ve boş odalarla dolu olduğunu gören Sonea giderek heyecanlandı. Zemin kat haritasındaki yatay çizgiler bunları işaret ediyordu. Tüneller binanın altında olmakla kalmıyor, dış duvarların ötesine ve bahçelerin altına uzanıyorlardı. Üniversite'den uzaklaşan Sonea, geçitlerin nasıl da aşağı eğimli olduklarını fark etti. Duvarlar tuğlalardan oluşmaya başlamış, tavanın asılı ağaç köklerinin görüntüleri ortaya çıkmaya başlamıştı. Üst taraftaki bazı ağaçların büyüklüğünü hatırlayan Sonea, zeminin altında düşündüğünden de derine ulaştığını anladı.

Geçit biraz ileride, tavanının çöktüğü yerde sona eriyordu. Geriye dönerken keşfine ne kadar zaman harcadığını düşündü. Vakit geçti. Çok geç. Akkarin'in onu aramasını istemiyordu. Ya da daha kötüsü, her akşam dersleri bittiği anda konuta dönme emri almak.

Böylece, başarısıyla tatmin olarak, Üniversite duvarlarının içine doğru eğimli geçitten yukarı yöneldi ve gizli yollardan çıkarken görülme şansının az olduğunu bildiği bir yeri kullanarak geri döndü.

30. BÖLÜM

RAHATSIZ EDİCİ BİR KEŞİF

Tania masadaki boş sumi kupalarını toplarken Rothen esnedi. Artık daha az miktarda nemmin alıyordu ama bu, erkenden kalkmasına ve gecenin geç vakitlerini endişeyle geçirmesine neden oluyordu.

“Bu akşamüstü yine Viola’yla konuştum,” dedi Tania birden. “Hâlâ mesafeli... Diğer hizmetçiler onun Sonea’nın hizmetçisi olduğundan beri kendini beğenmiş halleri olduğunu söylüyorlar. Ama bana ısınıyor sanırım çünkü ona Yüksek Lord’un gözdesini en iyi nasıl memnun edebileceğini anlatabiliyorum.”

Rothen kadına beklentili bir bakış attı. “Ve?”

“Bana Sonea’nın iyi olduğunu ama bazı sabahlar yorgun göründüğünü anlattı.”

Adam başıyla onayladı. “Fazladan dersleri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı bir şey değil. Leydi Tya’ya yardım ettiğini de duydum.”

“Viola ayrıca Sonea’nın Yüksek Lord’la ilkgünlerde akşam yemeği yediğini söyledi. O yüzden belki de sizin korktuğunuz gibi onu ihmal etmiyordur.”

“Akşam yemekleri, ha?” Sonea’nın Yüksek Lord’la yemek yemesi düşüncesi Rothen’in içini kararttı. Daha da kötüsü olabilirdi, diye hatırlattı kendine. Akkarın kızı kendine daha yakında tutabilir, ona... Ama hayır, onun ne kadar inatçı olduğunu biliyordu. Kız o

kötü yola sapmazdı. Yine de, ne hakkında konuştuklarını merak etmeden edemedi.

Rothen!

Şaşıran Rothen sandalyesinde doğruldu.

Dorrien?

Baba. Nasılsın?

İyi. Sen?

Ben de iyiyim ama köyümdeki bazı kişiler öyle değiller. Rothen oğlunun endişesini sezebiliyordu. Burada karadil hastalığı yayıldı... Alışılmadık bir türü. Hastalıklar bir geçsin, kısa bir ziyaret için geri döneceğim. Vinara'ya bir örnek getirmek için.

Seni görebilecek miyim?

Tabii ki. Bu kadar yolu senle konuşmamak için gelmem herhalde! Eski odamda kalabilir miyim?

Her zaman kalabilirsin.

Teşekkür ederim. Sonea nasıl?

Tania'nın söylediklerine göre iyi.

Onunla henüz konuşmadın mı?

Sık değil.

Seni sürekli ziyaret eder diye düşünmüştüm.

Dersleri onu meşgul ediyor. Ne zaman ziyarete geleceksin?

Kesin bir şey söyleyemem. Bu hastalığın yayılması haftalar ya da aylar sürebilir. Daha iyi bir fikir bulduğumda seni haberdar ederim.

Çok iyi. Yılda iki ziyaret birden!

Daha uzun kalabilmeyi dilerdim. Görüşmek üzere, baba.

Kendine iyi bak.

Bakarım.

Dorrien'in zihinsel sesi kaybolduğunda, Tania kıs kıs güldü.
"Dorrien nasıl?"

Rothen başını kaldırdı. Şaşırmıştı. "İyi. O olduğunu nasıl bildin?"
Kadın omuz silkti. "Yüzünüzde belirli bir ifade oluyor."

“Öyle mi?” Rothen başını iki yana salladı. “Beni fazla iyi tanıyorsun, Tania. Fazla iyi.”

“Evet,” diye katıldı kadın gülümseyerek. “Öyle.”

Kapı çalındığında kadın sese döndü. Rothen bir elini sallayıp kapıyı iradesiyle açtı ve Yaldin içeri girdiğinde şaşırdı.

“İyi akşamlar,” dedi yaşlı büyücü. Ona doğru eğilen Tania’ya bir bakış attı. Kadın kapıdan sessizce çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Rothen bir sandalyeyi işaret ettiğinde Yaldin oturup rahatlayarak iç geçirdi.

“Bana öğrettiğin şu ‘dinleme’ işini yapıyordum biraz,” dedi Yaldin.

Rothen birden o günün dördüncüğün olduğunu hatırladı. Gece Odası toplantısını tamamiyle unutmuştu. Nemmin almayı bırakmanın zamanı kesinlikle gelmişti. Belki de, o gece onsuz uyumayı deneyebilirdi.

“İlginç bir şey duydun mu?”

Yaldin başıyla onayladı ve ifadesi ciddileşti. “Büyük ihtimalle sadece söylenti. Büyücülerin ne kadar dedikoducu olduğunu bilirsin. Ve başlarını derde sokan çıraqları seçmekte yeteneklisin. Ama böylesi söylentilerin tekrar ortaya çıkmasına dayanabilir mi tekrar, bilemiyorum. Özellikle de...”

“Tekrar mı?” diye araya girdi Rothen. Kalbi Yaldin’in sözlerine karşılık küt küt atmaya başlamıştı. Geçmişte Akkarin’i sorgulayan söylentiler çıkmasına neden olabilecek bir şey mi olmuştu?

“Evet,” dedi Yaldin. “Elyne sarayı söylentilerle çalkalanıyor. Onların nasıl olduğunu bilirsin. Dannyl’in yardımcısı hakkında ne biliyorsun?”

Derin bir nefes alan Rothen yavaşça verdi. “Yani bu Dannyl hakkında, öyle mi?”

“Evet.” Yaldin’in kaşları daha da çatıldı. “Onun belli bir çırakla olan arkadaşlığının doğası hakkında dolanan dedikoduları hatırlıyorsun, değil mi?”

Rothen başıyla onayladı. “Tabii ki... ama hiçbir şey kanıtlanmadı.”

“Evet, ve çoğumuz bu söylentilere kulak asmayıp tüm olayı unutmuştuk. Ama bildiğin gibi, Elyne’liler böylesi davranışları hoş karşılarlar. Duyduğuma göre Danny’lin yardımcısının öyle bir ünü varmış. Neyse ki Elyne sarayındakilerin çoğu Danny’lin, yardımcısının alışkanlıklarından haberdar olmadığına inanıyorlarmış. Bu durumu oldukça komik buluyorlarmış.”

“Anlıyorum.” Rothen başını yavaşça iki yana salladı. *Ah, Danny’l, diye düşündü. Sonea’nın bana verdiği endişe yetmez mi? Sen de mi bana uykusuz geceler geçireceksin?*

Ama belki de bu durum başta geldiği kadar kötü değildi. Yaldin’in de söylediği gibi, Elyne’liler böylesi şeyleri hoş görürler ve dedikodu yapmaya bayılırlardı. Elyne’liler Danny’lin, yardımcısının tercihlerinden haberdar olmadığını düşünüyorlarsa ve bunu bilmemesini sadece komik buluyorlarsa, ilişkilerinde daha fazlasının olduğuna dair bir kanıt olmamalıydı.

Hem Danny’l artık bir yetişkindi. Kendini insanların bakışlarından koruyabilirdi. Zaten geçmiş tecrübeleri onu hazırlamış olmalıydı.

“Sence Danny’li uyarmalı mıyız?” diye sordu Yaldin. “Şu yardımcısı hakkında bilgiye sahip değilsen...”

Rothen bunu düşündü. “Evet. Ona bir mektup yazarım. Ama fazla endişelenmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Elyne’lilerle nasıl başa çıkacağını bildiğinden eminim.”

“Peki, ya Lonca ne olacak?”

“Burada zamandan başka hiçbir şey dedikoduları bitirmez ve ne sen ne ben ne de Danny’l, bu konuda bir şey yapabiliriz.” Rothen iç geçirdi. “Bence bu tür söylentiler Danny’lin peşini ömrü boyunca bırakmayacak. Herhangi bir şey kanıtlanmadıkça, gittikçe sıkıcı ve saçma geleceklerdir.”

Yaşlı büyücü başıyla onayladı, ardından esnedi. “Muhtemelen haklısın.” Ayağa kalkıp gerindi. “Ben yatacağım öyleyse.”

“Danny’l senin casusluk becerinle gurur duyardı,” diye ekledi Rothen gülümseyerek.

Yaldin omuz silkti. “Bir kez nasıl yapacağını anladın mı, kolay oluyor.” Kapıya gitti. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Ayağa kalkan Rothen yatak odasına gidip geceliğini giydi. Uzan-
dığında, sorular zihninde dolanmaya başladı. Haklı mıydı? Dannyl
hakkındaki bu dedikodular nihayetinde kaybolur muydu?

Büyük ihtimalle. Ama sadece, hiçbir şeyin kanıtlanmadığı bir
durumda.

Sorun şuydu ki, her ne kadar kendisi Dannyl’i herkesten iyi
tanıyor olsa da, hâlâ bilinmedik bir tarafı da vardı. Kanatları altına
aldığı o çırak kendinden şüphe ve korkuyla doluydu. Rothen saygıyla
mesafesini korumuş, Dannyl’i o diğer çırağı içeren olay hakkında
sorgulama niyetinde olmadığını açıkça söylemiş, bazı konulardan
kaçınmıştı. Kendi kişisel hayatının birçok insan tarafından konu-
şulmasına maruz kalan herkesin, özellikle de genç yaşta, mah-
remiyetlerine saygı duyulması ihtiyacı duyacağını bilirdi.

Tüm çıraklar kendi arzularını düşünürdü. Dannyl’in suçlandığı
şeyler de dahildi buna. İnsan zihni öyle çalışırdı. Ama bu, o düşün-
celer üzerine harekete geçtikleri anlamına gelmezdi.

Peki, ya o söylentiler doğruysa?

Rothen iç geçirdi, ayağa kalktı ve misafir salonuna döndü.
Dannyl’in vasiliğini aldığı anda, Vinara’nın selefi olan Başşifacı’ya
danışmaya gitmişti. Lord Garen, Rothen’e erkeklerin erkek âşıklara
sahip olmaları durumunun genellikle düşünüldüğünden daha sık
olduğunu anlatmıştı. Yaşlı Şifacı, bu durumu şaşkınlık verici dere-
cede kabullenmeyle karşılamış, bilindik tıbbi bir bakışla, iki kişi de
hasta değilse, yetişkin erkeklerin ilişkilerinde herhangi fiziksel bir
zarar olmadığını söylemişti.

Ne var ki sosyal sonuçları çok daha kötüydü. Haneler için şe-
ref ve itibar her şeyden önemliydi. Kyralia sarayıysa sonuna kadar
muhafazakârdı. Dannyl her ne kadar öylesi bir “suç” dolasıyla Lon-
ca’dan atılamayacak olsa da, topluluktan dışlanırdı. Büyük ihtimalle
elçilik konumunu kaybeder ve önemli bir işe asla atanmazdı. Lonca

projelerinde bulunmaz, kendi deneyleri de ne parasal kaynak ne de ilgi görürdü. Esprilerin odağı olur, kurbanı olacağı...

Bırak şunu yapmayı. Hiçbir şey kanıtlanmadı. Bu sadece söylenti.

Rothen iç geçirip nemmin kavanozuna uzandı. Tozu suyla karıştırırken, geçen yılı özlemle düşündü. Birkaç kısa ayda bu kadar şey nasıl değişmiş olabilirdi? Her şeyin daha önce, Danny'nin Elyne'ye gitmesinden ve Sonea'nın Üniversite'ye başlamasından önce olduğu gibi olmasını nasıl da dilerdi...

Kendini acı tada hazırlayarak bardağı dudaklarına götürüp ilacı bir dikişte bitirdi.

Çalışma odasının kapısı çalındığında Lorlen şaşkınlıkla başını kaldırdı. O kadar geç vakitte nadiren rahatsız edilirdi. Ayağa kalkarak kapıya yürüdü ve açtı.

“Yüzbaşı Barran,” dedi şaşkınlıkla. “Sizi Lonca'ya bu vakitte getiren nedir?”

Genç adam saygıyla eğildi, ardından hafifçe gülümsedi. “Beni geç ziyaretim için affedin, sayın Yönetici. Sizi iyi ki ayakta buldum. Cinayetlerde bir büyü bağlantısı kanıtına ulaşırsam size ulaşmamı söylemişsiniz.”

Lorlen panikledi. Kapıyı daha da açıp yana çekildi. “İçeri gelin. Bulduklarınızı anlatın.”

Barran onu takip etti. Genç adamın oturmasını işaret ederek elini sallayan Lorlen masası etrafından dolanıp sandalyesine döndü.

“Şu katilin neden büyü kullandığına inanıyorsunuz, anlatın,” dedi.

Barran yüzünü ekşitti. “Cesetlerden birinin üzerindeki yanıklar... Ama önce size manzarayı anlatayım.” Duraksayan adam, zihnindeki detayları topladı. “İki saat kadar önce bir cinayet haberi aldık. Ev Batı Mahalle'de, zengin bir bölgedeydi ki, beklenmedik bir şeydi. Herhangi birinin eve zorla girdiği konusunda işaret bulmadık. Bir pencere sonuna kadar açıktı ama.”

Sözlerine devam etti. “Yatak odasında iki adam bulduk. Bir genç adam ve babası. Baba ölmüştü ve o katille ilişkili olduğunu

bildiğimiz tüm işaretlere sahipti. Bilekleri kesikti ve kanlı parmak izleriyle işaretliydi. Genç adam hayattaydı. Ölmek üzereydi. Göğsü ve kollarında bilindik darbe yanıkları vardı ve kaburgaları kırıktı. Buna rağmen, ölmeden önce onu sorgulayabildik.”

Barran’ın yüz ifadesi gerginleşti. “Katilin uzun boylu ve koyu renk saçlı olduğunu söyledi. Siyah, tuhaf kıyafetleri varmış.” Lorlen’in küre ışığına bir bakış attı. “Ve şunlardan biri odada süzülüyormuş. Evine geldiğinde babasının bağırışlarını duymuş. Katil buna şaşırmış ve tereddüt etmeden darbe yollayıp pencereden kaçmış.” Duraksayan Barran, Lorlen’in masasına baktı. “Ah, bir de parmağında...”

Muhafızın şaşkın ifadesini gören Lorlen başını aşağı çevirdi. Işıқта kıpkırmızı parlayan Akkarin’in yüzüğünün kolayca görüldüğünü fark ettiğinde nefesi tutuldu. Çabuk düşünerek elini kaldırdı ve Barran’a daha iyi görebilmesi için elini kaldırdı.

“Böyle bir yüzük mü varmış?”

Barran’ın omuzları dikleşti. “Kesin olarak söyleyemiyorum. Genç adamın onu detaylı bir şekilde anlatacak kadar vakti olmadı.” Kaşlarını çatıp tereddütlü bir tavır takındı. “Bunu daha önce taktığınızı hatırlamıyorum, sayın Yönetici. Nereden aldığınızı sorabilir miyim?”

“Bir hediyeydi,” diye yanıtladı Lorlen. Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Cinayetler hakkında bu detayı bilmeyen bir dosttan. Kısa bir süre de olsa takmam gerektiğini düşündüm.”

Barran başıyla onayladı. “Evet, yakut bu aralar pek popüler bir taş değil. Eh, şimdi ne yapacaksınız?”

Lorlen iç geçirip durumu bir tarttı. Büyüye dair böylesine açık bir delil varken, Yüksek Büyücülerini uyarması gerekirdi. Ama katil Akkarin’se ve bir soruşturma o keşfe uzanırsa, Lorlen’in korktuğu o yüzleşme yol açabilirdi.

Fakat Lorlen büyü delilini saklamaya çalışır ve Akkarin’in katil olmadığı ortaya çıkarsa, insanlar kaçak bir büyücünün ellerinde can vermeye devam edeceklerdi. Sonunda katil bulunur, gerçek ortaya çıkar ve insanlar Lorlen’in neden hiçbir şey yapmadığını sorgularlardı...

Soruşturmayı kendin yapmalısın.

Lorlen şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Akkarin'in zihinsel sesi bir fısıltı kadar sessiz gelmişti. Kendini yüzüğe bakmaktan alıkoydu.

Barran'a büyü delilinin sır kalması gerektiğini söyle. Eğer halk bir büyücünün katile dönüştüğünü düşünürse, bu panik ve güvensizlik yaratır.

Başıyla onaylayan Lorlen, Barran'a baktı. "Bunu meslektaşlarımla konuşmam gerekecek. Şimdilik, katilin büyü kullandığı söylentisinin yayılmasına izin vermeyin. Bu adamla başa çıkmamız, insanların onun bir kaçak olduğunu bilmemesiyle daha da kolaylaşır. Yarın sizinle bağlantıya geçerim."

Barran başıyla onayladı. Lorlen ayağa kalkarken genç muhafız da çabucak ayaklandı.

"Sizi ilgilendirebilecek bir başka bilgi var," dedi Barran, Lorlen'i kapıya doğru takip ederken.

"Evet?"

"Söylenenlere bakılırsa Hırsızlar da bu adamı arıyor. Kendi kontrolleri altında olmayan bir katil olmasından pek memnun değillermiş gibi görünüyor."

"Tabii, memnun olacaklarını sanmam."

Barran kapıdan çıktı. "Beni böyle geç bir vakitte kabul ettiğiniz için teşekkürler, sayın Yönetici."

Lorlen omuz silkti. "Sık sık geç vakte kadar çalışırım. Tabii, bu haberlerden sonra gecelerin geri kalanında fazla uyku çekebileceğimden de şüpheliyim. Yine de, haberi aldıktan bu kadar kısa süre sonra bana aktardığın için teşekkür ederim."

Genç muhafız gülümsedi, ardından saygıyla eğildi. "İyi geceler, sayın Yönetici."

Barran'ın gidişini seyreden Lorlen iç geçirdi. Elindeki yüzüğe baktı. *Katil sen misin?* diye sordu zihinsel iletiyle.

Yanıt gelmedi.

Geçit tekrar başka yöne kıvrıldığında Sonea durup zihnini bir toparladı. Önce çizimi hatırlamaya çalıştı ama birkaç denemeden sonra vazgeçip cüppe ceplerine baktı.

Geçitlere ilk girdiğinden bu yana bir hafta geçmişti. Her gece gelip, her seferinde, zorunda kalana dek haritayı cüppesinden çıkarmamaya çalışmıştı. Regin ve arkadaşları onu pusuya düşürürse diye hepsini ezberlemek istiyordu. Güçlerini yine tüketirlerse ve kutusuna ya da ceplerine bakıp haritayı alırlarsa, ezberlemiş olması işe yarardı.

Aramaya koyuldu fakat hiçbir şey bulamadı. Harita orada değildi. Kalbi duracak gibi oldu, ardından hızla atmaya başladı. Kayıp mı etmişti? Geçitlerde bir yerde düşürmüş müydü? Adımlarını gerisin geri takip etmesinde pek umut olduğunu düşünmedi. Arkasında kalan tüm o dönüşler ve kesişen yollar...

Sonra, şifa kitaplarından birinin içine sakladığını hatırladı. Kitap da kutusundaydı ve onu geçit girişinde bırakmış, keşifleri sırasında taşımak istememişti.

Bunu unuttuğu için kendine lanet okuyarak, geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Birkaç yüz adımdan sonra durup başını iki yana salladı. O ana kadar tanıdık bir yere ulaşmış olmalıydı ama dönüşler ve yolların kesiştiği yerler tamamen yanlıştı.

Kaybolmuştu.

Korkmadı fakat kendine kızdı. Lonca arazisi büyüktü ama tünellerin binalardan fazla uzağa gideceğinden şüpheliydi. İlerlemeye devam ederse, nihayetinde kendini Üniversite'nin altında bulması çok muhtemeldi. Hedefsiz bir şekilde dolaşmadıkça ve yolların onu götürdüğü genel yöne dikkat ettikçe, dışarı çıkacaktı.

Böylece yürümeye başladı. Birkaç dönüşün ardından ve bir zamanlar bir hamam olduğu kesin, döşemeli bir salonla kapatılmış bir şömine içeren küçük odalar topluluğunun keşfinden sonra tavanı çökmüş bir çıkmaza ulaştı. Daha önce karşılaştığı çıkmazlarda değildi. Gerisin geri dönüp bir başka yol seçti.

Sonunda kendini hiçbir yan girişi olmayan düz bir geçitte buldu. Bu geçitten devam ederken giderek meraklandı. Böyle bir düz tünel,

mutlaka bir yere ulaşıyor olmalıydı. Belki bir başka Lonca binasına ulaşıyordu. Ya da belki de Lonca'dan tamamen dışarıya uzanıyordu.

Birkaç yüz adımdan sonra bir girintiyle karşılaştı. İçeri adımını atınca gizli bir kapıyı açan bir mekanizma keşfetti. Tüm kapıların sahip olduğu gözetleme deliğini bulup baktı.

Ötede bir oda vardı ama büyük kısmını göremiyordu. Oda sadece karanlık değildi. Gözetleme deliğinin üzerine pis bir cam yerleştirildiğinden görüntüyü bulanıklaştırıyordu.

Yine de odanın boş olduğunu görebiliyordu. Mekanizmaya uzanıp kolu çekti ve kapı açıldı. Odada etrafa bakınca kanının donduğunu hissetti.

Burası, Yüksek Lord'un Konağı altındaki odaydı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca tek yapabildiği, göğsünde küt küt atan kalbiyle etrafa gözünü dikmek oldu. Ardından bacakları yavaşça uzaklaşma ihtiyacına cevap vermeye başladı. Elleriyle, kapıyı kapayacak olan kolu yokladı.

Kapı kapanırken kasları kaskatı hallerinden kurtulup güçsüzleşti. Farenler ve diğer böcekleri umursayacak hali olmadan duvara sırtını dayayıp yere kaydı.

Orada olsaydı...

Bu, düşünülmesi fazla dehşet verici bir şeydi. Derin bir nefes alarak, titreyişini durdurmak için kendini zorladı. Kapıya ve kendine baktı. Akkarin'in odasının gizli girişinin hemen yanında dizleri üzerindeydi. Bulunulması iyi olmayan bir yerdeydi. Özellikle de, adam bu geçitleri kullanma alışkanlığına sahipse...

Korkuyla gücüne kavuşup tökezleyerek doğruldu ve aceleyle uzaklaştı. Geçit girintiden uzağa uzanıyor olsa da, artık onun nereye ulaştığını bilmeye ihtiyacı yoktu. Hızla nefes alıp verirken bir koşu kopardı ve Üniversite olduğunu umduğu yöne doğru kaçtı.

31. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİR KARŞILAŞMA

Boz Dağlar'ın etekleri etrafından dolanan yol, arazinin eğimini takip ederek uzanıyordu. Dannyl, Tayend ve hizmetçileri bir dönemeçten geçtiklerinde görüş açısına dikkat çekici bir yapı girdi. Dik bir uçurumun ucunda yükseliyordu. Minik pencereler duvarlarını kaplıyor, dar bir taş köprü, sade bir açıklığa uzanıyordu.

Dannyl ve Tayend birbirlerine baktılar. Tayend'in ifadesi, Dannyl'e araştırmacının da binayı kendisi kadar düşmanca bulduğunu gösteriyordu. Hizmetçilere döndü.

"Hend, Krimen. Önden gidip Dem Ladeiri'nin bizi kabul edip etmeyeceğine bir bakın."

"Baş üstüne, lordum," diye karşılık verdi Hend. İki hizmetçi atlarını tırısra kaldırdılar ve yolun bir sonraki dönemecinin ötesinde gözden kayboldular.

"Dostane görünen bir yer değil," diye mırıldandı Tayend.

"Evet," diye katıldı Dannyl. "Evden çok hisara benziyor."

"Bir zamanlar hisarmış," dedi Tayend. "Yüzyıllar önce."

Dannyl atını yavaşlattı. "Bana Dem Ladeiri hakkında ne anlatabilirsin?"

"Adam yaşlı. Doksan yaşlarında. Birkaç hizmetçisi var ama onun dışında yalnız."

“Ve bir kütüphanesi var.”

“Oldukça ünlü bir kütüphane. Ailesi son birkaç yüzyılda her tür antikayı toplamıştır. Buna bazı kitaplar da dahil.”

“Belki işe yarar bir şey buluruz.”

Tayend omuz silkti. “Ben tuhaf çok şey bulmayı bekliyorum ama işe yarar bir şey bulmak zor olur. Kütüphaneci Irand, Dem'i gençken tanıdığını söyledi ve onu ‘acayip ve komik’ diye niteledi.”

Dannyl ağaçlar arasından binaya bakmayı sürdürdü. Üç haftadır yolculuk ediyorlardı ve bir yerde bir geceden fazla kalmamışlardı. Kırdan yaşayan Demlerle tanışmak ve çocuklarını büyü yönünden sınamak sıkıcı bir iş haline gelmişti. Ayrıca, ziyaret ettikleri kütüphanelerde henüz öğrenmedikleri herhangi bir şeyi öğrenmemişlerdi.

Tabii, bunu Akkarin de tecrübe etmiş olabilirdi. Kadim büyü arayışı, herhangi büyük bir keşif yapamadan bitmişti.

Sonunda köprü önlerine geldi. Baş döndürücü yükseklikte bir yarığın üstündeydi. Binanın ön duvarındaki bir açıklıkta iki büyük tahta kapı vardı. Bunlar öylesine pashlı menteşelere asılıydılar ki, Dannyl onların neden çökmediklerini merak etti. Üzerindeki kıyafetler kendisine büyük gelen, ince yapılı, beyaz saçlı bir adam kapıların arasında duruyordu.

“Selamlar, Elçi Dannyl.” Yaşlı adamın sesi tiz ve zayıftı. Reverans yaptı. “Evime hoş geldiniz.”

Dannyl ve Tayend atlarından inip dizginleri hizmetçilerine verdiler. “Teşekkürler, Dem Ladeiri,” diye karşılık verdi Dannyl. “Bu, Tremmelin’li Tayend, Büyük Kütüphane araştırmacısı.”

Dem döndü ve Tayend’e baktı. “Hoş geldiniz, genç adam. Benim de bir kütüphanem var.”

“Evet, duydum. Tüm Elyne’de nam salmış bir kütüphane,” diye karşılık verdi Tayend, ikna edici bir hevesle. “İlgi çekici şeylerle dolu. Kabul ederseniz, görmeyi çok isterim.”

“Tabii ki görebilirsiniz!” dedi Dem. “İçeri gelin.”

Yaşlı adamı küçük bir avluya doğru takip ettiler, ardından pashlı bir demir kapıdan geçip bir salona girdiler. Eşyalar lüks görünüyor olsa da, etraf toz kokuyordu.

“İri!” diye seslendi yaşlı adam tiz bir sesle. Kapıya doğru aceleyle yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve önlük giymiş orta yaşlı bir kadın ortaya çıktı. “Misafirlerime içecek bir şeyler getir. Kütüphanede olacağız.”

Kadının gözleri, Danny’ın cüppesini gördüğünde büyüdü. Aceleyle reverans yapan kadın görüş açısından çıktı.

“Bizi hemen kütüphanenize götürmenize gerek yok,” dedi Danny. “Size zahmet olmak istemeyiz.”

Dem eliyle geçiştirdi. “Zahmet değil. Hizmetçileriniz geldiğinde kütüphanedeydim.”

Yaşlı adamı bir koridora doğru takip ettiler, ardından uzun, sarmal bir merdivenden aşağı indiler. Merdiven sanki kayaya oyulmuş gibiydi ama son kısmı sağlam tahtadandı. Dev bir salonun ortasında son buldu.

Danny, Tayend’in nefesini tuttuğunu duyduğunda gülümsedi. Araştırmacı etkilenmeyi beklememişti.

Salon raf sıralarıyla özenle bölümlere ayrılmıştı. Önlerinde doldurulmuş hayvanlar, organ ve yaratıkların olduğu koruyucu sıvı şişeleri, her tür malzemeden yapılma oyma işleri, tuhaf düzenekler, kaya ve kristal parçaları, sayısız parşömen, taş yazıtlar ve raflar dolusu kitap uzanıyordu. Orada burada dev heykeller duruyor, Danny’ın onların kütüphane içine nasıl getirildiklerine şaşmasına neden oluyorlardı. Duvarlarda yıldız çizelgelerinin yanında diğer gizemli çizimler asılıydı.

Dem’i bu harikalar arasından takip ederken konuşamayacak kadar etkilenmiş haldeydiler. Adam onları kitaplar arasındaki bir boşluğa yönlendirdiğinde, Tayend her rafa iliştilmiş konu ve numaraların olduğu küçük levhalara göz attı.

“Bu sayılar ne için?” diye sordu.

Dem dönüp gülümsedi. “Kitap listesi sistemi. Her kitabın bir numarası var ve kayıtlarının tümünü kâğıt üstünde tutarını.”

“Büyük Kütüphane’de bu kadar detaylı bir şeye sahip değiliz. Aynı konudaki kitapları beraber tutarız... tabii, yapabildiğimiz kadarıyla. Bu sisteme ne zamandır sahipsiniz?”

Yaşlı adam Tayend'e dönmeden baktı. "Büyükbabam icat etti."

"Büyük Kütüphane'ye de bunu kullanmalarını önerdiniz mi?"

"Birkaç kez. Irand pek umursamadı."

"Gerçekten mi?.." Tayend bunu komik bulmuştu. "Nasıl kullandığını görmeyi çok isterim."

"Göreceksiniz," diye yanıtladı yaşlı adam. "Birazdan size göstereğim şey o."

Rafların yanından geçip çekmeceli ve tahta sandıklarla çevrili büyük bir masaya geldiler.

"Araştırmak istediğiniz özel bir konu var mı?"

"Kadim büyü üzerine herhangi bir kitabınız var mı?" diye sordu Tayend.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırdı. "Evet. Ama daha açık olabilir misiniz?"

Dannyl ve Tayend birbirlerine baktılar.

"Charkan Kralı ya da Shakan Dra hakkında herhangi bir şey."

Dem'in kaşları daha da kalktı. "Bakayım."

Dönen adam, bir çekmeceyi çekti ve sıralar halinde kartlar ortaya çıktı. Onları çabucak arayıp bir sayı söyledi. Ardından, çekmeceyi kapayarak rafların sonuna gitti ve bir aralığa döndü. Kitaplıklardan birinde duran Dem, kitap sırtlarında parmağını gezdirip içlerinden birini tıklattı.

"İşte bu." Kitabı çekip Tayend'e verdi.

"Kemori'li Ralend hakkında bir kitap."

"Burada Charkan Kralı hakkında bir atıf olmalı, yoksa kartlarım beni bu kitaba yönlendirmezdi," diye temin etti Dem. "Şimdi, beni takip edin. Sanırım bazı eserlerimiz de olacak."

Dem'i kitaplıkların arasında takip ederek birkaç çekmeceli dolabın önüne geldiler. Bunlar da numaralandırılmıştı. Yaşlı adam bir çekmeceyi çekip yakındaki bir masaya koydu. İçine baktığında hafifçe inledi.

"Ah! Doğru ya. Bu bana beş yıl önce gönderilmişti. Yüksek Lordunuzun, benim görmemi istediğini hatırlıyorum."

Tayend ve Dannyl bir kez daha bakiştılar.

“Akkarin mi?” diye sordu Dannyl kutuya bakarak. İçinde gümüş bir yüzük vardı. “Neden buna ilgi duymuş?”

“nk uzun yıllar önce Charkan Kralı hakkında bilgi aramak için bana gelmişti. Bana bu sembolü gösterdi.” Dem yüzüğü kaldırdı. Yüzüğü koyu kırmızı bir taş yerleştirilmişti ve taşın yüzeyine kabaca çizilmiş bir elin yanında hilal oyulmuştu. “Ama ona, bana neyin geldiğini anlatan bir mektup yazdığımda, yeni konumu dolayısıyla ziyaret edemeyeceğini aktaran bir cevap gönderdi.”

Yüzüğü alan Dannyl onu yakından inceledi.

“Yüzüğü gönderen kişinin bana söylediğı kadarıyla, efsaneye göre, büyücüler bunu duyulma korkusu olmadan birbirleriyle iletişim kurmakta kullanmışlar,” diye ekledi Dem.

“Gerçekten mi? şu cömert kişi kimmiş, peki?”

“Bilmiyorum. O adam... ya da kadın... bana ismini vermedi.” Dem omuz silkti. “Bazen insanlar ailelerinin değeri bir şeyi başkasına verdiklerini bilmesini istemezler. Hem zaten, bu gerçek bir değeri taş değıl. Sadece cam.”

“Dene,” dedi bir ses Dannyl’in omzunun arkasından.

Dannyl şaşkınlıkla Tayend’e baktı. Araştırmacı sırtıttı. “Haydi!”

“Bir başka büyücüyle iletişime geçmem gerekir,” dedi Dannyl, yüzüğü parmağına geçirirken. “Ve iletişimimizi duyup duymadığını söyleyecek bir üçüncü büyücü lazım.”

Başını aşağı çevirip yüzüğü bakan Dannyl, büyülü herhangi bir şey hissetmedi.

“Bundan herhangi bir şey sezemiyorum.” Yüzüğü çıkarıp tekrar Dem’e verdi. “Belki bir zamanlar büyülü özellikleri olmuştur ama onları zaman içinde kaybetmiş olabilir.”

Yaşlı adam başıyla onaylayıp kutuyu kaldırdı. “Kitap daha aydınlatıcı gelebilir. Okuma yapabileceğiniz sandalyeler şurada,” dedi salonun karşısına elini sallayarak. Sandalyelere ulaştıklarında daha önce gördükleri kadın yemek dolu bir tepsiyle geldi. Bir başkasıysa

elinde kadehler ve bir şişe şarapla yanındaydı. Tayend oturdu ve Kemori'li Ralend'in kitabının sayfalarını çevirmeye başladı.

“Charkan Kralı onun yolundan söz eder,” diye okudu. “Dağlardan geldi, Ay'ın şehri olan Armje'de durup hediyelerini sundu.” Tayend başını kaldırdı. “Armje. Bu ismi duymuştum.”

“Artık bir harabe,” dedi Dem, ağzı yemekle doluyken. “Buraya uzak değil. Eskiden, gençken, oraya sürekli tırmanırdım.”

Dem harabeleri hevesle betimlemeye başlarken, Dannyl Tayend'in onu dinlemediğini fark etti. Kitabı okumaya devam eden araştırmacının bakışları keskinleşti. O bakışı bilen Dannyl gülümsedi. Dem'in kütüphanesi, Tayend'in beklediği gibi işe yaramaz antikalarla dolu bir koleksiyondan ibaret çıkmamıştı.

Gizli geçitlere ilk girdiğinden bu yana geçen iki hafta boyunca Sonea, Regin'le bir kez bile karşılaşmamıştı. Lord Yikmo tarafından bulunmanın Regin'in müttefiklerinin hevesini kırdığını umsa da, bunun olmadığına dair şüpheleri vardı.

Ceza aldıklarına dair hiçbir şey işitmemişti. Yikmo bu olaydan bir daha bahsetmemişti ve başka kimse de haberdar görünmemişti. O nedenle, sessiz kalması konusundaki isteğini öğretmeninin kabul ettiğini tahmin ediyordu. Ne yazık ki bu, Regin'in müttefiklerinin ona eziyet edip bunun yanlarına kâr kalması konusunda kendilerine daha da güven duymalarından başka bir şeye yaramayacaktı.

Regin onu hep ikinci katta, kütüphanenin olduğu yerin yakınlarında pusuya düşürdüğünden, Sonea alt katlardaki gizli geçitlerden çıkmaya özen göstermişti. Bir önceki gece, bunun oğlan tarafından anlaşıldığına dair ilk işaret gelmişti. Ana koridora alt kattan girince bir چراغın uzak köşede durduğunu görmüş ve birkaç adım sonra, Giriş Salonu'nda, daha büyük oğlanlardan biriyle yüz yüze gelmişti. Sonea'ya saldırmaya cesaret edememiş olsalar da, o geçerken pis pis sırtmışlardı.

Bu yüzden o akşam gizli geçitlerden üçüncü katta çıkmıştı. Olabildiğince sessiz yürüyerek ana koridora doğru ilerledi.

Regin ve arkadaşlarıyla karşılaşırsa, koşarak gizli geçitlere kaçabilirdi. Tabii, bir girişe ulaşmadan köşeye sıkıştırılmazsa ve onların göremediği bir anda girişten içeri girebilirse.

Bir köşeyi döndüğünde, sonraki dönemeçte kahverengi bir madenin parladığını gördü ve kalbi duracak gibi oldu. Gerilerken belirsiz bir fısıltı duydu. Geldiği yönde ayak sesleri yankılandı. Sessizce lanet okuyarak koşmaya başladı. Yan geçide ok gibi fırlayınca tek başına duran bir çırağa çarptı. Kalkanına bir büyü darbesi vurdu ama o oğlan yalnızdı ve Sonea kolayca onu itip yoluna devam edebildi.

Üç dönemeçten sonra iki çırakla daha karşılaştı. Yolunu kesmeye çalıştılar ama çok geçmeden vazgeçtiler. Bir geçit odasına açılan kapıda, dört çırak daha ortaya çıkıp Sonea'yla dövüşmeye geldiklerinde Sonea gecikti. Onları da geçerek, kapıya büyülü bir kilit yerleştirdi.

Onları ayır, diye düşündü. Yıkmo takdir ederdi.

İç geçitlerden birine yönelerek en yakındaki geçit girişleriyle dolu odaya aceleyle ilerledi. Görüş açısına girdiğinde kapıyı zihniyle açıp kapadı, ardından çabucak geldiği yoldan geri döndü.

Hâlâ yalnızım, diye düşündü. Ayak seslerini azaltmak için yavaşladı, kıvrılan bir yoldan ilerledi ve sonunda gizli geçitlere açılan bir kapıya geldi. Kimsenin onu görmediğinden emin olup elini bir resmin altına sokarak gizli kolu hissetti.

“Şu yöne gitti,” diye seslendi biri.

Kalbi bir anlığına durdu. Kolu aşağı çekti ve açıklıktan tökezleyerek geçip kapıyı iterek kapadı.

Etrafı karanlıkla çevirili bir halde kapı deliğinden bir göz attı. Nefes nefeseydi. Küçük delikten birkaç çırağın geçtiğini gördü. Kaç kişi olduklarını saydığına midesine ağrı girdi. Yirmi çırak...

Ama onlardan kaçabilmişti. Kalp atışları yavaşlayıp nefesi düzene girdi. Boynunun arkasına biraz ılık hava esti.

Sonea kaşlarını çatı. *Ilık hava mı?*

Ardından, kendi nefes alıp verme sesinin arasında daha hafif bir nefes duydu. Bir anda dönüp iradesiyle ışık oluşturdu... ardından dehşetle haykırmamak için kendini tuttu.

ÇIRAK

Kara gözler, onunkilere bakıyordu. Adanı kollarını göğsünde kavuşturmuştu, kara cüppesindeki altın arma ışıktaki parlıyordu. Onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı.

Sertçe yutkunan Sonea yana adım attı ancak bir kol kalkıp yolunu kapadı.

“Çık dışarı,” diye hırladı adam.

Sonea tereddüt etti. Çırakları duyamıyor muydu? Onun tuzağa düşeceğini anlamıyor muydu?

“Hemen!” diye çıkıştı adam. “Ve bu geçitlere bir daha girme.”

Dönen Sonea titreyen elleriyle kilidi açmaya çalıştı. Kapı deliğinden baktığında dışarıda kalan geçitte kimse olmadığını görerek rahatladı. Tökezleyerek geçtiğinde kapı ardından kapandı ve boynu arkasında hafif bir soğuk hava hissetti.

Birkaç saniye boyunca orada ürpererek durdu. Ardından adamın onu kapı deliğinden izlediğini düşünerek kendini zorlayarak harekete geçti. Bir köşeden döndüğündeyse, yirmi çift göz dönüp ona şaşkınlıkla baktı.

“Bulduk onu!” diye haykırdı biri keyifle.

Sonea ilk darbelere karşı kalkan oluşturdu. Geriledi ve ardından, Regin arkadaşlarının yarısının çemberi kapayıp kızın kaçmasına engel olmaları emrini verdiğinde, dönüp kaçtı.

Gizli kapıdan geçtiğinde, hissettiği şokun azaldığını ve öfkesinin kabardığını hissetti.

Neden onları durdurumuyor? Gitmemem gereken bir yere gittiğim için bana ceza mı veriyor? Çıraklar bir yan geçitten çıkageldiklerinde kayarak durup onları orada tutmak üzere bir bariyer oluşturdu ve geriye kalan tek çıkıştan ok gibi fırladı.

İnsanlar onun neden bana yardım etmediğini sorgulamazlar mı... ama tabii, kimse onun orada olduğunu bilmiyor, benim dışımda. Bariyerinin çırakların saldırısı altında zayıfladığını hissedince lanet okudu. Bir köşeyi döndüğünde görünmez bir duvara tosladı. O bariyeri kolayca kırdığında aceleyle ilerleyip bir başkasıyla karşılaştı. O da çabucak düştü ancak kendini bariyer üstüne bari-

yerle karşılaşırken buldu. Hem önden hem de arkadan ayak sesleri duyunca göğsü sıkıştı. Bir an sonra, sonu gelmez darbe yağmuruna kalkanıyla dayanmaktaydı.

Gizli geçitlerde ne yapıyor ki zaten? Hiç ayak izi görmedim... Tabii, geçerken tozları düzeltiyorsa... Ama neden kimse geçitleri kullanmazken böyle bir şey yapsın ki?

Çıraklar kaçış yollarını kapadı. Kapana kısıldığı için tek yapabileceği, çıraklar onu zayıflatırken beklemektir artık. Kalkanı sönükleşmeye başlarken, Regin öne çıkıp genişçe gülümsedi. Elinde koyu renk bir sıvıyla dolu küçük bir şişe vardı. İşaret verdiğinde saldırı sona erdi.

“Tatlı Sonea,” dedi oğlan, Sonea’nın kalkanına bir güç dalgası gönderirken. “Seni görmek beni ne kadar da mutlu ediyor.” Bir başka darbe. “Son görüşmemizin üzerinden o kadar zaman geçti ki...” Kalkanı sönmeye başladı ama bir yerlerden daha da fazla güç çekerek dayanmayı sürdürdü. “Yokluk saygıyı artırır derler.” Sonraki darbe kalkanı kolayca yıktı. Sonea kendini gelecek şok darbelerine hazırlayarak bekledi.

“Sana bir hediye getirdim,” diye devam etti Regin. “En sıradışı türden bir parfüm.” Şişenin kapağını çıkardı. “Ah! Nasıl da tatlı bir esans. Denemek ister miydin?”

Birkaç adım ötede olsa da, Sonea kokuyu tanıdı. Bir Şifa dersi projesi için tüm sınıf kreppa çalısı yapraklarından yağ çıkarmıştı. Geriye kalan sıvı, çürüyen bitki gibi kokar ve derinin acı verici bir şekilde su toplamasına neden olurdu.

Regin kapaksız şişeyi dikkatsizce salladı. “Ama tek, küçük bir şişe, duyduğum saygı için çok yetersiz kalır. Bak, daha fazlasını da getirdim!”

Diğer çırakların ellerinde de şişeler ortaya çıktı. Şişeleri açan çıraklar, koridoru mide bulandırıcı bir kokuyla doldurdular.

“Yarın, senin nerede olduğunu güzel parfümünden anlayacağız.” Regin diğerlerine başıyla işaret verdi. “Şimdi!” diye bağırdı.

ÇIRAK

Eller öne çıktı ve berbat sıvılar ona doğru fırlatıldı. Ellerini havaya kaldıran Sonea gözlerini kapayıp bir yerlerden son bir güç dalgası çekebildi.

Tenine hiçbir sıvı değmedi. Hiçbir şey yoktu. Önce birinin öksürme sesi geldi, sonra bir başkasının. Ardından, birdenbire geçit lanet okumalar ve bağırışlarla doldu. Gözlerini açınca, onları inanamayarak kırıştırdı. Duvarlar, tavan ve çıraklar kahverengi sıvıya bulanmıştı. Çıraklar ellerini ve yüzlerini delirmişçesine silmeye çalışıyordu. Bazıları yere tükürüyordu. Diğerleri gözlerini ovuşturuyordu, içlerinden biri de acıyla feryat etmeye başlamıştı.

Regin'e bakan Sonea, en yakında o olduğundan, en kötüsüne de onun maruz kaldığını gördü. Oğlanın gözleri sırlıslıklamdı ve yüzü kırmızı noktacıklarla doluydu.

Sonea'nın içinde tuhaf bir his kabarmaya başladı. Birazdan güleceğini fark ederek ağzını kapadı. Kendini duvardan itince biraz sallandı, ardından dik durdu.

Onlara ne kadar yorgun olduğunu gösterme, diye düşündü. Kafalarına intikam fikirleri girmesine imkân tanıma.

Çırakların arasından yürümeye başladı. Regin başını aniden kaldırdı. "Kaçmasına izin vermeyin," diye hırladı.

Birkaç çırak kafasını kaldırdı ama geri kalanlar onu duymazlıktan geldi.

"Boş versene. Hemen şu cüppeyi çıkarmam lazım," dedi bir çırak. Diğerleri buna başlarını sallayarak katıldılar ve uzaklaşmaya başladılar. Regin onlara doğru gözlerini kırıştırdı ve yüzü öfkeli bir ifadeye büründü ama karşı çıkmadı.

Sonea sırtını dönüp yorgun bacaklarını kendisini çıraklardan uzağa taşıması için zorladı.

32. BÖLÜM

KÜÇÜK BİR YAN GEZİ

Büyücü Odaları'nın merdivenlerinden çıkan Rothen esnedi. Soğuk bir banyo bile onu pek uyandıramamıştı. Tania'yı misafir odasında beklerken buldu. Kadın, kek ve sarmalarla dolu tabakları yerleştiriyordu.

“Günaydın, Tania,” dedi.

“Bu sabah biraz geç kaldınız, lordum,” diye karşılık verdi kadın.

“Evet.” Yüzünü ovalayan Rothen sumi hazırlamaya başladı. Kadının hâlâ onu seyrettiğini fark ederek iç geçirdi. “Dozu onda bire azalttım.”

Kadın hiçbir şey söylemedi ve takdir edercesine başıyla onaylamakla yetindi. “Bazı haberlerim var.” Duraksadı ve Rothen ona devam etmesini işaret ettiğinde özür dilercesine yüzünü ekşitti. “Hoşlanmayacaksınız.”

“Anlat.”

“Üniversite temizlikçileri, geçitlerden birinin berbat kokulu bir sıvıyla dolu olduğundan şikâyet ediyorlardı bu sabah. Onlara ne olduğunu sorduğumda, çırakların birbirleriyle dövüştüğüyle ilgili söylenmeye başladılar. Hangi çıraklar olduğunu söylemeye biraz çekindiler. En azından benim önümde söylemeye. Ben de hikâyeyi duymuş hizmetçi kızlardan birine rüşvet vererek öğrendim. Regin diğer çırakları toplayıp gece vakti Sonea'yı pusuya düşürüyormuş.

Viola'ya sorduğumda bana Sonea'nın incindiğine dair herhangi bir şey görmediğini söyledi.”

Rothen kaşlarını çatı. “Sonea'yı bitkin düşürmek kolay değil.” Bunun ne anlama geldiğini fark edince bir öfke kıvılcımı hissetti. “Ama bitkin düştü mü, Regin ona istediği her şeyi yapabilir. Ona fiziksel olarak bile karşı çıkamaz.”

Tania keskince nefesini tuttu. “Ona zarar vermeye cüret edemez, değil mi?”

“Kalıcı bir zarar vermez. Ya da kendini okuldan attıracak bir zarar.” Rothen masaya bakıp kaşlarını çatı.

“Yüksek Lord neden buna bir son vermiyor? Yoksa duymadı mı? Belki de ona söylemelisiniz.”

Rothen başını olumsuzca salladı. “Biliyor. Bilmesi gerekir.”

“Ama...” Tania kapı çalındığında durdu. Bu arayı rahatlayarak karşılayan Rothen kapıyı iradesiyle açtı. Bir ulak içeri girdi, reverans yaptı, Rothen'e bir mektup verdi ve odadan çıktı.

“Sonea için.” Rothen mektubu döndürdüğünde kalbi duracak gibi oldu. “Teyzesi ve eniştesinden.”

Tania yaklaştı. “Sizin odalarınızda kalmadığını bilmiyorlar mı?”

“Hayır. Sonea, mektuplar onun Çırak Odaları'ndaki odasına gelirse Regin'in alabileceğini düşündü ve büyük ihtimalle konuta yerleştiğinden beri onlarla iletişim kurmadı.”

“Ona götürmemi ister misiniz?” diye teklif etti Tania.

Rothen başını kaldırdı, şaşırmıştı. Başkalarının Akkarin'den korkmak için nedeni olmadığını unutmak kolaydı. “Götürür müsün?”

“Tabii ki. Onunla ne zamandır konuşamadım.”

Akkarin, Rothen'in hizmetçisini Sonea'ya bir mesaj götürürken görürse şüphelenebilirdi. “Bunu en kısa zamanda okumak isteyecektir. Odasına götürürsen, akşama kadar eline geçmez. Sanırım hürgünlerini Çıraklar Kütüphanesi'nde geçiriyor. Leydi Ty'a verebilir misin?”

“Tamam.” Tania mektubu aldı ve onu kıyafetinin önündeki bir cebe koydu. “Bulaşıkları mutfağa götürdükten sonra kütüphaneye uğrarım.”

. . .

“Ah! Bacaklarım ağrıyor!” diye şikâyet etti Tayend.

Bir kaya parçasına yığılıp dinlenmeye başladığında Dannyl sessizce güldü. “Harabeleri ziyaret etmek isteyen sendin. Benim fikrim değildi.”

“Ama Dem Ladeiri onları o kadar ilgi çekici bir şekilde anlattı ki...” Tayend matarasını çıkarıp birkaç yudum su içti. “Ve yakın olduğunu söylemişti.”

“Oraya gidebilmemiz için birkaç uçuruma tırmanmamız gerektiğini söylemeyi unuttu, hepsi o. Tabii, bir de halat köprüünün güvenli olmadığını...”

“Eh, bize buraya en son geldiğinden bu yana uzun süre geçtiğini söyledi. Havada süzûlebilmek bazen çok işe yarıyor olmalı.”

“Bazen.”

“Neden sen nefes nefese değilsin?”

Dannyl gülümsedi. “Lonca’mn bize öğrettiği tek işe yarar numara havada süzûlmek değil.”

“Kendini *iyileştiriyor* musun?” Tayend ona küçük bir taş fırlattı. “Buna hile derler!”

“Teklif edersem yardımımı geri çevireceksin.”

“Hayır, sadece seninle aynı avantaja sahip olmanın adil olduğunu düşünüyorum.”

Dannyl sahte bir bıkkınlıkla iç çekti. “Bileğini uzat, öyleyse.” Onu şaşırtarak, Tayend tereddüt etmeden kolunu uzattı ve Dannyl onun tenine avucunu yerleştirirken gözlerini sıkıca kapadı.

Tayend’in vücuduna biraz Şifa büyüğü göndererek, gergin kasları rahatlatmıştı. Çoğu Şifacı büyüğün böyle boşa kullanılmasına kaslarını çatırdı. Tayend’in bir şeyi yoktu. Sadece, dağlık arazide yürümenin getirdiği zorluğa alışkın değildi.

Dannyl Tayend’in kolunu bıraktığında araştırmacı ayağa kalkıp kendine bir baktı.

“Bu harika!” dedi. “Bu sabahki gibi hissediyorum. Gitmeden önceki halim gibi.” Dannyl’e sırtıp patikadan yukarı yürümeye başladı. “Haydi, öyleyse. Bütün gün burada beklemeyeceğiz herhalde.”

Şaşkın Dannyl onu takip etti. Birkaç yüz adımdan sonra Tayend bir tepeye ulaştı ve yavaşlayarak durdu. Dannyl ona yetiştiğinde harabeleri gördü. Hafif bir meyildeki alçak duvarlar, binaların dış hatlarını gösteriyordu. Arada sırada kadim bir sütun görülüyor ve küçük, terk edilmiş şehrin ortasında çatısız bir yapı sağlam duruyordu. Yapı devasa taşlarla inşa edilmişti. Otlar ve yabani bitkiler etrafını kaplamıştı.

“Demek burası Armje,” diye mırıldandı Tayend. “Pek bir şey kalmamış.”

“Bin yıldan eski.”

“Haydi, daha yakından bakalım.”

Patika kıvrılarak şehre uzanıyor, otlu bir yol oluşturacak şekilde genişliyordu. İlk binaya ulaştığında düzleşti ve büyük binaya doğru uzandı. Dannyl ve Tayend durup küçük binaların ortaya çıkmış bazı odalarını incelediler.

“Sence burası bir çeşit umumi çamaşırhane mi?” diye sordu Tayend. Sık aralıklarla delikler açılmış taş bir bankın yanında duruyordu.

“Belki bir tür mutfaktır,” diye karşılık verdi Dannyl. “Deliklere tencereler konmuş olabilir.”

Ortadaki büyük yapıya ulaştıklarında, Dannyl havada bir durgunluk olduğunu fark etti. Ağır bir eşiğin altından geniş bir salona girdiler. Zemin tozun ve bel hizasına uzanan bitkilerin altında kalmıştı.

“Burası ne işe yarıyordu acaba?” diye sesli düşündü Tayend. “Önemli bir yer olmalı. Belki bir saray. Ya da tapmak.”

Daha küçük bir salona giden Tayend birden yana atıldı. Duvara gözlerini dikti. Karmaşık bir desen oyulmuştu.

“Burada birtakım kelimeler var,” dedi genç adam. “Kanunlarla alakalı bir şey.”

Dannyl yakından baktığında bir el yontması gördü ve kalbi duracak gibi oldu. “Bak.”

“O büyü sembolü,” dedi Tayend geçiştirircesine.

“Eski Elyne’de el, büyü sembolü mü?”

“Evet... ve birçok kadim yazıtta da öyledir. Bazı bilginler bugünkü M harfinin el sembolünden geldiğine inanırlar.”

“Öyleyse Charkan Kralı’nın unvanlarının yarısı büyüye işaret ediyor. Şuradaki hilal ne öyleyse?”

Tayend omuz silkip harabenin içine ilerledi. “Ay büyü. Gece büyü. Büyü hiç ayın konumlarına bağlı olur mu?”

“Hayır.”

“Belki de kadınlarla alakalıdır. Kadınların büyü. Bekle... şuna bak!”

Tayend bir başka yontmanın önünde durmuştu. Taşların bazılarının düşüp sadece arkadaki yontmayı bıraktığı, yukarıdaki bir kısmı işaret ediyordu. Dannyl nefesini tuttu. Araştırmacı sembollerden birine değil, modern harflerle yazılmış tanıdık bir ismi gösteriyordu.

“Dem Ladeiri, Akkarin’in buraya geldiğine dair bir şeyden bahsetmemiştii,” dedi Tayend.

“Belki de unuttu. Belki Akkarin ona söylememiştir.”

“Ama bizim buraya gelmemizi gerçekten istedi.”

Dannyl isme baktı, ardından duvarın geri kalanını inceledi. “Eski yazılar ne diyor?”

Tayend yakından baktı. “Bir dakika...”

O sembolleri incelerken, Dannyl bir adım gerileyip etrafına bakındı. Akkarin’in isminin altına kemerli bir yol şekli yontulmuştu. Yoksa değil miydi? Tozu temizleyip otları kopararak bir çatlağı ortaya çıkardığında gülümsedi.

Tayend nefesini tuttu. “Buna göre, burası bir...”

“Kapı,” diye bitirdi Dannyl onun sözünü.

“Evet!” Tayend duvarı parmaklarını tıklattı. “Ve bir tür hüküm yerine gidiyor. Acaba hâlâ açılabilir mi?..”

Kapıya bakan Dannyl sezilerini genişletti. Basit bir mekanizma keşfetti. Kapının sadece içeriden ya da... büyüyle açılmasına izin verecek türden bir mekanizmaydı.

“Geride dur.”

Tayend çekilirken Dannyl iradesini yönlendirdi. Mekanizma dönerken kapı eşiğini doldurmuş toz, toprak ve otları aşmaya çalıştı. Taş kapı içeri doğru açılırken bir gümbürtü ve sürtünme sesleri odayı doldurdu. Karanlık bir geçit ortaya çıktı.

Kapı bir insanın yan geçebileceği kadar açıldığında Dannyl mekanizmayı bıraktı. Daha da zorlarsa kalıcı zarar vereceğinden korktu. Tayend’le bakıştı.

“İçeri girelim mi?” diye fısıldadı araştırmacı.

Dannyl kaşlarını çatı. “Önce ben gireyim. Sağlam olmayabilir.”

Tayend önce karşı çıkacakmış gibi, ardından da fikri değişmiş gibi göründü. “Ben şunu çevirmeye devam edeyim.”

“Güvenli olduğuna emin olunca dönerim.”

“İyi olur.”

Dannyl kapıdan geçti, bir küre ışık yarattı ve önden gönderdi. Duvarlar sadeydi. Önce kökleri ve faren ağlarını bir kenara itmek zorunda kaldı ama yirmi adım sonra yol açıldı. Zemin hafifçe aşağı eğimliydi ve hava gittikçe soğuyordu.

Yan geçit yoktu. Tavan alçaktı ve çok geçmeden Dannyl üzerine tanıdık bir rahatsızlığın çöktüğünü hissetti. Adımlarını saydı ve iki yüzü geçtiğinde duvarlar sona erdi. Ne var ki zemin devam ediyor, daralarak tamamıyla karanlık bir kısma uzanıyordu. Dikkatlice dar çıkıntıya adımını atıp onun ayakları altında çökmesi ihtimaline karşılık havada süzölmeye hazırlandı. Ayak seslerinin yankılanma şeklinden, her iki taraftaki boşluğun büyük olduğunu anlayabiliyordu.

Çıkıntı on adımdan sonra çember oluşturacak şekilde genişledi. Küre ışığını daha da parlatan Dannyl, parıldayan bir kubbe ortaya çıktığında nefesini tuttu. Yüzeyi, sanki sayısız değerli taşla kaplıymışçasına titrek bir şekilde ışıldıyordu.

“Tayend!” diye seslendi. “Gel şuna bak!” Geçidin geride kalan karanlığına bakan Dannyl, iradesini esneterek yol boyunca küçük küre ışıklar oluşturdu.

Gözucuyla bir şeyin hareketini yakaladı. Döndüğünde, kubbenin bir kısmının geri kalan kısımlarından daha parlak ışıldadığını gördü. Işık huzmeleri ortaya çıkarak titrediler. Etkilenerek gözlerini alamayan Dannyl, hızla hareket ederek buluşan ışıkları seyretti. Sanki büyü darbesi alan Arena bariyeri gibiydi. Tabii, zıt haliydi...

Bir çeşit içgüdü onu uyardığında kalkanını oluşturup kubbeden gelen güç ışığını tam zamanında karşılayabildi. Gücünün şiddeti karşısında şaşkınlıkla inledi. Ardından arka taraftan bir başka saldırı geldiğinde aynı şekilde inlerken şok içindeydi. Döndüğünde taşlarda ikinci bir güç parıltısı oluştuğunu gördü. İki tanesi daha başka kısımlarda hızla oluşuyordu.

Geçit girişine iki adım kadar ilerleyince yolunu kapatan bir bariyere tosladı. *Ne oluyor? Bunu kim yapıyor?*

Ama orada başkası yoktu. Sadece Tayend vardı. Dannyl geçide baktığında boş olduğunu gördü. Daha da fazla saldırı geldiğinde ellerini bariyerin önünde açıp bir büyü ışını gönderdi. Bariyer dayandı. Belki, tüm gücünü verirse... Ama kalkanı için de güce ihtiyacı vardı.

Paniklemeye başladı. Her darbe onu daha da yoruyordu. Bu saldırının daha ne kadar süreceği hakkında bir fikri yoktu. Bekleyecek olursa, o yer... yani tuzak, onu öldürebilirdi.

Düşün, dedi kendine. Duvarlardan gelen darbeler, zeminin ortasının üstüne yöneliyordu. Bariyere tamamen yapışırca, kalkanı çöktüğünde darbeler onu pas geçebilirdi. Ve kalkanını yok edip tüm gücünü bariyeri yıkmaya harcarsa, bir sonraki darbe gelemeden onu geçebilirdi.

Düşünebildiği tek şey buydu. Daha iyi bir fikir bulacak zamanı yoktu. Gözlerini kapayarak bariyere ağırlığını verirken büyüünün verdiği acıyı görmezden geldi. Bir nefes aldı, ardından kalkanını düşürdüğü anda tüm gücüyle saldırdı.

Bariyerin zayıfladığını hissetti. Aynı anda, gücünün son damlasının kendisini terk ettiğinin farkına vardı. Kendini acı için hazırladı ama onun yerine düştüğünü hissetti. Gözlerini açtığında tek görebildiği

karanlıktı... Zemine çarpması gerektiğini düşündüğü andan uzun süre sonra bile içine düşmeye devam ettiği bir karanlık...

“Leydi Sonea.”

Başını kaldıran Sonea’nın kalbi duracak gibi oldu. “Tania!”

Hizmetçi gülümserken, sabahın erken saatlerinde yaptıkları sohbetlerin anıları içini özlemle kavurdu. Sonea yanındaki sandalyeye iki kez vurduğunda Tania oturdu.

“Nasılsınız?” diye sordu Tania. Sonea’ya bakışından, iyi bir yanıt beklemediği belliydi.

“İyi.” Zoraki bir gülümseme gösterdi.

“Yorgun görünüyorsunuz.”

Sonea omuz silkti. “Gece geç vakitlere kadar ayaktayım. Artık öğrenecek çok şey var. Sen nasılsın? Rothen seni sürekli ayakta tutuyor mu hâlâ?”

Tania kıs kıs güldü. “Bana dert olduğu yok ama sizi çok özleyor.”

“Ben de özleyorum. Hem onu hem seni.”

“Size bir mektup getirdim, leydim,” dedi Tania. Kıyafetinin içinden çıkardığı mektubu masaya koydu. “Rothen bunun teyzeniz ve eniştenizden geldiğini, hemen okumak isteyeceğinizi söyledi, ben de onu size getirmeyi teklif ettim.”

Sonea mektubu hevesle aldı. “Teşekkür ederim.” Zarfı yırtıp açarak okumaya başladı. Yazı yapmacık bir resmiyet havasına sahipti. Teyzesi ve eniştesinin yazması olmadığından, ona mektup göndermek istediklerinde bir katip tutarlardı.

“Teyzemin bir çocuğu daha olacakmış!” diye inledi Sonea. “Ah, keşke onları ziyaret edebilsem.”

“Tabii ki ziyaret edebilirsiniz,” dedi Tania. “Lonca hapislane değil.”

Sonea kadına baktı. Tabii, Tania’nın Akkarin’den haberi yoktu. Ama Akkarin aile ziyaretlerini yasakladığına dair bir şey söylememişti. Ya da Lonca’dan asla ayrılmaması gerektiği. Kapıdaki muhafızlar onu durdurmazdı. Şehre ve istediği her yere gidebilirdi. Akkarin bundan hoşlanmazdı ama onu gizli geçitlerden zorla çıkarıp Regin’in

çetesinin merhametine terk ettiğinden, Sonea'nın onunla işbirliği yapmak gibi bir niyeti zaten yoktu.

"Haklısın," dedi Sonea yavaşça. "Onları ziyaret edeceğim. Bugün ziyaret edeceğim."

Tania gülümsedi. "Eminim sizi tekrar görmekten mutlu olurlar."

"Teşekkür ederim, Tania," dedi Sonea kalkarak. Hizmetçi saygıyla eğildi ve gülümsemeye devam ederek kütüphane kapısına yürüdü.

Kitaplarını kutusuna tekrar yerleştiren Sonea heyecanlandı. Ama nereye gideceği aklına geldiğinde tekrar ciddileşti. Şehir içinde kolayca dolaşabilirdi. Kimse sokaklardaki bir büyücünün varlığına şüpheyile bakmazdı. O kişi bir çırac bile olsa. Ama bir kez kenar mahallelere girdiğinde, cüppesi dikkat çeker, düşmanlığa bile sebep olabilirdi. Önceki ziyaretlerinde bunu göz önünde tutması gerekmemişti zira o zamanlar çırac değildi. Ner ne kadar kendini büyüyle koruyabilecek olsa da, takip edilmek ya da teyzesi ve eniştesine dikkat çekmek istemiyordu.

Ne var ki kanuna göre her zaman üzerinde üniforması olmalıydı. Kanunu çiğnemek konusunda pek de endişeli değildi ama onu kenar mahallelerde gözlerden saklayacak türden bir kıyafeti bulabilse bile nerede giyecekti?

Kuzey Mahalle'ye geldiğinde pazardan bir ceket ya da pelerin satın alabilirdi. Ama onun için paraya ihtiyacı vardı ve parasını Yüksek Lord'un Konağı'nda tutuyordu. Kutusuna gözlerini dikerek planını yeniden düşündü. Akkarin'e duyduğu korkusunun onu ailesini ziyaret etmekten alkoymasına izin verecek miydi? Hayır. Adam gün içinde konutunda nadiren bulunurdu. Büyük ihtimalle onunla karşılaşmazdı.

Kutusunu alarak, Leydi Tya'ya saygıyla eğilip kütüphaneden ayrıldı. Üniversite geçitlerinde yürürken gülümsedi. Teyzesi ve eniştesine bir hediye de alacaktı. Sonrasında Gollin'in hanına uğrayıp Harrin ve Donia'yı görüp, Ker'i'yi de sorabilirdi.

Yüksek Lord'un Konağı'na girdiğinde kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Ama onu rahatlatan bir şekilde, Akkarin içeride değildi ve

hizmetçisi Takan, ona saygıyla eğilip tekrar kaybolmuştu. Kutusunu bırakarak para kesesini cüppesine tıktırıp odasını terk etti. Konut kapısı arkasından kapanırken, sırtını dikleştirip kapılara yöneldi.

Kapı muhafızları o geçerken merakla baktılar. Büyük ihtimalle onu daha önce hiç görmemişlerdi, zira Sonea Lonca'dan birkaç kez ayrıldığında hep Rothen'le birlikte at arabasındaydı. Belki de bir çırağın yürüyerek çıkmasını görmek tuhaf gelmişti onlara.

Sonea İç Muhit'e girdiğinde tuhaf bir şekilde kendini oraya ait değilmiş gibi hissetti. Sokakları çevreleyen büyük evlere baktığında, yıllar önce şehrin bu kısmına yaptığı ziyaretleri hatırladı. O zamanlar, Hanelerin hizmetçilerine tamir edilmiş ayakkabılar ve kıyafetler götürürdü. O ziyaretlerde, iyi giyimli erkek ve kadınlar, ona şüphe ve küçümseme dolu bakışlar atmışlar, Sonea birkaç kez izin nişanını göstermek zorunda bırakılmıştı.

Şimdiyse o insanlar, Sonea geçerken gülümsüyor ve kibarca selam veriyorlardı. Bu hem tuhaf hem de gerçek dışı geliyordu. Kapılardan Kuzey Mahalle'ye geçerken bu his güçlendi. Kapı muhafızları selam durdular ve hatta o gecikmeden geçebilsin diye Korin Hanesi'nin bir arabasını bile durdurdular.

Kuzey Mahalle'ye girdiğindeyse kibar reveranslar ve gülümsemeler, yerlerini sert bakışlara bıraktı. Birkaç yüz adım sonra Sonea pazara gitme fikrinden caydı. Onun yerine "Kaliteli Kıyafetler ve Terzilik" yazan bir eve çıktı.

"Buyurun?" Kapıya bakan kadının saçı ağarmıştı ve genç büyücüğü gördüğünde şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Leydim! Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, aceleyle reverans yaparken.

Sonea gülümsedi. "Bir pelerin satın almak istiyorum."

"İçeri gelin! İçeri gelin!" Kadın kapıyı sonuna kadar açıp Sonea girerken tekrar başını eğdi. Onu her tarafta kıyafetlerin asılı olduğu bir odaya götürdü.

"Yeterince kaliteli bir şeyim olduğundan emin değilim," dedi kadın özür dilercesine, birkaç pelerin indirirken. "Bunun kapüşonu etrafında limek kürkü vardır ve şu da boncuk dikişlidir."

Kendini tutamayan Sonea pelerinleri inceledi. “Bu kaliteli,” dedi boncuklu pelerinden bahsederek. “Ama şu kürkün limek olduğunu sanmam. Limek kürkü çift katlıdır.”

“Ah!” diye inledi kadın, pelerini geri kaparak.

“Ama benim aradığım öyle bir şey değil zaten,” diye ekledi Sonea. “Bana eski ve biraz yıpranmış bir şey lazım. Burada kalitesiz bir şey bulmayı beklediğimden değil tabii. Her an çöpe atılacakmış gibi görünen bir pelerini olan bir hizmetçiniz var mı?”

Kadın Sonea’ya şaşkınlıkla baktı. “Bilmem...” dedi şüpheyle.

“Neden gidip sormuyorsunuz,” diye önerdi Sonea, “ben sizin kaliteli ürünlerinize zevkle bakarken?”

“Eğer istediğiniz buysa...” Kadın meraklanmıştı. Saygıyla eğildikten sonra evin içinde kaybolup hizmetçisine seslendi.

Askılara giden Sonea, kıyafetlerin bazılarına baktı. Özlemle iç geçirdi. Kanun onu cüppe giymeye zorluyordu ve büyük ihtimalle bundan sonra öyle şeyler giyemeyecekti, her ne kadar parası yetse de.

Aceleyle yaklaşan ayak seslerini duyunca döndüğünde terzinin odaya kollarında kıyafetlerle girdiğini gördü.

Solgun ve endişeli görünen bir hizmetçi peşinden girdi. Sonea’yı gören kızın gözleri büyüdü.

Pelerinelere şöyle bir göz gezdiren Sonea bir yanmda uzun, özenle yamanmış yırtığı olanını seçti. Ucu da astarından sökülmüştü. Hizmetçi kıza baktı.

“Burada bir bahçe var mı? Ya da kümes?”

Kız başıyla onayladı.

“Bu pelerini alıp eteklerini biraz toprağa sürt benim için... ve üzerine de biraz toprak at.”

Şaşkın kız pelerini alıp gözden kayboldu. Sonea terzinin eline bir altın sikke koydu, ardından hizmetçi pislenmiş pelerine döndüğünde onun da cebine bir gümüş sikke sokuverdi.

Yankesicilik becerilerimi para çalmak yerine para vermek için kullanacağım kimin aklına gelirdi? Bu düşünceyle evden ayrıldı.

Peleriniyle cüppesini kapatarak Kuzey Kapıları'na doğru giderken başka bir bakışa maruz kalmadı.

Kenar mahallelere girdiğinde muhafızlar ona hızlıca bir bakmaktan fazlasını yapmadılar. İçeri girenlerden çok kenar mahallelerden çıkan meskenciler onları meşgul ediyordu. Hem hoş olmayan hem de rahatlatıcı derecede tanıdık bir koku, kıvrılan sokaklara girerken etrafını sardı. Etrafına baktığında biraz rahatladı. Burada, Regin ve Akkarin uzakken, endişeleri önemsiz gibi geliyordu.

Ardından kendisini bir bolhane kapısından gözleyen bir adamı fark edip tekrar gerginleşti. Burası hâlâ kenar mahallelerdi ve her ne kadar kendisini büyüyle koruyabilecek olsa da, buna gerek kalmaması daha iyi olurdu. Gölgelede kalmaya özen gösterip kendini hazır tutarak, sokak ve ara sokaklardan hızlıca yoluna devam etti.

Jonna ve Ranel artık kenar mahallelerin daha zengin bir kısmında oturuyorlardı. Oranın sakinleri sağlam ahşap evlerde yaşırdı. Birkaç battaniye, sebze ve taze ekmek satın almak için pazara giderken, daha pahalı bir şeyler alabilmeyi diledi. Ama Jonna öylesi hediyeleri her zaman reddederdi. "Evimde Hanelerden gelmiş gibi görünen hiçbir şey istemiyorum. İnsanlar bizim hakkımızda tuhaf fikirlere kapılırlar," derdi.

Ailesinin yaşadığı sokağa gelince köşede boş koliler üzerinde oturan ufak bir oğlan çetesine birkaç çörek fırlattı. Onlar da seslenerek teşekkür ettiler. Sonea kendini aylardır o kadar keyifli hissetmediğini fark etti.

Dorrien ziyaret ettiğinden beri, diye düşündü birden. Ama Dorrien'i düşünmemek en iyisi.

Teyzesi ve eniştesinin evine ulaştığında ciddileşti. Lonca'ya katıldığından beri ikisi de nasıl davranacaklarını bilemiyor gibiydi. Bir yıldan uzun süre önce kontrolünü kaybetmesine tanık olmuşlardı ve Sonea onların hâlâ korktuğunu bilse şaşırmasdı. Ama onları ziyaret etmezse, tuhaf davranışları ya da korkularının üstesinden asla gelemeyeceklerini biliyordu. Onlar hâlâ tek ailesiydi ve Sonea hayatından kaybolup gitmelerine izin vermeyecekti.

Kapıyı çaldı. Çok geçmeden kapı açıldığında Jonna ona şaşkınlıkla gözlerini dikti.

“Sonea!”

Sonea sıırttı. “Merhaba, Jonna.”

Jonna kapıyı açtı. “Farklı görünüyorsun... Pelerinine yaptığından şeyden tabii. Bu yasal mı?”

Sonea alay edercesine güldü. “Kimin umurunda? Bugün mektubunuzu aldım ve sizi görmem gerekiyordu. Bak, size kutlamak için hediye getirdim.”

Sepeti ve battaniyeleri veren Sonea küçük, basitçe döşenmiş misafir salonuna girdi. Ranel salona girdi ve keyifle güldü.

“Sonea! Nasılmış benim küçük yeğenim?”

“İyi. Mutlu,” diye yalan söyledi Sonea. *Akkarin’i düşünme. Bu akşamı ziyan etme.*

Ranel ona sarıldı. “Para için sağ ol,” diye mırıldandı.

Sonea gülümseyip pelerini çıkaracaktı ki fikrini değiştirdi. Odanın bir köşesinde bir yatak gördüğünde oraya yöneldi ve uyuyan kuzenine baktı.

“İyi büyüyor,” dedi. “Sorun yok, değil mi?”

“Yok, sadece biraz öksürüyor,” dedi Jonna gülümseyerek. Kendi karnına hafifçe vurdu. “Bu kez kız olacak diye umuyoruz.”

Onlar konuştukça, Sonea ikilinin kendisi yanındayken daha da rahatladığını görerek sevindi. Ekmeğin birazını yediler, bebek uyanıldığında onunla oynadılar ve bir sonraki bebek için isim seçmekten bahsettiler. Ranel eski dostlar ve tanıdıklar hakkındaki haberlerin yanı sıra meskencileri ilgilendiren diğer olayları Sonea’ya anlattı.

“Biz şehirde değildik ama Arındırma’nım ne zaman olduğunu duyduk,” dedi Ranel iç geçirerek. Ona baktı. “Yoksa sen de...” diye soracak oldu çekinerek.

“Hayır.” Sonea kaşlarını çatı. “Çıraklar gitmez. Ben... Sanırım aptalcaydı ama geçen sene olanlardan sonra bir başkası olmaz diye düşünmüştüm. Belki mezun olduğumda...” Başını iki yana salladı.

Ne yapacağım? Onları ikna mı edeceğim? Sanki hir kenar mahalle kızım dinlerler...

İç geçirdi. Bir zamanlar ait olduğunu hissettiği insanlara yardım edebilecek konumdan hâlâ çok uzaktaydı. Lonca'yı Arındırma'yı durdurma konusunda ikna etme fikri artık safça ve komik geliyordu. Şifa hizmetlerini meskencilere sunmaları umudu da öyle.

“Başka ne varmış bakalım burada?” dedi Jonna, sepetteki sebzeleri karıştırarak. “Akşam yemeğine kalıyor musun, Sonea?”

Sonea endişeyle sırtım dikleştirdi. “Saat kaç?” Yüksek, dar pencerelerden birine bakınca, dışarıda ışığın sönükleştiğini ve altından bir tona büründüğünü gördü. “Birazdan dönmem gerek.”

“Evine dönerken dikkat et,” dedi Ranel. “Herkesin bahsettiği şu katille karşılaşmak istemezsin.”

“O Sonea’nın başını sürtemez,” dedi Jonna hafifçe gülerek.

Sonea teyzesinin duyduğu güvene gülümsedi. “Ne katili?”

Ranel’in kaşları kalktı. “Çoktan haberin olmuştur sanmıştım. Tüm şehirde konuşuluyor.” Yüzünü ekşitti. “Katilin Hırsızlar’dan olmadığını söylüyorlar. Hırsızlar da onu arıyormuş. Şansları yaver gitmemiş ama.”

“Hırsızlar’dan fazla uzun süre kaçabileceğini sanmam,” diye sesli düşündü Sonea.

“Ama aylardır devam ediyor,” dedi Ranel. “Ve bazı meskenciler buna benzeyen cinayetlerin bir yıl önce ve daha öncesinde de olduğunu hatırlıyorlarmış.”

“Kimse onun neye benzediğini biliyor mu?”

“Farklı hikâyeler var. Ama çoğu, büyük, kırmızı taşlı bir yüzük taktığını söylüyor.” Ranel öne eğildi. “Duyduğum en tuhaf hikâye müşterilerimizden birinin anlattığıydı. Kız kardeşinin kocası, Güneytaraf’ta bir han sahibiymiş. Adam bir gece odalarından birinde bir çılgılık duymuş ve gidip bakmış. Kapıyı açtığında katil camdan atlamış. Ama üçüncü kattan yere düşeceğine, sanki uçabiliyormuş gibi *yukarı doğru* düşmüş!”

Sonea omuz silkti. Şüpheli meslekleri olan birçok kişi, Üst Yol diye bilinen ve kenar mahalle çatıları üzerinden geçen yolları kullanırdı. O adamın bir şeye tutunarak kendini çatıya atmış olması mümkündü.

“Ama tuhaf olan o değil,” diye devam etti Ranel. “Hancıyı gerçekten korkutan şey, odada kalan adamın ölmesi ve cesedinin üzerinde hafif kesikler olmasıymış.”

Sonea kaşlarını çattı. Birkaç hafif kesik dışında yarası olmadan ölmek mi? O anda kanı dondu. Akkarin’in yeraltı odasındaki hali zihninde canlandı.

Takan bir dizi üzerine çöküp kolunu uzattı. Akkarin’in elinde parlayan bir hançer vardı. Bıçağı hizmetçisinin teni üzerinde dolastırdı, ardından bir elini yaranın üzerine koydu...

“Sonea. Dinliyor musun?”

Gözünü kırpıştıran Sonea, eniştesine baktı. “Evet. Sadece bir şey hatırladım da. Uzun zaman önceden kalma bir şey. Katillerden bahis açılınca...” Ürperdi. “Gitmeliyim.”

Kalktığında Jonna ona sarıldı. “Kendini koruyabildiğini bilmek güzel, Sonea. Senin hakkında endişelenmem gerekmiyor.”

“Hıh. Benim hakkımda biraz endişelenebilirdin ama.”

Jonna güldü. “Pekâlâ. Sana kendini daha iyi hissettirecekse.”

Sonea Ranel’e veda etti ve sokağa çıktı. Mahalleler içinden yola koyulurken, gerçek okuması sırasında Lorlen’in söylediği sözleri hatırlamadan edemedi.

“Her ne kadar bunu düşünmekten haz etmesem de, korkarım onun için çekici bir kurban olacaksın. Güçlerinin ne denli kuvvetli olduğunu biliyor. Etkili bir büyü kaynağısın.”

Ama Akkarin onu öldüremezdi. Sonea ortadan kaybolursa, Rothen ve Lorlen Lonca’ya onun suçunu söylerdi. Akkarin bunu riske etmezdi.

Yine de, şehir kapıları içinden Kuzey Mahalle’ye yürürken, endişe etmeden edemedi. Adanı kenar mahallelerini avlak mı bellemişti? Teyzesi ve eniştesi tehlikede miydi?

ÇIRAK

Onları da öldürmeyecek, dedi kendine. O durumda Lonca'ya gerçeği ben anlatırım.

Ama sonra aklına teyzesi ve eniştesini ziyaret etmenin çok büyük bir aptallık olduğu geldi. Resmen ortadan kaybolmuş sayılırdı. Sadece Tania onun nereye gittiğini biliyordu. Lorlen ya da Rothen onun ortalıkta olmadığını duyarsa, bunun Akkarin'in işi olduğunu düşünebilirlerdi. Ya da Akkarin onun Lonca'dan kaçtığını düşünüp diğerlerinin işini bitirmeye hazırlanabilirdi.

Ürpererek, Lonca'ya geri dönene kadar güvende hissetmeyeceğini fark etti. Bu, meskencilerin katil olduğunu düşündükleri adamlar aynı çatı altında yaşamak anlamına gelse bile...

33. BÖLÜM

YÜKSEK LORD'UN UYARISI

Kuş şakımaları ve rüzgâr, uyanan Danny'li karşıladı. Gözlerini açıp etrafına gözlerini kırıştıtararak baktı. Bir an kafası karıştı. Her yönde taş duvarlar duruyordu ama üstte bir tavan yoktu. Sökülmüş otlardan kalın bir yatakta uzanmaktaydı. Sabah olmuş gibiydi.

Armje. Armje harabelerindeydi.

Sonra o odayı ve kendisine saldıran kubbe tavanı hatırladı.

Demek ölmedim.

Kendine bir baktı. Cüppesinin eteği hafifçe yanmıştı. Çizmelerinin bir zamanlar olduğu yerin üzerinde, baldırı kızarmış, acıyordu. Başını kaldırdığında çizmelerinin birkaç adım ötede durduğunu gördü. Onlar da hafifçe yanmıştı.

Ölmesine ramak kaldığını fark etti.

Tayend onu mağaradan alıp buraya getirmiş olmalıydı. Etrafına bakman Danny, araştırmacıyı göremedi. Yakında bir yerde farklı bir renk yakaladı ve Tayend'in mavi ceketinin bir başka ot yatağın yanında katlı durduğunu fark etti.

Kalkıp dostunu aramayı düşündü ama ottan yatağında kaldı. Tayend uzakta olmazdı ve Danny, hareket etmek konusunda tereddüt-lüydü. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Vücudu buna ihtiyaç duyduğundan değil, büyü gücünü toplaması gerektiğinden.

Güç kaynağına odaklanarak, başvurabileceği neredeyse bir damla büyü bile kalmadığını fark etti. Normalde en azından biraz toparlanana kadar uyurdu. Belki de tehlikeyi hatırlar hatırlamaz kendine gelmişti. Büyüden yoksun olduğunu bilmek onu tehlikeye açık ve rahatsız hissettirmeliydi ancak daha özgür hissediyordu. Sanki bir şey onu serbest bırakmış gibiydi.

Ayak sesleri duyduğunda kendini bir dirseğiyle destekleyerek doğruldu. Tayend odaya girdi ve Dannyl'in uyandığını gördüğünde gülümsedi. Saçları biraz karışmıştı ama onun dışında, bir ot yataкта geceyi geçirmiş olmasına rağmen derli toplu görünüyordu.

"Sonunda uyandın. Biraz önce mataralarımızı doldurdum. Susadın mı?"

Susadığını fark eden Dannyl başıyla onayladı. Matarayı alıp içindekileri bitirdi.

Tayend yanma çömeldi. "İyi misin?"

"Evet. Bileklerimin etrafı biraz yanık ama daha kötü bir şeyim yok."

"Ne oldu?"

Dannyl başını iki yana salladı. "Aynı soruyu ben sana soracaktım."

"Önce senin hikâyen."

"Pekâlâ." Dannyl odayı ve kendisine nasıl saldırdığını betimledi. Tayend'in gözleri, dinledikçe büyüdü.

"Sen içeri girdikten sonra sembollerini okumaya devam ettim," dedi araştırmacı. "Yazıya göre kapı, Son Ceza Mağarası adında bir yere çıkıyormuş ve belli bir süre sonra onun büyücülerini infaz etmek için yapıldığını anladım. Sana seslenip uyarmaya çalıştım, ardından senin bana seslendiğini duydum ve ışıklarımı gördüm. Ben geçidin sonuna ulaşmadan söndüler."

Tayend ürperdi. "Yürümeye devam ettim. Mağaraya ulaştığımda görünmez bir şeye yüz üstü dayandığını gördüm. Sonra öne düşüp hareket etmedin. Duvarlarda o şimşek şeylerinden daha fazlasını görebiliyordum. Öne koşup kollarından tuttum ve seni o düzlükten çektim. Şimşek oraya dokunduğunda her şey karardı. Hiçbir şey gö-

remedim ama seni geçidin içine çekmeye devam ettim ve geri çıktık. Sonra seni buraya taşıdım.” Duraksayan genç adamın ağzı belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu arada oldukça ağırsın.”

“Öyle miyim?”

“Eminim boyundandır.”

Dannyl gülümsedi ve içi birden şükran ve sevgiyle doldu. “Hayatımı kurtardın, Tayend. Teşekkür ederim.”

Araştırmacı gözlerini kırıştırdı, ardından heyecanla gülümsedi. “Sanırım öyle oldu. Görünüşe bakılırsa iyiliğine karşılık verdim. Eh, sence Lonca şu Son Ceza Mağarası hakkında bir şey biliyor mu?”

“Evet. Hayır. Belki.” Dannyl başını iki yana salladı. Lonca’dan ya da mağaradan konuşmak istemiyordu. *Hayattayım*, diye düşündü. Etrafına bakındı. Ağaçlara, gökyüzüne ve Tayend’e baktı. Gerçekten de güzel bir adam, diye düşündü birden. O ilk gün, Capia rıhtımında, araştırmacının yakışıklılığının nasıl dikkatini çektiğini hatırladı. Düşüncelerinin hemen ucunda bir şey hissetti. Sanki ulaşabileceğinin hemen dışında kalan bir hatıra gibiydi. Ona yoğunlaştığında hatıra güçlendi ve tanıdık, rahatsız edici bir hissin üzerine çöktüğünü sezdi. Onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Birden büyü gücünün yokluğunu güçlü bir şekilde fark etti. Kaşlarını çatarak, güçlerine bilinçsiz olarak neden erişmeye çalıştığını merak etti. Ardından anladı. Şifa güçlerini rahatsızlığını gidermek üzere kullanacaktı ya da en azından ona neden olan fiziksel tepkiyi gidermek için. *Farkında olmadan, her zaman yaptığım gibi.*

“Neyin var?” diye sordu Tayend.

Dannyl başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.” Ama bu yalandı. Yıllar boyunca bunu yapmıştı. Zihnini kendisine bu kadar dert ve acı veren düşüncelerden uzaklaştırmak ve vücudunun daha en başta tepki vermesini engellemek için Şifa gücünü kullanmıştı.

Hatıralar bir sel gibi geri döndü. Skandal ve dedikoduların konusu olan o hatıralar. O zaman, gerçekten hissettikleri bu kadar kabul edilemezse, hiçbir şey hissetmemenin daha iyi olduğuna karar

vermişti. Ve belki de, zamanla, doğru düzgün bir şey arzulamaya başlayabilirdi.

Ama hiçbir şey değişmemişti. Şifa becerisini kaybettiği anda geri dönmüştü. Başarısız olmuştu.

“Dannyl?”

Tayend’e bakan Dannyl’in kalbi bir an duracak gibi oldu. Dostuna bakıp da onun gibi olmayı nasıl başarısızlık olarak görebilirdi ki?

Yapamazdı. Tayend’in söylediği bir şeyi hatırladı. *“Babamın doğal ve uygun olduğunu düşündüğü şeyler hakkında hiçbir kuşkusunun olmaması kadar ben de kendim için doğal ve uygun olduğunu düşündüğüm şeyler hakkında kendimden eminim.”*

Doğal ve uygun olan neydi ki? Dünya asla tek bir kişinin tüm cevaplara sahip olabileceği kadar basit değildi. Dannyl bununla uzun süre boğuşmuştu. Boğuşmayı bırakmak nasıl olurdu? Kendini olduğu gibi kabul etmek?

“Yüzünde tuhaf bir ifade var. Ne düşünüyorsun?”

Dannyl, Tayend’e düşünceli bir ifadeyle baktı. Genç adam en yakın dostuydu. Rothen’den bile yakın, diye düşündü birden. Rothen’e asla gerçeği anlatamamıştı. Tayend’e güvenebileceğini biliyordu. Elyne dedikoducularından onu korumamış mıydı hem?

Birine bunu anlatmak öyle rahatlatıcı olurdu ki, diye düşündü. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

“Korkarım sana karşı tamamıyla dürüst olmadım, Tayend.”

Araştırmacının gözleri hafifçe büyüdü. Yere oturarak gülümsedi. “Gerçekten mi? Hangi yönden?”

“Yıllar önce dost olduğum o çırak. O, anlattığım gibi değildi tam olarak.”

Tayend belirsiz bir şekilde gülümsedi ve dudakları kıvrıldı. “Onun öyle olmadığını hiç söylemedin.”

Dannyl tereddüt etti, ardından devam etti. “Ben de öyleydim.”

Tayend’in yüzünü seyreden Dannyl, gülümsemenin bir sırtışa dönüştüğünü şaşkınlıkla fark etti.

“Biliyorum.”

Dannyl kaşlarını çattı. “Nasıl bilebilirsin ki? *Ben* bile... şimdiye kadar hatırlamadım.”

“Hatırlamadın mı?” Tayend ciddileşip başını yana eğdi. “Öyle bir şeyi nasıl unutabilirsin ki?”

“Ben...” Dannyl iç geçirdi, ardından Şifa büyüsunü açıkladı. “Bir iki yıl sonra sanırım alışkanlığa dönüştü. Zihin oldukça güçlü bir şeydir, özellikle de büyücüler için. Zihinlerimiz, yoğunlaşmak ve derin bir konsantrasyona geçebilmek konusunda eğitilir. Her tehlikeli düşünceyi uzaklaştırdım. Büyüyle fiziksel duygularımı da boğmayı başaramasaydım işe yaramayabilirdi.” Yüzünü ekşitti. “Ama bu bir şeyi değiştirmede. Herhangi bir arzudan beni mahrum bıraktı. Ne erkekleri ne de kadınları arzuladım.”

“Bu berbat bir şey olmalı.”

“Evet ve hayır. Dostlarım az sayıdadır. Sanırım yalnızdım. Ama bu sıkıcı bir yalnızlıktı. Kendini diğerleriyle haşır neşir etmezsen, hayatta o kadar da acı olmuyor.” Duraksadı. “Ama bu gerçekten de yaşamak mı?”

Tayend yanıtlamadı. Ona bakan Dannyl, onda bir ihtiyat sezdi.

“Biliyordun,” dedi Dannyl yavaşça. “Ama bir şey söyleyemedin.” *Aksi takdirde ben korku ve inkârla tepki verirdim.*

Tayend omuz silkti. “Bu daha çok bir tahmin gibiydi. Haklı çıkarsam, bununla asla yüzleşmeyeceğine dair bir olasılık olduğunu biliyordum. Artık ne kadar çaba sarf ettiğini biliyorum ve bununla yüzleşmiş olman oldukça etkileyici geliyor.” Duraksadı. “Alışkanlıklardan kurtulmak zordur.”

“Ama kurtulacağım.” Dannyl ne söylediğini fark ettiğinde sessizleşti. *Gerçekten de buna kendimi adayabilir miyim? Olduğum şeyi kabul edip ne olduğumun bilinmesi ve dışlanma korkumla yüzleşebilir miyim?*

Tayend’e bakarken içinde, derinlerde bir sesin yanıtını duydu: *Evet!*

Yüksek Lord'un Konağı'na giden patikada minik renkler göze çarpıyordu. Rüzgâr ağaçları sallarken, o renklerin arasında daha da fazla çiçek katıldı. Sonea renklere keyifle baktı. Bir önceki gün teyzesi ve eniştesini ziyaretinden beri daha rahat bir ruh halindeydi. Sınıfta Regin'in bakışları bile bu ruh haline bir şey yapamamıştı.

Ne var ki kapıya ulaştığında üzerine tanıdık bir endişe çöktü. Kapı dokunmasıyla içeri doğru açıldı. Misafir salonunda ayakta duran büyücüye başıyla selam verdi.

"İyi akşamlar, Sonea," dedi Akkarin. Ona mı öyle geliyordu yoksa adamın ses tonunda bir farklılık mı vardı?

"İyi akşamlar, Yüksek Lordum."

İlgün yemekleri öngörülebilir bir rutin halini almıştı. Adam hep derslerinden konu açıyor, Sonea da ona olabildiğince detaylı yanıtlar veriyordu. Başka bir şey hakkında pek konuşmuyorlardı. Onu geçitlerde gördüğü gecedan sonra bu konuyu açmasını bekleyen Sonea, Akkarin'in bundan bir kez bile bahsetmemesini rahatlamayla karşılamıştı. Belli ki Akkarin başka bir söze ihtiyaç duymadığını düşünüyordu.

Sonea merdivenlerden ağır ağır çıktı. Takan her zamanki gibi yemek salonunda onları bekliyordu. Lezzetli, baharatlı bir koku vardı. Sonea midesinin sabırsızlıkla guruldadığını hissetti. Ama Akkarin karşı tarafta yerini alırken, Sonea, Ranel'in katil hakkında anlattığı hikâyeyi hatırladı ve iştahı kapandı.

Masaya gözlerini çevirerek, adama bir bakış attı. Bir katilin karşısında mı oturuyordu? Adamın gözleri onun gözlerine kaydığında Sonea çabucak bakışını kaçırdı.

Ranel katilin kırmızı taş sahip bir yüzük taktığını söylemişti. Akkarin'in ellerine bakınca, herhangi bir şey görmediğinde neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bir yüzüğün sık sık takıldığına dair bir iz bile yoktu. Parmakları uzun ve zarif olmasına rağmen erkeksiydi de...

Takan ellerinde bir yiyecek tepsiyle girerek dikkatini çekti. Sonea yemeğe başladığında Akkarın sırtını dikleştirdi ve Sonea bilindik soruların geleceğini anladı.

“Eh, teyzen, enişten ve oğulları nasıl? Dün onlarla hoş zaman geçirdin mi?”

Biliyor! Sonea nefesini tuttuğunda boğazına bir şey düğümlendiğini hissetti. Bir peçete alıp yüzünü kapayarak öksürdü. Nereye gittiğimi nasıl biliyor? Beni takip mi etti? Yoksa kenar mahallelerdeydi, kurbanlarım avlıyordu da beni orada mı gördü?

“Yanımda ölüvermeyeceksin herhalde, değil mi?” diye sordu adam soğukça. “Bu pek uygun olmaz.”

Peçetesini çeken Sonea, Takan’ı yanında, ona bir bardak su uzatırken buldu. Bardağı alarak bir yudum içti.

Ne söylemeliyim? Jonna ve Ranel’in nerede yaşadıklarını biliyor. Bir korku dalgası hissetti ama bunu kenara itti. Akkarın istese onu takip etmeden de yeterince kolay bir şekilde onlardan haberdar olurdu. Hatta yerlerini Sonea ya da Rothen’in zihninden okumuş bile olabilirdi.

Adam bir yanıt bekliyormuş gibi görünmüyordu. Ya da yanıt beklemekten vazgeçmişti. “Onları ziyaret etmeni onaylamıyor değilim,” dedi. “Ama Lonca arazisinden ayrılmaya niyetlenirsen benden izin almanı bekliyorum. Bir dahaki sefere, Sonea,” derken ona doğrudan sert gözlerle baktı, “önce bana sormayı hatırla.”

Bakışlarını aşağı çeviren Sonea başıyla onayladı. “Evet, Yüksek Lordum.”

Lorlen Yüksek Lord’un Konağı’na tam ulaşacaktı ki kapı açıldı. Sonea elinde kutusuyla çıkarken adam durdu. Ona doğru şaşkınlıkla gözlerini kırıştıran Sonea saygıyla eğildi.

“Sayın Yönetici.”

“Sonea,” diye karşılık verdi adam.

Eline bir bakış atan Sonea’nın gözleri büyüdü. Bakışları adamlarıyla buluştuğunda yüz ifadesi sorgular bir hal aldı, ardından bakışlarını çabucak çevirip aceleyle Üniversite’ye yöneldi.

Elindeki yüzüğe bakan Lorlen, midesinin düğümlendiğini hissetti. Sonea katil ve kırmızı yüzüğünden haberdardı. Acaba ne düşünüyordu? Dönüp onu izleyen Lorlen'in göğsü sıkıştı. Her geçen gün Sonea bir kâbustan diğerine atlıyordu. Akkarin'in gölgesinden çıraqların işkencelerine... Bu acımasız bir durumdu.

Ve gereksizdi. Yumruklarını sıkarak kapıya gidip içeri girdi. Akkarin lüks koltuklardan birinde oturuyor, şarap kadehinden yudumlar alıyordu.

"Neden çıraqların ona saldırmasına izin veriyorsun?" diye çıkıştı Lorlen, öfkesi ve cesareti sönüp gitmeden.

Akkarin kaşlarını kaldırdı. "Sanırım Sonea'dan bahsediyorsun, değil mi? Ona iyi geliyor."

"İyi mi?" diye sesini yükseltti Lorlen.

"Evet. Kendini korumayı öğrenmesi lazım."

"Diğer çıraqlara karşı mı?"

"Onları yenebilmesi gerekir. O kadar da organize değiller."

Lorlen başını iki yana sallayıp salonda volta atmaya başladı. "Ama onları *yenmiyor* ve bazı büyücüler neden araya girip buna bir son vermediğini merak ediyorlar."

Akkarin omuz silkti. "Çırağımın nasıl eğitileceğine ben karar veririm."

"Eğitimmiş! Bu *eğitim* falan değil!"

"Lord Yıkmo'nun analizini duydun. Fazla iyi kalpli. Gerçek bir mücadele ona dik durup karşılık vermeyi öğretir."

"Ama bu on beş çırağa karşı tek başına olması demek. O kadar fazla kişiye karşı koymasını nasıl bekleyebiliyorsun?"

"On beş mi?" Akkarin gülümsedi. "Son gördüğümde yirmiye yakındı."

Lorlen durup gözlerini Yüksek Lord'a dikti.

"Onu *izliyor* muydun?"

"Yapabildiğim zamanlarda." Akkarin'in gülümsemesi genişledi.

"Tabii, her zaman onlara yetişmek mümkün olmuyor. Son olayın

nasıl sonlandığını bilmek isterdim. On sekiz, belki de on dokuz kişi vardı ve kız yine de kendini kurtarmayı başardı.”

“Kurtardı mı?” Lorlen birden başının döndüğünü hissetti. Bir sandalyeye gidip kendini bıraktı. “Ama bunun anlamı...”

Akkarin kıs kıs güldü. “Onunla Arena’da karşılaşmayı planlasan, sana iki defa düşünmeni öneririm Lorlen. Tabii, onun beceri ve kendine güven eksiklikleri senin dövüşü kazanmanı sağlar.”

Lorlen buna karşılık vermedi. Zihni hâlâ Sonea kadar genç bir çırağın şimdiden bu kadar güçlü olmasını kabul etmekle boğuşuyordu. Akkarin ona doğru eğildi ve kara gözleri parladı.

“Ne zaman saldırsalar, Sonea kendini zorluyor,” dedi sessizce. “Kendini, ne Balkan’ın ne de Yıkmo’nun ona öğretebileceği şekillerde savunmayı öğreniyor. Regin ve yordakçılarını durdurmayacağım. Kızın sahip olduğu en iyi öğretmen onlar.”

“Ama... neden onun daha güçlü olmasını istiyorsun ki?” dedi Lorlen sessizce. “Sana karşı koymasından korkmuyor musun? Mezun olduğunda ne yapacaksın?”

Akkarin’in gülümsemesi kayboldu. “O, Yüksek Lord’un seçilmiş çırağı. Lonca ondan mükemmellik bekliyor. Ama bana bir tehdit olacak kadar güçlü hale asla gelemes.” Başım çeviren adamın yüz ifadesi sertleşti. “Mezuniyetine gelince, zamanı geldiğinde onu nasıl halledeceğime karar veririm.”

Akkarin’in gözlerindeki hesaplayan bakışı gören Lorlen ürperdi. Muhafız Evi’ne yaptığı ziyareti hatırladı. Katledilmiş genç adam ve babasının cesetlerini unutmak zordu. Daha vahşice öldürülmüş olmasına rağmen, genç adamın ölümü Lorlen’i diğeri kadar ürpertmemişti. Babasının bileklerinde hafif kesikler vardı ve çok az kan kaybetmişti. Ne var ki ölmüştü.

Akkarin’in talimatıyla, Lorlen Barran’a, Sonea’da yaptıkları gibi bir kaçağı avlamak için büyücülerini göndermeyeceğini açıklamıştı. Bir önceki arayış Sonea’yı Hırsızlar’ın yardımını istemeye itmişti ve Lonca’nın onu aylar boyunca bulamamasına neden olmuştu. Her ne kadar Hırsızlar’m da katili aradıkları söylentisi dolansa da, yardım

için onlara giderse bir anlaşma yapmaları imkânsız değildi. O nedenle katilin saklanması için bir neden oluşturmamak daha iyiydi. Katili muhafızlar bulmalıydı ve ardından Lorlen onu yakalamak üzere büyü yardımı ayarlayacaktı. Barran bunun en akıllıca plan olduğuna katılmıştı.

Ama katil Akkarin'ise, bu asla olmazdı. Lorlen kara cüppeli adamı bir tarttı. Akkarin'e cinayetlerle bir bağlantısı olup olmadığını doğrudan sormak istiyordu ama yanıtta korkuyordu. Ve yanıt hayır olsa bile, öylesine bir inkâra inanabilir miydi ki?

"Ah, Lorlen," dedi Akkarin bunu komik bulmuş bir tonla. "Başkası görse, Sonea'nın *senin* çırağın olduğunu düşünürdü."

Lorlen zihnini konuya geri dönmeye zorladı. "Bir vasi görevlerini boşluyorsa, durumu düzeltmek benim görevim."

"Peki sana bunun üzerine gitmemeni söylersem, bunu yapacak mısın?"

Lorlen kaşlarını çattı. "Tabii ki," dedi tereddütle.

"Sana bu konuda güvenebilir miyim?" Akkarin iç geçirdi. "Dannyl konusunda senden istediğim şeyi yapmadığın halde hem de?"

Şaşırان Lorlen Akkarin'e doğru kaşlarını çattı. "Dannyl mi?"

"Araştırmalarına devam ediyor."

Lorlen bu haber karşısında biraz umutlanmadan edemedi ama bu çabucak kayboldu. Akkarin bunu biliyorsa, bu işten yarar çıkması mümkün değildi. "Ona bu işi bırakması konusunda emirler gönderdim."

"Öyleyse onlara uymuyor."

Lorlen tereddüt etti. "Ne yapacaksın?"

Akkarin kadehini kafasına dikti, ardından kalkıp içki masasına yürüdü. "Karar vermedim. Korktuğum yere giderse ölür... Benden kaynaklanmayarak."

Lorlen'in kalbi duracak gibi oldu. "Onu uyarabilir misin?"

Kadehini masaya koyan Akkarin iç geçirdi. "Çok geç olabilir. Riskleri tartmam gerek."

"Riskler mi?" Lorlen kaşlarını çattı. "Ne riski?"

Akkarin dönüp gülümsedi. “Bu akşam sorularla dolup taşıyorsun. Acaba son zamanlarda kaynak suyuna bir şey mi oldu, diye merak ediyorum. Herkes oldukça cüretkâr olmuş gibi geliyor.” Dönen adam kendi kadehiyle birlikte bir başkasını da doldurdu. “Şimdilik, sana söyleyebileceklerim bunlar. Bildiklerimi sana anlatma özgürlüğüm olsaydı, anlatırdım.”

Salonu boydan boya geçip Lorlen’e bir kadeh uzattı.

“Şimdilik, bana güvenmek zorundasın.”

34. BÖLÜM

KEŞKE O KADAR KOLAY OLSAYDI

Dem Ladeiri'nin evini ilk gördükleri yol kıvrımına ulaştıklarında, Dannyl ve Tayend bineklerini durdurup binaya son bir kez bakmak için döndüler. Hizmetçileri ileride yollarına devam ediyor, atları kıvrılan yolda yavaşça yürüyordu.

“Şu eski yerde bu kadar sorunun cevabını bulacağımız kimin aklına gelirdi?” dedi Tayend, başını iki yana sallayarak.

Dannyl başıyla onayladı. “İlginç birkaç gün oldu.”

“O az kalır.” Tayend'in ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve genç adam, Dannyl'e yandan bir bakış attı.

Onun yüz ifadesine gülümseyen Dannyl, Ladeiri'nin evinin üzerinde yükselen dağlara baktı. Armje harabeleri o dağların birinin ötesinde, gözlerden saklıydı.

Tayend ürperdi. “O mağaranın orada olduğunu bilmek beni geriyor.”

“Akkarın'den beri Armje'yi ziyaret etmiş herhangi bir büyücü olduğundan şüpheliyim,” dedi Dannyl. “Ve o kapı büyü olmadan ya da tüm duvar yıkılmadan açılmaz. Dem'i uyarırdım ama Lonca'ya danışmadan ona söylemek istemedim.”

Tayend başıyla onayladı. Atını tırısı kaldırdı ve Dannyl'inki de onu takip etti. "Şu Charkan Kralı hakkında daha fazla bilgimiz oldu zaten. Birkaç haftamız daha olsaydı, Sachaka'ya gidebilirdik."

"Bunun akıllıca olduğundan emin değilim."

"Büyük ihtimalle Akkarin oraya gitti. Neden biz gitmeyelim?"

"Onun oraya gittiğini kesin olarak bilmiyoruz."

"Gidebilseydik, onun da gittiği hakkında kanıt bulabilirdik. Sachaka'lılar bir Lonca büyücüsünün yolu onlara düştüyse bunu hatırlarlar. Son on yılda herhangi başka bir büyücü Sachaka'ya gitti mi?"

Dannyl omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Giden biri olsaydı, kendinden önce bir başka Lonca büyücüsünün ülkeye girdiğini duyardı."

"Belki." Dannyl sürekli zihnini kurcalayan bir rahatsızlık hissetti. Diğer büyücülerin yanında olma düşüncesi ona bir gün Lonca'ya dönmesi gerekeceğini hatırlatıyordu. Sanki, meslektaşları sadece bakışlarıyla...

Ama tabii ki sadece adama *bakarak* bunu bilemeyeceklerdi... bilemezlerdi. O ve Tayend bu konuyu konuşurken dikkatli oldukları sürece, Dannyl kendisinin bir gerçek okumasına maruz kalmasına asla izin vermedikçe ve zihinsel iletişim sırasında dikkatli olduğu sürece, kim herhangi bir şeyi kamtlayabilirdi ki?

Tayend'e baktı. *Rothen benim her türden sırrı keşfedebilecek ya da saklayacak kadar kurnaz olduğumu söylerdi, diye düşündü.*

"Dannyl."

İrkilerek oturduğu eyerin üzerinde sırtını dikleştirdi. Ardından, zihinsel seslenişin ardındaki kişiliği tanıyarak adeta felç oldu.

"Dannyl."

İçine bir paniğin yayıldığını hissetti. Neden Akkarin ona sesleniyordu? Yüksek Lord ne istiyordu? Tayend'e baktı. Yoksa duymuş muydu?.. Ama hayır, bu, o kadar önemli olamazdı...

"Dannyl."

Yanıtlamak zorundaydı. Yüksek Lord'dan gelen bir çağrıyı duymazlıktan gelemezdi. Sertçe yutkunan Dannyl derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Ardından gözlerini kapayıp o ismi zihinsel olarak ilettili.

"Akkarin?"

"Neredesin?"

"Elyne dağlarında." Yolun bir imgesini gönderdi. *"Elçi Errend'in iki yılda bir çıktığı Dem ziyaretlerini yapmayı teklif ettim. Ülkeye aşına olabileyim diye."*

"Ve araştırmama Lorlen'in emirlerine rağmen devam edebilesin diye."

Bu bir soru değildi. Dannyl hissettiği rahatlamaya şaşırdı. Akkarin'in duyduğu söylentiler arasında Tayend ve... Ama o düşüncelerden kaçacak sıyrıldı.

"Evet," diye kabul etti, bilerek Beyaz Gözyaşı Kabirleri ve Charkan Kralı'nın gizemini düşünerek. *"Kendi ilgimden devam ettim. Lorlen bunu yapmamam gerektiğini belirtmedi."*

"Belli ki elçilik görevlerin pek de zamanını almıyor."

Dannyl yüzünü ekşitti. Akkarin'in iletilerinde kesinlikle bir onaylamaz his vardı. Dannyl'in araştırma üzerine çok fazla zaman harcaması mı onu endişelendiriyordu, yoksa bir başka büyücünün onun bıraktığı işe devam etmesine mi içerliyordu? Yoksa birinin onun geçmişinin izini sürmesine mi kızgındı? *Saklayacak bir şeyi mi var?*

"Bulduklarını yüz yüze konuşmak istiyorum. Bir an önce Lonca'ya dön ve notlarını da yanında getir."

Şaşıran Dannyl, sormadan önce tereddüt etti.

"Demleri ziyaretimin geri kalanı ne olacak?"

"Görevlerine sonrasında döneceksin."

"Pekâlâ... Ben..."

"Geldiğinde bana ulaş."

İletideki ton Dannyl'e konuşmanın bittiğini işaret etti. Adam gözlerini açıp lanet okudu.

"Ne oldu?" diye sordu Tayend.

"Ak... Yüksek Lord'du."

Tayend'in gözleri büyüdü. "Ne dedi?"

"Araştırmamızı öğrenmiş." Dannyl iç geçirdi. "Bundan mutlu olduğunu sanmıyorum. Bana geri dönmemi emretti."

"Geri dönmen... Lonca'ya mı?"

"Evet. Notlarımızla birlikte."

Tayend ona korkuyla baktı, ardından ifadesi sertleşti.

"Nasıl haberdar oldu?"

"Bilmiyorum." *Nasıl oldu?* Akkarin'in gönülsüz zihinleri de okuyabilme becerisi hikâyesini hatırlayan Dannyl tekrar ürperdi. *Konuşmada bir an vardı, Tayend'i düşündüğüm... herhangi bir şey sezdi mi?*

"Seninle geleyim," dedi Tayend.

"Hayır," dedi Dannyl çabucak, endişeyle. "İnan bana, bu işe dahil olmak istemezsin."

"Ama..."

"Hayır, Tayend. Ne kadar bildiğini öğrenmemesi en iyisi." Dannyl atının yanlarına topuklarını vurdu ve bineği tırıs kaldırdı. Akkarin'le yüzleşeceği güne kadar yapacağı uzun kara ve deniz yolculuklarını düşündü. O anı geciktirebilmeyi dilemeliydi ama bunun yerine çabucak gelmesini istiyordu çünkü onu her şeyden fazla rahatsız eden başka bir düşünce vardı.

Akkarin Dannyl'm araştırmasına karşı çıkarsa, Tayend'e ne olacaktı? Yüksek Lord'un hoşnutsuzluğu araştırmacıya da uzanır mıydı? Tayend, Büyük Kütüphane'ye gitme şansını kaybeder miydi?

Dannyl ne türden sonuçlarla karşılaşacağını umursamıyordu; tabii, Tayend bu işten etkilenmediği sürece. Ne olursa olsun, Dannyl tüm suçun tamamıyla kendine kalacağından emin olacaktı.

Bahçedeki bank sıcaktı. Kutusunu yere koyan Sonea, gözlerini kapayıp güneşin ısınısını yüzünde hissetti. Diğer çırakların sohbetlerini ve daha büyük büyücülerin kalın seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu.

Gözlerini açtığında, birkaç Şifacı'mn ona doğru uzanan patikada yürümelerini seyretti. Daha genç olan mezunlardan birkaçını tanıdı.

Kahkahalara boğulan grubunun önündeki iki kişi birbirlerinden birer adım ayrıldıklarında Sonea tanıdık bir yüzü yakaladı.

Dorrien!

Kalbi duracak gibi oldu. Ayağa kalkıp yan patikalardan birinden aceleyle ilerledi. Genç adamın onu görmediğini umdu. Çalılıklarla çevrili küçük bir yere gidip bir başka bahçe bankına oturdu.

Dorrien'i düşüncelerinden zorla atmış, onun Lonca'yı yine ziyaret etmesine kadar aylar, hatta bir yıldan fazla süre geçeceğini düşünmüştü. Ama işte oradaydı, gittikten birkaç ay sonra geri dönmüştü. Neden bu kadar erken gelmişti? Rothen ona Akkarin'den mi bahsetmişti? Herhalde durum bu değildi. Ama Dorrien'e zihinsel iletişimleri sırasında işlerin iyi gitmediği izlenimini kazara vermiş olabilirdi.

Kaşlarını çattı. Sebebi önemli değildi. Dorrien büyük ihtimalle onu aramaya koyulacaktı. Sonea ona bir dosttan farklı bir şekilde ilgi duymadığını söylemek zorunda kalacaktı. Kendini hazırlaması gereken bir konuşma olacağı kesindi.

"Sonea."

İrkildi ve Dorrien'i küçük bahçenin girişinde dururken buldu.

"Dorrien!" Paniğiyle boğuştu. Onu görmüş ve takip etmiş olmalıydı. En azından şaşkınlık rolünü yapması gerekmemişti. "Şimdiden geri dönmüştün!"

Genç adam gülümseyerek bahçeye girdi. "Sadece bir haftalığına. Babam söylemedi mi?"

"Hayır... ama artık birbirimizle pek görüşemiyoruz."

"Öyle söyledi." Gülümsemesi kaybolan genç adam oturdu ve ona sorgularcasına baktı. "Bana geceleri ders aldığından ve zamanının çoğunu ders çalışarak geçirdiğinden bahsetti."

"Çünkü Savaşçılığım berbat durumda."

"Ben öyle duymadım."

Sonea kaşlarını çattı. "Ne duydun ki?"

"Aynı anda birkaç çırakla dövüştüğünü ve kazandığını."

Sonea yüzünü ekşitti.

“Yoksa kazanma kısmını yanlış mı anladım?”

“Kaç kişi biliyor?”

“Çoğunluk.”

Sonea başını elleri arasına alıp inledi. Dorrien kıs kıs gülerек onun omzuna hafifçe vurdu.

“Bu işin başında Regin var, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Neden yeni vasin bu konuda bir şey yapmıyor?”

Sonea omuz silkti. “Bildiğini sanmıyorum. Bilmesini istemiyorum da.”

“Anlıyorum.” Dorrien başıyla onayladı. “Sanırım Akkarın sürekli imdadına yetişse, insanlar senin iyi bir seçim olmadığını söylerler. Tüm çıraklar seni kıskanıyor. *Kendileri* Yüksek Lord’un gözdesi olsalar, Hanelerden gelmiş olmalarına rağmen seninle aynı duruma düşeceklerinin farkında değiller, tabii. Onun seçtiği çırak kim olursa olsun hedef tahtasına otururdu. Her zaman kendilerini kanıtlamaları beklenirdi.”

Dorrien sessizleşti ve Sonea onun yüz ifadesinden bir şey e kafa yordüğünü anladı. “Bu, çırakları senin durdurman gerektiği anlamına geliyor.”

Sonea acı acı güldü. “Regin’i tuzağa düşürmenin bu kez iş e yarayacağını sanmıyorum.”

“Ah, ben onu düşünmemiştim.”

“Neyi düşünmüştün?”

Dorrien gülümsedi. “En iyisinin *kendin* olduğunu kanıtlamalısın. Onu kendi oyununda yenebileceğini. Ona karşılık olarak şimdiye kadar ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey yapamam. Sayıları çok.”

“Ondan hoşlanmayan çıraklar olmalı,” dedi Dorrien. “Sana yardım etmeleri için onları ikna et.”

“Artık kimse benimle konuşmuyor.”

“Şimdi bile mi? Şaşırdım. Herhalde Yüksek Lord’un gözdesinin dostu olmakta avantaj gören birileri olmuştur.”

“Benden tüm istedikleri buysa, onların arkadaşlığını istemem.”

“Ama onların bu yüzden etrafında olduğunu bildiğin sürece neden bunu avantaja çevirmeyesin?”

“Çünkü bunu yapan son çırak, Regin’in ayarladığı bir kazaya kurban gitti, ondan olabilir.”

Dorrien kaşlarını çatı. “Hmmm. Onu şimdi hatırladım. Öyleyse, başka bir şey.” Tekrar sessizleşti. Sonea hayal kırıklığıyla mücadele ediyordu. Dorrien’in, Regin’in pusularını sonlandıracak akıllıca bir yol bulacağını ummuştı ama belki de sorun bu kez onun boyunu aşıyordu.

“Bence Regin’in ihtiyacı olan şey,” dedi genç adam birdenbire, “insan içinde, şöyle güzel bir şekilde dayak yemesi.”

Sonea’nın kalbi durdu. “Sen yapmayacaksın herhal...”

“Benden gelmeyecek. Senden gelecek.”

“Benden mi?”

“Ondan güçlüsün, değil mi? Söylentiler doğruysa, oldukça güçlüsün hem de.”

“Şey, evet,” diye itiraf etti Sonea. “O yüzden kendisine yardım etsin diye o kadar kişi topluyor.”

“Öyleyse ona meydan oku. Resmi bir meydan okuma. Arena’da.”

“Resmi bir meydan okuma mı?” Sonea gözlerini ona dikti. “Yani demek istediğin... onunla herkesin önünde dövüşmem mi?”

“Evet.”

“Ama...” Lord Skoran’ın söylediği bir şeyi hatırladı. “Elli yıldan uzun süredir böyle bir şey olmamış... ve bu iki yetişkin büyücü arasındaymış, çıraklar arasında değil.”

“Çırakların resmi olarak meydan okumasına karşı bir kural yok.” Dorrien omuz silkti. “Tabii, bunun riskli olduğunu bilmelisin. Kaybedersen, başına daha kötü üşüşürler. Ama ondan çok daha güçlüysen, nasıl kaybedebilirsin ki?”

“Beceri gücü yenebilir,” diye alıntı yaptı Sonea.

“Doğru ama sen becerisiz değilsin.”

“Onu daha önce hiç yenmedim.”

Dorrien'in bir kaşı kalktı. "Fakat söyledikleri kadar güçlüysen, güçlerin dersler esnasında kısıtlanmış olmalı, haksız mıyım?"

Sonea başıyla onayladı.

"Resmi bir dövüşte öyle olmaz."

Sonea umut ve heyecanın minik bir kıvılcımını hissetti. "Öyle mi?"

"Evet. Bunun amacı, dövüşenlerin yüz yüze, oldukları gibi, hiçbir kısıtlamaya ya da avantaja sahip olmadan karşılaşmalarıdır. Aslında bir anlaşmazlığı çözmenin saçma bir yolu. Hiçbir dövüş, bir adamın ya da kadının haklı ya da haksız olduğunu ispat etmemiştir."

"Ama bunun amacı başka," dedi Sonea yavaşça. "Bu, Regin'i beni artık rahatsız etmemesini sağlamakla alakalı. Bir kez rezil olacağı bir yenilgiye uğrarsa, bir başkasını riske etmez."

"Fikri anladın." Dorrien gülümsedi. "Olabilirdi çok sayıda insanın gözü önünde meydan oku. Aile ismine leke sürmemek için kabul etmek zorunda kalır. Aptal oğlanı olabiliyince çok insanın önünde patakla. Seni daha sonrasında rahatsız ederse, bir daha meydan oku. Onu öylesi bir konuma sokmana sebep olacak bir şey yapmayacaktır."

"Başka kimse bu işe bulaşamayacak," diyerek nefes verdi Sonea. "Kimsenin canı yanmayacak ve ben de kendimi sahte dostluklar kurmak zorunda hissetmeyeceğim."

"Ah, hayır, o olacak," dedi Dorrien ciddi bir tonla. "O destekçilere yine de ihtiyacın olacak. Seninle sürekli dövüşüp durarak yenmenin bir yolunu bulmaya çalışırsa, diğerlerinin onun kararlılığına hayran kalacağım düşünebilir. Çırakları kendi etrafına topla, Sonea."

"Ama..."

"Ama ne?"

Sonea iç çekti. "Ben öyle biri değilim, Dorrien. Ben çocukça bir çetenin lideri olmak istemiyorum."

"Bunda sorun yok." Genç adam gülümsedi. "Regin gibi olmak zorunda değilsin. Sadece yanında olunmaktan keyif alman biri ol. Bu sana zor gelmemeli. Bence senin yanında olmak çok keyifli."

Sonea başını çevirdi. *Aramıza mesafe koymak için bir şey söylemeliyim hemen*, diye düşündü. Ona tekrar bakınca genç adamın yüzünde endişeli, hayal kırıklığına uğramış bir ifade gördü ve hiçbir şey söylemeyerek çok şeyi söylediğini anladı.

Gülümseyen Dorrien'in gözleri bu kez parlamamıştı. "Başka neler yapıyordun?"

"Fazla bir şey yapmıyorum. Rothen nasıl?"

"Seni çok özlüyor. Seni kızı gibi gördüğünü biliyorsun, değil mi? Ben gittiğimde yeterince zorluk çekti ama benim gideceğimi biliyordu ve o olana kadar fikre alışmıştı. Ama bu kez, daha da büyük bir şoka girdi."

Sonea başıyla onayladı. "İkimiz için de öyle oldu."

Sınıfa giren Rothen, iki gönüllüyü deney masasına yönlendirdi. Çıraklar taşıdıklarını bıraktıklarında, tedarik dolabının kilidini açtı ve bir sonraki ders için yeterince araç gerecin olup olmadığını kontrol etti.

"Lord Rothen," dedi oğlanlardan biri.

Başını kaldıran Rothen, oğlanın bakışlarını takip edip kapıya baktı. Orada duran kişiyi gördüğünde kalbi duracak gibi oldu.

"Lord Rothen," dedi Lorlen. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum."

Rothen başıyla onayladı. "Tabii, sayın Yönetici." İki çırağa bakan adam başıyla kapıyı işaret etti. Aceleyle salondan çıkan ikili, durup Lorlen'e başlarını saygıyla eğmeyi ihmal etmediler.

Kapı arkalarından kapanırken, Lorlen pencereye doğru gitti. Gergin ve endişeliydi. Onu izleyen Rothen, Yönetici'nin Akkarin'in emrine karşı gelerek gelip konuşmasını gerektirecek şeyin sadece çok önemli bir konu olabileceğini anladı.

Yoksa Sonea'ya bir şey mi olmuştu? Rothen içindeki korkunun büyüdüğünü hissetti. Lorlen kötü haberler mi getirmişti?

"Kısa süre önce oğlunu bahçede gördüm," dedi Lorlen. "Uzun mu kalacak?"

Rothen gözlerini kapadı. Rahatlamıştı. Bu Dorrien'le ilgiliydi, Sonea'yla değil.

"Bir hafta," diye yanıtladı.

"Sonea'yla'ydı." Lorlen kaşlarını çattı. "Onlar... Dorrien son geldiğinde haşır neşir mi oldular?"

Rothen hızla nefes aldı. Tahmini ve umudu, Dorrien'in Sonea'ya duyduğu ilginin meraktan fazlası olduğu yönündeydi. Lorlen'in sorusundan anladığı kadarıyla, Yönetici'nin daha fazlasından şüphe etmesine yetecek bir görüntü vermişlerdi. Rothen memnun olurdu ama onun yerine sadece endişe hissetti. Bunu keşfederse Akkarin ne yapardı?

Sözlerini dikkatle seçti. "Dorrien Sonea'nın Lonca'dan ayrılabilmesine yıllar olduğunu ve o vakit geldiğinde kendisine katılmak istemeyebileceğini biliyor."

Lorlen başıyla onayladı. "Biraz daha fazla cesaretinin kırılması gerekebilir."

"Söz konusu Dorrien olduğunda onun cesaretini kırmaya çalışmak sık sık cesaretlenmesine neden olur," dedi Rothen alaycı bir tonla.

Lorlen bunu komik bulmamıştı. "Sen babasıydın," diye çıkıştı. "Herkesten çok sen onu nasıl ikna edeceğini bilirsin."

Rothen başını çevirdi. "Onun bu duruma dahil olmasını senden çok istemiyorum."

Lorlen iç geçirip ellerine baktı. Taktığı yüzüğün yakutu ışıқта parıltıyordu. "Üzgünüm, Rothen. Endişe edecek yeterince şeyin var. Sana yapabildiğin her şeyi yapacağın konusunda güveniyorum. Sonea tehlikeyi görüp onu reddeder mi sence?"

"Evet." Tabii ki yapardı. Rothen oğlu için üzüldü. Zavallı Dorrien! Kızın önündeki dersle dolu yıllar ve oğlunun uzun süren yokluğunu düşünerek Sonea'nın ilgisini kaybedeceğini beklerdi Rothen. Ama Dorrien gerçek nedeni bilseydi, bu büyük ihtimalle onu aptalca bir şey yapmaya iterdi. Bilmemesi daha iyiydi.

Sonea bu konu hakkında ne düşünüyordu acaba? Dorrien'i reddetmek zor mu olmuştu? Rothen iç geçirdi. Kıza bunu sormayı o kadar çok isterdi ki...

Lorlen kapıya gitti. "Teşekkür ederim, Rothen. Bırakayım da hazırlan."

Rothen başıyla onaylayıp Yönetici'nin gidişini izledi. Lorlen'in davranışlarının nedenini anlasa da buna içerliyordu. *Bu işin çözümünü senin bulman gerekiyordu*, diye düşündü onun sırtına bakarken. Ardından, içerlemesi bir umutsuzluk hissine dönüştü.

Lorlen çareyi bulamıyorsa, kim bulacaktı?

Vakit hâlâ geç, diye düşündü Sonea uykulu haliyle. *Gece yarısını geçmiş olamaz. Neden uyandım? Bir şey mi uyandırdı...*

Belirsiz bir serinlik yanağına dokundu. Bir esintiydi. Gözlerini açınca, kapı olması gereken yerdeki karaltıyı zar zor anlayabildi. O karaltıda solgun bir şey hareket etti. Bir el.

Bir sonraki kalp atışında tamamiyle uyandı. Elin üzerinde solgun, oval bir şekil süzülüyordu. Onun dışında adanı kara cüppesi içinde görünmezdi.

Ne yapıyor? Neden burada?

Sonea'nın kalbi öylesine gürültüyle atıyordu ki duyabildiğinden emindi. Nefesini yavaşlatıp dengeli tutmaya zorladı. Adam onun uyandığını anlarsa ne yapacağını bilemiyor, korkuyordu. İşkence gibi gelen bir süre boyunca orada durdu. Ardından, göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş, kapı kapanmıştı.

Sonea kapıya bakakaldı. Bu bir rüya mıydı?

Öyle olduğuna inanmak daha iyiydi. Aksi, çok korkutucuydu. Evet, mutlaka bir kâbus olmalıydı...

Ertesi sabah uyandığında, rüyalarının hatıraları karanlık figürler ve kötü şeyler olacağı hissiyle doluydu. Bu hatıralara gece vakti onu seyreden kişinin hatırası da katılmıştı. Yataktan kalkıp cüppesini üstüne geçirirken bunları zihninden defetti.

35. BÖLÜM

MEYDAN OKUMA

İlk bakışta yanlış giden hiçbir şey yoktu ama Sonea yakından baktığında bir şişecikteki kimyasalın buğulu olduğunu ve diğerinin içeriğinin kahverengi bir topağa dönüştüğünü gördü. Süre ölçerdeki karmaşık çubuk ve ağırlık düzeneği de darmadağındı.

Arkasındaki kapıdan alçak sesli ve tanıdık bir kıkırdama duyan Sonea, bunu takip eden belli belirsiz gülüşmeleri de işitti. Sırtını dikleştirip arkaya dönmedi.

Dorrien ile yaptığı konuşmadan sonra tamamıyla kendine güvenle dolu olduğundan, Regin'e ilk fırsatta meydan okumaya hazırdı ama günün devamında şüpheleri artmaya başlamıştı. Ne zaman Regin'le dövüşme fikri aklıma gelse, bu gittikçe daha akılsızca bir iş gibi görünmeye başlamıştı. Savaşçı Becerileri Regin'in en iyi ve kendisinin en kötü dersiydi. Kaybedecek olursa, oğlanın pusularının sonu gelmeyecekti. Riske değmezdi.

Haftanın sonu gelmeden, bunun yapabileceği en kötü hamle olacağına karar vermişti. Yeterince uzun süre dayanırsa, Regin sıkılabilirdi. Kendisine edilen hakaretlere, pusu kurulmasına ve dersler dışında işkence görmeye dayanabilirdi.

Ama buna değil. Yaptığı işin mahvolmuş haline bakarken, karanlık bir öfkenin içinde kaynadığını hissetti. Sonea alıştırma

başarısız olduğu için öğretmenlerinden ceza almasa bile, Regin onun öğrenimini engellemiş oluyordu. Ve onu öğrenmekten alıkoyduğunda, Sonea'nın bir gün Lonca'ya Akkarin'i yenilgiye uğratmaya yardım etmesini sağlayacak becerilerden alıkoymuş oluyordu.

Öfkesi büyürken, içinde bir şeyin kıpırdandığını hissetti aniden.

"Aptal oğlanı olabildiğince çok insanın önünde patakla. Seni daha sonra rahatsız ederse, bir daha meydan oku. Onu öylesi bir konuma sokmana sebep olacak bir şey yapmayacaktır."

Resmi bir dövüş. Bu gerçekten de riskliydi. Ama beklemek de kumardı. Regin belki de hiçbir zaman sıkılıp onu rahat bırakmayacaktı. Ve Sonea beklemeyi sevmiyordu...

"Olabildiğince çok sayıda insanın gözü önünde meydan oku."

Yavaşça dönüp Regin ve önceki derslerden kalan çırakların kapı eşiğinde onu seyrettiğini gördü. Onlara doğru yürüyerek sınıftan insanları itekleyerek çıktı. Çıraklar ve öğretmenler dışarıdaki koridoru doldurmuştu. Konuşma sesleri gürültülüydü ama tek bir sesin onları bastıramayacağı kadar gürültülü değildi. Mor cüppeli bir büyücü ortaya çıkıp sınıfa yöneldi. Başsimyacı Lord Sarrin'di. Mükemmel.

"Sorun ne, Sonea?" dedi Regin alay edercesine. "Deneyin işe yaramadı mı?"

Sonea hızla dönüp Regin'le yüzleşti.

"Winar ailesi, Paren Hanesi'nden Regin, seni Arena'da resmi bir dövüşe çağırıyorum."

Regin' ağzı açık, şaşkınlıkla donakaldı.

Sessizlik duman gibi yayıldı. Sonea gözucuyla yüzlerin ona döndüklerini gördü. Lord Sarrin bile durmuştu. Pişman olacağı bir şey yaptığı hissini zorla bir kenara attı. *Artık çok geç.*

Regin ağzını kapamayı başarabildi. Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. Sonea onun reddedip etmeyeceğini merak etti. Onu dövüşecek kadar değerli bulmadığını söyleyip söylemeyeceğini... *Ona düşünmek için zaman verme.*

"Kabul ediyor musun?" diye çıkıştı.

Regin tereddüt etti, ardından genişçe gülümsedi. “Kabul ediyorum, adı önemi olmayan aileden gelen Sonea.”

Koridorda bir anda fısıldamalar ve mırıldanmalar başladı. Etrafa bakınırsa cesaretinin kaybolacağından korkan Sonea, gözlerini Regin’de tuttu. Oğlan arkadaşlarına şöyle bir baktı, ardından güldü. “Ah, bu...”

“Zamanı sen seçeceksin,” diye tersledi Sonea.

Oğlanın gülümsemesi bir saniyeliğine kayboldu, ardından geri döndü.

“Sanırım sana yetişmen için biraz zaman versem iyi olur,” dedi Regin hafifçe. “Hürgün, yarından bir hafta sonra, günbatımından bir saat önce. Bu fazlasıyla cömert herhalde.”

“Sonea,” dedi yaşlı bir ses.

Sonea döndüğünde Lord Elben’in ona doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü gördü. Adam toplanmış kalabalığa bir bakış atıp kaşlarını çattı. “Deneyin başarısız olmuş. Dün akşam ve bu sabah baktım ve böyle bir şey olması için bir sebep göremedim. Bir başka gün denersin.”

Sonea saygıyla eğildi. “Teşekkür ederim, Lord Elben.”

Adam kapı eşiğinde duran çıraqlara baktı. “Bu kadar sohbet yeter. Bildiğim kadarıyla dersler sınıfların içinde yapılıyor.”

“Geçen seferden çok siyo içtin, ha?”

Dannyl matarayı Jano’ya uzatıp başıyla onayladı. “Galiba ağız tadım alışıyor buna.”

Denizci biraz endişeli göründü. “İçkiden yanlış büyü yapmıyacan, de mi?”

Dannyl iç geçirdi ve başını iki yana salladı. “Henüz o kadar sarhoş değilim ama herhangi bir deniz sülüğüyle karşılaşmamızı da istemem.”

Jano adamın omzuna vurdu. “Bu güneyde yok eyoma, unuttun?”

“Unutmam zor,” diye mırıldandı Dannyl. Denizciler tezahürat yaparken onun bu yorumu duyulmadı. Tayfadan biri içeri girmişti.

Adam sırtarak asma yatağına yürüdü. Bir çuvaldan küçük bir üflemeli enstrüman çıkardı, ardından masanın başında yerini aldı.

O çalmaya başlarken Dannyl geçen haftayı düşündü. O ve Tayend Capia'ya üç günde gelmişlerdi. Atlarını birkaç kez değiştirerek doğrudan seyahat etmişlerdi. Tayend kız kardeşinin evinde kalırken Dannyl şehre devam etmişti. Lonca Evi'nde sadece küçük bir kıyafet sandığı hazırlamasına yetecek kadar kalmış, ardından o gece İmar-din'e yelken açan bir gemi bulup binmişti.

Kendini tekrar *Finda*'da bulmak onu memnun etmişti. Jano onu eski bir dost gibi karşılamış, eve dönüş seyahatinin daha hızlı olacağını, zira bahar rüzgârlarını yakalayacaklarını söyleyerek temin etmişti.

Jano, bahar rüzgârlarının daha sallantılı bir yolculuğa neden olacağından bahsetmemişti. Dannyl bunu umursamazdı ama pek hoş olmayan bu durum günlerin çoğunu kamarasında geçirmeye ve saatlerini Lonca'da onu bekleyen karşılamayı düşünüp endişelenmekle harcamaya zorluyordu.

Akkarin'in onun Tayend'e olan hisleriyle alakalı bir şey sezdiğine dair korkuları, gemiye bindiğinden beri giderek büyümüştü. Lonca Evi'ne uğradığında, Errend Dannyl'e okuması için bazı mektuplar vermişti. Rothen'den gelen mektubu hevesle açmıştı ama mektupta bir uyarı vardı.

...bu söylentiler hakkında o kadar da endişeli olmazdım. Her halükarda, bunlar yardımcın hakkında, senin hakkında değil. Ama başına gelecekte sorun açıp açmayacağını düşünmen için haberdar olman gerektiğini düşündüm...

Rothen açık açık, Dannyl'in Tayend'den haberdar olmadığını düşünmüştü. Bu, onların Elyne sarayının inanmasını istedikleri şeydi ama artık "bilgilendirilmiş" olduğundan, Elyne'liler ve Kyrallia'lılar ondan Tayend'in yanında olmamasını bekleyeceklerdi.

Tabii, kimse Rothen'in ona söylediğini bilmiyorsa. Mektubu almamış gibi davranabilirdi... Ama hayır, Lonca'ya geldiği anda

Rothen mektubu alıp almadığını ona sorardı ve almadığı cevabıyla karşılaşırsa uyarısını tekrarlardı.

Peki, ya Akkarin? Dannyl, Yüksek Lord'un onun araştırmalarını nereden öğrendiği konusunda bir fikre sahip değildi. Ya o kaynaklar aynı zamanda Dannyl'in Tayend'le olan "dostluğundan" bahsettiyse? Ya Akkarin'in şüpheleri o kısa zihinsel iletişim sırasında doğrulandıysa?

Dannyl iç geçirdi. Birkaç günlüğüne de olsa her şey harika gitmişti. Hayatında hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu. Sonraysa... *bu.*

Matara tekrar ona geldiğinde, sert içkiden bir yudum daha aldı. *Tayend beni tanıdığı için acı çekmediği sürece halimden memnun olacağım,* diye düşündü.

Gece Odası kalabalıktı. Sonea'nım arandığı günlerden beri, Lorlen orayı bu kadar kalabalık görmemişti. Haftalık sosyal toplantılara nadiren katılan büyücüler bile oradaydı.

Bu kişilerin en ilgi çekicisiyse, yanındaki adamdı. Akkarin, resmi olmasa da kendisine ait sandalyesine yol alırken kızıl, yeşil ve mor cüppelerden oluşan deniz ikiye ayrıldı.

Akkarin keyif alıyordu. Diğerlerine gösterdiği duygusuz yüz bunu umursamadığını işaret etse de, Lorlen işin farkındaydı. Akkarin gözde çırağının bir başkasına meydan okuması konusundaki tartışmalara katılmak istemese orada olmazdı. Üç sınıfın başları, çoktan Akkarin'in sandalyesi etrafında yerlerini almışlardı ve Yüksek Lord yerine otururken küçük bir kalabalık onların etrafına toplanmaya başlamıştı. Lorlen'in fark ettiği üzere, aralarında Rothen'in oğlu Dorrien de vardı.

"Görünüşe bakılırsa gözde çırağın bizleri eğlendirmenin yolunu bir kez daha bulmuş, Akkarin," dedi Leydi Vinara. "Mezun olduktan sonra ondan daha neler bekleyebileceğimizi merak etmeye başladım."

Akkarin'in ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ben de öyle."

"Bu meydan okuma fikri senden mi, yoksa ondan mı geldi?" dedi gürlledi Balkan.

"Benim fikrim değildi."

Balkan'ın kaşları kalktı. "Peki, senin onayını aldı mı?"

"Hayır ama bunu gerektiren bir kural olduğunu sanmıyorum. Belki de olmalı."

"Öyleyse sorsaydı bunu reddederdin, öyle mi?"

Akkarin gözlerini kıstı. "Tam olarak değil. Bu konuda bana danışsaydı, ona beklemesi önerisinde bulunabilirdim."

"Belki de bu anlık bir karardı," diye tahmin yürüttü Lord Peakin, Vinara'nın sandalyesinin arkasında durduğu yerden.

"Hayır," diye karşılık verdi Lord Sarrin. "Çok sayıda tanık olduğundan emin olduğu bir anı seçti. Regin'in kabul etmekten başka seçeneği olmadı."

Başsimyacı'nın bir yana anlamlı bir bakış attığını gören Lorlen, Lord Garrel'in toplanmış büyücüler arasında durduğunu ve kaşlarının hafifçe çatılmış olduğunu fark etti.

"Bu işi planladıysa, kazanacağına güveni yüksek olmalı," dedi Peakin. "Ona katılır mısınız, Lord Balkan?"

Savaşçı omuz silkti. "Kız güçlü ama becerikli bir rakip onu yenilgiye uğratabilir."

"Peki, ya Regin?"

"Ortalama bir ikinci sınıf öğrencisinden daha beceri sahibi."

"Kazanacak kadar becerikli mi?"

Balkan, Akkarin'e baktı. "Sonucun kolayca kestirilememesini sağlayacak kadar becerikli."

"Kızın kazanacağına inanıyor musun?" diye sordu Vinara Akkarin'e.

Yüksek Lord yanıtlamadan önce duraksadı. "Evet."

Kadın gülümsedi. "Tabii inanırsın. O senin çırağın ve onu destekliyor görülmelisin."

Akkarin başıyla onayladı. "Bu da doğru."

"Kız bunu hiç şüphesiz sizi memnun etmek için yapıyor." Garrel'in sesini duyan Lorlen şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ondan şüpheliyim," diye karşılık verdi Akkarin.

Bu itirafa şaşırın Lorlen, önce Akkarin'e baktı, ardından diğer büyücülerin yüz ifadelerini dikkatlice inceledi. Hiçbiri şaşırılmış görünmedi. Sadece Rothen'in oğlu Dorrien düşünceli görünüyordu. Belki de Sonea'nın, vasisinden pek hoşlanmadığı fark edilmişti.

"Öyleyse onu buna iten ne?" diye sordu Peakın

"Kazanırsa, Regin bir başka meydan okumadan ve bir başka yenilgiden çekinerek kızı rahat bırakır," diye yanıtladı Vinara.

Bir duraksama ve bakışmalar oldu. Zorbalık konusunu hem Akkarin hem de Garrel'in önünde açıkça konuşan Vinara, iki vasi arasında yaşanabilecek olası bir çatışmaya dikkat çekmişti. Her ne kadar kimse genellikle kavga halindeki çıraklar ve vasilerinden bahsedilmesinden çekinmese de, çok azı bunu vasilerden biri Yüksek Lord'ken yapmaya cüret ederdi. Bu, Garrel'i ilginç bir konuma sokuyordu.

İki vasi de konuşmadı.

"Bu, dövüşün nasıl ilerleyeceğine bağlı olur," dedi Balkan, sessizliği bozarak. "Kız sadece gücünün şiddetiyle kazanırsa, kimse ona saygı duymaz."

"Bu bir fark yaratmaz," diye tartıştı Sarrin. "Kız nasıl kazanırsa kazansın, Regin onu bir daha rahatsız etmez. Kızın, dövüşme becerilerini başkalarının saygıyla karşılayıp karşılamadığını umursadığını sanmam."

"Daha güçlü bir büyücüyü yenmenin metotları vardır," diye hatırlattı Balkan. "Regin bunu biliyor. O taktikler konusunda benim talimatlarıma çoktan başvurdu bile."

"Peki, ya Sonea? O da senden talimat alabilecek mi?" diye sordu Vinara, Balkan'a.

"Onun öğretmeni Lord Yıkmo," diye karşılık verdi Akkarin.

Balkan başıyla onayladı. "Onun öğretim tarzı, kızın yapısına daha uygun."

"Dövüş kim hakemlik yapacak?" diye sordu bir başka büyücü.

"Ben," dedi Balkan. "Tabii, karşı çıkan olmazsa. Lord Garrel, Regin'i korur. Sonea'yı koruyacak mısınız?" diye sordu Akkarin'e.

“Evet.”

“Sonea’nın öğretmeni de geldi,” diye gözlemledi Lord Sarrin, işaret ederek. Lorlen döndüğünde Lord Yikmo’nun salona henüz geldiğini gördü. Savaşçı durdu, etrafına baktı. Kalabalık onu şaşırtmıştı. Adamın gözleri Akkarin etrafına toplanmış büyücülere iliştiğinde kaşları kalktı. Sarrin ona gelmesini işaret etti.

“İyi akşamlar, sayın Yüksek Lord, sayın Yönetici,” dedi Yikmo sandalyelere ulaştığında.

“Lord Yikmo,” dedi Peakin. “Birkaç uzun akşamın planlarını yapıyor olmalısınız.”

Yikmo kaşlarını çatı. “Uzun akşam mı?”

Peakin kıs kıs güldü. “Demek kız o kadar iyi durumda, öyle mi? Fazladan antrenmana ihtiyacı yok yani?”

Genç büyücünün kaşları daha da çatıldı. “Antrenman mı?”

Vinara adama acıdı. “Sonea, Regin’e resmi bir dövüş için meydan okudu.”

Yikmo gözlerini kadına dikti, ardından herkes ona dönmüşken, yüzündeki renk yavaşça çekildi.

“Ne yapmış?”

Sonea odasında volta atıyor, ellerini ovuşturup duruyordu. *Ne yaptım ben? Öfkeme yenildim, yaptığım bu. Dövüşmek konusunda hiçbir şey bildiğim yok. Tek yapacağım, kendimi bir aptal gibi rezil etmek olacak, hem de o kadar insanın...*

“Sonea.”

Dönüp odasının kapısının eşiğinde duran adama şaşkınlıkla baktı. Daha önce kimse onu Yüksek Lord’un Konağı’nda ziyaret etmemişti.

“Lord Yikmo,” dedi, saygıyla eğilerek.

“Henüz hazır değilsin, Sonea.”

Sonea birdenbire korkarak irkildi. Yikmo onun kazanacağını düşünmüyorsa...

“Bana o konuda yardımcı olacağınızı umuyordum, lordum.”

Yikmo'nun yüzünde birkaç ifade belirdi. Hayret. Düşünceli hal. İlgi. Kaşlarını çatan adam parmaklarını saçlarına daldırdı.

"Bunu neden yaptığım anlıyorum, Sonea. Ama sana Garrel'in başarılı bir Savaşçı olduğunu ve Regin'in becerilerinin sana öğrettiklerime rağmen seninkilerden iyi olduğunu hatırlatmama gerek yok. Hazırlanmak için bir haftası var ve Balkan ona yardımcı olmayı kabul etti."

Balkan! Durum gittikçe kötüleşiyor! Sonea ellerine baktı. Titremediklerini rahatlayarak gördü ama midesi öylesine düğümliyordu ki kusacakmış gibi hissediyordu.

"Ama ben daha güçlüyüm ve meydan okuma kuralları güce herhangi bir sınır koymuyor," dedi.

"Karşılaşmayı kazanmak için gücüne bel bağlayamazsın, Sonea," diye uyardı Yikmo. "Buna karşı koymanın yolları vardır. Eminim Balkan, Regin'e bunların tümünü öğretecektir."

"Öyleyse siz de benim öğrendiğimden emin olmalısınız," diye karşılık verdi Sonea . Kendi sesindeki kararlılığa şaşırıp özür dilercesine yüzünü ekşitti. "Bana yardım edecek misiniz?"

Adam gülümsedi. "Tabii ki. Yüksek Lord'un gözdesini şu noktada yüzüstü bırakacak değilim."

"Teşekkür ederim, lordum."

"Ama bunu vasine olan saygımdan yaptığımı düşünme."

Şaşıran Sonea ona dikkatle baktığında bakışlarında onaylama gördü ve buna inanamadı. Tüm öğretmenler içinde, bir Savaşçı'nın saygısını kazanmayı asla beklemezdi.

"İnsanların benim sana vereceğim eğitimi seyredeceklerinin farkındasın herhalde," dedi adam. "Regin ve Lord Garrel'e her şeyi bildireceklerdir."

"Bunu düşündüm."

"Ve?"

"Kubbe... Kubbe nasıl olur?"

Yikmo kaşlarını kaldırdı, ardından genişçe gülümsedi. "Eminim ayarlayabiliriz."

36. BÖLÜM

DÖVÜŞ BAŞLAR

At arabası Lonca Kapıları'ndan geçerken, Dannyl başını kaldırıp Üniversite'ye baktı. Lonca binaları eskiden çok tanıdık gelirdi ama artık yabancı ve korkutucu geliyordu. Yüksek Lord'un Konağı yönüne baktı.

Özellikle de şuradaki.

Yanında duran çantayı eline aldı. İçinde o ve Tayend'in topladığı notların bir nüshası vardı. İçeriklerinde Akkarin'in seyahatinin tekrarlandığına dair bir hava olmasın diye yeniden yazılmışlardı. Dudağını ısırdı. *Akkarin bunların onun geçmişine dair bir araştırma olduğuna inanırsa, bu onu daha da öfkeliendirir. Nasıl olsa başım derde girecek, o yüzden riske değer.*

At arabası durdu ve sürücü inerken biraz sallandı. Kapı açıldı. Dannyl çıkıp sürücüye döndü.

"Seyahat sandığımı odalarımına gönderin," diye emretti. Sürücü saygıyla eğildi, ardından arabanın arkasına yöneldi. Sandık iplerle dar bir çıkıntıya bağlanmıştı.

Çantayı kolunun altına alan Dannyl, Yüksek Lord'un Konağı'na uzanan patikada yürümeye başladı. Yürürken bahçelerin boş olduğunu fark etti. Güneşli bir hürgün öğleden sonrası için alışılmadık bir durumdu. *Herkes nerede?*

Konut kapısına ulaştığında, ağzı kurumuştı ve kalbi fazla hızlı atıyordu. Derin bir nefes alarak kapı tokmağına uzandı. O parmaklarını etrafına dolayamadan kapı içeri doğru açıldı.

Bir hizmetçi öne çıkarak saygıyla eğildi. “Yüksek Lord sizi kütüphanede bekliyor, Elçi Dannyl. Lütfen beni izleyin.”

İçeri giren Dannyl lüks bir dekorasyona sahip misafir salonunda etrafına takdirle baktı. Daha önce Yüksek Lord’un Konağı’na girmemişti. Hizmetçi bir kapı açıp Dannyl’i sarmal bir merdivene yönlendirdi. Çıktıklarında, kısa bir koridordan yürüyen adam, sağ tarafta kalan bir çift kapıya ulaştı.

İçerideki odanın duvarları kitaplarla kaplıydı. *Bunlarda hangi sırlar gizli? Acaba içlerindeki bilgilerde...*

Sonra Dannyl odanın yan kısmındaki masayı ve ardında oturan kara cüppeli büyücüyü gördü. Adam onu seyrediyordu. Kalbi önce duracak gibi oldu, ardından hızla atmaya başladı.

“Hoş geldin, Elçi Dannyl.”

Kendine hâkim ol, dedi Dannyl kendine sertçe. Başını Akkarin’e doğru kibarca eğdi. “Teşekkür ederim, Yüksek Lordum.”

Kapıların kapandığını duyan Dannyl, arkasına baktığında hizmetçinin gitmiş olduğunu gördü. *Artık kapandayım...* Bu düşüncayı bir kenara iterek öne çıktı ve çantasını Akkarin’in masasına bıraktı.

“Notlarım,” dedi. “İstedığınız gibi.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Akkarin. Solgun eliyle çantayı aldı ve diğer eliyle sandalyeyi işaret etti. “Otur. Yolculuğun seni yormuş olmalı.”

Dannyl sandalyeye minnettarlıkla oturdu ve Akkarin notlara göz gezdirirken seyretti. Baş ağrısını hafifletti. Bir önceki gece, sonraki gün karşılaşacağı şeyleri düşünmekten kendini alıkoymak için biraz fazla siyo içmişti.

“Görüyorum ki, Muhteşem Tapmak’ı ziyaret etmişsin.”

Dannyl yutkundu. “Evet.”

“Yüksek Rahip sana parşömenleri okuman konusunda izin verdi mi?”

“Onları bana okudu. İçeriklerini sır olarak saklayacağıma yemin ettikten sonra.”

Akkarin belirsizce gülümsedi. “Peki, ya Beyaz Gözyaşı Kabirleri?”

“Evet. Büyüleyici bir yer.”

“Orası da seni Armje’ye yönlendirdi, ha?”

“Doğrudan değil. Araştırmamın beni yönlendirdiği gibi hareket etseydim Sachaka’ya girebilirdim ama elçilik görevlerim böylesi bir seyahate izin vermezdi.”

Akkarin durgunlaştı. “Sınırı geçmeni... tavsiye etmem.” Başını kaldırıp Dannyl’in gözlerine baktı. Yüz ifadesi hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. “Sachaka Müttefik Topraklar’ın bir parçası değil ve Lonca’nın bir üyesi olarak, Kral’ın emirleri olmadan oraya girmemelisin.”

Dannyl başını iki yana salladı. “Bunu göz önünde tutmamıştım ama bilinmeyen bir ülkeye de önce burada birkaç sorgulama yapmadan girecek değildim.”

Akkarin Dannyl’e düşünceli bir şekilde baktı, ardından notlara gözlerini çevirdi. “Öyleyse neden Armje’yi ziyaret ettin?”

“Dem Ladeiri onu ziyaret etmişken harabeleri görmemi önerdi.”

Akkarin kaşlarını çattı. “Öyle yaptı demek?” Sonra sessiz kalarak notları okudu. Birkaç dakika geçtikten sonra hafifçe şaşkınlığını belirten bir ses çıkardı ve başını kaldırıp Dannyl’e gözlerini dikti.

“Hayatta kalabildin, öyle mi?”

Akkarin’in neden bahsettiğini tahmin eden Dannyl başıyla onayladı. “Evet ama beni bitkin düşürdü.”

Akkarin okumaya devam ederken Dannyl adamı daha önce etkilenmiş bir yüz ifadesiyle görüp görmediğini merak etti. Görmediğini düşündü ve tüm insanlar içinde kendisinin Yüksek Lord’u şaşırtmış olması ona tuhaf bir gurur verdi.

“Demek bariyeri aşabildin,” diye sesli düşündü Akkarin. “İlginç. Belki de oda gücünü kaybediyordur. Gücü nihayetinde azalmalı ne de olsa.”

“Bir soru sorabilir miyim?” dedi Dannyl.

Akkarin başını ve bir kaşını kaldırdı. “Sorabilirsin.”

“Eğer şu Son Ceza Odası’yla önceden karşılaştıysanız, neden burada kimseye bundan bahsetmediniz?”

“Bahsettim.” Akkarin’in dudağı kıvrıldı. “Ama bir saldırı tetiklemeden kimsenin incelemesi mümkün olmadığından ve siyasi doğası olan diğer bazı nedenlerden dolayı, varlığının sadece yüksek konumlu büyücüler tarafından bilinmesi kararlaştırıldı. Tabii o da, sana bu bilgiyi kendine saklaman emrini vermemi gerektiriyor.”

Dannyl başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Duvardaki uyarımın yok olup gitmiş olması gerçekten de yalık.” Akkarin duraksadı ve gözlerini kıstı. “Onun bilinçli bir şekilde kaldırıldığına dair bir işaret var mıydı?”

Şaşırان Dannyl duvarı ve Akkarin’in isminden geri kalan şeyi düşündü. “Bilemiyorum.”

“Birinin bunu araştırması lazım. O yer, büyücüler için bir ölüm kapanma dönüşebilir.”

“Arzunuz bu yöndeysen, oraya dönebilirim.”

Akkarin ona düşünceli bir ifadeyle baktı, ardından başıyla onayladı. “Evet. Bu yeri başka kimsenin öğrenmemesi büyük ihtimalle daha iyi olacak. Yardımcın da biliyor, değil mi?”

Dannyl tereddüt etti ve bir kez daha Akkarin’in ne kadar şeyi sezdiğini merak etti. “Evet... Ama Tayend’e güvenilebileceğime inanıyorum.”

Akkarin’in bakışları hafifçe değişti, ardından konuşmak üzere ağzını açan adam, kütüphane kapısı çalındığında tekrar kapadı. Gözleri kapıya ilişti. Kapılar içeri doğru savruldu.

Hizmetçi içeri girip saygıyla eğildi. “Lord Yıkmo geldiler, Yüksek Lordum.”

Akkarin başıyla onayladı. Kapılar tekrar kapandığında, Dannyl’e sorgularcasına baktı. “Elyne’ye bir hafta içinde dönebilirsin.” Çantayı kapadı. “Bunları okuyacağım ve tekrar konuşmak isteyebilirim. Ama şimdilik,” kalktı, “katılmam gereken resmi bir dövüş var.”

Dannyl şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Resmi bir dövüş mü?”

Yüksek Lord neredeyse gülümsüyor gibiydi. “Çırağım, belki de biraz aptalca bir kararla, bir başkasına dövüş için meydan okudu.”

Sonea Regin'e meydan okumuş! Olasılıklar ve sonuçlar Danny'nin zihnine doluştuğunda, kıkırdadı. “İşte bunu görmem lazım.”

Akkarin hızlı adımlarla kütüphaneden çıktı. Danny onu takip ederken hem şaşkın hem de rahatlamış hissetti. Araştırmalarının nedenleri hakkında zor sorularla karşılaşmamıştı. Sanki Akkarin neredeyse Danny'nin ilerleyişine memnun olmuştu. Danny, Tayend ve hatta Lorlen, Yüksek Lord'un hoşnutsuzluğuyla karşılaşmamıştı. Rothen de aynı durumdaydı. Tabii, Akkarin'in onun kadim büyüye karşı yeni “ilgisinden” haberi olmadığını umuyordu.

Ve Tayend hakkında hiçbir şey söylenmemişti.

Geriye kalan tek şey Rothen'le yüz yüze gelmekti. Danny'nin akıl hocası, onu gördüğüne şaşıracaktı. Danny ziyaretini konusunda onu bilgilendirmemişti zira hiçbir mektup kendisi kadar hızlı gelemezdi ve zihinsel iletişim riskine de giremezdi. Rothen, Danny'm düşüncelerini okurken hep olması gerekenden fazlasını anlayabiliyordu. Rothen'in, Fergun tarafından ortaya atılmış iddialar konusunda suçlu olduğu haberini nasıl karşılayacağını bilemiyordu. Lonca'daki tek yakın dostunu kaybetmek istemiyordu.

Ama yine de, Tayend hakkındaki söylentileri inkâr etmemeye karar vermişti. Rothen'in yalanı keşfetmesi fazla kolay olurdu. Tek yapması gereken, Rothen'i bu yakınlaşmayla şerefine leke sürme riskine girmeyeceği konusunda temin etmektir. Elyne'liler hoş gören bir halktı ve bunun kendisinden de beklendiğini söyleyecekti.

Birkaç hafta içinde Elyne'ye geri dönmüş ve elçilik görevleri arasında Armje'yi araştırma konusunda Yüksek Lord'dan izin almış olacaktı. Ve Tayend'le olacaktı.

Her şey düşünüldüğünde, durumu eskisinden bile iyiydi.

Sonea cüppesinin kuşağını tekrar bağladı ve düzeltti. O gün fazla ince ve narin geliyordu. *Cüppe değil, zırh kuşanmalıyım gibi hissediyorum.*

Gözlerini kapayarak, hazırlanması esnasında ona yardım edecek birisi olmasını diledi. Doğal olarak, Yikmo, Sonea cüppesini değiştirenken odasında olamazdı. Akkarin de olamazdı ki buna minnettardı. Hayır, özlediği kişi Tania'ydı. Rothen'in hizmetçisi, Sonea'dan o günü zaferle tamamlaması konusunda bir söz alırdı ve aynı zamanda onu seven insanların, kaybetmesini umursamayacağı konusunda temin ederdi.

Derin bir nefes aldı ve kuşağı fazla sıkıldığını fark ederek biraz gevşetti. Çok daha rahat bir şekilde hareket edebilmeliydi. Viola'nın önceden getirdiği tatlı ve sarmalarla dolu tepsiye baktı. Midesinin düğümlendiğini hissederek dönüp tekrar volta atmaya başladı.

Bir iki avantajı yok değildi. Yikmo'nun "casusları" her ne kadar Regin'in geçen hafta boyunca Arena'da yaptığı her şeyi iletmış olsalar da, kendi antrenmanları Kubbe'nin insanın üzerine üzerine gelen duvarları arasında saklı bir şekilde yapılmıştı. Yikmo ona daha zayıf bir büyücünün daha güçlü bir büyücüye karşı kullanabileceği her tür stratejiyi göstermişti. Onu, Garrel ve Balkan'ın Regin'e öğreteceğini bildiği metotlar ve daha fazlası hakkında eğitmişti.

Sonea kendi vasisinden pek destek almamıştı. Ama adamın etkisi her yerde hissedilmişti. Çırakların resmi dövüşlere girişi konu-sundaki karşı çıkışlar bir gün içinde sonlanmıştı. Balkan, Sonea'nın Kubbe'yi kullanmasına açıkça hoşnutsuzluk göstermişti ama bunu yasaklamamıştı. Ve Sonea Kubbe'ye ilk kez girdiğinde, Yikmo ona Yüksek Lord'un çember şekilli yapıyı güçlendirdiğini ve bu sayede Sonea'nın oraya kazara zarar veremeyeceğini sağladığını anlatmıştı.

Bir sonraki akşama kadar, adamın kullandığı büyünün kara büyü olabileceği Sonea'nın aklına gelmemişti. Bir başka çırakla olan çocuksu kavgasına yardımcı olacak büyünün, yabancı birinin ölümü tarafından sağlandığı düşüncesiyle uyuyamamıştı.

Ama Akkarin'in yardımını şüphe çekmeden reddedemezdi. Sırf gururundan bunu istemediği rolünü yapsa bile, adam dövüş sırasında onun koruyuculuğunu resmi olarak üstlenmişti. Eğer kendi iç kalkan büyü başarısız olursa, Akkarin'in büyü onu koruyacaktı.

Bu düşünce de onu rahatsız ediyordu. Rothen ve Lorlen olmasaydı, adamın bu dövüşü Sonea'dan kurtulmak için bir fırsat olarak kullanabileceği onu endişelendirirdi.

Kapısı çalındığında birden dönerken kalbi tekrar küt küt atmaya başladı. *Zaman gelmiş olmalı sonunda*, diye düşündü. Rahatlatmanın yerini çabucak bir korku aldı. Derin bir nefes aldı ve kapıya yaklaşıırken verdi. Kapıyı açtığı anda, Akkarin'i görünce kalp atışları tekrar hızlandı ama onun arkasında bir başka adamı gördüğünde korkusunun yerini şaşkınlık aldı. Dannyl'di bu.

"Yüksek Lordum," dedi saygıyla eğilerek. "Elçi Dannyl."

"Lord Yikmo geldi," dedi Akkarin.

Bir derin nefes daha alan Sonea aceleyle merdivenlerden indi. Lord Yikmo'yu Akkarin'in misafir salonunda volta atarken buldu. Salona girdiğinde adam başını kaldırdı.

"Sonea! Hazırsın. Güzel. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Gülümsedi. Merdivenlerden inen büyücüler aklından çıkmamıştı. "Bana tüm öğrettiklerinizden sonra nasıl olmayabilirim?"

Adam çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bana güvenin..." Duraksayan adam, Akkarin ve Dannyl salona girdiğinde ciddileşti. "Günaydın, Yüksek Lordum, Elçi Dannyl."

"Buraya çırağım için geldiğini anladım," dedi Yüksek Lord. "O yüzden onu aşağı gönderdim."

"Evet," diye karşılık verdi Yikmo. Sonea'ya baktı. "Regin'i bekletmesek iyi olur."

Kapı açıldı ve Akkarin ona işaret etti. Büyücülerin gözlerini üzerinde hisseden Sonea salonu boydan boya geçti ve gün ışığına çıktı.

Üniversite'ye uzanan patikada ilerlemeye başlarken, Yikmo sağında ve Akkarin solundaydı. Arkadan gelen ayak sesleri Dannyl'in onları takip ettiğini söylüyordu. Dönüp arkasına bakma arzusunu bastırdı. Onun Akkarin'le ne işi olduğunu merak etti. Önemli bir şey olmalıydı, yoksa Elyne'den dönmezdi.

Eşlikçileri, Üniversite'ye doğru yürürlerken sessizdi. Sonea sadece bir kez Yikmo'ya baktığında adam karşılık olarak gülümsedi. Akka-

rin'e bakmayan Sonea onun varlığından fazlasıyla haberdardı. Daha önce hiçbir zaman Yüksek Lord'un gözdesiymiş gibi *hissetmemişti*. Bu, Lonca'nın beklentilerini fazlasıyla hissetmesine neden olmuştu. Kaybedecek olursa...

Başka bir şey düşün, dedi kendine. Üniversite'ye yaklaştıklarında aklını Yikmo'nun derslerini hatırlamaya yoğunlaştırdı.

"Regin seni gücünü harcamaya zorlayacak. Bunu yapmasının en iyi yolu kandırmaca ve oyunlardır."

Oyunların Regin'in dövüş tarzının bir parçası olduğu kesindi. İlk Yıl, Savaşçı Becerileri dersleri sırasında sahte darbelerle onu birçok kez şaşırtmıştı.

"Şu ana kadar öğrendiğin çoğu şey işine yaramayacak. Arena'da yansıtma kullanmaya ihtiyacın olmayacak çünkü hareket ettirecek bir şey yoktur. Şok darbesine izin vardır ama bu pek hoş karşılanmaz. Zihindarbesi doğal olarak yasaktır ve sadece dikkat dağıtmak için kullanışlı olabilir."

Regin daha önce ona karşı zihindarbesi kullanmamıştı zira henüz bunu nasıl yapacaklarını öğrenmemişlerdi.

"Yüz ifadeni değiştirme! Niyetlerini okutma. İyi bir Savaşçı adam, dövüş sırasında hareket etmez. Buna yüzündeki kaslar da dahildir."

Yikmo "Savaşçı" derken hep "erkek" atfıyla konuşurdu. Sonea bunu başta komik bulmuş, ardından rahatsızlanmaya başlamıştı. Şikâyet ettiğindeyse adam gülmüştü. "Leydi Vinara onaylardı söylediğini," demişti. "Ama Balkan'ın da söyleyeceği gibi, 'Savaşçıların çoğu kadın olduğunda ancak alışkanlığımı değiştiririm.'"

Sonea bu anıya gülümsedi. Üniversite'yi geçip Arena dışında bekleyen büyücü kalabalığını gördüğünde hâlâ gülümsüyordu.

"Herkes mi burada?" diye nefesini tuttu.

"Büyük ihtimalle öyle," dedi Yikmo keyifle. "Regin seninle karşılaşmak için bir hürgünü seçti. Yenilgisine daha büyük bir kalabalık tanık olsun diye herhalde."

Sonea yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Çıraklar ve büyücüler durmuş ona bakıyorlardı. Büyücü olmayanlar, yani eşler, çocuklar ve hizmetçiler bile gelmişti. Yüzlerce insan onu seyreliyordu. Öğretmeni ve vasisinin arasında kalabalığa girerken başlar ona doğru döndü. Yüksek Büyücüler bir hat oluşturmuşlardı. Yıkmo Sonea'yı onlara doğru yöneltti ve durduğunda Sonea saygıyla eğildi. Resmi selamlaşmalar oldu ama Sonea ismi söylenene kadar bunlara pek dikkat edemedi.

"Eh, Sonea, rakibin seni bekliyor," dedi Lord Balkan, işaret ederek.

Onun işaret ettiği yere bakınca Regin ve Lord Garrel'i, kemer oluşturanacak şekilde budanmış bir çalılığın yanında dururken gördü.

"İyi şanslar, Sonea," dedi Lorlen gülümseyerek.

"Teşekkür ederim, sayın Yönetici." Sesi öylesine zayıf çıkıyordu ki kendisine öfkeleni. Meydan okuyan kendisiydi. Bu dövüş hevesle ve kendine güvenle çıkmalıydı.

Arena'ya yöneldiğinde, Yıkmo bir elini onun koluna koydu. "Aklını kullanmayı unutmazsan, her şey yolunda gider," diye mırıldandı. Bir adım gerileyip devam etmesini işaret etti.

Artık yanında sadece Akkarin varken, kemerli yola yaklaştı. Regin'in gözlerine baktığında oğlan küçümseyerek sırttı. Bu, Sonea'nın onu ilk kez gördüğü zamanı hatırlatmıştı. Kabul Töreni'nden hemen önceki zamanı. Sonea ona karşı koyarcasına baktı.

Lord Garrel'in bakışlarını sezdiğinde dikkatini ona çevirdi. Büyücü gözlerini hiç saklamadığı bir sevimsizlik ve kızgınlıkla ona dikmişti. Şaşırın Sonea, adamın neden bu kadar öfkeli olduğunu merak etti. Çırağını bu dövüş için hazırlamak için ayırması gereken fazladan vakte mi içerlemişti? Sonea'nın, onun yeğenine meydan okuma cüretini göstermesi adama hakaret gibi mi gelmişti? Yoksa ona olan kızgınlığı, Sonea'nın onu Yüksek Lord'un karşısına getirmesinden mi ileri geliyordu?

Umurumda mı? Hayır. Adamın biraz öngörüsü olsaydı, Sonea Yüksek Lord'un gözdesi olduktan sonra Regin'e onu rahatsız etmeyi bırakmasını söylerdi. Bu meydan okumanın adamı soktuğu uygun-

suz durum, bir kez daha gülümsemesine neden oldu. Dönen Sonea, kemerin altından geçti ve Arena'ya doğru yürüdü.

Yanında Akkarin'le beraber Arena geçidine indi. Çıktığında, kumlu zeminin ortasına gidip durdu. Garrel, Regin ve Balkan onu takip ettiler. Sarmal kulelerden oluşan çemberin dışında, büyücü ve çırak kalabalığı yapının etrafına yayılmıştı. Bazıları merdiven katlarında oturuyordu.

Sonea, Regin'e baktı. Oğlan kalabalığa bakıyordu, ifadesi olağandışı bir şekilde ciddiydi. Sonea izleyicilere şöyle bir bakmak için kendine izin verdi, ardından Rothen'i yanında Dorrien'le birlikte gördüğünde durdu. Dorrien sırtıp el salladı. Rothen ince bir gülümseme göstermeyi başarabildi.

Balkan, o ve Regin'in arasına geldi, kollarını kaldırdı ve izleyicilerden gelen seslerin dinmesini bekledi.

"İki büyücünün son kez anlaşmazlıklarını çözmek ya da becerilerini kanıtlamak üzere Arena'da resmi bir dövüş başvurmaları üzerinden uzun yıllar geçti," diye başladı sözüne Balkan. "Bugün, elli iki yıldır ilk kez böylesi bir olaya şahit olacağız. Sağımda, Yüksek Lord'un çırağı, meydan okuyan Sonea duruyor. Solumdaysa rakibi, Paren Hanesi, Winar ailesinden, Lord Garrel'in çırağı Regin. Rakiplerin vasileri, kendilerini onların koruyucuları ilan ettiler. Çırakları etrafında iç kalkanlarını artık oluşturabilirler."

Sonea bir elin omzuna dokunduğunu hissetti. Bu duygu onu ürpertti ve gözlerini aşağı çevirdi. Akkarin'in kalkanı neredeyse hissedilmiyordu. Bunu sinama arzusunu bastırdı.

"Koruyucular Arena'yı terk edebilir."

Akkarin ve Garrel geçide yürürlerken Sonea onları seyretti. İkili Arena'nın dışına çıktığında, Garrel'in yüzünün öfkeli ve Akkarin'in keyifli görüldüğünü fark etti. Belli ki söylenmiş bir şey Regin'in vasisini kızdırmıştı. Akkarin bir dokundurmadı mı bulunmuştu? Bu düşünce, onu engel olamadığı bir şekilde tatmin etti. Ama Balkan tekrar konuştuğunda bu his kayboldu.

"Rakipler konumlarını alabilirler."

Bir anda, Regin arkasını dönüp Arena'nın diğer ucuna yürümeye başladı. Sonea da dönerek karşı yöne gitti. Birkaç kez yavaş, derin nefesler aldı. Kısa süre sonra tüm dikkatini Regin'e vermesi gerekecekti. Onu seyreden tüm insanları görmezden gelerek sadece dövüşe odaklanması gerekecekti.

Arena'nın ucuna birkaç adım kala döndü. Balkan geçide doğru yürüdü, ardından içine girdi. Sonra da, Arena'nın dışındaki merdivenlerin tepesinde ortaya çıkıp geçidin üst kısmına adımını attı.

"Beş devrenin çoğunu kazanan, galip gelecektir," dedi izleyenlere. "Bir devre, iç kalkanın ölümcül bir darbeye maruz kalmasıyla biter. Zihindarbesi yasaktır. Bir rakip, dövüş resmi olarak başlamadan büyü kullanırsa, o devreyi yenik kapatır. Dövüş ben 'başlayın' dediğimde başlar, 'durun' dediğimde biter. Anlaşıldı mı?"

"Evet, lordum," diye yanıtladı Sonea. Regin bunu tekrarladı.

"Hazır mısınız?"

"Evet, lordum." Regin bir kez daha Sonea'nın söylediğini tekrar etti.

Balkan bir elini kaldırıp Arena bariyerine yakın bir yerde tuttu. Bir güç dalgası gönderdiğinde kubbenin hatları ışıklarla parladı. Sonea Regin'e baktı.

"Başlayın!"

Regin kolları kavuşmuş bir şekilde duruyordu ama kızın beklediği o alay dolu gülümsemesi yoktu. Oğlan ilk darbeyi gönderdiğinde Sonea havanın güçle dalgalandığını gördü. Buna karşılığını gönderdikten bir saniye sonra kalkanına gelen darbeyi hissetti.

Regin'in kalkanı sağlam kaldı ama bir darbe daha göndermedi. Sonea onun kaşlarının çatıldığını görebiliyordu. Hiç şüphesiz, ona güçlerini nasıl boşa harcatabileceğini hesaplamakla meşguldü.

Tekrar büyü gönderdiğinde aralarındaki hava tekrar dalgalandı. Bu kez birden fazla saldırı gelmişti. Darbeler sönük beyaz renkteydi. Görüntülerinden çok neden oldukları his belirgindi. Güçdarbeleri gibi görünüyorlardı... Ama ya beyaz olacak kadar güçlülerdi ya da...

Sonea ilk darbelerin kalkanına hafif bir çatırtıyla çarpmasını hissedip kıs kıs güldü. Regin onu, kalkanını fazlaca güçlendirmeye itmeye çalışıyordu. Kalkanını neredeyse zayıflatacaktı ki aralarındaki havanın dalgalanması ona göz önünde bulundurması gereken yeni bir şeyin geldiğini haber verdi. Kuvvetli bir güçdarbesi kalkanını dövdüğünde Sonea içgüdülerine şükretti. Zira darbe, bir adım gerilemesine yetecek kadar güçlüydü.

Zayıf darbelerden oluşan yağmur devam ettiğinde buna karşılık olarak güçlü bir enerji akımı gönderdi. Regin saldırısını bırakıp güçlü bir bariyer oluşturdu ama Sonea'nın darbesi hedefine ulaşmadan bir saniye önce Sonea iradesini yoğunlaştırdı ve ateşdarbesi birdenbire kızıl sersemletme darbesi parçalarına ayrılarak oğlanın kalkanına çarptı.

Regin'in yüzü öfkeyle çarpıklaştı. Arena'da mırıldanmalar duyan Sonea gülümsedi. Bu espri büyücülerin gözünden kaçmamıştı. Regin'in ona karşı nasıl şok darbeleri kullandığını duymuş olmalılardı.

Regin'den gelen sonraki saldırı hızlıydı ama kolayca kaçım labilir cinstendi. Sonea onun öfkesinin üzerine gidiyor, karşılık olarak sadece şok darbeleri gönderiyordu. Darbelerinin rengini saklamaya çalışmıyordu zira oğlan artık o oyunun farkındaydı. Bu her ne kadar dövüşün belli bir sonuca gitmemesi anlamına gelse de, Sonea onu kışkırtma fırsatını kaçırmaya dayanamıyordu. Geriye büyük miktarda enerjisi kalmıştı ve oğlanın öfkesi aptalca bir hamle yapmasına neden olabilirdi. Ne var ki dövüşte şok darbeleri kullanmak hoş karşılanmazdı ve Sonea'yı Lonca'da sevilen biri yapmayacaktı.

Regin birden ardı ardına darbe yağdırmaya başladı. Güçdarbeleri, ateşdarbeleri ve bunların farklı şiddetteki türleri. Sonea'nın kalkanı bunların gücüyle sönük de olsa parlıyordu. Buna kendi yağmuruyla yanıt verdi zira basit oyunu tanımıştı. Birçok farklı darbe gönderildiği zaman savunmacının yapabileceği iki şey vardı. Ya en güçlü darbeleri önleyebilecek bir kalkan tutarak daha da güçlü bir darbenin gelip gelmediğini gözlemek ya da kalkanı her darbe için farklı hale getirerek güç saklamak.

Sonea, Regin'in saldırısına kendininkiyle cevap verdiğinde onun kalkanını farklı hale getirdiğini gördü. Bunu saldırırken yapabilmek büyük bir yoğunlaşma gerektirirdi. Oğlanın suratı son derece gergindi ve gözleri darbeden darbeye kayıyor, gereken çabayı açığa vuruyordu.

Regin onu böyle zayıflatabilirdi. Sonea tek bir güçlü darbenin onu, saldırısını bitirmeye zorlayacağını biliyordu ancak bu, gücünü fazladan harcaması anlamına gelirdi ki Regin'in istediği oydu.

Ama bu oyun, aynı zamanda oğlanın zayıflığıydı. Sonea'nın gönderdiği tüm darbeleri görebilmesi gerekiyordu ki işe yarasın. *Öyleyse beklemediği bir şey yapmalıyım.*

Gönderilmiş bir darbenin yönünü değiştirmek fazla çaba gerektirirdi ama bu kuvvetli bir güç patlaması göndermek kadar yormazdı. Yoğunlaşarak, güçdarbelerinin son anda yönünü değiştirip oğlana arkadan çarpmaya zorladı.

Regin öne doğru tökezledi. Önce büyüyen gözleri, ardından kısılarak öfkeyle parladı.

"Durun!"

Sonea saldırısını sonlandırıp kalkanını indirdi. Balkan'a beklentiyle baktı.

"İlk galibiyet Sonea'nım."

Büyücüler biraz önce şahit oldukları şeyi tartışmak üzere birbirlerine döndüklerinde hava konuşma sesleriyle doldu. Sonea gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama sonra buna izin verdi. *İlk devreyi kazandım!* Regin'e baktı. Oğlanın yüzü öfke doluydu.

Balkan kollarım kaldırdığında konuşmalar bitti.

"İkinci devreye hazır mısınız?" diye sordu Sonea ve Regin'e.

"Evet, lordum," diye yanıtladı Sonea. Regin'in yanıtı sert ve kısaydı.

Balkan elini Arena'nın bariyerine koydu.

"Başlayın!"

37. BÖLÜM

YÜKSEK LORD'UN GÖZDESİ

İki çırak dönüp birbirleriyle tekrar karşı karşıya geldiklerinde Lorlen gülümsedi. Sonea'nın ilk galibiyeti dört dörtlüktü. Güç farkıyla değil, Regin'in savunmasında bir gedik bularak kazanmıştı. Lord Yikmo'ya bakan adam, Savaşçı'nın kaşlarını çatıldığını gördüğünde şaşırdı.

“Pek memnun görünmüyorsunuz, Lord Yikmo,” diye mırıldandı Lorlen.

Savaşçı gülümsedi. “Memnunum. Regin'i ilk kez yendi. Ama bir dövüş kazanıldığında hissedilenler kolayca dikkat kaybettirebilir.”

Sonea Regin'e açıkça görülen bir hevesle saldırırken Lorlen, Yikmo'nun endişesini paylaştı. *Fazla kendine güvenme Sonea*, diye düşündü. *Regin dikkatli olacaktır artık.*

Regin kendini kolayca savundu, ardından saldırdı. Çok geçmeden Arena içerisindeki hava büyüyle cızırdıyordu. Sonea'nın kolları birden genişçe açıldı ve bakışlarını aşağı çevirdi. Saldırısı zayıflamıştı. Lorlen etrafında tutulan nefesleri duydu ancak Sonea'nın kalkanı Regin'in hızlanan saldırısı altında sağlam kalabildi.

Sonea'nın ayakları altındaki zemine bakan adam, kumun dağıldığını gördü. Çizmelerinin tabanı altında bir güç diski seçilebiliyordu. Zeminin hemen üzerinde süzülüyordu.

Lorlen bu taktiği biliyordu. Bir büyücü darbeleri herhangi bir yönden bekleyebilirdi ama asla alttan gelmezdi. Kalkanı zeminle buluşan yerde kesmek, güç muhafaza etmek için kullanılan bir yöntemdi. Sonea'nın kalkanının ayaklarının hemen altına kadar uzandığı belliydi ve havada süzülme bilgisi, onu kumların üzerinden kayıp Arena boyunca fırlatılıp düşerek rezil olmaktan kurtarmıştı. Hatırladığı kadarıyla havada süzülme metodu, üçüncü yıla kadar öğretilmezdi.

“Bunu ona öğretmen akıllıca,” dedi Lorlen.

Yikmo başını iki yana salladı. “Ben öğretmedim.”

Sonea'nın yüz ifadesi gergindi. Süzülme için gereken yoğunlaşma, kalkan tutma ve saldırma efor gerektirirdi ve saldırısı, engellenmesi daha kolay darbelerle dönüşmüştü. Lorlen, onun Regin'e olabildiğince çok güç harcatması gerektiğini biliyordu. Regin'in ayakları altındaki kumlar kayganlaştığında oğlan basitçe yana adım attı. Aynı anda Sonea kollarını yeraltından gelen bir başka saldırıya karşılık açtığına, saldırısı zayıfladı.

“Durun!”

“İkinci galibiyet Regin'in.”

Çıraklardan belirsiz bir tezahürat yükseldi. Regin sırtıp dostlarına el sallarken Sonea kaşlarını çatmış kendine kızıyordu.

“İyi,” dedi Yikmo.

Şaşkın Lorlen, Savaşçı'ya sorgularcasına baktı.

“Buna ihtiyacı vardı,” diye açıkladı Yikmo.

Devre arasında Rothen, Arena'nın diğer ucundaki büyücüler arasında Danny'li aradı. Adam, Yüksek Büyücüler arasındaki bir önceki yerinden kaybolmuştu. Kaşlarını çatan Rothen, dövüşü seyretmek ve dostunu gözleriyle aramak arasında kalmıştı.

Danny'li, Sonea, Yikmo ve Akkarin'le beraber gördüğünde şaşkına dönmüştü. Lonca'ya geleceğini haber vermemiş olan Danny, kısa bir zihinsel ileti bile göndermemişti. Bu, dönüşünün gizli kalması gerektiği anlamına mı geliyordu?

Tabii, artık gizliliği yoktu. Sonea ve Yüksek Lord'la ortaya çıkan Dannyl, onu görebilen herkese varlığını açık etmişti. Ama Rothen'i en çok onun Yüksek Lord'un yanında gelmiş olması rahatsız ediyordu. Üstüne üstlük, birkaç haftadır ne bir not ne de bir mektup göndermişti.

Sorular soruları doğuruyordu. Akkarin Rothen'in isteğini öğrenmiş miydi? Yoksa Dannyl, Yüksek Lord'un yardımına bir elçilik görevi için mi başvurmuştu? Yoksa işin içinde daha karanlık bir durum mu vardı? Dannyl bir kara büyücü olduğunu bilmeden ona yardım mı ediyordu? Bunu öğrenmiş olabilir miydi?

"Merhaba, eski dostum."

Omzu arkasından gelen sesle irkilen Rothen döndü. Dannyl gülümsüyordu, akıl hocasını yerinden hoplattığı için açıkça kendinden memnun bir hali vardı. Selam verdiği Dorrien'den sıcak bir karşılama gördü.

"Dannyl! Neden geri döndüğünü bana söylemedin?" diye çıkıştı Rothen.

Dannyl özür dilercesine gülümsedi. "Üzgünüm, sana haber vermeliydim. Beklenmedik şekilde geri dönmem emredildi."

"Ne için?"

Genç büyücü başını çevirdi. "Yüksek Lord'a rapor vermek için sadece."

Sırf Yüksek Lord'a rapor vermek için beklenmedik şekilde geri çağrılmak mı? Balkan'ın bir sonraki devrenin başladığını belirten seslenişini duyan Rothen, Dannyl'i sorgulamak ve Sonea'yı izlemek arasında kararsız kaldı. Dönüp dövuşü izlemeye koyuldu. Dannyl Akkarin'le buluşmasını anlatmaya gönüllüyse, büyük ihtimalle bunu büyücülerden oluşan bir kalabalıkta yapmak istemezdi. *Evet*, diye karar verdi Rothen. *Onu sonra sorgulayacağım.*

Regin cesur ve riskli bir savunma konumuna geçmişti. Kalkanını kullanmak yerine darbelerini Sonea'nın darbelerine yöneltiyordu. Oğlanın büyü kızın büyüüne çarpıp dururken Arena enerji patlamalarıyla çatırdıyordu ama bunlar iki çırağı rahatsız edemeyecek

kadar zayıftı. Birkaçı Arena'nın bariyerine çarptığında, boylu boyunca şimşek parçacıkları saçıldı. Tüm bunlar olurken, Regin Sonea'ya fazladan darbeler gönderiyordu. Sonea kendini her ne kadar kolayca savunabiliyor olsa da, sadece kalkanını sağlam tutarken bile Regin'den fazla güç harcadığı açıktı.

Sonea buna karşılık kendi saldırısını artırdı. Regin'in oyunu, sadece tüm bu darbeleri yakalamasıyla işe yarayabilirdi. Herhangi birini kaçırarak olursa, çabucak kalkan oluşturması gerekirdi.

Rothern seyrederken, düşündüğü oldu. Sonea'nın darbelerinden biri diğer darbelerden sıyrıldı. Rothern beklentiyle nefesini tutamadan, darbe aceleyle kurulmuş bir kalkanla karşılaştı.

Sonea Regin'e doğru ilerlemeye başladı. Aralarındaki mesafeyi azaltarak oğlanı daha hızlı tepki vermeye zorlamak niyetindeydi. İkili sadece on adım mesafedeyken, Regin'in darbeleri birdenbire geri dönmüş gibi göründü. Oğlan geriye doğru tökezleyip şaşkınlıkla haykırdı. Arena birden büyüden yoksun kaldı.

“Durun!”

Balkan'ın seslenişini sessizlik takip etti, ardından izleyiciler arasında mırıldanmalar başladı.

“Üçüncü galibiyet Sonea'nın.”

Büyücüler kafa karışıklıklarını dile getirdiler. Rothern kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Ne oldu?”

“Sanırım Sonea darbelerini ikiye katladı,” dedi Dorrien. “Her darbenin arkasından bir başka darbe yolladı. Regin'in görüş açısından tek darbe gibi görülmüşlerdir. Savunma amaçlı darbeleri ilk gelenleri durdurdu ama peşlerinden gelen ikincileri görmeye vakti olmadı.”

Birkaç büyücü Dorrien'e kulak misafir olup birbirlerine doğru başlarını salladılar. Etkilenmişlerdi. Dorrien Rothern'e baktı. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. “Onu izlemesi gerçekten de harika.”

“Evet.” Rothern başıyla onayladı, ardından Dorrien döndüğünde iç geçirdi. Oğlunun kıza gittikçe bağlandığı ortadaydı. Dorrien'in köyüne geri dönmelerini daha önce hiç bu kadar hevesle beklememişti.

Balkan'ın sesi, konuşma seslerini bastırdı.

TRUDI CANAVAN

“Lütfen konumlarınıza geri dönün.”

Sonea Regin'den uzaklaştı.

“Dördüncü devreye başlamaya hazır mısınız?”

“Evet, lordum,” diye yanıtladı ikili.

Arena bariyeri üzerinde bir ışık parladı.

“Başlayın!”

Sonea bu devreye zaferden uzak başlamıştı. Regin'i yenmek için kullandığı yöntem çok fazla büyü gerektirmişti. Regin'in zaferi, enerjisini boşa harcatmaya dayalıysa, kazanıyordu.

Sonea bu kez daha dikkatli olmalıydı. Oyunlara çekilmemeliydi. Enerjisini muhafaza etmeliydi çünkü bu devreyi de kaybederse, bir başkasını kazanamazdı.

Bir süre birbirlerini izlediler. İkisi de kalkansız ve hareketsiz kaldı. Sonra Regin'in gözleri kısıldı ve hava neredeyse görünmez bin kadar ateş darbesiyle doldu. Her biri, Sonea'nın iç kalkaniyle buluşursa ölümcül darbe sayılırdı. Bu zayıf darbelerden oluşan yağmurda Sonea daha güçlü olanları gördü ve hepsini defedebilecek kadar güçlü bir kalkan oluşturdu.

Ama darbeler ona ulaşmadan hemen önce yok olup gittiler. Regin'in bu oyununa sinirlenen Sonea, aynı darbelerden gönderdi ama bu kez aynı oyunu oynadığını düşündürme umuduyla bazı güçlü darbelerin onun kalkanına ulaşmasını sağladı.

Regin tuzağa düşmedi ama geriye tökezledi ve yüz ifadesi gerginleşti. Sonea bir zafer duygusu hissetti. Oğlan yoruluyordu!

Bunu dikkatli bir saldırı izledi. Karmaşık ama dengeliydi. Regin havayı ışıkla doldurdu. Sanki güçlü parlaklık içinde birkaç güçlü darbeyi saklama umudundaydı. Sonea her karşı darbede, Regin'in yüzü ve davranışlarında çaba işaretleri gördü. Oğlan bunu saklamaya çalışıyordu ama artık büyük bir tehdit oluşturmadığı açıktı.

Parlıtlar arasından onu seyreden Sonea, daha güçlü darbelerden biri Regin'e ulaştığında yüzünün ekşidiğini gördü. Ardından, yukarıdan, beklenmedik bir güç Sonea'nın kalkanına çarptı. Kalkan

sönükleşti ve ilkinden hemen sonra gelen bir darbe Sonea kalkanı güçlendirmeden onu kırdı.

“Durun!”

Oğlanın yorgunluğunun sahte olduğunu fark eden Sonea inanmadı ve korku dolu bir şaşkınlık hissetti. Regin’in kendini beğenmiş yüz ifadesine baktığında aptallık ettiği için kendine kızdı.

“Dördüncü galibiyet, Regin’in.”

Ama Sonea onun sınırlarını biliyordu. Bu kadar zamanın ardından yoruluyor olmalıydı.

Gözlerini kapayarak gücünün kaynağına baktı. Biraz küçülmüştü ancak bitme tehlikesinde değildi.

Yıkmo onun Regin’i saf güçle yenmesi fikrine karşı çıkmıştı. *“Saygı istiyorsan hem beceri hem de şeref göstermelisin.”*

Onlara yeterince beceri ve şeref gösterdim, diye düşündü. Şu son devrede ne olursa olsun, gücünü muhafaza etmeye çalışarak kaybetme riskine girmeyecekti. Sonraki devreyi kazanacaksa, bu, Regin’den fazla süre dayanarak olacaktı.

Bu da saf güçle kazanması anlamına geliyordu. Öyleyse neden bu işi şiddetli tek bir saldırıyla bitirmiyordu?

“Beşinci devreye başlamaya hazır mısınız?” diye seslendi Balkan.

“Evet, lordum,” diye yanıtladı Sonea. Regin onun cevabını tekrarladı.

“Başlayın.”

Sonea saldırısına güçlü darbelerle başlayarak Regin’in dayanıklılığını ölçme umudundaydı. Regin her birinden yana çekilerek kaçındı. Sonea’nın darbeleri zararsızca Arena’nın bariyerine çarpıp kayboldu.

Regin’e gözlerini diktiğinde, oğlan bu bakışlara sahte bir masumiyet ifadesiyle karşılık verdi. Dövüş esnasında hareket ederek kaçınmak kötü hamle olarak görülürdü ama buna karşı bir kural yoktu. Onun buna başvurmasına şaşırmıştı ama Regin de bunu bekliyordu. Bunu yapmıştı çünkü Sonea gücünü işe yaramaz bir

saldırıyla boşa harcamıştı. Regin gülümsedi. Ayakları etrafındaki kum hareketlendi.

Arena zemininden kum kalkmaya başladığında kalabalıkta bir mırıldanma başladı. Sonea seyretmeye devam etti. Regin'in ne yaptığını ve neden yaptığını merak etti. Yıkmo *bunu* içeren herhangi bir taktikten bahsetmemişti. Hatta resmi bir dövüşte yansıtma bü-yüsünün alakasız olduğunu söylemişti.

Artık Arena etrafında kumlar savrulup duruyordu. Çabucak kalınlaşan kum yığını havayı tiz bir feryada benzer bir sesle dolduruyordu. Regin gözden kaybolduğunda Sonea kaşlarını çattı. Kısa süre sonra beyazlıktan başka bir şey göremiyordu.

Sonra çok daha güçlü bir şey kalkanına vurdu. Yönü düşünerek bir darbe gönderdi ama bir başka saldırı ona arkadan çarptı. Bir üçüncüsü de yukarıdan geldi.

Beni kör etti, diye fark etti. Regin kumların ötesinde bir yerde, Arena'da dolanıyor, darbelerini farklı yönlerden kıvırarak gönderiyordu. Sonea onun nerede olduğunu bilemeden karşı saldırıda bulunamazdı.

Ama bunun önemi olmazdı... eğer aynı anda tüm yönleri hedef alacak olursa.

Gücünü yoğunlaştırarak, şiddetli darbelerden oluşan bir yağmur yolladı. Kum aniden etrafında yere düşerek zeminde bir çember oluşturdu. Regin kum fırtınasını, onu merkez alacak şekilde yönlendirmişti. *Demek nerede olduğumu böyle bilebildi.*

Regin Arena'nın diğer ucunda duruyor, Sonea'yı dikkatle seyrediyordu. Sonea'nın ne kadar yorgun olduğunu ölçmeye çalışıyordu.

Yorgun değilim.

Sonea saldırdığında, tekrar kaçındı. Sonea gülümsememek için kendini tuttu. Regin gücünü boşa harcamasını istiyorsa, Sonea onu korkak bir rassuk gibi Arena'nın içinde koştururdu. Nihayetinde de yakalardı.

Belki de darbelerini Arena etrafında döndürebilir, ona kaçacak yer bırakmayabilirdi.

Evet. Bitirelim şu işi.

Gözlerini yarı yarıya kapayarak gücünün kaynağına odaklandı. Geriye kalan büyüünün birazını alarak zihninde güzel ve ölümcül bir desen oluşturdu. Ardından kollarını kaldırdı. Niyetini açığa vurmasının artık önemi yoktu. Büyüsünü serbest bırakırken, şimdiye kadar kullandığı en şiddetli güç olduğunu fark etti. Onu üç güç darbesi dalgası şeklinde dışarıya doğru yönlendirdi. Her dalga, bir öncekinden güçlüydü.

Darbeler parlak, tehlikeli bir çiçek gibi fırlayıp Regin'e doğru kıvrılırken, Sonea izleyicilerden gelen sesi duydu.

Regin'in gözleri büyüdü. Geriledi ama gidecek yeri yoktu. İlk darbeler hedefini bulduğunda Regin'in kalkanı parçalandı.

Bir saniye sonra ikinci dalga iç kalkanı vurdu. Regin'in yüz ifadesi şaşkınlıktan dehşete dönüştü. Lord Garrel'e bakan oğlan, üçüncü dalga geldiğinde kollarını kaldırdı.

Darbeler hedeflerine ulaştıklarında Sonea bir haykırış duydu. Sesin Garrel'in sesi olduğunu anladı. Regin etrafındaki iç kalkan dalgalandı...

...ama yerinde kaldı.

Dönüp Regin'in vasisine gözlerini diken Sonea, onun ellerini şakaklarına götürüp tökezlediğini gördü. Akkarin'in bir eli, büyüünün omzundaydı.

Ardından hafif, tok bir ses, Sonea'nın dikkatini tekrar Arena'nın içine çekti. Regin'in kumda yatan görüntüsü, Sonea'nın kalbini bir anlığına durdurdu. Her şey sessizdi. Sonea onun hareket etmesini bekledi ama oğlan hareketsiz duruyordu. Sadece bitkin düşmüş olmalıydı. Ölmüş olamazdı.

Sonea ona doğru bir adım attı.

"Durun!"

Emirle donakalan Sonea başını kaldırıp Balkan'a sorgularcasına baktı. Savaşçı uyarır gibi kaşlarını çatı.

Ardından Regin inledi ve seyreden büyücüler hep birlikte iç geçirdiler. Gözlerini kapayan Sonea rahatladı.

“Sonea meydan okumadan galip çıktı,” diye ilan etti Balkan.

Önce yavaşça, ardından daha da coşkuylla, seyreden büyücüler ve çıraklar tezahürata başladılar. Şaşkın Sonea etrafına bakındı.

Kazandım, diye düşündü. Gerçekten de kazandım!

Tezahürat eden büyücüler, çıraklar ve büyücü olmayan insanlara baktı. *Belki de dövüşten fazlasıydı.* Ama bundan çok daha sonrasına kadar emin olamazdı. Üniversite koridorunda yürüdüğünde ve çırakların ne mırıldandıklarını duyduğunda ya da Regin ve arkadaşlarıyla gece geç vakitte geçitlerde karşılaştığında belki...

“Bu resmi müsabakanın sonlandığını ilan ediyorum,” dedi Balkan. Geçidin üzerinden aşağı inip Garrel ve Akkarin’e katıldı. Garrel, Savaşçı’nın söylediği bir şeye başıyla onay verdi, ardından Arena etrafından dolaşıp girişe yürüdü. Gözleri Regin’den ayrılmadı.

Sonea, Regin’e düşünceli bir şekilde baktı. Yaklaştığında, oğlanın yüzündeki rengin çekildiğini ve uyuyor gibi görüldüğünü fark etti. Bitkin olduğu açıktı ve Sonea bunun ne kadar berbat bir his olduğunu biliyordu. Ama bitkin düştüğü zamanların hiçbirinde bilincini kaybetmemişti.

Tereddütle, oğlanın rol yapma ihtimaline karşı dikkatle, onun yanında çömeldi ve ihtiyatla alnına dokundu. Oğlanın bitkinliği öylesine uç noktadaydı ki vücudu şoka girmişti. Sonea ellerinden oğlanın vücuduna biraz Şifa enerjisi gitmesine izin verdi.

“Sonea!”

Başını kaldıran kız, Garrel’in ona onaylamaz bir ifadeyle baktığını gördü.

“Ne...”

Oğlan belli belirsiz inledi.

Garrel’i duymazdan gelen Sonea, başını aşağı çevirdiğinde Regin’in gözlerinin zoraki bir şekilde açıldığını gördü. Regin ona baktı, ardından kaşları hafifçe çatıldı.

“Sen miydin?”

Sonea alaycı bir şekilde gülümseyip ayağa kalktı. Garrel’e saygıyla eğildi, ardından onu geçip Arena geçidine doğru yürüdü.

Her ne kadar izleyenlerin çoğu ayrılıyor olsa da, Yüksek Büyücüler, Arena'nın yanında kaldılar. Bir çember oluşturmuş, dövüşü tartıyorlardı.

"Kızın güçleri mümkün olduğunu sandığımdan da hızlı gelişti," dedi Leydi Vinara.

"Gücü onun yaşındaki biri için müthiş," diye katıldı Sarrin.

"Bu kadar güçlüyse, neden başta Regin'in dayanıklılığını kırmadı?" diye sordu Peakın. "Neden gücünü korumaya çalıştı? Bu ona iki devre kaybettirdi."

"Çünkü bunun amacı Sonea'nın kazanması değildi," dedi Yikmo sessizce. "Regin'in kaybetmesiydi."

Peakın, Savaşçı'ya şüpheli bir bakış attı. "Fark ne?"

Lorlen, Simyacı'nın kafa karışıklığına gülümsedi. "Sonea onu basitçe yenseydi, kimsenin saygısını kazanmazdı. Beceriye dayalı devreler geçirip kazanmanın yanında kaybederek, avantajına rağmen adil bir şekilde dövüşebileceğini gösterdi."

Vinara başıyla onayladı. "Ne kadar güçlü olduğundan haberi yoktu, değil mi?"

Yikmo gülümsedi. "Hayır. Bilmiyordu. Sadece daha güçlü olduğunu biliyordu. Ne kadar güçlü olduğundan haberi olsaydı, kendini kaybetmeye zorlaması bile zor olurdu."

"Ne kadar güçlü?"

Yikmo anlamlı bir şekilde Lorlen'e, ardından Lorlen'in omzu üzerinden öteye baktı. Dönen Lorlen, Balkan ve Akkarin'in yaklaştığını gördü. Yikmo'nun baktığı kişinin Balkan olmadığını biliyordu.

"Belki de, size bile fazla gelecek bir işi devralmış oldunuz, Yüksek Lordum," dedi Sarrin.

Akkarin gülümsedi. "Pek olası değil."

Lorlen, diğerleri birbirlerine bakışlar atarken seyretti. Tek bir yüz bile inanamayan bir ifade almamıştı. Belki de idrakleri yetmemişti.

“Yakında kıza kendiniz eğitim vermek zorunda kalacaksınız,” diye ekledi Vinara.

Akkarin başını olumsuzca salladı. “İhtiyacı olan her şeyi Üniversite’de öğrenebilir. Öğrenmek isteyebileceği başka hiçbir şeyi ona öğretemem... en azından şimdilik.”

Lorlen aniden ürperdi. Akkarin’e dikkatle baktı ama Yüksek Lord’un yüz ifadesindeki hiçbir şey ona korktuğu şeyi anlatmıyordu.

“Kızın dövüşler ve Hane entrikalarını anlayabileceğini ya da sevebileceğini sanmıyorum,” diye katıldı Vinara. “Tabii, Lonca’nın ilk Yüksek Leydisini seçmesi fikri oldukça ilgi çekici.”

Sarrin kaşlarını çatı. “Geldiği yeri unutmayalım.”

Vinara’nın bakışları keskinleşirken, Lorlen boğazını temizledi. “Umudum o ki, bu, uzun yıllar boyunca bir sorun teşkil etmeyecek.” Akkarin’e baktı ama Yüksek Lord’un dikkati başka yerdedi. Lorlen onun bakışlarını takip ettiğinde, Sonea’nın yaklaştığını gördü.

Büyücülerden oluşan çember onu içine almak üzere açıldı ve Sonea saygıyla eğildi.

“Tebrikler, Sonea,” diye gürlledi Balkan. “İyi bir dövüştü.”

“Teşekkür ederim, Lord Balkan,” diye yanıtladı Sonea, gözleri parlayarak.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Leydi Vinara.

Sonea başını bir yana yatırdı ve düşündü. Ardından omuz silkti. “Aç hissediyorum, leydim.”

Vinara güldü. “Öyleyse umarım vasin bir kutlama yemeği ayarlamıştır.”

Sonea’nın gülümsemesi biraz zoraki olsa bile, diğerleri bunu fark etmemiş gibiydi. Akkarin’e bakıyorlardı. Adam dönüp Sonea’ya baktı.

“Aferin, Sonea,” dedi.

“Teşekkür ederim, Yüksek Lordum.”

İkili birbirlerine sessizlik içinde baktı, ardından Sonea gözlerini yere çevirdi. Diğerlerini dikkatle izleyen Lorlen, Vinara’nın bilmiş gülümsemesini gözden kaçırmadı. Balkan keyifli görünürken, Sarrin takdirle başını sallıyordu.

Lorlen iç geçirdi. Onların tek gördüğü, güçlü vasisinden etkilenecek ve gözü korkmuş genç bir çıraktı. Acaba bundan fazlasını görebilecekler miydi? Parmağında duran kırmızı yakuta baktı. *Bu olursa, onlara bunu gösteren ben olmayacağım. En az Sonea kadar ben de tutsağım.*

Akkarin'e bakarak gözlerini kıstı. *Yaptıklarını açıkladığı zaman, tüm bunlara iyi bir kılıf uydursa iyi olur.*

Odasının kapısını açan Dannyl, Rothen'e girmesini işaret etti, sonra peşinden yürüyüp kapıyı kapadı. İçerisi karanlıktı. Her ne kadar temiz gözüксе de havada bakımsızlığın kokusu vardı. Adamın sandığı, yatak odasının hemen içine yerleştirilmişti.

"Yüksek Lord'un seni Imardin'e çağırmasına sebep olacak kadar önemli olan olay neydi, anlat," dedi Rothen.

Dannyl ona dikkatle baktı. "Nasıl?" ya da "yolculuğun nasıldı?" diye sormak yoktu. Normalde buna kızardı ama dostunun görüntüsündeki rahatsız edici değişiklik buna engel olmuştu.

Rothen'in gözleri altında kara gölgeler vardı. Daha yaşlı görünüyordu. Alnındaki derin kırışıklıklar ya da saçındaki beyazlama tanıdık değildi. Akıl hocasının yürüyüşündeki gergin hava ve hafif kambur yeniydi.

"Sana birazını anlatabilirim," dedi Dannyl. "Ama hepsini değil. Görünüşe bakılırsa Akkarin kadim büyü araştırmamı öğrenmiş. O... Sen iyi misin, Rothen?"

Rothen'in beti benzi tamamen atmıştı. Başını çevirdi. "O... benim ilgime içerledi mi?"

"Hayır," diye temin etti Dannyl onu. "Çünkü senin kadim büyüye ilgi duyduğunu bilmiyor. Benim araştırmamı öğrendi ve görünüşe bakılırsa bunu onaylıyor. Hatta, buna devam etme iznini de aldım."

Rothen Dannyl'e şaşkınlıkla gözlerini dikti. "Öyleyse bu..."

"Kitabını onun ayağı altında dolaşmadan yazabilirsin," dedi Dannyl.

Rothén'in kaç çatışından, Dannyl dostunu şaşırtanın bu olmadığını tahmin etti.

"Senden yapmanı istediği başka bir şey var mı?" diye sordu Rothén.

Dannyl gülümsedi. "Sana anlatamayacağım kısmı o. Elçilik işleri. Tehlikeli bir şey değil ama."

Rothén Dannyl'e şüphıyla baktı, ardından başıyla onayladı. "Yorgun olmalısın," dedi. "Bırakayım da odana yerleş ve dinlen." Kapıya yönelen Rothén tereddüt etti ve tekrar döndü. "Mektubumu aldın mı?"

İşte başlıyoruz, diye düşündü Dannyl.

"Evet."

Rothén özür diler bir jest yaptı. "Bu durum dedikoducuları yine konuşturursa diye seni uyarmak istedim."

"Tabii," dedi Dannyl soğukça. Duraksadı. Kendi sesindeki rahatlığa şaşırmıştı.

"Bir sorun olacağını sanmam," diye ekledi Rothén. "Senin şu yardımcın söyledikleri gibiyse yani. İnsanlar senin hakkında söylentiler yaymıyor. Çırakken suçlandığın şeyi düşünerek bunu komik buluyorlar sanırım."

"Anlıyorum." Dannyl yavaşça başıyla onayladı, ardından kendini hoş olmayan bir yanıtla hazırladı. "Tayend'in delikanlı olduğu doğru, Rothén."

"Delikanlı mı?" Rothén kaşlarını çatı, ardından anladığında gözleri büyüdü. "Öyleyse söylenti doğru."

"Evet. Elyne'liler Kyrallalılardan daha hoşgörülüler... çoğu zaman." Dannyl gülümsedi. "Geleneklerine uyum sağlamaya çalışıyorum."

Rothén başıyla onayladı. "Elçi rolünün bir parçası herhâlde. Yüksek Lord'la geçirilen gizli toplantılarla birlikte." O gün ilk kez gülümsedi. "Seni odana yedeklemekten alıkoyuyorum. Neden bu akşam benimle ve Dorrien'le yemek yemiyorsun? Yarın köyüne dönüyor."

"Çok isterim."

Rothen tekrar kapıya yürüdü. Dannyl iradesine hafifçe yön vererek kapıyı açtı. Rothen durdu, kapıyı tekrar kapadı ve iç geçirdi. Dönüp doğrudan Dannyl'in gözlerine baktı.

“Dikkatli ol, Dannyl,” dedi. “Çok dikkatli ol.”

Dannyl bakışlara aynı şekilde karşılık verdi. “Olacağım,” diye temin etti dostunu.

Rothen başıyla onayladı. Kapıyı tekrar açan adam koridora çıktı. Dannyl dostu ve akıl hocası olan adamın uzaklaşmasını izledi.

Tayend'le olan ilişkisiyle mi, yoksa Akkarin'le alakalı olarak mı dostunun onu uyardığı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark ettiğinde başını iki yana salladı.

SON

Dolunay, Yüksek Lord'un Konağı'na uzanan patikayı mavi bir ışıkla kaplamıştı. Binaya yürümekte olan Sonea gülümsedi.

Meydan okumanın üzerinden dört hafta geçmişti ve bir kez bile derslerden sonra Regin ve arkadaşlarıyla karşılaşmamıştı. Koridorlarda arkasından gülüşmeler olmamış, projelerinden biri bile mahvolmamıştı.

O gün, Şifa dersinde Hal ile eşleştirilmişti ve tuhaf bir başlangıçtan sonra çivikurdu hastalığının doğru tedavisi hakkında tartışmaya başlamışlardı. Oğlan ona Lan'da bir köy Şifacısı olan babasının kendisine bahsettiği nadir bir bitkinin hastalığın tedavisinde kullanıldığını anlatmıştı. Sonea ona meskencilerin bol damıtımından arda kalan tugorun ezmesini kullandıklarını anlattığında gülmüştü. Kendi büyüdükleri yerlerde inanılan batıl inançları ve işe yaramayan tedavileri birbirlerine anlatmaya başlamışlar, ders bittiğinde bir saattir konuştuklarını görmüşlerdi.

Konutun kapısına ulaşan Sonea tokmağa dokundu. Kapının anında açılmasını bekleyerek öne adımını attı ve dizini vurdu.

Hem şaşırp hem de kızarak tokmağa tekrar dokundu ama kapı kapalı kaldı. Dışarıda mı kalmıştı? Tokmağı kavradı, döndürdüğünde açıldığını görerek rahatladı.

Kapıyı arkasından kapayarak merdivenlere döndü, ardından diğer merdivenin ötesinde bir yerde bir şeyin kırıldığını duyunca

donakaldı. Kulaklarına boğuk bir bağırış ulaştı, ardından ayakları altındaki zemin titreşti.

Bulunduğu yerin hemen altında bir şeyler oluyordu. Yeraltı odasında. Büyülü bir şey.

Tüm vücudu kaskatı kesti. Ne yapacağını düşündü. İlk düşüncesi odasına kaçmaktı ama aşağıda bir büyü dövuşü gerçekleşiyorsa, yatak odasında da güvenli olmayacağını fark etti.

Gitmeliydi. Olabildiğince uzaklaşmalıydı.

Ama merak onu hareketsiz bıraktı. *Ne olup bittiğini bilmek istiyorum*, diye düşündü. *Ve biri Akkarin'le yüzleşmek için geldiyse, yardımuma ihtiyaçları olabilir.*

Derin bir nefes alarak merdiven kapısına yürüyüp biraz araladı. Merdivenler karanlıktı, öyleyse aşağıdaki odanın kapısı kapalı olmalıydı. Yavaşça, vücudundaki her kas hızlı bir kaçış için hazır olarak, merdivenlerden indi. Kapıya ulaştığında bir anahtar deliği ya da yeraltı odasını görebilmenin bir yolunu aradı ancak hiçbir şey bulamadı. Bir adam bir şey haykırdı. Bir yabancıнын sesi. Sonea'nın onu neden anlamadığını fark etmesi biraz uzun sürmüştü. Adam başka bir dilde konuşuyordu.

Buna gelen yanıt sertçe söylenmişti ve o da başka bir dildeydi. Sonea, Akkarin'in sesini tanıyarak buz kesti. Ardından umutsuzluk dolu tiz bir feryat yükseldiğinde kalbi son hızda attı ve merdivenlerden yukarı doğru gerilemek zorunda kaldı. Birdenbire orası dışında herhangi bir yerde olması gerektiğine ikna olmuştu.

Kapı savrularak açıldı.

Takan başını kaldırıp Sonea'ya baktı ve durdu. Sonea onun yüz ifadesini göremedi. Dikkati ötedeki manzaradaydı.

Akkarin basit kıyafetler içindeki bir adamın başında duruyordu. Adamın boğazına sarılmıştı ve kan parmakları arasından damlıyordu. Diğer elinde mücevherli bir bıçak vardı. Fazlasıyla tanıdık bir bıçaktı bu. Sonea izlerken, yabancıнын gözlerindeki canlılık söndü ve adam zemine yığıldı.

Ardından Takan boğazını temizlediğinde Akkarin'in başı aniden çevrildi.

Bakışları birbirine kenetlendi. Tıpkı Sonea'nın kâbuslarındaki gibiydi. Adamı o odadayken gördüğü geceyi tekrar yaşadığı ve adamın onun izlediğini gördüğü ve Sonea'nın hareket edemediği o kâbuslar ve küt küt atan bir kalple uyanışı...

Ama bu kez uyanamıyordu. Bu gerçektir.

"Sonea." Akkarin onun ismini saklamadığı bir kızgınlıkla söylemişti. "Gel buraya."

Sonea başını iki yana salladı, geriledi ve omzu bir bariyere çarptığında büyüünün verdiği acıyı hissetti. Takan iç geçirerek odaya geri döndü. Bariyerin sırtındaki varlığını hisseden Sonea, onun onu merdivenlerden aşağı iteceğini anladı. Paniğini bir kenara itmeye çalıştı, omuzlarını dikleştirdi ve bacaklarını zorlayarak adama yaklaştı.

Kapı eşiğinden adımını attığında, arkasındaki kapı her şeyin sonu gelmişçesine kapandı. Sonea ölü adama başını çevirdi ve boş gözlerine bakarak ürperdi. Akkarin onun bakışlarını takip etti.

"Bu adam bir katil... idi. Beni öldürmek için gönderilmişti."

Eminim öyledir. Takan'a baktı.

"Bu doğru," dedi hizmetçi. İşaret etti. "Sence s... Yüksek Lord, kendi odalarını böyle mahveder mi?"

Etrafına bakman Sonea, duvarların yanık izleriyle dolu olduğunu ve kitap raflarından birinin kırılıp kitapların etrafa saçıldığını fark etti. Misafir salonundan altta bir çeşit büyü dövuşü olduğunu duyup sezmışti.

Demek ki ölü adam büyücüydü. Sonea ona tekrar baktı. Kyralia'lı ya da Müttefik Topraklar'a ait ırklardan herhangi birine mensup değildi. Daha çok... Takan'a dönüp baktı. Aynı geniş yüz ve altın tonlu kavruk ten...

"Evet," dedi Akkarin. "O ve Takan aynı halktan. Sachaka'lı."

Bu, adamın Lonca'ya ait olmadan nasıl büyü kullanabildiğini açıklıyordu. Demek ki Sachaka'da hâlâ büyücüler vardı. Ama bu adam bir katilse neden o ya da işvereni, Akkarin'in ölmesini istiyordu?

Gerçekten de, neden, diye düşündü.

“Neden onu öldürdünüz?” diye sordu. “Neden Lonca’ya teslim etmediniz?”

Akkarin’in gülümseyişi keyifsizdi. “Çünkü hiç şüphesiz tahmin ettiğin üzere, o ve onun gibiler benim hakkımda Lonca’nın bilmesini istemeyeceğim kadar bilgi sahibiler.”

“Ve onu öldürdünüz. Şeyle...”

“Lonca’nın kara büyü dediği şeyle. Evet.” Ona doğru önce bir adım, sonra bir adım daha atan adamın bakışları düz ve tereddüt-süzdü. “Canıma kastetmemiş kimseyi öldürmedim, Sonea.”

Sonea başını çevirdi. Bunun onu rahatlatması mı gerekiyordu? Gücü olsa Akkarin’in sırlarını açığa çıkarmak istediğini bildiği halde hem de... Bu Akkarin’e zarar verirdi.

“Buraya gelerek verdiği zarara şahit olduğunu bilse, gerçekten de tatmin olurdu,” dedi Akkarin hafif bir tonla. “Bu insanların kim olduklarını ve neden beni öldürmek istediklerini merak ediyor olmalısın. Sana sadece şunu söyleyebilirim: Sachaka’lılar hâlâ Lonca’dan nefret ediyorlar ama bir yandan da korkuyorlar. Ara sıra bana bunlardan birini gönderiyorlar. Sınamak için. Sence kendimi savunmam gerçekten de mantıksız mı?”

Sonea başını kaldırıp ona baktı. Neden ona bunları söylediğini merak ediyordu. Gerçekten de onun, söylediklerine inanmasını mı beklemişti? Herhalde, Sachaka’lılar bir tehlike oluşturunca, Lonca’nın geri kalanı bunu bilirdi. Sadece Yüksek Lord değil. Hayır, o, kötü büyü kullanarak kendini güçlendiriyordu ve Sonea’nın sessiz kalması için yalan söylüyordu.

Adam sonea’nın yüzüne baktı, ardından kendi kendine başıyla onayladı.

“Bana inanıp inanmamanın önemi yok, Sonea.” Kapıya doğru bakıp gözlerini kıstı. Kapı belirsiz bir gıcırdayla açıldı. “Sadece unutma ki bundan tek kelime dahi bahsedersen, sevgi duyduğun her şeyin yok olmasına neden olursun.”

Sonea kapıya doğru bir adım attı. “Biliyorum,” dedi acı acı. “Bana hatırlatmanıza gerek yok.”

Kapı eşiğine ulaştığında merdivenlerden aceleyle çıktı. Misafir salonu kapısına ulaştığında, aşağıdan bir ses geldi.

“En azından cinayetler bitecek.”

“Şimdilik,” diye karşılık verdi Akkarin. “Sonrakine kadar.”

Tokmağı çeviren Sonea misafir salonuna tökezleyerek girdi. Durdu. İçine rahatlama yayılırken derin nefesler alıp veriyordu. Bir kâbusla yüzleşip hayatta kalmıştı. Ama artık kolayca uyuyamayacağının farkındaydı. Adamı öldürürken görmüştü ve bu, asla unutabileceği bir şey değildi.

LORD DANNYL'İN KENAR MAHALLE ARGOSU REHBERİ

kan parası - suikast için ödenen para
tepmek - reddetmek (bizi tepme)
müdavim - genelevleri sık sık ziyaret
eden adam
dank etmek - akla gelmek
müşteri - bir Hırsız'la anlaşması ya da
yükümlülüğü olan kişi
para sayar - randevuevi çalışanı
işi bitmek - öldürülmek
sağır etmek - sessiz kalmaya ikna etmek
tezekkafa - aptal
meskenciler - kenar mahalle sakinlerini
betimleyen sözcük
gözlemek - nöbet tutmak
alevlendirmek - öfkelenlendirmek
balıklaamak - teklif etmek/aranmak
(ayrıca muhafızlardan kaçanlar
için kullanılıyor)
demir eldiven - rüşvet alan ya da bir
Hırsız'ın kontrolü altındaki muhafız
altın madeni - oğlanları tercih eden
adam
iyi baş koymak - makul bir denemede
bulunmak
kapılmak - yakalanmak
büyükanne - kadın satıcısı
olukçu - çalıntı mallar alıp satan kişi
hoy - bir seslenme veya şaşkınlık nidası
ağır toplar - önemli insanlar
soydaş - bir Hırsız'ın en yakın ve en
güvendiği kişi

çakı - kiralık katil
ulak - bir tehdidi ulaştırıran ya da yerine
getiren haydut
bakmak - saklamak (kendi işine bak-
mak/ "senin için ona bakayım")
maşrapa - ağız (bol içen ağız anlamında)
peş düşmek - arayıp bulmaya çalışmak
seçmek - tanımak/anlamak
bahisçi - kaçakçı
sağlak - güvenilir/iyi niyetli
ip salmak - özgürlük alanı sağlamak
başı sürtmek - başı derde girmek
(onun yüzünden başım sürttü)
tutulmak - karşı cinsten hoşlanmak
(ona tutuldum)
göstermek - tanıtmak/tanıştırmak
aralık - izin/müşamaha
sürüngem - Hırsızlar'a ihanet eden
kişi
tarz - iş yapma şekli
mim - tanımak (bir casusa da mim
denir)
hırsız - suç şebekesi lideri
gözcü - bir şeyi ya da birini gözlem-
lemek üzere görevli kişi
yabani - huysuz
ziyaretçi - soyguncu

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

HAYVANLAR

aga güvesi – giysi yiyen bir tür böcek
anyı - kısa omurgalı deniz memelisi
kerini - küçük bir tür kemirgen
enka - etinden faydalanılan boy-
nuzlu hayvan
eyoma - deniz sülüşü
faren - eklembacaklılar için kulla-
nılan genel isim
gorin - kayak ve yük çekmenin yanı
sıra etinden faydalanılan büyük
bir hayvan
harrel - eti için yetiştirilen küçük
bir hayvan
limek - vahşi, avcı bir tür köpek
mulluk - geceleri ortaya çıkan vahşi
bir kuş
rassuk - eti ve tüyleri için kullanılan
evcil bir tür kuş
ravi – keriniden büyük bir kemirgen
reber - yünü ve eti için yetiştirilen
bir tür hayvan
sapsineği - bir tür orman böceği
sevli - zehirli bir tür kertenkele
sürüngem - yiyecek çalmasıyla bili-
nen sincap benzeri bir hayvan
zill - bazen evcil hayvan olarak bakı-
lan küçük, zeki bir tür memeli

BİTKİ VE YİYECEKLER

anivop sarmaşıkları - zihinsel yan-
sıtmalara duyarlı bir bitki
bol - (“nehir pisliliği” anlamına da
gelir) tugordan yapılan güçlü
bir içki
brasi - küçük tomurcukları olan
yeşil, yapraklı bir sebze
çebol sosu - boldan elde edilen yo-
ğun bir sos
krot - büyük, mor renkli bakla
kurem - kuruyemişimsi tada sahip
baharat
kuren - yoğun tada sahip ham buğday
dall - etli kısmı turuncu, keskin tada
sahip, tohumlu uzun bir meyve
gan-gan - Lan ülkesine özgü çiçekli
bir çalı
iker - afrodizyak özellikleri olduğu
söylenen uyarıcı bir madde
jerra - uzun sarı bakla
kreppa - kötü kokulu bir tür şifalı
bitki
marin - kırmızı narenciye
monyo - çiçek soğanı
mik - zihni etkileyen bir çeşit uyuş-
turucu
nalar - keskin tada sahip bitki kökü
paçi - gevrek, tatlı bir meyve

papea - bibere benzeyen bir tür baharat

piorre - küçük, zil şekilli bir meyve
raka/suka - vatani Sachaka olan, kavrulmuş çekirdeklerden yapılan uyarıcı özelliğe sahip bir içki

sumi - acı bir içki

telk - yağı çıkarılan bir tohum
tenn - olduğu gibi pişirilebilen, küçük parçalara ayrılabilen ya da un yapımı için öğütülebilen bir çeşit buğday

tugor - yabancı havuca benzeyen bir tür kök

vare - çoğu şarabın yapımında kullanılan küçük, taneli meyve

bolhane - bol satan ve kısa süreli barınma hizmeti veren işletme
mayahane - bol üreticisi
ev-hanı - ailelerin oda kiralayabildiği yapılar

MÜTTEFİK TOPRAKLAR'IN HALKLARI

Elyne - Kıralia'ya konum ve kültür olarak en yakın ülke, daha sıcak bir iklime sahiptir

Kyralia - Lonca'nın anavatanı

Lan - savaşçı kabilelerin yaşadığı dağlık bir ülke

Lonmar - katı kurallara sahip Mahga dininin anavatanı olan çöllerle dolu bir ülke

Vin - denizciliğiyle tanınan bir ada ülkesi

KIYAFET VE SİLAHLAR

inkal - aile kalkanlarına benzeyen, kıyafet kollarına dikilen kare sembol

kebin - genellikle muhafızlar tarafından taşman, saldırganların bıçağını yakalamaya yarayan kancası olan bir tür demir sopa
uzunceket - ayak bileklerine kadar uzanan ceket

DİĞER TERİMLER

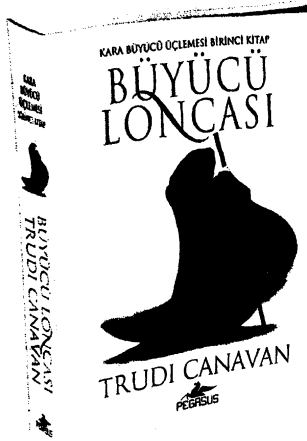
kep - paraların çubuğa geçirilmiş hali
şafakziyafeti - kahvaltı
ortapaydos - öğle yemeği
simba hasır halıları - kamışlardan yapılan hasır halılar

KAMUYA AÇIK YERLER

hamam - yıkanma yanında diğer kişisel temizlik hizmetleri veren işletme

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ

BİRİNCİ KİTAP

“Harikulade, elinizden kesinlikle bırakamayacaksınız. Aklınıza hangi olumlu yorum geliyorsa bu kitaba uyuyor.”

The Guardian

“Genç okurları iyi yazılmış fantastik bir dünyayla tanıştırmak istiyorsanız Trudi Canavan’ın eserlerini seçmelisiniz.”

Fantasy Book Review